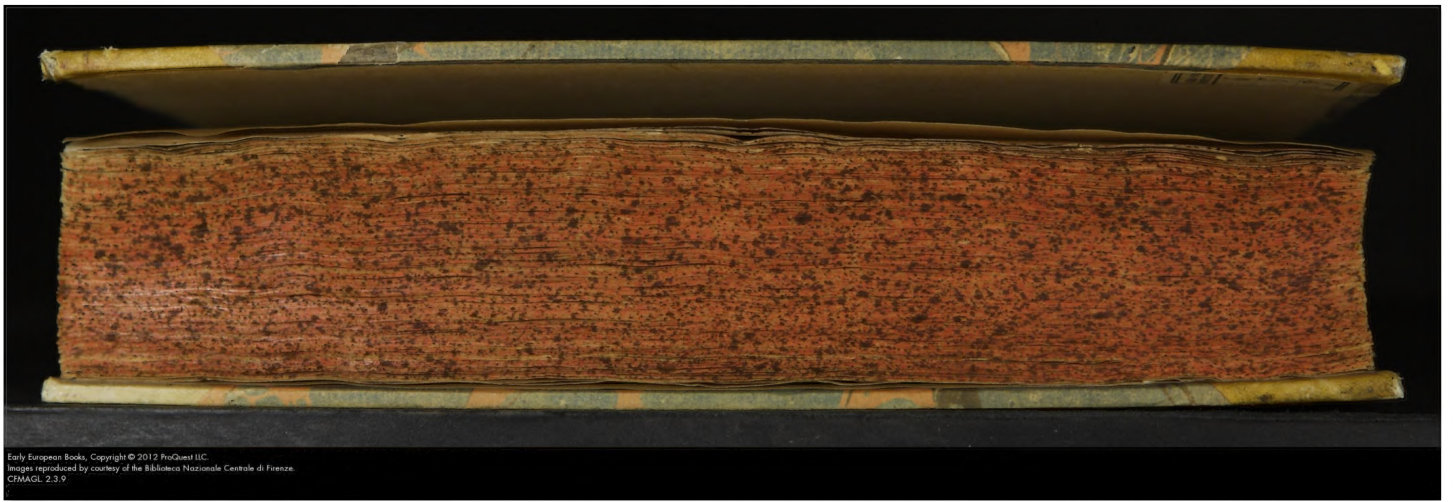
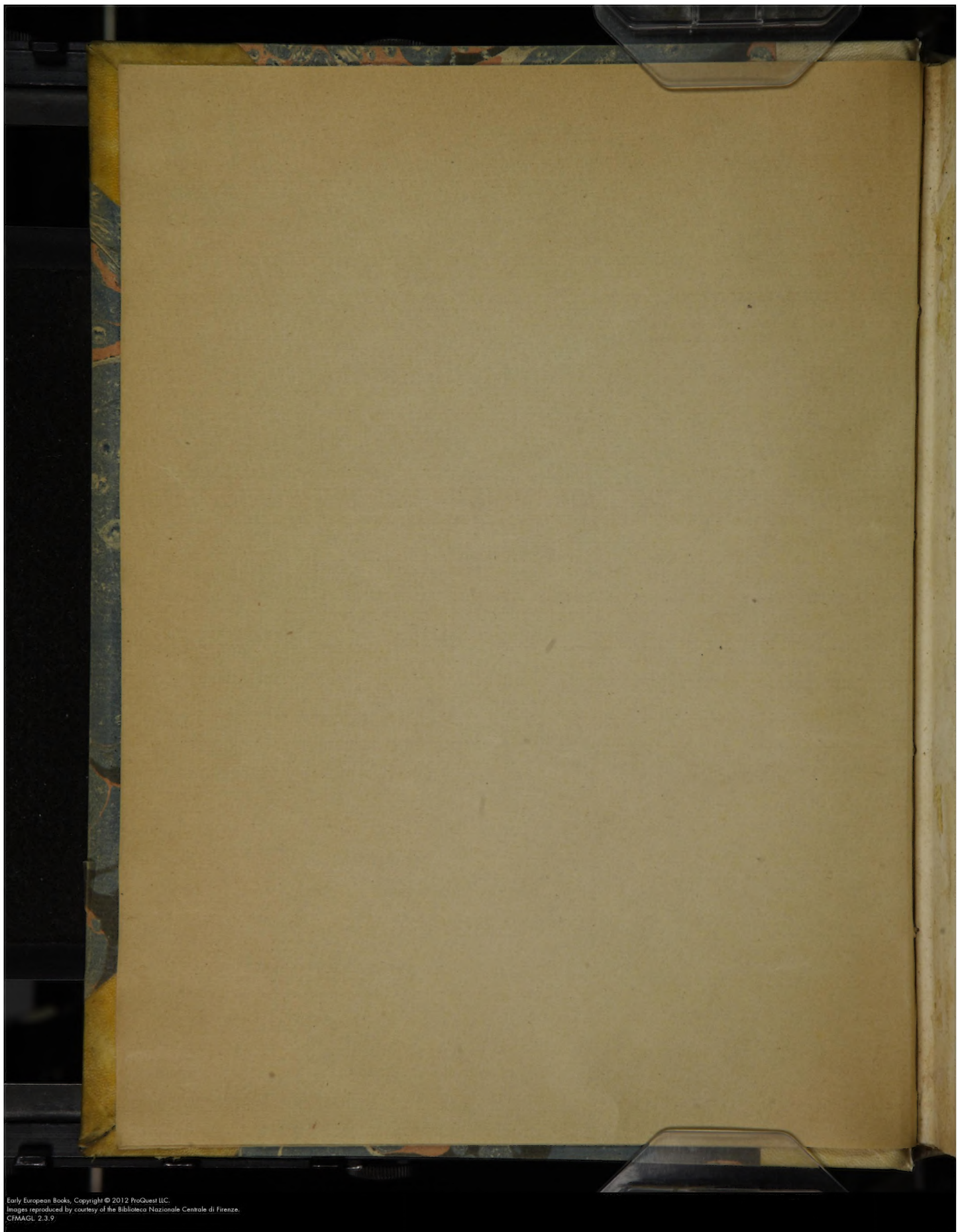
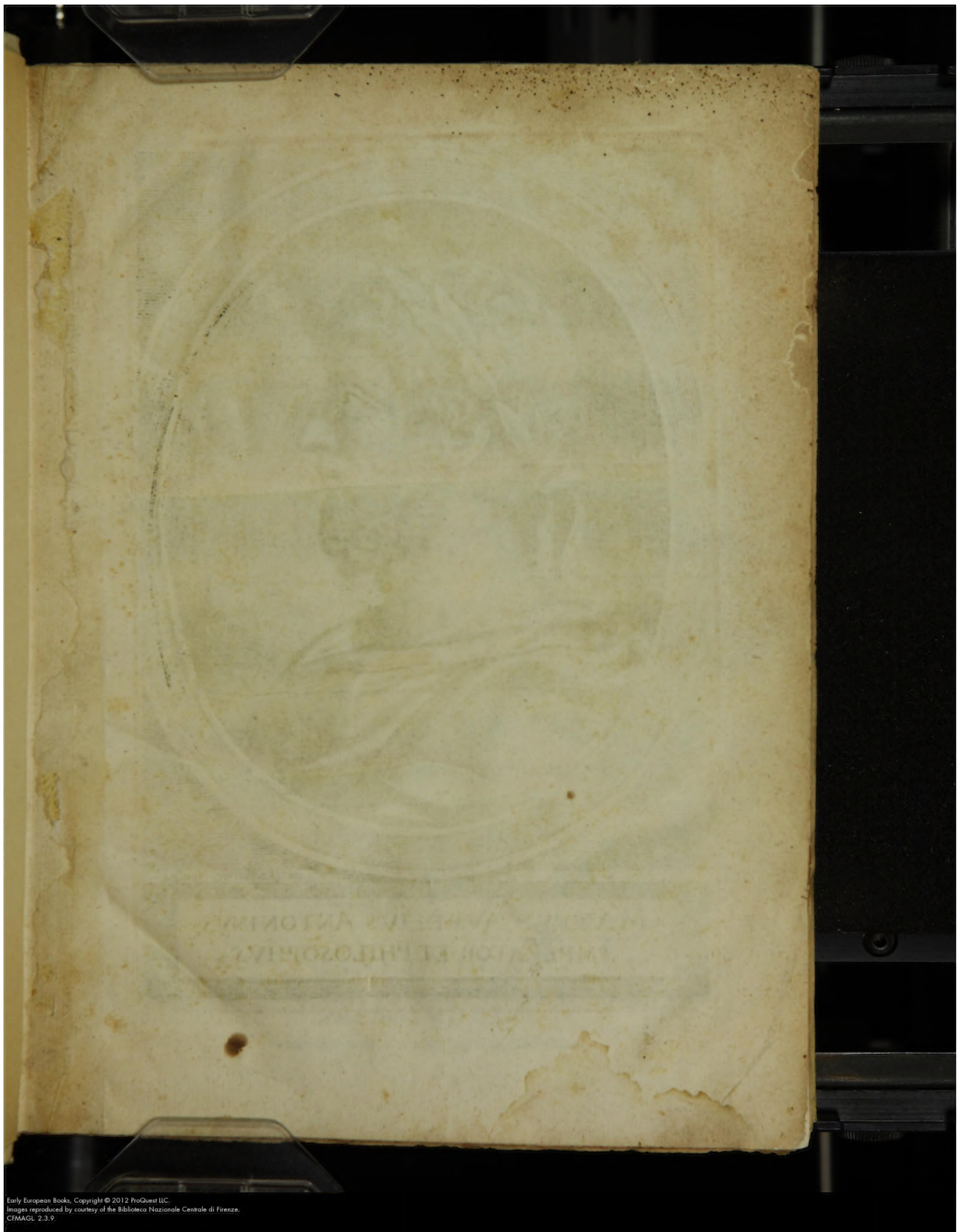

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.3.9

2
3
9
BIBLIOTECA NAZIONALE
CENTRALE • FIRENZE •

M. VERE AVRELIVS ANTONINVS
IMPERATOR ET PHILOSOPHVS *

ΜΑΡΚΟΥ
ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ
ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΤΩΝ ΕΙΣ ΕΑΥΤΟΝ
ΒΙΒΛΙΑ 18'.

MARCI
ANTONINI
IMPERATORIS

*de rebus suis, sive de eis quæ ad se
pertinere censebat,
Libri XII,*

*Locis hæc paucis repurgati, suppleti,
restituti:*

*Versione insuper Latinâ novâ; Lectionibus item
variis, Locisq; parallelis, ad margi-
nem adjectis;*

*Ac Commentario perpetuo, explicati atq;
illustrati;*

*Studio operâq;
THOMÆ GATAKERI
LONDINATIS.*

CANTABRIGIÆ:

Excudebat *Thomas Buck*, celeberrimæ Academiæ Typographus.
Anno Dom. MDCLII.

Venerunt ibidem per Antonium Nicolson, Bibliopolum.

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS
TOBIAS

2.3.9

Viris eruditione pariter ac pietate præstantissimis
amicisq; sibi conjunctissimis,

In Academia

CANTABRIGIENSI

ad Sacrosanctæ Theologiæ Doctoratûs
gradum evectis;

D. ANTONIO TUCKNEY,

Coll. Emmanuelis,

D. JOANNI ARROWSMITH,

Coll. S. Joannis,

D. THOMÆ HILL,

Coll. S. Trinitatis,

Præfectis;

Operis hujus edendi Avtoribus & Promotoribus
præcipuis;

In animi benevoli gratiæq; testimonium, ac
monumentum,

Id ipsum, quicquid est, jure merito inscribit
dedicatq;

THOMAS GATAKERUS,

In Academia eadem Collegii
quondam *Joannensis* alumnus,
Sidnejsis Socius.

PRÆLOQUIUM,

In qo de Disciplina Stoica, cum Sectis aliis, Peripatetica & Academica Vetere, Epicurea verò præcipuè collata; deq̃ eorum, q̃i hanc secuti sunt, q̃a supersunt, Senecæ, Epicteti, Marci nostri cumprimis, scriptis differitur: Operisq̃ hujus totius ratio atq̃ institutum exponitur.

Stoicam Disciplinam, præ cæteris Philosophorum priscorum Sectis ad dogina Christianum proximè accessisse, è nostris q̃i censuerint, non desunt. Et Josephus quidem Judæus, ubi *vite sue* rationem denarrat, de *Phariseorum*, q̃am apud suos *magis veneranda* fuisse. * Paulus pronunciat, q̃amq̃ horum uterq̃, & Josephus & Paulus, aliquando sectatus fuerat; * *Phariseorum Secta et est asfrata, q̃a Græcis Stoica nuncupatur.* Hieronymus verò noster verbis planè disertis, * *Stoici, inquit, nostro dogmati in plerisq̃ concordant.* Et in multis quidem convenire, ambigi non potest, si quis instituti utriusq̃ *dei* *et* *hominum* regulas legēsque secum invicem contulerit: in pluribus etiam, opinor, q̃am Secta alia ulla, qum nulla, credo, comperta sit, q̃a pietatis ac virtutis studium exercitiūq̃e avt pluri faciat, avt aliū evēhat, avt fortius spirer, avt acius urgeat, avt penitus inculcet, avt enixius provehat.

Hoc qo clariùs elucescat, de Sectis eminentionibus quibusdam cum ista collatis videbitur. Atq̃, hic mitto Pythagoræ, * mysticam an magicam dixerim, disciplinam, cujus rudera duntaxat & *magica* disjecta jam supersunt. *Aureum enim carmen*, qod hujus nomine prostat, ejusdem esse notæ censent eruditi cum Phocylidæ *Monitorio*; supposititium utrumq̃e. Sed nec in ullo numero habendam existinem, avt Cynicorum affectatam illuviem, foedæq̃e in propatulo etiam perpetrata * *Stoicis tunicâ tantum distare*, hanc ritè pronuciâsse videtur Sary-

potech, n̄ p̄d̄at prohibeat, Dio Prut. ora. 6, in *Dingen* live, de *Tyræ*. & Laert. l. 6, in *Dingen*. qo loco vim vocabuli non assecutum Ambros. Camald. Interpretem, non est mirum, qum H. Stephanus prater-

* Paul. apud Lucan, *Att.* 26. §.

* Joseph. in *Vita sua*, de *Belio* *fratre*. *Hebræis* *sulphora*.

* In *Esaiam* *Calam.* cap. 11.

* Videatur *Pythagoræ Vita*, apud *Laert.* l. 8, & ab *Iamblico* coniectura, cap. 13, 14, 23, 24. *nechon* *Iamblichus* *vita*, apud *Laert.* in *Vit. Stoicis*.

* De qo videri

PRÆLOQUIUM.

Proinde Ze-
no ἀδύνατον
περὶ τὸν νοῦν
καὶ ἀναγκασ-
τικόν, à Cratete
deficit. Laert.
l. 7.

ἢ τὸ καὶ ἀδύνατον
πάντως ἐν τῇ
φύσει τῶ ἀν-
θρώπου καὶ ἐν
χρῆματι ἢ ἐν
αἵματι, καὶ τῷ
πνεύματι καὶ
τῷ σώματι καὶ
τῷ πνεύματι. Epictet.
dissert. l. 4. &
per totum cap.

11. quod his
verbis claudi-
tur, Πᾶσι ἐν-
νομὸν τὸ πρὸς
ἀνθρώπων γί-
νεσθαι αὐτῶν δὲ
ἐγγὺς ἐστὶ τὸ
μὴ ἀνθρώπων
εἶναι. Naturā
homo mundum
est elegans a-
nimal est. Se-
nec. epist. 92.
Epictet. dis-
sert. l. 1. c. 5.
& l. 2. c. 20.
& Senec. ad
Lucil. ep. 88.

k Cicer. Aca-
dem. l. 1.

l Musicam, Ma-
thematicam,
Medicam non
adjicio, quia
perisse viden-
tur, quæ de his
scriptis disci-
mus ex Laër-
tii laterculo:
sed nec Meta-

physicam, quia nomen priscis illis ignotum; aliudque planè sonat τὰ μὴ τὰ φυσικά. Talem esse u-
num hominem miraculosum est potius, quàm humanum. Averroës in Proem. Physic. Aristoteles meo
judicio in Philosophia prope singularis. Cicer. Academ. l. 4. Aristoteles, excepto Platone, Phi-
losophorum princeps. Cicer. de finib. lib. 1. Aristot. longè omnibus (Platonem semper excipio)
præstans ingenio & diligentia. Idem Tusculan. lib. 1. Sophistas à Platone intelligimus lu-
sos à Socrate. Cicer. de finib. lib. 2. Platonis in libris nihil affirmatur; & dum in u-
trunque partem multa differuntur, de omnibus queritur, nihil certi dicitur. Cicer. Academ.
lib. 1.

ricus, quum illi obfoenitates istiusmodi, sordēsque etiam, tan-
quam à natura humana alienas, sint averfati:) aut Academiae etiam
Novæ ἀκαδημαϊκῆς, quæ cum sensibus tam externis quàm & inter-
nis fidem omnem detrahat, mentisq; pariter atq; corporis ocu-
los penitus revellat, hominem nec rationis particeps esse animal
patitur.

Ad illos accedo, qui Philosophiam nobis exultio-
rem, Scholāsque frequentiores, ampliores, illustriores habuerunt.
Ex his sunt, qui è Platonis Gymnasio prodire, *Academici Ve-*
teres, & *Periparetici*: quos, quia nominibus solis locisque (cum
Academia alteri, *Lyceum* alteri tenerent) à se invicem divisi,
rebus interim conveniebant, unā junxisse, compendio dabitur.
Inter istos cum primis emicuit Aristoteles. Is in scientiis disci-
plinisque omne genus tradendis, *Logicā*, *Rhetoricā*, *Poeticā*, *Politi-*
cā, *Oeconomicā*, *Ethicā*, *Physiologiam*, ad miraculum usque tan-
tum præstitit, ut plus illi hac in parte totus eruditionis humanio-
ris circulus debeat, quàm priscorum, non dico uni alteri ali-
cui, sed eis, quorum saltem ad ætatem hanc scripta perennarunt,
etiam universis. Nam quod *Platonem* hujus Magistrum, fa-
miliæque illius utriusque parentem, excipere solent, qui huic alioqui
primas deferunt; hanc advertisse satis videntur, Platonem non
tam in disciplinis tradendis, quàm in sui temporis Sophistis,
sub persona Socratis, defricandis, ludendis, traducendis, refel-
lendis, horum phaleris detrahendis, fucis detergendis, tricis
exolvendis, operam maxima ex parte collocasse. Unde na-
tum, ut in *Dialogis* plerisque, per anfractuosa disceptationum
ambages, artificio singulari sibi invicem implicatas & innexas,
in imensum ferme protractā dissertationis serie, veri certique
fitiens lector, nisi quod dictionis amœnitate, inventionis varie-
tate, structuræq; elegantia, quæ fessum interim reficiant, dum de-
linitur detinetur, logis longis ac laciniosis penè delassatus, cum
quod pro certo statuatur nihil occurrat, in quo pedem figat, nec
jam animi pendens, opinatione dubitationeque omni deposita,

firmus

PRÆLOQUIUM.

firmus consistat, ac securus acquiescat, vix aut nè vix quidem tandem deprehendere queat.

Aristotelem itaque feligemus, q̃i in eis, q̃æ ad mores forman-
dos, vitæq̃ rationem riâ institutendam pertinent, (de his enim
jam agimus) reliquorum nomine sententiam ferat. Is post Pla-
tonem, cum agmine utroq̃ dicto, in tres classes *Bona* dispescit
universa, *animi*, *corporis*, & q̃æ *extra horum utrumq̃* consistunt,
vitæ hujus adminicula. Quivis autem *animi bona præstantissima*
esse censeat, & *per se* maximè esse *expetenda* concedat; tanti ta-
men posteriora duo ista facit, tantumq̃ * ad sortem beatam con-
stituendam momenti virumq̃ eis tribuit, ut * virum virtute licet
universa instructum, sed alteris illis orbatum ac destitutum, *bea-*
torum numero eximat, præsertim * si in adversa graviora, calami-
tatèsq̃ insigniores inciderit, ista siquidem, ubi incurfaverint, *bea-*
titudinem, quæquam * *mutatu bono facilem*, * *intercidere* tamen,
abrumperè & *corrumperè* prorsus.

At Stoici, ad eò nihil hanc in partem efficaciæ corporeis externisq; illis permittebant, ut præ animi illis nec in bonorum malorumve censu collocanda censerent; sed pro rebus mediis propriis haberent, quæ in neviram partem momenti multum conferrent: cum nihil bonum statuerent, nisi quod pium, iustum, humanum, honestum foret; nihil malum, nisi quod impium, iniustum, inhumanum, inhonestum existeret. Proinde miserum esse insipientem, iniquum, improbum, impium quemque, quantumcunque, quæ aliis habentur, bonis, corporeis externisque instructus suffultusque vitam exegerit; beatum contra bonum piumque quolibet, quantumcunque, malis, quæ cæteris reputantur, obstrictus divexatusque ævum transegerit. Hunc denique solum sapere, verè liberum esse, sui compotem, numini charum, cuius sub tutela curaq; cum perpetim agat,

ἐπιθυμία ἢ). Arist. Eth. Mag. I. 2. c. 8. ἡ μακροχρόνια, ἡ ὑπερμετρία τῶν κακῶν ἀποφύγετα. Arist. Eth. Nicom. I. 1. c. 10. Ὁ γὰρ περὶ τῶν κακῶν τῶν ἀποφύγετα μακροχρόνιος ἐπιθυμία ἢ) τὰ κακὰ, ἐστὶ ἡ ἐπιθυμία, ἡ δὲ ἀποφυγή. Idem Maga. I. 6. c. 13. Ὁ καὶ ἀποφύγετα. Ὁ δὲ καὶ ἐπιθυμία. Ibid. Idem Eth. Nicom. I. 1. c. 10. Ὁ τὸν ἀποφυγῶν, τὸν καὶ ἐπιθυμῶν ἢ) τὰ κακὰ, τὸν καὶ ἀποφύγετα. ἀποφύγετα καὶ τὰς ἀποφύγετα καὶ ἡ ἐπιθυμία. ἢ) ὁ ἀποφύγετα, ἡ δὲ καὶ ἐπιθυμία, ἡ δὲ καὶ ἀποφύγετα, ἡ δὲ καὶ ἐπιθυμία, ἡ δὲ καὶ ἀποφύγετα, ἡ δὲ καὶ ἐπιθυμία. Lucr. I. 7. Zonon. Μικρὸν τὸ κατὰ τὸν ἀποφύγετα, τὸ καὶ ἐπιθυμία. Clemens Alex. Strom. I. 5. Mox post nonnulla epistolum more interjecta, γυνὴν ἀποφύγετα δι' ἑστῶτα. Unum bonum est, quod bonum est: cetera falsa & adulterina bona sunt. Sen. Epist. 71. Nihil est bonum nisi quod bonum est. Idem Epist. 120. Sed & Ambros. noster. idem Scripturam asserere, Offic. I. 2. c. 3. Modica, siue indifferentia vocamus, quæ nec bona, nec mala, morbum dolorem, pauperiæ, exilium, mortem. Sen. ep. 81. Virtus ad vitam beatam per se ipsa satis est. [Hæc predictio] ad ipse cruciatum, debilitatem, dolorem continuos & graves, non fit miser, Quæ tam multa mala in miseram vitam non transferunt, nec ex beata videm educunt. Sen. epist. 91.

4 Tūc in-
 ducitur in mo-
 dum agendi
 cum vult. A-
 rist. Ethic.
 Magn. l. 1. c. 2.
 Illud est quod
 dicitur
 quod de agendi
 agendi, et de
 agendi, et de
 agendi. Idem
 Ethic. Eudem.
 l. 6. c. 13.
 Multi et ma-
 gni Philosophi
 hac ultima
 bonorum iuncta
 faciunt in A-
 ristoteli, qui
 etiam ipsum
 cum vult per-
 fecta prosperi-
 tate coniungit.
 Cic. de fin.
 l. 2.
 5 Arrius et de
 agendi
 et de agendi
 et de agendi

folùm

PRÆLOQUIUM.

"Εν τούτοις
 ποιεῖται διὰ ἀλη-
 θείας, ὅτι ἐν ἐξου-
 σίᾳ ἀγαθῆς
 κακοῦ ἐδύνῃ ἐν
 τῷ πνεύματι, ὅτε
 ἐκείνου πνεύματος, ὅθεν
 ἐκτελείται τὸ πο-
 θεῖν καὶ τὰς τῶν
 ἀποστόλων.
 Socrat. apud
 Plat. in Apol.
 Pro certissimo
 habeo curam, quod
 diffidura sum.
 Nec enim
 mali quicquam
 boni cunire
 potest, nec vivo
 nec mortuo, nec
 unquam res co-
 rum à Deo ne-
 gligentur. Cic.
 ex Plat. Tri-
 tūl. l. I. & E-
 pīctet. differt.

lib. 3. c. 26. *ecquid hæc, quàm quæ Solomon Parcem.* i. 33. & *Pavlus Rom.* 8. 28. ὅτι ἂν θέμῃ, ᾧ Ζεὺς, ὁ δὲ αὐτῷ ἡ παρρησία Ὅποι ποδ' ὑμῶν εἰσι διατηροῦσθαι. Ὡς ἐφομαί γ' ἀκούει. Cclean-
thes. οἱ πάντες οὕτως ταύτη. Epictet. *enchir.* c. 52. diff. l. 3. c. 22. Duc me parens, celsiq; do-
minator polti, ὅκονγε placuit: nulla parendi mora est; Assum impiger. Sen. epist. 107. Cic.
cer. de Deor. nat. lib. 1. Cic. de finib. lib. 4. August. de Civit. Dei. lib. 9. c. 4. Cic.
de fin. lib. 3. Cic. ibid. lib. 2. χαλεπόν, ἐλευθέρι γυναικι πρὸς πόριον μάχην, dur-
res, Matrone cum meretricē contestatio. Menand. apud Cyril. advers. Julian. lib. 7. Senec. de
Vit. beat. c. 13. Senec. ibid.

folùm poffe ^c *fecurum* malique omnis metu immunem degere, ut-
pote ^d cui mali nihil aut viventi aut morienti obtingere permiffurus
is fit, ^e cui ipfe regendum fe totum permiferit: nec poffe itaq; fieri,
ut vel forte beatâ unquam excidat, vel in calamitates ullas ejusmodi
incidat, qæ beatitudinem incidendo miferum faciant. Et hæc qi-
dem fuere Stoicorum dogmata, in quibus qatenus tam Peripate-
ticos, qàm & Academicos veteres transcendebant, eò ad regu-
lam populo Chriftiano præfcriptam illis utrifq; propiùs utiq;
accefferunt.

Etiam si autem concedere nequeam, quod post ¹ Antiochum ² Cicero, post Cicronem ³ Augustinus, ab istis illos *vocabulis* tantum *discrepantes rebus* interim *convenisse*, cum hoc apud ⁴ Cicero nem Cato nervosè ac luculenter satis refellere videatur, nolim tamen diffiteri, quod Orator celeberrimus ille, ⁵ *honestum* saltem *inter hos certamen* fuisse, cum *omnis* esset de *Virtutis dignitate contentio*, hoc tantum interesset, quod partes *primas* alteri, alteri *totas* integrasque *Virtuti* concederent. Cæterum Epicuri hortulos cum Zenonis porticu, *Voluptatis* Magistros cum *Virtutis* patronis, molles cum rigidis, discinctos & dissolutos cum altè cinctis, arcè strictis committi & in certamen descendere, ⁶ indignissimum planè videtur, & à ratione omni alienum non immerito habeatur. Nec defuere tamen istud qui tentarent: Idque, quod mirum magis. minùsque ferendum, ex eis etiam, qui Stoicis nomen dederant, horum saltem in classe locum ambiebant. Sed quid in hunc sensum proferatur, avdiamus, ab eo qui Stoicus ipse haberi volebat.

^m *Non est, inquit, quod putes magnum, in quo dissidemus. Exiguum scilicet spatium interjectum fuerat, quod utroque à se invicem displiceret, cum Virtuti illi totum deferrent, Voluptatem isti pro bono vel summo, vel solo etiam haberent.*

Sed, ⁿ *Quam*, inquit, *virtuti legem dicimus*, ille dicit *voluptati*.
At Stoici *Virtuti legem non dicunt*, à *virtutis norma legem accipi-*
unt ipsi. Nec si eadem suis quæ & illi in nonnullis præcipiunt,

ideo

PRÆLOQUIUM.

ideo non longè à se invicem divisi existunt. Ecquis *Medicum à Philosopho* non distare multum dixerit? Eadem tamen suis in victu vitæque communi præcipiunt isti, præscribunt illi. Medicorum principem & parentem aydiamus. ^{ο Πόνοι, inquit, ασία, πένυ, τρυφή, αερίδια, αἵματι πόνοι.} *Labores, esca, potiones, somni, venerea; moderata sunt omnia.* Ecquid aliud Philosophus, sive Stoicus, sive Epicureus etiam, sive alius quilibet? sed aliis planè rationibus, & diversis prorsus, singuli. [¶] *Finem aiunt, dare appellationem, & in re ethica formæ rationem habere.* Istic ergò verè usurpatur, quod diverbio vulgari dicitur,

¶ Χρησὶς καὶ Μυστήριον τοῦ Θεοῦ δοξάζομεν.

Fines Myſorum ſunt Phrygumque diſſiti.

nec secus *Medici & Philosophi, Epicurei & Stoici* fines sunt divisi. Medicus siquidem valetudini prospicit, nè in morbum mutet; Epicureus voluptati, nè in dolorem vertat; Stoicus virtuti, nè à tramite istius vel tantillum declinando, in vitium protinus proruat. Toto denique, quod ajunt, cœlo à se invicem sunt diffusi, quorum alteri *Virtutem*, tanquam Reginam legitimam, Principem justam, cui cætera concedant omnia, in fastigio summo collocant; *Voluptatem* huic vix in famulitium etiam admittunt, quæ vel ad pedes subserviat, vel à tergo subsequatur, alteri *Virtutem* de Principatu dejectæ *Voluptatem* substituunt, cui in solio regali sedenti, ancillulæ instar, alter illa, hoc duntaxat officium suum ducens, Dominam in aurem admonere, caveat, ne quid perficiat, à quo dolor aliquis oriatur.

Sed, *sancta*, inquit, & *recta* precipit Epicurus; imò rigida & tristitia, fortia etiam, si propius accesseris.

Et propius igitur accedamus, quò penitus & accuratius introspeciamus. Idque eò lubentius, quia * multos monet Orator hac officia allectos Epicureas partes sequi, quia *recta & honesta* ipsum plurimum facere putant.

*Sancta ergo licet precipit is, cui *numen rerum humanarum curam nullam plane gerit. cui †negotia i. dicit, uti alicuius rei, uti alicuius negotii. *negotii quicquam Deus nec ipse habet, nec alteri exhibet. quod impii illi olim facibus suis immerſi infixiq; Judæi, *Deus nec beneficio nec maleficio quicquam est affecturus. †nec propitius esse, nec irasci cuiquam potest. q. denique, uti gloriantur affectæ ipsius, †pri-*

^c Lucret. de rer. nat. lib. 1.

* Cicer. de nat. Deor. lib. i.

* Zeph. i. 12.

Hippocrar.
 epidem. l. 6.
 sect. 6. § 5. & ex
 Hipp. Galen.
 Hortat. c. 6.
 Aristot. *Eubie.*
 l. 3. c. 7.
 9 Sirabo *geogr.*
 l. 12.

Ἡ Χορὴ τὰ φι-
λοσόφειν καὶ ἰα-
τρῶν, ὡς περ τι-
νων Μουσῶν καὶ
Φιερῶν διέσ-
ματα. Plut. de
valent. pr. accept.
god idem de
Varibus & Phi-
losophis usurpa-
vit Damascius
in Vit. Isidori,
à Svida addu-
ctus, quem ex
Resticio alibi
restitutum
dicimus.

Videatur Cle-
anthis pictura
apud Cicer. *de*
fin. lib. 2.

¹ Senec. ubi su-
pra epist. 33.
& alibi.

^a Cic. de fin. l. i.

" *se muta à re-*
buz nostris, se-
juncta q; longè;
Nec bene pro
meritis capius,
neq; tangitur
ira. Lucret. l. 1.

¶ Σαυκς. ὑποκο-
λομεν. τὸ μα-
κάριον ἐστὶν ἡ
πίστις, ὅτι αὐτὸ
ἐπαλείπει τὰ
ἄλλα παρ' οὗ-
τοις· ὅρα καὶ ὁ
κύριος, ὅτι γὰρ
αὐτὸς εἶπεν· Epi-
Cler. in Pison

PRÆLOQUIUM.

^a Cicer. de nat. Deor. l. 1.

^b Quia hoc benevolentia conciliant, & quod aptissimum est ad quicquid vivendum caritatem.

Torqat. apud Cic. de fin. l. 1.

^c Quia iustitiam vitam, & voluptatem efficiunt pleniorum.

Idem ibid.

^d Ne iustitiam quidem recte quis dixerit per se ipsam optabilem; sed quia iustitiam affert.

Idem ibid.

^e Nihil iustum esse naturam, & iustitia vitam esse, quia moribus utitur non possit Sen. ep. 97.

^f Torqat. ubi sup.

^g Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^h Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

ⁱ Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^k Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^l Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^m Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

ⁿ Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^o Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^p Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^q Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^r Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

^s Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

Vide Sen. sup.

mus adversus numen caeleste oculos attollere est ausus, ^d omnemque funditus (quantum in ipso fuerat) religionem sustulit.

Recta verò ab eis quanam, aut quorsum quis expectet? ^e quia ^e amicitiam, fidem, iustitiam, virtutem ullam, nisi ^f proprii vel emolumenti, vel oblectamenti intuitu, nec colant, nec colendam censeant; (cum ^g nihil horum per se bonum, sui que causa expetendum existiment;) ^h quia ^h honestum ipsum inanem sine re subjecta sonum, nec tam solidum, quam splendidum nomen pronunciant; ⁱ quia ⁱ nec flagitio, facinore, scelere ullo, quod voluptatem conciliet, lucellumve pariat, propter se abstinendum statuunt, (cum ^k huiusmodi nihil ex se malum reputent) nisi supplicii, ^l damni, mali alicujus insecuturi metu coërceantur; nec a numine hoc (a quo iram vindictamve ob istiusmodi quicquam, vel expectare, vel formidare vanitatis & superstitionis nomine, non damnant tantum, verum etiam derident) sed ^m ab hominum conscientia, quia ab iniqua & scelerata perpetrantibus poenas exigere, ac vindictam sumere, si ve pro auctoritate publica, si ve pro viribus privatis valent; hos autem ⁿ latendi fiducia nulla possit unquam haberi.

Sed pergamus, & rigida ac tristitia ista Epicurea videamus, ut ^o imperitorum scilicet errore sublato, ex horum patrono intelligamus, ea que voluptuaria, delicata, mollis habetur disciplina, quam gravis, quam continens, quam severa sit. ^p Epicurus ergo ipse ^q τὸ ἀκατάστατον καὶ ἀνώματον castigat & damnat, quia voluptatis specie objecta affecti, presentium deliciarum blanditiis delinuti, cupiditateque enormi corrupti & occaecati, luxuriis ac libidinibus constringendos se temere tradunt, nec quid porro eventurum sit, quos morbos, quos dolores excepturi sint, provident.

Verum quo fundamento istos reprehendat, extrema haec satis liquidò produnt. ^r Luxuriam utique severus iste, per se, aut propter se reprehendendam non putat: siquidem ^s Voluptas omnis, inquit, bonum est: (ita nec ex turpissima re ulla perceptam excludit) Et, ^t si ea,

^a Plus hinc in ipsa injuria detrimenti est, quam in eis rebus emolumenti, quae injuriā patiuntur. Torqat. ubi sup. ^b Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^c Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^d Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^e Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^f Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^g Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^h Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ⁱ Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^j Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^k Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^l Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^m Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ⁿ Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^o Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^p Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^q Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^r Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^s Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^t Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^u Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^v Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^w Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^x Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^y Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2. ^z Nihil tam turpe, quod hominum conscientiam remota non facturus videatur. Cic. de fin. lib. 2.

inquit,

PRÆLOQUIUM.

inquit, *quæ sunt luxuriosius efficientia voluptatum, liberarent eos Deorum & mortis & doloris metu, docerentque, quæ essent fines cupiditatum, nihil esset eorum quod reprehenderem, cum undique complerentur voluptatibus, nec haberent ulla ex parte aut dolens aut ægrum, aut malum.* Ità nec luxuriosos ob eam causam reprehendit, quia luxuriosè vivant; probat potius ac collaudat, quia voluptatibus omni ex parte complentur; modò cetera caveant, quorum primum quidem & præcipuum est, ut omnem numinis è mentibus metum excutiant. Quæ ergò ratione castigat afotos istos damnatque Epicurus? quia utique *Voluptates*, quas immodicè sectantur isti, *Voluptatem* ipsam multis modis conturbant & corrumpunt, dum istis procurandis & prosequendis, *in morbos graves, in damna, in dedecra incurrunt, sæpe etiam legum judiciorumque pœni obligantur.* Hæc scilicet rigida, hæc severa, hæc tristia sunt, quæ suis præcipit Epicurus. Voluptatibus vel foedissimis, vel obscenissimis indulgeant, totòsq; se dedant, concedit; caveant duntaxat, nè usu an abusu immodico, vel morbum contrahant, vel facultates profundant, vel infamiam attrahant, vel legibus indicta in se arcessant supplicia.

Sed temperantes, sobrii, bonæque frugis fuisse referuntur, ex
eis, qui Voluptatis tamen patroni ac magistri extiterē, eamque pro
bono summo habuerunt. * Gloriatur utique Epicurus ipse, asse non
toto se pasci, Metrodorum, qui nondum tantum profecerat, toto. † dis-
fluere se corpusculi voluptate proficitur, aqua & pane vescentem, epu-
lisque sumptu magno comparatas despiciere ac despucere: ‡ aquam & poten-
tiam si habuerit, Fori ipsi de felicitate controversiam facturum:
§ summam enim ista voluptatem exhibere, ubi indigentia affectus
ea quis sumserit, ¶ nec minorem voluptatem ex victu tenuissimo, &
contentissimis escis & potionibus percipi, quam ex rebus ad epulan-
dum exquisitissimis, ubi quicquid dolorem creat, eis sublatum fuerit.

Et Eudoxo quidem, qui Epicuro prior, de Voluptate huic gemina tenuisse & tradidisse videtur, *temperantiae & sobrietatis in victu insignioris testimonium perhibet Aristoteles luculentum. quod etiam vita ratione fidem dogmati suo est ampliorem consecutus, utpote qui non affectu vitioso, aut partium studio, sed iudicio incorrupto*

Εἰς τὸ αὐτὸ ἀναγινώσκοντες διδάσκοντες ἡρώδης ἐκείνην τὴν αὐτὴν περιέχοντες. Epicur. *ibid.* ^a Idem
apud Cicero. *de finib. lib. 2.* ^b Ὁ ἄνθρωπος γὰρ ἴσως πολλοὺς διὰ τὸ ἡδονῇ μετάρηται, ὁ
πῶς ἀνὴρ τὸ ἡδονῇ ἐκτρέφεται. apud Laert. *lib. 10.* ^c Διατρέφεται ἡδονῇ πᾶσαν εἶναι. Asibit.
Ethic. lib. 10. cap. 1. ^d Ἐκτρέφεται δὲ λέγει, διὰ τὸ πᾶν ἡδονῇ ἀρετῇ. *Ibid.* ^e οὐκ αἶσθησις
τῆς ἡδονῆς.

τὰ πινῶν ἡδαι-
 τῶν πεποιητῶν
 παρὰ ἀπλῶς
 ὁπφίρει τὰς
 ὀχλήσεις τῶν ἡ-
 δονῶν. Epicur.
 ibid.

^a Torq. apud
Cicer. de finib.
lib. 1.

Сенца *срп*т, 18.

ὁ Βρυάζων τῶ
 κτὶ τὸ σαματι-
 ον ἡδῆ, ὅσα
 καὶ ἀρίω χρο-
 νῶν καὶ περὶ τῶ
 ται καὶ περὶ τῶ
 λείας ἡδῆ.

Epicur. apud
Stob. tom. 2.
tit. 17.

2. Ἐγὼ μὲν ἔ-
γενον καὶ τῆς Διὸς

υπὲρ ἐνδο-
μορίας ἀγωνί-
ζεσθαι, μάλλον ἢ

200v et 201r. I-
dem apud eun-
dem, sed vitia-

tus, & sic resti-
tuendus. quam
ecceam dicitur

notat. Clem.
Alex. (from. l.
l. as amplius

intendit & extendit Seneca

Epist. 115. Fl-
cimus, inquit,
orare, etiam si

ista defuerint.
Et ipse Epist.
25. Intra hac

quisque desiderium suum clausit, cum ipso

Fove de feli-
citate conten-
das

ibid. ^b Idem

Am. Acad. Sci.

PRÆLOQUIUM.

^f & veritatis vi victus & de principatu pro voluptate sententiam tulisset. de Epicuro verò ambigi non immeritò potest; quem Timochares narrat, non *assem nec totum*, sed ^h *minam* integram in victum diurnum quotidie impendere solitum, idque ipsum alibi de se esse professum. Aliud itaque fuisse videtur, quod ex usu communi, aliud quod per exercitium peculiare factitabat. ^k Certos utique habebat dies, quibus malignè famem extingueret, visurus an aliquid deesset ex plena & consummata voluptate, vel quantum deesset, & an dignum quod quis magno labore pensaret. sive, quibus tanquam ^l *ad paulum* exerceretur, ne imparatum fortuna deprehenderet, & ^m *ut contra injurias fortune inter ejusdem beneficia firmaretur*. Hoc per intervalla fecisse videtur, quod Evdoxus forsan jugiter. Victum autem tenuem simplicemque, quæ de causa laetiori ac multiplici, perpetim usurpatæ præsertim, præferendam existimet, rationes ab ipso proditas habemus. Et primo quidem loco, ⁿ *non ob luxum ipsum aut intemperantiam*, ^o *quam nec propter se fugiendam*, uti ^p *nec temperantiam propter se expetendam*, definiat; sed *ob molestias graves, quæ inde provenire possint*. Quia nimirum ex largiore ac laetiore victu jugiter habito, ingentes in re familiari excitantur tempestates, quibus, dum epulandi modus nullus adhibetur, facultates funditus exhauriuntur, & patrimonium integra, quasi ^q *pila in modum convoluta*, ^r *ovis sorbilis instar*, ita penitus deglutiuntur, ut rerum omnium egestas summa protinus consequatur. Sed nec in re familiari tantummodo tam gravia isthinc emergunt, sed & in corpore ipso, ^t quod est illis *boni malique omnis*, quia voluptatis & doloris, uti mox videbitur, *sedes præcipua*. ^u Consequuntur enim, inquit, *magni dolores eos, qui voluptatem ratione sequi nesciunt*: dum ^v *quæ desiderantibus alimenta erant, onera sunt plenis*; ^x *multosque morbos multa faciunt fercula*; & ^y *miserabilior ex cruditatibus quam ex fame nascitur macies*; cæ denique crapulam ebrietatēque sequuntur ^z *capitis vertigines*, oculorum suffusiones, *cerebri aestuantis verminationes*, artuum resolutiones, corporis totius affectus molestissimi, ^a quos si vel præsentiscerent homines, vel prævisos

Nicomach. apud eund. lib. 2. ⁱ Videantur, quæ apud Cicer. ex Epicuro de finib. lib. 2. paulò post exhibentur. ^j Torquat. apud Cicer. ex Epicuri sententia, de finib. lib. 1. ^k Senec. epist. 95. ^l Idem ibid. ^m Ibid. ⁿ Ibid. ^o Ibid. ^p Ibid. ^q Ibid. ^r Ibid. ^s Ibid. ^t Ibid. ^u Ibid. ^v Ibid. ^w Ibid. ^x Ibid. ^y Ibid. ^z Ibid. ^a Ibid.

^f & veritatis vi victus & de principatu pro voluptate sententiam tulisset. de Epicuro verò ambigi non immeritò potest; quem Timochares narrat, non *assem nec totum*, sed ^h *minam* integram in victum diurnum quotidie impendere solitum, idque ipsum alibi de se esse professum. Aliud itaque fuisse videtur, quod ex usu communi, aliud quod per exercitium peculiare factitabat. ^k Certos utique habebat dies, quibus malignè famem extingueret, visurus an aliquid deesset ex plena & consummata voluptate, vel quantum deesset, & an dignum quod quis magno labore pensaret. sive, quibus tanquam ^l *ad paulum* exerceretur, ne imparatum fortuna deprehenderet, & ^m *ut contra injurias fortune inter ejusdem beneficia firmaretur*. Hoc per intervalla fecisse videtur, quod Evdoxus forsan jugiter. Victum autem tenuem simplicemque, quæ de causa laetiori ac multiplici, perpetim usurpatæ præsertim, præferendam existimet, rationes ab ipso proditas habemus. Et primo quidem loco, ⁿ *non ob luxum ipsum aut intemperantiam*, ^o *quam nec propter se fugiendam*, uti ^p *nec temperantiam propter se expetendam*, definiat; sed *ob molestias graves, quæ inde provenire possint*. Quia nimirum ex largiore ac laetiore victu jugiter habito, ingentes in re familiari excitantur tempestates, quibus, dum epulandi modus nullus adhibetur, facultates funditus exhauriuntur, & patrimonium integra, quasi ^q *pila in modum convoluta*, ^r *ovis sorbilis instar*, ita penitus deglutiuntur, ut rerum omnium egestas summa protinus consequatur. Sed nec in re familiari tantummodo tam gravia isthinc emergunt, sed & in corpore ipso, ^t quod est illis *boni malique omnis*, quia voluptatis & doloris, uti mox videbitur, *sedes præcipua*. ^u Consequuntur enim, inquit, *magni dolores eos, qui voluptatem ratione sequi nesciunt*: dum ^v *quæ desiderantibus alimenta erant, onera sunt plenis*; ^x *multosque morbos multa faciunt fercula*; & ^y *miserabilior ex cruditatibus quam ex fame nascitur macies*; cæ denique crapulam ebrietatēque sequuntur ^z *capitis vertigines*, oculorum suffusiones, *cerebri aestuantis verminationes*, artuum resolutiones, corporis totius affectus molestissimi, ^a quos si vel præsentiscerent homines, vel prævisos

habent,

PRÆLOQUIUM.

haberent, negat ille apud Comicum Græcum, futurum, ut luxui vinolentiæque, aut toties, aut tantopere indulgerent. Adhæc prospectum hac ratione volebant, cum ipse, tum & ipsius asseclæ, ut ^a cum in ipsa securitate animus ad difficilia se preparasset, non-gam exparescerent, quod sapius experti, prius didicerant, minusque molestè ad perferrent, si necessitas incideret, cui antè assueverant. Porro ut experiundo addiscerent, ^c quàm exiguum natura satisfaciât, quantumque ex istis voluptatis percipi possit, ^d ubi indigentia affectus qui sumserit ea. Denique ut ^e ex victu laxiore voluptas plenior accresceret, cum ^f voluptates usus rarior commendare atque ^g intendere sit natus; frequentior autem, & continuus magis multò sensum contrà obtundere atque hebetare consueverit. ac proinde assiduam escæ delicatioris usurpationem ^h sumi us quàm oblectamenti amplius habere pronunciant. ⁱ Acriores utique ad res placitas intermissas revertimur: cuiusque ^k lenocinium est antecedens esuries, ut liberationis muneri metus. ^l Cibi itaque condimentum famem Socrates dicebat, potiois sitim. quemadmodum autem ille ^m ad carnem vespertinam famem se obsonare aiebat ambulando: Epicurus itidem ⁿ ad epulas insecuturas appetitum vehementiorem, ^o famem malignius extinguendo, avecupabatur, quàm amplior ex laxius habere-retur voluptas. Ceterum ad virtutem veram, laudemque justam nihil habet monenti, quicquid non honesti causâ, sed vel lubentia ampliori conciliandæ, vel molestia majori amoliendæ susci-pitur.

Ita rigida, severa, tristitia vidimus; fortia videamus. Fortis, inquit, est Epicurus, & fortia loquitur: ^p fortis, licet manuleatus; fortis, sed stola indutus. Ecce re fortis? Quia non prudenter tantum, sed & fortiter agit. Etiam si enim ^q Voluptatem omnem in se bonum, dolorem omnem in se malum censeat, ^r bono tamen quodcumque tanquam malo utitur, & malo vicissim tanquam bono, prout expedire vel non expedire visum fuerit. ^s siquidem & voluptatibus quibusdam quodcumque se abstinet, ob molestias, quas admissa essent pariturae, ^t & labores dolorisque graviores etiam ac diuturnos nonnunquam sponte lubensque sustinet, quò voluptatem inde ampliorem deinceps consequatur: (^u istius enim

^a Tota indurata sunt la diacronia... ^b Sen. epist. 18. ^c Idem epist. 33. & de Fin. beat. 13. ^d Nemo scilicet dicit in pectore... ^e Epicur. apud Laert. l. 10. ^f X... ^g T... ^h T... ⁱ T... ^j T... ^k T... ^l T... ^m T... ⁿ T... ^o T... ^p T... ^q T... ^r T... ^s T... ^t T... ^u T... ^v T... ^w T... ^x T... ^y T... ^z T... ^{aa} T... ^{ab} T... ^{ac} T... ^{ad} T... ^{ae} T... ^{af} T... ^{ag} T... ^{ah} T... ^{ai} T... ^{aj} T... ^{ak} T... ^{al} T... ^{am} T... ^{an} T... ^{ao} T... ^{ap} T... ^{aq} T... ^{ar} T... ^{as} T... ^{at} T... ^{au} T... ^{av} T... ^{aw} T... ^{ax} T... ^{ay} T... ^{az} T... ^{ba} T... ^{bb} T... ^{bc} T... ^{bd} T... ^{be} T... ^{bf} T... ^{bg} T... ^{bh} T... ^{bi} T... ^{bj} T... ^{bk} T... ^{bl} T... ^{bm} T... ^{bn} T... ^{bo} T... ^{bp} T... ^{bq} T... ^{br} T... ^{bs} T... ^{bt} T... ^{bu} T... ^{bv} T... ^{bw} T... ^{bx} T... ^{by} T... ^{bz} T... ^{ca} T... ^{cb} T... ^{cc} T... ^{cd} T... ^{ce} T... ^{cf} T... ^{cg} T... ^{ch} T... ^{ci} T... ^{cj} T... ^{ck} T... ^{cl} T... ^{cm} T... ^{cn} T... ^{co} T... ^{cp} T... ^{cq} T... ^{cr} T... ^{cs} T... ^{ct} T... ^{cu} T... ^{cv} T... ^{cw} T... ^{cx} T... ^{cy} T... ^{cz} T... ^{da} T... ^{db} T... ^{dc} T... ^{dd} T... ^{de} T... ^{df} T... ^{dg} T... ^{dh} T... ^{di} T... ^{dj} T... ^{dk} T... ^{dl} T... ^{dm} T... ^{dn} T... ^{do} T... ^{dp} T... ^{dq} T... ^{dr} T... ^{ds} T... ^{dt} T... ^{du} T... ^{dv} T... ^{dw} T... ^{dx} T... ^{dy} T... ^{dz} T... ^{ea} T... ^{eb} T... ^{ec} T... ^{ed} T... ^{ee} T... ^{ef} T... ^{eg} T... ^{eh} T... ^{ei} T... ^{ej} T... ^{ek} T... ^{el} T... ^{em} T... ^{en} T... ^{eo} T... ^{ep} T... ^{eq} T... ^{er} T... ^{es} T... ^{et} T... ^{eu} T... ^{ev} T... ^{ew} T... ^{ex} T... ^{ey} T... ^{ez} T... ^{fa} T... ^{fb} T... ^{fc} T... ^{fd} T... ^{fe} T... ^{ff} T... ^{fg} T... ^{fh} T... ^{fi} T... ^{fj} T... ^{fk} T... ^{fl} T... ^{fm} T... ^{fn} T... ^{fo} T... ^{fp} T... ^{fq} T... ^{fr} T... ^{fs} T... ^{ft} T... ^{fu} T... ^{fv} T... ^{fw} T... ^{fx} T... ^{fy} T... ^{fz} T... ^{ga} T... ^{gb} T... ^{gc} T... ^{gd} T... ^{ge} T... ^{gf} T... ^{gg} T... ^{gh} T... ^{gi} T... ^{gj} T... ^{gk} T... ^{gl} T... ^{gm} T... ^{gn} T... ^{go} T... ^{gp} T... ^{gq} T... ^{gr} T... ^{gs} T... ^{gt} T... ^{gu} T... ^{gv} T... ^{gw} T... ^{gx} T... ^{gy} T... ^{gz} T... ^{ha} T... ^{hb} T... ^{hc} T... ^{hd} T... ^{he} T... ^{hf} T... ^{hg} T... ^{hh} T... ^{hi} T... ^{hj} T... ^{hk} T... ^{hl} T... ^{hm} T... ^{hn} T... ^{ho} T... ^{hp} T... ^{hq} T... ^{hr} T... ^{hs} T... ^{ht} T... ^{hu} T... ^{hv} T... ^{hw} T... ^{hx} T... ^{hy} T... ^{hz} T... ^{ia} T... ^{ib} T... ^{ic} T... ^{id} T... ^{ie} T... ^{if} T... ^{ig} T... ^{ih} T... ⁱⁱ T... ^{ij} T... ^{ik} T... ^{il} T... ^{im} T... ⁱⁿ T... ^{io} T... ^{ip} T... ^{iq} T... ^{ir} T... ^{is} T... ^{it} T... ^{iu} T... ^{iv} T... ^{iw} T... ^{ix} T... ^{iy} T... ^{iz} T... ^{ja} T... ^{jb} T... ^{jc} T... ^{jd} T... ^{je} T... ^{jf} T... ^{jg} T... ^{jh} T... ^{ji} T... ^{jj} T... ^{jk} T... ^{jl} T... ^{jm} T... ^{jn} T... ^{jo} T... ^{jp} T... ^{jq} T... ^{jr} T... ^{js} T... ^{jt} T... ^{ju} T... ^{jv} T... ^{jw} T... ^{jx} T... ^{jy} T... ^{jz} T... ^{ka} T... ^{kb} T... ^{kc} T... ^{kd} T... ^{ke} T... ^{kf} T... ^{kg} T... ^{kh} T... ^{ki} T... ^{kj} T... ^{kk} T... ^{kl} T... ^{km} T... ^{kn} T... ^{ko} T... ^{kp} T... ^{kq} T... ^{kr} T... ^{ks} T... ^{kt} T... ^{ku} T... ^{kv} T... ^{kw} T... ^{kx} T... ^{ky} T... ^{kz} T... ^{la} T... ^{lb} T... ^{lc} T... ^{ld} T... ^{le} T... ^{lf} T... ^{lg} T... ^{lh} T... ^{li} T... ^{lj} T... ^{lk} T... ^{ll} T... ^{lm} T... ^{ln} T... ^{lo} T... ^{lp} T... ^{lq} T... ^{lr} T... ^{ls} T... ^{lt} T... ^{lu} T... ^{lv} T... ^{lw} T... ^{lx} T... ^{ly} T... ^{lz} T... ^{ma} T... ^{mb} T... ^{mc} T... ^{md} T... ^{me} T... ^{mf} T... ^{mg} T... ^{mh} T... ^{mi} T... ^{mj} T... ^{mk} T... ^{ml} T... ^{mm} T... ^{mn} T... ^{mo} T... ^{mp} T... ^{mq} T... ^{mr} T... ^{ms} T... ^{mt} T... ^{mu} T... ^{mv} T... ^{mw} T... ^{mx} T... ^{my} T... ^{mz} T... ^{na} T... ^{nb} T... ^{nc} T... nd T... ^{ne} T... ^{nf} T... ^{ng} T... ^{nh} T... ⁿⁱ T... ^{nj} T... ^{nk} T... ^{nl} T... ^{nm} T... ⁿⁿ T... ^{no} T... ^{np} T... ^{nq} T... ^{nr} T... ^{ns} T... ^{nt} T... ^{nu} T... ^{nv} T... ^{nw} T... ^{nx} T... ^{ny} T... ^{nz} T... ^{oa} T... ^{ob} T... ^{oc} T... ^{od} T... ^{oe} T... ^{of} T... ^{og} T... ^{oh} T... ^{oi} T... ^{oj} T... ^{ok} T... ^{ol} T... ^{om} T... ^{on} T... ^{oo} T... ^{op} T... ^{oq} T... ^{or} T... ^{os} T... ^{ot} T... ^{ou} T... ^{ov} T... ^{ow} T... ^{ox} T... ^{oy} T... ^{oz} T... ^{pa} T... ^{pb} T... ^{pc} T... ^{pd} T... ^{pe} T... ^{pf} T... ^{pg} T... ^{ph} T... ^{pi} T... ^{pj} T... ^{pk} T... ^{pl} T... ^{pm} T... ^{pn} T... ^{po} T... ^{pp} T... ^{pq} T... ^{pr} T... ^{ps} T... ^{pt} T... ^{pu} T... ^{pv} T... ^{pw} T... ^{px} T... ^{py} T... ^{pz} T... ^{qa} T... ^{qb} T... ^{qc} T... ^{qd} T... ^{qe} T... ^{qf} T... ^{qg} T... ^{qh} T... ^{qi} T... ^{qj} T... ^{qk} T... ^{ql} T... ^{qm} T... ^{qn} T... ^{qo} T... ^{qp} T... ^{qq} T... ^{qr} T... ^{qs} T... ^{qt} T... ^{qu} T... ^{qv} T... ^{qw} T... ^{qx} T... ^{qy} T... ^{qz} T... ^{ra} T... ^{rb} T... ^{rc} T... rd T... ^{re} T... ^{rf} T... ^{rg} T... ^{rh} T... ^{ri} T... ^{rj} T... ^{rk} T... ^{rl} T... ^{rm} T... ^{rn} T... ^{ro} T... ^{rp} T... ^{rq} T... ^{rr} T... ^{rs} T... ^{rt} T... ^{ru} T... ^{rv} T... ^{rw} T... ^{rx} T... ^{ry} T... ^{rz} T... ^{sa} T... ^{sb} T... ^{sc} T... ^{sd} T... ^{se} T... ^{sf} T... ^{sg} T... ^{sh} T... ^{si} T... ^{sj} T... ^{sk} T... ^{sl} T... sm T... ^{sn} T... ^{so} T... ^{sp} T... ^{sq} T... ^{sr} T... ^{ss} T... st T... ^{su} T... ^{sv} T... ^{sw} T... ^{sx} T... ^{sy} T... ^{sz} T... ^{ta} T... ^{tb} T... ^{tc} T... ^{td} T... ^{te} T... ^{tf} T... ^{tg} T... th T... ^{ti} T... ^{tj} T... ^{tk} T... ^{tl} T... tm T... ^{tn} T... ^{to} T... ^{tp} T... ^{tq} T... ^{tr} T... ^{ts} T... ^{tt} T... ^{tu} T... ^{tv} T... ^{tw} T... ^{tx} T... ^{ty} T... ^{tz} T... ^{ua} T... ^{ub} T... ^{uc} T... ^{ud} T... ^{ue} T... ^{uf} T... ^{ug} T... ^{uh} T... ^{ui} T... ^{uj} T... ^{uk} T... ^{ul} T... ^{um} T... ^{un} T... ^{uo} T... ^{up} T... ^{uq} T... ^{ur} T... ^{us} T... ^{ut} T... ^{uu} T... ^{uv} T... ^{uw} T... ^{ux} T... ^{uy} T... ^{uz} T... ^{va} T... ^{vb} T... ^{vc} T... ^{vd} T... ^{ve} T... ^{vf} T... ^{vg} T... ^{vh} T... ^{vi} T... ^{vj} T... ^{vk} T... ^{vl} T... ^{vm} T... ^{vn} T... ^{vo} T... ^{vp} T... ^{vq} T... ^{vr} T... ^{vs} T... ^{vt} T... ^{vu} T... ^{vv} T... ^{vw} T... ^{vx} T... ^{vy} T... ^{vz} T... ^{wa} T... ^{wb} T... ^{wc} T... ^{wd} T... ^{we} T... ^{wf} T... ^{wg} T... ^{wh} T... ^{wi} T... ^{wj} T... ^{wk} T... ^{wl} T... ^{wm} T... ^{wn} T... ^{wo} T... ^{wp} T... ^{wq} T... ^{wr} T... ^{ws} T... ^{wt} T... ^{wu} T... ^{wv} T... ^{ww} T... ^{wx} T... ^{wy} T... ^{wz} T... ^{xa} T... ^{xb} T... ^{xc} T... ^{xd} T... ^{xe} T... ^{xf} T... ^{xg} T... ^{xh} T... ^{xi} T... ^{xj} T... ^{xk} T... ^{xl} T... ^{xm} T... ^{xn} T... ^{xo} T... ^{xp} T... ^{xq} T... ^{xr} T... ^{xs} T... ^{xt} T... ^{xu} T... ^{xv} T... ^{xw} T... ^{xx} T... ^{xy} T... ^{xz} T... ^{ya} T... ^{yb} T... ^{yc} T... ^{yd} T... ^{ye} T... ^{yf} T... ^{yg} T... ^{yh} T... ^{yi} T... ^{yj} T... ^{yk} T... ^{yl} T... ^{ym} T... ^{yn} T... ^{yo} T... ^{yp} T... ^{yq} T... ^{yr} T... ^{ys} T... ^{yt} T... ^{yu} T... ^{yv} T... ^{yw} T... ^{yx} T... ^{yy} T... ^{yz} T... ^{za} T... ^{zb} T... ^{zc} T... ^{zd} T... ^{ze} T... ^{zf} T... ^{zg} T... ^{zh} T... ^{zi} T... ^{zj} T... ^{zk} T... ^{zl} T... ^{zm} T... ^{zn} T... ^{zo} T... ^{zp} T... ^{zq} T... ^{zr} T... ^{zs} T... ^{zt} T... ^{zu} T... ^{zv} T... ^{zw} T... ^{zx} T... ^{zy} T... ^{zz} T...

PRÆLOQUIUM.

consequenda gratiâ universa & patrare & perpeti disertè proficitur) quod non prudentis duntaxat, sed & fortis est.

Verùm non est illico fortis pronunciandus, quicumque asperi aut adversi quicquam subire sustinuerit. Alioqui fortes amantes cum a Nasone prædicemus, vel amantes etiam; quorum illi libidinis cestro perciti, nihil non laboriosum sustinent ultronei; illi per mentis errorem arrepti abreptique, in nihil non periculi plenum b citra formidinem ullam prouunt. Fortis fuerit c Mutium agens maleficus, qui tunicâ presente molestâ, in focum ardentem manum ultrò immittit. Fortes fuerint, qui d vitæ tadio, quam vitæ genere inquietam sibi fecerint ipsi, ad mortem confugiunt; adversus quos e Epicurus ipse pronunciat: fortius facturi, censente Epigrammatario, si f refugerit ille; g sustinerent isti. Fortes contra, qui h vitæ cupidine nimia, cruciatibus & tormenti nihil subire ac perpeti recusant, i non tam quò vitam ulterius protollant, quam quò mortem diutius protrahant. Fortis fuerit Mœcenas, k mollitie infamis, si carmen illud horridum ex vero animi sensu emisit;

1. Debilem facito manu,

Debilem pede, coxâ :

Tuber astrue giberum ;

Lubricos gate dentes.

Vita si superest, bene est :

Hanc mihi, vel acutam

Subde, sustineo, crucem.

m suffigas, inquit, licet, & acutam sessuro crucem subdas. est tanti vulnus suum premere, & patibulo pendere districtum, dum differat id, quod est in malis optimum, supplicii finem. Fortis demum fuerit, quicumque dura pertulerit, quò vel naturæ necessitatibus urgentibus fatisset, vel affectui vitioso alicui gratum faciat. n Causa, ajunt, non pœna, martyrem facit. nec fortem arguunt perpeffiones ipsæ, sed perpetiendi rationes. Ille duntaxat fortis jure censetur, o qui honesti causâ istiusmodi strenuè pertulerit. Nunquam autem honesti causâ quicquam perpeti sustinuerit, cui honestum ipsum, voluptate semotâ, vel pro nihilo, vel pro re nihili habetur, utpote quod p umbram nescio quam meram reputat, cui solidi nihil subsist;

a Amor lib. 1. eleg. 9.

b Monte lapsi, mortem non contumunt. Senec. epist. 36.

c In matutina nuper spectatus arena Mutius, imposuit qui sua membra focis, si patiens fortisque tibi durisque videtur, Abderitana pectora plebis habes. Martial. lib. 10. ep. 25.

d Senec. ep. 24.

e Idem ibid.

f Nam cum dicitur, tunicâ presente molestâ, Ure manum, plus est dicere, Non facio. Martial. ubi sup.

g Rebus in angustis facile est contemnere vitam :

Fortiter ille facit, qui miser esse potest. Idem lib. 11. ep. 57.

h Optat ultima malorum, & quæ pari gravissimum est, vitæ longioris mercede. Senec. epist. 101.

i Odvaton, & siov paxestegon mien. Plut. de ser. num. vindict. Quid hujus vivere est? diu mori. Senec. epist. 101.

k Apparet mollem fuisse, non mitem. Sen. epist. 114. cujus de eodem videri potest censura, cum ibi, tum & epist. 19. & epist. 92.

l Apud Sen epist. 101. m Senec. ibid.

n August. in Psal. 34. & epist. 167. o Καλὸν ἐνερῶ, ὁ ἀνδρείος ἀποκρίει καὶ ἀνάνηται τὰ κατὰ τὴν ἀνδρείαν.

p Torquat. apud Cicer. de fin. lib. 1.

quique

PRÆLOQUIUM.

quique ^a fortunam ex rei natura nullam esse existimat, nisi quod utilitatis ratione dura tolerantur.

Sed fortia tamen Epicurus loquitur, extantque hujus revera quædam vaniloque magis quam magnanimæ voces. Sapientem utique suum affirmat, ^b etiam si torquatur beatum fore; imò, ^c si in Phalaridis tarro peruratur, exclamaturum, *Quam se arde, quam dulce hoc est? quam hoc non curo?* Se verò decumbentem spiritumque extremum trahentem, ^d supremum eundem & beatissimum vitæ diem agere profitetur, ^e cum tanti vesica viscerumque morbi cruciatibusque adessent, ut nihil ad eorum magnitudinem posset accedere. ^f compensatam enim cum summis torminibus latuitiam, quam ex inventorum suorum memoria capiebat.

Cæterum, ^g non quid dicat quis, sed quid sentiat, refert. Et ista quidem is dicere poterat, cui ^h unum bonum honestum, unum malum turpitudine, cui ⁱ nihil bonum malumque sit, nisi bonus malusque animus, cui ^k virtus sola ad vitam beatam sufficit, & ^l ipsa per se satis est; cui per cruciatibus quoscunque, quomodoque ^m de sorte beata nihil defringitur, nihil decedit, nihil deperit; cum virtus, nec ⁿ ad rotam una ascendere, nec ad equalem unam descendere, defugiat; nec ad ^o tunicam incendialem admotam, aut indutam etiam deserat, sed in ea comes individua adhæreat, & ^p per ignes illos ipsos, qui corporis membra depascunt & absumunt, colluceat. his principiis imbutum istiusmodi proloqui fas est, quum decretis dicta sint consentanea, nec à dogmate sermo dissentiat. Eoque verò est adeo aut mentis impos, aut sensus communis expertus, qui hæc ex animi sententia protulisse, aut proferre potuisse credat cum, qui ^q voluptatem statuit esse summum bonum, dolorem & cruciatum summum malum, ^r omnesque, etiam animi voluptates & dolores, ad corporis voluptates & dolores pertinere contendit; qui negat ^s gaudere quengam nisi propter corpus, aut ^t animi gaudium esse ullum, nisi quod à corpore oritur, & ad corpus referatur; qui denique disertè profitetur, ^u nec intelligere quidem se posse, ubi sit, aut quid sit ullum bonum, præter illud, quod sensibus corporeis, ex cibis potioneque, formarum aspectu, aurium delectatione, & obscenâ voluptate percipitur.

^v Non est, inquit poeta, beatus, esse se qui non putat. astipulatur Epicurus; nec, qui non beatum se putat, dixisse contentus, ^w qui non beatissimum se iudicat, dixit. Qui autem, non jam, beatum, dico,

^x Senec. de benef. l. 6. c. 4. ^y Epicuri dogmata soud Laërte. lib. 10. & Cicero. de finib. l. 3. & 2. ^z Cicero. de fin. l. 3. ^{aa} Torquar. lib. 1. c. 1. ^{ab} Ibid. l. 1. & 2. ^{ac} Οὐ γὰρ ἐπὶ τῷ πόντῳ τὸ καλὸν, οὐδὲ ἐν τοῖς δὴ καλῶν ἡδοναίς, τὸ δὲ ἀποδεχόμενον, καὶ τὸ δὲ ἀνεκχώρητον, καὶ τὸ δὲ κατὰ φύσιν. Epicurus. l. de fin. apud Laërte. l. 10. & Cicero. de fin. l. 3. & Tuscul. l. 3. ^{ad} Poeta nescio quis, apud Senecam epist. 9. ^{ae} Epicurus. lib. 10.

putare

^a Τὸ ἀνδρείον εὖτοι μὴ γινώσκουσιν, λογιστὴν δὲ τὰ συμφορὰς. Epicurus. apud Laërte.

^b Ἰδὲ ἐν τῷ 2. c. 1. c. 2. Idem ibid.

^c Idem, apud Cicero. Tuscul. l. 2. & l. 3. & Seneca. epist. 66.

^d Μαργαρίτην ἐν τῷ 2. c. 1. c. 2. Idem ibid.

^e Idem, apud Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^f Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^g Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^h Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

ⁱ Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^k Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^l Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^m Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

ⁿ Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

^o Cicero. Tuscul. l. 2. & de fin. l. 3. Seneca. epist. 66. & 92.

PRÆLOQUIUM.

putare, sed beatissimum etiam judicare se poterat, cum non in summo tantum malo, sed in summi mali gradu supremo, quo altiore aut intensiorem dari posse negat, verlatum se proficetur?

Sed diutius in hara hac, non quidem purganda, sed lustranda hæsimus. ab ea ad porticum, avræ liberiori ac salubriori captandæ, & contrà, quàm de se olim a Cynicus Lacædæmone Athenas proficiscens, ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς ἀνδρωνίτην, à feminis ad viros, à mulierculis ad mares, transeamus.

Apud Stoicos ergò omnia, à veris saltem Epicureis illis, diversa; imò eis adversa planè.

Numen isti cæleste rerum humanarum curam gerere; nec universi tantummodo, sed hominum etiam singulorum, & rerum quoque singularum; rebus humanis præsto esse, e generique humano, non ad bona verè sic dicta duntaxat, sed & ad vitæ hujus commoda & adminicula suppetias ferre. Deum itaque ante omnia colendum, & ad omnia invocandum, per omnia cogitandum, in omnibus agnoscendum, & comprobandum, de omnibus laudandum & celebrandum; huic uni in omni negotio simpliciter obsequendum, ab ipso, quicquid obvenit; animo prompto ac lubenti excipiendum atque amplexandum; nihil melius, nihil convenientius, nihil conducibilius, nihil opportunius aut tempestivius, quàm id quicquid existat, quod ipse voluerit, existimandum; quocunque ducere visum fuerit,

ἐκ τῆς ἀνδρωνίτιδος εἰς τὴν γυναικωνίτην. Diogen. Laërt. lib. 6.

ἢ ἀνδρῶν εἰς τὴν ἀνδρωνίτην, ἢ γυναικῶν εἰς τὴν γυναικωνίτην. Laërt. l. 6. in Antisthen. Stoici virilem ingressi viam. Sen. de constant. sap. c. 1. Stoicorum virgida & virilis sapientia. Idem ad Helv. c. 12.

c Tantum inter Stoicos & ceteros sapientiam professos inter esse, quantum inter feminas & mares. Idem de constant. c. 1. d Epictet. dissert. l. 1. c. 12.

& c. 14. & c. 16. Marc. l. 2. § 11. & l. 6. § 43. Marc. l. 1. § 17. & l. 9. § 27. & § 40. f Τί ἀρετὴ αἰὲν ἔστιν ἡ δὲ οὐκ ἐστὶν ἡ εὐνομία, ἀνδρώπῳ δὲ εὐποιεῖν. Marc. l. 5. § 33. g ἐφ' ἅπασιν ὁ θεὸς ἐπιτελεῖται. Idem l. 6. § 23. h τὸ πᾶν καὶ τὸ μικρόν τινα ἄνω ποιεῖν. Idem l. 3. § 13. i ἐκ τῆς ἀνδρωνίτιδος εἰς τὴν γυναικωνίτην. Idem l. 6. § 7. k τὸν δὲ ἀνδρῶν πόνον πᾶσι τοῖς ἐπὶ τὰ θεῖα συναναφορῶν ἐν ἀρετῇ, ὡς ἐμπαλιν. Idem l. 3. § 13. l τοῖς θεοῖς σύμφωνα ἐπιτελεῖν ὅσα ἐμείνοι διαμένει καὶ ἀποτετέλεσται. Idem l. 6. § 16. m ἐγὼ σοὶ ὑπὲρ πάντων τούτων πρὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπολογίσσομαι. Epictet. l. 2. c. 16. n Ποτὲ δ' ἐγὼ ἡμάρτανον, νῦν δ' ἔκ' ἐπ' ἡμῶν τῶν θεῶν. Idem l. 4. c. 4. o ἐφ' ἡμῶν ἔστι ἐν νόμῳ γινώσκων, ἐφ' ὧν ὅτι ἐκαστοῦ τὴν ἀρετὴν, ὡς οὐκ ἔστιν, δύναμις τε συνορατικὴ καὶ γινώσκων, καὶ τὸ εὐχάριστον. Idem l. 1. c. 6. & apud Stob. tom. 1. l. 1. c. 4. ex quo emaculandi codices Epicteti. Idem lib. ejusd. cap. 16. post recensita varia providentiæ divinæ apotelesmata, Ταῦτα, inquit, τίς ἐξαρκεῖ λόγος ὁμοίως αὐτὰ ἐπιτελεῖν, ἢ παρὰ τὴν φύσιν; εἰ γὰρ νῦν εἰσέλθω, ἄλλο τι εἶδει ἡμᾶς ποιεῖν καὶ κοινῇ καὶ ἰδίᾳ, ἢ ὑμνεῖν τὸ θεῖον, καὶ εὐφραίνειν, καὶ ἐπιτελεῖν τὰς χάριτας; ἢ εἶδει καὶ σκέπτονται, καὶ ἀρετῆς, καὶ ἐδιδόντας, ὅτι τὸν ὕμνον τὸν εἰς τὸ θεῖον; Μάλιστα δὲ θεός, ὅτι ἡμῶν παρέχει ὅρανα ταῦτα, οἷον τὸ γινώσκοντα. Μέγας δὲ θεός, ὅτι χάριτας δίδωκεν, ὅτι κατέπαυσεν, ὅτι κοιλίαν, ὅτι αὐξάνει λεληθότως, ὅτι καθεύδοντας ἀναπνεῖν. ταῦτα ἐφ' ἡμῶν εὐφραίνει εἶδει καὶ τὸ μέγιστον καὶ θεϊότατον τὸν ὕμνον εὐφραίνει, ὅτι τὸ δύναμις εἶδωκε τὸ παρακολυθητικὴν τέχνην, καὶ ὁδὸν ζωῆς. Et quæ sequuntur his gemina, homine Christiano qovis non indigna, Christum modò donatum nobis adjecisset. p ἐγὼ ἔχω πνι καὶ τὴν χάριν, πνι πείσσει δὲ, τὸ θεῶν. Epictet. dissert. l. 4. c. 12. q ἐκὼν στενωπὴν τῇ χαρὶ συνεισίδει, παρέχων συνήθειαν, δις ποτὲ ἀρετῇ βίβλητι. Marc. l. 4. § 33. r Ἀρετῶν τοῖς ἐν τῇ ὁλῶν ἀπονεύουσιν. Idem ibid. § 25. s ἀσπύζοντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς τὰ συμβαίνοντα πάσῃ. Idem l. 3. § 4. t ἀπὸ ὧν μὴ δὲν ἄλλο θέλει, ἢ ὁ θεός θέλει. Epictet. l. 2. c. 17. u Περὶ κατὰ τὴν φύσιν τῶν ὁρμῶν τῶν θεῶν ἀνεῖνός θέλει, καὶ γὰρ θέλω ὅτι ἀνεῖνός ἐθέλει, καὶ γὰρ θέλω. Idem l. 3. c. 26. & l. 4. c. 7. v Κρεῖττον γὰρ ἡγεῖμαι, ὅτι θεός θέλει, ἢ ὁ ἐγὼ. Idem ibid. w Μόνον οἰεῖν τὸ ἐμὲ συμβαίνειν καὶ ἀπενομήν, ἢ γὰρ ἀρετῶν τεσσάρων. Marc. l. 7. § 57. x Συμφέρει ἐμὲ, ὅτι φέρει ἐμὲ ἢ τῇ ὁλῶν φύσει. Idem l. 10. § 10. y Καὶ τότε συμφέρει, ὅτι ἐμὲ φέρει. Ibid. z Τὸ θεῶν ἐπὶ τὴν ἀρετὴν παρέχειν. Marc. l. 12. § 27. & 31. u Περὶ τοῦ μὴ δύναντος καὶ ἀνελπίστου ἐμὲ νοῦ, συμφέρει, συνοράμας, ἀπὸ ὧν συνθέλω. Epictet. l. 4. c. 7. Cleanthis votum, huic toties repetitum; Enb c 52. dissert. l. 2. c. 17. & c. 23. l. 3. c. 22. & l. 4. c. 4.

citra

PRÆLOQUIUM.

citra tergiversationem aut murmurationem, sponte sequendum; locum stationemque, quicumque is assignaverit, strenue tuendum, enixe tenendum, etiamsi mortem milles oppetere oporteret.

Hæc de Numine Stoici, & erga Numen affectu: de Homine quid, & officiis adversus congenerem sibi præstandis?

Hunc & corditus diligere, & curare, & sustinere, & injuriæ omni (ut quæ impietatis etiam notam inurat) abstinere, & beneficentiâ prosequi, nec sibi soli genitum censere se, aut vivere, sed in commune bonum ac beneficium cunctis, pro facultate viribusque, semet exhibere; re ipsâ, reque bene gestæ conscientiâ, (nec hac etiam ipsâ gadantenus reputatâ) citra vestem, aut mercedis spem, commodive proprii intuitum, contentum agere, & a beneficio uno præstito ad aliud transire, nec unquam benefaciendo desistit; sed vitæ telam, tanquam vivendi fructus hic sit, benefactis sibi invicem continenter annexis ita totam pertexere, ut nusquam interveniat hiatus ullus vel minimus; beneficii loco, quod benefecerit habentem; sibi que profuisse existimantem, si alii cuiquam usui esse potuerit; nec extra se proinde quicquam vel laudis humana vel lucellæ, aut avetupantem aut expectantem. Adhæc nihil mentis cultu antiquus, nihil honesti studio potius aut pretiosius habere: ab eo denique, quod officii sui esse norit, nullâ vel vitæ, nedum alius rei cupiditatem, cupi-

Optimum est Deum, à quo omnia proveniunt, sine murmuratione sequi. malus miles est, qui Imperatorem gemens sequitur. Sen. epist. 107.
 Ἡ ἀρετὴ τὸ ἀγαθὸν ἐστὶν, καὶ τὸ κατὰ φύσιν, καὶ τὸ κατὰ λόγον, καὶ τὸ κατὰ νόμον. Epict. L. 3. c. 24. post Socrat. in Platon. apolog.
 Ἡ ἀρετὴ τὸ ἀγαθὸν ἐστὶν, καὶ τὸ κατὰ φύσιν, καὶ τὸ κατὰ λόγον, καὶ τὸ κατὰ νόμον. Epict. L. 7. § 12. καὶ τὸ κατὰ φύσιν, καὶ τὸ κατὰ λόγον, καὶ τὸ κατὰ νόμον. Idem L. 9. § 12.
 Καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 9. § 18.

Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 5. § 33. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem ibid. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 9. § 1. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 5. § 33. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 7. § 55. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 8. § 5. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 3. § 4. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 9. § 6. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 7. § 18. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 5. § 6. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 1. c. 6. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 3. § 5. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 1. c. 2. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 6. § 7 & L. 5. § 6. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 7. § 74. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 12. § 29. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 9. § 23. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 5. § 21. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 6. § 16. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 7. § 15. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem L. 8. § 4. Kal ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ. Idem ex Platon. apol. L. 7. § 44.

dine

PRÆLOQUIUM.

dine abducendum, nullâ mortis, cruciatûsve ullius, nedum damni aut detrimenti, formidine abigendum, se permittere.

Hæc Stoicorum sunt decreta & præcepta, & ipsorum principiis quidem planè congruentia, sancta, recta, severa, fortia, pietatem, caritatem, humanitatem, magnanimitatem spirantia: quibus priora illa, quæ sunt saltem verè Epicurea, nihil sapiunt, nihil sonant minus.

Sed adversus Stoici nominis professores objiciuntur, raritas, hypocrisis, defectio, defectus. de singulis videbitur.

Ac primo quidem loco raritas sub animadversionem venit. Pavciores utique omni ævo reperiri, qui disciplinam hanc sunt amplexati, quàm qui ad sectas alias sese applicuerunt. Et hac revera in parte triumphant splendide, atque efferunt sese Epicurei, qui ^a Epicurum tot amicos & sectatores nactum gloriantur, ut nec urbes integræ eos capere possent. agnoscitque, qui in Torquato Epicurum oppugnat Cicero, ^b populum, qui vim maximam, auctoritatem minimam habet, cum Epicuro facere.

Nec reverà quicquam istis mirandum occurrit. Notum est Stratonis Physici illud, ^c Plures esse qui lavari, quàm qui ungi velint. hoc est, ad thermas plures itare quàm ad palæstras. ^d Semita utique, arctiori atque asperiori pauciores insistant; latiore & leviori conseritim incediunt. ^e Multitudo numerum habet, pondus non habet. Calculi ubique numerosiores sunt quàm gemmulae. Diverbium vetus est, ^f Plures mali. ^g Turba pessimi indicium est. ^h eximia, raritate commendat natura. ⁱ nec unquam cum rebus humanis tam feliciter est actum, ut meliora pluribus placerent.

Verùm sicut in disciplinam hanc se pauciores dedere; ita ab eadem hac ad alias, Epicuream præsertim, complures desciverunt, cum ab aliis ad hanc rari deprehendantur transisse.

Nec hoc certè quàm illud mirum magis. Celebre satis est Arcefilai illud, qui percunctanti, cur à sectis aliis ad Epicureos tam frequentes deficerent, non contrà vicissim ab his ad illos, respondit, Quia è viris Galli sunt, non autem è Gallis viri. Gallorum nomine non gentem aliquam, sed Cybeles mystas, qui testâ Samiâ refecti, virilitatem exuebant, volens intelligi. nos nostris familiari magis dictorio diceremus, Quia ^l è gallis capi sunt, non è capis vicissim galli. Nec gnarum minus, quod Calistoni meretriculæ Socrates, glorianti Philosopho præferendam se, ipsum enim suorum neminem ad se pellicere posse, cum ipsa illius sectatores plerosque

^a Φίλοι τοσούτοι
το πλῆθος ὥς
μὴδ' ἐν πόλει
συν ὅλης ἡ-
περίου. Lært.
lib. 10.

^b Cicero. de fin.
lib. 2. c.

^c Πλείους εἶναι
τοὺς λούεσθαι ἢ
τοὺς ἀλείφεσθαι
ἐκ τῶν ἀρχαίων.

^d Matth. 7. 13,
14.

^e Multi sunt, &
quis numeret?
stateram profer,
appende: vide
contra parva
grana quantum
paleam leves.
Avg. in Psal.
39.

^f Πλείους κακοί.
Bias. Avson.
Lud. 7. sup.

^g Senec. de Vir.
beat. c. 2.

^h Idem ep. 42.

ⁱ Idem de Vir.
beat. c. 2.

^k Εἰς τὴν πόλιν
δρῶν τῶν οὐκ ἐν
τῇ γαλλίᾳ ἀν-
δρες ὡς γίνονται.
Lært. lib. 8.

^l Varro de re
rustic. l. 2. c. 7.
§ 1. 3. c. 9.

PRÆLOQUIUM.

plerosque ad se, si id vellet, traducere valeret; ^a Probabile admodum esse quod dicat: ipsam enim ad declivis homines deorsum propellere, cum ipse contra ad ardua sursum impellat. Ad voluptatem utique proclivis est via; ad virtutem ^b acclivis semita. cum autem ingenium humanum ex vitio innato sit sponte sua propensum ac ^c proclive à labore ad libidinem, ecquid mirum complures, itineris tædio devictos, hac desertà, ad illam transcurrere.

Sed ex eis etiam qui in disciplinæ hujus professione perstiterunt, extitisse hævdy paucos, qui à dogmate, quod mordicus tamen tenebant, & enixè interim tuebantur, vitæ rationem diversam & aversam planè instituerint atque institerint, cum ex studio vitæque instituto Epicurei, aut aliud quid potius quam Stoici jure censerentur, adversus Stoicos, post ^d Lucianum, qui hoc nomine sectam hanc passim infectatur, ab aliis pariter intorquetur.

Nec est scilicet hæc nova nuperve nata, sed antiqua querimonia, in secta unaquaque repertos, ^e citharis, ^f lyris, ^g tubis, ^h lituis compares, quæ eorum utique, quæ aliis modulantur, canunt, crepant, personant, & nihil quicquam audiunt, percipiuntve ipse. Et in aliis sectis, non Stoicà solà, ⁱ compertum est deprehensos, quod ex Pacuvio Macedo, homines ignavà operà, & philosophà sententià; sive, quod ex Epicteto Favorinus, ^j Verbis tenuis Philosophos, factis procul. Quin & inter nominis Christiani professores, quod Scriptores quoque sacros & confessos & conquestos legimus, comparuere, qui ^k Numinis notitiam, quam dictis jactitabant, factis abdicarent; qui ^l pietatis, cujus larvæ gerebant, vim virtutemque abnuerent, qui ^m gratiam divinam in lasciviam verterent; qui ⁿ libertatem Christianam nequitia improbitatisque velamentum facerent; ^o libertatemque aliis pollicerentur, cum in corruptela servitio agerent ipsi. nec ex horum tamen moribus de religione Christiana sententiam ferre, æquum fuerit, quum politiæ Christianæ isti, nec viva, nec vera, nedum sana, aut integra membra jure censeantur, sed ^p potius mera ^q & ^r ut cum Marco nostro loquar, sive ^s vomica & carcinomata, ut de suis Augustus. Hævdy est incelebre Cratetis illud, ^t In malo Punico etiam probo, grannum putre aliquid; Varronis itidem,

τὰ λείπον. Idem l. 17. c. 19.

^a ὅτιν ἐμολογῶνται εἰσέναι, πῶς ὃ ἀρξεν ἀνέστη. Paul. ad Tit. 1. 16.

^b Ἐξ ὧν καὶ ποιεῖται ἡ ἐκείνη, & ὃ δὲ δὲ καὶ αὐτὴν ἀνέστη. Idem ad Titum. ep. 2. c. 3. v. 5.

^c Τὴν γὰρ οὕτως καὶ ἀποφασίζουσιν ἀνέστη. Jud. epist. 4.

^d Ἐπιφάνειον ἔχοντες ὃ καὶ αὐτὸν ἐκείνην. Petr. ep. 1. c. 2. v. 16.

^e Ἐκείνην αὐτὴν ἀποφασίζουσιν, αὐτὴν δὲ καὶ οὕτως ἀνέστη. Idem ep. 2. c. 2. v. 19.

^f Marc. 1. 2. § 16. ^g Idem l. 4. § 28. ^h Sueton. l. 2. c. 85. ⁱ Ἐκείνην γὰρ οὕτως ἀνέστη. Idem l. 2. c. 85.

^j Laert. lib. 6.

^k Καὶ μάλα γὰρ

εἰσέναι, οὐ γὰρ

ὅτιν ἀνέστη καὶ

ποῖνται αὐτὴν

ποῖνται ἀνέστη,

ὅτιν ὅτιν ὅτιν

ποῖνται ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

καὶ αὐτὴν ἀνέστη

PRÆLOQUIUM.

Varro Leg.

Mæn. apud
Nonium, in
Spicum.

^b *Ζιζάνια.*

Matth. 13. 25.

27. de qā voce

alibi diximus.

^c De seculo suo,

Salvian. de Dei

gubern. lib. 3.

Præter paucissi-

mos qōsdam, qī

mala fugiunt,

qīd est aliud pe-

nā omnis cæus

Christianorum,

qām sentina i-

riorum?

^a Οἱ δὲ οὐκ ἔχοντες

ἐλπίδα, Paul.

ad Galat. 2. 9.

^d Ποῦ δὲ πάλαι

οὐκ ἔχοντες.

Jacob. 3. 1.

^e Beda in Jac.

epist.

^f Ἐάν τις πορεύ-

ῃ ἐν ἀμαρτίᾳ ἢ

ἐν ἡμιμαρτίᾳ,

ἐν ἡμιμαρτίᾳ, Jo-

an ep. 1. c. 1 v. 8

^g De Phariseo

Luc. 18. 15.

Barn. de grad.

humil. & su-

perb. Dum in se

singulariter ex-

ultat, aliis ar-

roganter insul-

tat: & se solum

decipit, qm so-

lum excipit,

lum alios dam-

nat.

^h Avg. in

1. Joan.

ⁱ Matth. 10. 2.

^j 1. Cor. 4. 9. &

1. 8. 9.

^k Gal. 2. 11.

Act. 19. 39.

^l Stob. rom. 1. 11. 3.

beat. c. 18.

^a Nec in segete bona nullum spicum neqam reperiri. In agro Do-
minico qoq^e ^b zizania sterilésq^e, non succrescunt tantummodo;
sed ^c dominantur etiam aliquando avenæ: ex qibus tamen de segete
tota judicari iniquissimum fuerit.

Qod deniq^e præscribitur, insigniores etiam plerosq^e non per
omnia decretis præceptisq^e suis consentanea præstitisse, sed à
norma regulæq^e, qam fixerant ipsi, in nonnullis declinasse.

Ecqem, qælo, mihi dabis, ex eis etiam qī sunt *ῥήσιν Χριστιανῶν*, qī ab
ea, qam profitetur, vitæ instituendæ ratione non qandōq^e declinet.
Ex eis. inter hōs fuerat, ^c qī *columnæ & existimabantur & revera*
existebant, cujus ingenua vox illa, ^d *In multis offendimus omnes;*
sive, *impingimus universi.* ad qæ verba Beda noster, *Non; Offen-*
ditis, dixit; sed, Offendimus, inquit; & In multis præmisit; Omnes,
subjunxit. Ex eisdem & qī illud, ^e *Si dixerimus, qod peccatum non*

habemus, decipimus nos, (dum & peccantium utiq^e numero excipi-
mus) nec penes nos est veritas. ^h *Nec, habuimus, (inquit Avgusti-*
nus) Sed; habemus, dixit; ne de vita præterita, (qæ per ignoran-
tiam variâsq^e indē enatas cupiditates tota exacta est) dictum qis

suspicietur. Ex apostolis ipsis, qī Christum proximē accesserant,
qīq^e lateri ejusdem coinites individui adhæserant, ut reliq^{os} mir-
tam, nec de proditore qicqam dicam, ⁱ *primi & i novissimi,*
agmen qī ducit, & qī claudit, utriusq^e etiam firmati jam, ^k *nævi*

alqī in tabulis sacris proditi extant: ut apud exteros qōsvis disci-
plinæ etiam severissimæ professores, sectæq^e exactissimæ secta-
tores, à dogmate aliena nonnunqam deprehendi, minùs mirum
videri debeat. Oraculi vicem meritò sibi vendicat Æschyli illud,

^l *Ἀφ' οὗτοι πῶς ὁ σὸς σφῶντες.*

Sapiente qī plus sapiat, est cūm labitur.

Stoici certē præceptis decretisq^e suis, ^m non tam qid ipsi valerent,
aut affecuti jam essent, qām ad qid contenderent, modisq^e
omnibus elaborandum atq^e enitendum censerent, designatum
volebant. qod & idem de se ^a Apostolus liberē ingenuq^e pro-
fretur.

Veruntamen ex eis qī sectæ hujus in disciplinam seriò sedulōq^e
fese dederunt, per singulas qasq^e fere ætates reperti sunt, qī fide
dignorum Scriptorum suffragiis consensu consōno attestantibus,
itā dogmata sua factis consentaneis consignata, decretāq^e vitæ

ⁿ *Non dicebant, qmadmodum ipsi viverent, sed qmadmodum vivendum esset.* Sen. de vit.
beat. c. 18. ^o *ὅτι ἐν ἑλπίδι, ἢ περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἐπὶ τῇ ἐκείνου ζωῆς, ἐπὶ τῇ ἐκείνου ζωῆς, ἐπὶ τῇ ἐκείνου ζωῆς.* Paul. ad Phil. 3. 12. 14.
instituto

PRÆLOQUIUM.

instituto æqabili fere comprobata exhibuerint, ut nominis etiam Christiani professoribus plerisque pudorem incutere, ruborem suffundere meritò queat. In his fuisse, post Zenonem, cui testimonium dat insigne Atheniensium psephisma, q^o *virtutis ac temperantia nomine*, eò qd^d *vita sua eis q^e differebat congruente cunctis in exemplum exposita*, ad optima q^eq^e q^osq^e incitaret, *imagine areæ, coronâ aureâ donandum*, *sepulcrum sumptu publico extruendum*, *et pilasq^e duas, quarum utriq^{ue} testimonium istud incidere*tur, erigendas, decernitur: post hunc, inq^{am}, aliosq^e qⁱ in Schola hac eidem successerant, emicuere viri magni, disciplinâ istâ imbuti, virtutis masculæ imagines vivæ vivacelq^e, conditionis eminentioris ratione, Scriptorum nobilium calamis celebrati, (ut Philosophiam disertè professos præteream) Cato Uticensis, Thræseas Pætus, Helvidius Priscus, & Marcus cum primis Antoninus, qⁱ ista commentandi occasionem nobis præbuit.

Verum à disciplina ipsa, ad eos, quæ scriptis suis illustrârunt, hos præsertim quos reliquos habemus, transeamus. Ex eis præcipui fuerant Zeno & Chrysippus : quorum alter Stoam primus condidit, unde & Straboni,^a *Zenonem stoicorum principem*, & Galeno,^b *stoeici æmuli sunt p. Zenonis æmulus*. *Sexte Stoice totius principes patetque*, & Balbo apud Ciceronem,^c *Stoicorum pater*, dicitur, alter eandem adeò strenuè feliciterque^d *suffulsit*, ut de eo dictum fuerit,

^a *Le roi de la philosophie, ou le sage.*

Chrysippus ni fuisset, nec Stoa foret.

Et complura quidem uterque reliquit scripta: alter iste ¹ usque ad septingenta quinque ~~complectebatur~~, sive ² opuscula: cum ³ Epicuri ~~magis~~ ⁴ amularetur, ⁵ quem tamen affectum negant; cum ⁶ ad ⁷ volumina ⁸ ter centena usque iste pertigerit, quorum quodlibet utique ~~complectebatur~~ complura complectebatur: alioqui Chrysippum ~~magis~~ ⁹ non æquasset, nedum scriptorum numerositate antecessisset. Cæterum par scripta utriusque fatum sunt experta. nec Zenonis siquidem, nec Chrysippi, quin nec sæculi præci illius è Stoa cuiusquam scriptum ullum integrum ad tempora nostra perennavit. Super sunt fragmenta duntaxat, ¹⁰ ~~ut præcipue~~ ¹¹ apud Plutarchum, ¹² qui passim exagitat; Galenum, ¹³ qui plerumque oppugnat; Laërtium, ¹⁴ qui simpliciter recitat; Ciceronem, ¹⁵ qui in partem utramque discepat.

de, Laërt. l. 10. * Πίστις ἐστὶν ἀσφάλεια καὶ ἀκρίβεια, de Epicuro, Laërt. * Κίονες γὰρ οἱ ἀνὴρ ὁ ἀνθρώπος ἐστὶν. Laërt. ibid. * Κίονες γὰρ, volumina, quæ cylindri figuram convoluta referant, vocabulum notione eâ vix alibi repertum. * In Stoic. repugnant. de commun. notionis & de paradox. * In libris de dignat. Hippocras. & Platon. * Lib. 7. in 2^a non. & C^obris. * In Academ. Tuscul. de finib. & de natur. Deor.

* ἀρετῆς ἐν αὐτῇ
καὶ σωφροσύνης.
plephisma apud
Laert. l. 7.

ἡ πρὸς τὰ βέλ-
τους, περιέδε-
μα τὸν ἴδιον
βίον ἐνθεὶς ἀ-
πισίῃ, ἀκόλ-
ητον οὕτω τοῖς
λόγοις, παρ-
ούσα.

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
οὐκ ἔστιν ἡμεῖς.

4. Выходит из
 тѣхъ же
 сѣд.

१७७७
 १७७८
 १७७९

[†] Strab. geogr.
lib. 14.

2 Ga'en. de de-
gma. H. 1000.

Platon. l. 2.
c. 6.

* Ciccr. de nat.
Deor. l. 3. de

Zenne, non
Cleante, un

inadvertent,
an memoria,

lapis Liphos,
manu. 8. ad

Stanc. philosop.
differ. 11.

Quis fulere pat-
tatur portum.

Cic. Acad. L. 4.
Laërt. l. 7.

¹ Idem ibid.
² Ich machin

venire, e o sen-
fu, qo possi mar-

ист. сфа. на
сфм(сн)а сфа-

fanda, dicitur Si-
donius l. 3. c. 4.

quam cum Li-
pno, x. lxxxv.

^a Ex Camera-

cabulum notione
de deo. 111.

int. Descr.

Cite-

PRÆLOQUIUM.

Citerioris ævi superant ex eis qui disciplinam hanc sunt affectati, quorum dissertationes commentationesque ad manus nostras pervenerunt, Seneca, Epictetus, & Marcus noster iste.

Ætatis ratione Senecæ locum primum tribuo: quem dignitate tamen æstimationeque verâ è duobus illis alterutri posthabendum existimem. ^a Habet ille revera multa eximia, utilia, fortia, sublimia, & arguta, subtiliaque complura; estque dignus admodum, qui non ab humanioris literaturæ tantum, sed à Theologiæ etiam studiosis, sedulo quidem, sed judicio atque examine justo adhibito, legatur. Verum non est unius ejusdemque ubique coloris; nec per omnia constat sibi. Neque verò vitam attingo; quam Cassius tamen arrodit, ^b *tangam à dogmate præceptionibusque quàm maximè dissentaneam*: de scriptis ago. In his, ^c quàm foedè Claudio, dum apud superos, ex mente etiam Neronianâ, ^d morabatur; nec huic duntaxat, sed & in gratiam illius, ejusdem mancipio, ^e *licentiæ intolerandæ mastigie*, Polybio, adulatur: quem tamen è vivis exemptum, ^f dictione Satyricâ & sarcasticâ, vernilitatis prægnate, acerbissimè proscidit, & publicè subsannandum propinavit. De animæ corpore excedentis statu, quàm repugnantia statuit: dum τῇ ἐποπείᾳ δικάζον, nunc ^g in sedes cœlestes integram subvehit, nunc ^h in flatum halitumve merum dispergit, tædæque instar, materiâ, quâ alebatur, absumptâ, deficientis prorsus extingvit. Epicurum est ubi accusat, increpat, deprimit, damnat, ut ⁱ *degeneris & humillimæ mentis*, apud quem voluptas imperat hominem, ^k *voluptatis Magistrum* ipsum, scholam, ^l *voluptatis officinam*, nuncupat. Est contra, ubi (quò Lucilio suo forsitan hujus affectæ, quem ^m *Virorum optimi* titulo subinde cohonestat, gratum faciat) eundem non excusat tantum, ut qui ⁿ *immeritus male audit & infamis sit*; sed comprobat etiam & collaudat, ut qui ^o *sancta & recta* præcipiat, & si propius accesseris, tristitia. Denique quod in ^p Chrysippo & ^q Zenone non semel reprehendit, contraque id ^r quod ipse

^a Multa in eo clare & sententia; multa etiam morum gratia legenda. multa in eo probanda, multa etiam admiranda sunt; eligere modò curæ sit. Fabius instil. l. 10. c. 1. ^b Πάυλα ἐπεπαινεῖται, δις ἐπὶ τοσοῦτοι πόνῳ ἀλέγῃ. Dio Cass. l. 61. in Jo. Xiphilin. excerptis.

^c In Consolato-rio ad Polybium.

^d Morari eum inter homines desisse, productâ primâ syllabâ jocabatur. Sveton. lib. 6. c. 33.

^e Cùm in scena Pantomimus illud protulisset, Ἀφόρητος ἔειπεν εὐτυχῶν, *μαστιγίας*, omnium oculos in Polybium hunc defixos

r. fert Dio Cass. l. 60. ^f In Σπορολόγιον. ^g Ad Lucil. epist. 102 ad Polyb. consol. c. 28. ad Marc. consol. c. 25. ad Helv. c. 17. ^h Ad Lucil. epist. 54. cùm morti proximus videretur. ⁱ Ad Lucil. epist. 42. ^k Epist. 18. ^l Epist. 9. ^m Epist. 13. & 21. & 48. & qæst. natur. præfat. l. 1. ⁿ De vit. beat. c. 13. ^o Ibid. ^p Chrysippi acumen nimis tenuè retunditur, & in se sæpe replicatur: etiam cùm agere aliquid videtur, pungit, non perforat. Sen. de ben. l. 1. c. 4. Chrys. penes quem subtile acumen est, totum librum suum his ineptiis replet. Ibid. c. 3. ^q Liber ridere ineptias Græcos; quos quavis mirer, (mirere Lips.) nondum excussi. non vis severius loqui, nec morituro risum movere? adversus mortem tam minuta jacularis? subulâ leonem excipit? acuta sunt ista quæ dicis. nihil est acutius aristâ. quædam inutilia & inefficacia ipsa subtilitas reddit. de Zenone. Idem epist. 82. ^r Pro veritate simplicius agendum est. Ibid. At qui ingenia sanare, & officiorum memoriam ingerere volunt, seridè loquantur, & magnis viribus agant. Idem de benef. l. 1. c. 4.

præcipit,

PRÆLOQUIUM.

præcipit, ^a ingenii acumini nimio opere indulgens, ad subtilitates rei vacuas non raro delabitur, & argutiolis leviusculis, frigidis etiam ineptisque aliquoties ludit. Neque tamen hæc, quæ, nec primus, nec solus, dixi, sed me priores, & eruditione & iudicio cum primis pollentes, ita sumi velim, quasi ^b à Senecæ lectione (quem tyronibus studiosis de Scriptoribus eligendis legendisque consultus, inter alios commendare consueverim) abstentum quendam, atque absterritum, aut quò de viri tanti (quem eruditi quique indolis ingenique acerrimi nomine suspiciunt, imitandum etiam proposuisse sibi videntur hauri pauci) magnitudine iusta quicquam detractum eam: sed quò ostendam, à virilitate illa Stoicis peculiariter ab ipso etiam adscriptâ (quam Chrysippus quoque subtilitate nimiam enervasse, eidem ipsi ^c cum aliis inculatur,) descivisse; nec duobus illis alteris (Epictetum & Marcum dico) aut scripto, aut factò etiam, parem sese præstitisse: quia in sorte diversa, vel adversa etiam quam maximè, in ^d servitii gradu infimo alter, summo alter in imperii fastigio, positi, disciplina hæc quanti sit, quantumque in statu quovis possit, tum præceptionibus sanctissimis virtutis genus omne spirantibus, tum & vitæ formâ ad decreta sua accuratè compositâ, uberrimè demonstrarunt. Et noster quidem (prout & ^e Epictetus eo prior, ^f cuius ex commentariis profecisse se profiteretur) sui per omnia similis, *seriusque ac severus* (quod ille poscit, licet ipse non servaverit) ubiqueprehenditur.

Denique, ut ad illud revertar, quod in pagina liminari ex Hieronymo monueram, ad disciplinam nostram quod horum utriusque scriptis monitisque propius accedat, in exterorum præcorum, quæ hodie extant, monumentis, nihil reperiri, fidenter pronunciari posse existinem. Certe quæcumque Dominus ipse Christus in con-

^a Rerum pondera minutissimis sententiis frangit. Fabius. instit. l. 10. c. 1. Iniquius tamen illi, nescio, quia apud Gellium (An Agellum, quod Lipsius mavult) Nost. Attic. l. 12. c. 2. Res atque sententia, aut ineptus inanti; inpetu, aut ut seculi & quasi dicat argumta, &c. Moderatus Eramus, præfat. ad Sen. Habent nonnulli veri, quæ doctissimi Jurisconsulti de illo pronunciantur. Subinde lullis in Grammaticis, & interdum absque causa. Nasorem aliquoties attingit, quod inculserit ingenio suo. ac magis ipse indulget ingenio suo in oratione prosa ac sermone argumentis, quam Ovidius in poematibus ple-

runge lullis. Jam hoc ipsum, quod in Seneca cum primis laudatur, corruptum est. Insueti sunt mores hominum libere salubres, sed non semper in laudem, interdum in malitiam, tum aliquoties affectatus, usque motus, ut non ita multum abis à scurrilitate. quædam verba sua describit, dum insellatur, ut videatur ridere parius quam odisse, atque docere magis quam deprecari. quia ubique plurimum videtur seipsum affectatur, etiam in rebus maxime seriis, in quibus vixit illum aliquando longius abesse ab ineptia, absque sententia, verisque scurrilitatibus. Hæc inveni alia Italiam. minus tamen ea, quæ cum Marci patris sunt, Lucio filio, nomine communi deceptus, ascribit. Lipsius denique ipse, qui adversus præcorum duos illos Senecam defendere litigat, in Iuliano super Senecam, ejusque scrip. Ego Senecam amantem ad orationem magis quam laudem prosequendum arbitror. in partibus aliquid esse, quod censetur, aut cui succenseas non nega, sane dechit interdum, aut à se mutatur ut in suis aut dictis, quam ineptas alibi, sine affectu, est in lealibus, videretur, sine modo &c. Quod apud Gellium cenioris eigidis atque importuni illi, Cujus libris attingere nullum pretium opera sit. Nost. lib. 12. c. 2. Notant eundem hoc nomine Plinius, Galenus, alii. Quodam Tiberio C. Juppiter, & in ipso deinde C. Roderus apud Gellium l. 1. c. 2. Philosophorum maximus. Favorinus ibid. l. 17. c. 19. Mav. lib. 1. § 7. Seneca de benef. l. 1. c. 4. & epist. 82.

tionibus

PRÆLOQIUM.

^a Matth. 15.

19.

^b Matth. 5.

22, 28.

^c Matth. 12.

36.

^d Matth. 5. 20.

& 6. 33.

^e Matth. 5.

45, 48.

^f Matth. 6. 13.

^g Matth. 5. 39.

^h Matth. 18.

15, 16.

ⁱ Luc. 14. 26.

33.

^k Matth. 22.

37.

^l Matth. 21.

39.

^m Matth. 7. 12.

ⁿ Matth. 5. 44.

Luc. 10. 37.

^o Matth. 5.

19, 20.

cionibus collationibusque suis Historiæ Evangelicæ insertis in-
textisque, de ^a mali cogitatione etiam abstinenda, de ^b affectibus vo-
tiosis supprimendis, de ^c sermone otioso non insuper habendo, de ^d ani-
mo cum primis excolendo, & ^e ad imaginem divinam effingendo,
de ^f beneficentia simplicissimè exhibenda, de ^g injuriis æquanimiter
ferendis, de ^h admonitione & increpatione cum moderatione cautio-
nèque accurata exercendis, de ⁱ rebus quibuslibet, adeoque vitâ ipsâ,
ubi res ratioque poscit, nihili habendis, de aliis denique plerisque ^k pie-
tatis, ^l caritatis, ^m æquitatis, ⁿ humanitatis officijs ^o quam exquisitis-
simè obeundis exegendisque, præcepta dedit; apud nostrum hunc ea-
dem, perinde ac si illa lectitasset ipse, in dissertationum commen-
tationumque harum congerie inspersa passim, nec sine vehemen-
tia & vivacitate insigni, quæ in præcordia ipsa penitus penetret,
atque in animo infixos altius relinquat aculeos; inculcata subinde,
Lector quivis sedulus advertet, ingenuus agnoscat.

Sed ista forsitan dixerit quis, quorsum aliunde, ab extero præ-
sertim, eoque fidei Christianæ adverso, petantur? cum è pagina
sacra, in qua prostant, possint promptius haberi, & à Magistri ipsi-
us ore profecta, cum imperii auctoritate potiore præcipiantur,
tum & obsequii necessitate arctiore percipiantur.

Cui ego præscriptioni possum verbulo occurrere, pari utique ra-
tione rejici posse omnes in universum ab eruditis piisque concin-
natas Instrumenti sacrosancti utriusque enarrationes: ut eodem
tandem deveniatur, quo processerant apud nos hanc ita pridem,
par ferè geminum, cerebri certè parum fani uterque; quorum alter
præter paginam sacram nihil aut legebat, aut lectitandum cense-
bat; alter, postquam Anachoretæ cujuscumque instar, cum suis domi-
suæ se concluderat, librorum (quam pro hominis privati sorte cen-
sûque amplam satis habebat) supellectilem omnem, Bibliis sacris
exceptis, foco accenso, flammis absumentam tradidit; neque
sanè, aut fundo justo, aut exemplo bono, & quod imitatione suâ
dignum sobrius quis sanusque sentiat.

Verum enimvero ratione non unâ utilis esse poterit nostri hu-
jus in his, cum animadversione serâ conjuncta, lectio sedula.

Primo, quod quæ in Sermonibus Dominicis (quorum Capita
præcipua duntaxat, *συντάξεις* plerumque apud Scriptores sacros ex-
tant delibata & digesta) summatim ferè proposita habemus, istic
latius diducta, fusiùs explicata, magnâ argumentorum insigni-
um varietate firmata, illustrata, ingesta, inculcata, ad vitæ usum
communem

PRÆLOQUIUM.

communem accommodata habeantur. quod ut est scriptis aliis cum isto commune, ita in hoc genere haud paucis istud præcellit.

Tum nec illud levis est momenti, quod dogmatis Christiani æquitas rationi etiam ipsi consentanea deprehenditur, dum ab ipsis etiam extraneis & adversariis comprobata & collaudata demonstratur. *Grave est*, ponderisque non exigui (ut Isidorus Aegyptius) *testimonium ab inimicis profectum*. Et, (quod Dio Prusæus)

Encemium ab eis, qui non suscipiunt, & suspiciunt tamen, palam est illius, sive personæ, sive disciplinæ, laudem esse præstantissimam. Non nesciebat hoc Apostolus, cum ab exteriorum inscriptionibus scriptisque, ei quod assererat & promulgabat, dogmati asserendo, testimonia advocabat. Nec parum idcirco præcepti documentique Dominici æquitati ac *rationabilitati* (si ita loqui licuerit) apud quosvis vindicandæ formandæque conduxerit, quod ab homine extero, nec nomini Christiano favente (cum nec mysterii nostri gnarus esset, nec fidei rationes assequeretur) tanta tamen cum vehementia, argumentisque tam validis, commendata ac confirmata habuerimus. *Quis non intelligat*, (inquit gravis Auctor) *bonam eos habuisse causam, qui eam apud medios iudices obtinere potuerant? quid eam dixerit quis, quæ apud aversos & adversos etiam, ubi hostes ipsi iudices confident, obtineat?*

Adhæc divina in istis relucet & providentia & benignitas, quod in homine à se dilapso imaginem sui non intercideret omnino & aboleri prorsus passus est, sed scintillulas quasdam asservavit reliquas, quas & disciplinis variis excitavit, & ad miraculum usque evehxit: partim, quod societati humanæ conservandæ ac continendæ prospiceretur; ne effrati prorsus homines, belluarum ritu, in exitium mutuum proruere univerti, quum *absque disciplina nulla homine iraculentior aut immanior sit bellua*: partim, quod Nummi *dignoscendo*, & *indagando*, his adminiculis adjuti, possent operam dare; quæ si vel contentim, vel neglectim haberent, *planè haberentur*. Verum est proculdubio Claravallensis illud, *Imaginem divinam uri posse, exuri non posse*. *Imaginem* certè animæ rationali primitus impressam funditus eradere, *facilem* in mente hominis cœlitus accensam penitus extinguere, nec vitiositas humana, nec malignitas diabolica valere: (tertium quiddam, *flammas gehennales* adjecit ille) quam inter ruinas & in-

cidia; *Gen. 1. 27. Rom. 1. 20. Bern. in annunt. serm. 1. Gen. 1. 27. & 9. 6. Prov. 26. 27. Rom. 2. 15. Imago in gehenna ipsa uri poterit, non exuri; ardere, non deleri. Ne n. ubi sup.*

cendia

PRÆLOQUIUM.

cendia defectionem primitivam consecuta, in generis humani commodum, suorumque beneficium servatam confortamque volebat bonitas divina.

Qin nec divinæ erga nos misericordiæ gratiæque planè gratuitæ testimonium monumentumque luculentum minùs in istis oculis nostris obversatur; cum ^a eis, apud qos dotes tam eximiæ, tam admiratione penè omni superiores, se produnt, præteritis, nobis, nobis, inquam, ^b in tenebris, umbræque ferali ac letifera cum illis pariter confidentibus, imò in vitiorum coeno altiùs longè demersis, foediùs contaminatis, tenaciùs etiam ac pertinaciùs infixis, lumen illud saluterum, ^c *Sermonis sui sacri Spiritûsque sancti ope* operæque usus, ^d effulgere procuraverit; ^e qo prævio ac prælucen-
te, per ^f seculi tenebricosi hujus caliginem plusquam Cimmeriam, avt ^g Ægyptiacam etiam, veritatis supernæ, vitæque verè sic dictæ, inter diverticula tam frequentia, à recto utrinque abducentia, tramitem & invenire, & inventum ad itineris exitum usque tenere possemus; & absque qo per obliqas & tortuosas mundi hujus nequissimi ac perturbatissimi semitas, sine luce, sine ducè temere palantes, in exitii æterni voraginem horrendam præcipientes tandem prolaberemur. Subit me certè subinde (ità ista dum lego, affectum me sentio; & ingenuè agnosco) non stupor duntaxat, sed horror etiam, cum arcani divini admiratione vehementissima conjunctus, feriò apud me reputantem, qàm longè in multis ab eo abfim, qod de se Vir iste, veri ad salutem perducentis tramitis ignarus, de se profitetur, nec qin verè & ingenuè, ambigi posse videtur. Ut proinde & Marco & Epiçteto altiùs assurgens, *Hymnum* ^h illius vel *maximo* majorem ac præstantiorem decantare jugiter debeam; ⁱ *Magnus*, ^j *divèsque misericordiâ Deus*, ^k *qí me miserum*, ^l *cum gente humana universâ collapsum* ^m *& perditum*, sed *cum parvis* è turba reliq ⁿ *selectum*, ^o *masâ secretum*, ^p *mibi restituit*, ^q *sibi reconciliavit*, ^r *Filium misit*, ^s *qí redimeret*; ^t *Spiritum immisit*, ^u *qí refingeret*, ^v *culpam omnino omnem remisit*, qo ^x *supplicio culpæ debito omni eriperet*, & *supplicii subeundi* ^y *metum dirum eximeret*, ^z *nequitie servitio liberum emisit*, qd ^a *in famulitium suum adscisceret*, & ^b *in filiorum suorum numerum cooptaret*, ^c *gratiam spiritualem impræsentiarum donavit*, ^d *gloriam cælestem deinceps* ^e *donaturum repromisit*.

^a Matth. 11.
25, 26.

^b Esai. 9. 2.
Luc. 1. 79.

^c Esai. 59. 21.

^d 2. Cor. 4. 6.

^e Luc. 1. 79.

^f Ephes. 6. 12.

^g Exod. 10.

22, 23.

^h Epiçteti *Hymnum* habes,
supra ad margi-
nem ex *disseri*.
l. 1. c. 16.

ⁱ Psal. 145. 8, 9.

^j Eph. 2. 4.

^k Rom. 3. 19,
23.

^l Matth. 18. 11.

^m Matth. 20.

16. & 22. 14.

ⁿ Rom. 9. 21.

^o Eph. 2. 5.

^p Col. 1. 21.

^q Gal. 4. 4.

^r Apoc. 5. 9.

^s Ezek. 36. 27.

^t Joann. 3. 5.

^u 2. Cor. 3. 18.

^v Col. 1. 13.

^y Rom. 8. 1. Gal. 3. 13. 1. Theff. 1. 10.

^z Rom. 8. 14, 15. Gal. 4. 6. ^a Joan. 1. 16.

^b Rom. 8. 15. Heb. 2. 15. ^c Rom. 6. 22. ^d Eph. 2. 19.

^e Rom. 8. 18, 30. ^f Rom. 6. 23. *χαρισμα*. donativum. Tertull.

ER

PRÆLOQUIUM.

Est in his denique, quod ad altiora enitendi, nomen Christianum profeſſis, calcar acerrimum ſubjiciat, cum à fide ac familia ea exteros in tam celfa evaſiſſe adverterint; ac pudore meritò ſuffundat, quod in imis adhuc ſubſelliis ſubſiſtant hæcæntque, cum adminiculis fortiorib⁹ firmiorib⁹ſque tam amplis ad ea conſeqenda inſtructi ſint, & adjutari, nō nolint ipſi, poſſint. Certè pl⁹ poſſe naturæ jam collapsæ reliq⁹ vires, diſciplinæ ſecularis accedentibus auxiliis, qām gratiæ divini animis coelitus illapſæ, cujus operi etiam promovendo eadem illa pariter inſerviunt, pro dedecore inſigni non immeritò habeatur, eſtque quod probro eos, q⁹ hujus participes ſe ferunt, jure merito afficiat, cum hoc ipſo nomine, nomini, quod profitentur, Chriſtiano * opprobrio eſſe ſe ſenſerint, quod à nomine alienis hac in parte inferiores comperiuntur. Grande quippiam & inſigne viſus eſt, ſibi ſaltem, protuliſſe, q⁹ adverſus mortis metum diſſertatiunculam claviſit monitu illo;

^b *Nec infantes, nec pueros, nec mente lapſos, timere mortem: & eſſe turpiſſimum, ſi eam ſecuritatem nobis ratio non præſtat, ad quam ſtultitia perducit. futile revera & frivolum eſt. Pari ſiquidem ratione Epicurus probaverit, Turpiſſimum eſſe, aut Numinis offenſam ſubvereri, aut ſceleris conſcientiam formidare; cum ne-
trum hoc timeant, vel infantes, vel amentes, vel ſatui, cāmque nobis ſecuritatem non præſtare ſapientiam, ad quam inſcitia & deſipientia perducit.* ° Fatui ſcil. laminam candentem contrectare non metuunt; ^d infantuli facis accenſæ flammæ manum admove-
re non formidant. num turpiſſimum ideo horum alterutrum ſcientem prudentem timendo refugere, q⁹a ne-
trum ne-
tri illi timeant? Verum turpe eſt revera, dedecus, opprobria, damna, exilia, vulnera, tormenta, mortem ipſam, mortēque ipſā pejores gravioresque mortis moras, pro veritate divina, fide Chriſtiana, aſſerenda, conſcientia integra & intaminata cuſtodienda, nō deficere & delinquere velimus interminata atque intentata, ſi defugere maluerimus, aut detrectare, nec mente promptā, animo propenſo alacriter conſtantēque ſubire ac perpeti; cum hæc omnia pro pietate fidēque conſervandā, homines ethnici, & fortiter libenterque ſuſtinenda definierint, & ipſi ſtrenuē ſuſtinuerint. turpe eſt præcepta documentaque Dominica, ° *de ſui ipſius abnegatione,* ^f *dēque ſuorum omnium, honorum, opum, facultatum, neceſſitudinum, affectuum, vitæque adeo ipſius abdicatione* gravia, moleſta, dura, difficilia, triſtia, rigida, iniqua congerendo ducere homines

* Chriſtiani in opprobrium & contumeliā Chriſti. Salvian. de provid. lib. 4.

^b Senec. ep. 36.

° Fatui mentio ſit in Legend. Pontific. apud Diſcipul. de Temp. q⁹ ſecti candentis mal-
lam ſine latio-
ne contrectare
imprudens.
Credat q⁹ vo-
let.

^d In Joā. Chryſoſt. de ſtat. orat. 4. ait, eos q⁹ mor-
tem metuunt,
peccatum non
metuunt. *οὐ-
δὲν φοβόμενοι
τὸν θάνατον,* puerulis
compares, q⁹
larvam timeant,
lucernam non
timeant.

° Math. 16. 24.

Lac. 9. 23.

^f Luc. 14.

26, 28.

Chri-

PRÆLOQUIUM.

Christianos; cum à religione Christianâ alieni quoque, argumen-
tis etiam validissimis adjectis, hæc eadem pia, iusta, æqua, rati-
oni rectæ consentanea, naturæque humanæ congruentia censue-
rint; nec eam nobis magnanimitatem aut æquanimitatem præ-
stare fidem veram, ad quam ratio illos, recta quidem, nec renata
tamen & recocta adhuc, perduxerit. Insignis igitur Scriptorum
istiusmodi usus, apud Christianos etiam, nomine non uno, vel
ista quæ diximus, vel istis paria, serio perpendenti, liquidò com-
perietur.

Illud interim observatu non indignum fuerit, aliâ ratione Epi-
cteti, aliâ Marci monumenta fuisse ad nos transmissa. Epicteti
siquidem ^a ab ore differentis excepta, Arriani operâ sunt scripto
tradita, eisdem ipsis, quantum assequi poterat, quibus ille differebat
verbis. quo modo à Domino Christo, dum in terris inter mortales
agebat, habiti sermones, (cum ^b nihil ipse scripsisset) ^c ab au-
dientibus memoriter conservati, Evangelistarum calamo, sed
Spiritu Sancto assistente, & linguâ quidem aliâ, Græcâ utique,
cum is Syriacâ usus fuerit, sunt evulgati. Id quod tam de Enchi-
ridio, quam de *Dissertationum* libris, ex *Epistola* ejusdem ad *Masga-
lenum*, cui scriptum illud dedicabat Arrianus, licet jam perierit,
constare testatur, qui eam vidit, Simplicius. At Marci *dissertati-
ones* & *commentatiunculas* istas, ex ipsius *Adversariis* desumpta
liquet. quo modo Regis Sapientissimi *Paræmiarum* partem non
exiguam ab Ezechia Regis amanuensibus ex ipsius autographis
fuisse descriptam, docet *Capiti* 25°. præfixum lemma. In more
namque habebat Vir iste summus, studiis philosophicis, sive do-
mi, sive militiae agebat, intentus, quæ inter meditandum succur-
rebant, chartis, quas ad hos usus jugiter præstò habebat, illinere:
nullâ rerum ipsarum serie continuâ constanter observatâ; sed pro
locorum temporumque, quibus vel ab ipso concipiebantur, vel ali-
unde in mentem memoriâque se ingesserant, ratione digesta.
patet hoc ex locis alicubi, quibus scripserat, nominatim designa-
tis; cujusmodi sunt *libris*, vel *primo* & *secundo* adnexa, vel *secun-
do* potius *tertiòque* (ut ego reor) præfixa lemmata, de quibus suo
loco ^d differuimus. Indè natum est, ut neque sibi invicem cohæ-
reant pleraque (quæquam *Liber primus* uno quasi filo perpetuo to-
tus pertextitur) eademque sæpius iterata reperiantur, prout mentem
sæpius pulsabant: nec succinctè tantum, sed succisè quoque repræ-
sentata reperiantur complura; (prout in Ciceronis ad *Atticum*
aliòsque

^a Οτι ἰσχυρὸν
αὐτῷ λέγουσι,
τὸ αὐτὸ ἐ-
πὶ τῷ αὐ-
τῷ ὁμῶς,
ὡς ἐστὶν ἐν
τῷ αὐτῷ.
Arrian. præfat.
ad disert.

^b Fictitiæ sunt
enim literæ a-
mœbæ Ag-
bari ad Chri-
stum, Christi
ad Agbarum,
quomodo & Se-
neca ad Pau-
lum. quarum me-
minere tamen
Euseb. hist. Ec-
cles. l. i. c. 13.
& Hieron. in
Scriptor. Ec-
cles. catalog.

^c Καθὼς παρὰ
δοκίμους οἱ
ἐν τῷ αὐτῷ
ἐστὶν οἱ
ἐν τῷ αὐτῷ.
Luc. præfat.
Evang.

^d Cui adje-
ctum velim, ex
perpetuo dicti-
onis contextu,
tot temporum
variorum res
singulas com-
plexo, domi
potius per ori-
um, quam mili-
tiæ subpellibus
agenti *Librum*
primum con-
fer-
et in conscri-
ptumque videri.

PRÆLOQUIUM.

aliisque *Epistolis*, Græca, formularumque usitatarum hanc pauca) quod ad rei ipsius notæ satis ac familiaris memoriam refrigerandam & reficiendam suffecerat, cum ad usum privatum maxime destinarentur. quin & *αἰετα*, & quasi abruptè inchoata nonnulla. quod & de Serpentis ad Evam dictione prima prout à Mose refertur, opinantur. Interpretes quidam eruditi. Inde aliis obscuriora multa, & de dictionis vel sensu vel scopo divinationes incertæ; cum vel quæ adnotantis mens, vel quæ adnotandi occasio fuerit, conicere difficile admodum existat. sed & de locis variis, quasi vel mutilatis vel depravatis suspiciones frustra conceptæ, de lectione quasi non sincera & genuina vel integra sollicitationes admixtæ, immutationes tentatæ; cum non aliter se habeant, quam ab Auctoris ipsius calamo primitus prodierint. Verum de istis, in *Commentario*, prout occasio dabitur, amplius videbitur.

De hoc videri poterunt Tremellius & Junius; sed imprimis Iscator.

Atque hæc quidem suffecerint, cum de *Stoica disciplina* ipsa, tum & de eis hanc amplexis & secutis, quorum ad nos scripta pervenere; Marco præsertim nostro, cujus impræsentiarum denuo edendi consilium institutumque paucis expositum ubi dederim, in limine Lectorem non sum diutius detenturus. Anni itaque ultra quadraginta jam excesserunt, ex quo, dum apud Juris nostratis Professores ac studiosos in Hospitio Lincolnensi, quod est in suburbano Londinensi finem, agentes Præconis Evangelici munus sustinebam, in Marci Imperatoris scriptum hoc, à Viro doctissimo, & in negotio hoc exercitatissimo Gul. Xylandro Basileæ iteratò cum Græcis alijs quibusdam editum, inter codices à manu secunda (quod ajunt) venum expositos, incideram. Hoc nactus, per vacationem à munere publico autumnalem, ex Justitio solenni intercedente obvenientem, otium aliquod adeptus, dum ruri ago, cum diligentius evolvissem, adeò meditationibus ac præceptionibus pietatem, gravitatem, caritatem, magnanimitatem, virtutis nullum non genus spirantibus, à capite ad calcem usque constipatum reperi, ut nec possem non perfectò summopere affici, nec lectione repetitâ etiam affectui satisfacere; cum nihil in hoc genere apud exterum gentem (Epicteto uno excepto; quo nec inferiorem, nisi quod ille amplior est, Marcum nostrum censuerim) eximium magis legisse meminissem. Cum autem in multis vitiatum, mutilatum, lacèrum, luxatum animadverterem, nec Versionem Xylandria-

PRÆLOQUIUM.

nam Græcis commodè satis respondere, de recensione pariter & versione novâ instituendâ animum subibat cogitatio. Hæc meditati ad manus venit scripti ejusdem editio altera Lugdunensis, à qua subsidium aliquod sperabam: sed frustra: cum Xylandriana ea, quæ usus fueram, inquinatiorem ac corruptiorem deprehenderem. jam autem ex viri doctiss. cujus *Versio* scripti hujus *Anglicana* post prodiiit, D. Merici Casavboni *prolegomenis* Editioni Græcæ à se nuper adornatæ præfixis, è Xylandri priore Tigurina (cujus in Basileensis *Præfatione* mentionem ipse facit, quamque nisi in Viri Doctiss. manibus, cum me comiter invisisset, quod in *Prolegomenis* illis ipse commemorat, nunquam oculis usurpavi) expressam edoctus sum. Cum autem codicum penuriâ laborarem, partim ex ingenio, partim ex Svida scriptoribusque aliis, qui ex libris his nonnulla laudaverant, partim eruditorum quorundam, quibuscum necessitudinem aut familiaritatem aliquam habebam, consilio operæque usus, loca quæ vitii quoque modo suspecta videbantur, restituere annitebar. Quamque in Viri Illustriss. D. Cl. Salmasii *commentariis* nullo non literaturæ humanioris genere refertissimis, Marci nonnulla fecius, quam in eis, quos penes me habebam, codicibus expressa offendissem; unde editionem aliam aliquam secutum suspicabar; amici communis interventione usus, (aliter enim compellare ignotum planè verecundia prohibebat) Virum Clariss. per literas consulebam, quibus tum quid molirer significabam, tum & de locis tam illis, quos ab ipso aliter quam aut Basileensis, aut Lugdunensis habebat, exhibitos repereram, quam aliis etiam, ad quos hæsitabam, mensque tunc temporis suggererat, nec conjecturis de quibusdam propriis celatis, sententiam illius censuramque sciscitabar. Is pro eximia, quæ cum primis pollet humanitate, inter cætera, in hæc verba ingenuè rescripsit. *In tam utili ad vitæ præcepta scripto, & ad imbuendos virtute illâ forti & humanorum contemptrice animos, quam ponere operam destinas, summopere laudo. Editum illud scivi linguâ Anglicanâ à Merico Casavbono, sed ultra nihil: quid enim præstiterit, præ illius linguæ ignorantia hæud etiam scire mihi licuit. Hoc tamen mihi pronunciare certò posse videor, satis operæ esse in illo opere perfectè absolvendo quæ non solum duos, sed etiam plures fabros distineat. ita spissa est materia, vix multis cuneis evincenda, vix optimis runcinis dedolanda. Hæud alium puto autorem ex antiquitate Græca corruptiorem ad nos, injuriâ temporum*

PRÆLÒQIUM.

porum, fortean etiam hominum, qui eum interpolârunt, transmissum, ubique hiatus, & lacune, quæ tamen solidum mentiantur. Transpositiones etiam multis locis commisse ab hominibus, uti videtur, sciolis, qui sententias plerumque minus punctiunculis Stoico more signatas non capiebant. Præter ea, quæ observâsti, atque in schedam mihi missam conjecisti, alia toto passim opere vitio laborant. & quedam ex his tibi impertienda duxi, ut locum expleant eorum, quæ à te propofita dissolvere non potui. Hæc vir summus ille, qui & liberaliter admodum mecum, homine peregrino, nec de nomine etiam, opinor, antè noto, egit, cum non de eis duntaxat, quæ quæsieram, sed de aliis quoque, quæ inter ea disquirenda occurrebant, nec requisitus, animi sui sensum ultroque impertiretur, adjectâ insuper invitatione humanissimâ, quâ ad alia quælibet ulterius operam præstare promptum, tempusque eo sine negotiis aliis suffuraturum, nec imputaturum profitebatur. Et de aliis quidem, pollicitatione tam liberâ, tam largâ animatus, per litteras alteras Virum Clarissimum sum percontatus. Verum per subitanæ illius occasionibus quibusdam Lugduno-Batavorum in Gallias susceptam profectiorem, (sive literis meis ad manus illius non pervenientibus, sive ab ipso ad acceptas responsione in reditum dilata: simul per amici communis, cujus interventu usus fueram, & partibus istis demigrationem, sponsionis repetendæ opportunitate sublatâ) factum est, ut à Viro Celebratissimo nihil ampliùs acceperim. Illud obiter monere visum est, *Editione Argentinensi* usum se scribere, sed quæ cum *Basileensi* per omnia convenire visa sit. Præter hunc operâ usus sum Viri Eruditissimi, lingvarumque peritissimi D. Arnoldi Bootii, Doctoris Medici, qui vir quantus in his sit, *Animadversionum Sacrarum* opus elaboratissimum uberrimè testatur. Is pro animi propensione, & humanitate singulari, sæpiùs consulenti non deerat. Sed nec Virum Doctissimum, nec comitatus nomine illorum alterutri postponendum, D. Patricium Junium fas est mihi hinc præteritum, qui & conjecturas mihi suas communicavit, sicut & ipse illi vicissim meas, & ubi ad Conventum Westmonasteriensem evocatus fueram, in partibus illis occurrentem non semel de Antonino edendo sollicitabat. Ab his autem aliisque, quorum scripta pervolutaveram, quicquid accepi, suo cujusque loco mentione factâ, animo liberrimo lubentissimòque acceptum cuique gratanter fero.

Versione

PRÆLOQUIUM.

Versione siquidem jam confectâ, de *Annotationibus* succinctioribus porro adjiciendis cogitare primò cepëram. post de *Commentario* justo & ampliore etiam, qò Scriptum tam insigne dignum valde videbatur. Huic conficiendo inter curas operasque pastorales, quibus per annos ultra quadraginta eodem loci, qò ab Hospitio dicto transferam, jugiter districtus insudavi, nisi quòd ante sexennium morbo gravi correptus, ad tempus aliquod intermittere, tum reversus denuo remittere aliquid, demum incidere ferè prorsus, coactus fuerim) inter horas subsecivas, quæ & rariores intervenerant, & per intervalla diductiora redierant, dum intendo, in molem eam opus istud excrevisse animadverteram, ut de evulgando spem omnem abjicerem; siquidem, contrà quàm in Flacciano illo, *urceus institui* cum cepisset, *rotâ currente, amphora exiit*; expertus utique, Bibliopolæ & Typographi nostri, quàm ægrè aliquid etiam minoris negotii in hoc genere suscipiant. Verùm cum annos apud me delitasset hævè paucos, amicorum tandem quorundam flagitatione frequente, qui & edendum poscebant, & de impensa ad id perficiendum prospectum iri, fiduciam faciebant, eorum in manus quod confeceram totum contradidi, pro ipsorum optione, vel premendum, vel prelo subjiendum, & in lucem publicam (quod ab illis jam est effectum) emittendum.

Ipse in hoc opere quid præstiterim, præstare saltem conatus sim (dextrè ac feliciter, an secius alii viderint) sic habeas. Primo loco; post Scriptorum variorum, tam antiquioris quàm & ævi recentioris de *Marco Scripti* hujus *Avtore elogia & encomia*, deque *Scripto* hoc ipso *testimonia & judicia*; *Marci contextus Græcus* exhibetur, (nisi si, dum affectus imponit, spes fallat) vitiis mendisque, quibus antè passim scatebat, hævè paucis sublatis, repurgatior; lacunis, quibus hiabat, suppletis aliquot, integrior; loco motis quibusdam ad sedes proprias revocatis, aptius hævè paulò concinnatus & compositus; interpunctionibus necessariis, & sectionibus, sive paragraphis, (ut Juriſtæ loqui solent) commodis (quod Lugdunensis infelicius paulò primus tentaverat) accuratius quàm antea, pro dictionis sensu genuino interſtinctus, pro materiæ subjectæ ratione distinctus: ad marginem adscriptis lectionibus variantibus, locisque parallelis, in quibus sententiæ, formulæ, voculæ, vel eadem, vel geminæ, reperiuntur, ut nec ad *Commentarium* ampliorem in singulis

PRÆLOQUIUM.

gulis quibuscque recurrere necessum esset; & Marcus ex Marco ipso, vel explicatus, vel illustratus, haberetur. Adjecta est *Versio Latina* nova, ad Græcum contextum eo, quo superius est dictum, modo restitutum, accommodata. Sequitur *Commentarius* in Scriptum totum perpetuus, in quo Versionis à prioribus discrepantis, mutationis, suppletionis, commissionis, distinctionis, expunctionis cujusque ratio redditur: *versionibus* etiam atque *annotationibus* antegressis, prout occasio se tulerat, examini subjectis, & pro ea, quæ probabilis tunc videbatur, ratione, vel admissis, vel rejectis: formulæ Marco usurpatæ, ex aliis, vel Græcis, vel Latinis, (nam & ex sermone Latino hominem Romanum, licet Græcè scribentem, mutuari non est insolens) sacris etiam nonnullæ Scriptoribus explicantur. Sententiæ & dogmata ex aliorum idem, vel consentientium, vel dissentientium & dissidentium etiam, siue scriptis, siue dictis, siue moribus factisque, vel firmanur, vel illustrantur. ad eos, eorumque loca, à quibus, & è quibus, Marcus mutuo sumserit, aut excerpserit quicquam, quantum assequi datum est, digitus intenditur. de hominibus locisque, quorum mentio alicubi occurrit, ex monumentis historicis, quæ in manibus habentur, prout in horum etiam rudetibus ruspando deprehendi quicquam poterat, lux aliqua datur. Sacræ denique pagine periochæ formulæque nonnullæ, prout occasio intervenerat, obiter, vel è Marco ipso, vel aliunde enarratæ, aliorum quoque Scriptorum emendatæ insuper complures repræsentantur. In his autem quævis diligentia aliqua sim usus, multa tamen sedulitatem meam subterfugisse nullus ambigo; plura quoque restare, quæ cum vel mihi forsitan sine causa *arbitraria* sint visa, vel dextre minus tentata aut curata fuerint, medici peritioris manum opemque requirant. Nihil in hoc genere, vel in alio ullo, prodit, cui non aliquid (meis quibuscque plurimum, sat scio) adjecto opus sit. latus ampliusque satis adhuc patet istic campus, in quo ingenia feliciora, cum laude fructuque se exerceant. In meis his interim siquid præstitum sit, quod vel Theologiæ sacræ candidatis, vel literaturæ humanioris studiosis, vel aliis etiam quibuscunque usui esse poterit, laboris in eis suscepti infumtque merces ampla satis futura est. Siquid autem vel istic, vel in Opere toto, (quod evenisse sæpenumero suspicor ipse) humanitatis admissum occurrerit, quod notam sequiorem severioremve mereri jure videbitur, Lectorem humanum rogatum pervelim,

A

ME

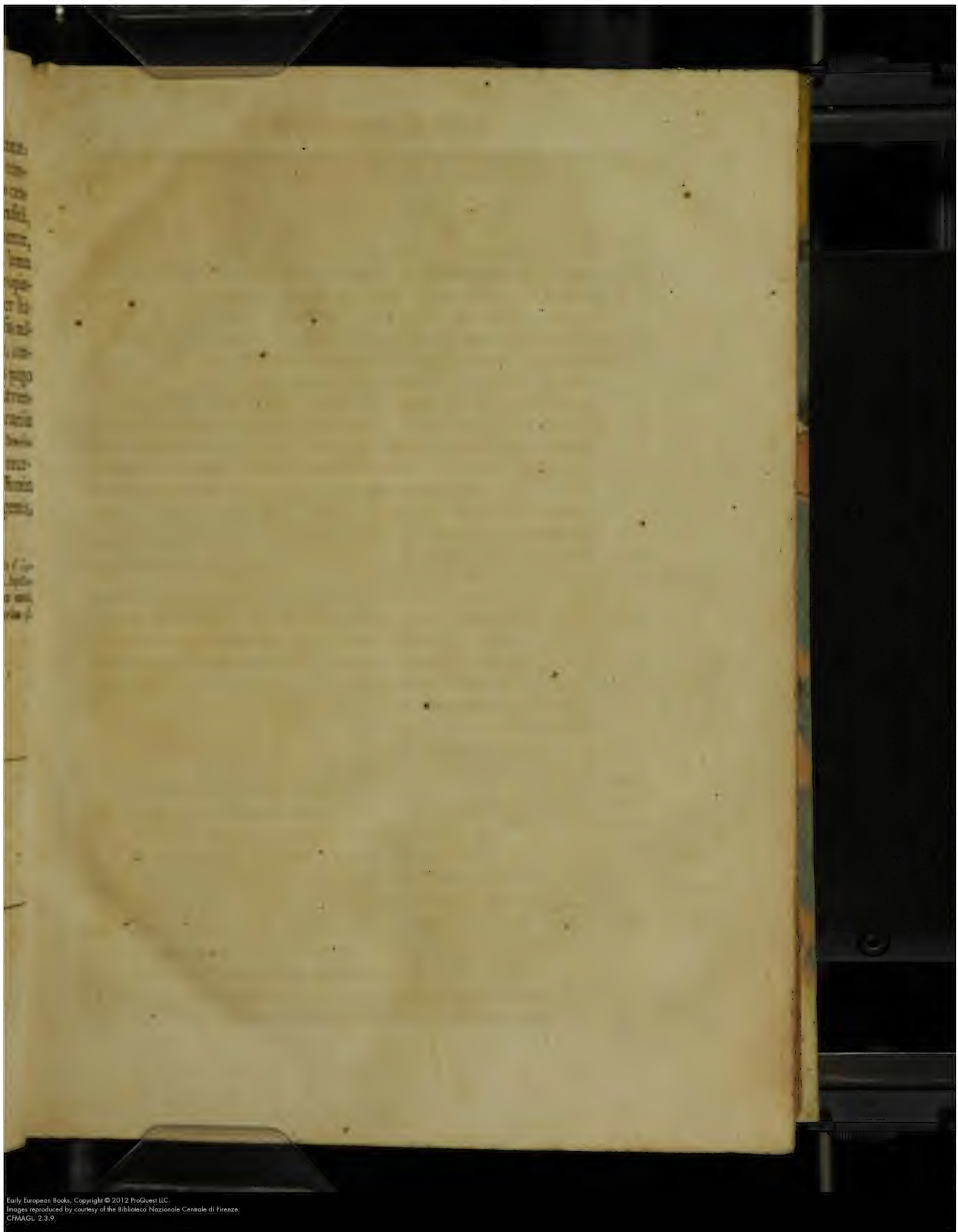
PRÆLOQUIUM.

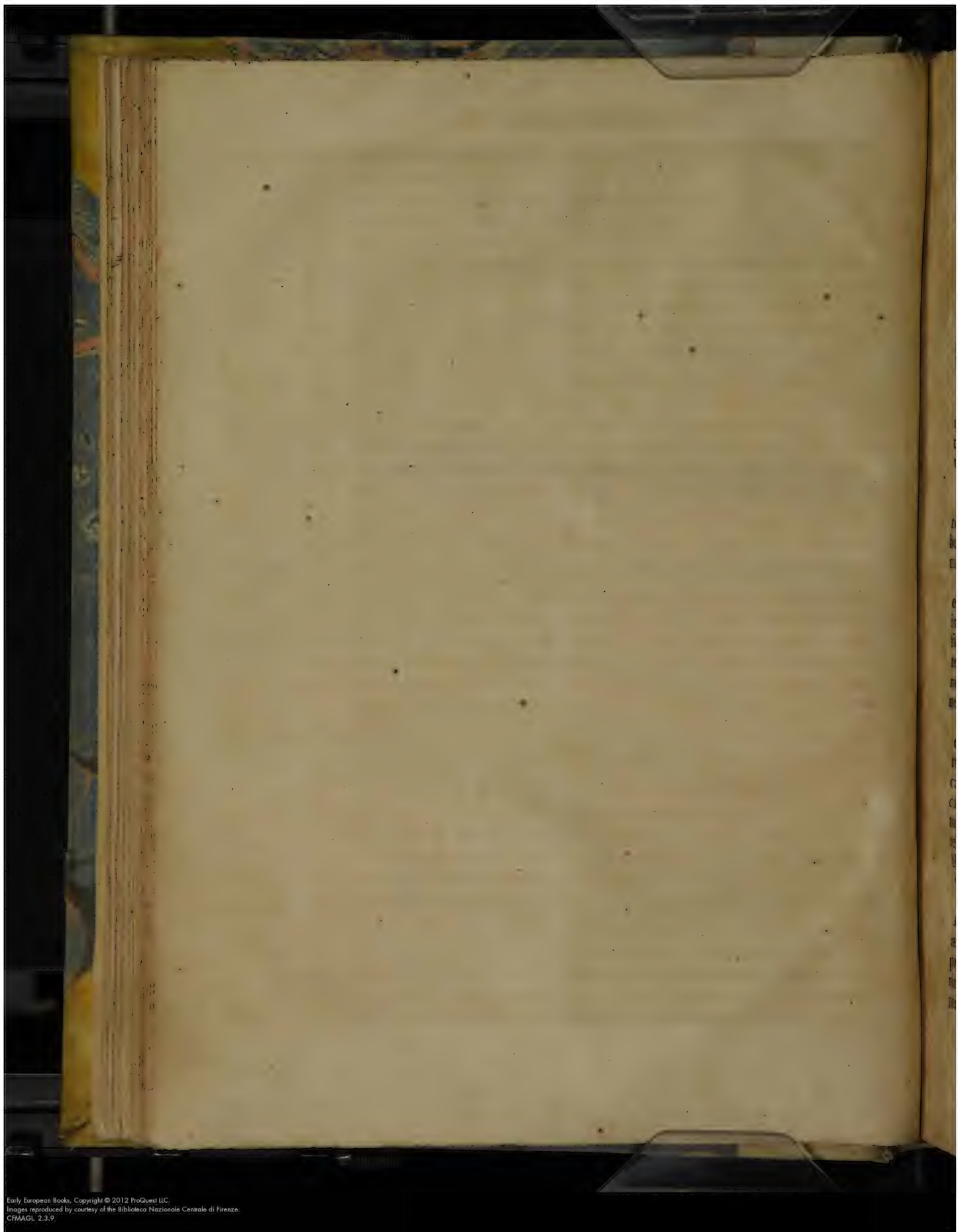
^a Τὸ μὴ εἶναι ἀ-
μαρτεῖν οὐτως
ὡς ἀνθρώπων,
καὶ οὐκ ὅτι.
Gregor. Naz.
orat. 15
^b Terent. se
punient. 1. 1.

ut ne stricto jure agere volupe sit, sed ^a fortis memor humanæ
humanitatisque (prout in Schola loqi amant) suæ quoque sibi con-
scius, utpote qī, ^b homo cū sit, humani nihil à se alienum cen-
sere aut sentire debeat, pro humanitate, qā ingenitā, qā infitā,
humaniter ignoscat. Istam enimvero *dissertatiunculam*, mente,
ratione non unā minū validā, oculo à senio caligante à lema
lippiente; manu tam à frigore, (cū nec rigens ignem propin-
quorem sustineam; qod nōrunt probē, qī me familiariter ha-
bent) qām à morbo, tremulā, (cū ad manum amanuensis nul-
lus existeret) non tam concinnabam, qām confarcinabam, con-
scribillabam magis qām conscribebam, in agri Surrejensis pago
Urbi natali adfiso Rotheriensi, mense Januario, hyeme sævien-
te, cui & gemina altera, ^c *etatis & invaletudinis*, (qæ ^d rariū
sejunctæ reperiuntur) accesserat; Anno à Virginis *θεοφόρου καὶ θεοτόκου*
conceptu salutifero (secundū computandi ritum vulgò rece-
ptum) Millesimo sexcentesimo qinqagesimo primo; *Ætatis*
propriæ, non tam currentis, qām decurrentis & devergentis,
septuagesimo octavo.

^c Χειμῶνα τῷ
ἐμῷ, senectū-
tem dixere, Py-
thagoras, apud
Laert. 1. 8. A-
ristoteles in
Chriis, Era-
rostheneis, &
Patrocles, apud
Stob. tom. 2. tit. 1. 17.

^d - πῶς ἔχει, Μυθεῖται ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ γένει ἰσχυρῶς, ἢ γυναικὶ πρὸς τὸν εὐ-
δῶς, ὅτι κακῶς ἔχει. Philem. apud Stob. & Maxim. collectan. c. 41. Τὸ γυναικὶς εἶναι αὐτὸ νόσημα. Apollo-
dor. Senectus ipsa morbus est. Ter. Phorm. 4. 1. Senec. ad illud Virgilii ex georg. lib. 3. subeunt morbi,
tristisque senectus. morbos & senectutem unā ponit; non immerito: senectus enim insanabilis morbus est.
epist. 108.

Tên của người bị giết là:

§ 2. A fama memoriâq;
genitoris mei, modestam finul ac mascu-
lâim indolem.

§ 4. A proavō, qđ publicas exercitationes adierim; qđq; bonis præceptoribus privatim sim usus; & qđ in res istiusmodi impensę erogandum intellexerim.

§ 5. Ad educatore, ne in certamine
eques tri Praefata, aut Venetæ factioni, ne
in gladiatorio Thraci aut secutori favore
fierent: ut labores sustinerem; minime
contentus agerem; operi manus adderem;
negotia alienis ne nequam immiscerem;
ut delationem facili ullam admitterem.

§ 6. A Diogneto, ne rebus inanibus studium impenderem: néve eis fidem adhiberem, quæ a præfugiatoribus magisque de incantationibus, deq; demonibus averruncandis, aliisq; ejusmodi imposturis dicuntur: ne coturnices ad pugnam alerem, néve rebus istiusmodi animam adijcerem: utq; liberè dicta æqanimiter sustinerem. eidem debeo, quod philosophiæ me addiderim; quôdq; Bacchium primum, tum Tandali- dem, & Marcianum avdiverim: quod dialo- gos, puer adhuc, conscripserim; quôdq; pro firatis grabatulum ac pellem expetiverim; ceteraq; institutionis Græcicæ ad- mimicula.

E

§ 2. Παρὰ τῆς ἁ-
 λυτῆς, καὶ ἀνέμου τῆς αὐτῆς τοῦ ἀνέμου, τὴ
 αὐτῆς, καὶ αὐτῆς.

§ 3. Περὶ τῆς συντήσεως, + τῆς διαστο-
λῆς, + μεταβολῆς καὶ ἐκφυγῆς τῆς
τοῦ περὶ τοὺς ἀστέρας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἐπὶ ἐν-
δοῦς τοῦ ἀστέρος τοῦ ἀστέρος ἐπὶ δὲ τῆς ἀστέρος
καὶ τοῦ ἀστέρος, καὶ τῆς τῆς ἀστέρος
ἀστέρος.

§ 4. Περὶ τῶ οὐρανίου, τὸ μὲν
 οἷς ἀμφοτέρωθεν ἀντιπαρατίθεται· καὶ τὸ ἀ-
 γαθὸν ἀντιπαρατίθεται τῷ κακῷ καὶ τῷ
 κακῷ, ὅτι οἷς τὸ κακὸν ἀντιπαρατίθεται
 ἀντιπαρατίθεται.

§ 5. Παρὰ τὰ ἑπτὰ, τὸ μῆτος Πεν-
ταίς, μῆτος Βασιλευδῆς, μῆτος Πυλμα-
λιδῆς ἢ καὶ τῆς ἑξῆς καὶ τῆς ἑ-
βδόμης, καὶ οὐροδιδῆς, καὶ καὶ τῆς ἑ-
βδόμης, καὶ τῆς ἑξῆς, καὶ τῆς ἑ-
βδόμης, καὶ τῆς ἑξῆς.

§ 6. Περὶ ἀγωγῆς, τὸ ἀκρόα-
σαι καὶ τὸ ἀποκρίσθαι τῶν λόγων τῶν τι-
τῶν, καὶ γινώσκειν ἐκείνους, καὶ
ἐπὶ δεξιότητι ἀποκριθῆναι καὶ ἐπὶ τοῖς ἑαυ-
τοῦ λόγοις· καὶ τὸ μὴ ἔμπροσθεν, καὶ
μετὰ ἐπὶ τῶν τιτῶν ἐκφράσαι καὶ τὸ
ἀντιτάττειν παρρησίας καὶ τὸ ἀνακρινάσθαι
ἐπιτοχάς· καὶ τὸ ἀκρόαται, ἀκρόαται
ἀπὸ ἡμετέρας, ὅτι ἡ Τραχυνία, καὶ
ἡ Μυρμιρική, καὶ τὸ ἡμέτερος ἀκρόαται
ἐκ τῶν καὶ τῶν τιτῶν, καὶ ἀκρόαται
ἐκ τῶν τιτῶν, καὶ οὐκ ἐκ τῶν τιτῶν τῶν ἡμε-
τέρας ἀγωγῆς ἐκφράσαι.

§ 7. Παρὰ Ρώμας, τὸ λαβὼν φαι-
 λασίαν τῷ χρίστῳ διὰ τὸν καὶ διὰ τὸν

2 Confec. 1.
 6. § 43. 19.
 § 29.
 b L. 2. §. 5.
 c L. 6. §. 30.
 d Inf. § 14.

674 100, vel,
rèch. Mer.

τῆς 1. Jun.

© Lips.

L. 5. § 2.
U. L. 9. § 12.

L. 3 \$ 5.
L. 6 \$ 30.

¹ *Antrop. Svid.*
= *Antrop. Svid.*

1870-71. Svid.

• *Fraxinus*.

1011.
2nd August 1881.
1012.

9. *Mollusca*—
10. *Coel.*

1. *Amphiphi-*
VIII, 1.

2. Andro-
nem, I.
3. M. ...

¹ L. 7 § 12.

b $\pi^1 f$.
c Inf 6.9

divers. Xyl.

Xyl. &
Lug

Inf. § 15.
Zukunft

ἐν ἀντιπώ
891

1. $\tilde{a}e$! [a'-
 $\tilde{a}u$] "e]

Xyl.
1 2 6 9

U 1.3. §. 6.
U 1.3. §. 16.

§. 21.
P Inf 6 16

Jun.
ταύτις

4.9.511
 4.11.60

14.5 49
 1.5 6

10. § 15.
p. 12

471.9.629

assentirer. huic denique debeo , quod
is è domo suâ copiam mihi fecit.

§ 9. Περὶ Σέξτι, τὸ ἐναγύει καὶ

§ 8. Ab Apollonio, ut liber essem;

§ 9. A Sexto, benevolum erga alios affectum: familiæ affectu paterno admini-

Sup. § 3:
§. 1. 6. § 48.

[illegible]

§ 16. Περὶ τοῦ πατρὸς, τοῦ ἡμεροῦ,
καὶ ὁ μνημονὸν ἀσφαλείτως ἐπὶ τῆς ἐξ-
παιδευτικῆς κριτικῆς καὶ τὸ ὁ ἀναπόδοτον
ἐπὶ τῶν δεικνύσας τιμὰς καὶ τὸ ὁ φιλοπο-
νον, καὶ ἐνδελεχῶς καὶ ὁ τὸ ἀκουσι-
κὸν τῶν ἐχόντων τι κοινωνικὰς εἰσφορὰς καὶ
τὸ ἀπαιτῶν εἰς τὸ κατ' ἀξίαν ἀπα-
νεμητικὸν ἐκείνων καὶ τὸ ἐμπόρον, ποδ ὁ
rit, qm pro merito suo unicuique rep

ares diligere; veri justique rationem habere. item quod per eundem Thraseam, Helvidium, Catonem, Dionem, Brutum nosse ceperim; & quod imaginem animo conceperim status popularis, in quo per æqualitatem jurisque æqualitatem res administrantur; regnique, in quo subditorum libertate nihil antiquius habeatur. ab eodem item didici, simpliciter vivere, in philosophiæ cultu constanter persistere; promptè benefacere, impensè largiri; spes bonas fovere; de amicorum dilectione nihil ambigere. quin & quod si quorum mores minus probaret, palam id præ se ferret; nec, quid vellet nollétve, familiaribus conjectu difficile foret; adeo aperto erat pectore.

§ 15. A Maximo, mei compotem esse; nec ulla in re transversum abripi. sed & animo bono esse, cum in morbis, tum & in aliis casibus adversis; moribus esse probè temperatis, s'vavibus, verendis: negotia objecta citra q'iritationem conficere. adhæc q'od ita se gerebat, ut fidem q'ib'usvis faceret; q'æcunq; diceret, ex animi sententia dixisse; q'æcunq; faceret, animo havd malo fecisse. tum q'od nihil admirabatur, ad nihil obstupefcebat; nusquam festinus, avt segnis erat; nusquam perplexus, avt dejectus, avt ringi solitus: nec rursus iracundiæ, avt suspicionibus deditus. adhæc q'od benefacere promptus, & ignoscere. q'od verax; q'odq; hominis ejusmodi specimen dare videretur, q'ui perverti nesciret potiùs, q'àm q'ui corrigi unquam opus haberet. q'od nemo q'isq'am inventus sit, q'ui vel contemptui ab illo haberi se existimaret, vel præstantiorem se illo opinaretur. deniq; q'od urbanitatis lavdem nevtiq'am affectaverit.

§ 16. A patre mansuetudinem, & in rebus accuratè jam decretis constantiam immotam. quòd in honoribus, quæ habentur, istis, gloriæ inani nihil concesserit; quòd laboribus ferendis cum libens, tum & assiduus, se dederit. quòd eos audire promptus fuerit, quæ adferre quid poterant, quòd in in publicum conduceret: quòdque nemo illum abducere quiveret. quòd probè noverat, ubi vehementius.

[illegible]

in facultate aliquâ claruerunt, five oratoriâ, five legum vel morum vel aliarum quarumvis rerum notitiâ: sed & operam illis conferebatur suam ut pro eis, quibus maxime præcellabant, dotibus existimationem singuli suam consequerentur. quod, cum secundum majorum instituta omnia exegeretur, ne hoc quidem affectaverat, ut majorum instituta præcisè observare videretur. quod nec dimoveri proclivis, nec divagari sed cum locis, tum & rebus eisdem, immorari consuevit. quod post capitis, quibus affici solebat, dolores, recens statim vegetisque ad consveta munera redibat. quod arcana haud multa, sed pauca admodum & rarissima habebat: eâque quæ ad rempublicam duntaxat pertinerent, prudentiam item & moderationem, in spectaculis exhibendis, fabricis extruendis, congiariis largiendis, aliisque istiusmodi, utpote cum is esset, qui non ad celebritatem ex rebus à se gestis acquirendam, sed id duntaxat quod factum erat opus, respiceret. non illi intemptivus balneorum usus, non ædificandi studium insanum, non de victu, non de vestium textura tincturâve, non de servitiorum specie exquisitâ curiositas. toga, quâ Lorum utebatur, à villa inferiore comparata: Lanuvii tunicatus plerumque in Tusculano, sed quod excusare solebat, pænulusque. totius denique vitæ facies hæc fuerat. nihil immitte, nihil immodestum, nihil vehemens, aut de quo usurpari posset, quod solet vulgò dici, *Ad sudorem usque*: sed quasi per otium cum consideratione matura, placidè, compositè, strenuè, consentaneè sibi invicem disposita universa: ita quadrabat in illum, quod de Socrate perhibetur, quod & abstinere & frui rebus eis nôrat, quibus plerique nec per infirmitatem abstinere, nec frui citra intemperantiam possunt. posse autem in altero tolerantem, in altero temperantem se præstare, illud verò verè viri est animo consummato invictoque planè præditi denique quomodo in Maximi agrotatione se gesserit.

§ 17. Deis acceptum fero, qd̄ bonos
avos.

sim, q̃i Deorum submonitiones , & tantum
non claras præceptiones nevtiq̃am observem.
q̃d in vita. q̃alis ea fuerit, corpus mihi tam
diu perduraverit. q̃d nec Benedictam, nec
Theodotum attingerem: sed & postea. ex
affectibus amatoris, q̃ibus correptus fueram,
ad sanitatem redierim. q̃d cum Rustico
sæpe succenserem nihil ultra admiserim cu-
jus pœnitere me posset. q̃d mater mea,
q̃amvis juvenis esset decessura, mecum tamen
novissimos ætatis annos transegerit. q̃d,
q̃otiescunq̃e animus fuit p̃avperi alicui. aut
alijs indigo , opem ferre, nunq̃am respon-
sum est, non suppetere nummos mihi, unde
id fieret : q̃d q̃; nulla mihi unq̃am talis ne-
cessitas obtigerit, ut ab alio sumere cogerer.
q̃d uxor ejusmodi mihi obvenerit, tam ob-
sequens, tam amans , tam simplex. q̃d eã
fuerim illorum copiã instructus, q̃i ad liberos
educandos mihi idonei existerent. q̃d per
insomnia remedia mihi fuerint indicata, cum
alia, tum adversus sanguinis excretionem
& capitis vertiginem; q̃d & Cajetã aliquan-
do factum est. q̃d cum philosophandi cu-
piditas incessisset, non in sophistam aliquem
inciderim, nec commentariis evolvendis, vel
syllogismis resolvendis, vel meteorologicis
discutiendis, tempus deses contriverim, et-
Fortunã indigebant.

Qæ apud Qados ad Granuam

LIBER II.

 Anè prædicere memento tibi,
Hodiè futurum est, ut rem ha-
beam cum curioso aliquo, in-
grato, protervo, doloso, invi-
do, illiberali. obveniunt illis ista omnia
à bonorum malorumque incitiâ. ego ve-
rò, cùm & naturam boni nôrim, quòd
honestum, malique, quòd inhonestum sit,
ipsâmq; adeò delinquentis naturam, quòd
congener

congener mihi sit, non tam quod sanguinis
seminisque ejusdem, quam quod mentis ac por-
tionis divinæ mecum particeps; nec lædi pos-
se me ab horū ullo compertum habeo; (neq;
enim inhonestā re aliquā me quisquam involve-
rit) sed nec succensere congeneri possum, e-
umve odisse. siquidem ad mutuas operas nati
sumus, quo modo pedes, manus, palpebræ, den-
tium superiorum inferiorumque ordines, ad-
versari itaq; sibi invicem præter naturam :
adversantis est autem succensere & avversari.

§ 2. Quidquid sum, constat id omne caruncula, animalia, & parte principante. proinde mitte libros. nec distrahere amplius: (nihil obstat, quod minis hoc facias) sed tanquam qui jam statim moriturus sis, carnes istas contemnas. cruor est, & ossicula, & reticulum ex nervis, venulis arteriisque contextum. Quid & animam considera, qualis sit. Spiritus est, sive aer, nec is semper idem, sed qui jugiter efflatus denuo reorbetur. tertium restat, pars illa principatum gerens. tu ergo sic tecum: senex es: partem tui principem servire ulterius ne siveris; sed nec motibus a communiōe humana alienis raptari, nec quicquam, quod facio destinatum tibi fuerit, vel jam ascitum averfari, vel futurum pavere.

§ 3. Deorum opera providentiæ plena sunt. nec quæ fortuna fiunt, absque naturæ ope proveniunt, aut sine connexu implexuque rerum earum quæ providentiâ dispensantur. inde profiunt omnia. accedit & necessitas quædam, & totius mundi, cujus tu pars es, utilitas. illud est autem parti unicuique bonum, quod universi fert natura, quodque ad eandem conservandam conducit. porro conservant mundum hunc, sicut elementorum, ita & concretorum ex his mutationes. Ista tibi sufficiant: decretorum vice jugiter sint. librorum verò sicut pelle; ut ne murmurans moriaris, sed verè propitius, Deoque ex animo gratus.

μοι συγγενὴς, ἐν ᾧ αἵματι· ἢ σπέρματι
τῷ τοῦ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἢ, καὶ ὁ δὲ θεὸς ἀπο-
καλύπτει μέγα, ὅτι βλαβήναι ὑπὸ τι-
νὶ αὐτῷ δύναται· αἰσχρὸν γὰρ μοι εἶναι
ἀποκαλύπτει ὅτι ἐξορίζομαι πρὸ συγγε-
νῶν δύναμαι, ὅτι ἀπὸ βλαβῆς αὐτοῦ. ὁ γι-
γνώσκων γὰρ περὶ σιωπῆς, ἡ δὲ πό-
τις, ὡς χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς οἱ οὐχοῦν
ἢ ἀνοχὰς τῶν χερτῶν ἐνέβησαν. ἡ τὸ ἦν ἀν-
τιπαρῶν ἀλλήλοις περὶ φύσιν. ἀντι-
παρῶν ἢ τὸ ἀντιπᾶν καὶ ἀποστῆ-
ρεσθαι.

§ 2. κ' Ὁ, τί τοις ὑπὸ ἐμῃ, κυρίως
 ὁδὸ καὶ παράδοξον, καὶ τὸ ἡμιμονικόν.
 Ἄρως τὰ βιβλία * μικρὴ αὐτῷ. ἡ δὲ
 ὁδοὺ * ἀλλ' ὡς ἡδὴ διακρίναντες, τῶν
 μὲν κυρίως καλεσθέντων Ρυθμῶν καὶ
 ὁπαίων, καὶ κρουσμάτων, ἐκ τούτων,
 φασίαν, ἀρτισμῶν παγμάτων. Στάσις ὅ
 καὶ τὸ πνεῦμα ἐν τῇ πνεύματι ἡ ἀνέμῳ
 ἐπὶ αὐτὸ τὸ αὐτὸ, ἀλλὰ πᾶσι ἀρῶν
 ὁρμημάτων, καὶ πάλιν βεβημένων τού-
 των ἢ ἐπὶ τὸ ἡμιμονικόν. ὅτε * ἀπο-
 τρεφῶν * ἡ γάρ * μικρὴ τῆτο ἐσθῆς
 * δακρύων * μικρὴ καὶ ὁμιλῶ * ἀνα-
 νήσας * ὑπερπεπληγῶν * μικρὴ γὰρ τὸ
 οὐκ ἔχοντες * ἡ πνεύματι συλλεγόμεναι, ἡ μάλ-
 λον * ἀποφύλαται.

§ 3. Ἄ τὰ τῶν Θεῶν σωτηρίας μεγά τὰ
τῆς πίστεως καὶ ἀπὸ πόντου, ὃ ὁ συζη-
σας καὶ ἐπισημαῖ τὴν σωτηρίαν δι-
καιμένων. Ἐπί τῃ ἐκείνῃ τῇ σωτηρίᾳ
ἡ δὲ ἀναγκαῖον, καὶ ὁ πρὸς τὴν
ἀναγκαῖον σωτηρίαν, ὃ ὁ μαρτυρῶν ὅτι
ἐκείνῃ μὲν ἀναγκαῖον, ὃ ὁ φησὶ ὅτι τὴν
ἐκείνῃ, καὶ ὁ ἐκείνῃ ἐκείνῃ. ὃ ὁ φησὶ
ἐκείνῃ, ὡς αὖτε αὖτε τῶν σωτηρίων, ὡς
καὶ αὖτε τῶν σωτηρίων ἐκείνῃ.
ἡ τῶν τῶν ἐκείνῃ, καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ.
ἡ ὁ φησὶ ἐκείνῃ, καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ.
καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ, καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ.
καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ, καὶ ὁ φησὶ ἐκείνῃ.

4 Inf. § 4.
 & L. 5. § 27.
 & L. 12.
 § 26.
 * L. 4. § 7.
 8. & L. 11.
 § 18.
 1 L. 5. § 22.
 & L. 7. §
 26.
 2 L. 3. § 4.
 & L. 4. § 3.
 & L. 5. §
 16. & L. 7.
 § 55. & L.
 8. § 56. &
 L. 11. § 18.
 4 L. 7 § 13.
 19.
 1 Inf. § 16.
 & L. 7. §
 24.
 L. 3. § 16.
 & L. 6. §
 32. & L. 12.
 § 5.
 1 Inf. § 3. &
 L. 3. § 14.
 11 Inf. § 7.
 & L. 4. § 3.
 26.
 11-12. & L.
 3 § 14. &
 § 29.
 * Inf. § 5.
 11. L. 3. §
 12. L. 7.
 § 29
 L. 3. § 3.
 L. 8 § 37.
 4 L. 5. § 33.
 L. 6. § 15.
 11-12. &
 Inf. § 6.
 L. 3. § 5.
 L. 5 § 5. L.
 11. § 19.
 L. 3. § 5.
 L. 7. § 2.
 19. § 9. &
 7. L. 6. § 10.
 Inf. § 12. L.
 4. § 46. L. 6.
 8. § 45. L. 9.
 § 4.

utique, sed præcavere aut corrigere impotens,
universi natura neglexit ista; nec errorem
tam immanem admisisset unquam, si per
impotentiam, si per imperitiam, ut bona
ac mala, bonis malisque ex æquo hominibus,
nullo facto discrimine, contingere pateretur.
atque mors, & vita, honor & ignominia,
dolor & voluptas, opes & paupertas, ista
omnia bonis pariter malisque contingunt, cum
nec honesta ea nec inhonesta sint. nec bona
itaque nec mala sunt.

§ 12. Facultatis rationalis est, confidere, quàm velociter evanescant omnia, in mundo corpora, in ævo eorundem etiam memoria: cujusmodi sint omnia quæ sub sensum cadunt, horumque ea maxime, quæ vel voluptate alliciunt, vel dolore percellunt, vel cum fastu celebrantur, quàm vilia, quàm contemnenda, quàm sordida, caduca, mortua sint. quoniam ii sint, quorum opiniones vocisque claritatem largiuntur. quid sit ipsum mori, quodque, siquis rem ipsam per se intueatur, cogitationeque ab illa submoverit ea omnia, quibus tanquam larvis horrendis instructa imaginationi nostræ se objicit, nihil esse aliud comperiet quàm opus naturæ. opus autem naturæ ullum quisque expavescit, puer est. verum enimvero mori non est opus tantum naturæ, sed quod eidem & conducatur, ejusdem denique facultatis fuerit, considerare, homo Deum quomodo, & quâ sui parte concernitur, ubi corpore soluta fuerit.

§ 13. Nihil homine illo miserius est, quod omnia undique pervagatur, & cum ea quæ subter terram sunt, quod ille ait, scrutatur, tum quæ in animis alienis, conjecturâ nititur indagare; nec intelligit interim sufficere sibi, ut cum eo, quem intra se gerit, genio versetur, eumque legitimè colat. collet autem, si affectibus immunem custodierit, & temeritate alienum, nec offensum re aliquâ, quam vel Dii vel homines egerint. quæ enim

ἐν δὲ τῷ αἰσθητῷ δὲ ἀρετῶν· πρὸς δὲ ἐν
 ἀνθρώπων ἀφίκα δὲ συγγένειαν ἐστὶν ὅτι
 καὶ ἡ σφύρα πρὸς ἐλπίδα, ἡ δὲ ἀγροίαν
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἐκ ἐλπίαν ἡ πόρρωσι
 αὐτῆς πρὸς ἐκείνης τῷ διακρίνῃ πρὸς ἀ-
 καὶ καὶ ἡ μέλαινα.

§ 14. Ἡ τοὺς ἄλλους ἀποσείλλει βίον, ἢ τοῦτον ἢ ζῆ· ἐπὶ ἄλλον ζῆ, ἢ ὅν
 ἔστιν ἀποσείλλει. οἱ ταῦτ' ἔν καθεστῶτι
 τὸ μέγιστον τῶ βασιλευσάντι. τὸ γὰρ πε-
 ρὸν πᾶσι ἴσον ἡ [αἰ] καὶ τὸ ἀποσεί-
 λῃν, ἡ καὶ ἴσον· καὶ τὸ ἀποσείλ-
 λῃν ὅπως ἀνακαίον ἀναφαίνεται. ἡ ὅ-
 τε γὰρ τὸ ἀποσείλῃν, ὅτε τὸ μέγιστον
 ἀποσείλλει ἀπὸ πρ. ὅ γὰρ αἰ εἶναι, πρὸς
 αὐτὸν περὶ τοῦτο αὐτῷ ἀφαιρῶν; τί ποτε
 ἢν τῷ Διὶ δοῖται μακροβίον· ἐπὶ δὲ τῷ
 ἰσότητι ἐξ αἰσθητικῶν, καὶ ἀνακα-
 λῃν, καὶ μέγιστον διαφέρει, πρὸς τὸ
 ἐν ἑκάστῳ ἔστιν, ἢ ἐν ἀνακαίον, ἢ
 τῷ ἀπὸ τοῦ γένους τὸ αὐτὸ περὶ αἰσθη-
 τικῶν, ὅτε καὶ ὁ ἀποσείλῃν, καὶ ὁ
 τῷ μέγιστον πρὸς τὸ μέγιστον, καὶ
 ἴσον ἀποσείλλει. ὅτι γὰρ πρὸς τὸ μέγιστον
 ἢ πρὸς τὸ μέγιστον, ἢ πρὸς τὸ μέγιστον, καὶ τὸ
 μέγιστον, καὶ ὁ μέγιστον περὶ ἡ ἀποσείλλει.

it qis. qod non habet.

§ 15. Ὅτι ἡ τῶν ὑποτάξεων ἡ ἀνάγκη
τοῦτο τὸ ποῦν τὸν Κωνσταντῖνον λαμβάνει
ἡ ἀνάγκη ἡ τῶν ὑποτάξεων τοῦ λαοῦ
ἡ ἀνάγκη ἡ τῶν ὑποτάξεων τοῦ λαοῦ
ἡ ἀνάγκη ἡ τῶν ὑποτάξεων τοῦ λαοῦ

[illegible]

^c μάλα γα.

~~delet~~ Svid

1. 6. § 37.
46. 1. 7.

§ 27. l. 11.
§ 1. l. 12.
§ 24.

12. \$ 35
11 L. 4. \$ 50
L. 5. \$ 22

4 L. 3. 5 2

9. 532.
L. 11. 528

12, § 8. 2
16.

178 Kunt
Mendocino Co.

"Sup. § 1

71	1.4	\$	2
	1.8	\$	34
7-	9.6	\$	43

11. \$ 8.
7 Sup. \$

L. 3. \$ 4.

Int 51

7

ὑποκρίνεται, καὶ ἐπιπλάττει, καὶ ἀναλύ-
^a Sup. § 7. ^b Sup. § 5. ^c L. 1. § 8. ^d L. 3. § 6. l. 9. ^e L. 3. § 23. ^f L. 3. § 12. ^g L. 4. § 12. ^h L. 1. § 12. ⁱ L. 3. § 11. ^j L. 4. § 3. 4. ^k L. 3. § 23. ^l L. 6. § 43. ^m L. 5. § 23. ⁿ L. 6. § 15. ^o L. 6. § 31. ^p L. 10. § 31. ^q L. 1. § 12. ^r L. 3. § 10. ^s L. 4. § 3. 19. ^t L. 7. § 10. ^u Sup. § 13. ^v Sup. § 16. ^w L. 8. § 8. ^x Sup. § 5. ^y Sup. § 16. ^z L. 4. § 29. ^{aa} Sup. § 3. ^{ab} L. 8. § 23. l. 1. ^{ac} L. 10. § 5. ^{ad} Sup. § 3. ^{ae} L. 4. § 48. l. 1. ^{af} L. 5. § 33. ^{ag} L. 5. § 10. ^{ah} L. 9. § 3. ^{ai} L. 4. § 5. l. 7. § 32. 50. l. 8. § 25. ^{aj} L. 8. § 18. 20. l. 10. § 7. ^{ak} L. 4. § 37. ^{al} Sup. § 12. ^{am} L. 6. § 1. 33. l. 10. § 7. l. 11. § 34. ^{an} νύτω Lug.

ὑποκρίνεται, καὶ ἐπιπλάττει, καὶ ἀναλύ-
 ζεις π. ποιῇ, ἢ λέγει. πέμπτον, ὅταν
 προῤῥῖν πνα. ἐαυτῆς καὶ ὁρμῶν, ^a ἐπ'
 ἑδῶνα σκοποῦν ἀφίη, ἀλλὰ ^b εἰκῇ, καὶ
 ἀδυνατοκλήτως ὅπῃ ἐνεργῇ. ^c δῶν καὶ
 τὰ μικρότετα, καὶ τὴν ἐπὶ τὸ τέλος ἀνα-
 φορὴν γίνεσθαι. τέλος ὃ λογικῶν ζώων, τὸ
 ἀπερὶ τῶ ^e τῆς πόλεως καὶ πολιτείας ^f
 πορεσθαι τῆς λόγου καὶ ^g θεσμῶν.

§ 17. Τὸ ἀνθρώπινον βίον, ^h ὃ ἔ-
 χοντο, σιγή. ⁱ ἢ ὃ ἔσται, ῥέουσα. ^j ἢ
 ὃ ἀδύνατος, ἀμυδρά. ^k ἢ ὃ ὅλα τοῦ σώ-
 ματος ^l καὶ σὺγκρισις, ἐυσχητοῦ. ^m ἢ ὃ συ-
 χῆς. ⁿ ῥόμος. ^o ἢ ὃ πύξις, δύσεκωρτον
^p ἢ ὃ φήμι, ἀκετον. σωελόντῃ ὃ εἰ-
 πέν, πῶτα, τὰ ^q τοῦ σώματος, ^r πο-
 ταμός. τὰ ὃ τῆς ψυχῆς, ^s ὅταν ^t καὶ
^u πύφθῃ. ὃ ὃ βίον, πόλεμον καὶ ξένου
 ἐπιδημίας. ^v ἢ ὃ ὑπερφημίας, ^w λίθη.
^x τί ἐν τῷ παρὰ τὴν ψαυόμενον; ἐν καὶ
^y μίνον φιλοσοφία. τοῦτο ὃ, ἐν τῷ πνεύ-
^z τῳ ἐνδον δαίμονα ἀνύσειον, καὶ ἀσ-
^{aa} νῆ, ^{ab} ἢ ὁδῶν καὶ πόνων κρείσσονα, ^{ac} μη-
^{ad} δὲν εἰκῇ ποιῶνται, ^{ae} καὶ δὲ δειψομέ-
^{af} νως καὶ μετ' ὑποκρίσεως, ^{ag} ἀνενδεῖ τοῦ
^{ah} ὁμοῦ ποιῶνται, ἢ καὶ ποιῶνται. ἐπὶ ὃ
^{ai} γὰρ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἀπονεμόμενα δε-
^{aj} χόμενον, ὡς ἐκείθεν πῶθεν ἐρχόμενα, ὅ-
^{ak} θεν αὐτὸς ἦλθεν ὅπῃ πᾶσι ὃ τὴν θάνα-
^{al} τον ἀλλοτρίῃ γνώμῃ ^{am} ἀπεμένοντα, ὡς
^{an} ἑδὲν ὁμοῦ ἢ ^{ao} λυσιν τῶν στοιχείων, ^{ap} ἐξ
^{aq} ὧν ἕκαστον ζῶον συγκρίνεται. ^{ar} ^{as} ὃ αὐ-
^{at} τοῖς τοῖς στοιχείοις καὶ δὲν δεινὸν ἐν
^{au} τῷ ἕκαστον διηγεῖσθαι εἰς ἕτερον μετα-
^{av} βάλλειν, διὰ τὸ ^{aw} ὑπὸ τῆς τῆς
^{ax} πάντων μεταβολῆς καὶ διάλυσιν; ^{ay} κα-
^{az} τὰ φύσιν γάρ. ^{ba} ἑδὲν δὲ κακὸν καὶ
^{bb} φύσιν.

Τὰ ἐν Καρνάντῳ.

Quæ Carnunti.

L. 4. § 5. l. 7. § 32. 50. l. 8. § 25. L. 8. § 18. 20. l. 10. § 7. L. 4. § 37. Sup. § 12. L. 6. § 1. 33. l. 10. § 7. l. 11. § 34. νύτω Lug.

LIB.

ἡνόμενα, ὅθεν ἔστιν ἐχθρὸς αὐτῷ καὶ
 οὐ καὶ ἐπακολούθησεν συμπαρόντων ἡδέ-
 ως πως διασυνέειδεν. ἔτι καὶ δι-
 είων ἀληθῆ χάριτα, ἔχ' ἵκον ἡδέ-
 ως ὅτε, ἢ ὅσα γραφεῖς καὶ παλαιὰ
 μιμήμενοι δεικνύουσιν. καὶ ῥαδὸς καὶ γέρον-
 τος ἀκμὴν πῶτα καὶ ὡρὴν, καὶ τὸ ἐν
 αὐτῷ ἐπαφρόδιτον, τοῖς αὐτοῦ σώ-
 φροσιν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν δύνηται. καὶ πολ-
 λα ταῦτα ἐπὶ πᾶσι πιδανὰ, μόνον δὲ
 τὰ ῥαδὸς τὰ ὡρὴν, καὶ τὰ ταύτης
 ἔργα γνησίως ὁκνεῖται. b περὶ πε-
 ται.

ἐπὶ πᾶσι Mer.

περὶ πε-
 ται.

c L. 4. § 48.

L. 6. § 47. l.

7. § 19.

L. 8. § 25.

d L. 4. § 32.

48. l. 6. §

24. 47. l. 8.

§ 31.

e L. 10. § 7.

L. 11. § 1.

f L. 2. § 3.

g L. 12. § 36.

h L. 2. § 11.

i L. 2. § 2.

L. 11. § 19.

j L. 10. §

38.

k ὁμοῦ ὅτι τὸ

ἐπ' ὅ. Bot.

l ὅ. π. Mer.

m ἔ, vel ἢ [u]

n π. τ. i; f.

o κ.

p L. 2. § 13.

q L. 2. § 2.

r L. 2. § 8.

s 13.

t ὁμοῦ γ. α.

u ε. f. Boot.

v ἡτοι γ. α. ε.

w vel, ἢ γδ τδ

x α. ε. πῆρις

y f. vide Not.

z L. 2. § 7.

aa L. 4. § 22.

ab L. 2. § 5.

ac 16.

qi adversus naturam operāq; ejusdem

§ 3. Ἰπποκράτης c πολλὰς νόσους ἰα-
 σάμενος, νοσήσας ἀπέθανεν. δι' ἧς καὶ οἱ
 πολλῶν θανάτους περιγέρουσαν. εἴτα καὶ
 αὐτὸς τὸ περὶ αὐτὸν κατέλασεν. d Ἀλέ-
 ξανδρος, καὶ Πομπήιος, καὶ Γαίος Κε-
 σαρ, ὅλας πόλεις ἀρδύου τοσαύτας ἀνε-
 λόντες, καὶ ἐν ᾧ ῥαδίᾳ πολλὰς μυριά-
 δας ἰππέων καὶ πεζῶν κατακόψαντες, καὶ
 αὐτοὶ πόλιν ἐξήλθον τοῦ βίου. e Ἡράκλει-
 τος, περὶ c τῆς τοῦ κόσμου ἐκπύρω-
 σις τοσαύτη φυσιολογήσας, ὅταν τὸ
 ἐν τὸς πληρωθεῖς βολίται κατακαχισμέ-
 νος ἀπέθανεν. Δημόκριτος δ' οἱ φθί-
 ρες, Σακερῆτις δ' ἄλλοι φθίρες ἀπέ-
 κτειναν. πὶ ταῦτα; f ἐνέστις, ἐπὶ δὲ
 σαι, κατὰ χεῖρας ἐκείνου. g εἰ μὲν ἐρ' ἔτε-
 ρον βίον, ἔστιν ὁ κανὼν, ἔστι ἐκεῖ. εἰ δ' ἐν
 ἀναδιδοίᾳ, παύση πόρων καὶ ἡδονῶν ἀνεχέ-
 μενος, καὶ h λαβέμενος τοσαύτην χεῖρα i τὴν
 ἀγρίαν. k ἡ περὶ τὸ ὑπερεῖν τὸ μὲν γδ
 νῦς καὶ l δαίμων, τὸ δ' m καὶ λυθός.

§ 4. n Μὴ καταστρέψῃς τὸ ἀπολιπόμε-
 νον τοῦ βίου μάρος ἐν ταῖς περὶ ἑτέραν
 φαντασίαις, ὅπως μὴ πᾶσι ἀναφορὰν ὅτι
 π κοινωφελὲς ποιεῖ. o ἥτοι γδ ἄλλος ἔργον
 εἶρη, τετέστι, φανταζόμενος πὶ ὁ δαίμων
 παρὰ τὸν καὶ τὴν ἐνεχῶν, καὶ τί λέγει, καὶ
 τί ἐνθυμεῖται, καὶ τί τεχνάζει, καὶ ὅσα
 ποιεῖται, ποιεῖ p ἀπορρέουσαν τῆς αὐτοῦ
 ἡγεμονικῆς ἀφαιρήσεως. q καὶ μὲν καὶ τὸ
 εἶναι καὶ μάστιγιν ἐν τῷ εἰς μὲν τὴν φαντασίαν πε-

hoc fiunt, nihil ferè etiam in eis, quæ quasi ap-
 pendicis cujusdam loco res naturales conse-
 quuntur, deprehendet, quod non etiam cum
 oblectatione quadam huic ipsi commendare
 sese videatur. qm & idem ferarum rictus ve-
 ros havd minore cum voluptate contuebitur,
 qm pictorum fictorumve arte per imitati-
 onem expressos. tam vetulæ item vetulive
 maturitatem quandam ac decorem, qm &
 quicquid in pueris venustatis animum allicien-
 tis deprehenditur, castis oculis spectare po-
 terit. deniq; contingunt multa hujusmodi,
 quæ non cuivis sunt grata, sed illi duntaxat

§ 3. Hippocrates, ubi multos sustulerat
 morbos, morbo tandem & ipse sublatu est.
 Chaldaei, cum multorum mortem prædixis-
 sent, morti demum & ipsi concesserunt. A-
 lexander, Pompeius, C. Caesar, cum tot urbes
 funditus evertissent, tot hominum myriades
 in prælio cecidissent, ipsi quoq; tandem vitâ
 excefferunt. Heraclitus, de mundi conflagra-
 tione cum prolixè differvisset, aquâ intercute
 viscera distentus, stercorèq; oblitus bubulo,
 interiit. Democritum pediculi, Socratem etiâ
 pediculi, sed aliûsmodi, sustulerunt. quorsum
 ista? navem conscendisti, navigasti, appu-
 listi: egredere. si ad vitam alteram; nihil,
 nè ibi quidem, numinis est inane. sin sen-
 su cariturus sis, defines voluptatibus ac
 doloribus distineri; defines vasi tan-
 to deteriori inservire. an non enim præ-
 stantius est id quod inservit? cum alter
 mens & genius, alter limus & fani-
 es sit?

§ 4. Quod superest vitæ reliquum, nè
 conteras in cogitationibus de rebus alie-
 nis, nisi siquid ad communem utilitatem
 spectaverit; puta, cogitando, quid iste vel
 ille agat, & quorsum hoc vel illud agat,
 quid loquatur, quid cogitet, quid machinetur,
 & cætera. etenim operis alieni observa-
 tio, à mentis propriæ custodiâ cogit eva-
 gari. oportet itaque in cogitationum serie
 frustraneum & superfluum omne declina-

2 L. 5. § 1.
 3 L. 2. § 2.
 4 Inf. § 6. l. 8.
 5 § 2. l. 10. § 37.
 6 L. 2. § 2. l. 10.
 7 § 36.
 8 L. 1. § 7. 15.
 9 Inf. § 8.
 10 L. 1. § 5. l. 4.
 11 § 24.
 12 Sup. § 3. l.
 13 12. § 26.
 14 L. 5. § 27.
 15 L. 2. § 5.
 16 L. 9. § 3. l. 11.
 17 § 3. 20.
 18 2. l. 1. § 5. ut
 19 Inf. § 7. 1. l.
 20 § 33. Inf.
 21 § 16.
 22 L. 7. § 67. l. 9.
 23 § 29.
 24 2. l. 1. § 13. 17.
 25 Sup. § 3. 4. 5.
 26 Inf. § 7. 16.
 27 Sup. § 5.
 28 L. 5. § 26. l. 6.
 29 § 5. l. 7. § 55.
 30 L. 4. § 31. 34.
 31 l. 10. § 14.
 32 Sup. § 4.
 33 L. 7. § 72.
 34 L. 1. § 8.
 35 L. 2. § 16.
 36 * πλιπκῶ ut
 37 L. 7. § 72. l.
 38 10. § 2. l. 11.
 39 § 21.
 40 L. 1. § 8. l. 2.
 41 § 16.

§ 5. Μὴτε ἀκούσθ' ἐνέργει, μή-
 τε ἀκοιῶνῃθ', μήτε ἀνεξέτα-
 σθ', μήτε ἀνθροπῶνθ'· μήτε κομι-
 λεία τῶν διανοιῶν σε καὶ καπιζέτω· μή-
 τε πολυρρήμων, μήτε πολυπράγμων.
 ἔσθ' ἔπ' ὃ ὅ ἐν σοὶ θεὸς ἔσθ' ἡ περὶ
 σῆς ζωῆς ἀρρενος, καὶ περὶ βύτης, καὶ πε-
 λιπκῆς, καὶ Ῥωμαίου, καὶ ἀρχιεπισκόπου, ἀγατε-
 ταχέως ἐαυτὸν, οἷος ἀνὴρ πρὸς τὴν ἐπιμέ-
 νων τὸ ἀνακλητικὸν ἐν τοῦ βίου * ἐνλυ-
 τῶ· μήτε ὅρκου δεύμενθ', μήτε ἀν-
 δρώπου πινος μάστιγιθ'· * ἐν ὃ τὸ φαί-
 νον, καὶ τὸ ἀπερσοδὲς τῆς ἐξωθεν ὑπὸ
 ρεσίας, καὶ ἡ τὸ ἀπερσοδὲς ἡ συνήθεια, ἢν
 ἄλλοι παρέχουσιν. ἢ ὁρδὸν δυνάμει καὶ
 ἐχθρὸν ὁρδόμενον.

rectum denique, non surrectum ac

§ 6. Ἐἰ μὲν κρείττον ἐνείσκεις ἐν
 τῷ ἀνθρώπῳ βίῳ δικαιοσύνης, ἀλγι-
 νείας, σωφροσύνης, ἀνδρείας, καὶ κα-
 τάπαξ τοῦ ἀρετῆς ἐαυτῇ τῶν διὰ
 νοιῶν σε ἐν δέξῃ καὶ τὸν λόγον τὴν ὁρ-
 δὸν ἀποσυντῆς σε παρέχεται, καὶ ἐν τῇ
 ἐμμένει, ἐν ταῖς ἀπερσοδὲς ὑπὸ
 μοιχείῃς ἐν τέτῳ, φημι, κρείττον πρὸς
 ῥῆς, ἐπ' ἐκεῖνο ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς
 τραπόμενθ', τοῦ αἰεὶς ἐνείσκειν
 ἀπόλαυσε. εἰ δὲ μηδὲν κρείττον φαίνεται
 αὐτῷ, τὸ ἐνδεδυμένον ἐν σοὶ δαίμο-
 νθ', ταῖς τε ἰδίαις ὁρμαῖς ὑποτέλα-
 χόθ' ἐαυτῷ, καὶ ταῖς φαντασίαις ἐξ-
 ετάζονθ', καὶ * ἢ ἀδυνατῶν πείσεων,
 ὡς ὁ Σωκράτης ἔλεγεν, ἐαυτὸν ἀφελ-
 κηκόθ', καὶ ὡς τοῖς θεοῖς ὑποτέλαχ-
 τῶ ἐαυτὸν, καὶ ὡς ἀνθρώπων περὶ
 κηδόμενθ' ἐν τέτῳ ταῖς ἀλλὰ
 μικρότερον καὶ ἐντελεστέον ἐνείσκεις,
 ἢ μηδὲν χάριν δίδου ἐτέρῳ, πρὸς ὃ
 ῥέψας ἀπαξ καὶ ἀποκλίνεις, ἢ ἐπ' αἰ-
 πελάσας τὸ ἀγαθὸν ἐκείνο τὸ ἴδιον,
 καὶ τὸ σὺν ἀποτρίμῃ διωκθ' ἀντικαθῆ-
 ναι γὰρ τὸ λογικὸν καὶ * ποιητικὸν ἀγαθόν,
 ὃ δέμεις, ὃ δ' ὅπῃν ἐπερσανέες, ὃ δ' ὅπῃν
 πολλῶν ἐπαυγόν, ἢ ἀρχαῖς, ἢ πλεόντων, ἢ
 ἀπολαύσεις ἡδονῶν, πάντα ταῦτα, καὶ

§ 5. Neq; invitis quicquam agas, neq; so-
 cietatis communis immemor, nec nisi re-
 probe prius exploratâ, aggressus, nec affe-
 ctibus abreptus. sed nec sensus tuos exornet
 sermonis elegantia; nec dictionis multae
 fueris, nec negotii multi avidus. faxis verò,
 ut qui in te residet Deus, praeses sit animan-
 tis masculi, ætate proveci, reipub. studiosi,
 Romani, principis; qui ita se composuerit, ut
 qui promptus decedere, clasticum duntaxat,
 quo è vita avocetur, expectet. quicq; nec jura-
 mento proprio, nec alius cuiusquam testimo-
 nio opus habeat. porro vultus adsit hilari;
 animusq; ita comparatus, ut nec externo
 aliquo indigeas ministerio, nec tranquillitate
 ea, quam ab aliis suppeditari neceffe sit.
 suffultum esse oportet.

§ 6. Si qid in vitâ humana deprehende-
 ris praestabilius iustitiâ, veritate, temperan-
 tiâ, fortitudine; & ut uno verbo absolvam
 omnia, animo ita affecto, ut in eis, quæ se-
 cundum rationis dictamen peragenda sunt,
 fibimet ipsi, in eis quæ circa consilii proprii
 opem obveniunt, fato acquiescat. si qid, in-
 quam, praestantius hoc adverteris, eò te ver-
 tas, eodemq; tanquam bono praestantissimo,
 quò fruaris, toto animo fac incumbas. sin
 praestabilius nihil offenderis, genio in te
 collocato, cum ita fuerit comparatus, ut
 motus suos omnes sibi subjecerit, & visa
 quæq; diligenter exploret, & à sensuum affe-
 ctionibus, quod Socrates dicebat, sese ab-
 straxerit; Deis autem se regendum permi-
 ferit; hominibûsq; quibusvis curam lubens
 impendat. si animo sic affecto inferiora vi-
 liorâq; cætera omnia deprehendis, nulli
 alii rei cuiquam locum concedas, ad quam
 animo divergente si inclinaveris quicquam,
 bonum illud proprium & peculiariter tuum
 quò minus liberè colas praeferasq; obstabit.
 bono siquidem rationali & publicum spe-
 ctante nihil extraneum ex-adversum con-
 sistere fas est; vulgi, puta, existimatio-
 nem, principatus, divitias, aut vitam
 voluptuariam. horum enim quicquam si

vel

vel minimum adjungere visum fuerit, præ-
valebit confectum, & abripiet te. at tu sim-
pliciter liberèq; id quod præstantius est eli-
gito, eiq; strenuè adhærescito. præstat av-
tem id quod conducit. itaq; si conducere tibi
videbitur, qatenus ratione præditus es, re-
tineas; sin, qatenus animatus es tantum.
repudies; judiciumq; quò minis externâ
rerum facie specieq; corrumpatur, inte-
grum servare curæ sit, quò rerum examen

§ 7. Nihil unquam in pretio pro utili habeas, quod eò te adigat. ut fidem fallas, modestiam deferas, oderis quendam, suspectum habeas, execeris, simules, appetas quicquam, quod parietes circumjectos velamentaque desideret. quoniam enim mentem genitumque eundem suum, & virtutis huiusce ritus sacros, ceteris omnibus antetulerit, est tragœdiam nullam excitat, non ingemiscit, non solitudine, non frequentia opus habet: quod est maximum, victurus est, mortis nec appetens, nec metuens. quoniam nec tantillum interesse censebit, spatio temporis prolixiore an contractiore animam suam corpore inclusa utatur. utpote quoniam, si statim demigrandum fuerit, perinde promptus sit decedere, ac aliud quid agere, quod modeste & decore agi oporteat. hoc autem unum per vitam totam cavet religiose, ne mens sibi quicquam eorum subterfugiat, quæ animantis rationalis & civilis propria sunt munera.

§ 8. In hominis castigati atq; expurgati animo, nihil suppurati, nihil impuri, nihil subdoli offendas. neque verò vitam hujus non consummatam fatum unquam abrupe-
rit. perinde ac si tragœdum dixerit quis ante fabulam peractam scenâ cessasse. quin nec servile quippiam in eodem aut affectatum depre-
hendas, aut additum, aut abscissum, aut quod censuram refugiat, aut quod late-
bras requirat.

§9. Facultatem opinatricem venerare. in hoc enim sita sunt omnia, ut menti tuæ nulla insit cogitatio quæ vel naturæ, vel animantis ratione præditi conditioni non sit

οὗτοι ἔλθον ἐνταῦθα δι' ἡμᾶς κατὰ
κρίσιν ἄνθρωποι, καὶ σφαιροῦται ἐν δὲ
σημῇ, ἀπὸ τῆς καὶ ἐκδοθείας ἐν τῷ
κρίθῳ, καὶ ἂν τότε ἀντίχῃ. κριθῶν
ἢ τὸ σφαιροῦται, ἢ εἰ μὴ τὸ ὡς λο-
γισμῶν, τοῦτο πᾶσι ἢ τὸ ὡς ζῶν,
ἀπὸ τῆς καὶ ἀπὸ τῆς σφαιροῦται τῶν
καὶ τῶν μόνων, ὅπως ἀσφαλῶς τῶν ἐξ-
τασιν πᾶσι.

exq̄sitiu's instituas.

[illegible][illegible]

§9. ἂ Τὴν ὑποληψικὴν δύναμιν τίς εἰ-
 ὶσιν πρὸς τὴν ἐκείνην, ἵνα ὑπολάβῃς τὴν ὑ-
 ποληψικὴν καὶ μικρὴν ἐγγύτη ἀποκάλυψιν
 τὴν ἐκείνην καὶ τὴν ἐκείνην ὑποληψικὴν

^a L. 4. § 32.
^b L. 10. § 2. l.
12. § 31.
^c *Δικαστ.* f. L. 2.
§ 12. l. 6. § 13.
^d Sup. § 6.

* Inf. § 8, 16.
L. 10. § 9.
* Sup. § 3, 5.
* *Apex* Lug.
Lug. Annor.
* L. 5. § 18 L.
§ 19.
* Sup. § 4, 5.
Inf. § 8, 16.
* *Altruus*
Lug.
* *Apex* Lug.
L. 1. L. 9. § 3.
Inf. § 12.
* L. 2. § 14.
Inf. § 9, 17.
§ 49. L. 10. § 1.
* L. 2. § 11.
* Sup. § 5.
* L. 6. § 1.
* Sup. § 6.
* *Altruus* Lug.
L. 9. § 1.
* Sup. § 7, 1.
§ 31. L. 7. § 6.
L. 5. § 1. L. 10. § 1.
L. 11. § 1.
* L. 11. § 16.
* Sup. § 14.
§ 11.

* L. 8. § 24.
* Sup. § 7.
* L. 5 § 21. 16.
§ 16. L. 11 § 1.
* L. 2 § 15.

* - 2000

^a L. 4. § 49. l.

7. § 55.

^b L. 7. § 31.

^c L. 7. § 31. 67.

L. 10. § 11. l.

12. § 27. 31.

^d L. 2. § 5.

^e L. 2. § 14.

^f L. 4. § 3. l. 6.

§ 36. l. 8. § 21.

L. 12. § 32.

^g L. 4. § 2. 19.

L. 5. § 33. l. 7. §

6. l. 8. § 21. l. 9.

§ 30.

^h L. 2. § 12. l.

6. § 13. l. 7. §

68. l. 10. § 18.

L. 11. § 2. 16.

L. 12. § 8.

ⁱ L. 9. § 34.

L. 12. § 2.

^k L. 4. § 21.

^l L. 10. § 11.

^m L. 1. § 9.

ⁿ L. 6. § 3.

^o L. 2. § 16.

^p L. 2. § 12.

^q L. 9. § 25.

^r L. 12. § 18.

^s L. 9. § 11. 42.

^t L. 2. § 3. l. 4.

§ 23.

^u L. 4. § 26. l. 7.

§ 34.

^v L. 2. § 1.

αὐτῇ ἢ ἐπαγγέλλεται^a ἢ ἀποπλησίαν, καὶ
β τὴν πρὸς ἀνθρώπους οὐκ ἐστὶν, καὶ γ τὴν
τῶς θεοῖς ἀκούσθαι.

§ 10. Πάντα οὖν εἴδους, ἃ πάντα
μόνον τὰ ὀλίγα συνέχευε, καὶ ἐπὶ συμμνη-
μύνης, ὅπ^c μόνον ζῆ ἐκείνος τὸ παρὸν
τοῦτο, τὸ ἀπελαύνον τὸ ἢ ἄλλο, ἢ
βελίωται, ἢ ἐν ἀδελφῷ. μικρὸν μὲν
οὖν ὁ ζῆ ἐκείνος, ἢ μικρὸν δὲ τὸ τῆς γῆς
γωνίδιον ὅπου ζῆ. ἢ μικρὸν δὲ καὶ ἢ
μικρὸν ὅσον ἐστὶν αἰῶνα, καὶ αὐτῇ δὲ καὶ
διαδοχῇ ἀνθρώπων τῶν τε
σημαίνοντων, καὶ ἐκ ἐκείνων οὐδὲ ἐ-
αυτῶν, ὅτε γὰρ τὴν ἀπόστασιν τετυπ-
κότες.

§ 11. Τοῖς δὲ εἰρημένους παρ-
εστημένοι ἐν ἐπὶ ἀρετῇ, ἢ τὸ ὅσον ἢ
ἀποστασὶν αἰεὶ ποιεῖσθαι τὴν ἀποπλη-
σίαν^h φαντασθῶ, ὥστε αὐτὸ ὅποῦν ὅτι
κατ' οὐσίαν ἢ γυμνὸν, ὅλον δὲ ὅλον
ἐκδηρημένους βλάπτειν, καὶ τὸ ἴδιον ὄνο-
μα αὐτῶν, καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ἐξ
ἑν συνεκείσθαι, καὶ εἰς ἃ ἀνακλυθε-
ται, λέγειν παρ' αὐτῶν. ἢ δὲ καὶ ἢ
τῶς μεγαλοφροσύνης ποιητικῶν, ὥς τὸ
ἐκείνους^m ὅσοι καὶ ἀληθείας ἐκείνων ἢ
τῶν βίῃ ἀποπλησίοντων ἀνταρῶν, καὶ τὸ
αἰεὶ ὅπως εἰς αὐτὰ ὅσον, ὥστε συνεπι-
βάλλειν ὅποῦν τῇ τῶν κόσμων, ὅποῦν
τῶν τοῦτο χρεῖαν παρεχόμενον, ἢ τῶν
μὲν ἔχει ἀξίαν ὥς πρὸς τὸ ὅλον, τῶν
ἢ ὥς πρὸς τὸν ἀνθρώπον, ὅ ποῦν
ὄντα πᾶσι τῆς ἀνθρώπου, ἢς αἱ λοι-
πὴ πᾶσι ὡς πρὸς οὐκ εἰς εἶναι. ἢ δὲ καὶ
καὶ ἐπὶ τῶν συμμνημάτων, καὶ ἢ ὅσον
χρόνον περὶ τοῦ παρεμνεῖν τοῦτο, τὸ τὴν
φαιάσθαι μοι νῦν ποῦν, καὶ ἢ τῶν
ἀρετῶν πρὸς αὐτὸ χρεῖαν, ὅς ἢ ἡμέροτα-
τος, ἀνδρείας, ἀληθείας, πίστεως, ἀρε-
θείας, αὐταρκείας, ἢς λοιπῶν. διὰ δὲ
ἐφ' ἐκείνους λέγειν, ἢ τοῦτο μὲν ὅσον
ἢ καὶ, τοῦτο ἢ καὶ τὴν σύνληξιν, καὶ
τὴν συμμνημένων σύγκλησιν, καὶ τὴν
ποιάσθαι σωτῆρῶν τε καὶ τῶν. ὅσον
ἢ πρὸς τοῦ συμμνη καὶ σωτῆρος καὶ

consentanea. postulat autem ista, ut nihil
temerè statuamus, ut hominibus benevoli,
Deisq; obsequentes simus.

§ 10. Missis itaq; rebus cæteris, pauca
ista apud te habeas. meminerisq; insuper;
unumq; præsens tantummodo ætatis
spatium, quod puncti instar obtinet, vivere:
reliquum tempus vel jam exactum, vel in in-
certo planè situm. exiguum est itaq; quod
vivit quisq; exiguus & telluris, in quo vitam
agit, angulus: exiguum quiddam, quæ & diu-
tissimè prorogatur: posthuma fama; eaq;
hominum morti celerrimè conceden-
tium, quia nè seipsos quidem probè nōrint,
nedum jam olim defunctum quempiam, suc-
cessionibus propagata.

§ 11. Eis quæ dixi monitis salutaribus,
istud unum adjectum sit: ut definitio five
descriptio fiat semper rei illius quæ sub co-
gitationem cadit; quod ipsa per se nuda ex
natura sui, eadèmq; integra, per partes sui
universas, quale quid sit, distinctè possis di-
judicare: utque apud te perpendas, & quod-
nam sit nomen ejus, quæque eorum ex quibus
constat, & in quæ futurum est ut resolvatur
denuo, nomina. nihil enim perinde magna-
nimitatem ingenerat, atque expeditè verèq;
discutere posse unumquodque eorum quæ in
vita contingunt; eadèmq; sic intueri sem-
per, ut mentem simul subeat, quali mundo
qalem usum hoc præbeat, quamnam universi
respectu dignitatem obtineat; quamnam,
hominem quod attinet, quia civem agit civita-
tis supernæ illius, cujus reliquæ civitates istæ
quasi familiæ existunt; quidnam sit, & ex qui-
busnam principiis consistat, & quamdiu du-
rare natum sit, quod phantasiam mihi affi-
cit impræsentiarum: quamnam item virtute ad-
versus rem eam sit usus; mansuetudine, pu-
ta, fortitudine, veritate, fide, simplicitate,
frugalitate, an aliâ aliqâ. de singulis er-
gò rebus dicendum est; Hoc divinitus
venit; hoc à fati serie connexâ conte-
xtaq; vel à concursu fortuitò istiusmo-
di: hoc à contribuli, congeneri, sodale;

qi

qi ipse quidē quid naturæ suæ consentaneum sit nescit. ceterum ego, cum norim, idem adversus illum benevolē justēque me gero, juxta societatis legem à natura latam interim tamen in mediis istis pro rei cuiusq. assumptione rationem ejusdem habeo.

§ 12. Si rationi recta obsecutus, id quicquid est, quod jam instat, sedulo, strenuē, placide egeris, nec extra opus institutum accessorium aliquid respexeris; sed genium tuum purum integrumque servaveris, ac si illum statim redditurus es: huic, inquam, si adhaerens, nihil ulterius expectans, nihil fugitans; sed quod præ manibus est juxta naturæ dictamen agere, & in dictis quibuscumque animo heroico veritatem libere proloqui contentus; prosperè planè victurus es. hoc autem qui facias, qui impediatur, nullus est.

§ 13. Quomodo chirurgi instrumenta & ferramenta sua ad curationes subitaneas semper habent ad manum: ita tu dogmata in promptu apud te habeas, quorum ope res cum divinas tum & humanas dignoscas, & rem quamque, etiam levissimam, ita peragas, ut qui memineris duo ista esse invicem connexa. neque enim, homines quod spectat, quicquam rectè egeris sine habito ad res divinas respectu; nec vice versà.

§ 14. Nè diutius evageris. neque enim futurum est, ut commentarios tuos perlegas, aut Romanorum ac Græcorum praelectiones res pergas, aut ex avtoribus variis excerpta, quæ, quod in senectute tui tibi essent, repodisti. ad finem itaque festina, & spes vanas mittens, si rationem tui ullam habes, tibi consule; quod licet.

§ 15. Nesciunt quàm variae significationis sint vocabula ista, summi, ferere, emere, quiescere, quod facto opus est videre, quod quidem non oculis corporeis, sed visu quodam aliufmodi efficitur.

§ 16. Corpus, anima, mens corporis sensus sunt, animæ affectus, mentis decreta.

ἐν κοινῷ, ἀγνοοῦντο μέντοι ὑπὸ αὐτῷ καὶ εὐνοῦν ὄντι. ἀλλ' ἐν τῷ αἰσθητῷ, διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς αὐτῷ καὶ τῶν πρὸς κοινότητι φυσικῶν νόμων, ὅτι αὐτοὶ, καὶ διακρίνουσιν αἰσθητῶν τῶν πρὸς τῷ αἰσθητῷ ἐν τῷ κοινῷ αἰσθητῷ.

§ 12. Ἐάν δὲ τὸ πρὸς ἐπεργασίᾳ, ὡς καὶ τῶν ἄλλων λόγων ἐπεργασίας, ἐργασίας, ἐργασίας, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ. ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ.

§ 13. Ὅτι καὶ ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ.

§ 14. Πάλιν αὖτε ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ.

§ 15. Ὅτι καὶ ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ.

§ 16. Ὅτι καὶ ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ, καὶ μετὰ τὴν παρασκευάσιν, ἀλλὰ δὲ τῶν ἐκ τῆς διάνοιας ἐργασίας ἐκ τῆς πρὸς, ὡς ἐν τῷ αἰσθητῷ αἰσθητῷ.

L. 6. § 23. 1. 2.

§ 19. 43.

§ 20. 44.

L. 6. § 46.

L. 4. § 32. 1.

6. § 3.

L. 2. § 1. 2.

§ 2. 32. 36. 44.

1. 9. § 2. 4. 1. 2.

§ 1. 2.

L. 10. § 12. 1.

12. § 31.

Sup. § 1. 4.

§ 23.

L. 2. § 16.

L. 2. § 1.

T. 1. 1. 1.

Sup. § 7.

L. 1. § 17. 16.

§ 38. 1. 7. § 16.

L. 9. § 11.

L. 1. § 3. 1. 2.

§ 3. 1. 6. § 47.

L. 1. § 14.

L. 1. § 19.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

L. 1. § 1. 2.

^a L. 5. § 32.
^b L. 5. § 16. 28.
^c L. 2. § 2.
 * Vide Not.
 * [πάλλα] π.
 Lug. αἰσθάνει
 πέν π. Xyl.
 [ἔπειτα] π. f.
^c Sup. § 7. 8.
^d L. 12. § 31.
^e Sup. § 4.
^f L. 2. § 3.
^g Sup. § 3. 4.
^h L. 12. § 3.
ⁱ Sup. § 12. 1.
^j L. 6. § 47. l.
^k L. 6. § 47. l.
^l Sup. § 1. 7.
^m L. 2. § 1. l. 5.
ⁿ L. 1. § 16. l.
^o L. 1. § 8. l. 12.
^p L. 1. § 14.
^q Sup. § 5. 7.
^r L. 10. § 28. l.
^s L. 4. § 23.

το μὲν ^a τυπῶσαι φαντασιῶς, καὶ ἥν
 βροχημάτων· τὸ δ' ^b νύκτωρ παρῆναι
 ὁρμητικῶς, καὶ ἥν δυνάμει, καὶ ἥν ἀν-
 δρογῶν, καὶ Φαλαρίδου, καὶ Νέρονος·
 * τὸ [δ'] τὸν νῦν ἡγεμόνα ἔχειν ἐπὶ
 τὰ φαινόμενα καθήκοντα, καὶ ἥν θεὸς
 μὴ νομιζέσθαι, καὶ ἥν τίς πατεῖδα
 ἐγκαταλείποντα, καὶ ἥν * ποιέοντα, ἐ-
 πειδὼν κλείπτει τὰς δυνάμεις. εἰ δ' ^d τὰ
 λοιπὰ κοινὰ ὄντι πρὸς τὰ ἐρημύοντα, λοι-
 πὸν τὸ ἰδίον ὄντι τῷ ἀγαθῷ, ^e φιλεῖν μὲν
 καὶ ἀσπάζεσθαι τὰ συμβαίνοντα, καὶ ^f συγ-
 κλωδύμενα αὐτῷ· ^g τὴν δ' ἐνδοῦν ἐν τῷ
 στήθει ἰδρυμένον δαίμονα μὴ φύρειν, μὴ
 δὲ διορθεῖν ὁχλῶν. φαντασιῶν, ἀλλὰ
 ἡ ἴσως διατηρεῖν, κοσμίως ἰερόμενον
 ὡς θεῷ, ^h καὶ μήτε φεγγόμενον π. παρὰ
 τὰ ἀλλοτρία, μήτε ἐνεργεῖν π. παρὰ τὰ
 διγίμα. ⁱ εἰ δ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν πάντες ἀν-
 θρωποι, ὅτι ἀπλῶς καὶ αἰδημόνως καὶ ἐν-
 δύμως βίον, ^m ὅτε χαλεπαίνει π. π. νι-
 τάτων, ⁿ ὅτε παρὰ τὸ π. π. ὅδε τὸ ἀγνό-
 ης ὅτι τὸ τέλος τῷ βίῳ, ἐπ' ὃ δὲ ἐλθεῖν
 καὶ παρὰ, ἡσύχον, ^o εὐλυτον, ^p ἀετι-
 αῶς τῇ ἐαυτοῦ μοίρᾳ ^q συνηρμοσμένον.

viforum imagines admittere, etiam pecu-
 dum commune est: affectibus tanquam fidi-
 culis agitari, atq; abripi, feris quoque compe-
 tit, & effœminatis, & Phalaridi, & Nero-
 ni, & Deos negantibus, & patriam defe-
 rentibus, & postquam fores sibi occluserint,
 quidlibet perpetrantibus. Si cœtera ergo eo-
 rum, quæ jam dicti sunt, communia fuerint,
 restat, ut viri boni hoc sit peculiare, in eis
 quæ officii sui esse videbuntur, mentis du-
 ctum sequi, & fatis volventibus casus vitæ
 intextos lubenter amplexari; genium verò
 intra se in pectore situm, nec polluere,
 nec visorum congerie perturbare; sed
 placidum fervare; huic tanquam Deo, de-
 center obsequi: nihil à veritate alienum
 proloquendo, nihil à justitiæ ratione de-
 vium exeqendo. Quod si nemo illi fidem
 adhibuerit, quod simpliciter, modestè,
 tranquillè degat, neque id à quocumque ægrè
 ferre, aut à via ea, quæ ad vitæ finem
 ducit, ideo divertere: ad quem par est
 accedere purum, pacatum, promptum,
 sponte suâ fato suo sese accommodan-
 tem.

BIBΛΙΟΝ Δ'.

LIBER IV.

^a L. 10. § 38.
^b L. 7. § 64.
 * ἐσθλὴ Jun.
^c L. 3. § 4. 16.
 * ἑαυτῇ. Jun.
 * παρὰ τὸν
 Xyl. παρὰ τὸν
 ἡγεμόνα. f. vel παρὰ
 ἡγεμόνα.
^d L. 5. § 20. l. 6.
^e L. 6. § 50. l. 7.
^f L. 6. § 50. l. 7.
^g L. 6. § 50. l. 7.
^h L. 6. § 50. l. 7.
ⁱ L. 10. § 31.

Π Ο' ^a ἐνδοῦν ^b κινεῖσθαι, ὅταν
 καὶ φύσιν ἔχῃ, ἔσται * ἑ-
 σθλὴ πρὸς τὰ συμβαίνον-
 τα, ὡς ^c αἰεὶ πρὸς τὸ
 δυνατὸν καὶ διδόμενον μετὰ τὴν ῥα-
 δίας. ὅλως γὰρ * ἀποτέλεσμά ἐστι
 μίαν φιλεῖ· ἀλλὰ ὁρμῇ μὲν πρὸς τὰ * ἡ-
 γέμενα ^d μετ' ὑπεξαίρεσιν, ^e τὸ δ' ^f
 ἀνίστασθαι ὅλως ἐαυτῷ ποιεῖ· ^g ὡ-
 σπερ τὸ πῦρ, ὅταν ἐπιμετῇ ἥν ἐμπε-
 πημένον, ὅφ' ὧν ἀν μὲν πρὸς τὸ λυγρὸς
 ἐσβέσθαι· τὸ δ' λαμπερὸν πῦρ, τὰ χεῖ-
 ρα ἐξωκείσθαι ἐαυτῷ τὸ ἐπιφορέμενα, καὶ
 καπνιάσθαι, καὶ ἐξ αὐτῆς ἐκείνων ἐπὶ
 μετίζον ἡρῇ.

Q Æ intra nos pars principatum
 obtinet, ubi secundum natu-
 ram habuerit se, adversus ea
 quæ contingunt ita est compa-
 rata, ut ad id quod potest & concessum
 est, facile se transferat. neque enim de ma-
 teria certa ulla sollicita est: sed ad ipsa
 etiam præposita cum exceptione fertur:
 & quicquid eorum loco adversi se ingerit,
 id pro materia, in qua exerceat se, habet:
 quemadmodum ignis validior, ubi ea, vel
 obvia facta, vel injecta, corripuerit, quæ
 lucernam exilem citò extinxissent, accom-
 modat sibi & absument, & ex eis ipsis in-
 crementa capit.

§ 2.

[illegible]

^a Inf. § 50. l.

7. § 35.

^b Inf. § 33. l.

5. § 33.

^c L. 2. § 17. l.

8. § 52, 53.

Inf. § 16.

^d L. 9. § 18.

* συνημν

^e L. 9. § 30.

^f L. 8. § 24. l.

10. § 17.

^g L. 3. § 10.

^h L. 6. § 59. l.

7. § 62. l. 8.

§ 53.

ⁱ L. 7. § 28.

^k L. 2. § 2.

^l Inf. § 32. l. 6.

§ 26.

^m L. 8. § 3, 4.

ⁿ L. 2. § 51. 3.

§ 5.

^o L. 3. § 13.

^p L. 5. § 19. l.

9. § 15. l. 11.

§ 11.

^q L. 8. § 47.

^r L. 2. § 12. l. 7.

§ 23. 25.

* μεταβαλῆ

Jun.

^s Inf. § 48. l. 6.

§ 56. l. 7. § 18.

^t L. 8. § 6. l. 9.

§ 19. l. 10.

§ 7.

^u L. 2. § 15.

^v L. 7. § 8. l. 9.

§ 8.

* νοεῖν

^y L. 2. § 16.

Sup. § 3.

^z L. 3. § 4.

§ L. 9. § 8.

^b L. 5. § 13.

^c L. 11. § 35.

^d L. 5. § 4. 13.

^a τὸ χάθ' τοῦ ἐφ' ἐκείτῃ ἀπείρου

αἰῶνι, καὶ τὸ κενὸν τῆς ἀπληρώσεως,

καὶ τὸ συμετάβολον καὶ ἀκρίστον ἦν

* ἐφ' ἡμῶν δοκῆσαν, καὶ τὸ σενόν

τοῦ τόπου ἐν ᾧ περιεράφεται. Ἐπὶ τῇ

γῇ ἢ γῆ σιγῇ, καὶ τῇ πύκτι πόσον γω-

νίδιον ἢ κατοικήσις αὐτῇ; καὶ ἐν ταύ-

τα πόσι, καὶ ἡ οἰοί πνες οἱ ἐπαινεσό-

μαιοι; λοιπὸν ἔν' ἰ μέμνησο τῆς ὑποχω-

ρήσεως τῆς ἐς τὸ τοῦ ἀρθεῖν εἰς αὐτοῦ.

καὶ περὶ παντὸς καὶ μὴ παντός, ἡ μὴ δὲ καλ-

εντείνε, ἀλλὰ ἐλευθερὸς ἔστω, καὶ ὅρα

τὰ περὶ γῆμα. ὡς ἀνὴρ, ὡς ἀνθρώ-

πος, ὡς πολιτὴς, ὡς ἀνθρώπου ζῶν. Ἐν

τῇ πύκτι ὁ περιεχόμενος εἰς αὐτὴν ἐγκύ-

ψεις, ταῦτα ἔστω τὰ δύο. Ἐν μὲν, ὅτι

τὰ περὶ γῆμα καὶ ἀπὸ τῆς ψυχῆς

ἀλλ' ἔξω ἔστιν ἀπεριμετρήτως αἱ τῇ ὁ-

χλήσεως ἐκ μόνης τῆς ἐνδοῦ ὑπολήψεως.

ἔτερον δὲ, ὅτι πάντα ταῦτα ὅσα ὁρᾷς,

ὅσον ἐδίδω* μετὰ βλάβει, καὶ ἐκ τῆς ἑσπε-

καὶ ὅσων ἡδὴ, μετὰ βλάβει αὐτὸς περὶ

τετύχημα, συνεχῶς διανοῦ. ὁ κόσμος,

ἀλλοίωσις; ὁ βίος ὑπολήψας.

§ 4. Εἰ * τὸ * νοεῖν ἡμῶν κοι-

νόν, καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ λογικὸς ἐμμεν

κοινός; εἰ τὸτο, καὶ ὁ περιεχόμενος τῇ ποι-

ήσει, ἢ μὴ λόγος κοινός; εἰ τὸτο, καὶ

ὁ νόμος κοινός; εἰ τὸτο, πόλιν ἐμμεν

εἰ τὸτο, πολίτευμα πνὸς μετέχον

εἰ τὸτο, ὁ κόσμος ὡς πνὸς πόλις ἔστω.

πνὸς καὶ ἄλλα φησὶ τῆς * τὸ πᾶν αἰ-

θεῶν πᾶν γένος κοινὸς πολίτευμα

τοῦ μετέχον; ἀπεῖθεν δὲ ἐκ τῆς κοινῆς

ταύτης πόλεως, καὶ αὐτὸ τὸ νοεῖν καὶ

λογικὸν καὶ νομικὸν ἡμῶν, ἢ πόθεν; ὡ-

σπερ καὶ τὸ γινώσκω μοι ἀπὸ πνὸς γῆς

ἀπομμεύεται, καὶ τὸ ὕψος ἀπὸ ἐτέρου

εἰσέρχεται, καὶ τὸ πνόμενον ἀπὸ πνὸς

πνὸς, καὶ τὸ θερμὸν καὶ πυρῶδες ἐκ

πνὸς ἰδίας πνὸς ἢ (ἐδὲν καὶ ἐκ τοῦ

μυθῆρος ἐρχεται, ὡσπερ καὶ μὴ εἰς τὸ

ἐκ δὲ ἀπὸ πνὸς) ἔστω δὲ καὶ τὸ νοεῖν ἡμῶν

ποδῶν.

§ 5. ὁ δὲ δυνάμις τοῦτο, ὅς γ'

quāq; vastum chaos infiniti ævi utrinq;
confistat: tum quā inanes planē applavus
isti; quā mutabile & iudicii expers faventium
vulgus; quā angusto denique spatio
lavs ista terminetur. siquidem & terra tota
puncti instar habet; huiusque ipsius angulus
quā exiguus incolitur; istic autem
agentium quā pars, & hi quales
sunt, qui te celebraturi sint? proinde,
memento tandem in particulam istam secedere:
& cum primis, cave distraharis, cave obnitaris.
liber esto potius, resque ipsas intueri, ut vir, ut
homo, ut civis, ut animal mortale. Ista autem
duo præ reliquis ad manum tibi sint maximè,
ad quæ jugiter intendas. alterum, quod res ipsæ
animam non attingunt, sed extrinsecus immotæ
manent: molestiæ autem ab opinione sola
proveniunt. alterum verò, quod universa quæ
hic vides, mox sunt mutatura, nec futura
amplius. sed & perpende tecum, quā multarum
rerum mutationibus interfueris ipse. alteratione
mundus constat, opinione vita.

§ 4. Si intellectus nobis communis est, etiam ratio quæ rationales dicimur communis est. si ratio, etiam ea quæ quid agendum, quid omittendum præscribit, ratio communis est. si hæc, lex quoque communis est. hoc si conceditur, cives sumus: & hoc dato, politia alicujus participes: & ex consequenti, civitatis instar mundus est. ecquam enim aliam excogitaverit quisquam politiam, cujus universum genus humanum sit particeps? unde ergo nobis intellectu, ratione, atque adeo lege agere posse, nisi inde, a communi illa civitate? sicut enim quicquid in me terreum existit, a terra aliqua mihi pro parte mea obvenit; quicquid humidum, ab elemento diverso; quicquid æreum, a fonte suo aliquo; quicquid calidum & igneum item a fonte aliquo peculiari: (nihil enim aut ex nihilo provenit, aut ad nihilum redit) sic & intellectus alicunde manat.

§ 5. Tale quiddam mors est, quale nati-
vitas;

vitas; naturæ utrumq; mysterium est. ex eisdem elementis concretio illic, in qæ istic resolutio. nihil omnino, cujus genqam pudeat: cum nihil sublit, qod animali intellectu prædito non congruat, vel constitutionis ejusdem rationi repugnet.

§ 6. Ad ejusmodi hominibus fieri istiusmodi necesse est. siquis aliter vult esse, idem sicut succo acri carere velit. illud interim omnino memineris, brevi futurum; ut vestrum uterque defungatur: tum paulo post nē nomina quidem utriusque superfutura.

§ 7. Opinionem tolle, tollitur simul & querimonia illa, laesus sum. hoc sublato, tollitur damnum omne.

§ 8. Quod hominem ipsum sese deteriorem non facit, nec vitam illius fecerit deteriorem; sed nec damno aut interiore aut exteriori affecerit.

§ 9. Commodi sui causa natura facere hæc cogitur.

§ 10. Cogita, etiam justè contingere, quicquid contingit, id quod si sedulo observaveris, facile deprehendes; non ex connexionione duntaxat necessaria, sed ex ratione justa consequi universa, & tanquam ab eo, qui pro dignitate cuique suum tribuit, provenire. hoc itaque, prout cepisti, observare pergas; & quicquid feceris, bonum te præstes, quomodo bonus quis propriè dicitur. in omni actione tua serves istud.

§ 11. Tu ne ea opineris, quæ is autumat, qui contumelia te afficit; vel etiam quæ ille autumare te vult. verum res ipsas, quomodo verè se habeant, cogites.

§ 12. Duo ista in promptu tibi semper sunt habenda: alterum, nihil ut facias, nisi quod partis regere legemque dare natæ ratio suggesserit, idque ad generis humani utilitatem. alterum, ut in partem diversam transeas, siquis affuerit, qui te corrigat. & sententiam tibi mutet. veruntamen sententiæ mutatio ista nisi semper debet probabilitate aliqua, vel justum esse, vel in publi-

παρὲν, ἡ φύσις μουδεύει, ἡ ἀρχαί-
σις ἐκ οὗ αὐτῶν γαίαν * εἰς ταυ-
τά. ἄλλος δὲ ἡ φύσις αὐτῶν πρὸς
αὐτοὺς. ἡ γὰρ αὐτὴ τὴν φύσιν πρὸς
τὴν φύσιν, ἐκ τῆς φύσεως τὴν φύσιν
αὐτῶν.

§6. Ταῦτα ὅπως ἐπὶ τῇ ταύτης
 πίστεα γινέσθαι ἡ ἀνάγκη· ὁ δὲ
 ταῦτα μὴ εἶδεν, εἶλεν ὅτι οὐκ ἔστι
 πρὸς μὴ ἔχειν. ὅπως δὲ ἐκείνη μὴ
 ἐπὶ τῇ ἐλπίσει χρόνος, καὶ τὸ ἐπὶ
 ταύτης ἐστὶν καὶ ἡ ἀνάγκη ὅτι οὐκ ἔστι
 ταύτης ἐπὶ τῇ ἐλπίσει.

§ 7. ἡ Ἀσὴν πῶς ἐκείνη, ἔρται
τὴ, βίβλαυμα. ἄσων τὴ βίβλαυμα,
ἔρται ἡ βλάση.

§8. ὁ χεῖρα αὐτὴν ἑαυτῷ ἀ-
 ἔρασαν ἢ ποιοῦν, ποῦτε ἑλὶς ἢ βίαν ἑαυτῷ
 χεῖρα ποιοῦν, ἢ ἑλὶς βλάπτειν, ἢ τε ἔξωθεν,
 ἢ τε ἐξ ἑαυτοῦ.

§ 9. ἡ ἀνάγκη ἡ τῆς συμπίπτου-
σης ὁρίσας τὰς τοιαύτας.

§ 10. Ὅτι τὰν τὸ συμβαίνειν, διχῶς συμβαίνει· ἢ ἂν ἀριστῶν φεγευλασται, ἐκρήσιν. ἢ ἄλλω μῶν ἢ τὸ ἔστιν, ἀλλ' ὅτι ἢ τὸ εἶναι, ἢ ὅτι ἂν ἔσθ' πνθ' ἀπικαμῶν τὸ καὶ ἀξίαν. περὶ ἄλλων τὸ ἔστιν, ἢ ἢ πᾶν σῶν, σῶν τὸ πᾶν, σῶν τὸ ἔστιν ἀξίαν, καὶ τὸ πᾶν ἔστιν ἀξίαν. τὸ πᾶν τὸ πᾶν ἀξίαν.

§ II. Ρ Μὴ ταῦτα καταλάβετε,
ἵνα ὁ ὕψιζεν κήνη, ἢ ἵνα σὶ κείνην
βιάσται· ἀλλ' ἴδε αὐτὴν, ὅτι καὶ
ἀλλήθεν ἐστὶ.

§ 12. αὐτὸς ταῦτας ἐπιστάμενος
 ἔργον αὐτῶν πάλιν αὐτῶν, ὅτι τὸ πνεύ-
 μα μου, ὃ ἐστὶν ἐν ὑμῖν βασιλικὸν καὶ το-
 μολογικὸν λόγον ἐκείνου, ἐν αὐτοῖς
 ἰσχύει ἀνθρώπων. πάλιν ὁ ὅτι τὸ πνεύ-
 μα μου, ἐν αὐτοῖς περὶ διαφω-
 τίσιν, μετὰ τὸν ἀπὸ πνεύματος ὄψιν.
 πάλιν περὶ μετὰ τὸν ἀπὸ πνεύματος
 πνεύματος ὄψιν, ὃς ὁ πνεύματος, ὃς ὁ πνεύματος

E

047.45

2 L. 2. § 12.
 3 L. 5. § 4.
 [* x. *delictum*]
 c. 1.
 4 Inf. § 42. L. 2.
 § 11.

L. 8. § 14.
L. 8. § 15.

L. 7. § 22.
L. 5. § 33.
Inf. § 33 L. 8.
§ 25.

L. 7 § 14 L. 2.
§ 40. 47. 49.

L. 7. 5 64.

¹ L. 2. § 1.

¹ L. 2 § 3. L. 3.
§ 4.

* 1000 f.
* 1000 f.

L. 3. 54:

Int. § 45.1.6:
§ 38.

L. 7. § 31 L.
10. § 25.

* 70th Lug.

Inf. 9. 13.

L. 3. § 11.
L. 3. § 13.

L. 2. 5 16. L. 3.
12. 16.

L. 6. § 21. 30.

7. § 12. L. 8.
§ 16.

L. 10. § 12.
L. 7. 6. 6.

^a L. 5. § 1.

^b L. 1. § 16.

^c L. 5. § 28. l.

^d L. 5. § 39.

^e L. 6. § 22.

^f L. 5. § 6. l. 7.

§ 73.

^g L. 2. § 3.

^h L. 2. § 12.

ⁱ Inf. § 21. 23.

L. 6. § 24. l. 10.

§ 7.

^j L. 2. § 14. Inf.

§ 47.

^k Sup. § 3.

^l L. 2. § 4.

^m L. 8. § 22.

L. 10. § 16.

ⁿ L. 2. § 8. Inf.

§ 24.

^o L. 5. § 25. l. 5.

§ 34. l. 7. § 55.

67.

^p L. 2. § 10.

^q L. 2. § 17.

^r Sup. § 3.

^s Inf. § 51.

^t Inf. § 32.

^u L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^v L. 3. § 10.

^w L. 2. § 17.

^x Sup. § 3.

^y Inf. § 51.

^z Inf. § 32.

^{aa} L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^{ab} L. 3. § 10.

^{ac} L. 2. § 17.

^{ad} Sup. § 3.

^{ae} Inf. § 51.

^{af} Inf. § 32.

^{ag} L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^{ah} L. 3. § 10.

^{ai} L. 2. § 17.

^{aj} Sup. § 3.

^{ak} Inf. § 51.

^{al} Inf. § 32.

^{am} L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^{an} L. 3. § 10.

^{ao} L. 2. § 17.

^{ap} Sup. § 3.

^{aq} Inf. § 51.

^{ar} Inf. § 32.

^{as} L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^{at} L. 3. § 10.

^{au} L. 2. § 17.

^{av} Sup. § 3.

^{aw} Inf. § 51.

^{ax} Inf. § 32.

^{ay} L. 5. § 14. l. 8.

§ 57. l. 10. § 11.

^{az} L. 3. § 10.

φελῆς γίνεσθαι, καὶ τὰ παραπλήσια τοιαῦτα μόνον ἐν δέ, ἔχ' ὅπ' α ἡδὺ ἢ β' ἐνδοξον ἐφάνη.

§ 13. ^c Λόγον ἔχεις; ἔχω. τί ἐν ὧ ἔχεις; ^d τὸ γὰρ γδ' τὸ εἰσὶν ποιεῖν, ^e π' ἄλλο θέλεις;

§ 14. Ἐνυπνέσης, ^f ὡς μέγας β' ἐκφανισθῇ τῷ γενήσαντι μάλλον ἢ ἡ ἀναληφθῇ εἰς τὸν λόγον αὐτὸν τὸν σωματικὸν καὶ μεταβολῇ.

§ 15. Ποιὰ λιβανωτῶ βαλάντια ἐπὶ τῷ αὐτῷ βωμῷ, τὸ μὴ περὶ αὐτὸν πεσεῖν, τὸ ὅ ὕστερον ⁱ διαφέρει δ' ἑδόν.

§ 16. Ἐν τῷ δέκα ἡμερῶν ^k δεῦρος αὐτῶν δόξας, οἷς νῦν ἀπελόν καὶ πύθηται, ἐάν ἀποκαμψῇς ὅτι τὰ δόγματα, καὶ ἡ σελασμὸν τῶ λόγου.

§ 17. Μὴ ὡς μέγας μέλλων ἐπὶ ζῆν. ^l τὸ ἔχειν ἐπὶ τῷ ^m ὡς ζῆς, ὡς ἐξέσιν, ἀγαθὸς γένε.

§ 18. ⁿ Ὅσον * ἀγορίαν κερδαίνει, ὁ μὴ βλέπων, π' ὁ πηλοῖον εἴπεν, ἢ ἐπέαξεν, ἢ διανοήθη ἀλλὰ ὁ μόνον π' αὐτὸς ποιεῖ, ἡ καὶ τὸ πᾶν διανοῦν ἢ καὶ ὅσον * ἢ καὶ τὸν * ἀγαθὸν μὴ * μέλλων ἢ θ' * περὶ ἀπέσται, ἀλλὰ ^p ὅτι τῆς ἡμετέρας τρέφειν ὁρῶν, μὴ δι-εῖρη μὲν.

§ 19. Ὁ πᾶν πῶν ὕστερον μὲν ἐπισημασθῇ, ὡς φαντάζεται, ὅπ' α ἔλασος ἢ β' μεμνημένων αὐτῶ τὰ γὰρ καὶ αὐτὸς ἀποδανείσται. εἴτα πάλιν καὶ αὐτὸς ὁ ἐκείνον διαδέξασθαι, ^r μέγας καὶ πᾶσι ἢ μνήμη ἀποσβῇ διὰ ἐπισημασθῶν καὶ σβεν-νυμένων περὶ αὐτῶν. ἔσθαι δ' ὅπ' καὶ ἀθά-νατοι μὴ δι μεμνησμένων, ἀθάνατοι δ' ἢ μνήμη. ^s π' ἐν τῷ πᾶσι σέξ; καὶ ἑδόν λέγει, ὅπ' αὐτὸς τὸν περὶ αὐτῶν; ^t ἀλλὰ περὶ τὸν ζῶντα, π' ὁ ἐπα-νῶν, πᾶσι ἀγαθὸν ^u διοικουμένων πᾶσι; ^v πᾶσι γὰρ νῦν ἀγαθὸς πᾶσι φυσικῶν δόσιν, ἀλλὰ πᾶσι * ἐχθρόν λόγου λοιπόν.

§ 20. Πᾶν τὸ καὶ ὅπως καλόν, ἐξ ἐμῶν καλόν, ὅτι, καὶ * ἐπ' ἐμῶν καλόν.

cum utile, vel aliud huiusmodi, id ad quod transitur, non autem quod iucundum aut gloriosum existat.

§ 13. Ratione praeditus es? Sum. cur ergo ea non uteris? haec enim si quod suum est fecerit, ecquid est amplius quod requiras?

§ 14. Tanquam pars universi huius, extitisti. in id quod produxit te evanesces. vel potius mutatione quadam interveniente in rationem seminalem recipieris.

§ 15. Multae thuris glebulae in ara eadem; alia citius, alia ferius decidunt: citius autem an ferius, nihil interest.

§ 16. Intra decimum diem Deus illis ipsis videberis, quibus nunc pro bellua & siminia haberi, si ad decreta rationisque cultum te retuleris.

§ 17. Tu ne tanquam annorum millia aliquot adhuc victurus, rem geras. instat fatum. dum vita suppetit, dum datur, bonus esto.

§ 18. Quantum is otii lucratur sibi, qui non animadvertit, quid proximus quis dixerit, egerit, cogitaverit; sed quid ipse tantum agat, quod id iustum sit piusque; nec, ut Agatho loquitur, mores nigros quod resipiat. non est itaque circumspiciendum, sed lineae insistendum, per quam citra evagationem omnem recta curras.

§ 19. Qui de fama posthuma sollicitus est, non cogitat fore, ut unusquisque eorum qui ipsius meminerint, mox fato sit concessurus; & qui huic successerit, ipse pariter; donec tandem memoria omnis prorsus per suspicientes eosdemque mox extinctos protelata, & ipsa prorsus extingatur: finge, verò & immortales, qui tui meminerint, memoriamque tui & ipsam immortalem fore, quid hoc ad te tamen? nec ad mortuum jam dico, sed ad superstitem ipsum laus quid facit? nisi forsitan ratione dispensationis cuiusdam. omittis enim intempestive id quod in te natura posuit, dum ab aliorum interim sermonibus pendes.

§ 20. Bonum etiam quaecunque, ex se bonum existit, & in se terminatur, nec.

nec partem sui ullam laudem habet. itaq; laudando nec melius, nec deterius efficitur. atq; hoc de eis quoq; dico, qæ vulgari sermone bona dicuntur: putà, de rebus corporeis artiumq; operibus. quod est igitur verè bonum, id nihilo ulterius indigebit, non magis quàm lex, quàm veritas, quàm benevolentia, quàm modestia. ecquid enim horum vel laude fit bonum, vel corrumpitur vituperio? smaragdus num deterior fit, nisi laudatur? quid aurum, ebur, purpura, pugio, flosculus, arbutuscula?

§ 21. Animæ si perennant, quomodo eas ab æterno ceperit aër? quomodo verò, quæ ab ævo tam immenso in ea condita sunt, corpora terra capit? sicut enim hic corpora, ubi ad spatium aliquod temporis in terra permanferint, mutata & dissipata, cadaveribus aliis locum concedunt: ita & animæ, in aërem translata, ubi aliquandiu ibi persisterint, mutantur, funduntur, succeduntur, in seminale universi rationem receptæ: locumque hoc pacto faciunt aliis intra sedes easdem insuper recipiendis. hoc respondere licebit, si pro concessio sumatur, animas corporibus esse superfluit. quin & reputanda est non sepulcorum tantum hoc modo corporum multitudo, sed & animalium, quæ quotidie tum à nobis, tum à bestiis, comeduntur. quam ingens enim horum turba absumitur, & in viscerum visceribus hæc ratione quasi sepelitur? & tamen capit hæc omnia locus iste, dum partim in sanguinem, partim in aëriam, igneamque naturam transmutantur. quamvis est istæ veritatis notitia? elicitur ea per distributionem rei in materiam & formam.

§ 22. Noli diuagari; sed in omni conatu tuo iustitiae ratio habeatur, in omni viso intellectus integer seruetur.

§ 23. Quid tibi convenit, o Munde,
convenit & mihi. nihil mihi immaturum
vel serum est, quod est tibi tempestivum.
fructus instar id est omne mihi, quod tem-

λίαν, ὡς ἔχον μέγεθος αὐτοῦ α καὶ ἔ-
 παυον ὥστε ῥαδίον χεῖρας ἢ κρεῖττον γίνα-
 ται τὸ ἐπαυμένον. γὰρ ἐπει καὶ ἐπὶ τῇ
 κοινότητι καὶ ἀπὸν ἀναρμένων καὶ ἐπὶ τῇ
 ὑλικῇ, καὶ ἐπὶ τῇ περὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 σμῶν. τὸ δὲ δὲ ὅπως καλὸν * πν-
 ρεῖον ἔχει, ὡς μάλλον ἢ ὕψος, ὡς ῥαδίον
 ἢ ἀλὶν. ὡς ῥαδίον ἢ ὕψος, ὡς ἀλὶν.
 τί τὸ πν- ρεῖον καὶ τὸ ἐπαυμένον καὶ ἀπὸν ἔχει, ἢ
 ἀναρμένων ἐπὶ τῇ. ὡς ῥαδίον καὶ ὕψος καὶ
 * αὐτοῦ καὶ ὅπως γίναται, ὡς καὶ ἐπὶ τῇ.
 τί δὲ ῥαδίον, ἔλκει, πορρὸν, μαζαί-
 ριον, ἀλὶν, ἀλὶν, ἀλὶν.

[illegible]

§ 23. Ἄπαντες συμπαροῦντες, ὅτι
 ὁμοθυμαδὸν εἰς, τὸ πάρος. Ἄπαντες
 μετὰ καὶ, ὅτι εἰρησὶν αὐτὸν ἀπὸ αὐτοῦ.
 Ε 2

L. 6. 52.

$\frac{1}{2} \left[\frac{1}{2} \right] \pi \nu \sigma, \nu \tau$
 $\pi \nu \sigma$

b L. 7. § 15

* [62] L. Lug.

* L. 2 § 3. l. 6.
§ 15.

7792 f.

^d L. 12 § 5

• Sup. § 147.
6. § 24.

★

* 63 Lug.

1871

1726 12.17.

§ 29.1.8.511.

L. 12. § 10. 13.

19.

§ 7.1.3.

\$4
1850 1851 1852

^a Sup. § 18.
inf. § 22.

1 L. 5. 6 364.

7. 5. 54.

¹ 1. 3. § 4. 16.

4.65 39.44.

45. L. 7. § 57.

¹ L. 10. § 20.

l. vi. § 13 l.

12. 5 35.

^a L. 6. § 36. l.

¹⁰. § 1.

^b L. 8. § 50.

^c Sup. 14. 21.

¹⁸. § 18.

^d Sup. § 3.

^e L. 3. § 11.

^f Democritus.

^{*} μηδὲν ἀμ. τῷ

ἐν. Xyl.

^g L. 11. § 19.

^h L. 9. § 10. 12.

ⁱ Sup. § 18. l.

¹². § 2.

¹ L. 2. § 16. l.

³. § 4.

² L. 1. § 16.

Sup. § 13.

³ L. 3. § 16. l.

⁷. § 66.

⁴ L. 3. § 3. 12.

¹¹ 7. § 3.

⁵ L. 7. § 16. l. 9.

⁶ § 32.

⁷ L. 7. § 3. 1. l. 10.

⁸ § 9.

⁹ L. 9. § 4.

¹⁰ 20. 38.

¹¹ L. 2. § 3. l. 5. §

¹² 1. 8. § 23. 27.

¹³ L. 2. § 17.

¹⁴ L. 2. § 4. l. 6. §

¹⁵ 2. 18. § 44.

¹⁶ L. 1. § 16. l. 6.

¹⁷ § 31.

¹⁸ L. 1. § 8.

¹⁹ Inf. § 45. l. 6.

²⁰ § 10. l. 9. § 39.

²¹ § 12. § 14.

²² L. 6. § 38.

²³ Inf. § 40.

²⁴ Sup. § 18.

²⁵ L. 5. § 11.

²⁶ L. 9. § 39.

²⁷ Inf. § 44. 46.

²⁸ L. 8. § 15. 49.

ὁ φύσις. ^a ἐκ σὺ πάντα ^b, ἐν σοὶ πάν-
τα, ^c εἰς σὲ πάντα. Ἐκείνῳ μὲν φησι,
πολλὴ εἴλη Κεκροπίῳ· σὺ δ' ἔκ ἐρεῖς, ὡς
ἀπολλὴ εἴλη Διός;

§ 24. ^c Ὀλίγα ἀγαθὰ, ἐφ' ἧσιν, εἰ
μὲλλας ἐυθυμῆσιν. * μὴ ποτε ἀμείνων
σὺ τ' ἀναγκῶν ἀφάσῃς, καὶ ἡ ὅσα ὁ σὺ
φύσει πολιτικῶς ζῶν λόγος αἰρεῖς, καὶ ὡς
αἰρεῖς. τὸτο γὰρ ἔμῳ μόνον τῷ ἀπὸ τοῦ κα-
λῶς ἀφάσῃς ἐυθυμῶν φέρει, ἀλλὰ καὶ
τῷ ἀπὸ τοῦ ὀλίγα ἀφάσῃς. τὰ πλεῖστα
γὰρ ὧν λέγουσιν καὶ ἀφάσῃς, ἐκ ἀναγκῶ-
ν ἀφάσῃς, ἐάν τις πεισθῇ, ἢ ἐυφροσύ-
νῃ καὶ ἀτακτοτέροις ἔσται. ὁ δὲν δέει
καὶ παρ' ἐκείνα ἐαυτὸν ἀπομιμήσκειν, μὴ
πὶ τὸτο ἢ ἢ ἀναγκῶν; Δεῖ δ' ἢ μὴ
μόνον ἀφάσῃς τὰς μὴ ἀναγκῶν ἀφά-
σῃς, ἀλλὰ καὶ φαντασίας. ὅπως γὰρ ἐδὲ
ἀφάσῃς παρὲλκεται ἐπακολούθησιν.

§ 25. Πείρασον, πῶς σοι χωρεῖ καὶ ὁ
τ' ἀγαθὸς ἀνθρώπου βίῳ, τῷ κ' ἀρεσκο-
μεν μὴ τίς ἐκ τῶν ὅλων ἀπονευμένων,
ἀρκεμένους τῇ ἰδίᾳ καὶ ἀφάσῃς δικαίᾳ
καὶ ἢ διατίσῃς ἐυμένει.

§ 26. Ἐαυτὸς ἐμείνας ἴδε καὶ ταῦ-
τα. σεαυτὸν ὁ μὴ πάραυτον. Πάραυτον
σεαυτὸν. ἀμύδανει πῆ; Ἐαυτὸς ἀμύ-
δανει. συμβέβηκε σοι πὶ καλῶς; τὸ ἐκ
τῶν ὅλων ἀπ' ἀρχῆς σοι εὐγυμνασθέντος,
καὶ σωκελῶντος πᾶν τὸ συμβαίνον· τὸ
δ' ὅλον, ἢ βραχὺς ὁ βίῳ τ' κερδαυτέον
τὸ παρὸν σω ἐυλογιστῆς καὶ δίκῃ ἢ νῆφε
καὶ ἀνεμύνῃ.

§ 27. Ὅτι καὶ καὶ διατεταγμέ-
νῳ, ἢ καὶ καὶ συμπεπονημένῳ μὴ,
ἀλλὰ καὶ καὶ. ἢ ἐν σοὶ μὴ πῆ καὶ καὶ
ὕψιστα δυνάμει, ἐν τῇ τῷ πᾶν-
τὶ ἀκομῆς; καὶ ταῦτα, ὅπως καὶ πᾶν-
των διακεκομένων καὶ διακαχυμένων καὶ
αὐτοπαθῶν.

§ 28. ἢ Μέλαν ἦν, καὶ ἦν, καὶ ἦν,
καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ,
καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ,
καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ,
καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ, καὶ καὶ καὶ.

§ 29. Εἰ δ' ἐξῆν καὶ καὶ, ὁ καὶ

pestates tuæ, ὁ Natura, ferunt. à te omnia
sunt, in te consistunt, ad te redeunt. *O urbs
amica Cecropis*, inquit ille: tu verò non di-
cturus es, *O urbs amica Jovis*.

§ 24. *Pauca agas*, inquit, *si tranquillus
esse cupis*. an non præstiterat dixisse, quæ
necessaria sunt agas, quæq; animantis civilis
ratio dicat, & quomodo dicat. istud enim
non eam duntaxat, quæ bona agendo, sed
& eam, quæ pauca agendo comparatur,
tranquillitatem producit. pleraque enim eo-
rum quæ dicere & facere convevimus, cum
necessaria non sint, si amputaverimus, à
negotiis multò vacabit magis, minùsque
perturbata futura est nobis vita nostra.
oportet itaque ad singula sibi suggerere, an
non istud ex earum numero est, quæ non
sunt necessaria? nec actiones tantum, sed
cogitationes etiam minùs necessariae sunt
recidendæ. siquidem id agendo fiet, ut nec
actiones consequantur supervacaneæ.

§ 25. Periculum facito, quomodo pro-
cedat tibi vita viri boni. eum dico, qui rebus
ab universo sibi assignatis acquiescit, & pro-
pria actione, quæ iustâ, affectione, quæ be-
nevola sit, contentus agit.

§ 26. Illa vidisti? & ista vide. nè te con-
turbes. simplicem te præstes. peccat aliquis?
sibi peccat. boni aliquid tibi obvenit? ab in-
itio tibi, quicquid contingit, ab universo de-
stinatum & fato certo assignatum est. huc
summa redit, brevis est vita: quod instat tem-
pus lucrandum est, consideratè justèque agen-
do. in animo remittendo sobriè te geras.

§ 27. Mundus vel est ordine iusto dispo-
situs, vel miscela temeraria, congesta quidem
ea, sed ut mundus sit tamen. quid enim? fie-
rine potest, ut in te mundus quidam sit & dis-
positio concinna, in universo verò incon-
cinnitas mera? idque rebus omnibus ita quan-
tà discretis ac diffusis, conspirantibus tamen.

§ 28. Mores nigri, effœminati, præfra-
cti, belluini, pecuini, pueriles, stolidi, sub-
doli, scurriles, perfidi, tyrannici.

§ 29. Si peregrinus in mundo est, qui
ignarus

ignarus est eorum, quæ in mundo existunt: perinde certè in mundo peregrinus est, qui ignarus est rerum quæ in eodem geruntur, profugus, qui rationem civilem fugit. cæcus, qui mentis oculos clavfos habet. mendicus, qui alterius cujusquam indiget, neque apud se habet, quicquid ad vitam conducatur. abscessus mundi, qui abscedit, seque à naturæ communis ratione sejungit, dum eis quæ contingunt offenditur. hoc enim, quicquid est, profert eadem, quæ à te protulit. abscessus civitatis, qui animam propriam à rationalium reliquorum anima, quæ una omnium est communis, abscondit.

§ 50. Ille sine tunica philosophatur; ille sine libro: alius quispiam seminudus. panes, inquit, cum desint, rationi tamen insisto. mihi vero, inquit alter, cum nec ex disciplina exercitio quod præberi solet, comineatus suppetat, persisto tamen.

§ 37. *Q*uam didicisti artem, eam diligito, eidemque acquiescito. quod autem vitæ reliquum est, ita exigit, ut q̄i Diis tua omnia ex toto animo commiseris; nullique homini vel servum vel tyrannū te exhibeas.

§ 32. Cogita, verbi gratia, tempora sub Vespasiano acta, eadem prorsus omnia, quæ nunc sunt, deprehendes. nuptias contrahentes, liberos tollentes, agrotantes, defungentes, militantes, ferias agentes, mercaturam exercentes, agros colentes, adulationi deditos, arroganter pervicaces, suspitionibus indulgentes, insidias struentes, mortem aliquorum expetentes de rerum statu præsentis quiescentes, opes congerentes, consularibus, regni appetentes. ita transit, nec jam usquam est illorum vita: Rursus ad Trajani tempora te transferas. eadem de novo cuncta comperies. istorum quoque vitam morte jam commutata est. pari modo tempora alia nota peculiari aliqua designata, vel etiam gentes totas, contemplare: simulque considera, quam multi cum in rebus istiusmodi enixe se contendissent, paulo post occiderint, & in elementa sua resoluti

γραμμένων τὰ ἐν αὐτῷ ὄψα, ἔχ' ἥ-
 ταν ἔατο, καὶ ὁ καὶ γραμμένων τὰ μι-
 γράμματα ^a αὐαίς, ὁ εὐχόμενος τὸν πο-
 λιτικὸν λόγον· ^b τυφλὸς, ὁ καταμύ-
 ον τὰ τοιαῦτα ὁμματα· ^c παρὰ, ὁ
 ἐν ἑλπίδι ἐπ' αὐτῷ, καὶ καὶ πάλιν ἔχον παρ'
 ἑαυτοῦ τὰ οὐκ ἐν βίᾳ χρησιμια. ^d ἀπ' αὐ-
 τῆς αὐτῆς, ὁ ἀνταναγκάζων, καὶ χα-
 ερίζων αὐτὸν τῇ τῆς κατὰ τὴν φύσιν ἀ-
 γῃ, διὰ τὸ δύσχερὸς τοῦ συμβαί-
 νοντος· ὁ αὖτις γὰρ εἶναι τῆς, ἢ καὶ ἐν
 ἑτέρῳ· ἡ ἀντιμῆχος τῆς αὐτῆς τῆς ἐν-
 ἑαυτοῦ τῆς τῆς ἀντιμῆχον ἀντιμῆχον,
 ὁ αὖτις αὐτῆς.

[illegible][illegible]

§ 52. Ἐπίπλεον λέγει γάρ τινος τοῦ
ἐπὶ ὧν ὁμιλουμένων κατὰ τὴν ἑξῆς τῶν
ἐκείνου πατρὸς γαμήλιος, πινυδιστῆς,
ποσειδῆς, ἀπιδυσοκρίτης, πολεμάρ-
της, ἐπιτάξας, ἐμπορομήνης, γα-
ργυρῆς, καλαμάντης, ὁ ἀδελφε-
μῆς, ἐπιπύσης, ἐπιβαλόντης,
ἀπιδυῖν πᾶς ἐγγήμης, γαργύ-
της ἐπὶ τῶν πατρῶν, ἐπύτης, ἐπι-
πολεμῆς, ἐπιπύης, βασιλεὺς ἐπι-
πορομήνης. ἔπειτα τὸ ἑστῆς μὲν ἐ-
στῆς Βίβλ., ὅσα ἐπὶ ἀδελφῶν. Πᾶ-
σι ἐπὶ τοῦ κατὰ τοῦ Τριανφῶ με-
τῆς ἐπὶ τῶν ἐκείνου πατρῶν. ἡ ἐ-
στῆς ἀδελφῶν τὸ Βίβλ. ὁμοίως καὶ
ἐπὶ ἀλλὰ ἐκείνου γάρ τινος καὶ ἑ-
λως ἐπὶ τῶν ἐκείνου καὶ Βίβλ., τὸ
ἐπὶ κατὰ τῶν ἐκείνου, καὶ κατὰ τῶν
ἐκείνου, καὶ ἐπὶ τῶν ἐκείνου ἐπὶ τῶν ἐκείνου.

E 3

- 1 L. 10. § 25.
 2 L. 12. § 1. 13.
 3 L. 2. § 17. 13.
 § 5. 10. § 1.
 L. 11. § 1.
 4 L. 2. § 16.

- 1 L. 2. § 3.
 2 L. 8. § 34 L. 9.
 § 23. 1. 11. § 8.
 3 L. 9. § 8.

- * 8.75 c.

1. 5. \$ 125.
 6. \$ 7. 43.
 1. 8. \$ 11. 17.
 \$ 46. 66.
 1. 3. \$ 6. Inf.
 \$ 34.
 1. 1. \$ 4.
 2. vi Lug. 3m.
 = L. 7. \$ 66.
 1. 11. \$ 18.
 1. 2. \$ 14. 27.
 \$ 1.
 * *rubro*, vel
rubra
 = L. 12. \$ 27.

- Sup. § 3. 194
17. § 8.

- 4 L. 3. § 25. 31.
 4 L. 3. § 3. Sup.
 4 L. 5. § 4. L. 7.
 5 L. 3. § 18.

^a Sup. § 3.

^b Sup. § 19. l.

9 § 26.

^c L. 3. § 6. l. 8.

§ 5.

^d L. 5. § 14. l. 8.

§ 7. 45.

^e L. 8. § 19. l.

10. § 11.

^f L. 8. § 32.

^g L. 3. § 11.

Sup. § 22.

^h L. 5. § 9.

ὡς μέλιστα δὲ ἀναπολητέον ἐκείνους, ὅς
αὐτοὺς ἐξ ἧτος ^a κατὰ σωμένους, ^b ἀ-
φέντας ποιεῖν τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν κα-
τασκευῇ, καὶ τοῦτο ^c ἀπὸ τοῦ ἐξ ἡ-
δου, καὶ ^d τῆς ἀρχαίας. ἀναγ-
καῖον ὅτι ὡς τὸ μεμνημένοι, ὅτι καὶ
^e ἢ ὅπως ἔχουσιν ^f καὶ ἐκείνους ποιεῖν,
^g ἢ ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετείαν.
ἔτι γὰρ ^h ἐκ ἀποδυναμώσεως, εἰ μὴ
ὅτι πλέον ἢ περὶ τὰ ἐλάσσονα
καταγίνηται.

§ 33. Αἱ πάσαι συνθήκαι λέξεις,
γλωσσήματα νῦν. ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐ-
νύματα ἥτις πάσαι πολυμήτων, νῦν
σφόδρον πᾶσα γλωσσήματα ἔστιν, Κά-
μιλλοι, Κάσων, Οὐόλεστοι, Λεοννά-
τοι, καὶ ὀλίγον ὅτι Σικυῖοι, καὶ Κά-
τω, καὶ Ἄντων. ἢ ἐξ ἡμετέρας γὰρ
πάσαι, καὶ ^k μυθολογία ταχὺ γίνεται
ταχὺ ὅτι καὶ παρὰ τὴν λήθην κατέχουσιν.
καὶ ταῦτα λέγουσιν ὅτι ἥτις θαυμαστὴς πᾶσι
λαμπρότων. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα τὰ
ἐκπνεῦσαι, ^l αἵτοι, ἀπυτοι. ἢ ὅτι καὶ
ἔστιν ὅλος ἀέθριμος; ^m ὅλον καὶ ὅλον.
ⁿ ἢ ὅτι ὡς, καὶ ὅτι δὲ περὶ τὸ εἰσφέρειν
ρεῖται; ἐν τούτῳ, ὅτι διανοία δικαία,
καὶ περὶ τὴν κοινωνίαν, καὶ λόγος δι-
καιοσύνης διαφύλασται, καὶ διαφύλαξις
ἢ ἀσφαλισμένη πᾶν τὸ συμβαίνον, ὡς
^q ἀναγκαῖον, ὡς ἡ γνώμη, ὡς ἡ ἀπὸ
ἀρχῆς τοιαύτης, καὶ πηγῆς ῥέον.

§ 34. Ἐκὼν σεαυτὸν τῇ κλωθῇ
συνεπιθεῖς, παρέχων συνήθειαν, οἷς π-
οί ποτε περὶ γὰρ βάλει.

§ 35. Πᾶν ἐρήμερον καὶ τὸ μνη-
μονεῖον, καὶ τὸ μνημονεύον.

§ 36. Θεόρεσι διηγεῖται, * παύ-
τα καὶ μεταβολὰς γινόμενα * γίνεται καὶ
ἐθίξει ἐννοεῖν, ὅτι γὰρ ἐν ἔτι φιλῇ ἢ
ἥτις ὅλον φύσις, ὡς τὸ τὰ ὅλα μετα-
βάλλειν, καὶ ποιεῖν νέα ὅμοια. σπέρ-
μα γὰρ σφόδρον πᾶσα πᾶν τὸ ἐν τοῖς
ἔξ αὐτοῦ ἐπομένους. καὶ οὐ δὲ μόνον
σπέρματι * φαντάζει, τὰ εἰς γλῶσ-
σαν

sint. illi verò cum primis sunt memoriâ re-
colendi, qos ipse nôris aliquando se rebus
inanibus distinuiffe, cum id interim facere,
qod conditioni propriâ consentaneum
erat, huic firmiter inharere, eodemq; con-
tentum esse, neglexerint. illud etiam istic
meminisse oportet, in actione unaqae
eam, qæ adhibetur, curam, pro rei digni-
tate ac congruentiâ esse attemperandam.
itâ fiet, nè quando fastidio corripiaris, si in
rebus minoris æstimationis, non diutius,
qàm par est, fueris occupatus.

§ 33. Qæ fuerunt usitata qondam vo-
cabula, glossematum loco nunc habentur.
pari modo & eorum, qí qondam celeberrimi
fuerunt, nomina, qasi glossemata qæ-
dam nunc facta sunt: Camillus, Cæso, Vo-
lesus Leonnatus: pavlo pòst Scipio, & Ca-
to: tum Avgustus etiam: dein Hadrianus,
& Antoninus. evanida enim sunt omnia,
citòq; fabularum instar obtinent; mox &
oblivione prorsus obruuntur. atq; hæc de
eis dico, qí cum admiratione hominum ali-
quando claruerunt. cæteri enim statim atq;
expiraverint, ignoti ac nè fando qidem av-
diti fiunt. porro qidnam est hoc ipsum me-
moriâ æternâ confecti? mera vanitas.
ecquid est igitur, in qod studium conferre
par sit? unum hoc, ut mens sit iusta, actio
socialis, dictio mentiri nescia, affectio qic-
quid contigerit amplecti prompta, ut neces-
sarium, ut familiare, ut a principio fonteq;
istiusmodi profuens.

§ 34. Fato sponte tuâ te dedas; ei per-
mittens, qibuscunq; libuerit reb; te destinet.

§ 35. Dieculæ ferè unius sunt, & qod
commemorat & qod commemoratur.

§ 36. Hoc jugiter considera, omnia
istâ qæ fiunt, mutatione fieri. & assuesce te
cogitationi istis, nihil æq; diligere univèr-
naturam, ac ea qæ jam existunt mutare, &
ex eis sic mutatis nova germina refingere.
feminis enim rationem habet qandam qic-
quid est, ad id qod ex eodem futurum est.
etenim semina ea sola opinari, qæ in ter-
ram

εἰ, καὶ ὁπότε ἐν τῷ θέρει τοῦτον γὰρ
καὶ νόσος, καὶ θάνατος, καὶ βλασφημία,
καὶ ὀπθεῖα, καὶ ὅσα ἂν τῶν μωρῶν ἐν-
φράνῃ ἢ λυπεῖ.

^b L. 5. § 23. 36.
^l 7. § 73. l. 11.
§ 23.
^c Sup. § 27. 40.

§ 45. ^c Ταῦτα ἐξῆς αἰεὶ τοῖς πε-
νηταμένοις δικαίως ἐπιγίνεται· ἔτι γὰρ
διὰ κατὰ φύσιν πρὸς ὅτιν ἀπρητι-
μένους, καὶ μόνον τὸ κατὰ φύσιν ἀπρη-
μένον ἔχουσιν· ἀλλὰ δὲ συνάφεια ἐνλογος
καὶ ὡς περὶ σωτέρας τῆς συντηρησι-
ως τὰ ὄντα, ὅπως τὰ γινόμενα ἐξ ἀνα-
δολῶν φιλῶν, ἀλλὰ θαυμαστώ τῶν αὐ-
τοκινήτων ἐμφανίσει.

^d L. 6. § 10.
^e L. 5. § 8. l. 7.
§ 9.

§ 46. Αἰεὶ τὸν Ἡρακλεῖτα με-
μνησθαι· ὅτι γὰρ θάνατος ὅσον
γενέσθαι, καὶ ὅσον θάνατος αἰ-
ετῶς γενέσθαι, καὶ αἰετῶς πῦρ, καὶ ἐμ-
παλιν· μεμνησθαι δὲ καὶ ὅτι τοῦ ὀπταν-
δανομένου ἢ ἢ ὁδὸς αἰετῶς καὶ, ὅτι ὅ
μάλιστα διηγεῖται ὁμιλῶσι λόγῳ, τῷ
τὰ ὅλα διοικούντι, τῷ δὲ διαφύειν
ταῦτα καὶ ὅτις καὶ ἡμέραν ἐγκυ-
ρῶσι, ταῦτα αὐτοῖς ἔξανα φαίνεται
καὶ, ὅτι ἡ δὲ αἰετῶς καὶ θάνατος
ποιεῖν, καὶ λέγειν· καὶ γὰρ τότε δὲ
καὶ λέγειν καὶ λέγειν· καὶ, ὅτι
ἡ δὲ αἰετῶς καὶ θάνατος, ὡς τὸ
ἔστι, καὶ τὰ φιλῶν, καὶ τὸ παρὰ τὴν
φύσιν.

^f L. 7. § 47. l. 9.
§ 28. l. 10. § 11.

^g L. 2. § 7.

^h Sup. § 29. l.
12. § 1.

ⁱ L. 6. § 31.

* ὅτι δὲ π. τ.
[μεμνησθαι] ἢ
κ. τ. τ. τ. τ. τ.
π. Sal. ὅ. ὅ. δ.
ὡς π. τ. τ. τ.
κ. τ. τ. τ. τ.
* π. τ. τ. τ. τ.
[μεμνησθαι]
Boor.

^k L. 10. § 8.
^l Inf. § 50.
^m L. 5. § 24.

§ 47. Ὡς περὶ πρὸς τοῖς θεῶν ἐν-
πρὸς, ὅτι αὐτοῖς τεθνήσκῃ, ἢ πάντως
εἰς τὴν πύλιν, ἢ εἰς τὴν πύλιν, ἢ αὐτοῖς, ἢ γὰρ
τὸ εἰς τὴν πύλιν, ἢ αὐτοῖς, ἢ γὰρ
μὴ ἐξάφνης ἀφ' ἑαυτοῦ. ἢ τὸν γὰρ ἔστι
τὸ μέγα· ὅπως ἢ καὶ τὸ εἰς πολλοὺς
ἔστι· μέγα, ἢ αὐτοῖς, μὴ δὲ μέγα
ἔστι νόμιμα.

ⁿ L. 3. § 3.

§ 48. Ἐννοεῖν συνεχῶς· ἢ πόσοι
ἰατροὶ ἀποτεθνήσκουσιν, πολλοὶ τῶν
ὁφρῶν· ἢ ὅτι αὐτοῖς συνάφεια
τῶν οὐ πόσοι· ἢ μαθηματικοὶ, ἀλλὰ
θανάτους, ὡς π. τ. τ. τ. τ. τ.
ἢ πόσοι δὲ φιλόσοφοι, ὡς θανάτου ἢ
ἀθανάτου· μὴ δὲ θανάτου· ἢ πό-
σοι· ἢ αἰετῶς, πολλοὶ ἀποτεθνήσκουσιν.

^o L. 8. § 25.

^p L. 6. § 45. l. 7.
§ 19. l. 8. § 25.
^q L. 3. § 3.

re, aut æstate fructus. tale quiddam & mor-
bus, & mors, & calumnia, & infidiæ, &
quicquid fatuos homines vel exhilarat, vel
contristat.

§ 45. Subsequentia antecedentibus aptè
semper annectuntur. neque enim rerum enu-
meratio simplex est à se invicem discreta-
rum, quæ necessitate tamen quædam contine-
antur; sed rationi consentanea connexio;
& quemadmodum ea quæ in mundo exi-
stunt, concinnè admodum certo inter se or-
dine componuntur: ita & quæ fiunt, non
successionem nudam, sed admirabilem
quædam concinnitatem præ se ferunt.

§ 46. Dictum illud Heracliti in memo-
ria semper habeatur; *terra mors est, aqua
fieri; aqua mors est, aërem fieri; aëris verò,
ignem fieri*: & è converso. illius quoque me-
minisse profuerit, quod via duceret, obli-
tus est. quodque plerique à ratione illa dissen-
tiunt, quæ cum vel maximè conversantur
jugiter, quæque universa administrant, &
peregrina eis videntur, quibus quotidie occur-
runt. item nihil tanquam per somnum agen-
dum, dicendumve. siquidem dormientes
quoque multa agere, & dicere videmur. sed
nec puerorum instar quicquam agendum,
hoc est, ex mera traditionis ratione, quia à
parentibus sic accepimus.

§ 47. Quemadmodum si Deorum quis
prædiceret tibi, aut cras, aut summum per-
endi, moriturum te, habet in magno po-
neres, nisi animi esses abjectissimi; peren-
diè potius quam crastino mori. quantum
enim interesset? pari modo nec magni qui-
quam existimes, ad millesimum annum po-
tius, quam ad crastinum diem.

§ 48. Crebrò apud te reputa, quot me-
dici sint mortui, qui super decumbentes, tan-
quam conclamatos jam, supercilia contra-
xerint: quot mathematici, qui aliorum fata,
quasi magnum quid esset id posse, prædixe-
runt: quot philosophi, postquam de morte &
immortalitate tam multa disseruissent: quot
strenui bellatores, cum multos trucidassent:
quot

q̄ot tyranni, postq̄am viræ nec̄sq̄. potesta-
tem, tanq̄am extra mortis aleam positi,
diro cum fastu exercuerant: q̄ot etiam ur-
bes, ut sic dicam, intermortuæ sint; Heli-
ce. Pompeii, Herculaneum, aliaq̄; innume-
rabiles. Percurre itidem q̄osq̄unq̄e noveris
ipse, q̄i vice frequenti, alii alios ubi sepeli-
erant, & ipsi tandem elati sunt: q̄amq̄; exi-
guo hæc omnia tempore contigerint. ho-
rum summa huc redit, ut humana omnia
semper sic aspicias, tanq̄am q̄æ diurna &
vilia sint: q̄od enim heri mucus fuerat, cras
falsura sit aut favilla. utq̄; temporis ideo
punctum hoc infecabile naturæ conveni-
enter transigas, ac propitius decedas; per-
inde ac oliva maturitatem adepta cecide-
rit, naturam q̄æ protulit collaudans, arbo-
riq̄; è q̄a prodiit, gratias agens.

§ 49. Promontorii par esto, cui fluctus jugiter cum allidantur, ipsum tamen consistit, undarumque circumfusum sibi altum compescit. Infelicem me, inquit ille, quod mihi istud contigerit. imo, felicem me, quod etiamsi contigerit, nil doleam tamen, nec aut praesentibus frangar, aut futura reformidem. accidere enim ejusmodi quid cuivis poterat: at non quis citra animi aggritudinem casum ejusmodi tulisset. quomobrem ergo illud infelicitatis potius, quam felicitatis istud loco habetur? num illud hominis infortunium dicis, quod naturae humanae nequaquam adversatur? aut naturae humanae adversari quicquam dixeris, quod secundum ejusdem voluntatem contingit? quid autem ea velit, non est ut nunc discas, nunquid casus ullus prohibeat te, justum esse, magnanimum, temperantem, prudentem, temeritate, errore immunem, modestum, liberum, aut aliud quid eorum, quae ubi affuerint, natura humana sua obtinet universa? memineris deinceps, quod inciderit quicquam quod ad tristitiam impellat te, decreto hoc uti. Non est infelix casus iste, sed fortiter ferre hoc felicitatis est.

ἐν τῷ αὐτῷ ἀνέχεται, ἀλλὰ τὸ εἶναι αὐτὸ ἡρώδες, αὐτόχρημα.

[illegible][illegible]

F

\$ 50.

² L. 10.5, 8.

^b Sup. § 3.

* Int. § 50.1.8:

§ 25.

^a Sup. § 3.

* 6207 Mer.

* Sup. § 35.1.9.

§ 14

11.2.5 12.1.6
6.26

9 30
8 1 4

* L. O. S. 13.
% I. c. R. 22.

12. 5. 55.
13. 6. 57.

15 6 24

¹ *Id.* 1, 69.

¹⁰ L. 2. § 3.

^a L. 2. § 40.

① 1. 5. 6 1.

¶ L. 5. § 29. L.

II. § 2

71. 2. 5 9. 4. 5.

59.

² L. 2. § 17.

1998

¹ L. 8. § 32. L. 9.

§ 42. L. 11. § 1.

877 878

3. 3. 0.

§ 51. Ἐν τῷ σύμπαντι αἰ
 τῶν χρόνων συμπορεύεται ἡ καὶ φύσις. α
 ὅτε καὶ τὸ ὑμέτερον, πᾶν λε-
 γειν καὶ μετᾶσθαι. ἀπὸ μετᾶσθαι γὰρ ἡ
 ποταμὴ πρὸς θεοῦ, κόπαι, σπαταίαι,
 καὶ πάσις ἡ οἰκονομία, καὶ ἡ κο-
 ρυφαία.

§ 51. Viâ compendiosâ semper incedas. compendiosa est ea, quæ secundum naturam est. in omni nimirum cum dictione, tum actione veri rectiq; curam habere. etenim propositum istiusmodi molestiis, militiq; sed & dissimulatione omni atq; ostentatione immunem præstabit.

LIBER V.

1907

 ΘΡΑΥ^a ὅταν δυσόκλως ἐξε-
 γείης, πρὸς χεῖρσιν ἔσται, ὅπ-
 ὃτι ἀνθρώπου ἐργον ἐγεί-
 ρεται· β^ε π^ι ἐν δυσκολαί-
 νῳ, εἰ πορεύομαι ἐπὶ τὸ ποιεῖν, ὡς ἐνε-
 κην γέγονα, καὶ ὡς χεῖρ πωλῆται εἰς
 τὴν κώπην; ἢ ὅτι τοῦτο κατεσπέν-
 σμαι, ἵνα κατὰ κῆρυξ τοῖς σφραγι-
 σις ἐαυτῶν δάλλω; ἀλλὰ τοῦτο ἥδον.
 c πρὸς τὸ ἥδεται διὰ γέγονας; ὅκως
 ᾗ ἢ πρὸς ποιεῖν, ἢ πρὸς ἐνέργειαν,
 ἢ βέλπει d τὰ φυτάειν, τὰ σπερ-
 εια, τὰ μύρμικας, τὰς ἀετρίδας, τὰς
 μελίτσας, τὰ καὶ αὐτὰς συγκοπύ-
 σαι κόσμον; σὺ * εἰλείς c τὰ ἀν-
 θρωπικὰ ποιεῖν; εἰ γέχεις ἐπὶ τὸ κα-
 σίω φύσιν; ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπαύεσθαι,

M Anè, cùm gravatim exurgis, in promptu sit tecum hoc modo differere; Ad opus humanum jam expergiscor. num verò ægrè feram, si ad ea agenda proficiscor, quorum gratiâ natus & in mundum productus sum? aut nunquid ad hoc conditus sum, ut stragulis involutum decumbens me foveam? At hoc, inqis, oblectat magis. Nunquid ergo ad oblectandum te natus es? non autem ad faciendum aut agendum aliquid? an non arbusculas, aviculas, formicas, araneas, apiculas vides eam quam in mundo stationem obtinent, excolere satagentes? tu autem, quæ hominis sunt, facere recusas? & non properas potius ad id, quod naturæ tuæ convenit? At quiete quoque opus

^a L. 8. § 29. l.

⁹ § 11. l. 10.

§ 32.

^b L. 1. § 16.

^c L. 1. § 5.

^{*} -νη

^a L. 9. § 37.

^c L. 4. § 50.

^f L. 11. § 14.

^{*} περιπερεύει

Lug.

^a L. 1. § 16.

^{*} -νη, vel σε-
ει [μέλινε]

^{*} νοθεία f. νο-

θρεία Lug.

An.

^a ἀλλ' f. vel,

ἀλλ' δ'

^a L. 7. § 73.

^b 2. § 42.

^a L. 4. § 43.

^a Sup. § 1. l.

20. § 8.

^a L. 6. § 7. l. 11.

§ 4. l. 12. § 29.

^a Inf. § 16.

^a L. 11. § 15.

μίσου; ἔστι ἀλλὰ ἕτερον πολλὰ, ἐφ' ὃν
ἐκ ἑχέας εἰσέειν, ἔτι περὶ κα. ἐκείνα
ἐν παρέρχῃ, ^a ἂν ὅλα ἐπὶ ἐν σοι, τὸ
ἀκρίβητον, τὸ σεμνόν, τὸ ^b φερέπον, τὸ
ἀφιλήθον, τὸ ἀμεμφέμοισον, τὸ ^c ὁ-
λιγροῦς, τὸ εὐμενές, τὸ ἐλευθέρων, τὸ
ἀπείρασον, τὸ ἀφλύαρον, τὸ μεγαλείον.
ἐκ αὐτῶν, ^{*} πόσα ἴδῃ παρέρχου δὴ
νέμεν, ἐφ' ὃν ὁδεμία ἀφύας, καὶ
ἀνεπιτηδείότητι ^α κρόφας, ὅμως ἐπὶ
κάτω μένεις ἐκόν; καὶ ^d γοργύζειν,
καὶ ^e γλιχρύνειν, καὶ κολακίζῃν, καὶ
τὸ σωματικὸν καὶ αἰσθητικόν, καὶ ^f ἀρεσκύν-
ειν, καὶ ^{*} ἀρεσκύνειν, καὶ τῶν αὐτῶν
ἐρίσας εἶναι τῇ ψυχῇ, διὰ τὸ ἀφύ-
ας κατασκόπειν, ἀναγκάζει; ἔκ, μὲν
καὶ ^α βέβαιον, ἀλλὰ τῶν αὐτῶν πάλαι ἀ-
πληροῦς ἐδιδάκτο μόνον, καὶ, εἰ ἀρε-
ῶς βεβαίως, καὶ δὴ κατασκόπειν
τότερος καταγινώσκου ^{*}, καὶ τοῦτο ὅ
ἀσκητέον, μὴ παρὲνδύμεν, καὶ μὴ
ἐμψυχοῦν τῇ ^{*} νοθείᾳ.

super habendo, neque in eadem tibi

§ 6. Ὁ μὲν τις ὅστις, ὅταν τι δε-
ξῇ, πᾶσι πᾶσι ἀπὸ τοῦ ἀποδότη ^a καὶ
λογιστοῦ ἀπὸ τοῦ καὶ ^b ὅς, ὅς, ὅς
τοῦτο μὲν ἐκ τοῦ ἀποδότη, ^{*} ἀλλὰ μὲν
τοῦ ἀποδότη, ὡς καὶ χεῖρας δια-
νοεῖται, καὶ ὁ δὲ ἐκ τοῦ ἀποδότη, ἢ ὁ δὲ
πρὸς τὸν πᾶσι καὶ ὁ δὲ ἐκ τοῦ ἀποδότη
ἀλλὰ ὁμοίως ὅστις ἀμπελὸν βότρυ
ἐκτρέφει καὶ ^a μὴ δὲν ἄλλο προσεπιζη-
τήσῃ, μὴ τὸ ἀπὸ τοῦ ἴδιον καρπὸν
ἐκτρέφει. ^b ἴσως δὲ δρᾶμα, καὶ
ἐκτρέφει, καὶ μέλιντα μέλιντα ποιῶν, ἀν-
δρᾶμα δὲ εὐ ποιῶν, ἐκ ἐκτρέφει
τα, ἀλλὰ ^a μεταβαίνει ἐφ' ἕτερον, ὡς
ἀμπελὸν ὅτι τὸ πάλιν ἐν τῇ ὡρᾷ
τὸ βότρυ ἐκτρέφει. ἐν τέτοις οὖν
δεῖ ^b, τοῖς τῶν πᾶσι ἀπὸ τοῦ ἀποδότη
καὶ τῶν αὐτῶν ποιεῖν, καὶ ἀλλ' αὐ-
τὸ τοῦτο, διὰ τὴν ἀμπελὸν ἐκτρέφει,
φῆσι, τοῦ κοινωνικοῦ, τὸ αὐτῶν ἐπὶ
κοινωνικῶς ἐκτρέφει, καὶ, καὶ ὁ δὲ, ἢ βέβαιον
καὶ ^a κοινωνικῶς αὐτῶν. ἀλλὰ μὲν ὅστις

mirationi cuiquam. multa tamen sunt alia,
de quibus dicere nequeas, non esse te ad ea
aptum natum. hæc itaque præsta, quæ in te
omnino sunt sita, animum sincerum, gra-
vem, laborum tolerantem, voluptatum ab-
stinenter, sorte contentum, paucorum in-
dignum, mitem, liberum, luxu alienum, fe-
rium, sublimem. an non intelligis quàm
multa præstare cum jam possis, ad quæ in-
habilitatis naturalis aut ineptitudinis nul-
lus suppetit prætextus, spontè tamen in
eis inferior adhuc perfistis? num & per
conditionis naturalis defectum aliquem ob-
murmurare, restrictum esse, adulari, cor-
pusculum tuum incusare, assentari, osten-
tare te, animo tantopere jactari, cogeris?
nequaquam, per Jovem; sed his omnibus jam
olim licuit tibi esse immunem. hoc tan-
tummodo nomine si notari poteras, quòd
tardiori hebetiorque ingenio natus sis, ex-
ercitatione vitium istud corrigere conan-
dum fuerat, hebetudinem tuam neque in-
complacendo.

§ 6. Est, qui ubi gratum quid alicui fece-
rit, beneficium imputare proclivis sit. est,
qui etiam si imputare hævè ita proclivis sit,
pro debitore tamen apud se habet eum cui
benefecit, quidque fecerit, novit. est &, qui,
quid fecerit, quodammodo nè novit quidem;
sed viti sit similis, quæ racemum ubi tulerit,
fructumque sibi proprium semel dederit, ni-
hil ulterius requirit. sicut equus, ubi cucur-
rerit, canis venatus fuerit, apes mel confe-
cerit; ita iste, ubi benefecerit, non clamore
prosequitur, sed ad aliud ejusmodi opus se
transfert; quemadmodum vitis ad racemos
alios denuo suo tempore producos. in
horum ergo numero esse oportet, qui quid
faciant, ipsi quodammodo nè intelligunt qui-
dem? ita planè. At hoc ipsum, inquis, quid
agas, intelligere necessarium est. est enim
societatis legem colentis proprium hoc, ut
sentiat se secundum legem illam agere; utque
velit etiam, per Jovem, eum quocum sic
agit, id persentiscere. Verum est, fateor,
quod

quod dicis. Veruntamen, quod jam dictum est, si fecis ceperis, ex eorum numero futurus es, quorum priore loco memineram. siquidem & illi rationis specie quadam probabili abducuntur. tu autem, si id quod dixeram recte intelligere volueris, noli metuere, ne hac de causa beneficiendi occasionem ullam sis omitturus.

§ 7. Atheniensium votum erat, *Plue, plue, chare Jupiter, super Atheniensium arva & prata.* aut nihil omnino precari, aut hoc modo simpliciter & ingenuè precari par est.

§ 8. Cujusmodi illud est, quod dici solet, *Æsculapium* huic vel illi *coordinasse*, ut equitet, ut frigida proluatur, ut discalceatus incedat: ejusmodi quiddam est, & quod huic vel illi coordinavit universi natura, ut morbo teneatur, corpore mutiletur, liberos amittat, aut aliud tale quippiam. siquidem & ibi *coordinavit* illud, sensum hunc habet, acsi diceretur, hoc ad illud ordinavit, tanquam quod ad ejusdem sanitatem conducatur: atque illic pariter, quicquid uniusque contingit, ad illud ordinatur quodammodo quod fato congruum existat. atque hinc est quod ea convenire nobis dicimus: quomodo lapides quadratos in mœnibus aut pyramidibus convenire dicunt artifices, cum sibi invicem scite compositi coaptantur. omnino enim una quadam est rerum omnium compages. & quemadmodum ex cunctis corporibus mundus iste, quod corpus ejusmodi sit, consummatur: ita ex cavis universis, quod cavilla sit ejusmodi factum conficitur. intelligunt hoc quod dico etiam rudissimi quique. dicunt enim *rulir hoc illi*, fors nimirum. hoc itaque illi ferebatur, istudque illi coordinabatur. proinde ita excipiamus ista, quomodo ea solemus, quæ Æsculapius præceperit. multa siquidem & in illis aspera sunt, quæ sanitatis spe tamen libenter admittimus. ejusmodi itaque quiddam videatur tibi, eorum quæ naturæ communi visa sunt, perfectio & consummatio, cuiusmodi est valetudo tua.

ὁ λέγει· τὸ ὃ νῦν λεγόμενον * παρα-
εκδέχῃ, διὰ τὸτο ἔσθ' εἰς ἐκείνων, ὧν
ἄρ' ὅτε ἐπιμήδην. καὶ γὰρ ἐκεῖ-
νοι λογικῇ πρὶν πειρανόμην ἀφ' ἑαυτοῦ
ἐάν δὲ θελήσῃς σμῖναι τί ποτέ
ἔσθ' τὸ λεγόμενον, μὴ φοβῶ, μὴ πα-
ρὰ τοῦτο περὶ αὐτοῦ πῶς ἐργον κοινω-
νικόν.

§ 7. Ἐὐχὴ Ἀθηναίων, ὕψον, ὕ-
ψον, ὦ φίλε Ζεῦ, καὶ πᾶσι ἀεὶ ὕψος
πᾶσι Ἀθηναίων καὶ ἡμῶν περὶ αὐτῶν. ἡτοῦ
δὲ εὐχεσθαι, ἢ ὕψος ἀπλῶς καὶ ἐλθ-
δόντος *.

§ 8. Ὅσοῖόν ἐστι τὸ λεγόμενον, ὅτι
συνέπιπεν ὁ Ἀσκληπιοῦ τῶν ἱππισ-
τῶν, ἢ ψυχρολουσίαν, ἢ ἀνυποδιόταν
αὐτοῦ τὸν ὅτι καὶ τὸ σωέταξεν, τὴν
ἢ ἡμῶν ὅλων φύσιν νόσον, ἢ πῆρσιν,
ἢ ἀπερὸς αὐτῶν, ἢ ἀλλο πῶς τοιαύτων.
καὶ γὰρ ἐκεῖ τὸ σωέταξεν, τοιαύτων πῶς
σμεῖναι, ἔτι καὶ τὸτο περὶ τούτου, ὡς
κατάλληλον εἰς ὕψος. καὶ ἐνταῦθα
τὸ συμβαίνειν ἑκάστῳ τὸ πᾶσι πᾶσι
αὐτὸ κατάλληλον εἰς τὴν ἐκείνου φύσιν.
ἢ ὅπως γὰρ καὶ αὐτὰ συμβαίνειν ἡμῶν
λέγεται, ὡς καὶ τὸ περὶ αὐτοῦ λέ-
γεται ἐν τοῖς τοῖς, * ἢ πᾶσι πε-
ρὶ αὐτοῦ συμβαίνειν οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες,
συνεπιπῶντες ἀλλήλοις τὸ περὶ αὐτοῦ
λέγειν. Ὅπως γὰρ ὁ ἀρμότια ὅτι μία.
καὶ ὡς αὐτὸν ὁ παῖς τῶν ἡμῶν σμῖναι
ὁ ἐκείνου τοιαύτων σμῖναι συμβαίνειν
ταῖς, ὡς ἐκείνου παῖς τῶν ἡμῶν ἢ
ἐκείνου τῶν αὐτῶν σμῖναι συμβαίνειν.
νοῦσι ὃ ὁ λέγει, καὶ οἱ τῶν ἡμῶν
ταῖς. φασὶ γὰρ, τοῦτο ἔφερον αὐτῶν
ἡμῶν ὅτι τὸ τῶν ἡμῶν ἐρέτο, καὶ τῶ-
ν τῶν σμῖναι τῶν. λεγόμεθα ὅτι
αὐτῶν, ὡς ἐκείνου * ὁ Ἀσκληπιοῦ
συντάξαι. πᾶσι γὰρ καὶ ἐν ἐκεί-
νοισι ὅτι τῶν ἡμῶν ἀλλὰ ἀσπαζόμεθα
τῶν ἐκείνου πῶς ὕψος. τοιαύτων πῶς
δοκῶν, ἀνυψοῦ καὶ συντελεῖα ἡμῶν τῶν
κοινῇ φύσει δοκῶντων, ὅτι ἢ οἱ ὕψος.

* [αὐ] τ. i.

* -ὅπως Cal.

* L. 3. § 4. 1. 4.
§ 10. § 1. 6. 9.
16 L. 10. § 10.
1. 11. § 13.

* L. 4. § 23. 1. 6.
§ 44. 45. 1. 7.
§ 57. 1. 9. § 39.
* καὶ ἐν τῷ VIII.

* L. 4. § 17.
L. 4. § 40.

* L. 6. § 44. 1.
10. § 6. 10. 1.
12. § 21.
1. 11. § 2.
* α, vel [α] i

^a L. 2. § 3. l. 10.
§ 1.

* τὸ π. f.

^b L. 6. § 44. 49.

^c L. 4. [26. l. 8.
§ 23. l. 10. § 5.
^d L. 2. § 3. l. 8.
§ 5.

^e L. 4. § 29. l.
10. § 25. l.
11. § 8.

^f Inf. § 10.
§ L. 6. § 29. l. 7.
§ 70.

^h L. 4. § 32.

ⁱ L. 9. § 29.

^k L. 6. § 11. 12.

^l L. 7. § 27.

^m L. 4. § 3.

ⁿ L. 10. § 36.

^o Sup. § 8.

* ἐπιδείξει

Boet. ἐπιδείξει

σε, vel ἐπιδεί-

σῃ τῷ π. Sal.

ἐπιδείξει [eis]

τὸ π. vel ἐπι-

δείξει [π] τὸ

π. f.

^p L. 4. § 31. l.

6. § 12.

^q L. 6. § 30. l.

10. § 2. l. 11.

§ 20.

* ἢ f.

^r L. 8. § 12.

* τὸ Xyl.

^s L. 4. § 49.

^t L. 4. § 3. Inf.

§ 34. l. 10. § 6.

^u L. 3. § 5. l. 7.

§ 4.

καὶ ἔτι αἰσάξῃ πᾶν τὸ γινόμενον, καὶ
ἀπινύσσῃ δικήν, διὰ τὸ ἐκεῖ ἀρεῖν, ^a ἐπὶ
πάντῃ κόσμῳ ὑγίαν, καὶ πάντῃ τοῦ
Διὸς εὐνοσίαν καὶ εὐσεβίαν. καὶ ὅτ' αὖ
* τὸ π. f. * τὸ π. f. * τὸ π. f. * τὸ π. f.
φέρειν. ἐδὲ ὅτ' ἡ περὶ φύσιν φέρει π,
ὅ μὴ τῷ διοικημένῳ ὑπ' αὐτῆς κατέλ-
ληλόν ᾖ. καὶ ἔτι δύο λόγους. ^b εὐσε-
βείᾳ καὶ τῷ συμπαίον σοι. καὶ ^c ἐν αὐ-
τῷ, ὅπ' σοι ἐρίετο, καὶ σοι συντελέσει-
το, καὶ παρὸς σέ πως εἶχεν, ^c ἀνέθεν
ἐκ τῆς ἀρεσκυτάτων αἰτίων συγκατα-
στήσειν. καὶ ^d ἔτερον ὅ, ὅπ' αὖ τῷ τὸ
ὅλον διοικούντι τῆς εὐνοσίας, καὶ τῆς
συντελείας, καὶ τῇ δὲ τῆς συμμοῆς αὐτῆς
αἰτίαν ᾖ. περὶ ταῦτα γὰρ τὸ δόξαντες,
ἐλθὼν καὶ ὅπ' ἐν διακόφῃ τῆς συναφείας
καὶ συνεχείας, ὡς περὶ μωρίων, ἔτω
ὅ καὶ τῆς αἰτίας. ^e διακόφῃς δὲ ὅπ' ἐν
ὅπ' σοι, ὅταν δυσχερῆς, καὶ τὸ π. f. π. f.
ἀναίρη.

§ 9. ^f Μὴ σκελεῖν, ^g μὴ δὲ ἀ-
πειθεῖν, μὴ δὲ ^h ἀποδυσχερῆν, ⁱ εἰ
μὴ καὶ ἀποκινῆται σοι τὸ ἀπὸ διοική-
των ὁρῶν ἐκείνη ἀρεσκείν. ἀλλὰ ^k ἐκ
καρτερίας, πάλιν ἐπανέναι, καὶ ^l ἀπαι-
νεῖν εἰς τὸ πλείον ἀνδρωπιώτερος, καὶ
^m φιλεῖν πάντῃ, ἐρ' ὅ ἐπ' ἀνέργῃ καὶ μὴ
ὡς παρὸς ⁿ παιδαγωγὸν τὴν φιλοσοφίαν
ἐπανέναι. ἀλλ' ὡς ^o οἱ ὀφθαλμοὶντες
παρὸς τὸ ἀπογνῶσκον καὶ τὸ ὁδόν, ὡς ἀλ-
λ' ὁ παρὸς κατέπλεγμα, ὡς παρὸς κα-
ταύνησιν. ἔτω καὶ ἐδὲν * ἐπιδείξει τὸ
πειθαρχεῖν τῷ λόγῳ, ἀλλὰ ^p παρὸς
ἀναπαύσῃ αὐτῷ. μέμνητο ὅ ὅπ' ^q φιλο-
σοφία μόνη δίδει αὐτῷ φύσιν σε δίδει.
οὐ ὅ ἄλλο ἵθελες * ^r καὶ φύσιν. ^s ἢ
καὶ τῶν παρὸς ἐπινύσσῃ; ἢ καὶ ἡδονῇ
ἐκείνῃ * τὸ σφάλλει; ἀλλὰ θεάσαι
εἰ παρὸς ἐπινύσσῃ μεγαλοφυΐαν, ἐλαθε-
εία, ἀπλοῖα, εὐγνωμοσύνη, ὁσιότης.
αὐτῆς καὶ φρονήσεως ἢ παρὸς ἐπινύσσῃ; ὅ-
ταν τὸ ^t ἀπαιτῶν, καὶ ^u εὐρεν ἐν πάσῃ
^v τῆς ἀποκαταστάσεως καὶ ὁπσημονικῆς
δυνάμεως ἐντυμυθῆς.

codemq; modo, quicquid evenerit, quamvis
asperius visum fuerit, libens admittito, quan-
doquidem ad mundi integritatem Jovisque
prosperitatem atque felicitatem ferat. neq;
enim tulisset is, nisi ad universi bonum
contulisset. cum nec natura quolibet quic-
quam ferat, quod non ei mundo, qui ab ipsa
administratur, congruens existat. ita du-
plici ratione diligas oportet, quicquid evene-
rit tibi. altera, quod tibi natum, & tibi co-
ordinatum, & ad te quodammodo affectum
est, a cavissis antiquissimis retro tibi conte-
xtum. altera, quod universi gubernatori
prosperitatis & consummationis, atq; adeo
permanfionis ipsius procurandae ex parte
cavissa sit. mutilatur enim integrum ipsum,
si quid vel minimum abscindas a connexio-
ne & continuitate, ut partium universi, ita
& cavissarum. abscindis autem, quantum in
te est, quando molestè fers aliquid, tollisq;
quodammodo.

§ 9. Noli ægrè ferre, aut animum de-
spondere, aut stomachari, si juxta decreta
recta agere volenti, hanc perinde semper
successerit. verum, ubi excussum aliquando
te senseris, regredere, pluribúsque pro officii
humani ratione gestis contentus sis; atque
illud, ad quod regrederis, fac diligas. nec,
tanquam ad pædagogum, ad philosophiam
redeas; sed quomodo ad ovum & penicil-
lum, qui oculis laborant, quomodo ad em-
plastrum alius, alius ad perfusionem, con-
fugit. ita nihil deerit ulterius, quod rationis
obsequia conciliet te, sed ea sponte tua ac-
quiesces. illud autem memineris, philosophi-
am ea sola velle, quæ natura tua ipsa velit.
tu verò aliud aliquid velis, quam quod naturæ
tuæ conveniat? ecquid enim istis blandius fu-
erit? voluptas autem nonne hæc ratione
nos fallit? sed vide, gratiorne sit magnani-
mitas, liberalitas, simplicitas, æqanimitas,
sanctitas. ipsa verò prudentia quid gratius
compereris, cum facultatem intelligentiæ
scientiæque in te præditam ejusmodi cogita-
veris, quæ nusquam impingat, sed in omni re
prosperè feratur?

§ 10.

§ 12. Cupulmodi sunt q̄a pleriq; bona videntur, hinc licet deprehendere, si qid eorum q̄a reverā bona sunt mente q̄ispiam conceperit, puta, prudentiam, temperantiam, iustitiam, fortitudinem, ista, inq̄am, si animo preconceperit, non sustinebit adiectum huic audire q̄icq̄am, q̄od non rei bonæ probē congruat. at verō q̄a vulgō pro bonis habentur, ubi animo preconce-

§ 12. Ὅτι οἱ πᾶσι τοῖς πολλοῖς ἀγαθὰ, καὶ οὐκ ἐν ἑνὶ ἀνθρώπῳ, εἰ γὰρ τοῖς ἐπιταύουσιν ὑπάρχει τὰ πᾶσι ἀεὶ ἀγαθὰ ἀγαθὰ, καὶ εὐφροσύνη, σωτηρία, διαμονή, ἀσφάλεια, καὶ ἅπαντα ἀπορροήσας, ἐπὶ αὐτοῖς συνίστησι. ὅτι καὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ ἀπορροήσας τὰ εὐχὰς τοῖς πολλοῖς φαίνεται ἀγαθὰ ἀπορροήσας.

8. 1.

πινόησας τις, ἐξ ἀκρίβειας, καὶ ῥαδίως ἀέ-
ξετω, ὥς δικαίως ἐπιλαχόμενον τὸ ὑπὸ
τοῦ κομικοῦ εἰρημένον. ἕτως καὶ οἱ
πολλοὶ φαντάζονται πλὴν διαφέρειν. ἔ-
στι δ' αὖ * τῷτο ῥ' ἐπεσκόπηεν καὶ ἀ-
πηξίωτο *. τὸ δ' ὅτι τῷ πλῆτε καὶ τῷ
πρὸς πρὸς ἡ δ' ἔξω ἐυκληριμῶτων
παρελόμεθα, ὥς ἐκνεμένως καὶ ἀσεί-
ως εἰρημένον. ἀπόδειξι δὲ καὶ ἐρώτα, εἰ
πλημτέον καὶ ἀγαθὰ ὑποληπτόν τα τοι-
αῦτα, ὧν περὶ πονηδέντων, ὁκείως
αὖ ἐπιτρέπεται, τὸ τὸν κακῶς ἐκνεμένον ἀν-
τα, ὑπὸ τῆς ἐυποείας ἐκ ἐχέειν ὅποι
* χέειν.

* ὅσον Boot.

* L. 2 § 2. l. 6.

§ 32.

* L. 4 § 4.

* L. 2 § 3. l. 6.

§ 15. l. 7. § 18.

25. l. 8. § 18.

L. 9 § 28.

* L. 10 § 7. l.

11. § 1.

* L. 4 § 13. 25.

l. 7. § 18. l. 8. §

7. l. 11. § 1.

* Inf. § 34.

L. 8 § 60.

* L. 4 § 18. § 1.

* L. 8 § 12. 26.

§ 13. α' Εξ ἀπώδους καὶ ὑλικού
συνέστηκε; β' ἐδέτερον δ' τέτων εἰς τὸ
μὴ ὄν φθαίρεται. ὥστε ἐδὲ ἐκ τοῦ
μὴ ὄν ὑπέστη. ἐκ δὲ ὅτι κατὰ
χρήσται πᾶν μέρ' ἐμὸν καὶ με-
ταβολῇ εἰς μέρ' πρὸς κόσμ' καὶ
πάλιν ἐκείνῳ εἰς ἕτερον μέρ' τῷ κό-
σμῳ μεταβαλεῖ. καὶ ἡ δὲ εἰς ἀπειρον.
καὶ τοιαύτῳ δ' μεταβολῇ καὶ ὑπέ-
στη, καὶ οἱ ἐμὲ γυνήσαντες, καὶ ἐπει-
δὴ εἰς ἄλλο ἀπειρον. ἐδὲ καὶ κα-
λῶς ἕτως φάναι, καὶ α' καὶ πρὸς
δὲ πεπερασμένῳ ὁ κόσμος δι-
κίται.

§ 14. Ὁ λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέ-
χνη ἐκ δυνάμεως εἰπὼν ἐκ τῆς ἀρκέμε-
ναι, καὶ τοῖς κατὰ ἐλπίδας ἐργαῖς. ὁρ-
μῶνται μὲν ἐν ὑπὸ τῆς δικαίας ἀρχῆς
ἐδὲ ἐκείνῳ δ' πρὸς τὸ περὶ μέλλον τέλος.
κατὰ καταρτιστικὰς αἰ τοιαῦται πρὸς
ὀνομάζονται, ὅτι πλὴν ὁρμῶνται τῆς ἐδὲ
σημαίνονται.

§ 15. Οὐδὲν τέτων ῥητόν ἀνθρώ-
που, ἢ ἀνθρώπου, κατὰ ἀνθρώπου, ἐκ
ἐπιβολῆς. ἐκ ἐστὶν ἀπειλήματα ἀνθρώπου,
ἐδὲ ἐπαγγέλλεται αὐτὰ ἢ τῷ ἀνθρώπου
φύσει. ἐδὲ τελειότητες εἰσι τῆς τοῦ
ἀνθρώπου φύσεως. ἐκ τοίνυν ἐδὲ τὸ τέ-
λος ἐν αὐτοῖς ἐστὶ τὸ ἀνθρώπου κεί-
μενον, ἐδὲ συμπληρωτικὸν τῷ τέλει τὸ
ἀγαθόν. ἐπὶ εἰς τὴν τέτων ἢν ἐπιβάλλει

perit quis, avribus æqis accipiet, facileque ad-
mittet, tanquam apte adjectum id, quod à
comico quandoque dictum est, ita etiam vul-
gus hominum differentia istius habent ali-
quam notitiam. alioqui enim non offenderet
& tanquam dictum indignum repudiaretur, si
de illis enunciaretur, cum de divitiis eisque
fortuna bonis quæ ad luxum pompamve fe-
runt, tanquam apte sciteque dictum, admit-
tamus. Eas nunc & quas licet, utrum in
honore habenda, aut in bonis censenda
sint res huiusmodi, quibus animo prius con-
ceptis illud commodè possit adjici, homini
istis instructo præ opulentia sua non sup-
petere, ubi ventris onus deponat.

§ 13. Formâ consto & materiâ. ha-
rum neutra in nihilum interibit, quoad-
modum nec ex nihilo processit. omnis ergo
pars mei, mutatione interveniente, in mun-
di partem aliquam pro ratione sui redige-
tur. & hæc rursus in aliam mundi partem
mutabitur: & sic in infinitum. mutationis
avtem huiusmodi operâ & ipse exiti, &
qui me genuerant, atque ita retro in aliud
infinitum. nihil enim vetas, quò minùs
hoc dicam, etiam si secundum periodos
finibus certis terminatas mundus iste dige-
ratur.

§ 14. Ratio arsque ipsa rationalis, fa-
cultates sunt, quæ sibi operibusque suis ipsæ
sufficiunt. à suo itaque ciuntur prodeuntque
principio; at ad propositum sibi finem re-
cta proficiscuntur. unde & rectè facto-
rum appellationem sortita sunt actio-
nes istiusmodi, quâ viæ rectitudo signifi-
cetur.

§ 15. Nihil horum hominis esse dicen-
dum est, quod non ad hominem quâ homo
est, pertinet. ista enim nec ab homine
exiguntur, nec pollicetur ea natura hu-
mana, nec ad eam perficiendam ferunt.
nec proinde in istis consistit, aut naturæ
humanæ finis, aut bonum aliquod quod ad
finem hunc conficiendum conducatur. tum
siquid istorum ad hominem pertineret,
hominis

τὴν μόνην· καὶ οἶον ἂν χρημάτων κατὰ
ἐξισωσῇ αὐτὴν, τοιαύτη ἐστὶν ἡ πείνη τὰ
πρὸς τοὺς πτωχοὺς.

^aL. 2. § 1.

^bInf. § 33.

^cL. 6. § 32. l.
8. § 56.

^dL. 8. § 32. 41.

^eL. 3. § 12.
Inf. § 34 l. 10.
§ 33 l. 11 § 9.

^fL. 4. § 1.

^gInf. § 33.

^hL. 6 § 5. 9.

ⁱL. 3. § 9 l. 6.

^jL. 14 l. 16. l. 12.

^kL. 1. 19.

^lL. 6. § 14.

^mL. 3. § 1. l. 7.

ⁿ§ 55.

^oInf. § 35 l.

^p§ 44. 54. l. 8.

^q§ 54. l. 10. § 6.

^rL. 2 § 1. l. 7.

^s§ 26.

^t[ἀντίθετον δὲ]

five, [ἀλλὰ

δεν.] ^uInf. §

28. l. 10. § 4.

^vl. 11. § 13.

^wL. 4. § 43.

^xL. 2. § 17.

^ySup. § 10.

^zL. 7. § 18. 25.

^{aa}l. 9. § 19. l. 11.

^{ab}§ 35.

^{ac}L. 8. § 6.

^{ad}Inf. § 33.

^{ae}γὰρ τὰς f.

^{af}L. 4. § 32. l. 12.

^{ag}§ 7.

^{ah}L. 2. § 12.

§ 20. ^aΚαὶ ἔπειρον μὲν λόγον
ἡμῶν εἶναι δικαιοσύνην ἀνθρώπων, καὶ
ὅσον ἂν ποιητέον αὐτὰς καὶ ἀνεκτέον.
καὶ ὅσον ὃ ἐνίσταται πινες εἰς τὰ δι-
κὰ ἐξ ἡ, ^cἐν τῇ ἀδικοφύρῳ μοι
γίνεσθαι ὁ ἀνθρώπων, ἐχέον ἢ ἡλι-
ος, ἢ ἀνεκτός, ἢ θνητός. ^dἔπειτα τῶ-
ν ὃ ἐκέρχεται μὲν τοι ἐμποδοῦναι αὐ-
τὸν ^eὅπως ὃ καὶ διαδέσθαι, ὃ γίνεσθαι ἐμ-
πόδιον ^fδιὰ τὴν ὑπεξαίρεσιν, καὶ τὴν
περὶ τὴν πῶν. ^gἀντιθέτως γὰρ καὶ μετὰ τὴν
πῶν τὸ τῆς ἐκέρχεται κώλυμα ἢ διὰ
νοια εἰς τὸ πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἀπὸ ἐξ-
ου γίνεσθαι τὸ τῆς ἐργῆς τότε ἐκέρχεται
κῶν καὶ ἀπὸ ὁδοῦ, τὸ τῆς ὁδοῦ τῶν
ἐν τῇ πῶν.

§ 21. ^hΤῶν ἐν τῷ κόσμῳ τὸ
κέρχεται ἡμῶν· ἐστὶ ὃ τῶν, τὸ πῶν
κέρχεται, καὶ ἡ πῶν διὰ τὸν ὁμο-
ως ὃ καὶ ἡ πῶν ἐν σοι τὸ κέρχεται ἡ-
μα· ἐστὶ ὃ τῶν, τὸ κέρχεται ὁμογε-
νές. καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν τοῖς ἄλλοις κέρ-
χεται, τῶν ὅς, καὶ ὁ ὅς βίβλιν· ἔπειτα τῶ-
ν διοικεῖται.

§ 22. ^mὉ τῆς πόλεως ὅς βίβλιν
κέρχεται, ἐπὶ τὸν πολίτην βλάπτει ἐπὶ
πῶν τῆς τῶν βίβλιν φαντασίας τῶ-
ν ἐπὶ τὸν κῶν. εἰ ἢ πῶν ἔπειτα
τῶν μὴ βλάπτει, ἐπὶ τῶν βίβλιν
μα. εἰ ὃ ἢ πῶν βλάπτει, ἐπὶ
ὁρμίστον πῶν βλάπτει τὴν πόλιν. ⁿτὸ
τὸ παροξύνει.

§ 23. Πολλὰς ἐνθυμῶν, ^oτὸ
τῶν τῆς παροξύνει καὶ ὑπεξαίρεσιν
τῶν ὄντων τε καὶ γινωσκῶν. ^pἢ τε γὰρ
ἐπὶ τῶν ποταμῶν ἐν τῇ πῶν ὁ
σει, καὶ αὐτὸς ἐκέρχεται ἐν συνεχείᾳ με-
ταβολῆς, καὶ τὰ αὐτὰ ἐν μετέωρῳ
f. ἔπειτα, καὶ κέρχεται ἐπὶ τῶν, καὶ τὸ
παροξύνει. ^qτὸ ὃ αὐτὸς τῶν τε
παροξύνει καὶ μέλλοντι ἀρκενές,
^rὃ πῶν ἐναρκενέεται. πῶς ὁμοῦ.

galia autem decreta fuerint, quibus ipsa in
se locum dederit, talia facit sibi adventi-
tia quæque.

§ 20. Aliâ quidem ratione nobis con-
iunctissimus est homo; quatenus officii est
nostri juvare illos ac sustinere. at quatenus
in actionibus debitis obfistunt nobis quan-
doque, hac ratione inter res medias etiam
mihi censetur homo; nihilo minus quam aut
sol, aut ventus, aut bellua. hæc enim omnia
actum impedire mihi possunt. Verum co-
natibus aut affectibus impedimentum non da-
tur, exceptionis atque circumversionis be-
neficio. circumvertit enim mens trans-
fertque effectiōnis impedimentum omne
ad id quod est porius. ita fit, ut & quod
opus meum hoc inhibet, ad opus condu-
cat; & ad viam conferat, quod via initæ
obstabat.

§ 21. Eorum quæ mundus complectitur,
quod præstantissimum est colito. hoc est
autem illud, quod cæteris omnibus utitur,
quod reliqua omnia administrat. pari modo
& quod in te præstantissimum est, colito.
hoc est autem, quod superiori illi affine est.
istud enim est, quod cæteris in te omnibus
utitur; & à quo vita tua gubernatur.

§ 22. Quod civitati non est noxium, nec
civi nocet. hanc ad ea omnia regulam ad-
hibe, quibus nocere tibi posse videbitur.
si civitati ab hac re nihil nocetur, nec
mihi: quin & etiam si civitati nonnihil inde
nocimenti accederet, nè sic quidem suc-
censendum esset civitati lædenti, sed
ostendendum in quo delinquit.

§ 23. Sæpe cogita, quanta cum celerita-
te abripiantur & subtrahantur, quæ sunt fi-
untque universa. est enim rerum natura in-
star fluvii cuiusdam, qui in jugi sit fluxu.
effectiōnes verò mutationibus continuis, &
cavissæ ipsæ conversionibus innumeris sub-
jacent. nec quod consistat ferè quicquam est:
cogita itidem vastum istud utrinque adja-
cens præteriti ac futuri temporis immen-
sum, quo conduntur universa. quæ igitur non

pro

pro fatuo merito habeatur, q̄i istis vel inflatur, vel cruciatur, vel de re aliqua, q̄a ad spatium perbreve molestiam exhibeat, q̄iratur, q̄asi diu id fiat.

§ 24. Memineris & naturā universae, cujus particulam exiguam admodum obtines; & ævi universi, cujus spatium breve & momentaneum tibi assignatum est; & fati, cujus q̄antilla es particula?

§ 25. Peccat q̄is aliquid adversus me? ipse viderit: propriam habet dispositionem, operationem propriam. ego nunc habeo, q̄od nunc habere me vult rerum natura; faciōq̄e q̄od nunc me facere vult natura mea.

§ 26. Q̄a principatum ac dominium obtinet pars animae tuae, immota maneat, ad levem vel asperum carnis tuae motum: nec se carni immisceat, sed circumflectat sese, & intra membrorum limites coarceat affectiones istas. q̄od si alia ratione se ad mentem subverberint, q̄atenus nempe ea corpori unita est, tunc sentiri, cum a natura sit, non est obnoscendum, sed sistenda partis principalis censura, ne de his tanquam aut bonis aut malis sententiam ullam ferat.

§ 27. Cum Deis vivendum. hoc avtem faciet, q̄i animum exhibuerit ita jūcter affectum, ut rebus sibi destinatis acquiescat; faciatq̄ q̄atunq̄ genus ille voluerit, q̄em sui particulam a se avulsam Jupiter cuq̄e attribuit, praesidem ducenq̄e eidem futurum. hic avtem cujusq̄e mens est & ratio.

§ 28. Num succentes ei q̄i hircum olet? num ei, cui halitus gravem os emittit? q̄id enim fecerit? ejusmodi os hirci illi alae sunt, ut fieri nequeat, q̄in tale q̄id ab utroq̄e se proferat. at homo, inq̄is, ratione praeditus est, potestq̄e si advertat, dignoscere q̄id delinquit. Bene tibi sit, proinde, tu quoq̄e ratione cum sis praeditus, rationali facultate tua eandem in illa excitato, errorē ostendito, commonefacito. siq̄idem

α μωδός, ὁ ἐν τέτοις φεσόμενος, ἢ πάμμενος, ἢ χατλιάζων; ὡς ἐν πνι χροῖον καὶ ὅπῃ μικρὸν ἐνοχλήσεται;

§ 24. Μήμνητο τῆς συμπάντης οὐσίας, ἧς ὀλίγιστον μετέχεις, καὶ τῆς σύμπαντος αἰῶνος, ἧς βραχυλὴ καὶ ἀκαταίρων σοι διάστημα ἀφώρειται, καὶ τῆς ἐμμετρίας, ἧς πόσον εἶ μέρος;

§ 25. Ἐάν τις ἀμάρτανει * πῶς αἰσθάνεται ἡ ἰδίαν εἶχει διάθεσιν, ἰδίαν ἐνέργειαν; ἔγωγε νῦν ἔχω, ὃ με δίδει νῦν ἔχειν ἡ κοινή φύσις, καὶ ἡ φύσις ἧς με νῦν περιέσπει δίδει ἡ ἐμὴ φύσις.

§ 26. Τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυριεύον τῆς ψυχῆς σε μέρος, ἂν ἀνταρῶν ἐκείνῃ τῇ ἐν τῷ σαρκὶ λείᾳ ἢ τροχέῳ κατὰ φύσιν καὶ μὴ συγκαταβῇ, ἀλλὰ περιεχάσῃ. αὐτὸς δὲ περιεχόμενος τῇ κοινῇ φύσει ἐκείνῃ ἐν τῇσιν μερίσιν. ὅταν δὲ ἀναδιδῶνται αἱ τῆς ἐνέργειας συμπαθεῖαι οἷς τὸ δύνανται, ὡς ἡ σωματικὴ ἐνέργεια τῷ πνεύματι μὴ τῷ αἵματι, τοσαύτῃ ὥστε, ἡ ἀσχητοσύνη ἀντιπάλει. * τὸ δὲ ἀσχητόν, τὸ ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ ἀσχητόν. ὅταν τὸ ἡγεμονικὸν ἐξ ὧσιν.

§ 27. Ὁ θεὸς τῶν δυνάμεων συζῆσαι αὐτῷ ἐν ἀνταρῶν δυνάμει αὐτοῦ καὶ ἐν αὐτῇ ψυχῇ. ὁ ἀσχητοσύνη μὴ τῇσιν ἀσχητοσύνη, ὡς αὐτοῦ δὲ ἐκείνῃ τῇσιν ἀσχητοσύνη καὶ ἡ ἀσχητοσύνη τῇσιν ἀσχητοσύνη. * ἀσχητοσύνη, ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ ἀσχητόν. ὅταν τὸ ἡγεμονικὸν ἐξ ὧσιν.

§ 28. Ἐάν τις χαλῶναι μὴ ἰσχύῃ, μὴ τῇ ἐξουσίᾳ ἰσχύῃ, πῶς αἰσθάνεται; τοιούτου σῶμα ἔχει, τοιαύτης μελέτης ἔχει. αὐτὸς γὰρ τοιαύτῃ ἀποτομῇ τῷ σώματι χαλῶναι. αἰσθάνεται δὲ ἀνθρώπος ὅτι ἔχει, τῶν, καὶ δύνανται αὐτοῦ ἐκείνῃ τῇσιν ἀσχητοσύνη. ἐν οὖν οὖν γίνονται τοιαύτα. * καὶ οὖν ὅτι ἔχει, αὐτοῦ ἀσχητοσύνη διαδίδει, κατὰ τὴν ἀσχητοσύνην. * ἀσχητοσύνη, ὡς οὐκ ἀγαθὸν ἢ κακόν, μὴ ἀσχητόν.

G 2

L. 4. § 44.

L. 2. § 9. 1. 2.

§ 32.

L. 4. § 26.

L. 4. § 48. 1.

11. § 18.

L. 4. § 26. 1.

11. § 13. 1. 12.

§ 26.

* π. Xyl.

* Sup. § 3.

L. 4. § 31. 1. 7.

§ 57.

L. 6. § 22.

L. 4. § 3. Sup.

§ 19.

L. 7. § 15. 67.

1. 10. § 21.

* αὐτῇ f. L. 7.

§ 68.

L. 3. § 6. L. 7.

§ 11. 8. § 16.

L. 4. § 8. 1. 7.

§ 14.

L. 10. § 1. 1.

12. § 1.

L. 2. § 17. 1. 1.

§ 6. 1. 7. § 14.

* Sup. § 10.

L. 1. § 1.

L. 1. § 4. 1. 1.

§ 15.

L. 11. § 15.

* Sup. § 17.

L. 4. § 13. 1.

11. § 19.

* Sup. § 12. 1.

6. § 27. 1. 3. § 5.

10. § 4. 1. 11.

§ 13.

^a L. 4. § 31.
^b L. 3. § 7. l. 11.
§ 18.

^c L. 2. § 11. l.
11. § 3.

^d L. 8. § 47.

^e L. 2. § 11, 12.
* ei f.

^f L. 4. § 50.

^g L. 1. § 16. l.

^h 2. § 9. l. 8. § 48.

ⁱ L. 1. § 9. l. 3.

§ 4. Sup. § 16.

l. 6. § 14.

^j Sup. § 16.

^k L. 8. § 59.

^l Sup. § 8. l. 9.

§ 1.

^m L. 9. § 9.

ⁿ L. 1. § 17.

Sup. § 11. l. 6.

§ 48. l. 10.

§ 37.

^o L. 2. § 14.

^p L. 3. § 8.

^q Sup. § 15.

^r Sup. § 1.

^s L. 7. 65.

^t L. 2. § 1. l. 3.

§ 16. l. 6. § 35.

^u L. 19. § 18.

l. 8. § 3.

^v L. 4. § 40.

^w Sup. § 13.

^x Sup. § 21.

^y Lib. 4. § 48.

^z L. 12. § 27.

^{aa} L. 4. § 6. l. 6.

§ 13.

ἐπαίει, θεραπεύσεις, καὶ οὐ χεῖρα
ὀργῆς. ^a [ἔτε ^b τραγῳδός, ἔτε πέρ-
νῃ.]

§ 29. ^c Ὡς ἔξωθον ζῆν διανοῆ,
ἔπως ἐνταῦθα ζῆν ἔξεστιν. ἐὰν δὲ μὴ
ἐπιτρέπωσι, τότε ^d καὶ τοῦ ζῆν ἐ-
ξίτι· ἔπως μὲν τοι, ὡς ^e μὴδὲν κα-
κὸν πάρον. * καὶ καπνὸς ὄσιν, ἀπέρχουαι.
τί αὐτὸ ^f παρῶμα δοκεῖς; μέγχι δέ
με ταῦτον ἔδεν ἐξάγει, μὴ ὡς ἐλεύθε-
ρον, καὶ ^g ὡς εἰς με καλύσει ποί-
ειν αὐτὸν. δέλω δέλω δὲ ^h καὶ φύσιν τῶ
λογικῶ, καὶ κοινωνικῶ ζῶν.

velim autem, q̄ animantis ratione
consentanea.

§ 30. Ὁ τοῦ ὅλου νῦν κοινωνικός.
πεπαισμη γὰρ ἰ τὰ χεῖρα τῶν κρείτ-
των ἔνεκεν. καὶ ^k τὰ κρείττω ἀλλή-
λοις σωτήριον. ὁρᾷς ^l πῶς ὑπέταξε,
συνέταξε, καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπένειμεν
ἐκείνοις, καὶ ^m τὰ κρείττερον εἰς ὁμο-
νοίαν ἀλλήλων συνήγαγε.

§ 31. ⁿ Πῶς περὶ ἐνὶ ἡμέρᾳ μέγχι
νῦν θεοῖς, γονεῦσιν, ἀδελφοῖς, γυναι-
κί, τέκνοις, διδασκαλοῖς, ἑσφείοις,
φίλοις, οἰκέτοις, οἰκέταις· εἰ περὶ παύ-
ταις σοι μέγχι νῦν ὄσιν τὸ μὴ τῆς πνευ-
μάτος ἐξέτασον, μήτε ἐπιπείν. ἀναμνησ-
ται δὲ, καὶ δι' οὗτων διελήλυθας, καὶ διὰ
ἡρώων ἐπαμείναι· καὶ ὅτι ὁ πλήρης ἡδονῆς
σοι ἰσοεία τοῦ βίου, καὶ ^p τελεία ἡ λει-
τεργία· καὶ πῶς ὡπλίσθαι καλὰ· καὶ
^q πῶς μὲν ἡδονῶν καὶ πόνων ὑπερ-
είδεις. ^r πῶς δὲ ἐνδοξὰ παρῶντες·
^s εἰς ὅσους δὲ ἀγνώμονας ἐυγνώμων ἐ-
γίνῃ.

§ 32. ^t Διὰ τὴν συγχέουσαν ἀπεργίαν
καὶ ἀμαθείαν ψυχῶν ἐντεχόν καὶ ὀψι-
μονα; ἥς ἐν ψυχῇ ἐντεχόν καὶ ὀψι-
σήμων; ἢ εἰδὴ αὐτῶν καὶ τέλῃ, καὶ
^x τὸν διὰ τῆς εὐσεβείας διηκονίαν λόγον,
καὶ διὰ πᾶν τὸν αἰῶνα· καὶ ^y καὶ περὶ οὗτων
τεταγμένως ^z οἰκονομοῦντα τὸ πᾶν.

§ 33. Ὅσον ἐδέξω ^a παρῶντος ἢ οὐκ
ἔστω, καὶ ^b ἢ τοῦ ἔργου, ἢ ^c ἐδὲ ὀνομα-

enim te avdverit, fanāsti eum, nec irā
amplius opus jam erit. [Nec tragœdus,
nec scortum.]

§ 29. Qo modo vivere cogitas vitā
mox excessurus, eodem, si volueris, vivere
jam licet. sin id minūs permiserint, qibuf-
cum hīc degis, exeat licet ē vita; itā ta-
men, nē tanqam mali qid passus. si fu-
mus molestus est mihi, discedo. cur hoc
momenti alicujus esse videatur? interim
verō dum nihil me ad educendum me adi-
git, liber maneo; utpote qem nemo pro-
hibere possit, qo minūs faciam q̄a velim;
imbuti & ad societatem nati naturæ sunt

§ 30. Univerſi mens communione mu-
tuæ amans est. itaq̄e deteriora q̄aq; præ-
stantiorum cavſā fecit: præstantiora sibi
invicem conciliavit. vides ut res singulas or-
dine juſto ſubdiderit, congeſſerit, pro digni-
tate ſua ſuum cuiq; attribuerit, præſtantiffi-
mas mutuo ſibi invicē conſenſu devinxerit.

§ 31. Recole tecum, qo modo te ha-
ctenus geſſeris erga Deos, parentes, fratres,
conjugem, liberos, præceptores, educato-
res, amicos, familiares, famulos; nunq̄id
hactenus adverſus horūm aliquem, qod mi-
nūs deceat, qicq̄a vel factō, vel dictō etiam
admiferis. recole qoq; q̄a tranſegeris ne-
gotia, qibufq; ſuſtinendis ſuffeceris. cogita
& vitæ tuæ hiſtoriam jam eſſe conſumma-
tam, munereq; tuo te jam defunctum. re-
cole itidem, qot præclara videris; qot vo-
luptates ac dolores ſpreveris; qot pro glo-
rioſis habita neglectui habueris; qot im-
probis deniq; æquū te exhibueris.

§ 32. Quoſum arte inſtructum ac peri-
tum qenqam rudes animæ imperita q̄e
conturbent? verūm q̄anam eſt anima pe-
rita arte q̄e inſtructa? Ea q̄a principii fi-
niſq; rerum eſt gnara, rationiſq; illius q̄a
res omnes permeat, ac per ævū omne
ſtatis periodis univerſum hoc adminiſtrat.

§ 33. Cinis jamjam futurus es, aut oſſa
nuda; nomēnq; tantūm, vel nē nomen
quidem

[illegible][illegible]

§ 35. ¹Въ мѣстѣ казѣнъ бѣху тѣхъ
бѣдъ, мѣстѣ бѣдѣху хрѣнѣху бѣдѣху,
²мѣстѣ тѣхъ бѣдѣху, и тѣхъ мѣстѣхъ
бѣдѣху, ³и тѣхъ бѣдѣху тѣхъ:

§ 36. Μὲν δὲ ἀνθρώποις ἡ τῆς πα-
τρίδος συνουσία ἐστὶν ἀλλὰ ἡ βουλή
ἡ τοῦ νόμου καὶ ἡ κατ' ἀνάγκην κα-
τὰ τὴν μέαν ἀναπνοήν, μὴ μόνον
ἡ βλάστης αὐτῶν πατρίδος, κα-
κὸν γὰρ (95) ἀλλ' ὅτι ἡ ὕ-
λη ἀπὸ τῆς τῆς τοῦ ὁμοῦ
ἀποδοῦται, μακροτέρως ἐν τῇ

5017

* L. 4. § 3.
* L. 4. § 32.
* L. 9. § 36.
* L. 6. § 36.
* L. 7. § 3.
* L. 9. § 24.

§ Hefiod. L. I.
v. 195.
* L. 2. § 17. l. o.
* § 14.
* Sup. § 23.
* L. 2. § 17.
* L. 4. § 3.
* L. 4. § 33.
* " " " " " "
* Sup. § 10.]
* L. 2. § 3.
* L. 7. § 32.
* Sup. § 14.
* L. 6. § 10. 3.
* L. 3. § 10.
* Sup. § 20.

* L. 12. § 3.

* L. 2. § 5.
* Sup. § 14.
* L. 1. § 9.
* - wert. d. s.

* Sup. § 20.
* Sup. 16.

* L. 4. § 20.
* L. 9. § 31.
* Sup. § 23. l.
* 7. § 22. l. 9. § 4
* Sup. § 21.
* L. 8. § 35.
* L. 9. § 3.
* L. 4. § 22. l. 7.
§ 43.
* L. 6. § 10.
* L. 3. § 11.
* Sup. § 35.
* 271.

* γίνηται χαλδόν
Xyl.

^a L. 9. § 29.

^b L. 4. § 44.

* ἐπ' εὐμ. Sal.

γένοιο ἀνδρ. ὁ κ' ἔ-

εὐμ. Boot.

* - ληθεις S.

ἔ. B.

* ἀνδρωπε, πὺ

ἔ. εὐμ. ὁ κ' γ. S.

^c L. 7. § 17.

* - δι τὸ σφύρι

Sal.

ἔπος ἐν κ' ὡς δὲ. ἐπεὶ τοι * γένη χαλδόν
ὅππ' ἐμὸν ἄνδρωπε, ἐπελάθῃς τί
ταῦτα λῶ; ναί. ἀλλὰ τέτοις περὶ
δυσ. ^a διὰ τῶν ἐν κ' σὺ β' μαρὸς γέ-
νη; * ἐγὼ γὰρ ποτὲ, ὅπως δὴ ποτὲ κα-
ταλειφθεὶς, * * εὐμοιρῶ ἀνδρῶν ὄ-
τ' ὅ * εὐμοιρῶ, ἀγαθῶν μοῖραν σε-
αυτῶν σπονδύμας. ἀγαθῶν δ' μοῖραν,
ἀγαθῶν * ἔπειτα ψυχῆς, ἀγαθῶν ὀφθαλ-
μῶν ἀγαθῶν ἀγαθῶν.

ita & istuc te geras: ad rostra ubi declami-
tans fueris, an oblitus es, homo, hæc qid-
nam sint? memini satis, inqis; verum ea
sunt, in qibus isti pretium studiūmqe po-
nunt. num ergo & te fatuum esse necesse
est, qia illi sunt? quocunqe loco deprehen-
sus, felix futurus sis. felix est avtem qī for-
tem sibi bonam comparaverit. fors verò
bona si qid sit qeras, ea moribus bonis, mo-
tibus bonis, bonis deniq; actionib; constat.

BIBAI'ON 5.

^a Inf. § 5. L. 7.
§ 23.

^b L. 2. § 11.
L. 10. § 7.

^c L. 3. § 11.
Inf. § 8.

^d L. 1. § 16. L.

4. § 25. L. 5. §

3. Inf. § 7. L.

8. § 2.

^e L. 7. § 44.

45, 46.

^f L. 3. § 7. L.

10. § 8.

^g L. 8. § 32. L. 9.

§ 6.

^h L. 21 § 5. L. 3.

§ 12.

ⁱ L. 3. § 11. L.

§ 36. L. 7. §

29. 30.

^k L. 5. § 23.

Inf. § 15.

^l L. 8. § 25.

L. 10. § 7.

* - ἀνίσταται

Lug.

^m L. 2. § 4.

Sup. § 1. L. 10.

§ 25.

ⁿ L. 7. § 15. 65.

^o L. 8. § 26. 42.

^p L. 4. § 31.

Τῶν ὅλων ἑστία, ἐν-
πειθής, καὶ εὐσχεπής.
^b ὁ δ' ὅ τ' αὐτῶν διοικῶν
λόγῳ ἑδερμῶν ἐν ἐ-
αυτῶ αὐτῶν ἔχει τοῦ κακοποιεῖν. κα-
κίαν γὰρ ἐκ ἔχει, ἐδὲ π' κακῶς ποιεῖ,
ἐδὲ βλάπτει αὐτὸν ὅτι ἐκείνου. ^c πάντα
ὅ κατ' ἐκείνου γίνεθ', καὶ παραμένει.

§ 2. Μὴ διαφέρῃ, πότερον βίῳ ὦν,
ἢ διαπορεύθῃ· τὸ ἀρεπὸν ποιεῖς· καὶ
πότερον νυκτίζων, ἢ κακῶς ὕπνου ἔχων.
^d καὶ πότερον κακῶς ἀκούων, ἢ εὐφρη-
μύμωνος· καὶ ^e πότερον ἀποθνήσκων, ἢ
ἀρετῆων π' ἀλλοῖον. ^f μία γὰρ ἡ βί-
ωσις ἀρετῆων καὶ αὐτῆς ὅτι, καὶ δ' ὡς
ἀποθνήσκουσι. ^g ἀρκεῖ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν-
της ^h τὸ παρὸν εὖ ζήσῃς.

§ 3. ⁱ Ἐπο βλέπε μινδὸς ἀρετῆ-
γματ' μήτε ἢ ἰδίᾳ ποιότητος, μήτε ἢ
αἰτίας, παρεστῆτος σε.

§ 4. Πάντα τὰ ἐποκείμενα ^k τὰ
χρᾶ μεταβάλλει, καὶ ^l ἡτοὶ ἐκθυμιώθη-
σεται*, ἐπὶ ἡνωται ἢ ἑστία, ἢ σκεδα-
σθήσεται.

§ 5. ^m Ὁ διοικῶν λόγος οἷον πῶς
διακείμενός, καὶ τί ποιεῖ, καὶ ἐπὶ τίνος
ὕλης.

§ 6. ⁿ Λεῖς ὁ σφόδρ' ὅς ἀμύνε-
ται. ^o τὸ μὴ ἐξομολογεῖται.

§ 7. ^p Ἐν ὁ τέρπει καὶ ^p ἀρετῶν.

LIBER VI.

Univerſi materia oblegens eſt
& parere prompta. mens
rectrix ejuſdem, nullam in
ſe maleficii cauſam habet;
cum malitiam in ſe nullam habeat; neque
malefacit cuiquam, nec à quoquam læditur.
ſecundum hanc verò fiunt & perficiuntur
uniuerſa.

§ 2. Pari loco habeas, frigore ri-
gens, an calore fatus, qd eſt officiū tui,
feceris. item utrū dormituriens, an ſom-
ni ſatur; malè avdiens, an collauda-
tus; moriens itidem, an aliud qd agens.
nam ex vitæ huius officiis, hoc eſt
etiam, qd morimur. & in hoc ergo ſuf-
ficit, qd præ manibus eſt ritè diſpo-
nere.

§ 3. Introſpice, cavèq; nè rei cu-
juſqam galitas dignitasve propria te fu-
giat.

§ 4. Præſentia hæc omnia qam citiſſi-
mè mutabuntur; & vel in exhalationem
abibunt, (ſiquidem unita ſit rerum omnium
ſubſtantia) vel diſſipabuntur.

§ 5. Novit mens uniuerſi rectrix, qo-
modo ſe habeat, qd faciat, & in qā ma-
teria verſetur.

§ 6. Optimus injuriam ulciſcendi mo-
dus eſt, inferenti nè ſis ſimilis.

§ 7. Hoc uno te oblecta, in eoque ac-
quieſce,

^a L. 4. § 48.
* δια, vel 33

^b L. 10. § 26.
L. 11. § 2.

^c L. 2. § 12. l.
10. § 9. l. 12.
§ 8.
* ἐρ' f.

^d L. 2. § 12. l.
3. § 6.

^e Sup. § 13.

^f L. 3. § 9.

^g L. 5. § 21. l.

12. § 30. 32.

^h L. 5. § 19.

* ἰσχυρὰ f. Inf.

§ 16.

ⁱ L. 5. § 21.

^k Inf. § 42.

^l L. 5. § 23.

Sup. § 4.

^m L. 2. § 3. l. 7.

§ 25.

* -τω [τὸν ἀ-
πειρον αἰῶνα.]

ⁿ L. 2. § 17. l.

7. § 19.

^o L. 5. § 10.

^p L. 5. § 23.

^q L. 4. § 43.

καὶ ἐπὶ τῆς καὶ πλὴν συνουσίαν, ἐντελεῖα
ᾧ δὲ τῆς, καὶ μετὰ πνυτῶν πασῶν
^a μὲν ἐκείνους. * διὰ δὲ αὐτῶν
εἰσὶν αἱ φαντασίαι καὶ διανοήματα αὐτῶν
τῶν πραγμάτων καὶ διορίσθαι δι' αὐ-
τῶν, ὥστε ὁρᾶν ἀπὸ τοῦ ὅτι. ^b ὅ-
πως δὲ παρ' ὅλον τὸν βίον ποιῶν, καὶ
ὅπως λίαν ἀξιοπρόστατα πράγματα
φαντάζεται, ^c ἀπογυμνοῦν αὐτὰ, καὶ
πλὴν ἐυτέλειαν αὐτῶν καὶ διορᾶν, καὶ πλὴν
ἰσότητος, * ὅφ' ἡ σκευήνεται, περὶ αὐτῶν
^d δεινὸς γὰρ ὁ πῦρος περιλογισίης καὶ ὅτε
δοκίμῃ μάλιστα περὶ τὰ σκευῶν κατὰ γένε-
σιν, τότε μάλιστα καὶ ἀπορρητεύει. ὅρα γὰρ ὁ
Κράτης, τί περὶ αὐτῶν ἔξερονόμας λέγει.

§ 14. ^e Τὰ πλείστα ὧν ἡ πλὴν ὧν
δυναμίζει, εἰς γενικώτατα ἀνάγκη,
τὰ ὑπὸ ἕξως ἢ φύσεως συνεχόμενα,
λίθους, ξύλα, σκήλας, ἀμπέλους, ἐλαί-
ας τὰ ὅτι ὑπὸ τῶν ὀλίγων μεταιοτέ-
ρων, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς, ὅτι, ποί-
μνας, ἀγέλας τὰ ὅτι ὑπὸ τῶν ἐπὶ χα-
ριστέρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογικῆς ψυχῆς,
καὶ μὴτοι καὶ διολικῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τεχνι-
κῆς, ἢ ἀλλως πως ἐντρέχουσιν, ἢ καὶ διὰ
λόν; τὸ πλὴν ὧν ἀνδραπόδων καὶ ἡ-
δαί. ^f ὁ δὲ ψυχῶν λογικῶν καὶ διολι-
κῶν καὶ πολιτικῶν πρῶτον, ὅθεν ἐπὶ
τῶν ἄλλων ἐπιδράσει. περὶ ἀπάντων
ὅτι πλὴν ἑαυτοῦ ψυχῶν ^h λογικῶν καὶ
κοινωνικῶν * ἔχουσιν, καὶ κινούμενον δι-
ατάττει, καὶ ⁱ τὸν ὁμογενεῖ εἰς τὸ πλὴν
^k συνεργεῖ.

§ 15. ^l Τὰ μὲν ἀπευθεὶ γίνονται,
τὰ δὲ ἀπευθεὶ γαρνόμενα, καὶ τοῦ γινο-
μένου δὲ ἡδὴ τὸ ἀπὸ τῆς ^m φύσεως καὶ
ἀλλοιώσεως, ἀναγεῖσθαι [τὸν ἀπειρον
αἰῶνα] τὸν κόσμον διηγεῖται, ὡς περὶ
ἡ τοῦ χρόνου ἀδιόλεον φρεσὶ νέον
ἀεὶ παρέρχεται. * ἐν δὲ τῷ τῷ πλὴν
ποταμῷ, ὅτι ἂν τις τέτων τῶν ὡδῶν
δεόντων ἐκπλήσειεν, ^p ἐρ' ὅτι εἶναι ἐκ
ἐξέστη; ὡς περὶ εἴπης π' ἔστι περὶ τοῦ
φρεσὶων εἰλεῖν ἀρχοῦτο. ^q τὸ δὲ ἡδὴ ἐξ

αὐτοῦ; de coitu, esse intestini frictionem,
mucique cum convulsione quadam excretio-
nem: cogitationes enim istae ita res ipsas
atingunt, easdemque pervadunt, ut quæ-
nam ex sint, penitus per hoc cernere de-
tur. ad eundem modum per vitam totam
agendum est, ut res eas etiam, quæ compro-
batu dignissimæ videbuntur, prorsus denu-
demus, vilitatemque earum intueamur, &
tollamus eam, quæ evehi solent, narratio-
nis pompam omnem. gravis enim impo-
stor factus est; & tum maximè effasci-
nat; cum circa ea quis versatur, quæ stu-
dio digna videntur. Vide igitur, de
Xenocrate ipso. Crates quid dixerit.

§ 14. Eorum quæ vulgus hominum ad-
miratur, pleraque ad generalissima rerum
capita referuntur, quæ vel formā merā vel
naturā continentur; qualia sunt lapides,
ligna, ficus, vites, oleæ: quæ autem mode-
rationes paulò suspiciunt, ad ea referuntur,
quæ animā sunt prædita, veluti greges &
armenta. quæ verò politiores adhuc affici-
unt, ad ea pertinent, quæ animā continen-
tur rationali, non quidem universali illā, sed
quæ artium cultrix, aliāve solers existit, aut
quæ merè talis, ut servitorum turbam possi-
dere. cæterum quæ animam rationalem uni-
versalem ac civilem veneratur, is reliquis
rebus omnibus insuper habitis, in hoc præ-
cipue incumbit, ut animam in eo statu su-
am conservet, quo rationi ac communioni
consentaneè se habeat geratque, & conge-
neri suo cuilibet, ut hoc ipsum præstet, operam itidem mutuatur suam.

§ 15. Quædam fieri properant, quædam
fuisse: & illius etiam quod fit; aliquid jam
abscessit. fluxus & mutationes mundum
perpetim renovant, sicut temporis succes-
sio nunquam intermissa ævum intermina-
tum exhibet novum subinde. in hoc igitur
flumine, in quo consistere non datur,
quorsum quis horum sic præterlabentium
quicquam in pretio habeat? perinde ac si
avicularum prætervolantium aliquam di-
ligere quis inciperet, cum ea è conspe-
ctu

πὺν σε ποιήσει, καὶ τοῖς κοινωτικοῖς ἀν-
 άριστον, καὶ τοῖς θεοῖς σύμφωνον, τῷ-
 έστιν, ὃ ἐπαγγέλλεται ὅσα ἐκείνοι διανέμει
 καὶ διατετάχασιν.

ἀφαιρῶν, καὶ τοὺς θεοὺς συμφωνόν, τὰ
ἔστιν, ὅ ἐπανένθη ὅσα ἐκείνοι διανέμει
καὶ διατετάχασιν.

§ 17. c. Ἄνω, κάτω, κύβητος, φο-
ρεῖ τῶν σιγῶν. ἡ δὲ τῆς ἀρετῆς κί-
νῃσις ἐν ἐκείνῳ τέπων, ἀλλὰ διεύθε-
τόν π, καὶ ὁ δὲ c. διευπνοήτω καὶ
ἔσα f. εὐοδῇ.

ἐν π, καὶ ὁ δὲ^d διὰ^c συνεπαροίτων παρὶ
 ἔσα^f ἐνοσθ.

உணர்வு உயர்வு.

§ 18. Ὅλον ἔστιν, ὃ ποιῶσαν· καὶ

μέν ὅτι τῷ αὐτῷ ᾄδον, καὶ ψάλλοντες ᾠδὴν
 ᾧ ᾠκνῶντες ἀνδράσις συμφωνεῖν ἐθέ-
 λουσιν· αὐτοὶ ᾧ ᾠδῇ μεταγανυμέ-
 νων συμφωνοῦσθαι, ἕς ἕτε ἐσθὼν ποτὶς,
 ἕτε ὀφονται, καὶ πολλοὶ ποιεῖνται. τῷ
 ᾧ ἔγγυς ἐστὶ τῷ λυσιθῆναι αὐν, ὅπ-
 ᾧ ἔχῃ ᾧ οἱ μεταγανύεσθαι καὶ σε λόγους
 ἐπὶ οὐκ ἐπαινεῖται.

λασκον· αὐτοὶ δὲ ἰσὺς τοῦ ἡμῶν μεταγινώσκον-
των ἐπισημαίνοντες, ὅς ἕτε εἶδον ποτε,
ἕτε ἄλυσανται, πάλιν πολλοὺ ποιοῦνται. τῷ-
το δὲ ἑγγύς ἐστι πάλιν λυπηθῆναι αὐτὸν, ὅτι
ἐχθρὸν καὶ οἱ ἀποστράγγοντες πάλιν σὺ λόγους
ἐπισημαίνοντες ἐποιοῦνται.

ραν ευφρανιῶσθαι, ὅς ἔτε εἶδον ποτὲ,
 ἔτε ὄφονται, πλεῖ ποικίλοι ποιεῖνται. τῷ-
 το ὃ ἐγγύς ἐστι τῇ λυπηθῆναι αὖν, ὅτι
 ἐχθ' ἡ οἱ περὶ γένεσιν πλεῖ σι λόγους
 ευφρανικὸς ἐποιεῖντο.

§ 19. ^h Μὴ εἶπ' αὐτῷ σὺ δύσκα-
ταπίπτην, τούτο ἀνθρώπῳ ἀδύνατον
ἱστολαμβεῖναι. ἀλλ' ⁱ εἶπ' ἀνθρώπῳ
διωγτὴν καὶ οἰκεῖον, τούτο καὶ σταμπὴν
ἐροικτὸν νόμιζε.

ἡσυχάζαντες. ἀλλ' ἵ ἐῖ π' ἀνθρώπων
διωγὰν καὶ οἰκτεῖον, τυτπο καὶ σταυροῦ
ἐφικτὸν νόμιζε.

§ 20. Ἐν ταῖς ἡμετέροις κηρύξε-
 i κατέδρουσε περὶ τῇ καρδίᾳ * ἐ-
 ραγείας, πληγῶν ἐποίησεν. ἀλλ' ὅτε
 ἐπαυνοῦμεθα, ὅτε παρηγοροῦμεθα, ὅ-
 τε ὑψοῦμεθα ὕψεραι, ὡς ὁπίσθου
 καὶ τοὶ φυλαττομεθα, ἢ μὲν τοὶ ὡς
 ἐλθόν, ἢ δὲ μετ' ὑποψίας, ἢ ὡς ἀνελ-
 λειπόμενοι. Ἰ τοῦτο τοὶ γενέσθω, καὶ
 ἐν ταῖς λοιπαῖς μέρεσι τοῦ βίου πολ-
 λὰ παρηγοροῦμεθα ὅτι οὗ m παρη-
 γοροῦμεθα. ἔξῃς γὰρ, ὡς ἔφην, ἐ-
 κληνέει, καὶ μὴδὲ ὑποπέσειν, μὴδὲ ἀ-
 πένεσθαι.

κατεδραψέ τις, καὶ τῇ καρδίᾳ * ἐ-
 ραγείῃ, πληγῇ ἐποίησεν. ἀλλ' ὅτε
 ἐπισπαινοῦμεθα, ὅτε πρὸς ἐκκλησίαν,
 ἢ τε ὑπόμαθ' ὕστερον, ὡς ἐπ' ἐκλον-
 ῆσι τοὺς φυλακισμένους, ἢ μὲν τοὺς ὡς
 ἐχθρὸν, ἢ δὲ μεθ' ὑποψίας, ἀγ' ὁ καλὸς
 σὺν θυμῷ. 1^ο τοῦτο τοὶ γινώσκουσιν, καὶ
 ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ βίου πολ-
 λὰ παρενθυμούμεθα ὅτι οὗτοι m πρὸς
 συμμαζόμενων. ἔξῃστι γὰρ, ὡς ἔφην, ἐκ-
 κλησίαν, καὶ μὴδὲ ὑποπτεύειν, μὴδὲ ἀ-
 πέλγειν.

αγαθός, πληρῶς ἐποίησεν. ἀλλ' ὅτε
ἐπισημαίνόμενα, ὅτε *κατακρίθημι*, ἔ-
τε ὑφ' αὐμάματι ὕψεν, ὡς ἐπὶ βίῳ
καὶ τοι φυλαττόμενα, ἔ μέν τοι ὡς
ἐχθρὸν, ἐνδὲ μεθ' ὑποτίνας, ἀν' ἀκαλί-
στας ζυμειῖς. Ἴ τοι αὐτόν τοι γένεσθαι, καὶ
ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι πρὸ βίῳ πολ-
λὰ *καταρτυνόμενα* ἥν' αὖ *m* *καταρ-*
τυνόμενων. Εἴξεται γὰρ, ὡς ἐβίβω, ἐκ-
κλίνας, καὶ μηδὲ ὑποπίευσεν, μηδὲ ἀ-
πέχεσθαι.

ἵππιμαυόμεδα, ἕτε παρὰ κίππῳ κίππῳ, ἕ-
τε ὑπορώμεδα ὕπερ, ὡς ὅτι κίππῳ
καὶ τοι φυλακόμεδα, ἕ μὲν τοι ὡς
ἐχθρὸν, ἐνδὲ μεθ' ὑπολίαν, ἀγ' ὅτι κίπ-
πῳ ζυμεῖς. ἵ τοι αὐτόν τοι γὰρ ἐδωκεν, καὶ
ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ βίου πολλ-
λὰ παρὰ κίππῳ κίππῳ, ὅτι ὅτι κίππῳ
ζυμεῖς. ἕξεται γὰρ, ὡς ἐφ' ἑλπίαν, ἐκ-
κίππῳ, καὶ μὴδὲ ὑποκίππῳ, μὴδὲ ἀ-
πὲρ κίππῳ.

τε ὑφ' ὧρά μεθα ὕστερον, ὡς ὁπ' ἐκταλον
 καὶ τοι φυλαττόμεθα, ἢ μὲν τοι ὡς
 ἐχθρὸν, ἐπεὶ μετ' ἑσπέριας, ἥδη δ' ἀνελ-
 λισσας ζυμεύεις. 1' τοῦτόν τοι γαγέειω, καὶ
 ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι ποδ' βίω· πολλὰ
 γὰρ παρενδυμώμεθα σὺν ὅσῃ m παρ-
 γνημαζόμενων. εἰς ἐστὶ γὰρ, ὡς ἔφην, ἐν-
 κλίνειν, καὶ μηδὲ ὑποπτεῖν, μηδὲ ἀ-
 πύθεσθαι.

ἡγά. τοι φυλαγόμενα, ἡ μὲν τοι ὡς
 ἔβλεπεν, ἡ δὲ μετ' ὑποψίας, αἷ' ὀκλι-
 σσας ζυμεῖς. ἵ τοιούτων τοι γένεσθαι, καὶ
 ἐν ταῖς λοιπαῖς μέρεσι τοῦ βίου πολ-
 λὰ παραινυόμενα σὺν οἷς m παρσι-
 γμηλάζομένων. ἔξεστι γὰρ, ὡς ἔβλεπεν,
 ἐκκλίνειν, καὶ μηδὲ ὑποπτεῖν, μηδὲ ἀ-
 πένεσθαι.

σὺν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ βίᾳ πολ-
λὰ παρενδυμαζόμεθα ἥ ὡς m. παρ-
ρησιαζόμενων. ἔξῃς γὰρ, ὡς ἔφην, ἐκ-
κλίνουν, καὶ μὴδὲ ὑποπέυειν, μὴδὲ ἀ-
πέχεσθαι.

ἐν τοῖς λοιποῖς μέρεσι τοῦ βίου· πολλὰ
λατρευσυμώμεθα ᾧ τῷ m πατρὶ-
σιν αὐτοῦ. ἔξῃστι γὰρ, ὡς ἔφην, ἐκ-
κλίνειν, καὶ μνηδ' ὑποπτεύειν, μνηδ' ἀ-
πέχεσθαι.

καὶ παρῆντο μύμενοι ἵππ' οὔ m. παρ-
ουσίαζομένων. ἔξιστα γὰρ, ὥς ἐφ' ἑμυ, ἐκ-
κλίνειν, καὶ μηδὲ ἀποστρέψαι, μηδὲ ἀ-
πέχεσθαι.

καὶ ἀποφενύμενοι ἐὰν τῇ οὐⁱⁱⁱ παρο-
νομαζομένων. ἔξεστ' ὦν, ὡς ἔφω, ἐκ-
κλίνειν, καὶ μηδὲ ὑποστέβειν, μηδὲ ἀ-
πέχθειν.

§ 21. Ἡ Ἐἰς τὴν μετὰ τὴν ἐκλογὴν, καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ κυρίου, ὅτι ἐκ τῶν ἀποστόλων ἑαύτων, ἢ ἀποστόλων, ὄντων, χρίων μεταστροφῶν. Ἰσχυρὸν τὸ πῶς ἀκρίβηται, ὅτι ἡς ἐκείνους πᾶσι ἐκείνους. Βλα- φημεῖται ὅτι ὁ δὲ μένων ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀ- πάτης καὶ ἀγνοίας.

9.21. Ἐκ τῆς με ἐκείνου, καὶ
 πῶς ἔσται μοι, ὅτι ἐν ὁρῶς ἰσχυροῦ
 εἶμαι, ἢ πῶς ἔσται, δύναται, χείρων
 μεταστροφῶν. Ζητῶ γὰρ πῶς ἀλῆθειαν,
 ὅφ' ἧς εὐδαίμων πᾶσι εἰσέλθῃ. βλα-
 φηται δ' ὁ δὲ μένων ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἀ-
 πείρας καὶ ἀγροίας.

ἀποφασίζω, ὅτι ἐκ ὁρῶντος ἀπολαμ-
βάνω, ἢ περὶ αὐτοῦ, δύναται, χεῖρωι
μεταδίσταται. ζητῶ γὰρ τὴν ἀλήθειαν,
ὅπως ἢς ἐλπίς πᾶσι τοῖς ἐκλάσῃ. βλα-
πτεται ὃ ὁ ὀπμένων ὅτι τῆς αὐτοῦ ἀ-
πάτης καὶ ἀγροΐα.

μεταθήσομαι. ζητῶ γὰρ πῶς ἀλλοιῆται,
ὅφ' ἥς ὕδαϊς πώποτε ἐβλάβη. βλα-
πτεται ὃ ὁ δοκίμων ὅτι τῆς ἑαυτοῦ ἀ-
πάτης καὶ ἀγροίας.

πείθει ὁ ὁπρὸς τὸν ὅτι τῆς ἐαυτοῦ ἀ-
πάτης ἢ ἀγροίας.

6 22 'Foul * 10' 2 2 2

§ 22. Εἰς τὸ ἐμαυτὸ καὶ ἑκόν

πορω· P. τε. αλλα με ε' πειπα· η' τε.

tum id te faciat, & communioni accommodum, & Diis consentientem, dum quæcunque illi attribuunt ac constituunt, laudas.

§ 17. Sursum, deorsum, in orbem feruntur elementa. virtutis verò motus nullâ harum viâ fertur. sed divinius est quiddam, viâque hæc facili apprehensu progrediens, prosperè semper procedit.

§. 18. Qale, qaso, hoc est, qod faciunt homines? eos, q̄i eodem secum tempore vivunt, laudare cū renuant; ipsi à posteris, q̄i eos nec nōrint unqam nec viderint, celebrari plurimi faciunt. hoc avtem idem est propē, ac si qis contristaretur, q̄ia homines prisca encomiis eum non sint prosecuti.

§ 19. Noli, siquid tibi fuerit effectu difficile, opinari ideo, hominem nullum id posse. Sed siquid fuerit, quod possit quisquam, hominisque sit munus, id te quoque assequi posse existimes.

§ 20. Inter exercendum, si quis unguibus lancinaverit, aut capite alliso plagam impigerit, nullam indignationis notam edimus; nec offendimur, nec tanquam insidiatorem deinceps suspectum hunc habemus. cavemus tamen nobis ab eo quantum possumus, sed nec tanquam ab hoste, aut tanquam suspicaces, verum ita, ut animo pacato declinemus tantum. eodem plane modo & in reliqua nos vita geramus. ne advertamus illis animum, quæ ab eis, qui nobiscum in vita quasi committuntur, hujusmodi nobis multa contingunt. licet enim illos cavere & declinare citra suspicionem ullam aut odium.

§ 21. Si quis convincere me poterit, palamq; mihi facere, quod in re ulla minus rectè vel sentiã vel me geram, læto lubentique animo mutabo. sector enim veritatem, à qua nemo unquam læsus est. læditur verò, qui in errore suo & ignorantia persistit.

§ 22. Ego, quod mei est officii, exequor.
reliqua me nevtquam sollicitum habent. ave
enim

§ 28. § 21.
L. 3. § 16.
Sup. § 16.
L. 2. § 2.
L. 3. § 3.
L. 1. § 17.
L. 9. § 9. 12.
§ 13.

L. 5. § 16.
- πιν. Lug.
L. 7. § 31.
L. 3. § 1.

L. 10. § 8.
L. 5. § 9.
L. 5. 21. 33.
L. 7. 31.
L. 5. § 20.
36. L. 7. § 46.
L. 2. § 4. 17.
L. 1. § 16.
* εὐδον Xyl.

L. 1. § 16.

Ibid.

L. 11. § 13. 18.

Sup. § 14.

L. 1. § 16.

L. 10. § 12.

L. 1. § 1.

L. 1. § 16.

Ibid.

Ibid.

Ibid.

* μὲν ἐν τῷ
[αὐτῷ] μ.
Cal.

Ibid.

Ibid.

Sup. § 21.

L. 1. § 3.

L. 2. § 11. 15.

§ 19.

§ 28. Θάνατος ἂν ἀνὰ πάλαι αἰ-
διητικῆς ἂν ἡντιπύας, καὶ ὀδυνητικῆς ὀδυ-
ρσπασίας, καὶ διανοητικῆς διεξόδου, καὶ
ἂν τῆς πρὸς τὴν σάρκα λειψυργίας.

§ 29. Ἀγαθόν ἔστι, ἐν ᾧ βίη ὁ τὸ
σῶμά σοι μὴ ἀπαυδῇ, ἐν τούτῳ ἡ τὴν
ψυχὴν περιπαυδῇ.

§ 30. Ὅσα μὴ ἀποκαταρωθῆς,
ὁ μὴ βαρῆς γίνεσθαι γάρ. πῆρσαι * ἐν
σπαντὶ ἡ ἀπλῶν, ἀγαθὸν, ἀκέραιον,
σεμνὸν, ἡ ἀκομφαν, τὸ διὰ τὴν φίλον, δε-
σοσβῆ, ἐν μολῇ, φιλόστοργον, ἐρρωμένον
πρὸς τὰ ἀρέποντα ἔργα. ἡ ἀγνώστου,
ἡνὰ ποιῶν συμμείνης ἡ, δίδόν σοι ἡ δι-
λῆτε ποιῶσαι φιλοσοφία. ἡ αἰδοῖς δι-
εῖς, ἡ σάξαι ἀνθρώπους. ὁ βραχὺς ὁ
βίος ἡ καρπὸς τῆς ἐπιγίης ζωῆς, δι-
ἀθesis ὅσα, καὶ ἀράξεις κοινωτικῆς,
ἡ πάντα, ὡς Ἀντωνίνου μαθητῆς τὸ
ἡσυχάζει καὶ λόγον περιουσιῶν εὐπο-
ρον ἐκείνης, καὶ τὸ ὁμαλὲς πανταχόθεν, καὶ
τὸ ὅσον, καὶ τὸ * εὐδον τὸν περιουσι-
αυ, καὶ τὸ μολίχον, καὶ τὸ ἀκαταμάχον,
καὶ τὸ πᾶσι τὴν κατὰ τὴν ἡσυχίαν περι-
ουσιῶν φιλοτιμιῶν καὶ ὡς ἐκείνῳ ἐκ
ἀν ἡ ὁλως παρήκειν, μὴ ἀντιτερον εὐ-
μάλα καπνῶν, καὶ σαφῶς νόστους καὶ
ὡς ἡ ἔρερον ἐκείνῳ τὸ ἀδίκως μεμ-
φομένους, ἡ μὴ ἀντιμεμφομένῳ καὶ ὡς
ἡ ἐπὶ ἐλὲν ἐσπεύδον καὶ ὡς * διαβο-
λαὶς ἐκ ἐξέχου καὶ ὡς ἀκρίβους ἡν ἐξέ-
τασῆς ἡδῶν καὶ ἀράξεων καὶ ἡ ἐκ οὐρε-
δισῆς, ἡ ἀποδοῆς, ἡ ἐκ ἀποπῆς, ἡ
σφισῆς καὶ ὡς ἡ ὁλίγοις ἀρκέμενῳ,
ἡ δίκης, ἡ σφισῆς, ἡ δίκης, ἡ σφισῆς, ἡ
ρεσία καὶ ὡς ἡ φιλόπονον, καὶ μακρόθυ-
μον καὶ διὰ * ἡ ἐν τῷ μέχει ἐπὶ
εργῶν διὰ τὴν λιτὴν διαίτην, μὴ δὲ τὸν
ἡσυχάζειν τὰ ἀντιπῶμαλα πρὸς τὴν
συνήθη ὥσπερ χεῖρ καὶ ὡς τὸ βέλαιον
καὶ ὁμοίον ἐν πᾶσι φιλίας αὐτῶν καὶ τὸ
ἡ ἀνὰ ἡσυχίαν ἀντιπῶμαλον παρρησιασ-
τικῶς πᾶσι γράμμαις αὐτῶν, καὶ ἡ χεῖρ
ἐν τῇ δεικνύει κρείττον καὶ ὡς ἡ θεοσι-
βῆς χρεῖς δεικνύει κρείττον ἡν ἡ ἡσυχία
ἐν συνήθειᾳ σοι ὅπως ἡ πελαγία ὥσπερ, ὡς ἐκείνη.

§ 28. Mors finem imponit sensuum
impressioni, & affectuum impulsui, & men-
tis discursui, & obeundo circa carnem mi-
nisterio.

§ 29. Turpe est in vitæ tuæ instituto,
prius animam tibi deficere, quam corpus
deficiat.

§ 30. Cave nè in mores Casareos tranf-
eas, nè inficiaris. Solet enim hoc fieri.
itaque serva te simplicem, bonum, integrum,
gravem, serium, justum amantem, pium, pla-
cidum, affectu genuino præditum, in of-
ficio præstando strenuum. contende, talis
ut persistas, qalem facere te philosophia
volebat. Deos verere, homines tuere. bre-
vis est vita. fructus unus hic terrestris vitæ
istius, dispositio pia, actioque benefica.
Tanquam Antonini discipulus, fac quæcumq;
facis. imitare constantem illius in rebus ri-
tè gestis tenorem, in cunctis æqabilitatem,
pietatem, vultus serenitatem, comitatem,
gloriæ inanitis contemptum, in rebus inda-
gandis studium; utque nihil omnino præ-
terierit, priusquam sedulo considerasset &
liquidò perspexisset: utque tulerit immerito
reprehendentes, nec eos vicissim redargue-
rit. ut nihil enixè aut festinè moliebatur:
ut delationes non admiserit. ut morum
actionumque accuratus explorator fuerit;
non conviciator, non meticulosus, non
suspiciosus, non sophista. ut paucis con-
tentus, tecto nempe, strato, veste, victu,
servitio: ut laborum amans, irasci tar-
dus, eodem loci ad vesperam usque, dia-
tæ tenuis beneficio, manere potis; nec
excernere, nisi tempore consveto, ne-
cessè habens. adhæc constantiam & æ-
qabilitatem in amicitiiis colendis. utque
sententiis ipsius liberè se opposcentes susti-
nuerit; gavisus etiam, si quis melius quicquam
proferret. deniq; ut citra superstitionem
fuerit religiosus. hæc, inquam, imitare, ut
probè conscio tibi, sicut illi olim, superven-
iat hora novissima.

§ 31. ^a Ἀνδρες καὶ ἀγαλλή-
ται· καὶ ^b ἐμπαιδὺς πολλοὶ καὶ ἀνέ-
μοι, ὅτι ^c ὄψαί σου ἠγάπησάν, πόλιν
ἐκχευομένην βλάττει τῶσδε, καὶ ὡς ὅτε
ἔσται.

[illegible][illegible]

\$ 34.	¹ H ₂ O + CO ₂ → C ₆ H ₁₂ O ₆	1 L. 2. § 11. 1. 1.
\$ 35.	^m O ₂ → 2 H ₂ O	§ 10. § 1. 1.
		- L. 4. § 11. 1.
		1. 5. § 1. 1. 2.

[Faint handwritten text from another page]

[illegible]

H 3

Сам.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.3.9

ac intelligentes, alii effectiōis infcīi. qo modo dormientes qoq; Heraclitus, opinor, operarios esse dixit, & ad ea qā in mundo aguntur, operas conferre. alius vero alio modo operam confert. ex abundanti verō & is qī qiratur, & qī in aduersum nititur, & qī ea qā fiunt, tollere conatur. nam & sic affectis mundus opus habebat. proinde cogita tandem, qorum in numerum te referas. siquidem rector ille universi omnino te probe utetur, teque in operariorum operāq; mutuas conferentium partem recipiet. tu verō cave pars ejusmodi sis, qualis in fabula vilis & ridiculus versis ille, cujus meminit Chrysippus.

§ 43. Nunquid Sol pluvix munus am-
bit, aut telluris Aesculapius? quid sidera
ipsa, nonne diversa quamvis sint, ad unum
tamen idēq; efficiendum operas mutuas
conferunt.

§ 44. Siquid de me eīq; qā mihi sunt
abventura Dū consuluerint, omnino be-
ne consuluerunt. etenim consiliū expertem
Deum nec cogitare facile fuerit, ut autem
male mihi facerent, ecquid eos impelleret?
ecquid enim vel illis ipsis, vel universo, cu-
jus praeipue curam gerunt, inde accederet?
quod si de me speciatim nihil consuluerint,
at de rebus universi saltem omnino consu-
luerunt; qib; & mea cum consecutione ne-
cessaria cohæreāt amplecti haec debeo eīq;
acquiescere. sin de nulla prorsus te consilia
ineunt, quod tamen impium est credere,
qorsum tunc immolemus, supplicemus, ju-
remus, alia faciamus, qā facimus singuli,
tanquam si Deos praesentes & conversantes
nobiscum habeamus: at si de nulla re, in-
quam, nostra consilia ineunt; quidni egomet
mihi consulam? mihi autem deliberatio
competit, de eo quod conducatur mihi. con-
ducit vero unicuique, quod est constitutioni
& naturae ipsius consentaneum. porro na-
tura mea rationalis & civilis est: civitas &
patria, qā Antoninus, Roma, qā homo,
mundus. hisce civitatibus qā utilia, &
mihi sunt bona.

καὶ συνεκκαλεῖσθαι τοὺς, οἱ δὲ ἀντιπαύονται *.
καὶ τῶν τοῦ καθυπνιδίου, θεμαί, ὅ
Ἡράκλειτος ὁρίζεται τὴν ἀρετήν, καὶ συν-
εργῶν ἐστὶν ἐν τοῖς ἀνθρώποις μεταβολαί. ἀλλ-
λ' οὐ, ὅτι καὶ ἄλλα συνεργεῖ. * ἐν τῇ
εὐκλείᾳ δὲ καὶ ὁ μαθηματικὸς, καὶ ὁ ἀν-
τιθέσθαι ἀντιθέσθαι, καὶ ἀντιθέσθαι τῇ
μεταβολῇ. καὶ γὰρ * τῶν ταῦτα ἔχον-
τες ὁ λόγος. λαμβάνει δὲ αὖτις αἱ
πᾶσαι ψαῖται ἐκ τῆς αὐτῆς ἰσότητος καὶ γὰρ
τοῦτο ἐστὶν ὅτι καὶ αἱ χεῖρες * ὅτι τὰ ἅλα
δοικῶνται, καὶ συνεκκαλεῖσθαι οὐκ εἰς αὐτοὺς
π * ὅτι συνεργεῖ καὶ συνεργεῖται. ἀλλ-
λ' αὖ μὴ ταῦτα μαρτυρεῖται, οἱ δὲ ἐν
πᾶσι καὶ γὰρ ἐστὶν ἐν τῇ ἀρετῇ,
καὶ χρονοῦ καὶ μετρήσεως.

§ 43. Ὁ μὲν ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα
ἀλλοῖον πρὸς ἑαυτοὺς καὶ τὸν ἀσκαμένον τὸν πᾶν
καρποῦνται; καὶ ἡ γὰρ ὁ ἥλιος ἔκαστον, ὅτι
ἐκ διαφόρων πᾶν, αὐτοῦ καὶ ἡ πρὸς τὸ αὐτοῦ

§ 44. Ὁ δὲ πᾶν ὁ κόσμος οὐκ
ἐστὶν ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων ὅτι
ἀλλοῖον οὐκ εἶναι, καὶ αἱ ἀνθρώπων
ἐκ τῆς αὐτῆς ἰσότητος καὶ γὰρ
τοῦτο ἐστὶν ὅτι καὶ αἱ χεῖρες * ὅτι τὰ ἅλα
δοικῶνται, καὶ συνεκκαλεῖσθαι οὐκ εἰς αὐτοὺς
π * ὅτι συνεργεῖ καὶ συνεργεῖται. ἀλλ-
λ' αὖ μὴ ταῦτα μαρτυρεῖται, οἱ δὲ ἐν
πᾶσι καὶ γὰρ ἐστὶν ἐν τῇ ἀρετῇ,
καὶ χρονοῦ καὶ μετρήσεως.

* -σῆτος f.

* L. 7. § 56.

* L. 8. § 35.

L. 10. § 28.

* L. 9. § 42.

* Sup. § 1. 5.

* Sup. § 14. 1.

7. § 19.

* L. 4. § 17.

* L. 5. § 9.

* L. 3. § 41.

7. § 41. L. 9.

§ 28.

* L. 2. § 11.

* Sup. § 4.

* L. 5. § 8.

* L. 3. § 18.

* L. 9. § 18.

* Sup. § 10. 49.

* L. 2. § 16. 1.

1. § 11.

* L. 12. § 1.

* L. 2. § 1.

* L. 4. § 21.

L. 5. § 24.

§ 45.

L. 5. § 8.

* f.

L. 2. § 9.

* "Ωπερ Lug.

"Οπερ Xyl.

L. 2. § 14.

Sup. 37.

L. 7. § 1. l.

9. § 28.

L. 3. § 3. l.

4. § 48.

L. 7. § 19.

L. 10. § 9.

Inf. § 56.

L. 7. § 23.

L. 4. § 33.

L. 2. § 17. l.

4. § 33.

L. 3. § 16.

L. 3. § 11.

L. 9. § 11. l.

L. 9. § 18.

L. 5. § 31.

L. 1. § 2.

L. 1. § 3. 14.

L. 3. § 13.

§ 45. a. "Οτι ἐνθάδε συμβαίνει, πῶς τὰ ὅλα συμπεριέηκει τοῦτο· ἀλλ' ἐπ' ἐκείνῳ, ὡς ἐπίπαν ὀφεί πα-
ραφυλάττει, ὅσα ἀνθρώπων * ἢ ἐ-
περιεῖς ἀνθρώποις. ἡτοιμάσας τὴν νῦν τὸ
συμπεριεῖς ὅτι τῶν μέσων λαμβανέσθαι.

§ 46. * "Οπερ περιεῖσαι σοι τὰ
αἰμῶνι τῶν θεάτων καὶ τοῖς τοῖς τοῖς χρεῖ-
οις, ὡς c αἰετὶ αὐτὰ ὁρῶμενα, καὶ τὸ
ὁμοειδές, περιεκορῇ τῶν θεῶν ποιεῖ τὰ-
το καὶ ἐπ' ὅλα τὰ βίε πάρειν. d πᾶν τα-
γὰρ ἀνὸς καὶ τὸ αὐτὰ, καὶ ἐκ τῶν αὐ-
τῶν. μέρεϊ τίνῃ-εν;

§ 47. Ἐννοεῖ συνεχῶς c παντοῖας
ἀνθρώπους, καὶ παντοῖαν μὲ ἐπιτηδεύ-
ματων, πωλοδωπῶν καὶ ἐδωδῶν, τεδνε-
ῶν. ὡς κατέπειτα τῶν μέρεϊ φιλοσί-
ων, καὶ φιλοφίλων, καὶ Ὀργανίων. μὲ-
πιδι νῦν ἐπ' ὅλα τὰ ἄλλα φύλα. ἐκεῖ καὶ
μεταβαλεῖν ἡμᾶς δεῖ, ὅπως τοῦτο μὲ
δεινοὶ ῥάτορες, τοῦτο καὶ f σεμνοὶ φιλόπε-
φοι, Ἡρακλείτος, Πυθαγόρας, Σωκράτης.
τοῦτο καὶ ἡρώες πρότερον τοῦτο καὶ ἡ
ὑπερὸν στρατηγῶν, πύργων. ἐπ' ἐκείνοις καὶ
"Ευδοξος, Ἰσπαρχος, Ἀρχιμήδης, ἄλλαι
φύσεις ὀξείαι, μεγαλόφρονες, φιλόπονοι,
πανουργοί, ἑ αὐθάδεις, αὐτῆς τῆς ἐπιτη-
δεύσεως καὶ ἐρημέρεϊ τῶν ἀνθρώπων ζωῆς χαλδ-
ασαί, ὅς Μένιππος καὶ ὅσοι τοῖς τοῖς.
ὡς παύτων τέτων ἐννοεῖς ἐπ' ἡ πάλαι
κεῖναι. πᾶν ὅσον i δεινὸν αὐτοῖς; τί
καὶ τοῖς k μὲν ὀνομαζομένοις ὅλως;
i ἐν ᾧδε πολλὰ ἄξιον; τὸ m μετ' ἀλη-
θείας καὶ δημοσύνης n ἐυμενῇ τοῖς φει-
σας καὶ ἀδίκους διαβίβειν.

§ 48. "Οταν εὐφρανῶν σεαυτὸν θε-
λῃς, o ἐνθυμῶς τὰ περὶ τὴν ψαλὰ τῶν
συμβιέντων. ὅς; τοῦ μὲ, τὸ δραστή-
ειον τοῦ καὶ p τὸ ἀδύνατον. τοῦ καὶ τὸ
q ἐυμενέσθαι. ἄλλως καὶ ἄλλο π. ἡ-
δὲν γὰρ ἔπος εὐφραίνει, ὡς τὰ ὁ-
μοιωμάτων τῶν ἀρετῶν ἐμφανόμενα
τοῖς ἡρώεσι τ' συζώντων, καὶ ἀθρόα ὡς
διόν τε συμπιπτόντα. διὰ καὶ r ἀπὸ χειρὸς
αὐτὰ ἐκτείνον.

§ 45. Quæcumq; unicuiq; contingunt, u-
niverso conducunt. hoc sufficere poterat.
sed & illud adjiciatur, quod in universum
observatione habitâ deprehendes, quicquid
alicui conducit, etiam aliis conducere. con-
ducibilis verò vocabulum in sensu com-
muni nunc sumatur, cum de rebus mediis
adhibetur.

§ 46. Quæmodum afficere te solent
ea quæ in theatro locisq; ejusmodi repræ-
sentantur, ut eadem semper uniformiter
exhibita, spectandi satietatem pariant: eo-
dem modo & in vita tota sis affectus.
universa enim sunt sursum deorsum eadem,
& ex eisdem. quousq; igitur?

§ 47. Istud jugiter cogita, omnis ge-
neris, omniumq; tam studiorum, quàm &
nationum, homines, mortem obivisse: de-
scende hoc modo usq; ad Philistionem,
Ptoebum, Origanionem. tum ad alias clas-
ses te transfer. eò nimirum nos concedere
oportet, quò tot oratores disertî, tot phi-
losophi verendi, Heraclitus, Pythagoras,
Socrates; tot heroes prisçi; tot hos secuti
imperatores, tyranni: Evdokus insuper,
Hipparchus, Archimedes; alia acuta, sub-
limia, industria, versuta, arrogantia inge-
nia: ipsi vitæ hujusce caducæ & in diecu-
lam durantis subannatores, qualis Me-
nippus, illiusq; similes. hos omnes jam o-
lim occubuisse memineris. at ecquid indè
illis mali? ecquid & illis, quorum nè nomina
quidem supersunt? unicum ergò istic est,
quod sit plurimi faciendum, ut veritatem
justitiâmq; colens ipse, cum mendacibus
injustisq; benevolè degas.

§ 48. Oblectare te siquando libuerit,
virtutes eorum, qui tecum vivunt, cogita;
hujus industriam, illius modestiam, alterius
liberalitatem, alterius aliam aliquam. ni-
hil enim animus oblectat magis, quàm vir-
tutum imagines in moribus eorum qui unâ
degunt nobiscum exerentes se, & quàm fieri
potest confertissimè, mentis oculis se inge-
rentes. in promptu itaq; esto tibi istiusmodi.

§ 49.

ἰσχύειν τὸ διεφθαρμένον, ἢ τὸ χυλὸν τῷ
ἐκτελειῶντι, καὶ ὁ ἴδης τῷ λυπομένῳ.

^a L. 2. § 9.

^b L. 5. § 8.

§ 58. ^a Κατὰ τὸ λόγον τῆς σφύ-
σεως, βίβν σε ἐδείξ κωλύσει, ^b ὡς δὲ τὸ
λόγον τῆς κοινῆς φύσεως, ἐδέν σοι συμ-
βήσεται.

^c L. 4. § 3. l. 7.

§ 62. l. 9. § 27.

^d L. 10. § 19.

^e L. 2. § 12. l.

3. § 10.

^f Sup. § 56.

§ 59. ^c Οἱ εἰσιν, δις δὲ λαβὴν
ἀρέσκειν, καὶ ^d διὰ δὲ διασφραγίσματα,
καὶ ^e διὰ ἐνερχειῶν, ὡς ^f παρὰ τὸν
αἶφον πάντα κωλύει, καὶ ^f ὅσα ἐκεί-
νην ἔχουσιν.

posse putas mentis errorem, qam apud ar-
qatum bilem, apud lymphaticum virus?

§ 58. Qo minis secundum naturā
tuā rationem vivas, nemo te coegerit.
præter rationem verò naturā communis
nihil tibi contigerit.

§ 59. Perpende tecum, qales sint qi-
bus placere cupis, & qarum rerum potiun-
di cavisā id velis, qibufq; officiis ista de-
merearis. item qam citò ævum omnia con-
det, qorq; etiam res jam condiderit.

BIBΛIΟΝ Ζ'

LIBER VII.

^a Inf. § 58.

Πῶς καὶ αἱ τὰς ἐστίν.
^a ὁ πᾶσις εἶδες, καὶ
ἐπὶ παντὶ τῷ ἀμύσαι-
νοντος πρὸς χεῖρον ἐξῆ, ὅτι
τοῦτο ὅτι πολλὰς εἶδες, ^b ὅπως ἀνα-
κτάς τὰ αὐτὰ εὐρησῇς, ^c ὡς μετὰ αἱ ἰσο-
εἶαι αἱ παλαιαὶ, αἱ μέσαι, αἱ νεώτεροι, ὡς
νῦν μετὰ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι, ^d ἐπὶ τὴν
καμὴν ^e πάντα, καὶ συνήθη φολιόχρησιν.

^b L. 2. § 14.

^c L. 6. § 17. 46.

^d L. 8. § 15. l.

12. § 26.

^e L. 8. § 6.

^f L. 6. § 37.

^g συνήθη καὶ.

^h L. 5. § 11. Inf.

§ 23. l. 12. §

24.

ⁱ L. 8. § 1.

^j ὡς f.

^k L. 6. § 52.

^l L. 5. § 19.

^m L. 3. § 5.

Inf. § 12.

ⁿ L. 4. § 3.

^o L. 6. § 31.

^p L. 12. § 29.

^q Inf. § 48. l.

9. § 24.

^r L. 4. § 3.

^s L. 5. § 33.

^t μενᾶς.

^u L. 11. § 12.

^v L. 2. § 2.

^w L. 4. § 25.

^x L. 8. § 43.

§ 2. Τὰ δόγματα πῶς ἀλλως δι-
ναται νεκρωθῆναι, ἐάν μὴ αἱ κατὰ λῆ-
λαι αὐτοῖς φαντασίαι ἀβεβήκων, ^a ὡς
διηρηκὸς ἀναζωπυρεῖν ἐπὶ σοὶ ὅτι ὅτι ἡ δι-
ναται, περὶ τούτου δὲ εἶς ἀπολαμβάνειν.
εἰ δύναται, τί παρέχεται, ^b τὰ ἐξω-
τῆς ἐμῆς διανοίας ἐπὶ τὴν ἄλλαν φύσιν
ἐμὴν διάνοιαν τοῦτο πᾶσι, καὶ ^c ὁρῶν
εἰ. ^d ἀναβιβᾷ σοὶ ἐξῆ, ^e καὶ ^f πα-
λιν τὸ πρῶτον, ὡς ἑώρα, ^g ἐν τῷ
τῷ τὸ ἀναβιβᾷ.

§ 3. ^h Πομπῆς κακοποδία, ὅτι σκί-
νης δράματα, ποιμνία, ἀγέλαι, ⁱ δια-
δοξαπομοί, ^j κυνιδίαις ἀσέλιον ἐρριμ-
μῶν, ^k λαμῶν εἰς τὰς τῶν ἰχθύων δε-
ξαδίας, ^l μυρμηκῶν ταλαιπωρία, καὶ
ἀχθοροαίαι, ^m μυρίων ἐπισημῶν δια-
δρομαί, ⁿ σιγνᾶς καὶ ἀσέλιον ἀνδρά-
σχῆ, ^o ἐν τούτοις ^p ἐμὴν καὶ
μὴ φρονεῖν ἐσάναι. ^q παρακαλεῖται

Quid est vitiositas? hoc, quod
sæpe vidisti. in omni casu
occurrat idem, hoc est quod
sæpe vidi. omnino sursum
deorsum eadem deprehendes, qibus re-
fertæ sunt historiæ priscae, mediæ, præ-
sentes; qibus civitates atq; familiæ sca-
tent. nihil est novi. consveta & caduca
sunt omnia.

§ 2. Dogmata in te aboleri qo mo-
do poterunt, nisi cogitationes bis con-
gruæ extingvantur? qas resuscitare tibi,
qoties libuerit, licet. possum de re ista,
qod oportet, opinari. Si possum, qid
perturbatur mihi animus? nihil qicqam
ad mentem faciunt; qæ extra mentem
sunt sita. hoc modo sis affectus, &
rectus consistis. reviviscere tibi licet. res
iplas intueri prout prius vidisti. hoc est
enim reviviscere.

§ 3. Pompæ studium inane, fabulæ
scenicae, greges, armenta, velitationes, ca-
tulis projectum officulum, offula in pisci-
nam immissa, fornicatum ærumnæ &
bajulationes, musculorum perteritorum
discursus, sigillaria verticillis cita. hoc
genus sunt externa cuncta. in his igitur
benevolum placidumq; consistere
par est, non avtem insolescere: intel-
ligere

ligere nihilominus, tanti quæque esse, quanti illud est in quo studium posuerit.

§ 4. In sermone, eis quæ dicuntur; in conatu omni, eis quæ fiunt animum advertere oportet: & in altero quidem, quid designetur; in altero vero, quorum referatur, considerandum.

§ 5. Sufficitne ad istud mens mea, nocere? si sufficit, eam tanquam instrumento ab universi natura mihi dato ad hoc efficiendum utor, si non sufficit, aut opus illi concedo, quia me melius id efficere potest, nisi aliter ad officium meum pertinuerit; vel quod possum facio, eo adscito quod mentis meæ operâ usus id possit, quod ad societatem humanam est hoc ipso tempore tempestivum ac utile. quicquid enim, vel per me, vel cum alio fecero, ad id duntaxat tendere fas est, quod est societati utile & congruum.

§ 6. Quam multi qui celebres admodum olim existere, oblivioni nunc sunt traditi? quam multi etiam eorum, qui istos celebraverant, jam olim penitus aboliti sunt?

§ 7. Auxilii ne te pudeat. hoc est enim tibi propositum, ut quod est muneris tui facias, quomodo militi in dicatione murali. quid ergo, si ad propugnaculum ascendere solus, quia claudus es, nequeas, ab altero vero adjutus possis?

§ 8. De fortis sollicitas ne sis. accedes enim ad ea, si ita necesse fuerit, ratione instructis eadem, quia nunc ad presentia uteris.

§ 9. Omnia sunt sibi invicem impleta, & vinculo quodam sacro sibi invicem se devincta, ut nihil alterum ab altero sit alienum. coordinantur enim simul, eundemq. mundum cohonestant. etenim & mundus unus, & Deus unus est in omnibus, & materia una, & lex una; ratio nempe animantium intelligentium omnium communis; & veritas una; siquidem

μία τις, ὅτι ἡ παύση ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 4. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 5. Πάντες οὖν ἔχουσιν ἡ δὲ δόξα καὶ ἡ δόξα, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 6. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 7. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 8. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

§ 9. ὅτι καὶ ἡ ἀξίως ἁγίως ἔστιν, ὅσα δὲ ἔστιν ἐπὶ ταύτῃ ἐστὶν ἡ ἀπὸ τοῦ κόσμου.

2 L. 5. § 16.

1 Inf. § 30. l.

6. § 53.

1 L. 2. § 16.

2 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

1 L. 2. § 16.

ἡ τελειότης μία ἢ ὁμογενὴς, καὶ τὸ αὐτὸ λόγῳ μετεχόντων ζώων.

* I. 2. § 12.

Inf. § 19.

* L. 4. § 14.

* Sup. § 5.

§ 10. Ἄν τὸ ἐνυλον, ἐναφάνει τὰς τῆς ὅλων ἐσφ. καὶ πᾶν αἶπον, ἢ εἰς τὸν ὅλων λόγον τὰς ἀναλαμβάνεται καὶ παντὸς μὴ τὰς ἐγκαταχέονται τοῦ αἵωνι.

* L. 1. § 9. l.

9. § 9.

* L. 3. § 5.

Sup. § 2.

* L. 9. § 9.

* L. 2. § 1.

§ 11. Τὸ λογικὸν ζῷον ἢ αὐτὸ περὶ αὐτὸ κατὰ φύσιν ὅτι, καὶ κατὰ λόγον.

§ 12. Ὁρδός, ἢ ὁρθόμηνος.

§ 13. Οἷον ὅταν ἐν ἡνωμένοις τὰ μέλη τῆς σώματος, τῶτον ἐκεῖ τὸ λογικόν, ὅταν διεσπῶσι τὰ λογικά, ὅταν μὴ πᾶσι συνερῶσι κατεπελάσσονται. μᾶλλον δὲ σοὶ ἢ τῶν νόσων περὶ αὐτὸν, ἐάν περὶ αὐτὸν πολλὰς λέγῃς, ὅτι ἡ μέλη ἐκεῖ τὸ λογικόν συνέρχεται. ἐάν τ' διὰ τοῦ ῥῶ σοι χεῖν ἡ μέλη, ἢ αὐτὸν λέγῃς, ἢ πᾶσι ἀπὸ καρδίας φιλεῖς τὸ ἀνθρώπου, ἢ πᾶσι καταληπτικῶς * καὶ ἐνφραίνει τὸ ἐνερῶνται ἐπὶ αὐτὸν αὐτὸν ψυχὴν ποιεῖς, ἢ πᾶσι αὐτὸν ἐν ποιεῖς.

* L. 8. § 7. l.

10. § 6.

* L. 2. § 3. 4.

* ἀντικεινῶς L.

9 § 42.

* L. 8. § 16.

* Inf. § 74.

* L. 11. § 4.

* περὶ αὐτὸν.

Lug. An.

* Inf. § 16. 33.

* L. 8. § 28.

* L. 4. § 7.

* L. 6. § 8.

* L. 6. § 52.

* L. 4. § 18.

* L. 6. § 2. 22.

* L. 12. § 1.

* L. 8. § 5.

* L. 4. § 20.

* ὅταν πᾶσι π.

* L. 5. § 19.

* L. 8. § 29. 40.

* -χρῆς.

* -εἶς.

* [ἐλπίς].

* εἰς ἐπ. [ἐκ-]

* [ἐκ-] Boot.

* [ἐκ-] Salm.

* L. 5. § 26.

* Inf. § 33. l.

* L. 8. § 28.

§ 14. Ὁ δὲ εἰς, ἐξωθεν περὶ αὐτὸν τοῖς παθεῖν ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν ταύτης δυναμένοις. ἐκεῖνα γὰρ, ἐάν δὲ λήσῃ, μέμψῃ τὸ παθόντα. ἢ ἐγὼ γὰρ, ἐάν μὴ ὑπολάβω ὅτι κακὸν τὸ συμβεβηκός, ἢ πᾶσι βέβλαμαι. ὅτι ἐστὶ δὲ μοι μὴ ὑπολαβεῖν.

§ 15. Ὅτι ἂν πᾶσι ποιῇ ἢ λέγῃ, ἢ εἰς αὐτὸν ἀγαθὸν ἢ. ὡς ἂν εἰς ὅτι οὐδὲ, ἢ τὸ σμάρagdus, ἢ ἢ πορφύρεα τοῦτο αὐτὸ ἐλέγῃ, * ὅτι, πᾶσι ποιῇ, ἢ λέγῃ, ἐκεῖ δὲ σμάρagdus ἢ, καὶ τὸ εὐαὶ τοῦ χρῶμα ἐχέει.

§ 16. Ὅτι ἡ ἀνιόντων, αὐτὸ ἐκεῖ τὸ ἐκ ἐνοχλεῖ. ὅτι, λέγω, ἢ πορφυρεῖ * αὐτὸ * εἰς ὅτι οὐδὲ. εἰ δὲ πᾶσι ἀλλὰ αὐτὸ πορφυρεῖ ἢ λυτῶσι δυναται, ποιεῖται. αὐτὸ γὰρ αὐτὸ ὑποληπτικῶς ἢ ὅτι εἰς τοιαύτας ἐκείνας. τὸ σμάρagdus, μὴ πᾶσι π, αὐτὸ

& perfectio una animantium sibi invicem congenerū, ejusdēmq; rationis participum.

§ 10. Materiale omne, in universi substantiam qām celerrimē evanescit: cavillare omne, in universi rationem non minus citō resorbetur; memoria denique rei cujusq; pari celeritate in ævo qasi defossā sepelitur.

§ 11. Animalī ratione prædito eadem actio est, & secundū naturam, & secundū rationem.

§ 12. Aut rectus, aut erectus sis.

§ 13. Qomodo se habent in continuis corporis membra, eodem se habent in diffinitis qā ratione sunt prodita. ad mutuas enim rei eidem conficiendæ operas confendas nata sunt utraq; consideratio hæc animum tuum magis attinget, si te frequenter sic allocutus fueris, Membrum sum ego compagis istius qā ex ratione præditis componitur. sin partē duntaxat esse te dixeris, homines ex animo nondum diligis, hoc ipsum benefacere per se nondū oblectat te: adhuc tanqām qd fieri deceat tantū facis, nondū perinde ac si tibi ipsi benefacias.

§ 14. Qicquid voluerit, eis extrinsecus accadat, qā casibus istiusmodi affici possunt. ipsa enim, qā affecta sunt, conqerantur, si velint. ipse nisi malum censuero id qd contingit, nondum sum læsus: in me autem situm est, nihil tale opinari.

§ 15. Qicquid vel fecerit vel dixerit quisqām, probum esse me oportet. havd aliter, qām si avrum aut smaragdus aut purpura itā jugiter diceret, Qicquid fecerit dixeritve quisqām, smaragdum esse me oportet, nitoremq; meum retinere.

§ 16. Mens an non ipsa perturbat se? verbi gratiā, an non ipsa in formidinem, in mœstitiā impellit se? alius quis si terrefacere eam aut contristari possit, faciat. in ipsius voluntate situm est, ut nē ad motus istiusmodi opinando se commoveat. corpusculum nē qid patiat, sibi curā.

cura habeat, si possit, & quando patitur quicquam, congeratur. animula verò, quæ timet, quæ dolet, quæ super his omnino aliquid opinatur, nihil horum patietur, nisi si eam ipse in iudicium istiusmodi demiseris. nullius rei alterius per se indiga est mens, nisi ipsa sibi indigentiam creaverit. eademque ratione & perturbatione & impedimento omni immunis, nisi ipsa se perturbaverit aut impediverit.

§ 17. Felicitas est bonus genius, siue mens bona. quid igitur facis hic, o phantasia? faceffe hinc, per deos, uti accessisti: nihil enim opus te habeo. more antiquo accessisti. nec succenseo tibi tamen. faceffe tantum.

§ 18. Cur mutationem quis metuat? ecquid enim fieri potest absque mutatione? ecquid autem aut gratius aut familiarius universi natura? ipse num balneo uti poteris, ni ligna mutationem subeant? num nutriris, ni edulia itidem mutantur? nunquid aliud utile quicquam perfici, nisi interveniente mutatione? an non vides simile quiddam esse & mutationem tui, nec universi naturæ minus necessarium?

§ 19. Per mundi substantiam, tanquam per torrentem corpora transeunt universa, ipsa universo, prout membra sibi invicem nostra, coalita & eidem cooperantia. quot Chrysippos, quot Socrates, quot Epictetos jam dudum absorpsit ævum istud? idem tibi de quovis tum homine, tum re succurrat.

§ 20. Hoc unum me sollicitum habet, nequid ipse faciam, quod hominis conditio vel minus velit, vel secus velit, vel nunc nolit.

§ 21. Instat tempus, quo tu omnium oblitus eris; instat, & quo omnes tui.

§ 22. Hominis est, etiam eos qui offendunt diligere. hoc fiet, si una succurrat tibi, tum esse tibi cognatos. tum infici- os invitoſque peccare: adhuc, paulo post

μεμνημένος, εἰ δύναται, καὶ λεγέτω, εἰ πὶ πάθει· τὸ δὲ ψυχραίων, τὸ φοβούμενον, τὸ λυπηρόν, τὸ περὶ τέτων ὅλων ὑπολαμβάνον, ἢ δὲ μὴ πάθει. * εἰ δὲ εἴσεις * αὐτὸ εἰς κρίσιν τοιαύτων. * ἀσχετοῦ δὲ ὅτι οὐκ ἐστὶν ἐν αὐτῷ, τὸ ἡγεμονικόν, ἐὰν μὴ αὐτὸ ἐνδύσῃ τοῦτο. καὶ ταῦτα δὲ καὶ ἀπεχέσθον, καὶ ἀνεμπόδισον, ἐὰν μὴ αὐτὸ περὶ αὐτὸ καὶ ἐμπόδιζῃ.

§ 17. * Εὐδαιμονία οὗτις, δὲ δαίμων ἡ ἀγαθὸς, ὃ ἀγαθὸς. * πῶς ἔστι ποιεῖν, ὃ οὐ φαντασία; ἀπὸρχῶ, * πῶς θύεαι σοι, οὗτοι ἄλλοις. * καὶ ὅτι χρῆμα σοι. ἐλλήλους δὲ καὶ τὸ ἀρχαῖον ἔδος. οὐκ ὀφείλουμαι σοι μένος ἀπιδεῖ.

§ 18. * Εὐδαιμονία καὶ μεταβολή; * πῶς δύναται χρόνις μεταβολῆς γινώσκειν; * πῶς δὲ φύλακας ὁ διακρίνει τὸ καλὸν ὅσον; αὐτὸ δὲ αὐτὸς ἀκούσας δύναιται, ἐὰν μὴ τὰ φύλα μεταβάλῃ; σφαιρῶν δὲ δύναται, ἐὰν μὴ τὰ ἐλλείματα μεταβάλῃ; ἄλλα δὲ τὰ καὶ χρυσίου δύναται ἀνταλλάττειν χρόνις μεταβολῆς. * καὶ ὅπως ἔστι, ὅτι καὶ αὐτὸ τὸ σὺ μεταβαλεῖς ἑαυτὸν οὗτις, καὶ ἑαυτοῦς ὁ ἀνεγκέλευσεν τὸ καλὸν εὖσθαι;

§ 19. * Διὰ δὲ τὸ ὅλον ἵσταται, οὗτις διὰ χρυσίου ἀνταλλάττειν τὸ πάθος τοῦ σώματος, καὶ πῶς ὅλον σωματικὸν καὶ σωματικόν, ὡς τὰ ὁμοῖα καὶ ἀλλήλοισι. * πῶς οὐκ ἔστιν ὁ αἰὼν χρυσόπαις, πῶς Σικανότατος, πῶς Ἑλληνότατος καὶ Ἰταλιότατος τὸ δὲ αὐτὸ καὶ ὁ ἐπὶ πᾶσι ἀνταλλάττειν αὐτῶν τὴν καὶ ἀνάγκη. * ἀνταλλάττειν.

§ 20. * Εὐὲ ἂν μόνον φεραῖα, μήτε αὐτὸς ποιήσω, ὃ ἡ κατὰ φύσιν ἀνθρώπου ἐστίν, ὃ αὐτὸς ἐστίν, ὃ ἂν ἐστίν, ὃ ἂν ἐστίν.

§ 21. * Ἐγγὺς μὲν ὁ σὺ περὶ πάντων λήθῃ. ἔγγυς δὲ ὁ πάντας περὶ σε λήθῃ.

§ 22. * Ἴδον ἀνθρώπου φίλους καὶ τὰς παλαιότητας, τὸ καὶ γινώσκον, ἐὰν συνηθίσθῃ σοι, καὶ ἡ ἀγαθότης, καὶ δὲ ἀγαθότης, καὶ ἀγαθότης ἀνταλλάττειν καὶ αὐτὸς μὴ ἀλλο-

* εἰ καὶ ἄλλοις, vel παρ' ἑαυτοῦ, αὐτὸ Salm. * αὐτὸ Xyl. * L. 3. § 5. l. 11. § 1. * L. 5. § 20.

* L. 5. § 36. * L. 10. § 13. * -δοῖ. [ὑψιμονικόν.] * Inf. § 29. * [περὶ] τ. 0. σὺ Lug. An. * L. 4. § 3. 40. Inf. § 25. l. 8. * L. 1. § 19. * L. 8. § 35. l. 9. § 21.

* L. 2. § 3. * Sup. § 10. l. 4. * L. 1. § 1. § 13. * L. 9. § 29. * L. 6. § 41. * L. 2. § 1. Sup. § 13. * L. 4. § 45. * L. 4. § 50. * L. 2. § 7. l. 6. § 22. l. 8. § 1. * Sup. § 2. l. 4. § 23. l. 5. § 29. * L. 4. § 19. Inf. § 34. l. 8. § 21. * Inf. § 26. l. 8. § 8. 26. l. 9. § 27. * L. 2. § 1. l. 3. 4. l. 1. * L. 2. § 1. l. 3. § 11. * Inf. § 67. l. 4. § 3. * L. 4. § 1.

^a L. 2. § 1.

^b L. 9. § 38.

^c Sup. § 18.

Inf. § 25. L. 4.

§ 36.

^d L. 6. § 1.

^e Sup. § 1. L. 10.

§ 34.

^f L. 4. § 42. L. 6.

§ 47. L. 8. § 20.

^g L. 2. § 1. Sup.

§ 22. Inf. §

60. 65.

^h L. 11. § 18.

* γίνῃς] ἐν

αποθήκῃ, καὶ

τὸ πρὸς τὴν αὐ-

τοῦ.

* ἐν Mer.

* -τὸς [μὴ] αὐ-

τοῦ.

ⁱ L. 9. § 2. L. 10.

§ 8.

^k Sup. § 23.

^l L. 6. § 15. L. 8.

§ 50. L. 10. § 7.

^m L. 12. § 23.

ⁿ L. 6. § 27.

L. 8. § 14. L. 11.

§ 18.

^o L. 2. § 13.

^p L. 8. § 14.

^q L. 5. § 28.

^r L. 10. § 30.

^s L. 11. § 18.

^t L. 1. § 15.

^u L. 2. § 1.

^v L. 11. § 13.

Inf. § 52. 63.

^w L. 3. § 12.

Sup. § 7. L. 8.

§ 32. 36.

* τὸ Lug. An.

* L. 5. § 9.

ἄμφω τε ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ καὶ τὴν πατρὸς
των, ὅτι αὐτὸς ἐκ ἐλαφύς σε β' ε' γ' δ' τδ
ἡγεμονικὸν σε χεῖρον ἐποίησεν, ἢ ἀφ' ὁ-
δὸν λω.

§ 23. c. H. ἡ δὲ ὁλὴν φύσις, ἐκ
τῆς ὅλης φύσεως, d. ὡς κηρύσσῃ, νῦν καὶ
ἐκ παλαιὸν ἐπλάσθη. συγχέσθαι δ' ἴστω,
εἰς δὲ νῦν φύσιν σωεχρήσασθαι τῇ ὕλῃ
αὐτῇ, εἰς αὐτὴν ἀνδρῶπιον, εἰς αὐτὴν
ἀλλότῃ. c. ἔχαστον δ' τῶν τῶν φύσεως ὁλὴ-
ν ὕπνευσι. f. δὲ νῦν δ' ἐπὶ τὸ δια-
λυθῆναι τὰς καὶ τῶν αὐτῶν ἀσπέρ ἐπὶ τὸ
συμπαγῆναι.

§ 24. § τδ ὁπποῦν τὸ πρὸς τὸν
λίαν πρὸς τὸν, ὅταν ἡ πόλιν αὐτῆς
* καταπονήσκειν ἢ ἀφ' ὅλης, * ἢ τδ
τελευτῶν ἀποσβέσθαι, ὡς ὅλης ἐξ-
φθῆναι μὴ δύνασθαι. αὐτῶν γὰρ τὸ πρὸς τὴν
ἐκκαλεῖσθαι πειρᾶ, ὅτι παρὰ τὸν λό-
γον. εἰ γδ' καὶ ἡ συνάδουσις τῆς * αὐ-
τῆς τῶν οὐκ ἔστι, i. ἢ ἐπὶ τὸν ζῆν
αὐτῆς.

§ 25. k. Πάντα ὅσα ὁρᾷς, ὅσον
ἔσται μετεωρεῖς ἢ τὰ ὅλα διδοῦναι φύ-
σις, καὶ ἄλλα ἐκ τῆς φύσεως ἀποσβέσθαι
καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ τῆς ἐκείνων φύσεως,
l. ἢ αὐτὴν νεαυρὸς ἢ ὁ κόσμος.

§ 26. Ὅταν πρὸς ἀμάρτην πρὸς σε,
ἐνθὺς ἐνδοῦναι ἢ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἔσται
λαβὼν ἢ ὕψτε. ποῦτο γδ' ἰσθῶν, ἢ ἐλεῖ-
σεις αὐτὸν, καὶ ὅτε θαυμάσεις, p. ὅτε
ὀργισθῇ. q. ἢ τοῦ γδ' καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ
ἐκείνῳ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ἀπολαμβάνει, ἢ
ἄλλο ὁμοειδές. r. δὲ ἐν συγγινώσκουσιν.
f. εἰ δ' ἡ μὴ καὶ ἀπολαμβάνει τὰ τοιαῦτα
τὰ ἀγαθὰ καὶ κακὰ, ῥῶον ἐνδοῦναι ἔστι
τὸ παρὰ τὸν.

§ 27. w. Μὴ τὰ ἀπόβια ἐννοεῖν,
ὡς ἡ δὲ ὅλη αὐτῆς παρὸντων τὰ
δεξιότατα ἐκλογίζεσθαι, καὶ τῶν κα-
κῶν ὑπομνησθῆναι, πῶς αὖ ἐπὶ τῇ
τῆς, εἰ μὴ παρὸν, αὐτῆς μὲντοι φύλασ-
σα, μὴ διὰ * τοῦ ἔστος * ἀσμενίζουσιν
αὐτοῖς, ἐξ ὅσης ἐκλήσαν αὐτὰ ὡς ἐάν
ποτε αὐτῇ παρὰ τῆς.

utrosque vestrum morti concessuros: prae
omnibus denique, nihil eos te laxasse. neq;
enim mentem tuam deteriore facere pos-
sunt, quam prius fuerat.

§ 23. Universi natura ex communi re-
rum omnium materia, tanquam e cera, nunc
equuleum effingit; quem mox denuo diffin-
git, ejusdemq; materia ad arborem produ-
cendam abutitur; tum ad homuncionem,
dein ad aliud quidpiam. horum autem quod-
libet ad breve temporis spatium subsistit.
istis autem, sicut arcae, dissolvi nihilo magis
molestum est, quam compingi primo fuerat.

§ 24. Torvitas vultus est valde praeter
naturam. ubi ei sapius affveverit quis, im-
mori solet; vultusq; decor ita inde extin-
guitur, ut denuo reaccendi omnino neque-
at. ex hoc ipso autem intelligas licet esse
praeter rationem. Siquidem enim ita vul-
tum quis obfirmaverit, ut peccati sensus
omnis avfugerit, quorsum homo sic affe-
ctus vitam protrahat amplius?

§ 25. Quaecunque vides, universa mox
est mutatura universi rectrix natura, ali-
aque ex eorum materia effectura, & ex
horum rursus alia, ut mundus perpetim re-
novetur.

§ 26. Cum adversus te quicquid pecca-
verit quis, considera statim, quid bonum
malumve esse ratus id egerit. hoc enim
perspecto, misereberis illius, nec aut mira-
beris, aut succensebis. forsan enim vel idem
illud, quod ille, vel aliud quidpiam ejusmodi,
ipse pariter cum illo bonum esse opinaris.
hoc si fuerit, & illi te ignoscere oportet. sin
ejusmodi nec bona nec mala censueris, ex
errore animi delinquentem aequanimiter feras.

§ 27. Nam tam quae defunt tibi, quam
quae adsunt, cogita. ex his autem selige
quae gratissima sunt tibi, quod reputes tecum
quanto cum studio ea, si jam adessent,
tibi requireres. cave tamen interim, ne,
dum istis lubenter acquiescis, eo in pretio
habere affvescas te, ut si quando deesse con-
tingerit, turberis.

§ 27.

§ 28. In temet convolutus esto. mens etenim rationalis ita est natura comparata, ut sibi sufficiat ipsa iuste agens, & hoc ipso facta sibi tranquillitatem.

§ 29. Imaginationes absterge: affectuum motus compesce: tempus presens circumscribe: dignosce, quicquid vel tibi, vel alii cuiquam contingit. rem subjectam quamque divide & partire in formam & materiam. horam novissimam cogita. quod alteri peccatum est, ibi ubi exiit, relinque.

§ 30. Eis quæ dicuntur, animum simul intende: in ea quæ sunt faciente, mente altius descende.

§ 31. Exorna te simplicitate, modestia, affectu adversus res medias indifferenti. genus humanum dilige. Deo obsequere.

—certa, inquit ille, decurrunt omnia lege. quid vero si elementa solas meminisse suffecerit, lege certa pleraque ferri, aut paucis saltem duntaxat exceptis.

§ 32. Mortem quod attinet, siue fuerit dissipatio, siue in atomos redactio, siue exinatio: vel est extinctio, vel translatio.

§ 33. De dolore sic habeas, si ferri non potest, interimit: si diutius duraverit, ferri potest. mens interim opinionis ope tranquillitatem servat suam; nec deterior quicquam inde fit pars animi princeps. corporis vero membra, quæ dolore sunt afflicta, ipsa si quid possunt, de eo statuunt.

§ 34. Quod ad gloriam, animos eorum, a quibus ea expetitur, considera. sales existant, & galia tum fugiant, tum & sectentur. illud ito dispice, sicut arenas cumuli alii alius superingesti priora abscondunt; perinde in vita contingere, ut antegressa a succedentibus quam celerissime abscondantur.

§ 35. Platonis dictum. Cui igitur animus sublimis fuerit, quicquid & tempus omne, & substantiam omnem contempletur, nunquid huic magnum quiddam putas posse

§ 28. α. Εἰς αὐτὸν συνελθόν. ὅ γὰρ ἐν ἑαυτῇ τὸ λογικὸν ἡγεμονικόν, ἑαυτῇ ἀρκούντων δικαιοπραγούντων, καὶ παρ' αὐτῇ οὕτω ἐπαλύνειν ἔστι.

§ 29. δ. Ἐξάλειψεν τὴν φαντασίαν. ὁ οὖτοι τὴν φαντασίαν. ἡ φαντασία τὸ ἐν εἰκότι οὐ γινώσκον. ὁ γινώσκων τὸ συμβαίνειν, ἢ οὐκ, ἢ ἄλλω. ἡ δὲ διὰ τὴν αἰσθητικὴν τὴν ὑποκειμένην, εἰς τὰ αὐτῶν καὶ ὑλικόν. ἡ ἐκείνη τὴν ἐκείνην ἀντικείμενον. καὶ τὴν ἐκείνην ἀντικείμενον, ἡ ἐκείνην ἀντικείμενον, ἡ ἐκείνην ἀντικείμενον.

§ 30. ι. Συναρκατένευσεν τὴν ψυχὴν πρὸς ἁπαντάς. α. ἐκείνην δὲ πρὸς αὐτὴν τὴν ψυχὴν καὶ πρὸς τὰ ἄλλα.

§ 31. α. Φαυλοῦναι σπουδὴν ἀπλότητος καὶ αὐτῇ, καὶ τὴν πρὸς τὴν ἀπλότητον ἀρετὴν καὶ καλὰς ἀδυναμίας. α. οὐκ ἔστιν αὐτῇ ἀντικείμενον γινώσκον. α. ἀντικείμενον γινώσκον. α. ἀντικείμενον γινώσκον. α. ἀντικείμενον γινώσκον.

§ 32. Πρὸς θάνατον. α. ἐν τῇ θάνατον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον.

§ 33. Πρὸς πέναν. α. ἐν τῇ πέναν, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον.

§ 34. Πρὸς δόξαν. α. ἐν τῇ δόξαν, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον.

§ 35. Πλατωνικόν. α. ὁ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον, ἡ ἀντικείμενον.

α. L. 4. § 31. 6.

§ 11. L. 8. § 48.

α. L. 5. § 14. 1.

6. § 51.

α. L. 2. § 4. 1. 8.

§ 18.

α. Sup. § 17.

1. 2. § 7.

α. L. 2. § 2.

α. L. 3. § 12.

1. 6. § 32.

α. L. 4. § 19.

1. 6. § 31. 8.

§ 46.

α. L. 4. § 21.

α. L. 2. § 11.

α. L. 9. § 10. 38.

α. Sup. § 4.

α. L. 6. § 3.

α. L. 4. § 26. 1.

11. § 15.

α. L. 3. § 9. 1. 6.

§ 39. Sup. § 21.

1. 11. § 16.

α. L. 10. § 11. 1.

12. § 27. 1.

α. L. 3. § 18. 14.

§ 26. L. 6. § 33.

α. α. L. 1. § 1. 1.

Met. 1. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

α. α. L. 1. § 1. 1.

¹ ² τὸν ἀνθρώπινον βίον; ἀδύνατον, ἢ
 L. 6. § 47. δ' ὅς. ἐκὼν καὶ ἀδύνατον ἐ δεινόν τι ἡ-
 γήσεθ' ὁ ποιῆτε; ἢ καὶ γὰρ.

^b ^c ^d ^e ^f ^g ^h ⁱ ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{jy} ^{jz} ^{ka} ^{kb} ^{kc} ^{kd} ^{ke} ^{kf} ^{kg} ^{kh} ^{ki} ^{kj} ^{kl} ^{km} ^{kn} ^{ko} ^{kp} ^{kq} ^{kr} ^{ks} ^{kt} ^{ku} ^{kv} ^{kw} ^{kx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{xg} ^{xh} ^{xi} ^{xj} ^{xk} ^{xl} ^{xm} ^{xn} ^{xo} ^{xp} ^{xq} ^{xr} ^{xs} ^{xt} ^{xu} ^{xv} ^{xw} ^{xx} ^{xy} ^{xz} ^{ya} ^{yb} ^{yc} ^{yd} ^{ye} ^{yf} ^{yg} ^{yh} ^{yi} ^{yj} ^{yk} ^{yl} ^{ym} ^{yn} ^{yo} ^{yp} ^{yq} ^{yr} ^{ys} ^{yt} ^{yu} ^{yv} ^{yw} ^{yx} ^{yy} ^{yz} ^{za} ^{zb} ^{zc} ^{zd} ^{ze} ^{zf} ^{zg} ^{zh} ^{zi} ^{zj} ^{zk} ^{zl} ^{zm} ^{zn} ^{zo} ^{zp} ^{zq} ^{zr} ^{zs} ^{zt} ^{zu} ^{zv} ^{zw} ^{zx} ^{zy} ^{zz} ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{jy} ^{jz} ^{ka} ^{kb} ^{kc} ^{kd} ^{ke} ^{kf} ^{kg} ^{kh} ^{ki} ^{kj} ^{kl} ^{km} ^{kn} ^{ko} ^{kp} ^{kq} ^{kr} ^{ks} ^{kt} ^{ku} ^{kv} ^{kw} ^{kx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{xg} ^{xh} ^{xi} ^{xj} ^{xk} ^{xl} ^{xm} ^{xn} ^{xo} ^{xp} ^{xq} ^{xr} ^{xs} ^{xt} ^{xu} ^{xv} ^{xw} ^{xx} ^{xy} ^{xz} ^{ya} ^{yb} ^{yc} ^{yd} ^{ye} ^{yf} ^{yg} ^{yh} ^{yi} ^{yj} ^{yk} ^{yl} ^{ym} ^{yn} ^{yo} ^{yp} ^{yq} ^{yr} ^{ys} ^{yt} ^{yu} ^{yv} ^{yw} ^{yx} ^{yy} ^{yz} ^{za} ^{zb} ^{zc} ^{zd} ^{ze} ^{zf} ^{zg} ^{zh} ^{zi} ^{zj} ^{zk} ^{zl} ^{zm} ^{zn} ^{zo} ^{zp} ^{zq} ^{zr} ^{zs} ^{zt} ^{zu} ^{zv} ^{zw} ^{zx} ^{zy} ^{zz} ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{jy} ^{jz} ^{ka} ^{kb} ^{kc} ^{kd} ^{ke} ^{kf} ^{kg} ^{kh} ^{ki} ^{kj} ^{kl} ^{km} ^{kn} ^{ko} ^{kp} ^{kq} ^{kr} ^{ks} ^{kt} ^{ku} ^{kv} ^{kw} ^{kx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc}

920.

¹ Lab. § 46, 47.

ॐ नमः ॥ f.

τέτω δ' αὖ ἐχέλιον τὸ ἡγαμονικὸν d. εὐ.
 δ' αὖ περιέντω, κ' εἴχει τὰ ἑαυτῶν.
 § 56. Ὡς ἀποπεθνήκτα· δ' αὖ κ'
 μέλει νῦν βεβιωκότα, f τὸ λοιπὸν

^a L. 2. § 1.11.

^b L. 1. § 18.

^c L. 4. § 8.1.

^d § 42.

^e Sup. § 33.1.

^f 10. § 3.

^g L. 8. § 49.

^h Sup. § 55.1.

ⁱ 11. § 18.

^j L. 5. § 31.1.

^k 6. § 6. 26.

^l Sup. § 15.

^m ἀπὸ δ' f.

ⁿ Plato Apolog.

^o ἀπὸ f.

^p L. 4. § 13. 25.

^q L. 6 § 14. Sup.

^r § 28.

^s L. 11 § 20.

^t L. 12. § 1.

^u L. 4. § 31.

^v Sup. § 1.

^w L. 4. § 29.

^x 44. Inf. § 68.

^y L. 8. § 46.

^z L. 5. § 26.

^{aa} L. 10. § 24.

^{ab} [σε] τ σ' f.

^{ac} τὸ δὲ συγκρι-

^{ad} μάπον Salin.

^{ae} Sup. § 55.1.

^{af} 11. § 1.

^{ag} L. 3. § 4, 5.

^{ah} L. 10. § 9.

^{ai} L. 2. § 5.

§ 64. Ἐπὶ μὲν πάντες πόνοι, πρὸς-
χείρην ἔστω, ὅπ' ἂν αἰσθάνῃ, ἢ ἂν πάλιν
διανοίαν πάλιν κωδωνῶσαν χεῖρα ποιεῖ
ἔτε γὰρ καὶ οὐκ ἔστιν ὅταν, ἔτε καὶ οὐκ ἔστι
καὶ πλείων πόνων, καὶ τὸ ἐπὶ ἑπικύρου
οὐ βοιωθεῖται, ἔπ' ἔτε ἀφόρητον, ἔ-
τε αἰώνιον, ἐὰν ἦ δὲ ὅρων μνημονεύ-
ης, καὶ ἂ μὴ πρὸς δόξαν κακείνη
ἢ μέμνητο, ὅπ' πολλὰ πόνων τὰ αὐ-
τῷ ὄντα, λαμβάνει συγχεμένον ἄνθρωπον.
ὅπ' τὸ νοσεῖν, καὶ τὸ καυματίζεσθαι,
καὶ τὸ ἀνορεκτεῖν ὅταν ἐν πνι τῶν
δυσαρεσθῆς, λέγει ἑαυτῷ, ὅπ' ἔπ' ἔπ' ἐν-
δίδωκε.

§ 65. Ὅσα μὴ ποτε τοῖς πάλιν
δὲ πρὸς τὸ ἀπαιτῶδες, ὅπ' οὐκ ἂν
δρῶσι πρὸς τὸ ἀνθρώπινον.

§ 66. Πόθεν ἴσμεν, εἰ παλαύρης
Σακράτης, καὶ διὰ τὴν κρείσσον ὡς
καὶ ἀρκεῖ, εἰ Σακράτης ἐνδοξότερον
ἀπέθανεν, καὶ ἐνδοξότερον τοῖς σοφί-
σταις διελέχθη, καὶ κατεκρινώτερον ἐν
τῷ πόνῳ διενυκτέρειν, καὶ ἔπ' ἔπ' ἔπ' ἔπ'
λαμίνιον κελδοθεῖς ἄγειν, ἡννομήτε-
ρον ἐδόξε ἀντιπῶναι, καὶ ἐν τῷ δόξῃ ἐ-
ρευνήσετο. πῶς ἔπ' ἔπ' ἔπ' ἔπ' ἔπ'
ἐπὶ στήθεσιν, εἰς τὸ ἀλλήλους ὡς ἄλλ'
ἐκείνῳ δεῖ σκοπεῖν, ποῖαν πνὴν πάλιν
ἡννομήσει Σακράτης, καὶ εἰ ἐδύνατο
ἂ ἀρκεῖσθαι πάλιν δίδωκε ἔπ' τὰ πρὸς
ἀνθρώπους, καὶ ὅπ' τὰ πρὸς θεούς,
καὶ μὴτε εἰκὴ πρὸς πάλιν κακίαν ἀγανα-
κτῶν, μηδὲ μὴν δαλεῦσαν πνὴν ἀγροῖα,
καὶ μὴτε ἔπ' ἀπονεμομένων ἐν τῷ ὅλῳ ὡς
ἐξόνον πνὴν δαλεῦσαι, ἢ ὡς ἀφόρητον
ὑπομένων, ἢ μὴτε τοῖς πρὸς σαρκίαν
πάλιν ἐμπαρέχων συμπαθῶν ἔπ' ἔπ'.

§ 67. Ἡ φύσις ἔχ' ἔπ' ἔπ' συνεκέρσασε
τὸ συγκρίματα, ὡς μὴ ἐφείδῃ ὅπ' ἔπ'
εισελθῇ ἐαυτῶν, καὶ τὰ ἐαυτῶν ὅπ' ἔπ'
ποιεῖται. Πάλιν γὰρ ἐνδοξότερον ἀνδρα-
γανέει, καὶ ὅπ' μνησθῆναι, γρῶν ἔπ' ἔπ'
τε μέμνηται ἀεὶ, καὶ ἔπ' ἐκείνῳ, ὅπ' ἔπ'
ὁλίγοις καὶ τῷ ἐνδοξώτερος βιωσάτω.

§ 64. In dolore omni hoc praesto sit,
nec turpem eum esse, nec mentem gu-
bernatricem facere deterioiorem. neque e-
nim eam, aut qatenus materiale quiddam,
aut qatenus societatis est studiosa, corrup-
pit. in plerisque vero horum Epicuri illud
tibi addit, nec intolerandum, nec aeter-
num esse, si terminorum memor fueris,
nec opinionem adjeceris. illud etiam me-
mineris, multa taedio nos afficere, quae non
advertimus eandem cum dolore rationem
habere, verbi gratia, dormire, quando
vigilare libet, aestu affici, fastidio labora-
re. quoties ergo horum aliquid aegre fers,
dic tibi, dolori succumbere te.

§ 65. Cave erga inhumanos sic af-
ficiaris, quomodo ipsi erga homines so-
lent.

§ 66. Unde constat nobis Socratem
clarum fuisse reliquisque praestantiori indole?
neque enim hoc sufficit, quod mortem glori-
osissime optebat; aut quod cum sophistis
acutissime differebat; aut quod in frigore
summo patientissime sub dio pernoctabat;
aut quod Salaminium illum sistere iussus,
resistere generosissime malebat; aut quod
per compita fastuose incedebat; quod ta-
men an verum fuerit, merito dubitaveris.
verum illud considerare oportet, quo modo
affectam animam habuerit Socrates. utrum
hoc contentus agere poterat, quod in re-
bus humanis iustus, in divinis pius exis-
teret, nec malitiae cuiusquam frustra indi-
gnatus, nec cuiusquam incitiae assentatus,
nec ab universo assignatum quicquam; aut
tanquam peregrinum quid excipiens, aut tan-
quam intolerandum sustinens, nec caruncu-
lae affectionibus mentem passus coaffici.

§ 67. Non ita commisit natura com-
pagem tui, ut tibi nequeas terminos fi-
gere, & quae tui sunt muneris per te exe-
qi. omnino enim fieri potest, ut divinus
homo quis sit, & ignotus tamen cunctis
degit. hoc semper memineris; sed & illud,
paucissimis ad beatè vivendum opus esse.

quodque;

^a L. 4. § 44.
^b L. 8. § 1.

τεῖτον. παρὰ ταῦτα, ὥστε ^a οἱ μωροὶ,
τὸ ^b καὶ δόξαν ἐν πεποιθήναι, ἢ τὸ ἀ-
μοιβῆς τυχεῖν;

^c L. 5. § 6. l. 6.
^e § 29.
^d Sup. § 13. 53.

§ 74. Ὅσοις χάμπει ὠφελόμε-
νῳ. ὠφέλεια ἢ περὶ χεῖρας καὶ φύσιν.
^c μὴ δὴν χάμπε ^d ὠφελόμενῳ. ἐν
τῷ ὠφελείῃ.

^e L. 6. § 38. l.
9. § 1. 28. l. 10.
§ 5.
^f τὴν λογικὴν καὶ
καὶ vel, ἀλογι-
στικὴ, τὴν καὶ
Mer.
^f Sup. § 68.

§ 75. Ἡ τῶν ὅλων φύσις ἐπὶ τὴν
κοσμοποιίαν ὁρμῶσιν. νῦν ἢ ^e ἡτοι-
μῶν τὸ γινόμενον καὶ ἐπακολούθησιν
γίνεται, ἢ ^f ἀλόγιστα καὶ τὰ κλειώτα-
τά ἐστιν, ἐφ' ἃ ποιεῖται ἰδίαν ὁρμὴν
τὸ τῆς κόσμου ἡγεμονικόν. εἰς πολλὰ
σε ^f χαλωότερον ποιήσει, τὸτο μνη-
μονόλογον.

fecerit te, hoc in memoria si habueris.

tertium quippiam ultra hæc quæras, puta,
benefici hominis existimationem, aut be-
neficii accepti remunerationem?

§ 74. Emolumentum capiendo nemo
defatigatur. atque emolumentum est actio
omnis naturæ consentanea. noli ergo de-
fatigari emolumentum in eo capiendo,
quod alteri præstas.

§ 75. Ad mundum condendum uni-
versi natura olim se intendit. nunc ve-
rò, aut quicquid fit, consequentiæ neces-
sariæ lege certâ producitur, aut prin-
cipalia etiam illa, ad quæ mundi mens
peculiariter intenta est, ratione nullâ
gubernantur. in multis tranquilliores

BIBAI' ON H.

LIBER VIII.

^a L. 1. § 16.

Αἱ τὸτο περὶ ^a τὸ ἀκα-
νόητον φέρει, ὅτι ἐκ ἐπὶ
δύναται τὴν βίον ὅλον, ἢ
τὴν γὰρ ἀπὸ νεότητος φι-
λόσοφον βεβαιώσιναι. ἀλλὰ πολλοὶς τε
ἄλλοις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ διήλθ' ἡγε-
νας, πῶς φιλοσοφίας ἀν' ἐπεφυραὶ εἶν.
ὥστε τὴν μὲν δόξαν τὴν τῆς φιλοσοφίας
κλήσκειν, ἐκείνη σοὶ ῥῆδον. ἀνταγω-
νίζεσθαι ἢ καὶ ἡ ἀποθέσις. ἐπὶ δὴν ἀ-
ληθῶς ἐλέγχας πῶς κείτω τὸ πρᾶγμα,
τὸ μὲν, ^b ἢ δόξεις, ἀφες. ἀρκέσθαι ἢ,
εἰ καὶ ^c τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, ὅσον διήκο-
τε ^d ἢ τὸ φύσις δέλει βιώσιν ^e κα-
τανόησον εἰν τὴν δέλει, καὶ ^d ἄλλο μὲν δὲν
περιπατῶν. πεπεσμένον γὰρ ^e πῶς πόσα
πληρηθεῖς, ἐδάμει εὐρες τὸ εἰ ζῆν ἐκ
ἐν συλλογισμοῖς, ἐκ ἐν πλάτῳ, ἐκ ἐν
δύσει, ἐκ ἐν ἀπολαύσει, ἐδάμει πῶς ἐν
δύσει; ^f ἐν τῷ ποιεῖν, ἢ ἐπὶ ζῆν ἢ τῷ
ἀνδρῶν φύσις. πῶς δὴν ταῦτα ποι-
ήσει ^g; ἐπὶ τῷ δόγματι ἔχει, ἀφ'
ὧν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ περὶ ζῆσι. τὴν α
ciat? si decreta nactus sit, a quibus appetitiones actusq; istiusmodi profluant. quænam
inquis,

^b L. 7. § 73. l.
10. § 11.
^c L. 7. § 46. § 6.
^d [ἀς] ἢ f.
^e -σις. Boot.
^f L. 2. § 7. l. 7.
§ 29.
^g L. 12. § 1.

^f L. 7. § 54.
§ 56.
^g -σις [πρὸς] f.
^h L. 3. § 13.
L. 7. § 2.

Oc etiam ad inanis gloriæ stu-
dium minuendum conducit,
quod vitam totam, eam saltem
quæ à juventute hæcten præstas
transiit, non potes præstare philosophicè du-
ctam. siquidem cum aliis habere parvis, tum
& tibiipsum compertum est, à philosophia
longè te abesse. conturbatæ sunt itaque ra-
tiones tuæ: neque adeo aut facile est tibi phi-
losophi existimationem comparare; & vitæ
etiam institutum adversatur. proinde si ve-
rè perspexisti, in quo res ipsa sita sit, mis-
sâ existimatione, in hoc duntaxat incumbere,
ut vitæ quod superest, quantumcumque id fu-
erit, pro naturæ tuæ ductu ac dictamine
transigas. tu itaque illa quid velit, intueri, nec
te aliud quicquam molestum habeat. etenim
expertus jam es, per quam multa divagatus,
vitam bonam beatamque nusquam inveneris;
non in syllogismis, non in divitiis, non in
gloria, nec in voluptate, nec ullibi in
quoniam consistit? in eis faciendis quæ exi-
git natura humana. at hæc quomodo quis fa-
ciat? inquis,

σεις ἡμῶν ἐν ἡμῶν μόνον πεποιημένη.
 α L. 2. § 17. l. α τὸ ὅτι τῆς κοινῆς φύσεως ἀπονεμό-
 3. § 4. μόνον πᾶν ἀπολαμβάνει. β μέρῳ γ
 δ L. 2. § 3, 4. αὐτῆς ὅτιν' ὥς ἡ τὸ φύλλου φύσις τῆς
 τοῦ αὐτοῦ φύσεως. πλὴν ὅτι ἐν αὐτῷ
 ἡ τὸ φύλλου φύσις μέρῳ ὅτι φύσις
 καὶ ἀναμνήτης, καὶ ἀλόγου, καὶ ἐμποδίζε-
 σαι δυναμένης ἡ δὲ τὸ ἀνθρώπου φύ-
 σις, γ μέρῳ ὅτι δ ἀνεμποδίστου φύσεως
 καὶ νοεῖς καὶ διχόαις. * εἰς γ ἴσους καὶ
 κατ' ἀξίαν τὸν f μερισμὸν ἡρώων, ἡ-
 σίας, αἰσῆς, ἐνδοχείας, συμβάσεως, ἐ-
 κείσεως ποιεῖται σκοπεῖν ὅτι, μὴ εἰ τὸ
 πρὸς τὸ ἐν ἴσον εὐρήσεις ὅτι παντὸς
 ἀλλὰ εἰ συλλήβδην τὰ πάντα * τὸ δὲ
 πρὸς ἀθρόα τὰ τ' ἐτέρη.

§ 8. β Ἀναγιγνώσκων ἐκ ἑξῆς. αλ-
 λὰ ὅσον ἀνείργειν ἔξεστιν. ἀλλὰ ἡ ἡδον-
 ῶν καὶ πόνων καθυπερβαίνειν ἔξεστιν. ἀλλὰ
 ἡ τ' ἡδονῶν καὶ πόνων ἔξεστιν. ἀλλὰ
 α L. 2. § 1. l. 9. k ἀναμνήτου καὶ ἀχαιεῖς καὶ θυμῷ
 § 42. πρὸς τὸν ἡδονῶν αὐτῶν ἔξεστιν.

§ 9. Μικτὴν σε μηδεὶς ἀκέραια κα-
 ταμετρομένη m τὴν ἐν αὐτῇ βίον, μηδὲ
 * τὴν αὐτοῦ.

§ 10. n Ἡ μετάνοια ὅτιν' ὁπλήν-
 τος ἑαυτῆς, ὥς ὁ χρησίμων π παρὰ τὸ
 τὸ δὲ ἀγαθὸν χρησίμων π δέει εἶναι, καὶ
 ἀπαιμιότειον αὐτῇ τῷ ἀγαθῷ καὶ καλῷ
 ἀνδρὶ p ἑδείξας δ' ἀν καλὸς καὶ ἀγαθός
 ἀνὴρ μετανόησεν, ὅτι τῷ ἡδονῶν πνε-
 ματικῶν. ὅτε αἰσῆς χρησίμων, ὅτε
 ἀγαθὸν ἡδονῆς.

§ 11. q Τὸ πρὸς τὸν αὐτὸ κατ' ἑαυτὸ
 τῇ ἰδίᾳ κατὰ τὴν πρὸς τὸν αὐτὸν αὐ-
 τῆς καὶ ὑλικῶν. ἡ δὲ τὸ ἀπὸ τῆς πρὸς
 ἐν τῷ κόσμῳ πύσιν ὅτι ἡδονῶν ὅτιν' εἶναι.

§ 12. r Ὅταν ἐξ ὑπνους διχρώς
 ἐγείρῃ, ἀναμνηστικῶς, ὅτι γὰρ πᾶν κα-
 ταμετρίως σε ὅτι, καὶ γὰρ πᾶν ἀνθρώ-
 πιν φύσιν, τὸ πρὸς τῆς κοινωνικῆς
 ἀποδοδίδου. πρὸς τὸ καθεύδειν, κοινὸν καὶ
 ὅτι ἀλόγων ζώων ὅτι γὰρ φύσιν ἐκεί-
 νων, τὸ οἰκειότερον καὶ πρὸς τὴν φύσιν,
 καὶ δὲ * καὶ πρὸς τὴν φύσιν.

α L. 5. § 9.

fationes ad ea sola, quæ in nobis sita sunt, adhibet, à rerum natura deniq; quicquid assignatum fuerit, amplectitur. hujus enim pars est, ut folii natura pars naturæ est arboris. hoc tantum interest, quod ibi folii natura pars est naturæ sensus rationisq; exortis, & impedimento obnoxia. cum hominis natura pars sit naturæ impediri nefciæ, rationalis, justæ. hæc autem & tempora, & materiam, & formam, & facultates, & casus ex æquo distribuit singulis quibusq; pro uniuscujusq; dignitate. id quod deprehendere licebit, si non seorsim unum aliquid in re ulla consideraveris, sed istius omnia cum alterius alicujus confertim sumptis contuleris.

§ 8. Adeo es illiteratus, ut nec legere possis. at potes contumeliâ abstinere, potes voluptate & dolore superiorem te præstare, potes gloriolam nihili facere, potes stupidis & ingratiss non succensere, imò & illorum curam gerere.

§ 9. Nemo, aut vitam avlicam, aut tuam etiam, infimulantem te avdiat.

§ 10. Pœnitentia est suiipsius reprehensio quædam, ut quæ utile aliquid omiserit. bonum autem quodq; necessariò etiam est utile; quodq; est ejusmodi, id viro bono probòque curæ esse oportet. at neminem virum bonum probumq; pœnituerit, quod voluptatem unquam ullam omiserit. neq; utile itaque, neque bonum voluptas est.

§ 11. Hoc quidnam in se est ex constitutione suâ? quænam illius substantia sive materia? quæ forma? quid in mundo facit? quamdiu consistit?

§ 12. Quando somnum gravatim excutis, reminiscere, & conditioni tuæ & naturæ humanæ consentaneum esse, ut actiones ad communitatem conducentes edas, cum dormire etiam brutis animantibus commune sit. quod autem est naturæ cujusq; consentaneum, hoc & familiarius, & aptius, & jucundius est utique.

§ 13.

* L. 10. § 2.

^b L. 7. 562. 1. 9.
518. 1. 11. 518.

* Sup. § 14.7.
§ 26.

* See: *Ann.*

Cal. 2 1/2 f. vol
1 2'

^a [201] was 5.0
6.0 f.

L. 6. \$ 27.
 Inf. \$ 19.19.
 6.42.

• L. 4. 56 J. 6.

§ 574.10.530
* Migration

* L. 7 § 23. l. 9.
§ 17. l. 10. § 5.
l. 12. § 23. 36.

ἀναδεδίχων τὴν σφαῖραν· τί ἐν ἀγα-
θὸν τῷ σφαίρῳ ἀναφερομένην, ἢ κακὸν
καταφερομένην, ἢ καὶ περὶ αὐτὴν; τί δὲ
ἀγαθὸν τῇ πομφόλυγι συνεσώσῃ, ἢ
κακὸν διαλυθείσῃ; τὰ ὅμοια δὲ καὶ ἐπὶ
λύχνῳ.

* Εὐσεβίου
Lug. Στρεβίου
Annot.
L. 3. § 11. Sup.
§ 11. l. 11. § 17.
* σάπτε, καὶ
ἐκπορεύσας f.
L. 9. § 2.
* L. 3. § 10. l. 7.
* L. 3. § 10. § 34.
* L. 3. § 10. l. 6.
§ 36.
* L. 4. § 3. l. 11.
§ 18.
* L. 3. § 4. Inf.
§ 53.
* L. 4. § 3. l. 10.
§ 17.
* L. 4. § 32. l.
9. § 22.
* L. 5. § 10.
l. 9. § 6.
* L. 7. § 4. l.
10. § 8.
* L. 9. § 26.
* L. 4. § 17.
* L. 10. § 6.
* L. 2. § 17.
* L. 6. § 36.
* L. 5. § 10. Inf.
§ 37. l. 9. § 14.
* L. 4. § 32. 33.
50. Inf. § 31.
37. l. 9. § 30. l.
10. § 27. 34.
* Inf. § 37.
* A. B. εἴτα A.
K. A. εἴτα H.
T. π' Sal.
* L. 4. § 48. l.
10. § 31.
* χίρα Lug.
* χίρα f.
* L. 9. § 29.
* L. 4. § 35. 48.
l. 9. § 4.
* L. 5. § 33.
* L. 7. § 32.

§ 21. * Εὐσεβίου, καὶ δεῦτα διόν
ἐστὶ, γινέσθαι δὲ ὅτι γίνεται, νοσήσας
δὲ, * πορεύσας· b βεβηχέσιον δὲ καὶ ὁ
ἐπαινῶν καὶ ὁ ἐπαινέμενος, καὶ ὁ μνη-
μονεύων, καὶ ὁ μνημονοδύμενος· περὶ
ἐπὶ δὲ καὶ c ἐν γωνίᾳ τέτε τοῦ κλίματος,
καὶ d ἐδὲ ἐν ταῦτα παύσεις συμφωνῆσι,
καὶ e ἐδὲ αὐτοῖς πρὸς ἑαυτὰ καὶ f ὅλη δὲ
ἢ γῆ στήλη.

§ 22. * Περὶ εὐσεβίου, καὶ τῷ ὑποκειμέ-
νω, ἢ τῷ λόγῳ, ἢ τῇ ἐκτελέσει, ἢ
* τῷ σημειωμένῳ. i δικαίως ταῦτα πα-
ραίρει· k μᾶλλον δὲ θέλει ἀγαθὸς αὐ-
τοῦ γινέσθαι, ἢ σημεῖον εἶναι.

§ 23. Περὶ οὗτο π; i περὶ οὗτο ἐπὶ
ἀνθρώπων ἐν ποσὶ ἀναφύων· συμ-
βαίνει τί μοι; m δέχομαι, ὅτι τὸ
θεὸς ἀναφύων, καὶ n ἢ πάντων πηγῶν,
αὐτὸ ἢς πάντα τὰ γινόμενα συμπερὶ δὲ.

§ 24. Ὅσοιόν σοι φαίνεται τὸ λέ-
σαι; εἰς αὐτόν, ἰδὼς, ἴδωτο, ὕδαρ,
γλοῖαδες, πάντων σημεῖα. o τοῦτον
πάν μέρος τοῦ βίβ, καὶ πᾶν ὑποκειμένον.

§ 25. P Λυκίλλῃ Οὐγγῶν· εἴτα
Λυκίλλῃ Σέκυνδῃ Μάξιμον· εἴτα Σέ-
κυνδῃ· Ἐπιγύχων· q Διότιμον· εἴτα
Ἐπιγύχων· * Φαυσίαν Ἀντωνίνου·
εἴτα Ἀντωνίνου· τοιαῦτα πάντα· Κέ-
λερ Ἀδριανόν· εἴτα Κέλερ· i δὲ ὁρι-
μεῖς ἐκείνοι, ἢ περιγραφῆς, ἢ τετυ-
φωμένοι, πῶς; ὅτι, ὁριμεῖς δὲ, * χι-
ρα καὶ f Δημήτριον· ὁ Πλατωνικός, καὶ
Εὐδαίμων, καὶ εἰ τις τοῦτο· c πάν-
τα ἐρήμους, τεθνηκότα πάλαι· u ἐνιοί
μὲν ἐδὲ ἐπὶ ὀλίγον μνημονοδύντες· οἱ
δὲ εἰς μύθους μεταβαλόντες· οἱ δὲ ἢ δὴ
ἐν μύθῳ ἐξήγηται· τέτων ἐν μεμνη-
σας, ὅτι· δέήσει ἢτοι σε δεδιδῆναι
τὸ συγγραμμάτιόν σου, ἢ σβεσθῆναι τὸ
σπῆμα.

pilam mitti, pilæ pariter rationem habet.
ecquid autem pilæ, vel sursum missæ boni,
vel descendentis cadentique mali? ecquid &
bullæ vel consistenti boni, vel subsidenti
mali? de lucerna idem dictum sit.

§ 21. Inverte corpus tuum, atque in-
spice, qale sit, ubi senuerit; qale sit, ubi
morbidum fuerit; qale sit, spiritum ubi ef-
flaverit. brevis autem est vitæ & qī cele-
brat, & qī celebratur; & qī commemorat
pariter, & qī commemoratur: adhæc & in
plagæ istius angulo duntaxat id geritur;
ubi etiam neque omnes inter se consentiunt,
neq; quisquam sibi. deniq; terra omnis pun-
cti instar habet.

§ 22. Animum adverte præsentī vel
decreto, vel facto, vel dicto. meritò hæc
pateris, qī bonus mavis cras fieri, qām
esse hodie.

§ 23. Facio quicquam? ita facio, ut
ad homines juvandos referam. contingit
mihi quicquam? ita excipio, ut ad De-
os referam, fontemque rerum omnium, a
qo, quæcunq; fiunt, ordine præstituto de-
rivantur.

§ 24. Ipsum lavari qale quid tibi vide-
tur? oleum, sudor, sordes, aqua, frigimen-
tum; putida omnia. tale quiddam est & vitæ
pars quævis, & materia subiecta quælibet.

§ 25. Lucilla Verum extulit; mox &
Lucilla ipsa elata est. Secunda Maximum;
mox & Secunda Epitynchanus. Dioti-
mum; mox & Epitynchanus. Antoninus
Favstinam; mox & Antoninus. Celer
Hadrianum; mox & Celer. huiusmodi
sunt omnia. qin & solertes illi, aut futu-
rorum præscii, aut fastu inflati, ubinam jam
sunt? solertes, inquam, qales Charax, Deme-
trius Platonius, Evdæmon, & si quis alius
eiusmodi: omnia caduca sunt; & jam o-
lim morte sepulta sunt. alii nec brevem
sui memoriam sunt consecuti; alii in fabu-
las abierunt; alii etiam è fabulis evanue-
runt. horum ergo memineris, aut compa-
gem tui dissipatum iri, aut extinctum
spiritum,

spiritum, aut migraturum, atque alibi in
dispositum.

§ 26. Homini volupe est, q̄ hominis propria sunt, facere. proprium autem est hominis, contributi suo benevolum esse, seminum motus insuper habere, vi-
ta probabilia discernere, universi natu-
ram, eaq; q̄ secundum hanc fiunt, con-
templari.

§ 27. Affectiones singuli quique tres habent; unam, ad causam ambientem, alteram, ad causam divinam, à qua proveniunt omnibus omnia; tertiam, ad eos quibuscum in hac vita versatur.

§ 28. Dolor aut est corpori malum. quod si sit, corpus id censeat. aut animam. at illi licet etiam inter dolores serenitatem suam tranquillitatemque servare, nec opinari malum esse. omne enim iudicium, & imperius, & appetitus, & averlatio intus est, quod mali nihil ascendit.

§ 29. Imaginationes dele; sape tecum sic loquendo, In potestate mea nunc situm est, ut nulla in hac anima existat improbitas, nulla cupiditas, nulla omnino perturbatio: sed ut omnibus qualia reapse sint perspectis, pro exultatione sua singulis utar. memento potestatis hujus à natura tibi tribuæ.

§ 30. Et in senatu, & apud quolibet
privatum, curæ sit modeste potius quam di-
serte loqi. sano vero apud omnes sermo-
ne utare.

§ 31. Augusti avla, uxor, filia, nepotes, privigni, soror, Agrippa, cognati, familiares, amici, Arius, Maecenas, medici, popa, avla tota morti concessit. tum ad alia te transfer: mortemque cogita, non unius hominis, sed gentis totius, Pompejorum puta. nec illud minus, quod tumuli inferibi sales. *Ultimus hic generis sui.* dein repura teum, quam anxie egerint hominum antecessores, ut successorem aliquem sibi superfluum relinquerent: cum necesse tamen fuerit, ut aliquis tandem ultimus

πρόμακτος, ὃ μετασῆται, ἐν ἀλλοτρίᾳ
ἐκ τῆς φύσεως.

§ 26. * Ευφρανέσθαι ἀποδιδόναι, * πα-
ντὶ τῷ ἰδίῳ ἀποδιδόναι. ἰδίῳ δὲ ἀπο-
διδόναι * παρακαλῶν τὸν ἀποδιδόναν, ὁ-
μοῖον ἐστὶν τῷ ἀποδιδόναι καὶ παρακαλῶν, * δι-
δάσκοντι τῷ ἀποδιδόναι διὰ τὸ διδάσκειν, * ἐπα-
γορεύοντι τὸν ἰδίον πρὸς τὸν ἀποδιδόναν, ὁ δὲ
κατ' αὐτόν τι ποιεῖν.

§ 27. Τῆς δὲ χάριτος ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ ἀποστόλου τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμετέρου, ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμετέρου, ἡ δὲ ἀγάπη τοῦ κυρίου ἡμετέρου.

[illegible][illegible]

§ 30. Алдыңғы, және соңғы
түр, және аралық сөздер
мен, және аралық сөздер
мен, және аралық сөздер

§ 31. * Ἀλλὰ Ἀγγελοι, γυναι
 Δουλοει, ἑγγυτοι, πατροι, ἀλλοι
 Ἀγγελοι, ἑγγυτοι, ἀλλοι, ἑγγυτοι
 Ἀλλοι, Μακροτοι, ἑγγυτοι, ἑγγυτοι
 Δουλοει ἀλλοι Δουλοει. ἑγγυτοι
 * καὶ ἀλλοι, καὶ ἀλλοι ἑγγυτοι
 καὶ Δουλοει, καὶ Πατριστοι. ἀλλοι
 καὶ ἑγγυτοι ἀλλοι καὶ ἑγγυτοι
 ἑγγυτοι. * καὶ ἑγγυτοι ἑγγυτοι
 ἑγγυτοι, πῶς ἐγγυτοι καὶ ἑγγυτοι
 ἑγγυτοι, ἑγγυτοι ἑγγυτοι ἑγγυτοι
 καὶ ἑγγυτοι, ἑγγυτοι ἑγγυτοι ἑγγυτοι

L 2

24. Feb.

* L. 6. § 7. L. 7.
§ 13.
= 30. f.
* L. 1. § 15. 16.
* L. 4. § 17. L. 7.
§ 22. (11) § 1.
L. 12. § 10.
* L. 5. § 16.
* Sup. § 7. L. 5.
§ 16. L. 6. § 1.
* L. 7. § 47. 48.
* L. 7. § 12.
* L. 2. § 1. 17.
* L. 11. § 12. L.
12. § 16.

* L. 7. § 16. 32.
* § 2. 20. L. 7.
§ 48.
= L. 3. § 4.
* L. 7. § 28.
* Inf. § 47. 48.
* L. 7. § 59.
* Inf. § 41. 48.
* L. 7. § 29.
* L. 7. § 5. 54
Sup. § 8.

* L. 3. § 11.
Sup. § 11.
* L. 3. § 14.
L. 11. § 18. 37
* L. 5. § 5.
* L. 3. § 7.
* L. 4. § 51.
* = [] f.
"Y. B. 20."
auß) A. Boet.
* Sup. § 11.
Inf. § 37.
* = Boet f.

* = ante Log.
An.
* L. 4. § 10.

γενέσθαι· πάλιν ὅδε ὅλε γένος δα-
νατον.

^a L. 4. § 2. 25.
^{26.} L. 12. § 35.
^b L. 6. § 2. 32.
^{L. 4. § 54. 1. 9.}
^{§ 6.}
^c L. 4. § 49.
^d L. 2. § 91. 5.
^{§ 10.}
^e L. 5. § 20.
^{Inf. § 41.}
^{L. 10. § 12.}
^f L. 4. § 1. 1. 6.
^{§ 50.}
^g Inf. § 35.
^h L. 1. § 16.
ⁱ L. 3. § 5. 7.
^{16. 1. 10. § 14.}

§ 32. ^a Σωπθέναι δειτ' βίον, κτ'
μίαν παρ' εἶν'· κ' εἰ ἐν αὐτῇ τῇ αὐτῇ παρ-
έχει ὡς δίδον τε, ἀρκείτω· ἵνα δ' εἰ τὸ
ἐαυτῇ ἀπέχῃ, δ' εἰς σὲ κωλύται
δύναται. ἀλλὰ εἴσεταί τι ἐξωθεν; εἰδὲν
εἰς γὰρ τὸ δικαίως καὶ σωφρονῶς καὶ ἐυλογί-
σας· ^c ἀλλὰ δ' εἰς τὴν ἴσως ἐνεργητικὴν
κωλυθῆτε; ἀλλὰ εἰ τῇ πρὸς αὐτὸ τὸ
κάλυμα ἐναρτήσῃ, καὶ τῇ ἐπὶ τὸ διδ-
μνον ἐυνοῶμον μεταβάσῃ ἐκ τῆς ἀλ-
λῇ παρ' εἶν' ἀντικειμένη, § 32. ἀρμόσσει
εἰς τὴν σύνθεσιν, περὶ ἧς ὁ λόγος.

§ 33. ^h Ἀπόφως μὲν λαβεῖν, ⁱ ἐυ-
λύτως δ' ἀρτῆραι.

§ 34. ^a Εἰ ποτε εἶδες χειρὸς ἀπο-
κομυμένην, ἢ ποδα ἢ κεφαλὴν ἀπο-
τέλειμεν, χρεῖς πρὸς ποτε ἀπὸ τῆς
λοιπῆς σώματος κειμένην, ^k τοιαύτην
ἐαυτὴν ποιεῖ, ὅσον ἐφ' ἐαυτῇ, ^l ὁ μὲν
δὲλον τὸ συμβαίνειν, καὶ ἀπορροῶν ἐ-
αυτὴν, ἢ ὁ ἀκοινώνητον πρὸς αὐτὴν.
ἀπὸ τῆς αὐτῆς ποτε ἀπὸ τῆς κατὰ φύ-
σιν ἐνάστεως· ἐπερὶ οὗτος γὰρ ὁ μέρ-
ος σωματὸς ἀπὸ τοῦ σώματος. ἀλλ' ὅδε κομ-
μὸν ἐκείνου, ἐπὶ τῇ ἐξέσει πάλιν ἐναρ-
τῶσαι σωματὸς· ὅσοι ἀλλὰ μέρη εἰδὲν
πρὸς ἐπέτρεψεν, χρεῖς ἐν τῇ καὶ διακο-
πῇ, πάλιν συνελθεῖν. ἀλλὰ οὐδέποτε
τὴν χειρὸς, ^m ἢ τῇ τετμήνῃ. τὸν ἀν-
θρώπον, καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν μὴ ἀπορ-
ραγῇ ἀπὸ τῆς ὅλης, ἐπ' αὐτῇ ἐποίησε
καὶ ἀπορραγῇ πάλιν ἐπανελθεῖν καὶ συμ-
φῶναι, καὶ τὴν τῆς μέρους τῶν ὑπολα-
βεῖν ἐποίησεν.

§ 35. ^a Ὡς περὶ τὰς ἀλλὰς διωά-
μεις· εἰας θ' ὅτι λογικῶν ὁρῶν ὅσον
* ἢ ὅτι λογικῶν φύσις, ὥτως καὶ τὴν
τὴν παρ' αὐτῆς εἰλήφαμεν· ὃν πρόπον
γὰρ ἴσμεν πᾶν τὸ ἐν αὐτῇ καὶ ἀν-
τιβαίνειν ἐπὶ αὐτῇ, καὶ κατατάσσει
εἰς τὴν εἰλήμεν, καὶ μέρ-^cος ἐαυτῆς
ποιεῖ, ὥτως καὶ τὸ λογικὸν ζῶον

existeret. atq; hic rursus gentis totius mor-
tem considera.

§ 32. In singulis actionibus vitam
componere oportet; ut si unaquæque quan-
tum datur, quod suum est tulerit, in eo ac-
quiescas. quod minus autem ferat, quicquid su-
um est, prohibere nemo poterit. sed ex-
terius aliquid obstat? nihil quicquam, quod
minus iuste, sobrie, considerate in ea te ge-
ras. sed alius alicujus facultatis fortassis
effectus impediatur. atqui dum impedi-
mentum ipsum placide fers, & ad id quod
datur æquo animo te transfers, alia statim
prioris vice actio emergit, quæ ad eam, de
quæ sermo instituitur, vitæ compositionem non minus aptè conducit.

§ 33. Sic accipe, ne fastuosus fias; sic
posside, ut dimittere proclivis sis.

§ 34. Si quando manum abscissam vi-
disti, vel pedem, aut caput etiam amputa-
tum, & seorsim alicubi a reliquo corpore
situm, talem planè se facit, quantum in ipso
est, qui abscindit sese, dum vel id quod con-
tingit non vult, vel adversus societatis jus
aliquid perpetrat. revulsam quodammodo
abiecasti te aliquò ab ea quæ secundum na-
turam est unione. pars enim naturæ fueras:
nunc verò temet abscidisti. ceterum istuc
illud scitum est, quod unire te denuo licet.
hoc autem nulli alii parti est à Deo con-
cessum, ut revulsa semel & præcisa denuo
coalescat. Verum benignitatem ejus con-
sidera, quæ hominem cohonestavit: cum
& in ipso posuerit, ne primitus ab univer-
so revelleretur, & facultatem tribuerit,
ubi fuerit revulsus, redeundi denuoque coa-
lescendi, & partis ordinem, quem tenuerat,
recuperandi.

§ 35. Sicut reliquas facultates ratio-
narium unusquisque ferè ab universi natu-
ra accepit; ita hanc nos ab eadem fa-
cultatem accepimus: quod quodammodo
illa quicquid obstat & renititur, in usum
suum circumvertit, & in fato dispo-
nit, atque ita partem sui facit; ita
& animal rationale, ex impedimento
omni

ⁿ τῆς τῶν λ'
εὐτεως Xyl. f.
τῶν ὅλων σ' f.
^g L. 6. § 42.

^a L. 4. § 1.
Sup. § 32.

omni materiam creare sibi possit, eoque
uti ad illud quod intenderat, quocunque
tandem id fuerit.

§ 36. Ne confundat te vitæ tuæ totius cogitatio : neque animo simul complectere, quod qualesque molestias superventuras esse tibi verisimile sit, sed ad præsentium unumquodque interroga te, quidnam hæc in re est, quod subiri aut sustineri nequeat? confiteri namque erubesces. tum cogita tecum, nec quod futurum est, nec quod præteritum est, sed id semper duntaxat quod præsens est, molestiam tibi facessere. minuetur autem istud, si seorsim per se circumscriptum dederis, mentisque redargueris, si ne huic quidem soli tolerando succederis.

§ 37. Nunquid etiamnum Veri tumulo affidet Panthea; aut Pergamus? nunquid Hadriani Chabrias, aut Diotimus? ridiculum foret. verum, si affiderent, nunquid ipsi hoc sentirent? aut si sentirent, nunquid illos iuaret? aut si eos iuaret, nunquid hi immortales futuri essent? annon & istis destinatum est, ut primo senescant, tum moriantur? eequid ergo facerent illi, mortuis istis? factor est hoc omne, & famies in sacro.

§ 38. Si acutè cernere vales, acumine tuo utere, inquit ille, in rebus eis, quæ sapientiam maxime exigunt.

§ 39. In animantis rationalis constitutione virtutem nullam video, quæ justitiæ se opponat: at voluptati quæ opponat sese, continentiam video.

§ 40. Si opinionem tuam ab eo, quod
vesare te videtur, semoveris, ipse in tu-
tissimo mox consistes. quis ipse? ratio.
at non sum ratio. esto, ratio itaque
nō vexet se. siquid autem aliud tibi male
habet, id ipsum de hoc ipso, si poterit,
opinetur.

§ 41. Sensus impeditio, malum est
naturæ animalis. mortis impeditio itidem
eiusdem est malum. est & aliud quod

[illegible]

§ 36. ^a Μὲ σὺ συγγράμῃς ἢ τῷ
 ἄλλῳ βίβανταί· μὴ συμπεριθεὶς ὀπί-
 στωκα δια κ' ὅσα περὶ αὐτῶν * συγγρ-
 αμῶν· ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἑξ ἑαυτοῦ
 ἐκφράσῃς σαφῶς, ^b ἢ τῷ ἰσχυ-
 ρῷ κἀκέραιον κ' ἀνυπόστατον· ἀνυπόστατον
 καὶ ἀμελεζόμενον· ἐντετα ἀνεκρίματος σα-
 φεστῆ, ὅτι ^c ὅτε τὸ μέλλον, ὅτε
 τὸ παρονομαστικὸν διαρῇ σε, ἀλλὰ καὶ
 τὸ μέλλον, ^d ὅτε δὲ καταπραϊνο-
 νται, ἕως αὐτῶν μοτον ὑπερβόησι,
 καὶ ἀπὸ ἀλλήλων τὴν διάνοιαν, δι-
 αφεῖς πάντα φάλας ἀντίθεον καὶ δι-
 ατάται.

[illegible]

§ 38. * Εἰ δὲ θέλωμεν ἱεῖς ἐλ-
πίσαι, βλέπω * κρίνον, φησὶ, σφα-
γῆται *

§ 39. *Augmentum veritatis*
aliis apertum ex ipso et re veritate
etiam manifestum. Adhuc § ipse, non
est veritas.

[illegible]

§ 41. *Ergo si quis ad id tunc, quod
Lupinus dicitur, in modum hunc dicitur, etiam
ad id tunc dicitur, et si tunc

L 3

L. 7. 6. 8.

செய்யுள்

^b L. 7. § 14.

Inf. § 46.

^c L. 2. §. 15.

⁴L. 11. § 2.

* Κύρις Lug.

Ann. 5th Sd.

* *χαλκία*, Xyl.

Mer.

1. Sun. 5. 2. 8.

6 L. 2. § 2. C.

3-53. Sep.

6. 24.

* *rec. f. L. 9.*

536.

* L. 13 § 11

* Keltow, vel

Zinn f. Sal.

$$Y_{\text{eff}} = \frac{Y}{1 + \frac{Y}{Y_{\text{max}}}}$$

Xyl. m. Sal.

¹ L. f. § 19.
² Supp. § 28.

* Sup. 9 ad.
Inf. 6 47

¹ L. 7. 8 16. 4.

11. § 20.

11. 9 20.

25. *Sm. 5. 3. 1.*

ομοίως ἐμποδισκόν· καὶ κακὸν τῆς φυ-
 σῆς καὶ σαρκὸς. ὅτως τοίνυν ἐμπε-
 δισμός νῦν, κακὸν νοεῖς φύσεως.
 πάντα δὲ ταῦτα, ἐπὶ σωματὸν μετα-
 φερε. πόνος, ἡδονὴ ἀπῆται σε; ἀ-
 ψεται ἢ ἀδῆσις. ὀρμίσαντι ἐνσημα
 ἐγένετο; ^b εἰ μὴ ἀνυπεξαιρέτως ὡφ-
 μας, ἢ δὴ ὡς λογικῶς κακόν· εἰ δὲ τὸ
 κοινὸν λαμβάνεις, ἔγωγε βεβλαβῆμαι,
 ἐδὲ ἐμπεπόδισαι. ^c τὰ μὲν τοι τοῦ νῦν
 ἴδια ἐδὲ αἰσθάνομαι. εἰδέναι ἐμποδί-
 ζειν· ἀτάτα γὰρ ἐστὶν, ἐξ ὁδῶν,
 ἐξ ὁδοῦ, ἐξ ἐλασφηνίας, ἐξ ὁπῶν
 ἀπῆται. ^c ὅταν γίνῃται σφαῖρα, κυκλο-
 τερὴς μὲν.

^a Sup. 28. 40.

^b L. 4. § 1. 1. 5.
§ 20.

^c Sup. § 32.
Inf. § 47.

^d Sup. § 28. 1.
11. § 36.

^e Inf. § 48. 1.
11. § 12. 1. 12.
§ 3.

^f L. 7. § 16. Inf.
§ 47.

^g L. 6. § 34. L.
10. § 10.

^h Sup. § 26.

ⁱ L. 10. § 35.

^k Sup. § 34.

^l μήτε [π].

^m Aug. An.

ⁿ Sup. § 7. 8.

^o L. 4. § 25. 1. 7.
§ 3.

^p ὁρῶν f.

^q Sup. § 29.

^r L. 4. § 17. 26.

^s ἡδὴ f.

^t L. 2. § 17. 1. 4.
§ 19.

^u L. 4. § 3. 1. 5.
§ 33.

^v L. 10. § 15.
23. 33.

^w L. 2. § 13. 1. 3.
§ 5. 7. 16.

^x Sup. § 7. 1. 9.
§ 26.

^y L. 5. § 16.

^z L. 9. § 37.

^{aa} συνδουμένη f.

^{ab} vel, συναρ-
μμένη

^{ac} L. 5. § 18.
Sup. § 36.

§ 42. 'Οὐκ εἰμὶ ἀξιό- ^f ἐμαυτὸν
 λυπεῖν· ἐδὲ γὰρ ἄλλον πῶποτε ἐμὸν ἐ-
 λύπισαι.

§ 43. Ἐυφραίνει ἄλλον, ἄλλοι· ἡμεῖς
 δὲ εἰμὶ ὕμνους ἔχω τὸν ἡγεμονικόν, καὶ μὴ
 ἀποσπρεφόμενον, μήτε ἀνθρώπῳ πῖνα, * μή-
 τε ἢ ἀνθρώποις συμβαίνοντων· ἀλλὰ
 ἢ πάντων ἐμμενῶν ὁφθαλμοῖς * ὁρῶντα καὶ δε-
 χόμενον, καὶ ἡρώμενον ἐκείνῳ καὶ ἀξίαν.

§ 44. Ἦτον * ἰδὲ τὸν ἡρόκον
 σωματὸς χαίρει· οἱ δὲ πῶ ὑπερφη-
 μίαν μᾶλλον διώκοντες, ἐξ ὁρῶνται,
 ὅτι ἄλλοι τοῖσιν μέλλουσιν ἐκείνοι εἶ-
 ναι, οἱ δὲ εἰσιν ἔτοιμοι ἐξ βαρύνει· κα-
 κένοι δὲ θνητοί. τί δὲ ὅλας περὶ σε,
 ἀν' ἐκείνοι· ἢ φωνῶν τοιαύτης ἀπι-
 χῶσιν, ἢ ἀπὸ ληψὶν τοιαύτης ἀπὸ σε
 ἐχῶσιν.

§ 45. Ἡ Ἀρὸν με καὶ βάλλει ὅπως
 θέλεις. ἐκεῖ γὰρ ἔξω τὸν ἐμὸν διαι-
 μοναῖαν ἴλεον, τὰτ' ἐστὶν, ἡ ἀρετὴ καὶ ἡ
 εἰρήνη καὶ ἡ ἐκέρρηξ καὶ τὸ ἐξῆς τῇ
 ἰδίᾳ κατασκήνη· ἡ ἀρετὴ τοῦτο ἀξίον, ἵνα
 δὲ αὐτὸ κακῶς με ἔχη· ἡ εἰρήνη, καὶ χεῖ-
 ρον ἐαυτῆς ἢ, ταπεινολογία, ὁρεζομένη,
 * συνδουμένη, πηρομένη; καὶ τί ἐυρήσεις
 τότε ἀξίον;

§ 46. * Ἀνθρώπῳ ἐδὲν συμβαί-
 νειν π δύναι, ὃ ἐκ ἐστὶν ἀνθρώπων
 σύμπτωμά· ἐδὲ βοῖ, ὃ ἐκ ἐστὶν βοῖόν· ἐδὲ

vegetativam conditionem pariter impedi-
 at, estq; malum ejusdem. mentis quoque per-
 inde impeditio, naturæ intellectivæ ma-
 lum est. hæc jam tu omnia ad te transfe-
 ras. dolor, voluptas attingit te? viderit
 sensus. aliquid molienti tibi obstitit quippi-
 am? si citra exceptionem moliebaris, jam
 tuum, quæ rationalis, malum est. at, si id
 quod communiter fieri solet, tibi propo-
 nebas, nondum aut læsus es, aut impeditus
 etiam. mentis utiq; propria quæ sunt, nemo
 alius impedire solet. hanc enim nec ignis,
 nec ferrum, nec tyrannus, nec vituperium,
 nec aliud quidlibet attingit, ubi facta fuerit
 sphaeræ instar, teres tota atque rotunda.

§ 42. Indignum censeo, ut me ipse
 vexem, quia neminem unquam volens ve-
 xarim.

§ 43. Alia oblectant alios. me ve-
 rò, si mentem sanam habuerim, quæ
 nec hominem quendam, aut humanum
 quicquam aversetur; sed quicquid obvenit,
 oculo benigno aspiciat excipiatque, & pro
 sui existimatione singulis utatur.

§ 44. Hoc ipsum, quod jam adest, tem-
 pus tibi met fac impertias. quia famam post-
 humam affectant potius, non cogitant, ali-
 os quosdam ejusmodi fore posteros illos,
 quales isti sunt, quos nunc gravatim ferunt,
 sed & utriq; sunt mortales. quid autem tuū
 interest, si vocibus istiusmodi adstrepue-
 rint illi tibi, aut existimationem hanc vel
 illam de te habuerint.

§ 45. Tolle me, & quocunq; libuerit
 projice. etenim illuc quoque genium meum
 habiturus sum propitium placidumque; hoc
 nempe contentum, si pro conditionis suæ
 officio habere se agereque possit. num hoc
 tanti est, ut hac de causa anima mea malè
 se habeat, ac deterior fiat, dum deprimi-
 tur, extenditur, confunditur, consternatur.
 ecquid reperiam, quod tanti sit?

§ 46. Nihil homini cuiquam contin-
 gere potest, quod non humanus sit ca-
 sus; nec bovi, quod non bovis sit; nec
 viti

^a L. 4. § 29. l.

7. § 29. 66.

^b L. 6. § 36.

^c L. 3. § 2.

^d L. 4. § 23.

Sup. § 18.

^e L. 7. § 25.

^f L. 7. § 23.

^g L. 3. § 16.

^h L. 7. § 66.

Sup. § 13.

ⁱ L. 7. § 68.

Sup. § 28.

^k Sup. § 1. l. 3.

§ 4. l. 7. § 15.

^l L. 12. § 1.

^m L. 6. § 30.

ⁿ L. 7. § 59.

^o L. 11. § 9. 13.

^p L. 4. § 29.

μᾶλλον δὲ ἐπιλεγε, ὥς α. γινώσκων
ἐκαστα ᾧ ἐν τῷ κόσμῳ συμβαίνοντων.

§ 50. Σίνωθ' πικρὸς ἀφ' ὧς: ὁ βέλ-
τερος ἐν τῇ οἰκῇ ἐκκλινόν. ἀρκεῖ. μὴ
περιεπεισθῆς, τί δὴ καὶ ἐγίνετο ταῦτα ἐν
τῷ κόσμῳ; ἐπεὶ καὶ ἀγαθὰ καὶ κακά
ἀνθρώπων φυσιολόγως, ὡς ἀνὰ καὶ τὸ
κλινόν καὶ σκυτέως γλαυθεῖν, καὶ ἀρι-
νώσκων, ὅτι ἐν τῷ ἐργασίῳ ἔξομα-
τα καὶ σπείρματα καὶ κατὰ πλάσσειν
τῶν ὁρῶν καὶ τοὶ ἐκείνοι γὰρ ἔχουσιν πᾶς
αὐτὰ εἰσφέρειν ἢ ὅτι ὅτι ὅλον φύσιν,
δ' ἐξω εἰδέν ἐχει, ἀλλὰ τὸ δυνάμεν ἢ
τέχνης ταύτης ὅτι, ὅτι περιεποιεῖται ἐ-
αυτῷ, πᾶν τὸ ἐνδοῦ διαρθεῖται καὶ γή-
ροσκειν καὶ ἀχρηστοῦν ὅτι, ὅτι εἰς ἐαυ-
τῷ μεταβάλλει, καὶ ὅτι ἔτι πάλιν ἄλλα
νεοτὰ ἐκ τῶν αὐτῶν ποιεῖ ἵνα μὴ τε-
θῇ, ἐξωθεν χρῆται, μὴ τε ὅτι ἐκβάλλει
τὰ παλαιὰ καὶ περιεποιεῖται. ἀρκεῖται
ἐν καὶ χάρις τῇ ἐαυτοῦ, καὶ ὅτι τῇ ἐ-
αυτοῦ, καὶ τέχνη τῇ ἰδίᾳ.

§ 51. ὁ μὴ ἐν ταῖς πράξεσιν
ἐπιφέρειν μὴ ἐν ταῖς ὁμιλίαις φύ-
ρειν ἢ μὴ ἐν ταῖς φαντασίαις ἀλλ-
οῦται μὴ τε τῇ ψυχῇ κατὰ πλάσσειν
καὶ, ἢ ἐκδορμυῖται μὴ ἐν τῷ βίῳ
ἀσχετῶς. ἢ κλείνει, κρεατομῶσι, κα-
ταίρει ἐλαύνει. ἢ ἐν ταῖς ταῖς
τὸ πᾶν διανοίαν μένειν κατὰ πλάσσειν, φρε-
νὴν, σφραγῖδα, δικαίαν; ὅτι ἢ εἰ τις
παρεστὶς πηγῇ διαρθεῖ καὶ γλυκεῖα, βλα-
στημοῖν αὐτῷ, ἢ ὅτι παύεται πίπ-
τον ἀναβλύσαι. ἢ καὶ πηλὸν ἐμβαλεῖν,
καὶ κοπῆν, τὰ κατὰ διαρθεῖται αὐ-
τῷ καὶ ἐκκλύσει, καὶ ἢ ἐκταμῶς βαρύν-
εται. πᾶς ἐν τῇ πηγῇ ἀέναντος ἐ-
ξεί, καὶ μὴ φέρει; φύς σκαυτὸν πᾶ-
σις ὡς εἰς ἐλαττωμένην, ὅτι τὸ ἐν-
μῶς, καὶ ἀπῶς, καὶ ἀδυναμῶς.

§ 52. ὁ μὴ εἰδὼς ὅτι ἐστὶν κό-
σμος, ἢ εἰδέν ὅτι ὅτι. ὅτι μὴ εἰδὼς
ὅτι, ὅτι πέφυκα, ἢ εἰδέν ὅτι ὅτι, ἢ
δὲ τί ἐστὶν κόσμος. ὅτι ἐν τῶν ἀπολι-
πῶν, ἢ εἰδέν ὅτι ὅτι πέφυκα εἰποι.

adjicias potius aliquid, ut q̄ rerum omni-
um, q̄ in mundo isto contingunt, natu-
ram perspectam habeas.

§ 50. Amarum est cucumis: mitte ve-
pres in via: declina. sufficit. nē pergas
dicere, *Dare autem in mundo ista sint?*
ludibrio enim futurus es homini scientiæ
naturalis perito, perinde ac fabro aut
futori, si huic vitio verteres, q̄d eorum
q̄a conficit ramenta ac segmenta in offi-
cina ejus cerneret. & illi tamen q̄d pro-
jiciant habent, cum universi natural nihil
extra se habeat; sed, q̄d in hac ejus
arte maxime mireris, cum se certis ter-
minis circumscripserit, qicq̄ intra se cor-
rumpi, senescere, ac inutile fieri vide-
tur, in semet convertit, aliq̄ ex his
ipsis nova producit; adeo ut nec mate-
riā extraneā opus habeat, nec q̄d putre-
facta projiciat, desideret. ita contenta
manet & loco suo, & materiā suā, & arte
sibi propriā.

§ 51. Nec in actionibus languidus; nec
in congressibus turbidus sis; nec in cogi-
tationibus vagus; nec animā præceps abre-
ptus & temere exiliens; nec in vita multis
implicitus negotiis. occidunt, concidunt,
diris te devovet. qid hæc obstant, q̄o-
minis mentem serves puram, prudentem,
sobriam, justam? q̄madmodum si quis fonti
astans limpidō ac dulci, conviciis eum in-
cesserit, at ille nihilominus laticem potui
accommodum fundere non cessat. q̄m &
si lutum quis simumq̄ injecerit, disperget
cito diluetq̄ eum, nec eodem inquinabitur.
q̄modo ergo fieri potest, ut fontem per-
ennem in te, non puteum, habeas? si
usu assiduo libertatem cum æq̄animitate,
simplicitate, modestiā q̄asi nativā tibi
reddideris.

§ 52. Q̄i nescit esse mundum, ubi
fit nescit. q̄i nescit ad qid natus sit, nec
q̄i ipse, nec qid mundus sit, novit.
q̄i autem in horum alterutro deficit,
nec ad qid ipse natus sit, dicere potest:
qualis

* inflor. Xyl.
Lug. 8. *Dracopis*
f. L. II. 6 11.

¹⁰ L. 3. § 4. I.
 4. § 3.
 * L. 5. § 10.
 † L. 6. § 16.
 Sup. § 10.

L. 6. § 1619.
§ 8.
L. 9. § 1. l.
10. § 21.

8 L. 5. \$ 35.
 9 L. 2. \$ 1. l. 4.
 \$ 7.
 1 L. 9. \$ 4.
 2 L. 2. \$ 11. l.
 7. \$ 71. l. 10.
 \$ 15.
 1 L. 5. \$ 20. l.
 6. \$ 32.

* L. 2. § 1.
Inf. § 59.
* L. 5. § 3. 1.
12. § 3.
* L. 2. § 1. 1. 5.
§ 35.
? L. 2. § 11.

L. 12. § 30.
Inf. § 60.
L. 10. § 33.

^a L. 6. § 30. l.
8. § 32. l. 10.
§ 12.

τῆς διανοίας ^{βλ} ἡ δὲ, μηδ' αὖτως ἐκχυ-
σῃ, ἀλλὰ τῶν, καὶ ὡς τὰ ἀπαν-
τῶν τὰ καλύματα, μὴ βίαιον μηδὲ ῥα-
γδύαν τὴν ἐπέφθιν ποιεῖν, μὴδὲ μὲν
καταπίπτειν, ἀλλὰ ἴσως, καὶ ἐπιλάμ-
πτειν τὸ λεγόμενον. αὐτὸ γὰρ ἐαυτὸ φέρει
τὸ αὐγῆς, τὸ μὴ παραπτεῖται αὐτῷ.

^a L. 7. § 32.
Sup. § 25.

§ 58. Ὁ δὲ θάνατον φοβέμενος, ἢ τοι
ἀναιδισίαν φοβεῖται, ἢ ἀδυσίαν ἐπερ-
σάν. ἀλλ' ὅτε ἐκείνη ἀδυσίαν, καὶ ἐκεί-
νη πνέουσα ἀδυσίαν, εἴτε ἀλλοιοτέρην ἀ-
δυσίαν κήσῃ, ἀλλοίον ζῶον εἴη, καὶ τὴν
ζῆν καὶ παύσῃ.

^c Sup. § 56.
l. 9. § 1.
^d L. 5. § 28. l.
9. § 11.

§ 59. ^c Οἱ ἄνθρωποι γινώσκουσιν
ἀλλήλων ἐκείνην. ^d Νόστος ἐν, ἢ φέρει.

^e L. 6. § 16.
Sup. § 57.
^f ἢ πονεῖ τ' π.
[ἐπὶ εἰσὶ μὲν
[περυκάν] f.
^g L. 9. § 17.
^h - ἐχέειν Boot.

§ 60. Ἄλλως βέλος, ἄλλως νῦν
φέρειται. ὁ μὲν τοι νῦν, καὶ ὅταν ἐνλαβῇ-
ται, καὶ ὅταν περὶ τὴν σφίγγιν φέρεται,
^e φέρεται καὶ ἐν τῷ ἴδιον * ἢ πονεῖ, καὶ
ἐπὶ τὸ περὶ ἐκείνην.

§ 61. ^f Εἰσέναι εἰς τὸ ἡγεμονικόν
ἐκείνην παρέρχεται * ἢ καὶ ἐτέρω παντὶ εἰ-
σέναι εἰς τὸ ἐαυτοῦ ἡγεμονικόν.

esse oportet, non effusionem utique, sed ex-
tensionem, quæque adversus obvia quælibet
impedimenta non violentam & impetuo-
sam collisionem adhibeat, nec etiam deci-
dat, sed consistat, & illustret quicquid eam
admiserit. privabit enim semet splendore
illius, si quis eam non transmiserit.

§ 58. Qui mortem formidat, vel sen-
sus extinctionem, vel aliusmodi aliquem sen-
sum formidat. atque, si sensum nullum
prorsus habueris, nec mali quicquam sensu-
rus es; sin sensum aliusmodi, animal aliuf-
modi futurus es, nec vivere defines.

§ 59. Homines alter alterius causa
nati sumus. itaque aut doce, aut sustine.

§ 60. Aliter sagitta, aliter mens-
fetur. mens enim tam cum cavet,
quam cum considerat, recta fertur,
nec minus ad scopum sibi propositum
tendit.

§ 61. In mentem alterius cuiusque de-
scende; sed & in tuam ipsius descendere
quælibet patere.

BIBLION Θ'.

LIBER IX.

^a L. 2. § 1. l. 8.
§ 59.

Ἀλλ' ὅταν, ἀσπεῖ. ^a τῆς
γὰρ ἡ δὲ ὅλων φύσεως κα-
τασκευαστικῆς τὸ λογί-
καὶ ζῶα ἐνεκεν ἀλλήλων,
ὡς ἀφελὲν μὲν ἀλλήλα καὶ ἀξίαν,
βλάπτειν καὶ μηδ' αὖτως, ὁ δὲ τὸ βέλλημα
ταύτης παραχρᾶν, ἀσπεῖ δὲ διανοήσας
εἰς τὴν κατεσκευασμένην ἡ δὲ φύσιν. ἢ γὰρ
ἡ δὲ ὅλων φύσεως, ὅντων ὅτι φύσεως. ^c τὴν
δὲ γὰρ ὅταν ὡς τὰ ὑπάρχοντα πάντα
δικαίως ἔχει. ἐπὶ καὶ ἀλήθεια αὐτῇ
ὀνομαζέσθαι καὶ ἡ δὲ ἀληθῶν ἀπάντων
καταπνέει αὐτὰ εἶναι. ὁ δὲ ἐν ἐκείνῳ ἡ δὲ
δολοῦσθαι ἀσπεῖ, καὶ ὁ δὲ ἐξ αὐτῆς
ἀδικεῖ. ὁ δὲ ἀδικῶν, καὶ ὁ δὲ διὰ
φωτὸς τῆς ἡ δὲ ὅλων φύσεως, καὶ καὶ ὁ δὲ
naturæ dissentit, & in quantum mundi ordinem pulchrè compositum infringit,
dum

Qui injustè agit, impiè agit. cum
enim universi natura animalia
rationalia sui invicem gratiâ
condiderit, ut sibi invicem pro-
cujusque dignitate profint, nec ullâ ratione
sibi invicem obsint; qui naturæ placitum
hoc violat, impiè prorsus agit adversus
numinum omnium antiquissimum. etenim
universi natura, rerum est omnium natu-
ra: omnia autem quæ existunt necessitudi-
ne quâdam mutuâ sunt sibi invicem conjun-
cta. sed & eadem, quæ natura, veritas quoque
nuncupatur, estque prima omnium quæ vera
sunt, causa. itaque, qui sciens volens mentitur,
impiè agit, in quantum fallendo injustè agit;
qui nolens nesciusque, in quantum universi
dum

^a Inf. § 37.

^b L. 5. § 4.

* περιρ' η

περσ. Lug.

^c L. 2. § 3.

^d L. 2. § 17.

^e L. 3. § 7.1.6.

§ 2.

^f L. 3. § 7.1.

30. § 14.

^g L. 5. § 36.

^h L. 2. § 17.

ⁱ L. 5. § 10.

^j L. 2. § 12.1.

4. § 5.

^k L. 4. § 50.

^l L. 8. § 22.

^m L. 6. § 27, 28.

ⁿ L. 4. § 50.

^o η [ψυχή] f.

^p L. 2. § 1.1.6.

§ 26, 27.

^q L. 3. § 4.

^r L. 10. § 36.

l. 11. § 9.

* αυτῶν f.

^s Inf. § 9.

^t L. 5 § 25.35.

νον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελθὲν. τὸ δ' ἐν
^a κορεδέντῃ γὰρ τέτων ^b ἀποπεύσας
δευτέρῃ πλῆς, * ἢ περιρῖδαι περσ-
καδῆδαι τῇ καλίῃ. καὶ ἔγωγε σε ἐδὲ ἢ
περσ. περὶ φεύγειν ἐκ τῆς λοιμῆς, λοι-
μὸς γὰρ διαρροῇ διανοίῃ, πολλὰ γὰρ
μᾶλλον ἢ πρὶν ἢ τῆς περικυμένους τέ-
τα πνεύματι τοιαύτῃ περὶ διαρρο-
σία καὶ ἔσθῃ. αὐτῇ μὲν γὰρ ζώων λοι-
μὸς, κατὰ ζῶα ἐκτὶν ἐκείνῃ δ' ἀνθρώ-
πων, κατὰ ἀνθρώποις εἰσιν.

§ 3. Μὴ καταφρονεῖς θανάτου, ἀλ-
λά ^c ἐυαρεστεί αὐτῷ, ὥς καὶ τότε ἐνός
ὄντος, ὃν δ' ἢ φύσις ἐδέλει. ὅς γὰρ ὅτι
τὸ γενέσθαι καὶ τὸ γινέσθαι, καὶ τὸ ἀυξήσθαι,
καὶ τὸ ἀκμαῖσαι, καὶ ὀδύνας, καὶ γένειον,
καὶ πολλὰς ἐνεργειῶν, καὶ ἀντιρροί, καὶ κυ-
φορροί, καὶ ἀποκρίσεις, καὶ τὰ ἄλλα τὰ
φυσικὰ ἐνεργήματα, ὅσα αἱ τοὺς σὺ βίῃς
ὄντες φέρεσιν, ^e ταῦτα καὶ τὸ διαλυ-
θῆναι. τοῦτο γὰρ ἐν χεῖρ ἀνθρώπων ἐστὶ
κελοισμένον, ὅμοιόν τὸ λογισμῶς, μὴ δὲ
ὁ σπῆς, μὴ δὲ ὑπερφανὸς περὶ τὸν
θάνατον ἔχειν. ἀλλὰ ^h πεμμένον ὥς
ἰμῖαν τῇ φυσικῶν ἐνεργειῶν. ὥς νῦν
πεμμένους, πότε ἐμβρυον ἐκ τῆς γα-
τρὸς τῆς γυναικὸς σε ἐξέλθῃ, ἕτως ἐκ-
δέχεται τὴν ὥρην ἐν ἣ τὸ ψυχρεῖ-
ν σε τῆ ἐλύσῃ τέττις ἐκπεσέτω. εἰ
δὲ καὶ ^k ἰδιωτικὸν περὶ πνεύμα ἀψυχρό-
διον δέλεις, μάλιστα σε εὐκολον πορὸς
τὸν θάνατον ποιεῖς, ἢ ὁπίστας ἢ ὁπῇ
^l τὰ ὑποκείμενα, ^m ὧν μέλλεις ἀφί-
σασθαι, καὶ ⁿ μεθ' ὧν ἡδὼν ἐκίπτεσθαι
* ἢ ἐμπειρομένη. ^o περιρῖδαι μὲν γὰρ
αὐτοῖς ἡμῖς δέει, ἀλλὰ καὶ ^p κήδεσθαι καὶ
περὶ φέρεσιν μεμνηδὲς μέντοι ὅτι ^q ἐκ
ἀπ' ἀνθρώπων ἐμφορματύντων σε ἢ
ἀπαλλαγῇ ἔσται. τὸ γὰρ μόνον, εἴ ποτε ἀ-
ρῶ, ἀνθελεῖν αὐτῷ καλεῖσθαι ἐν τῇ ζῆν,
εἰ συζῆν ἐφείτο τοῖς τὰ ^r τοιαῦτα δό-
γματα πεποιημένοις. νῦν δ' ὁρᾷς,
ὅπως ὁ νόμος ἐν τῇ διαφωνίᾳ τὸ συμβεβη-
κεν, ὥς ἐπεὶ, θάπτον ἐλθῆς, ὃ θάνατος, μὴ περὶ καὶ αὐτὸς * ἐπλάθωμαι ἐμαυτῷ.

§ 4. Ὁ ἀμάρτανων ἑαυτῷ ἀμάρ-

báffet. secundus autem ab hoc gradus
horum sature, saltem ut emori præoptet,
quàm improbitati immorari. an nondum
experientia tibi ipsa svidet, ut è peste
ista profugias. pestis est enim, mentis
corruptio, & perniciofa quidem magis
ea, quàm aeris hujus circumfusi intem-
peries & alteratio ejusmodi. hæc enim
animalium, quæ sunt animalia; illa homi-
num lues est, quæ sunt homines.

§ 3. Mortem noli contemnere, sed
animo lubenti excipe, tanquam ex eorum
quæ natura vult, numero quod sit. cujusmo-
di enim res est, adolescere, senescere,
crescere, adultum esse, barbatum esse, den-
tire, canescere, ferere, prægnantem esse,
parere, aliâque id genus opera naturalia,
quæ vitæ tuæ secum fertunt ætates, ejus-
modi planè res est & dissolvi. hominis est
igitur considerari, nec temerariè, nec im-
petuosè, nec fastuosè adversus mortem
se gerere: sed tanquam opus naturale,
eam præstolari, quo modo nunc præstola-
ris, donec uxoris tuæ utero fœtus prodeat:
ita expectanda est hora, quæ animula tua
involutò isti excidet. si autem vulgare
vis pharmacum, quod cor tamen attingat,
morti facilem cumprimis præstabit te, si
consideraveris res subjectas à quibus mor-
te divelleris, morèsq; hominum qales
sint, quibus anima tua ulterius non immi-
scebatur. etiamsi enim offendi eis te nev-
tiqam oportet, sed curare eos, placidèque
ferre; meminisse tamen licuerit, quod ab
hominibus havd idem tecum sentientibus
discessurus es: hoc enim solum, siquid
aliud, nos retraheret & in vita retine-
ret, si cum eadem sentientibus vitam
degere daretur. nunc autem vides, quanta
molestia ex dissensu mutuo eorum quibus-
cum vivitur, oriatur: ut dicere liceat, Pro-
perè accedas ò mors; nequando etiam ipse
obliviscar mei.

§ 4. Qui peccat, subimet ipse peccat
qi

^a L. 6. § 43.

^l L. 11. § 27.

^b L. 7. § 13.

^c L. 11. § 18.

²⁰.

^d Sup. § 3.

^e L. 12. § 30.

^f L. 8. § 34.

^g L. 8. § 19.

^l L. 11. § 1.

^h τῆς ἰσχύος

Lug.

^h L. 4. § 24.

ⁱ L. 5. § 28. l.

⁸ § 59.

^k Inf. § 42.

^l L. 7. § 70.

^m Inf. § 27.

ⁿ L. 5. § 5.

^o L. 8. § 8.

^p L. 3. § 12. l.

^q L. 8. § 47.

^r L. 1. § 5. c.

^s L. 5. § 5.

^t L. 1. § 15.

^u L. 1. § 16.

^v L. 1. § 7.

^w L. 4. § 24.

^x Sup. § 8.

^y L. 1. § 15.

^z Inf. § 41.

^{aa} L. 4. § 3.

^{ab} L. 10. § 38.

^{ac} τὰν τῶν Inf.

^{ad} § 28. l. 7. § 1.

^{ae} L. 4. § 44.

^{af} L. 4. § 48.

^{ag} Inf. § 36.

^{ah} L. 2. § 14.

μοις συνθήκῃ καὶ ἀποχρῆ. ἐπὶ δὲ ἡ
ἐπὶ κρείττων, καὶ ἐκδιεσκηκότων πτόπων
πνα ἐνωσας ὑπέστη, διὰ δὲ ὅτι ἡ δὲ ἀφ' ἧς
ἔτιος ἢ ὅτι τὸ κρείττον ἐπανόστασις συμ-
πάθειαν, ^b καὶ ἐν διεσπαστῇ ἐργασασθαι
ἐδύνατο. ὅρα ἔν τὸ νῦν γινώσκον, ^c μό-
να γὰρ τὰ νοερά νῦν ^d ὁππότε αὖτε τῆς
αὐτῆς ἀλλήλα παρὰ τῆς καὶ συννεύσεως,
καὶ τὸ σῦνρον ὅδε μόνον ἐ βλέπεται.
ἀλλ' ὅμως καὶ τοὶ φεύγοντες πελάτα-
λα μὲν ἀνόνται. καὶ τῆς γὰρ ἡ φύσις.
ὅφει δὲ ὁ λέγων περιμελεῖσθαι. ^e δὲ αὖ-
σον γούρ ἐν τῇ πρὸς αὐτὸν γινώσκῃς τῇ μνη-
σενδὸς γινώσκῃς παρὰ τῆς ἀποχρῆς.
δρασκον ^f ἀνδράσιν ἀποχρῆς μόνον.

§ 10. ὁ φέρει καρπὸν, καὶ ἀνθρώ-
που, καὶ θεοῦ, καὶ ὁ κόσμος ἐν ταῖς
οἰκείαις ὡρεῖς ἐκαστα φέρει. εἰ δὲ ἡ
συνθήκη καὶ αὐτῶν * τῆς ἰσχύος ἐπὶ ἀμπε-
λε καὶ ἡ δὲ οἰκίαν, ἐδὲν τῆς ^h ὁ λό-
γος δὲ, καὶ κοινὸν, καὶ ἰδίον καρ-
πὸν ἔχει. καὶ γίνεται ἐξ αὐτῶν τοῖ-
αὐτῶν ἔτιος, ὁποῖον π αὐτὸς ὅτιν ὁ
λόγος.

§ 11. ⁱ Εἰ δὲ δύναται, μεταστέ-
σκε· εἰ δὲ μὴ, μέμνησο, ὅτι ^k παρὰ
τῆς ἡ ἐμμένει· σοὶ δὲ ὅτι καὶ ^l οἱ
θεοὶ δὲ ἐμμένει· τοῖς τοῖς τοῖς ἐπὶ· εἰς
ἐνία δὲ καὶ σωπεργῶσιν, εἰς ὑρίαν, εἰς
πλοῦτον, εἰς δόξαν. ἔτιος ἐπὶ ^m χρῆ-
σι. ⁿ ἔξῃς δὲ καὶ σοὶ· εἰ εἰπέ, ^o πῶς
ὁ καλῶν.

§ 12. ὁ πόρει, μὴ ^p ὡς ἀθλι-
μοῦ δὲ ὡς ἐλεεινῶς ἢ ^q ἡ δαυμάζειται δέ-
λων. ἀλλὰ μόνον ἐν δόξῃ, κινεῖται καὶ
ἰσχύει, ^r ὡς ὁ πολυπλοῦς λόγος ἀξιοῖ.

§ 13. Σήμερον ἐξήλθον πάσης πε-
ρισσεως· μᾶλλον δὲ ἐξέβαλον πᾶσαν
ἐπερίσσειαν. ^s ἔξω γὰρ ἐκ ἡμῶν, ἀλλὰ ^t ἐν-
δον ἐν ταῖς ἀποχρῆσι.

§ 14. Πάντα * τῶν τα, * συνήθη
ἐπὶ τῇ παύσει ^y ἐφύμερα δὲ τῇ χροῶν.
^z ἔξω γὰρ δὲ τῇ ὑλῇ ^a πάντα νῦν, διὰ
ἐπὶ ἐκείνων ἐς κατεδάφισιν.

pore foedera, & induciæ. qm̄ & in præstan-
tioribus adhuc, licet modo quodam à se
invicem diffitis, in astris nempe, unio ra-
men quædam existit. ita fortis præstantio-
ris eminentia etiam in distantibus affecti-
onem ad se invicem mutuam producere
valuit. vide interim qd̄ res redierit. sola
enim rationalia mutui hujus in se invicem
studii ac consensûs nunc sunt oblita: con-
fluxusque ille apud ista sola non cernitur.
veruntamen, fugiant licet hoc homines,
undiq; occupantur. prævalet enim natu-
ra. observando avtem id, qd̄ loqor,
comperies. facilius enim quis terreni qip-
pam terrenæ rei nulli adjunctum repere-
rit, qm̄ hominem ab homine omni prorsus sejunctum.

§ 10. Fructum fert & homo, & Deus,
& mundus. & in propria tempestate fert
horum unumquodq; etiam si avtem usus
formulam hanc loqendi viti ac similibus
præcipue attribuerit, nihil tamen hoc ob-
stat, qd̄ minus & de illis dicatur. ratio
verò fructum habet & communem & pro-
prium. oriunturq; ex ea alia ejusmodi,
cujusmodi ipsa est ratio.

§ 11. Peccantem, si potes, meliora
doceto. si minus, memineris, hoc sine cle-
mentiam tibi datam esse. & Dii avtem
adversus tales clementer se gerunt. in qi-
busdam etiam opem eis porrigunt suam, ad
sanitatem nempe, divitias, gloriam conse-
quendam adeo benigni existunt. idem & tibi
licet facere. avt dicas, quis te prohibeat.

§ 12. Laborem sustine, non ut miser,
nec qd̄ miserationi vel admirationi sis aliis.
sed hoc unum velis, ita moveri motumve
fistere, prout ratio civilis exigit.

§ 13. Hodie molestia me omnia exe-
mi. vel potius molestiam à me omnem
abjeci. neque enim extra, sed intra me, in
opinionem mea exisitebat.

§ 14. Eadem sunt omnia, usu fami-
liaria, tempore diaria, materia fordida.
præsentia omnia, qalia apud illos qos se-
pelivimus.

§ 15.

§ 15. Res ipsæ foris apud semet confistunt; nec de se quicquam aut norunt ipsæ, aut narrant nobis. quid ergo de eis pronunciat? mens.

§ 16. Non in passione, sed actione situm est, rationalis ac civilis animantis bonum malumque: quo modo nec virtus vitiumve aliis in passione, sed in actione consistit.

§ 17. Lapidi projecto nihil est mali, quod deorsum feratur; quod sursum, nihil boni.

§ 18. Mentis hominum penitus introspice. videbis, quos iudices pertimescas; quales etiam de semet iudices sint.

§ 19. In transmutatione universa existunt. tu quoque in jugi alteratione, & corruptione quædam versaris; & mundus tecum universus.

§ 20. Quod alteri delictum est, apud eum relinquendum est.

§ 21. Actionis terminatio, intentionis aut operationis cessatio, mors eidem est quædam. veruntamen nihil in se mali habet. ad ætates transi, puerilem putâ, adolescentiam, juvenilem, senilem. & harum mutatio omnis mors est quædam. sed nunquid grave? transi rursus ad ætatem sub avo, tum sub matre. mox sub patre transactam: cumque alias habu paucas differentias mutationesque, deprehenderis, interroga te, ecquid in his grave sit. pari igitur modo nec grave quicquam in vita totius terminatione, cessatione, mutatione.

§ 22. Recurrito ad mentem tuam. ad universi, ad delinquentis cujusvis. ad tuam, ut ipsam justam exhibeas: ad universi, ut recorderis, cujusnam sis pars: ad delinquentis cujusvis, ut consideres, inscius an consulto deligerit, cogitassetque simul esse tibi cognatum.

§ 23. Sicut ipse es ad cæterum civilem complendum constitutus: ita actio tua quævis ad vitam ejusmodi consummandam referatur. quæcunque igitur actio tua ad finem hunc vel immediate vel mediate

§ 15. ἡ τὰ πράγματα ἔξω θυρῶν ἔσονται, αὐτὰ δὲ ἐν θυρῶν, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 16. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 17. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 18. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 19. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 20. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 21. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 22. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 23. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 24. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 25. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 26. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 27. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 28. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 29. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

§ 30. Ὁ δὲ νοῦς ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐν τῇ ψυχῇ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ. ὅτι αὐτὴν οὐκ ἔστιν ἡ δύναμις τοῦ νοῦ.

^a L. 2. § 2. l. 4.
§ 29.

^b L. 5. § 33. l.

7. § 3.

^c L. 4. § 41.

^d L. 7. § 29. l.

10. § 26.

^e L. 3. § 11. l.

10. § 9.

^f L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^g L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^h L. 5. § 14.

15. § 16.

ⁱ L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^j L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^k L. 5. § 14.

15. § 16.

^l L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^m L. 4. § 32. l.

10. § 33.

ⁿ L. 5. § 14.

15. § 16.

^o L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^p L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^q L. 5. § 14.

15. § 16.

^r L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^s L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^t L. 5. § 14.

15. § 16.

^u L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^v L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^w L. 5. § 14.

15. § 16.

^x L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^y L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^z L. 5. § 14.

15. § 16.

^{aa} L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^{ab} L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^{ac} L. 5. § 14.

15. § 16.

^{ad} L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^{ae} L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^{af} L. 5. § 14.

15. § 16.

^{ag} L. 10. § 7. l.

12. § 30.

^{ah} L. 4. § 32. l.

10. § 33.

^{ai} L. 5. § 14.

15. § 16.

^{aj} L. 10. § 7. l.

12. § 30.

πορώθεν ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλει, αὐ-
τῇ ^a διασπῶ τὸν βίον, καὶ ἐκ ἐξ ἑνὸς ἐστὶ,
καὶ σασιδὴς ὄντων, ὡς περ ἐν δῆμῳ ὁ τὸ
καθ' αὐτὸν μέριμνα διδάσκει. ἀπὸ
τῆς τοιαύτης * συμφωνίας.

§ 24. ^b Παιδίων ὄργαι, καὶ παι-
γνια, καὶ ^c πινυμάτια νεκρὸς βασιζον-
τα, ὥς ἐν ἐργασίᾳ περὶ πρῶτον τὸ πῆς
νεκρῶς.

§ 25. ^d Ἰθὺς ἐπὶ τῇ ποιότητι τῆς αἰ-
νῆς, καὶ ἀπὸ τῆς ὑλικῆς αὐτῆς περιεργασίας
δεδοται. εἴτε καὶ τὸν χρόνον περὶ δόξας,
ὅταν πλείον ὑφίσταται πέφυκα τὸ τοῦ τῆς
ιδίως ποιόν.

§ 26. ^e Ἀνέτης μυρία, διὰ τὸ
μὴ ^h ἀρκεῖναι τὸ σῶμα ἡγαμονικῶν * ποιῶ
π ταῦτα διὰ κατεσκευάσας. * ἀλλὰ
ἰδίως.

§ 27. ^o Οὗτοι ἄλλοι λέγει, ἢ
μισῶν, ἢ τοιαῦτά πνα ἐμφανῶσιν *,
καὶ ἔρχεται ἐπὶ τὰ ψυχάκια αὐτῶν, διὰ
τὴν ἑσῶν, καὶ ἰδὲ ποιοῖ πνευ εἰσὶν ὅψαι,
ὅπ ^l ἐστὶν σε παῖδες, ἵνα τέτοις τῇ πο-
τὴ περὶ σε δοκῇ. ^m ἐνοεῖν μὲν τοῖς αὐ-
τοῖς δεῖ ⁿ φύσει γὰρ φίλοι. καὶ ^o οἱ δεοὶ
τῇ παντοίας αὐτοῖς βοηθεῖσι, ^p δεῖ ὁνει-
ρων, διὰ μαρτυρίων, πρὸς ταῦτα μὲν
τοῖς, ^q περὶ αὐτῶν ἐκείνοι διαφέρουσι.

§ 28. * Ταῦτά ἐστι τὰ τῆς κόσμου
ἐγκύκλια, ἡ ἀνω καὶ ἡ κάτω, ἡ ἐξ αἰῶνος
εἰς αἰῶνα. καὶ ^u ἡτοί ἐφ' ἑκάστον ὁρμῶν
ἡ τῶν ὅλων διανοίας. ὅσοι εἰ ὄντων, ἀπο-
δέχεται * τὸ ἐκείνης ὁρμῆς. * ἡ ἀπαξ
ὁρμῆς, τὰ δὲ λοιπὰ κατὰ ἐπακο-
λέθουσι. καὶ * τῇ ἐν τῇ. τρόπον γὰρ π-
να * ἀτομοί, ἢ ἀμερῆ. τὸ τῇ ὅλων, γὰρ εἰ
πρὸς δεῖς, εἰ ἔχει παύτα. εἴτε τὸ εἰκῆ,
καὶ μὴ καὶ συ εἰκῆ. ^a ἡ δὲ πάντας ἡμῶς
γὰρ καλύπτει ἐπειτα καὶ ^b αὐτῇ μετα-
βαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνη εἰς ἀπείρον μετα-
βαλεῖ. καὶ πάλιν ἐκείνη εἰς ἀπείρον.
^c περὶ γὰρ ἐπικυμτώσεις τῶν μεταβο-
λῶν καὶ ἀλλοιώσεων ἐνθυμώμενός τις, καὶ
^d τὸ τάχος, πάντως διηγεῖται κατὰ φρονήσας.
mortalis quicquid est despectui habebit.

non tendit, ita vitam tuam divellit, nec
unam eandemque esse patitur, & est sedi-
tiosa, perinde ac in populo ille, qui factionis
sue homines a consensione istiusmodi
in partes trahit.

§ 24. Puerulorum rixæ, & ludicra; &
animulæ cadavera gestantes; ut vehe-
mentius afficiat quod in Mortualibus ex-
hibetur.

§ 25. Formæ qualitatem animo adi;
& a materia abstractam contempla-
re: tum & tempus tecum definito ad
quod plurimum res sic affecta perdurare
possit.

§ 26. Innumera perpeffus es, quia non
didicisti mente tuâ contentus esse agente
ea ad quæ condita est, sed ad alia eadem
abuteris.

§ 27. Ubi te alii vituperaverint, vel o-
derint, vel ejusmodi aliquid oblocuti fuerint,
adi animulas eorum, penitus introspecte cu-
jusmodi sint. facile videbis, nihil esse quod
te angat, quicquid illi de te judicent. bene
velle tamen illis oportet. sunt enim naturâ
amici. quoniam & Dii ipsi omnimodam illis o-
pem ferunt, per insomnia, per vaticinia,
etiam in eis ad quæ feruntur illi.

§ 28. Eadem planè sunt mundana o-
mnia, sursum deorsum, a seculo ad seculum,
in orbem redeuntia. mens autem universi
vel ad singula quæque se promovet. quod si fu-
erit, ad quod illa se promoverit, tu excipe.
vel semel operi se admovit; reliqua verò per
consequentiam necessariam a primis illis ita
profluunt, ut serie quâdam continuâ unum
quiddam constituent. vel atomi & corpora
indivisibilia pro rerum principiis habenda
erunt. denique, si quis Deus est, omnia bene
se habent. sive temerè ferantur; tu nè te-
merè feraris, mox futurum est ut tellus nos
omnes condant: dein & ipsa in alia muta-
bitur: & ista in infinitum mutabuntur: &
ista rursus in infinitum. siquidem qui mutatio-
nes & alterationes fluctuum instar sibi in-
vicem supervenientes, & vicissitudinum harum
celeritatem consideraverit, nã ille
mortalis quicquid est despectui habebit.

§ 29.

^aL. 2. § 15. l.
11. § 18.

^bL. 7. § 35.
* [πρ] τὸν

^cSup. § 19.
28. Inf. § 33.

^dL. 5. § 24.

^eL. 4. § 3.

^fSup. § 28.

^gL. 8. § 25.

^hL. 2. § 14.

ⁱL. 4 § 50.

^jSup. 18. 27.

^kL. 11. § 18.

^lL. 4. § 3. l. 8.

^mL. 7. § 18.

ⁿL. 4. § 45.

^oSup. § 18.

^pL. 12. § 5.

^qL. 10. § 7.

^rSup. § 14. l.

^sL. 33. l. 11.

^tL. 8. § 37.

^uL. 6. § 13.

^vL. 2. § 2.

^wSup. § 28. l.

^xL. 2. § 1. 5.

^yL. 5. § 23.

^zL. 7. § 1.

^{aa}L. 12. § 19.

^{ab}L. 7. § 29.

σχλόντων σοι δύναται, ^a ὅλα δὲ τῇ
ὑπολήψει σε κείμηναι· καὶ πολλὰ ἐν-
ρυχέειαν πεποιήσεις ἢ δὴ σεαυτῷ,
^b * ἢ ὅλον κόσμον πεπειλημέναι τῇ γνώ-
μῃ, καὶ ἢ ἴδιον αἰῶνα πενοεῖν, καὶ τὴν
οὐ κατὰ μέτρον ἐκείνην ἀνάγκην, καὶ τα-
χέειαν μεταβολὴν ἐπινοεῖν, ὡς δὲ βροχὴ
ἢ τὸ πρὸ χυέσεως μέγρι διαλύσεως,
^c ἀχανές ἢ τὸ πρὸ ἡφύσεως, ὡς
καὶ τὸ μετὰ τὴν διάλυσιν οὐκ αὐτὸς ἀ-
πειρον.

§ 33. Πάντα, ὅσοι ὄρεται, ^f τὰς αἰ-
σθησέων· καὶ ὅσοι φθιγγέων αὐτὰ ἐπι-
δύντες, τὰς αἰσθησέων· καὶ
^g ὅσοι ἐκείνων ἀποθανόντες εἰς ἴσον κα-
ταστήσονται τῷ περὶ αὐτῶν.

§ 34. ⁱ Τίνα τὰ ἡγεμονικά τέτων,
καὶ περὶ διὰ ἐπεσφάλας, καὶ διὰ διὰ
^k φιλοῦσι καὶ πικροῖσι. γυνὰ νόμιζε τὰ
ψυχάων αὐτῶν. ὅτε. δοκῶσι βλάπτειν
ἑαυτοὺς, ἢ ἀφελεῖν ἐξυμνῶντες, καὶ
^l οὐκ οἶσιν.

§ 35. Ἡ ἀποβολὴ ἐδὲν ἀλλῶς ἔστιν,
^m ἢ μεταβολή· ⁿ τὰς αἰσθησέων ἢ τὰς
ἐκείνων φύσιν, ^o καὶ ἢ τὰς αἰσθησέων
μεταβολή· ^p ἐξ αἰῶνος ὁμοειδῶς ἐκίναται, καὶ
εἰς ἀπείρον τοιαύτῃ ἔτεται. ^q ἢ ἐν
λέγει, ὅτι ἐκίναται τὰ πάντα, * ὅτι καὶ
πάντα ἀπὸ καὶ καὶ καὶ, καὶ ἡ ἐκείνη
ἀπὸ δύναμις ἐν τοσούτοις θεοῖς ἐξου-
σίου ποτε ἢ διορθώσεται ταῦτα, ἀλλὰ
κατακίκελαι ὁ κόσμος ἐν ἀδυνατεί-
ῃ τοῖς κακοῖς συνέχεται;

§ 36. ^r Τὸ σεαυτῷ τῆς ἐκείνης ὑπο-
κείμενης ὕλης, ὕδωρ, κόνις, ὁστέα,
^s ἡ ἡμέρα, ἢ τὰς αἰσθησέων, πῶς τὰς αἰσθη-
σέων, καὶ ὑποσφάλλεται ὁ χυμὸς, * ὁ ἀργυ-
ρος, καὶ τὰς αἰσθησέων ἢ ἐκείνης, καὶ αἶμα ἢ πορ-
φύρεα, καὶ τὰς αἰσθησέων πᾶν τοιαύτα. καὶ
^t τὸ πνευματικὸν ἢ, ἄλλο τοιαύτον, καὶ
^u ἐν ταῖς αἰσθησέων εἰς ταῦτα μεταβάλλον.

§ 37. ^v Ἄλλοις τὰς αἰσθησέων βίαις, καὶ
^w ὁρμήσιν, καὶ πνευματικῶν. ^x ἢ τὰς αἰσθη-
σέων, ἢ τὰς αἰσθησέων καμνόν, ^y ἢ τὰς αἰσθη-
σέων αἰσθησέων; ἢ αὐτῶν αἰσθησέων ἢ ὕλη;

fiam tibi pariunt, præcidere, cum in opi-
nionē tua tota sita sint, animūmq; angu-
stis exemptum plurimū dilatare poteris,
si mundum totum & seculum in qo degis,
mente complexus fueris, & rei cuiusq; si-
gillatim transmutationem celerem confi-
deraveris, qm̄q; exiguum temporis spati-
um inter ortum ejusdem & interitum in-
tercedat; cum & immensum sit qd or-
tum præcesserit, & interminatum pariter,
qd interitum sit consecuturum.

§ 33. Corruptentur brevi, qæcūq; vi-
des: corruptentur brevi, & qī corrupti
hæc vident. & qī senectute extremā con-
fectus moritur, in eundem statum redige-
tur cum eo, qī immaturus obiit.

§ 34. Animulas hominum nudas intu-
ere, ut videas, qales mentes gerant, qibus re-
bus studeant, & qarum causā alios dili-
gunt ac honorent. tum quando vel vitupe-
rando obesse, vel laudando prodesse cui-
qam videntur, quanto cum fastu id faciant.

§ 35. Nihil est aliud amissio qm̄
mutatio. hac avtem gaudet natura, qæ
nihil non rectè facit. ab æterno ista
pariter facta sunt; & in æternum alia
ejusmodi fient. ecqis ergo dixerit om-
nia & facta fuisse, & semper factum
iri mala? nec penes Deos, qī tot fu-
erint, potentiam extitisse corrigendi
ista, qo minis mundus ad mala ista
addiceretur, qibus perpetim teneretur im-
plicitus?

§ 36. Qm̄ putida est subjecta rei
cuiq; materia? aqua, pulvis, oscicula, sordes.
avt rursus, calli terræ, marmora; sedimen-
ta, avrum, ac argentum; pili, vestis; fan-
guis, purpura; & ejusmodi alia qævis. etiam
qd formæ rationem obtinet, & ipsum
aliud quiddam istiusmodi est; & ex aliis in
alia transit.

§ 37. Jam satis est est vitæ calamitosæ,
& obmurmurationis; & nugarum. qid per-
turbaris? ecqīd in his novi? qid te tandem
percellit? num forma? hanc vide. num ma-
teria?

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.3.9

2 L. 5. § 26.

* φρουράτης

Sat. L. 7. § 3.

2 L. 10. § 13.

* ηγετο Boot.

* ταυτά

Sup. § 13.

* μύθος vel,

κῆρυξ vel,

αἶψα L. 10.

§ 9.

L. 7. § 43.

Sup. § 6.

[δὲ] τῷ

L. 6. § 1. 1. 8.

§ 15.

L. 5. § 17. 1.

7. § 71. 1. 11.

§ 12. 33.

L. 1. § 9. 1. 4.

§ 37. 1. 7.

§ 63.

L. 3. § 11.

Sup. § 11. 1.

10. § 33.

L. 8. § 59.

Sup. § 11.

L. 6. § 22.

L. 8. § 49. 55.

L. 2. § 1. 1.

5. § 35. 1. 7.

§ 22.

L. 4. § 39.

1. 8. § 56.

L. 11. § 13.

L. 12. § 16.

L. 10. § 4.

λογῶν διετέλουν, καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς τῶν ὧν, πρὸς αὐτὰς ἡ διάνοια συμμεταλαμβάνουσα ἦν ἐν τῇ παρεκτείνῃ τοιούτων κινήσεων ἀπερακτεῖ, τὸ ἴδιον ἀγαθὸν περιέχει. ἐπεὶ τὰς ἰατρικὰς ἐμπαρεῖχον, φησὶ, καὶ ἰατροῦ ἐπὶ τῆς, ὡς π. ποιῶσιν, ἀλλ' ὁ βίβ. * ἤρετο. εὖ καὶ καλῶς. * ταῦτα ἔν ἐκείνῳ, ἐν νόσῳ, ἐάν νοσήσῃ, καὶ ἐν ἄλλῃ πρὸς β. περιέχεται. τὸ γὰρ μὴ ἀφίστασθαι φιλοσοφίας ἐν οἷς διήκοντες τοῖς περὶ πρᾶξι, καὶ ἐν τῇ ἰδιότητι * καὶ φυσιολόγῳ c. συμπεριφέρειν, πάσης αἰτίας αἰτίας καὶ κοινὸν, ἀπὸς μόνου * τῷ νῦν περὶ σωματικῆς, καὶ τῇ ὁργάνῳ δι' οὗ περάσεται.

§ 42. Ὅταν πῖνος ἀναγκασθῇ προσκολληθῇ, ἐκ τούτου πυνθάνει σωματικῇ, c. δύναμις ἔν ἐν τῇ κόπῳ ἀναγκασθῇ μὴ εἶναι δύναται. f. μὴ ἔν ἀπαίτει. τὸ ἀδύνατον. εἰς γὰρ καὶ εἰς τὸ ἐν ἐκείνων ὅτι ἀναγκασθῇ, ὡς ἀναγκασθῇ ἐν τῇ κόπῳ εἶναι τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῇ πυνθάνῃ, καὶ ἐπὶ τῇ ἀπείῃ, καὶ πρὸς τὴν ἐπὶ τῇ ἀπείῃ ἀδύνατον τῇ, ἔγω σοι πρόχειρον. ἀμα γὰρ τῇ ἐκπομπῇ δύναται, ὅτι τὸ γίνεσθαι ὅτι τοιούτων ἀδύνατον ὅτι μὴ ὑπάρχειν, c. ἐκπομπῇ δύναται ὅτι τῇ ἀπείῃ, ὅτι ἐν αὐτῇ. εὐχρηστον γὰρ καὶ ἐκείνο ἐκ τούτου ἐκείνῳ, ὅτι τῇ ἀπείῃ. ὅτι τῇ ἀπείῃ ἀρετῇ πρὸς τοῦτο τὸ ἀμάρτημα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς ἀντιφάσμα-κον, πρὸς μὴ τὴν ἀγνώμονα τῷ πρὸς τῇ, πρὸς τῇ ἄλλῳ, ἄλλῳ πρὸς τῇ δύναμιν. ὅπως γὰρ ἐξέσῃ σοι μεταδιόσκων τὴν πεπληνημένην. πᾶς γὰρ ὁ ἀδύνατον, ἀφ' αὐτῆς τῇ πρὸς τῇ δύναμιν, καὶ c. πεπληνηται. ἡ γὰρ καὶ βίβ. βλάψαι, ἐνρίσεις. γὰρ μὴ ἐν αὐτῇ τῇ πρὸς ὡς παραξινήσει. π. πεποικηκότα τῇ τοιούτων, ἐξ ἧς διάνοια σε χειρῶν ἐμελλε γινώσκου. π. τὸ γὰρ κακὸν σε καὶ τὸ βλαβερόν, ἐν ταῦτα παύσαι τῷ πρὸς τῇ. οὐ πῇ γὰρ κακὸν, ὡς ἐξέγον γινώσκων, εἰ ὁ ἀπαιδευτὸς τῇ ἀπαιδευτῇ περάσεται, ὅτι μὴ ἡ συνταγὴ μὴ ἄλλῳ ἐκείνῳ ὅτι περὶ ἐκείνῳ τῇ τῇ ἀμάρτησιν.

prius meditatus fueram, differebam. atque in hoc præcipue incumberebam, quod mens; etiam si motuum in corpusculo istiusmodi particeps una, imperturbata consisteret nihilominus, bonumque suum retineret. sed nec medicis ita præbebam me, ut efferrent sese, quasi magni quid agerent. sed vita mihi etiam tunc quam optime agebatur. eadem tu, quæ ille; sive in morbo, si contingerit, sive in alio quovis casu adverso, feceris. et enim hoc est sectæ cuiusvis commune, in casibus quibuscunque à philosophia non abfistere, nec cum plebeiis hominibus naturæ rerum imperitis unâ nugari: sed rei tantum præsentis agendæ intendere, & instrumento per quod fiat.

§ 42. Quando alterius cuiuspiam impudentiæ offenderis, statim sic percontare te, Fieri ne ergo potest, ut impudentes in mundo ne sint? non potest. tu itaque quod non potest, ne possas. est enim hic impudentium illorum unus, quos in mundo esse necesse est. idem in promptu tibi sit, de fraudulento, infido, delinquente quolibet. ubi enim recordatus fueris, fieri non posse, quin existat hoc genus hominum, mox erga singulos mitius te habiturus es. utile est admodum & ut apud te cogites eamque homini virtutem natura dederit adversus hoc vitium. dedit enim ea, tanquam antidotum, adversus stolidum mansuetudinem; adversus alium, aliam aliquam facultatem. omnino verò licet tibi deceptum melius edocere. quisquis enim delinquit, à proposito aberrat & deceptus est: tum tibi quid is obfuit? nihil enim horum, quibus succenses, quæquam fecisse deprehendes, quod mentem tuam deteriore reddat. tuum verò malum damnumque in hoc solo consistit. ecquid autem mali avt insveti sit, si ineruditus, quæ ineruditi sunt, fecerit? tu vide, annon te potius inculcare debeas, quod non expectaveris fore; ut hoc ille delinqueret; quodque

quodque cum ratio occasiones tibi iustas suppeditet cogitandi, probabile esse illum hoc esse admissurum, tum tamen hoc oblitus, admisit illum admiraris. præcipue verò quando, tanquam infidum aut ingratum aliquem inculcas, in temet censuram converte. peccatum enim proculdubio est est tuum, sive quod hominem sic affectum credidisti fidem tibi servaturum, sive beneficiū cum dares, quod non absolute dedisti nec tanquam quod totum actionis tuæ fructum jam statim percepisses. quid enim amplius velle debebas, ubi homini benefeceris? annon hoc ipsum tibi sufficit? quod est nature tuæ congruum ubi quid feceris, tum facti istiusmodi mercedem quæris? hoc est perinde ac si oculus visus mercedem poscat, aut pedes incessus. quemadmodum enim membra ista ad munus aliquid obendum condita sunt, quod ubi pro conditionis suæ ratione obierint, quicquid suum est adepti sunt, ad eundem & homo cum ad benefaciendum natus sit, ubi beneficium quippiam aut quod in commune conducatur, egerit, illud fecit ad quod conditus est, & quod suum est obtinuit.

ὅτι μὲν γὰρ καὶ ἀφορμὰς ἐκ τῆς λόγου τι-
χας πρὸς τὸ ἐνθυμηθῆναι, ὅτι οὐκ ἔστι
τὸν τὸ αὐτὸ αὐτῶν τῶν αὐτῶν, καὶ ὅμως ἐπι-
λαβόμενοι ὁ δαυμάζειν εἰς ἡμέραν.
μάλιστα δὲ ὅταν ὡς ἀπὸ τοῦ, ἢ ἀχα-
ρίστου μίσηται, εἰς ἐαυτὴν ἐπιστρέφει. πρὸς
δὲ ἄλλους γὰρ σὺν τῷ αὐτῷ, εἴτε πρὸς
τοῦ τοιαύτου τὴν διὰ τὴν ἐχρησ-
τῆς δυνάμει, ὅτι τὰς πρὸς τοὺς αὐτοὺς, εἴτε
τὴν χάριν διδόντες, ἢ μὴ καταληλ-
κῶς ἐδοκίμασεν, μὴδὲ ὡς ἐξ αὐτῶν τῆς
σῆς πρὸς τοὺς αὐτοὺς ἀπειληθῆναι παύ-
σαι τὸν καρπὸν. ὅτι γὰρ πᾶσι θεοῖς,
εὐ ποιήσας ἀνθρώπων; ὁ δὲ ἀρετῇ
ἢ τοῖς κατὰ φύσιν τὴν δυνάμει πρὸς τοὺς
τῶν κατὰ φύσιν ζῴων; ὡς αὖτε ὁ δὲ ἀρετῇ
μὲν ἀμοιβὴν ἀσπῆται, ὅτι βλέπει ἢ
ἐν πόλει, ὅτι βαλὼν τὴν ἀρετῇ γὰρ
παύσαι πρὸς τοὺς αὐτοὺς τὴν χάριν, ὁ δὲ
ἢ κατὰ τὴν ἰδίαν κατασκευὴν ἐρε-
χθῆναι ὁ ἀπὸ τοῦ τοῦ ἰδίου ὅτι καὶ
ἀνθρώπων ὁ ἐνθυμηθῆναι πρὸς τοὺς
ποῦν τὴν ἐνθυμηθῆναι, ἢ ἄλλως εἰς τὴν
μὴ πρὸς τοὺς αὐτοὺς πρὸς τοὺς
αὐτοὺς ὁ κατὰ τὴν ἀρετῇ, καὶ ἢ ἐρετῇ
ἐαυτοῦ.

^a L. 7. § 26. L.
8. § 14, 15.

^b L. 5. § 6. l.
7. § 13.

^c L. 7. § 73.

^d L. 8. § 32.

* τοῖς [ἐπὶ] κ. l.
^e L. 2. § 1.

* ὅτι
^f L. 6. § 40.

* ἐχρησθ. Lug.
An.

^g L. 8. § 7. 12.

^h L. 5. § 16 l.

6. § 16.

ⁱ L. 4. § 49.

l. 7. § 55.

LIBER X.

BIBLION 1.

Ecquando futura es, o anima, bona, simplex, una, nuda, corpore te ambiente dilucidior? ecquando dispositionem dilectioni & affectui genuino deditam degustabis? ecquando futura es plena, rei nullius indiga, nihil desiderans ulterius, nihil expetens vel animatum vel inanime, quo frui tibi volupe sit, neque tempus, in quo diutius fruaris, neque locum, aut regionem, aut cœli blandam temperiem, aut hominum amicam societatem; sed statu præsentis acquiesces, & præsentibus oblectabere quibusque, & ἀνὰ τὴν ἀρετῇ τῇ παρούσῃ κατὰ φύσιν, καὶ

Ecquando futura es, o anima, bona, simplex, una, nuda, corpore te ambiente dilucidior? ecquando dispositionem dilectioni & affectui genuino deditam degustabis? ecquando futura es plena, rei nullius indiga, nihil desiderans ulterius, nihil expetens vel animatum vel inanime, quo frui tibi volupe sit, neque tempus, in quo diutius fruaris, neque locum, aut regionem, aut cœli blandam temperiem, aut hominum amicam societatem; sed statu præsentis acquiesces, & præsentibus oblectabere quibusque, & ἀνὰ τὴν ἀρετῇ τῇ παρούσῃ κατὰ φύσιν, καὶ

^a L. 4. § 37.

^b L. 5. § 7. l. 11.

^c L. 2. § 1.

^d L. 6. § 30.

^e L. 11. § 7.

^f L. 12. § 23.

* ἐρετῇ

^g L. 3. § 1. 5.

§ 3.

^h L. 3. § 17. l. 3.

ⁱ L. 5. l. 11. § 1.

^j L. 11. § 17.

^k L. 3. § 7.

^l L. 7. § 4. l. 8.

§ 2. l. 9. § 6.

^m L. 3. § 4.

l. 4. § 23.

- ^a L. 4. § 39.
^b L. 3. § 11.
^c L. 6. § 41.
^d L. 7. § 41. l. 9. § 28. l. 12. § 5.
^e L. 3. § 4.
^f L. 2. § 3. l. 5. § 8.
^g L. 4. § 40.
^h L. 4. § 23.
ⁱ Inf. § 14.
^j L. 7. § 23. 25.
^k L. 5. § 27.
^l L. 3. § 11. l. 4. § 3. l. 12. § 36.
^m L. 6. § 41.
ⁿ L. 12. § 12. 24.
^o L. 3. § 6.
^p L. 5. § 9.
^q Inf. § 33.
^r L. 3. § 6.
^s L. 9. § 9.
^t 16. 23.
^u L. 7. § 33. 64.
^v L. 8. § 46.
^w L. 5. § 28.
^x L. 9. § 11.
^y L. 11. § 18.
^z L. 11. § 13.
^{aa} L. 9. § 42.
^{ab} L. 5. § 8. l. 7. § 75.
^{ac} L. 3. § 4.
^{ad} 11. 16.
^{ae} L. 9. § 28. 39.
^{af} * φύσει Xyl.
^{ag} φύσις f. l. 11.
^{ah} § 18.

συμπερίσεις σεαυτῷ ὅτι πάντα σοι παρ-
 εστι, ^a πάντα σοι εἶναι, καὶ ^b ὅτι
 θεῶν παρῆστι, καὶ ^c εἰς θεοὺς φίλον αὐ-
 τῷ, καὶ ^d ὅτι μέλλουσι δώσειν ^e ἐπὶ σω-
 τήρει τὴν τελείαν ^f ζωὴν, τοῖς ἀγαθοῖς,
 καὶ ^g δικαίοις, καὶ καλοῖς, καὶ ^h ἡγιασμένοις πάν-
 τας καὶ συνέχοντες, καὶ ⁱ περιέχοντες,
 καὶ ^j περιλαμβάνοντες ^k ἡ διαλυθῆναι εἰς
 γένεσιν ἑτέρων ὁμοίων; ἔση ποτε ἄρα
 τοιαύτη, ὅτι ^l θεοὶς τε καὶ ἀνθρώ-
 ποις ἔστω ^m συμπολιτεῦσθαι, ὥς ⁿ μήτε
^o μέμνηται πᾶσι τοῖς, μήτε καταγινώ-
 σκεται ὅτι αὐτοῖς;

§ 2. Παραπείρει ^m τίς ὅς ἡ φύσις
 ἐπιζητεῖ, ὥς ⁿ ὅτι φύσις μόνον δι-
 οικεῖται. εἴτω ποῖος αὐτοῦ καὶ περιείσο,
 εἰ μὴ χεῖρον μέλλει διαπείθεσθαι σε ἢ
 ὥς ζωὴ φύσις. ἐξῆς ὅτι ^o ἀνθρώπων, τί
 ἐπιζητεῖ σε ἢ ὥς ζωὴ φύσις. καὶ πᾶν τὸ το-
 πικὸν ἀνθρώπων, εἰ μὴ χεῖρον μέλλει διαπεί-
 θεσθαι, ἢ ὥς ζωὴ λογικὴ φύσις. ἔστι ὅτι ^p τὸ
 λογικὸν ἐν τῷ καὶ πολιτικῷ τῶν τοῖς δι-
 καίοις καὶ ἡγεμονοῦν, μὴδὲν περιεργάζε-
 σθαι.

§ 3. Ἡ πᾶν τὸ συμβαῖνον, ἢτοι
 ἕως συμβαίνει, ὥς πέφυκας αὐτὸ φέ-
 ρειν, ἢ ὥς ὅτι πέφυκας αὐτὸ φέρειν. εἰ
 μὴ ἐν συμβαίνει σοι ὥς πέφυκας φέ-
 ρειν, μὴ ^q διγέγραπται· ἀλλ' ὥς πέφυκας
 φέρε. εἰ ὅτι ὥς μὴ πέφυκας φέρειν, μὴ
 διγέγραπται· φθαρσέτω γὰρ σε ἐπαναλαῶ-
 σαν. μέμνησο μέντοι ὅτι ^r πέφυκας φέ-
 ρειν πᾶν, καὶ ^s ὅτι τῇ ἀπολήψει ὅτι
 τῇ σῇ φορητῶν καὶ ἀνεκτῶν αὐτὸ ποιῆται,
 καὶ ^t φασίαν τὸν συμφύρειν ἢ καὶ δι-
 κείν σεαυτῷ τὸ τοῖς ποιεῖν.

§ 4. ^f Εἰ μὲν σφάλλετο, διδόνον
 ἐμμελῶς, καὶ ^u τὸ παρανομῶν δι-
 κύναι. εἰ ὅτι ἀδυνατεῖς, ^v σεαυτὸν αὐ-
 τῷ, ἢ μὴδὲ σεαυτὸν.

§ 5. Ὅτι ἀν σοι συμβαίνει, τῷ
 τὸ σοι ἐξ αὐτῶν περιεκατεσχευάσθαι καὶ
 ἢ ἐπιπολεῖ τῶν αἰτίων ^w συνέκλωθε,
 τῷ τε σὺν ὑποστάσιν ἐξ αἰτίων, καὶ
 τῷ τῷ τε σύμμεσιν.

§ 6. ^a Εἰ τε ἀτομοὶς εἰ τε ^z φύ-

persuasum habitura es, cuncta tibi ad-
 esse, cuncta tibi bene se habere; sed & à
 Deis provenire, benèq; habitura, q̄acunq;
 ipsis concedere visum est, & q̄acunq;
 concessuri sunt, utpote q̄ ad salutem
 faciant animantis perfecti, probi, iusti,
 honesti, q̄d cuncta ista, q̄a ut alia si-
 milia indidem oriuntur, dissolvuntur,
 generet, contineat, ambiat, complecta-
 tur? ecquando ità affecta futura es, q̄d
 cum Deis hominib;sq; ità verferis, ut nec
 eos qicqam infimules, neq; ab eis ipse
 condemneris?

§ 2. Observa, qid natura tua exigit,
 qatenus à natura mera regitur. atq; id fa-
 cias & admittas, nisi natura tua, q̄a es
 animal, inde deterior futura sit. tum ob-
 serva, qid natura, q̄a es animal, exposcat.
 & hoc qicqid est, concede tibi, nisi natura
 tua, q̄a es animal rationale, deterius in-
 dè se habitura sit. qod est avtem rationa-
 le, protinus est & civile. his regulis usus,
 nihil ulterius sategeris.

§ 3. Qicqid contingit, vel ità contin-
 git, ut id ferre natus sis, vel ut non sis. si
 contingit ità, ut ferre natus sis, nè grava-
 tim te habeas, sed prout natus es, feras.
 fin ità contingat, ut ferre non natus sis,
 nec sic qidem graveris; ubi enim te absum-
 pserit, & ipsum concidet. memineris ta-
 men, naturā esse comparatum te, ad qid-
 libet ferendum, qod in opinione tua situm
 est, ut tolerabile faciat, vel conducere
 tibi, vel officii esse, ut illud facias, cen-
 sendo.

§ 4. Siquis fallitur, docendo co-
 miter huic errorem suum indica. avt
 hoc si neq;as, te culpa, vel nec te
 etiam.

§ 5. Qicqid tibi contingit, ab ater-
 no destinatum est tibi. cavlarumq; series
 sibi invicem implexarum tui ipsius subfi-
 stentiam cum casu illo ab aeterno con-
 glomeravit.

§ 6. Sive atomi obtinent, sive natu-
 ra

* L. 8. § 18. l.
9. § 19.

b L. 8. § 15.
c L. 2. § 17. l.

3. § 16.
d L. 2. § 17. l.

4. § 5.
* ταυτὰ

c L. 6. § 4. 24.
f L. 17. § 50.

g L. 4. § 14.
h L. 5. § 13.

i L. 11. § 1.
j L. 3. § 3.

k L. 7. § 25.

l L. 5. § 4.

m L. 6. § 15.

n L. 9. § 25.

o L. 8. § 22.

p L. 8. § 7. 26.

q L. 6. § 53.

r Sup. § 6. Inf.

§ 11.

s L. 5. § 25.

t L. 5. § 26.

u L. 6. § 2. l.

8. § 1.

v L. 7. § 2.

w L. 4. § 32.

κὶ ὡς γὰρ οἶον, ἅμα ῥ' ὁρᾶται * περὶ-
κέναι τὰ μέρη τοῦ ὅλου μεταβάλλειν,
ἅμα δ' ὡς ἐπὶ πνι ἥρ' ὡρᾶται φύσιν
συμβαίνειν b δαυμάζειν, ἢ c συρ-
ροῖν; ἄλλως τε, κὶ d τῆς διαλύσε-
ως εἰς * ταῦτα γινόμενης, ἐξ ὧν ε-
κασὸν συνίσταται. c ἢ τοὶ γὰρ συνε-
στῆς στοιχείων ἐξ ὧν συνεκρίθη, ἢ
τετραπλῆ, f τοῦ ῥ' τετραπλῆς εἰς τὸ γὰρ
δύο, τοῦ δ' πενταπλῆς, εἰς τὸ ἀερώ-
δες. ὥστε κὶ ταῦτα g ἀναληφθήσονται.
εἰς τὴν τοῦ ὅλου λόγον, εἴτε h καὶ πε-
ρίσσοι i ἐκπεριμένον, εἴτε k αἰσθητοῖς
ἀμοιβᾶς ἀναγεύμενον κὶ τὸ τετραπλῆ
δ', κὶ τὸ πενταπλῆ μὴ φαντάζεσθαι τὸ
ἀπὸ τῆς ἡμέρας. πᾶν γὰρ τοῦτο
ἐχθρὸς κὶ τεύχεται ἡμέραν, l ἐν ᾧ σ-
τήτων κὶ m ἐκπομένον ἀέρος πλὴν ἐπι-
ρόλῳ ἔλασεν. τοῦτο γὰρ ὅ ἐλασεν, με-
ταβάλλει, ἐχθρὸς ὃ ἡμετέρῳ ἔτεκεν. ἰσχύ-
ει δ', ὅτι ἐκείνῳ σε λίαν ὡρεσπλέκει
n τὸ ἰδίως παρῶν, ὅθεν ὅτι διμῶν τοῦ
τὸ νῦν λεγόμενον.

§ 8. Ὄνόματα δέ μιν θ' συντε-
ταῦτα, ἀγαθὸς, ἀδύμῳ, ἀληθὴς,
ἔμφορον, σύμφορον, ἰσχυρῶν, ὡρεσπλέκει
μῆποτε μετονομάζει, κὶ ἀποκλύει ταῦ-
τα τὰ ὀνόματα, κὶ ταχέως ἐπὶ τῇ
αὐτῇ. μέμνηται δ', ὅτι τὸ ῥ' ἔμφορον,
ἐξ ὧν τοῖς οἰσιν σημαίνειν p τὴν ἐρ' ἔ-
καστα διαληπτικῶς ἐπίσταται, κὶ q τὸ
ἀπαρενθύμητον τὸ δ' σύμφορον, r τὴν
ἐκείνου ἀπιδέξιν τῶν ἰσχύος τοῖς κοινῶς
φύσεως ἀναγεύμενον. τὸ δ' ἰσχυ-
ρῶν, πλὴν ἰσχυρᾶσιν τοῦ φρονέοντος
μοεῖν: ἰσχυρὸν λείαν ἢ τετραπλῆ κίνησιν
τῆς σαρκὸς, κὶ τὸ διδασκῶν, κὶ τὴν δι-
νατον, κὶ ὅσα τοιαῦτα. ἐάν οὖν δια-
πρῆς σταυτὸν ἐν τέτοις τοῖς ὀνό-
μασι, u μὴ γλιχόμενθ' τῷ ὅτ' ἀλ-
λων καὶ ταῦτα ὀνομάζεσθαι, ἐστὶν ἐπε-
ρος, κὶ * εἰς βίον εἰσελεύσῃ ἕτερον. τὸ
γὰρ ἐπὶ ταῦτον ἔθ', δι' ὅτ' ἐμὲ γινώ-
σκεις, κὶ γ' ἐν βίῳ τοιαῦτα ἀναγεύσῃ
κὶ μολύνεσθαι, λίαν ὅτιν ἀναγεύσῃ κὶ

quàm ridiculum sit, ut qī dicat universi
partes mutare natas, idem hoc ipsum mu-
tare illas, tanquam quod præter rerum
ipsarum naturam contingat, miretur &
ægrè ferat: præsertim, alia ut mittam,
cum in eadem ipsa resolvatur unum-
quodque, ex quibus constiterat. aut est
enim elementorum, ex quibus concretum
fuerat, dissipatio, aut conversio, quic-
quid est solidi in terram, quicquid aërii est
in aërem; ut & ista in universi rationem
redigantur, sive illud certo temporis spa-
tio revoluta deflagret, sive vicissitudini-
bus perpetuis jugiter renovetur. quin & so-
lidum illud aut aëreum nè cogites, quod
ab ortu primo exitit. hoc enim, quod
nunc habes, omne heri ac nudius tertius
ab alimentis aëreque attracto influxit. hoc
ergo mutat, quod post acceptum est, non
quod mater primo peperit. tanquam pona-
tur, illud ipsum te valde addicere huic pe-
culiariter sic affecto, nihil tamen obstabit,
quo minus verum sit quod jam dictum est.

§ 8. Nomina tibi ubi sumpleris ista,
boni, modesti, veracis, prudentis, una-
nimis, magnanimi; cave nequando trans-
nomineris, & amittas denuo nomina ista;
celeriterq; (siquid tale contigerit) ad ea
revertaris. memineris autem, prudentis
nomen tibi denotare singularum rerum
considerationem, animadversionemque se-
dulam. unanimis nomen, exceptionem e-
orum omnium spontaneam, quæ à natura
communi fuerint assignata. magnanimi
verò, subvectionem mentis supra omnem
lenem asperumve carnis affectum, supra
gloriam, supra mortem, & ejusmodi
universa. Intra nomina igitur ista si te
continueris, nec ut alii his te titulis co-
honestent concupiveris, alius jam futu-
rus es, quàm pridem fueras, aliamque ini-
turus vitæ rationem. etenim talis per-
sistere, qualis hactenus fueris, & in
vita istiusmodi fœdè volutari ac dis-
cerpi, hominis est sensus expertis planè
vitæ quæ

vitaꝝ qꝛ nimis avidi, nec bestiaris illis ab-
similis, qꝛ semiadefi, vulneribus faniꝛqꝛ
oppleti, in diem crastinum tamen refer-
vari supplicant, iisdem ungvibus morli-
busqꝛ iisdem ejusmodi planè objiendi. tu
verò in nomina pauca hæc inde te. & si-
quidem in illis persistere potes, persistas,
tanquam in fortunatorum insulas quasdam
trajectus; sin excidere, nec statum tueri
posse te senseris, in angulum alique, ubi
possis aliquid, avdacter te coneras; vel
etiam è vita omnino discedas, nec iratus
tamen, sed simpliciter, liberè, modestè,
hoc unum duntaxat in vita memoratu di-
gnum executus; qòd è vita sic exieris. ad
nominum avtem istorum recordationem,
multum conducet meminisse Deorum,
qòdque nolunt illi ratione præditos ipsis
adulari, sed similes ipsis fieri. meminisse
&, sicut esse qꝛ ea qꝛ fidei sunt facit;
canem, qꝛ canis, apem, qꝛ apis, & homi-
nem pariter, qꝛ qꝛ hominis.

§ 9. Mimus bellū, terror, torpor, servit⁹, decreta illa sacra tua caveas, ni expungent quotidie, quacunq; è studiosa rerum natura contemplatione concepta in mente recondis. oportet autem unumquodq; ita & considerare & agere, ut & activa facultas consummetur, & contemplativa simul exerceatur. & fiducia ex certa rei cuiusq; scientia orta servetur, latens quidem, nec abscondita tamen. tunc enim simplicitate, tunc gravitate frueris, tunc rei cuiusq; notitiā distinctā, qid ex natura sua existat, qem locum in mundo habeat, qām diu duratura sit, ex quibus constata sit, quibus possit obvenire, qī dare eam & avferre possint.

§ 10. Aranea muscam ubi ceperit, se effert tanquam magni quid egerit; alius ubi lepuseulum, alius, ubi reticulo apuam ceperit; alius, ubi apros, alius ubi urfos; alius ubi Sarmatas, nam & isti, qui hos capiunt, quid latronibus distant, si mentes ac decreta utrobique spectaveris?

φιλοψύχῃ, καὶ ὁμοίῳ τῆς ἡμετέρας τῆς
 ἀνθρώπων, ἵνα πρὸς τοῖς πνευματικῶν καὶ
 λογικῶν, ἀποφασίσαντες ὅμως ὡς τὰ τοιαῦτα
 ἐκείνη ἐκλαμβάνει, παραβλάσκοντες αὐτὰ
 ὡς τὰς αὐτῶν οὐσίας καὶ ἀδυνατούντες
 ἀντιλαμβάνειν ὅτι οὐκ ἐστὶν ὡς τὰ αἰσθη-
 τα ὀνόματα, καθὼς μὲν ἐστὶ αὐτῶν μόνον
 ἴδιον, καὶ μετὰ, ἀλλὰ καὶ οἱ μακάριοι πρὸς
 ἡσυχίαν μεταφασίζοντες, ἐὰν ὅ αὐτῶν ὅτι ἐκ-
 πίπτει, καὶ ὁ περικρατῶν, ἀπὸ τοῦ διαφάνει
 ἡμετέρας, ὅτι ἐκείνη ἐστὶν ἡ πᾶσι
 πᾶσι καὶ ἐξ ἑνὸς βίου, καὶ ὀργισμένος, ἀλ-
 λά αὐτῶν καὶ ἐλπίδων, καὶ ἀποφασίζοντες,
 ἐν τῷ τούτῳ μόνον πρὸς τὸ ἐν πρὸ βίου, τὸ
 ὅτι ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ καὶ τῶν ἀποφασίζοντες
 ὀνομάτων, μεγάλως συλλήβηται σοι, τι με-
 γάλως ἴδοντες, ὅτι ὅτι ἐκ καλῶν καὶ κα-
 τὰ τὸ δίκαιον, ἀλλὰ ἐξ ἀποφασίζοντες αὐτοῖς
 τὸ λογικὸν πᾶσι καὶ ὅτι, πᾶσι μὲν οὐκ
 καὶ τοιαῦτα πᾶσι, τὸν ὅτι αὐτοῖς, τὸ κα-
 τὰ, ἐπὶ τῷ μέλει, τὸ μετὰ, τὸ μετὰ,
 ὅτι ὅτι ἀποφασίζοντες, τὰ ἀποφασίζοντες.

[illegible]

§ 10.^r Ἀσκήσεις μὲν διετέθησαν
μεγαλοῦται, ἀλλ' οὐ λαχόντες, ἀλ-
λα καὶ ἐκαστὴ ἀφ' αὐτοῦ, ἀλλ' οὐ πρὸς τοι-
δίαι, ἀλλ' οὐ δ' ἀρεταί, ἀλλ' οὐ δια-
μάγειται. οὗτοι γὰρ ἄρα, οὖν τὰ διδύμω-
τα εἰσὶν ταῦτά:

§ II.

² L. 4. §. 15.
47. 50.

¹ L. 2. 55.

L. 6. § 30.

* Inf. 6 32 1.
8. 6 47.

* L. C. § 2.

L. 3. § 11

1 L. 5. 5 1.

* L. B. § 26.

* Λοιμός, Xyle

* 1924-1925

* *Mer.*

1. 3. 5. 13.

—C. 10. 10. 10.

706 f. L. 9. §

41. Inf. § 31.

* L. 8 § 26, 27.

L. O. § 47.

L. 7. 5 67.

* L. S. § 7, 8.

* Sup. § 1.

* very f.

U. L. 7. § 20.
U. L. 2. § 11.

7 L. 3. § 11.
8 L. 3. § 25.

L. 2. § 25.

L. 8. 5 43

L. 7. § 17.

Σ 13. Πικρὰ δένεις ἐμῆ, θυλὺς ἐξ
ὑπὸ γνόμονον, ^a μή τι δώσει σοι, ἐάν
ῥαπὸ ἀλλοτρίῃ τῇ δυνάμει καλῶς ἐ-
χρήσῃ, εἰ δόσῃ, μή τι ὀφείλωται, ὅτι οὔτι
ἐ. ἐν τοῖς τοῖς ἀλλοτρίοις καὶ φόροις
φραπόμενοι, ^b πῶς οἱ μὲν οἱ καλῶς
εἶσι, πῶς οἱ δὲ οἱ φραπόμενοι, ^c οἷα
πῶς οἱ, ^d οἷα ἡ ἐξουσία, οἷα ἡ δυνάμις,
πῶς οἱ, ^e οἷα ἡ ἐξουσία, οἷα ἡ ἐξουσία, ^f
χρὸς καὶ πῶς, ἀλλὰ τῷ πικρῶτάτῳ ἐμ-
πῶν μέρῃ, ^g ὅτι γινέσθαι, ὅτι γινέσθαι,
ἀλλὰ, ἀλλὰ, ὅτι, ^h ἀλλὰ, ἀλλὰ, ἀλλὰ,

§ 13. Somno excusso statim percontare te, nunquid tuâ intererit, si iusta bonâque ab alio aliquo fiant. nihil intererit. nunquid oblitus sis, quales isti, qui de aliis laudandis vituperandisque tantopere se effecerunt, in lecto sint, quales ad mensam, quæ faciant, quæ fugiant, quæ sectentur, quæ suffurentur, quæ rapiant ad se, non manibus pedibusque, quod dici solet, sed parte sui pretiosissimâ, quâ, ubi liberuerit, consequi liceat fidem, modestiam, veritatem, legem, genium denique bonum.

§ 14.

L. 12. § 36.

ἢ ὑποθήσῃς, καὶ α' ἀπειλητέργη-
σαι. παρὰ δὲ ταῦτα ἔστιν· ἔκιν ἐν-
θύμει.

* -π [π, σ]
de f.

L. 5. § 15.

Plato Thea-

tet.

* π [π, σ]

L. 5. § 11.

L. 12. § 33.

L. 5. § 8.

L. 7. § 66. 67.

L. 5. § 26.

L. 4. § 29.

L. 11. § 8. 9.

* -π [π, σ]

L. 6. § 15.

L. 4. § 10.

L. 7. § 7.

L. 5. § 4. 1.

L. 12. § 26.

L. 4. § 48.

L. 6. § 15.

L. Inf. § 38.

L. 4. § 36.

L. 7. § 29. 30.

L. 9. § 25.

L. 12. § 30.

L. 3. § 15. 1.

L. 1. § 12.

L. 2. § 14.

L. 7. § 49.

L. 6. § 44.

§ 23. Ἐναργὲς ἔστω αἰεὶ τὸ, ὅτι τοι-
ῦτο * ἐκείνο ὃ ἀρχὸς ἐστὶ καὶ πῶς ὁ πα-
ταρὲς τ' αὐτὰ ἐνθάδε τοῖς ἐν ἀκρῶ τοῦ
ὄρει, ἢ ἐπὶ τῶ ἀγριαλῶ, ἢ ὅπου δέλεις.
ἀντικρυς γὰρ εὐρήσεις τὰ τῶ Πλάτωνος
ἐσθλὸν ἐν ὄρει, φησὶ, * αἰεὶ ἀλλομένον
[καὶ βάλαν βλήμα].

§ 24. Τί. ἐστὶ μοι. τὸ ἡγεμονικόν
μὲν καὶ ποῖόν τι ἐστὶ αὐτὸ ποῖα νῦν καὶ
ὡς τί ποτε αὐτῷ νῦν χεῖμαι. μή τι
καρὸν νῦν ἐστὶ μή τι ἀπύκνυν καὶ ἀπύ-
κνυν ἀντικρυς κοινωνίας. ἢ μή τι ὡς τε περὶ
καὶ ἀνακεκαμμένον τῷ σαρκιδίῳ, ὡς
ἢ τῷ συντρέποντι.

§ 25. Ὁ τὸν κύριον φεύγων,
δραπέτης. κύριος ὁ νόμος καὶ ὁ πα-
τριάρχης, δραπετής, αἶμα καὶ ὁ λυ-
μένον, ἢ ὀργισμένον, ἢ φοβούμενον,
* ὁ βέλεται π γινόμενον, ἢ γινόμενος, ἢ
γινόμενος, ἢ ὁ τὸ τὰ πάντα διοι-
κῶν τῶν τελευτῶν, ὅς ἐστι νόμος,
ἢ νέμων, ὅσα ἐκείνῳ ὁπλοῦται. ὁ δὲ
εὐφοβούμενος, ἢ λυπόμενος, ἢ ὀργι-
ζόμενος, δραπέτης.

§ 26. Ὁ Σπέρμα εἰς μήτραν ἀφεί-
σεν ἀπαχρῶσι, καὶ λοιπὸν ἄλλη αἰτία πα-
ραλαβὼν ἐργάζεται, καὶ ἀποτελεῖ βρέ-
φος. Ὁ δὲ ἐξ οὗ, ὅς ἐστι πάλιν ὑφ' αὐτοῦ διὰ
φάρυγγος ἀφίκεται, καὶ λοιπὸν ἄλλη αἰ-
τία παραλαβὼν ἀποδοῖν καὶ ὀρμὴν ἐν
ὄλῳ καὶ ῥώμῳ, καὶ ἄλλα (ὅσα καὶ
δια) ποιεῖ. τὰ πάντα ἐν τῇ τοιαύτῃ
ἐγκαλύψει γινόμενα θεωρεῖν, καὶ τὴν
δύναμιν ὅπως ὀρεῖ, ὡς καὶ τὴν βέλ-
ουσαν, καὶ τὴν ἀναφερῆν, ὁρῶμεν, ὡς
καὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' ἐκ ἡπτο-
ἐναργῶς.

§ 27. Συναχθεὶς ἐπινοεῖν, πῶς ἢ πᾶν-
τα τοιαῦτα, ὅποια νῦν γίνονται, καὶ
πρόθεν ἐγένετο καὶ ἐπινοεῖν γινώσκου-
σα, καὶ ὅλα δράματα καὶ σκηνὰς ὁμο-
ειδῆς, ὅσα ἐν αἰετὶ τῆς ψυχῆς, ἢ τῆς

vel moreris, & munere defunctus es:
præter ista nihil restat. bono itaque sis
animo.

§ 23. Illud tibi semper constet, ejus-
modi quiddam agrum esse, cujusmodi est lo-
cus alius quilibet. eademque esse omnia istis
agentibus, quæ eis, qui in montium vertici-
bus, vel in litorum crepidinibus, vel alibi
ubicunque volueris, versantur. palam enim
invenies Platonis illa, *Urbis muro, ut
cavla septo circumdatus*.

§ 24. Quidnam est mihi nunc mens mea?
vel qualem ego eam præsto? ad quidnam eam
jam utor? nunquid est intellectu vacua?
nunquid à societate communi soluta & re-
vulsa? nunquid carunculæ ita agglutinata
& permixta, ut cum illa mutetur una?

§ 25. Qui dominum fugit, fugitivus
est. dominus autem est lex. ergo qui le-
gem transgreditur, fugitivus est. idem est
& qui ideo angitur, vel irascitur, vel me-
tuit, quod secus, quam ipse velit, aut factum
sit, aut fiat, aut futurum sit eorum quic-
quam, quæ ab universi rectore sunt consti-
tuta, qui est ipse lex unicuique, quod suum est
tribuens. fugitivus est igitur, qui metuit, vel
angitur, vel irascitur.

§ 26. In uterum semen qui misit, absee-
dit. hoc alia deinceps excipiens natura, fœ-
tum fabricat & absolvit; ex quali qualem? ali-
mentum rursus mater per gulam demittit;
quod alia insuper cavsa ubi exceperit, sen-
sum, motumque, adeoque vitam ac vires & alia
(quod ea numero & galia?) conficit. hæc,
tantâ licet involvantur caligine, contem-
plari oportet, facultatemque; ita intueri quæ
ista facit, prout vim eam cernimus, quâ vel
deorsum, vel sursum corpora feruntur, non
oculis quidem externis, sed nec minus clarè
tamen.

§ 27. Cogita tecum jugiter, quæ
nunc sunt omnia, talia prius actita-
ta; cogita & talia futura esse. propo-
ne tibi ob oculos, fabulas totas scenasque
uniformes, quæcunque vel ex noticia tua, vel
ex

ex historia antiqua cognita habueris; av-
lam Hadriani totam, totam Antonini,
illam item Philippi, Alexandri, Croesi.
eiusdem planè modi fuerunt omnia illa,
nisi quod per alios agebantur.

§ 28. Hominem de re ulla dolentem,
atque agere ferentem quicquam, similem ha-
be porcello, qui dum mactatur, calcitrat &
vociferatur: cuiusmodi est & qui decum-
bens tacite solus secum sortem deplorat
suam, considera & fatis nos illigatos te-
neri: & rationali animali soli datum esse,
ut eis quæ eveniunt, sponte obsequi possit;
cum sequi ipsum omnibus sit necessarium.

§ 29. Considerata seorsim, quam insti-
tutus, te omni, percontare te, num ideo
mors gravis habenda sit, quia eam te privet.

§ 30. Ubi peccato alicujus offenderis,
translacione facta perpende tecum, annon
ipse eiusmodi aliquid pecces. puta, argen-
tum in bonis habendo, vel voluptatem,
vel gloriam, vel aliud istiusmodi. hoc
enim si advertetis, ira statim tibi exidet.
praesertim, si succurrerit una, cogi homi-
nem. quid enim faceret? aut, si poteris, tu
illum vi illa expedias.

§ 31. Satyrionem ubi videris Socrati-
cum, Eutychem cogita vel Hymenem. &
Euphratem ubi videris, Eutychiionem co-
gita vel Sylvanum. & Alciphronem viso,
Tropaeophorum cogita; & Xenophontem,
Critonem vel Severum. & temet ubi re-
spexeris, Caesarum aliquem. & in quolibet
cogitando, geminum ei quempiam. tum
mentem tibi subeat, Ubi nunc sunt illi?
nufquam sane: aut ubi tandem? ita enim
perfectum jugiter habebis, humana om-
nia fumum ac nihil esse, praesertim, si si-
mul fueris recordatus, quicquid semel muta-
rit, per spatium temporis infinitum non
esse amplius futurum. tu vero spatii illius
quantulum occupas? cur ergo tibi non suf-
ficit spatium hoc tam breve, prout te de-
cet, transigere? quam pulcrum bene agen-
di materiam occasionemque subterfugis?

προσβυτίους ἰστίας ἔχους, πρὸ ὁμι-
λίας πρὸς αὐτὸν. ὅς ἐστιν αὐτὸν ἄλ-
λως, καὶ αὐτὸν ἄλλως Ἀντωνίνου, καὶ αὐτὸν
ἄλλως Φιλίππου, Κροῖου. πάντα γὰρ ἐκεί-
να ταῦτα αὐτὸν, μόνον δὲ ἑστίν.

§ 28. Ταῦτα πάντα τὰ ἐπὶ τῷ ὁπ-
τιῷ λυγρὸν, ὃ διατρέχει, ὃ ὁ-
μοίαν τῇ δουλείᾳ χρεώδην, ἀπολαύ-
ζοντι καὶ κεκέρχοντι. * ὁμοίον καὶ ὁ δι-
μύζων ἐπὶ τῷ κλινιδίῳ μόνον στα-
σθῆ τὴν ἐνδοξὴν αὐτοῦ. καὶ ἐπὶ μόνῳ τῷ
λαμπρῷ ζῶντι δίδω, τὴν ἐκδοξίαν ἐπιδό-
ντις νομομένοις. ὃ τὸ γὰρ ἐπιδόμα φιλόν,
πᾶσι πρὸς ἀναρχαίαν.

§ 29. Κατὰ μέρος ἐπὶ ἑκάστῳ ὅν
ποιῶς ἐρισάνων, ὁρώτωσαν αὐτῶν, ὅτι οἱ
διδάσκοντες ἀλλήλους διὰ τὰς τέχνας τρεφόμενοι.

§ 30. Ὅπως ἀποδοῖς ὅτι πρὸς
ἀλλήλους, ἐκδοξίαν μεταδίδω, ἐπιδόμα, ὃ τὴν
παρρησίαν αὐτῶν ποιεῖ. ὅς ἐστιν ἀρχαῖος ἀ-
ρχαῖος ἐπὶ κείνῳ, τὸν ἑαυτοῦ, ὃ τὸν δι-
δάσκοντα, καὶ τὸν ἐκδοξίαν. πάντα γὰρ ἐπιδόμα
λαμπρῶς ἐπιδόμα τῷ ἀρχαῖῳ συμ-
ποσίδοντι. ὅς ἐστιν ἐπιδόμα. ὃ τὸ γὰρ
ποσίδοντι; ὃ δὲ δίδωμι, ἀρχαῖος αὐτῶν τὸ
βραχὺ τῶν.

§ 31. Σατύριον + ἰδὼν Σωκρά-
τειον, εὐτυχίαν. ὃ ἐπὶ εὐτυχίᾳ, ὃ τὴν
εὐτυχίαν. καὶ εὐφροσύνην ἰδὼν, εὐφροσύνην,
ὃ εὐφροσύνην εὐφροσύνην. καὶ Ἀλκιφρόνην,
Τροπαεφόνιον εὐφροσύνην. καὶ Πεισοφάντην
ἰδὼν, Κριτόνην ὃ Σειρήνην εὐφροσύνην. καὶ
οἱ αὐτῶν ἀπὸ τῶν, τὸν Κροῖον πρὸς
τὴν εὐφροσύνην, καὶ ἐπὶ ἑκάστῳ τὸ ἀνα-
ρχαῖον. ὅπως συμπεριλαμβάνεται οἱ. ὃ οὐ
καὶ ὁ δίδωμι; ἀρχαῖος. ὃ + ὁ δίδωμι. ὃ
ποῖος γὰρ ποταμὸς ἀρχαῖος τὸ ἀρχαῖον
ποῖος, ὃ ἀρχαῖος, καὶ τὸ μόνον. μόνον
οἱ αὐτῶν συμπεριλαμβάνεται, ὅτι οἱ τὰ
ἀρχαῖα μεταλλάσσοντες ἑαυτοῖς ἐπὶ τῇ ἀ-
ρχαῖᾳ γλῶσσῃ. οὐ γὰρ ἐπὶ τῇ, τὴν δὲ ἀρχαῖαν
ὃ ἀρχαῖος οἱ τὴν ἀρχαῖαν τῇ τῇ κοσμι-
κῇ διατάξει. ὃ ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ καὶ ἀναρ-
χῶν πρὸς τὴν γλῶσσαν αὐτῶν πάντα ταῦτα
quid enim sunt aliquid haec omnia,

L. 8. § 25. 31.

L. 11. § 18. L.

12. § 27.

* ἑκατό.

Sup. § 8.

L. 2. § 3. 4.

§ 42.

L. 12. § 31.

L. 7. § 26. 1.

11. § 18.

L. 1. § 18.

L. 8. § 14.

L. 12. § 16.

L. 9. § 11.

* - ἑκατό.

L. 7. § 18. 1.

8. § 21. 11. 1.

12. § 17.

* ἑκατό.

L. 2. § 17. 1.

12. § 13.

L. 4. § 3.

L. 5. § 2. 1. 9.

§ 6.

L. 4. § 26.

L. 7. § 18. 6.

^a L. 6. § 20.
^b L. 8. § 26.
^c L. 10. § 9.
^d Inf. § 35.
^e L. 4. § 1.

^f L. 11. § 13.
^g L. 12. § 1.

^h L. 5. § 5.
ⁱ L. 8. § 32.
 Inf. § 33.

^k Sup. § 8.

^l Sup. § 12.3.1.

^m Sup. § 32.1.
 11. § 9.

ⁿ L. 9. § 26.
^o L. 6. § 51.

^p L. 5. § 16.1.
 6. § 16.40.
^q L. 6. § 7.1.8.
 § 26.43.1.11.
 § 16.

^r L. 7. § 54.1.
 8. § 45.1.11.
 § 7.

^s Sup. § 2.

^t L. 5. § 10.20.
 18. § 7.32.41.

^u L. 7. § 73.1.
 8. § 2.

^v L. 4. § 41.1.
 12. § 33.

^y L. 4. § 7.11.

^z L. 8. § 56.57.

^{aa} L. 8. § 28.

^{ab} L. 8. § 55.

ἄλλος, ἢ ἄλλω ἢ γυμνάσματα λόγους ἔχει
 ἐκτόθεν ἀκρίβους καὶ φυσιολόγους τὰ
 ἐν τοῖς βίαις, μόνον ἐν, μάχῃ ἐξοικειώσεως
 σπαντῶ καὶ ταῦτα ὡς ὁ ἐρρωμένον ἑσ-
 μαχῶν πάντα ἐξοικειοῖ, ὡς τὸ λαμ-
 πρὸν πῦρ, ὅ,τι ἀν' βιολῆς, φλόγα ἐξ
 αὐτοῦ καὶ ἀνυλὼ ποιεῖ.

§ 32. Ἐμμενὶ ἐξέστω εἰπεῖν ἀλη-
 θεύοντι περὶ σε, ὅ,τι ἔχεις ἀπλῆς, ἢ
 ὅ,τι ἐκ ἀγαστοῦ. ἀλλὰ φάσκειν, ὅτι
 τέτων π' αἰεὶ σε ὑπολύνει. ἢ πᾶν
 ὃ τοῦτο ὅ,τι σοι. ἢ γὰρ ὁ καλὸν
 ἀγαστὸν εἶναι καὶ ἀπλῆς; σὺ μόνον
 κείνον κ' ἐμμενὶ ζῆν, εἰ μὴ τοῖς τ-
 ῶς. ἐδὲ γὰρ αἰεὶ λόγους μὴ τοῖς
 τὸν ὄντα.

§ 33. Ἦ τί ἐστὶ τὸ ὅ,τι ταύτης τῆς
 ὕλης ἀναμάρτον καὶ τὸ ὑμέστων περ-
 χθῆναι; ἢ ῥηθῆναι; ὅ,τι γὰρ ἀν' τοῦ-
 το ἢ, ἢ ἐξέστιν αὐτὸ περὶ σε ἢ εἰ-
 πεῖν. καὶ μὴ περὶ σε, ὡς καλὸν με-
 νον. ἢ περὶ σε, ὡς καλὸν με-
 νον. ἢ τῶτο παθῆς, ὅ,τι ὁ δὴ ὄντα τοῖς ἡ-
 δυπαθεῖσιν ἢ τρυφῇ, τῶτο σοι τὸ ἐπὶ
 τῆς ὑποκαταστάσεως καὶ ὑποπλήσεως ὕ-
 λης. ἢ ποιεῖν τὰ δικαῖα τῇ τοῦ ἀν-
 θρώπου κατὰ φύσιν. ἢ ἀπολαύσιν γὰρ δεῖ
 ὑπολαμβεῖν, πᾶν ὃ ἐξέστι καὶ πᾶν
 ἰδίαν φύσιν ἐνεργεῖν. ἢ πανταχῇ ὃ
 ἐξέστι. τῶ μ' ἐν κυλίνδρῳ, ἢ παντα-
 χῇ δίδεται φέρεται πᾶν ἰδίαν κίνη-
 σιν, ἐδὲ τῶ ὕδατος, ἐδὲ πυρὸς, ἐδὲ τοῖς
 ἄλλοις, ὅσα ἢ ὑπὸ φύσεως ἢ φύσιν
 ἀλόγου διοικεῖται. τὰ γὰρ διεργαζο-
 καὶ ἐνιστάμενα πολλὰ. ἢ νῦν ὃ καὶ λόγους
 διὰ παντὸς ἢ ἀντιπρόσθεν ἢ τὸς πο-
 ρεύεται δύνανται, ὡς πέφυκα, καὶ ὡς
 δέλει. ταῦτά τε πᾶν ῥηθῆναι περὶ ὁμο-
 μάτων πείθεσθαι καὶ μὴ ἐνεργεῖσθαι
 τὸ λόγους διὰ πάντων, ὡς πῦρ
 ἀνώ, ὡς λίθος κέτω, ὡς κύλινδρος
 καὶ περὶ αὐτοῦ, ἢ ἐμμενὶ μὴδὲν ἐπιζή-
 τει. τὰ γὰρ λοιπὰ ἐγκλήματα ἡτοί-
 σμασθῆναι ὅ,τι ἢ νεκρῶ, ἢ γ' ἡρώδης ὑπο-
 λήψεως, καὶ ἢ αὐτῶ ἢ ἡρώδης ἐνδύσεως, ἢ ἢ ἀνυλῶ, ἢ ἐδὲ ποιεῖ καλὸν ἐδοθέν. ἐπεὶ τοι καὶ ὁ παρὼν
 μακάριος

quàm mentis, quæ, hac in vita quæ contin-
 gunt, naturam eorum rimata, accuratè
 perspexerit, exercitationes. perfiste ergò,
 dum & ista tibi familiaria effeceris, quò mo-
 do stomachus robustus cuncta sibi ac-
 commodat, ignisque validus, quicquid inges-
 feris, flammam inde ac fulgorem edit.

§ 32. Nulli liceat verè de te dicere,
 non esse te simplicem, aut non esse te
 bonum. sed mentiatur, quisquis horum
 quicquam de te opinatus fuerit. hoc av-
 tem totum in te situm est. quis enim te
 bonum simplicemve esse prohibuerit? tu
 tantum statuas, nec ulterius vivere, quàm
 talis futurus sis. neque enim ratio id poscit,
 nisi talis sis.

§ 33. Ecquid est, quod de materia ista
 rectissimè vel fieri vel dici possit? quicquid
 enim hoc fuerit, vel facere idipsum, vel
 dicere licet, nec obtendas, impediri te.
 antè ingemiscere non desinas, quàm eò te
 adegeris, ut quod voluptuariis hominibus
 est luxu diffluere, hoc tibi fuerit de sub-
 jecta quæ oblata tibi materia ea facere,
 quæ humanæ constitutioni convenient. et-
 enim pro oblectamento esse tibi debet,
 quicquid secundum naturam tuam agere tibi
 datur. datur autem hoc ubique. siquidem
 cylindro quidem non conceditur, ut motu
 proprio ubique feratur; sed nec aquæ, nec
 igni, nec alii rei cuiquam, quæ à natura
 mera, vel anima regitur irrationali. quæ
 enim coerceant & obfistant, multa sunt.
 verum mens & ratio per obstantia quæ-
 libet, prout nata est, & prout vult
 ipsa, procedit. tu ergo ob oculos istud
 habens, rationem per omnia facilitate
 ferri eadem planè, quæ ignis sursum, la-
 pis deorsum, per declive cylindrus, nihil
 quæras ulterius. reliqua enim obstacula, vel
 sunt corporis, quod cadaveris instar ha-
 bet, vel opinione, & rationis inclina-
 tione semotà, non infringunt, aut mali
 quicquam efficiunt. alioqui ea quæ patitur,

L. 8. § 43.

αὐτῶν· καὶ τοίνυν αὐτὸν ὑγιαίνουσιν δια-
νοίας πρὸς αὐτὰ διὰ τὰ συμβαί-
νοντα ἐπιμύλει. ἢ ὅτι λέγουσι, ὅτι τὰ
τεχνία σωζέσθω, καὶ πάντες ὅτι αὐ-
τῶν ἐπιμύλει, ὁρθοί μὲν ὅτι τὰ
χλωρὰ ζῆται, ἢ ὁδόντες τὰ ἀπαλά.

L. 5. § 10. l.
9. § 3.

§ 36. c. Οὐδεὶς ὅτιν ἔσας εὐπο-
μῶ, ὅτι ἀποδύσονται ἐπὶ παρρησίᾳ
πινες ἀσπαζόμενοι τὸ συμβαίνον κακόν.
συνδύει καὶ σφῶν λόγῳ. μὴ τὸ πανύ-
στατον ἔσας πῶς ὁ καὶ αὐτὸν λέγων;
ἀναπνεύσω * μὲν ποτε ἀπὸ τέττε τῶ
παιδαγωγῶ. Χαλεπὸς μὲν ἐστὶν ἡμῶν
ἦν ἀλλὰ ἡδονόμῳ, ὅτι ἡσυχῇ καὶ
μινώσκει ἡμῶν. ταῦτα μὲν ἔν ὅτι τῶ
συνδύει. ἐπὶ ἡμῶν ὅτι πῶς ἀλλὰ ὅτι,
διὰ αὐτὸν ὁ ἀπαλακτῶν ἡμῶν. c. ὅτι-
το ἔν ἐννοήσεις ἀποδύσονται, καὶ εὐχο-
λάττερον ἐξελεύσῃ, λογίζομεν, ἐν
τοῖς τε βίαι ἀπερχομαι, ἐν ὅτι αὐτοὶ οἱ
κοινωνοί, ὅτι ὅν τὰ ποσῶντα ἡγωνι-
σάμεν, ἡνδράμεν, ἐφένπτα, αὐτοὶ ἐ-
κείνοι ἐδέχοντο ὑπάγῃν, ἀλλὰ πῶς
πυλὸν ἐκ τέττε ῥαφάνῳ ἐλπίζοντες. τί
αὐτὸν πῶς ἀντέχειτο πῶς ἐν αὐτῶν μα-
κροτέρως διατελεῖς; ἢ μὲν τοι δια-
πύτο ἐλατῶν εὐμενῆς αὐτοῖς ἀπθι,
ἀλλὰ ὅτι τὸ ἴδιον ἐπὶ διαπύζον, ἢ φι-
λῶ, καὶ εὐνῆς, καὶ ἰλῆος, καὶ μὴ πᾶ-
λιν ὡς ἀποσώμεν. ἀλλὰ, ὡς περὶ ὅτι
τοῦ εὐδαιμονέως k εὐκόλως τὸ φι-
χάειον ἀπὸ τοῦ σώματός ἐξελεῖται,
τοιαύτῳ καὶ πῶς ἀπὸ τέττων ἀποχρί-
νῃσιν δὲ ἡμέτεροι καὶ γὰρ τέτοις ἡ φύ-
σις συνήψε, καὶ συνήκειν. ἀλλὰ νῦν
διαλύει; διαλύομαι, ὡς ἀπὸ οἰκείων
μὲν, ὡς μὲν m ἀνδελφόμεν, ἀλλὰ ἀ-
δύνατος. n ἐν γὰρ καὶ τοῦτο ἡ καὶ φύσιν.

L. 4. § 50.

L. 5. § 10.

L. 7. § 15.

L. 7. § 22.

L. 2. § 3.

L. 3. § 5.

L. 6. § 39.]

L. 3. § 5.

L. 2. § 12. 17.

L. 2. § 16. l. 7.
§ 4.L. 3. § 5. l. 5.
§ 11.

L. 2. § 2.

L. 7. § 59.

L. 8. § 28.

L. 12. § 33.

§ 37. Ἐπίσταν ἐπὶ παντός, ὡς δὲ ἴον
τε, τοῦ παρρησίᾳ ἀπὸ πῶν, ἐπι-
ζητεῖν καὶ σωτῆν, ὅτι ἔστι τὸ ἐπὶ
πῶν φέρει; ἀρχὴ ὅτι ἀπὸ σωτῆς, καὶ
p σωτῆν παρρησίᾳ ἐξέταξε.

§ 38. Μένεισσι, ὅτι q τὸ νόστον
εἶν ὅτιν ἐκείνο, r τὸ ἐνδον ἐγκακρυμ-
μένον. f ἐκείνο ῥητορεία, ἐκείνο ζῶν,

dita est. pari igitur ratione & mentis est
fanæ, ad obvenientia quæq; idoneam esse.
quæ verò dixerit, *Liberos mihi saluos ve-*
lim; & *Omnes quicquid fecero laudent, ve-*
lim; oculi est instar viridia poscentis, vel
dentium tenella postulantium.

§ 36. Nemo quisquam adeò felix est,
cui morienti non adstabunt aliqui, qui præ-
fenti latentur malo. bonus sapiensque fue-
rit, annon ad extremum futurus est qui de
illo dicat, *Respirabimus jam tandem à*
padagogo isto. non erat reverà asper nostri
cuiquam: sensi tamen tacitè illum damnasse
nos. hæc igitur de viro bono. at nos quod
attinet, quàm multa sunt alia, ob quæ à no-
bis liberari desiderent havi pavi; hoc si
inter moriendum cogitaveris, libentiùs
discedes; cum ità tecum rem putaveris, Ex
ea vita discedo, in qua ipsi ejusdem mecum
participes, pro quibus tam multa exantla-
vi, supplicavi, procuravi, illi, inquam, ipsi
elatum me optant, tanquam qui levamen
forfan hinc aliquid sperent. cur ergo diu-
tius istuc moram trahere quis cupiat? nec
propterea tamen minis illis propitius dis-
cedas, sed moris tui tenax, amicus, be-
nevolus, mitis. quoniam rursus, nec tanquam
vitæ avulsus, sed, prout eis, quibus mortis
felicitas quædam obtrigit, animula à cor-
pore leniter exolvitur, talis & tua ab istis
etiam esto discessio. eis enim te natura
annexuit & conjunxit. at nunc disjungit.
disjüngor itaq; tanquam à necessariis, non
abstractus tamen, sed sponte discedens.
nam & hoc ex eis est, quæ sunt secundum
naturam.

§ 37. Solenne tibi sit, in cuiusque
(quod ejus fieri potest) actione omni, a-
pud te querere, *Istud iste quod sine facit?* à
temet autem avspicare, teque primo loco
scrutare.

§ 38. Memento illud quod te velut
fidiculis citat, esse intra te reconditum
quiddam. illud est svadela, illud vita,
illud

^a L. 10 § 1.
¹ L. 12 § 1.

μῶν, ὅς ἐστιν ἰδίον καὶ νόμος ἕως αὐτῶν ἐν δὲν δὴνευκα λόγῳ ὁρῶντες, καὶ ἂν λόγῳ διακρίνωμεν.

^b L. 10 § 18.

§ 2. Ὡς δὲς ἐπιτερωσὶς, καὶ ὁρχίσσας, καὶ παγκρατίᾳ καταφρονήσεις, ἐὰν πῶς μὲν ἐμμελὶ φωνῇ ἢ καταμελίσσης εἰς ἑκάστον ἑστὸν ὁδοῖον, καὶ καθ' ἑνα πύθην σταντοῖ, εἰ τέτε ἡπλὸν εἰ

^c L. 8 § 36.

διατερεῖται γὰρ. ὅπῃ δὲ ὁρχίσσας τὸ ἀνάλογον ποιήσας καθ' ἐξέλιξιν κινήσιν ἢ ὁρῶν. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὅπῃ τοῖς παγκρατίᾳ. ὅπως δὲ καὶ ἀρετῆς, καὶ ἑστὸν ἀρετῆς, μέμνηται δὲ ἐπὶ τὰ καὶ μέρῳ πρᾶξιν, καὶ τῇ διακρίσει αὐτῶν εἰς καταφρονήσιν ἵεναι τὸ δ' αὐτὸ καὶ ὅπῃ ἢ βίον ὅλον μετατρέχει.

^d L. 3 § 11.

§ 3. Οἷα ὅτιν ἢ ψυχῇ ἢ ἔτοιμος, ἐὰν ἡδὴ ἀπολυθῇ δὲν ὅς σῶμα τῷ, καὶ ἢ ἢτοι σβέδῃναι, ἢ σβέδῃναι, ἢ συμμείναι; τὸ δὲ ἔτοιμον σβέδο, ἵνα ἀπὸ ἰδικῆς κείσεως ἐρῇ, καὶ ἢ καὶ ψυχῇ σβέδῃ, ὡς οἱ Χριστιανοί, ἀλλὰ ἢ κλοισμῶντος, καὶ σβέδῃ, καὶ ὡς καὶ ἄλλον πείσας, καὶ ἀπεργάζεσθαι.

^e L. 6 § 13. L.

^f L. 10 § 26.

^g Sup. § 1. L. 2.

^h § 5. 11.

ⁱ [L. 1] 2. f.

^j L. 5 § 33. L.

^k § 25.

^l L. 8 § 48. L.

^m § 53.

ⁿ L. 3 § 1.

^o L. 1 § 16.

^p L. 7 § 13. 74.

^q L. 5 § 6.

^r L. 4 § 31. L. 6.

^s § 35.

^t Sup. § 1. L. 8.

^u § 26 Inf. § 12.

^v L. 5 § 16. Inf.

^w § 20.

^x L. 4 § 29. L.

^y § 50.

^z L. 12 § 36.

^{aa} L. 4 § 29. L.

^{ab} § 50.

^{ac} L. 12 § 36.

^{ad} L. 4 § 29. L.

^{ae} § 50.

^{af} L. 12 § 36.

^{ag} L. 4 § 29. L.

^{ah} § 50.

^{ai} L. 12 § 36.

^{aj} L. 4 § 29. L.

^{ak} § 50.

^{al} L. 12 § 36.

^{am} L. 4 § 29. L.

^{an} § 50.

^{ao} L. 12 § 36.

^{ap} L. 4 § 29. L.

^{aq} § 50.

^{ar} L. 12 § 36.

^{as} L. 4 § 29. L.

^{at} § 50.

^{au} L. 12 § 36.

^{av} L. 4 § 29. L.

^{aw} § 50.

^{ax} L. 12 § 36.

^{ay} L. 4 § 29. L.

^{az} § 50.

^{ba} L. 12 § 36.

^{bb} L. 4 § 29. L.

^{bc} § 50.

^{bd} L. 12 § 36.

^{be} L. 4 § 29. L.

^{bf} § 50.

ferre, quod & legis est proprium. ita inter rectam rationem & iustitiae rationem nihil interest.

§ 2. Cantilenam jucundam, saltationem, pancratium contemnes, si voce concinnâ in fonos singulos divisâ, de his sigillatim te percontatus fueris, *Num istud me victum habet?* erubescas enim id fateri. de saltationis motibus gestibusque singulis, de pancratio itidem, si gemina feceris, futurum est ut pari modo adversus hæc afficiaris. itaq; virtute solâ exceptâ & virtutis actionibus, in reliquis omnibus ad particulas seorsum consideratas recurrere memento, ut ab harum disjunctione res ipsas contemptum eas. hoc autem ipsum & ad vitam totam transferas.

§ 3. Qalis est anima ea, quæ parata est jam statim, si oportuerit, è corpore emigrare, & vel extingui, vel dispergi, vel permanere? ita paratam dico, ut à iudicio peculiari promptitudo hæc proficiat, non ab obstinatione mera, pro Christianorum more: ut mortem obeas consideratè, compositè, citra tumultum, quod & aliis idem suadere possis.

§ 4. Nunquid feci, quod in commune conducatur? beneficium hoc ipso accipere desinas unquam.

§ 5. Qam artem profiteris? bene vendi. hoc quo modo melius fit, quam documentorum ope, quorum alia sint de universi natura, alia de hominis conditione propria.

§ 6. Primò tragœdiæ investæ sunt, quæ casuum & eventuum homines commonefaciant, quod & ista sic fieri nata monerentur; nec quibus in scena oblectarentur, ea in scena majori, gravatim sustinerent: cum viderint non posse hæc aliter transigi, & quod perferant ea etiam illi qui exclamant, *Eheu, Citharon.* & revera dicuntur à dramaticis poetis utiliter nonnulla. quæ illud est imprimis;

Si me meosque liberos Diu negligunt,
Huius

^a L. 3. § 16. 1. ὁ δὲ δὴν λόγον, ὡς περ ἂν ἐκ τῆς ὑμῶν
⁸ § 32. περὶ ξείνων ἀποτρέψαι σε εἰς δουρίαν, ἢ
^b L. 3. § 11. 1. 6. τῶς β' μὴ δὲ τῆς περὶ αὐτῶν ἐνυμνίας
^{§ 47. 50.} ἐκτρέψαι, ἀλλὰ φύλασσε ἐαυτὸν ἐκ
^c L. 5. § 18. ἀμφοτέρων ἐμοί, μὴ μόνον ὅτι ἡ
^d L. 7. § 26. ἐστὶν αὐτῶν κείσῃς καὶ περὶ ξείνων, ἀλλὰ καὶ
^{56. 65. 1. 9. §} ἐπὶ αὐτῶν περὶ τῶν κολούων ἐπιχειρῶν-
^{11. 42.} τας, ἢ ἄλλως διαφραζόμενους. περὶ αὐ-
^e Inf. § 18. τας καὶ ὅτι τὸ πᾶν αὐτῶν, τὸ χαλε-
^f L. 10. § 12. πᾶν ἐν αὐτοῖς, ὡς περ ἂν τὸ ἀποστῆναι τῆ
^g L. 10. § 25. περὶ ξείνων, καὶ ἐν δυνάμει καταπαλίνε-
^h Sup. § 8. Inf. ἀμφοτέρω, ὅτι ἡ ἀλλοτριωθεὶς περὶ τῆ
ⁱ L. 2. § 1. φύσει ἰσχυρῆς, καὶ κ' φίλον.
^k L. 9. § 27.

§ 10. Οὐκ ἔστι χεῖρων ἐδεμῖα φύ-
 σις τέχνης. καὶ ὅτι αἱ τέχναι τὰς φύσεις
 μιμνῆσθαι εἰς τὸ πᾶν, ἢ παρὰ τῶν ἡδ' ἂν
 ἄλλων τελεωτάτη καὶ τελειοτάτη
 φύσις, ἢ ἂν ἀπολείποιτο τῆς τεχνικῆς
 ἐνυμνίας. ἡ παρὰ τῶν τεχνικῶν ἡδ' ἂν
 κρείττων ἐνεκὸν τῶν χεῖρων ποιεῖν ἐ-
 κείνη καὶ ἢ ἡ κοινὴ φύσις. καὶ δὴ ἐνθεν
 μὲν γίνεσθαι διαμοσύνης, ἀπὸ δ' αὐτῆς
 τῆς αἰσθητικῆς αἰσθητικῆς φύσεως. ἢ ὅτι
 τῆς αἰσθητικῆς τὸ δύνανται, ἐὰν ἦτοι ἡ δια-
 φραζόμενα περὶ τὰ μέγα, ἢ ὅτι ἐνδε-
 σάται καὶ περὶ αὐτῶν καὶ περὶ αὐτῶν
 περὶ αὐτῶν.

§ 11. Εἰ ἂν ἐρχομαι ὅτι σε τὰ
 περὶ γὰρ, ἢ ἂν αἱ διώξεις καὶ φυγαὶ δι-
 ούσιν σε, ἀλλὰ τὸ πᾶν πᾶν αὐτῶν ἐπ'
 ἐκείνη ἐρχομαι. ἢ τὸ γὰρ κείνη τὸ περὶ αὐ-
 τῶν, ἢ περὶ αὐτῶν, ἢ καὶ ἐκείνη μένει ἀβέβαιον
 καὶ ἢ ὅτι δυνάμει ἢ τε φεύγων ὁρμήσει.
^a L. 9. § 1. ἢ ὅτι δυνάμει ἢ τε φεύγων ὁρμήσει.
^b L. 8. § 41, 48.

§ 12. ἢ Σφαιρῶν. Σφαιρῶν αὐτοει-
 δους, ὅταν μὴτε ἐκτείνῃται ὅτι π,
 μὴτε ἐπὶ σωτῆρας, μὴτε σωτῆρας
 καὶ, ἀλλὰ ὅταν λάμπεται, καὶ ὅτι τὸ
 αὐτῶν ὅταν ὅταν τὸ πᾶν, καὶ ὅτι τὸ
 ἐν αὐτῶν.

§ 13. ἢ Καταφρονήσας. μὴ τῆς ὁ-
 φείας. ἐπὶ δ' ὁφείας ἢ ἵνα μὴ κα-
 ταφρονήσας. ἢ ἵνα περὶ αὐτῶν ἢ λέγων
 ἐνδεσκαίωμαι. μισήσας; ὁφείας. ἀλλὰ ἐ-
 πὶ αὐτῶν καὶ ἐνδεσκαίωμαι, καὶ τῶν

progredienti obsistunt tibi, sicut et recte
 agendo avertere te nequeunt, ita nec be-
 nevolum erga illos affectum excutiant tibi.
 sed ad utrumq; horum teneas te, ut &
 in iudicio actioneque constanti persistas,
 & in mansuetudine erga illos, qui vel im-
 pedire te conantur, vel alio modo quo-
 piam molesti tibi sunt. etenim tam hoc
 imbecillis est animi, succensere istis, quam
 ab actione desistere, & consternatum suc-
 cumbere. uterque enim ex æquo stationis
 desertæ reus est, & qui metu percussus, &
 qui naturâ cognatum sibi atque amicum fue-
 rit averfatus.

§ 10. Nulla natura arte inferior est.
 naturam enim imitantur artes. hoc si da-
 tur, sequetur, naturam eam quæ est con-
 summatissima, cæterâsque omnes in se com-
 plectitur, artificis solertia nevigam con-
 cedere. atque in artibus omnibus deteri-
 ora quæque præstantiorum gratiâ fiunt, à
 communi ergo natura hoc idem fit. atque
 hinc sanè iustitia oritur: ab hac verò re-
 liquæ nascuntur virtutes. neque enim quod
 est iustum æquumque servabitur, si vel ad
 res medias anxie feramur, vel deceptu
 faciles & temerarii & inconstantes fue-
 rimus.

§ 11. Si, quarum persecutio & fuga
 perturbat te, res ex ad te non accedunt,
 sed ad illas ipse quodammodo accedis, cum
 ipsæ interim immotæ maneant, iudicium
 proinde tuum de eis quiescat, easque nec
 prosequeris amplius, nec fugies.

§ 12. Uniformis prorsus est animæ
 sphaera, cum nec ad exterius quicquam se ex-
 tendit, nec cum eodē ullo intus concurrat,
 nec confidit & comprimitur, sed lumine il-
 lo illustratur, quo veritatē, tum rerum omni-
 um cæterarum, tum & in ipsa sitam, cernit.

§ 13. Contemnit me quisquam? ipse vi-
 derit. ego mihi cavebo, nequid contemptu
 dignum vel egisse vel dixisse deprehendar.
 odit me quisquam? ipse viderit. at ego mi-
 tis esse ac benevolus cuique pergami & huic
 etiam

^a L. 10. § 11.
15.

^b L. 8. § 16. l.
10. § 33.
* f. 210v

^c L. 10. § 2.

^d L. 4. § 12. l.
5. § 3
^e L. 6. § 27.

^f L. 3. § 11.

^g L. 9. § 35.

^h L. 8. § 18. l.

12. § 24.

ⁱ L. 8. § 21. l.

10. § 19.

^j L. 4. § 42.

^k L. 8. § 27.

^l L. 2. § 1.

^m L. 9. § 39.

ⁿ L. 10. § 6.

^o Sup. § 10.

^p L. 5. § 16.

^q L. 3. § 4.

^r L. 8. § 14.

^s L. 9. § 34.

^t L. 7. § 26.

^u L. 7. § 70.

^v L. 2. § 1.

^w L. 7. § 63.

^x L. 8. § 29.

^y L. 7. § 26.

^z L. 7. § 70.

^{aa} L. 2. § 1.

^{ab} L. 7. § 63.

^{ac} L. 8. § 29.

^{ad} L. 7. § 26.

^{ae} L. 7. § 70.

^{af} L. 2. § 1.

^{ag} L. 7. § 63.

^{ah} L. 8. § 29.

^{ai} L. 7. § 26.

^{aj} L. 7. § 70.

^{ak} L. 2. § 1.

^{al} L. 7. § 63.

^{am} L. 8. § 29.

^{an} L. 7. § 26.

^{ao} L. 7. § 70.

^{ap} L. 2. § 1.

^{aq} L. 7. § 63.

^{ar} L. 8. § 29.

^{as} L. 7. § 26.

^{at} L. 7. § 70.

^{au} L. 2. § 1.

^{av} L. 7. § 63.

^{aw} L. 8. § 29.

^{ax} L. 7. § 26.

^{ay} L. 7. § 70.

^{az} L. 2. § 1.

^{ba} L. 7. § 63.

^{bb} L. 8. § 29.

^{bc} L. 7. § 26.

^{bd} L. 7. § 70.

^{be} L. 2. § 1.

δη, εὐθύς ἐξαλείψαι. ὅπ' α' ὀλίγον
χρόνον ἔσται ἢ τοιαύτη περσοχὴ, καὶ λοι-
πὸν πεπαύσε' ὁ βίβ'. τί μέντοι δις-
κολον καλῶς ἔχεν ταῦτα; β' εἰ μὴ
γὰρ καὶ φύσιν ἔσται, χαῖρε αὐτοῖς, καὶ
ῥάδιαι * ἔστω σοι. εἰ δ' παρὰ φύσιν,
ζήτει τί ἔσται σοι καὶ τίς σὺ φύσιν.
καὶ δ' ἐπὶ τῷ τοῦ περσοχῆ, καὶ ἂν ἀδελφὸν ἦ
πάντ' ὅσον συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγαθὸν
ζητῶντι.

§ 17. ^f Πόθεν ἐλήλυθεν ἔκαστος, καὶ
εἰ πίνων ἔκαστος ὑποκρίνεται, καὶ ἡ εἰς τὴν
μεταβάλλει, καὶ ἡ ἔσται μεταβάλλων,
καὶ ὡς κ' ἐστὲν κακὸν πείσεται.

§ 18. [Καὶ] περὶ τὸν, ὅς τις ἢ περὶ
αὐτὸς μοι ῥέσσει. καὶ ὅπ' α' ἀλλήλων ἔ-
νεκεν γινώσκουσιν. καὶ κατ' ἑτέρων λόγον,
περὶ τὸν ἑαυτοῦ γινώσκουσιν. ὡς καὶ εἰς
ποιμνῆς; ἢ ταῦτα ἀγέλης. ἀνῶθεν δ'
ἐπὶ τῷ, ὅς τις, ἢ εἰ μὴ αὐτομοι, ο' φύ-
σις ἢ τὰ ὅλα διοικῶσα. εἰ τῷτο, p τὰ
χέροντα ἢ κρηττόνων ἐνεκεν. q ταῦ-
τα δ' ἀλλήλων.

Δεύτερον δ', ὅσοι οἱ τινὲς εἰσιν ὅπ' α'
πῆς τελεπίζης, ἐπὶ τὴν κληνάρια, τὰ ἄλλα.
μάλιστα δ', ὅς τις ἀνάγκης δογματικῶν
καὶ νόμων ἔχουσιν. καὶ αὐτὰ δ' ταῦτα ε' μεθ'
οὗς πῶς ποιεῖται.

Τρίτον, ὅπ' α' εἰ δὲ ὁρῶς ταῦτα ποιεῖται,
εἰ δὲ διὰ βλάβην εἰ δ' ἐκ ὁρῶς, * διλο-
κῆτι α' ἀκόντες καὶ * ἀγροῦντες. γ' πᾶσι γὰρ
ἡμεῖς ἀκούειν ἔσται, ὡς περὶ τὴν ἀληθείαν, ἔ-
πος καὶ τὴν κατ' ἀξίαν ἐκείνην περὶ βλάβης
ἀκούοντες, καὶ πλεονέκται, καὶ κατὰ πᾶν
ἀμνηστῆται περὶ τῶν πλησίων.

Τέταρτον, ὅπ' α' αὐτὸς πολλὰ
ἐμψύχους, καὶ β' ἀλλοῦ * τοιούτου εἰ.
καὶ εἰ τινων δ' ἀμνηστῆται ἀπέχου,
ἀλλὰ c τὴν γὰρ ἔξιν ποιητικῶν * ἔξιν
εἰ καὶ διὰ βλάβην, ἢ δοξασίαν, ἢ τοι-
ούτου π' κακὸν ἀπέχου ἢ ὁμοίων ἀμνη-
στῆται.

Πέμπτον, ὅπ' α' εἰ δὲ εἰ ἀμνηστῆται
κατὰ πᾶν. πολλὰ γὰρ κατ' c ἐκείνου-

culum irreperint, statim obliterare: quodq;
ad breve admodum tempus opus futurum
est cautela hac: tum vita terminabitur. ec-
quid est autem in his difficile? siquidem enim
naturæ congrua sunt, eis oblecta te, & fa-
cilia futura sunt. sin præter naturam, in-
vestiga, quid sit naturæ tuæ congruum, &
ad hoc te accinge, etiam si minus glorio-
sum sit. venia enim cuiq; habenda est, q;
bonum suum sectatur.

§ 17. Cogita tecum, unde prodierit
unumquodq; & ex quibus consistat, & in
quid mutet, & ubi mutaverit, quale futurum
sit, & quod mutando mali nil patitur.

§ 18. De eis qui adversus te delinquant
cogita: Primò, quam relationem ad illos ha-
beas. quodq; alteri alteri causâ nati sumus:
tu autem speciali quadam ratione etiam illis
præfectus, ut gregi aries, armento taurus,
quin & altius rem repete: vel aromos obtri-
nere, vel naturam universa disponere. hoc
si est, deteriora constat præstantiorum cau-
sâ esse condita, præstantiora sui invicem.

Secundò cogita, quales sint ad mensam,
in lectulo alibi. præsertim verò, quas à de-
cretis intus sitis necessitates perpetiantur:
quantâque cum prudentiæ opinione hæc ipsa,
in quibus delinquant, agant.

Tertiò, quod, si hæc rectè faciunt; æ-
grè ferre non oportet: sin minùs, nolentes
utiq; & nescientes agunt. omnis etenim
anima, prout veritate privatur invita, sic
etiam erga quemque pro dignitate cuiusq;
gerendi se peritiâ. itaque injustos, ingra-
tos, avaros, vicinis injurios dici se non
sustinent.

Quartò, quod & ipse multa peccas, & a-
liis ejusmodi es planè, quales illi sunt. atque
etiam si peccatis quibusdam abstineas, habes
tamen intra te habitum talia perpetrare
proclivem, licet vel ignavia, vel fama, vel
alius alicujus ratione à peccatis paribus te
cohibeas.

Quintò, quod nec an peccaverit etiam,
nostri fati. multa enim per dispensatio-
nem

nam geruntur. atq; omnino multa prius edocetis oportet, quam de facto alieno certi quicquam statuere possis.

Sexto, quando quam maxime indignaris, vel agere fers, memineris momentaneam esse vitam humanam, omnesque nos brevi componendos fore.

Septimo, non esse actiones aliorum, quæ nos concurbant, sunt enim hæc in mentibus ipsorum sitæ: sed opiniones tantum nostras. istasigitur tolle, misseque de re ipsa, tanquam grave quiddam sit, iudicio, ita protinus evanescet. sed quomodo tollam? reputando nihil tibi inhonestum contigisse. nisi enim malum id sit duntaxat quod inhonestum est, necesse futurum est, ut & tu multa pecces, & latro, vel adulter etiam, fias.

Octavo, cogita quanto graviora patiamur ex incunctia ac metustia, quam de istis concipimus, quam ex eis ipsis, quorum causa succensumus & angimur.

Nono, mansuetudinem insuperabilem esse, si genuina fuerit, non personata & ficta. quid enim fecerit tibi, qui vel maxime contumeliosus est, si mansuetè adversus illum te gerere perrexeris. & si occasio toleret, placide illum admonueris, & eodem ipso, quo te ledere molitur, tempore quietus ipse hominem meliora docueris. *Noli sic agere mi fili, ad aliud nati sumus. mihi quidem noceri nequit. sed ipse ledere, mi fili. monstraveris etiam scite, & generatum ostenderis. nec apes ita se gerere. nec eorum ullum, quæ gregatim agere nata sunt, animantium. qui neque irrisione faciendum hoc, neque contumeliose, sed cum genuino amoris affectu; neque animo quasi attrito & exulcerato, neque tanquam in schola, neque ut astanti alicuius admirationi. sed ita semper, ut cum solo agas, etiam si alii forsitan circumstiterint nonnulli.*

Capita novem ista in mente reposita habeas. tanquam dona quædam à Mufis accepta; atque incipias tandem homo esse.

μὴν γίνεσθαι, καὶ ἴσως πολλὰ δὲ πρὸς τὴν ἐν μὲν, ἵνα τις αὐτὴν ἀλλοτρίαν προέξῃ καὶ κατακρίνῃ πρὸς τὴν ἀποφύγετα.

Ἐπει, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ ἀνέκασκε, ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐπει, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ ἀνέκασκε, ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν.

Ὅθεν, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ ἀνέκασκε, ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐπει, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ ἀνέκασκε, ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν.

Ἐπει, ὅτι ὁ ἀνὴρ ἀλλὰ ἀνέκασκε, ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν. ὁ δὲ δικαστὴς, ὁ ἀκαρτέως ὁ ἀνδρῶν, ὁ δὲ βίβλ., καὶ ὁ μὴ ἀλίζον καὶ τὸ δὲ τῶν ἀνδρῶν.

L. 7. § 58.

L. 4. § 48.

L. 12. § 21.

L. 4. § 31.

Sup. § 11.

L. 1. § 11.

L. 7. § 16.

L. 4. § 7.

L. 1. § 22.

L. 2. § 1.

L. 1. § 11.

L. 2. § 1.

L. 7. § 24.

Sup. § 12.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 1. § 11.

L. 4. § 31.

ἔως ζῆς· α φυλακτέον ὃ ἐπίσης τοῦ
ὀργίζεσθαι αὐτοῖς, τὸ κοινανῶν αὐ-
τῆς· ἀμφοτέρω γὰρ ἀκοινανῶνται, καὶ
πρὸς βλάβην φέρει· πρὸς ἑαυτὸν δὲ ἐν
ταῖς ὀργαῖς, ὅπ' ἔχει τὸ θυμῷ δου-
λοῦν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον καὶ ἡμεῖς,
ὥστε ἀνθρώπινοτερον, ἔσως καὶ ἀν-
θρώπινοτερον, καὶ ἰσχυρὸν καὶ νεύρων καὶ
ἀνδρείας τέτρω μέγιστον, ἔχει τὸ ἀ-
νθρωπίνον καὶ ἀνθρώπινον· ὅσον γὰρ
ἀπαθεία, τὸτο οὐκ οὐκότερον, ποσὸν καὶ
δυναμῆς. ὥστε τε ἡ λύπη ἀδυνάτου·
ἔσως καὶ ἡ ὀργή· ἀμφοτέρω γὰρ τέ-
τρωνται, καὶ ἐνδεσώκασιν.

L. 7. § 64.

Ἐν ὃ βέβαιον, καὶ δέκατον παρὰ τοῦ
μυσηγῆται δῶρον λάβε· ὅπ' α τὸ * μὴ
ἀξιοῦν μὴ
L. 7. § 71.
L. 6. § 27.

§ 19. Τέσσαρες μάλιστα ἑσπᾶς τῷ
ἡγεμονικῷ παραφυλακτέον διηγουσας, καὶ
ἐπιδόν φασγάνους, ὅ ἀπαλῆπτον, ἐπὶ λῆ-
γονται ἐπ' ἐλάττω ἔσως· τὸτο τὸ φάντασμα
ἡ ἐν ἀναμνήσιν· ὅπ' α λυπικὸν κοινωνί-
ας· τὸτο ἡ ἐκ ἀπὸ συνίης μέλλας λέγειν·
τὸ γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτῆς λέγειν ἐν τοῖς ἀπο-
πρωτοῖς νόμιζε· τέταρτον δὲ ὅτι,
καθ' ὃ σκαυτὸ * ὀργισθεῖς, ὅπ' α τὸτο ἡ ἰ-
πυμῆς ὅτι καὶ ὑποκατακλινόμενος ὅ ἐν
σοι ἢ θεοτέρω μέρος τῆς ἀπρωτέρω καὶ
ἡ δουρτῆ μοῖρα τῆς τῆ σάμαθ καὶ ταῖς
τέτε παχέας ἡδοναῖς.

Sup. § 16.

L. 4. § 24.

L. 9. § 23.

L. 2. § 16.

* σκαυτὸ ἡδονῆς f.

L. 3. § 3.

L. 12. § 19.

L. 4. § 41.

L. 3. § 5.

§ 20. Τὸ πρὸς ἀνθρώπον σε, καὶ τὸ
πυρῶδες πᾶν ὅσον ἐγκύματα, καὶ τοῖς
φύσει ἀναφεῖν ὄντα, ὅμως πρὸς ἀνθρώπον τῆς
τῶν ὅλων διατάξει, ὡς ἀποκατατίθεται ἐν-
ταῦθα ἐπὶ τῷ συγκείμενῳ· καὶ τὸ γ-
ῶδες ὃ τὸ ἐν σοὶ πᾶν, καὶ τὸ ὑγρὸν,
καὶ τοῖς καταφεῖν ὄντα, ὅμως ἐγκύμα-
ται καὶ ἔσπευ πᾶν ἔχει ἑαυτῶν φυσικῶν
αἰσιν· ἔσως ἀφ' ἑαυτῆς καὶ τὰ στοιχεῖα ὑπα-
κούει τοῖς ὅλοις, ὃ ἐπιδόν πρὸς κατα-

dum vivis. Veruntamen ex æquo caven-
dum, sicut nē irascaris eis, ita etiam nē
aduleris. utrumque enim societatis jus vio-
lat, & ad damnum tendit. adversus iram
verò præsto fit illud; irasci havd virile esse;
sed mansuetum placidumque animi affe-
ctum, ut humanius quiddam, ita & mascu-
lum magis. atq; is certè, q̄i ita affectus
est, robur animi nervosq; & fortitudinem
penes se habet, non avtem is q̄i indigna-
tur & offenditur. q̄o enim propius hoc ad
immunitatem ab affectibus omnem pror-
sus, eò etiam ad potentiam propius ac-
cedit. quemadmodum avtem tristitia; sic &
ira, imbecillis est animi. utraque enim

im vulnus accepit, & succubuit.
Quod si volueris, etiam decimum à Mu-
sarum præside donum accipe. velle, im-
probi nē peccent, infania est. id enim
quod fieri non potest, appetit. tum conce-
dere, ut adversus alios tales sint, sed nē
in te peccent postulare, & stolidum est &
tyrannicum etiam.

§ 19. Mentis affectiones quatuor po-
tissimum sunt jugiter cavendæ, & ubi
deprehensæ fuerint, confestim inducen-
dæ, de singulis earum sic censendo:
cogitatio ista non est necessaria; ista
societatis inimica; istud non à te di-
cturus es. aliquid enim non à teipso di-
cere, in rerum absurdissimarum numero
habeto. quartum esto, quicquid conscien-
tia tibi dictaverit, fore per illud, ut pars
tui divinior devicta succumbat viltori, cor-
pori nempe mortali ejusque crassius volu-
ptatibus.

§ 20. Quicquid aëreum & igneum im-
mixtum est tibi, etiam si naturā fursum fe-
ratur, utrumq; ut tamen universi dispositi-
oni obsequatur, in massa composita istic
detinetur. quicquid itidem in te terreum
& aqueum existit, etiam si naturā deor-
sum vergat, attollitur nihilominus, &
stationem occupat non suam. usque adeo
etiam elementa universo obtemperant,
dum ibi, ubi per vim disposita sunt,
manent,

* Epicurei-
ω γ.

* L. 7. § 47.

* Sup. § 21 L.
9. § 9.

* L. 10. § 1:
L. 12. § 2.

§ 26. Ἐν τοῖς * Ἐρεσίῳν ῥαμί-
μοις, ἀφ' ἡγέλεμα ἐκείτο, συνεχῶς ἑπο-
μιμήσκοντες τὰ παλαιῶν πινος τὰ ἀρετῇ
χρησιμεύοντων.

§ 27. Ὁ Πυθαγόρειος, ἑωθεν ἀεὶς
τὴν ἑρμηνείαν ἀφ' ἧς, ἵν' ἐπομιμησά-
μεθα τῶν β' αἰ' καὶ τὰ αὐτὰ καὶ ἀσώ-
τως τὸ ἑαυτῶν ἔργον διαγυρόντων, καὶ
τῆς τάξεως, καὶ τῆς καθαρότητος, καὶ
τῆς γυναικότητος. ἔδεν γὰρ ἀποκάλυμ-
μα ἄσπευ.

§ 28. Ὁ Σωκράτης τὸ καὶ δι-
ον ὑπελάσμενος, ὅτε ἡ Ξανθίππη λα-
βῆσα τὸ ἱμάτιον ἔξω ἀνέβη, καὶ ἂν
εἶπεν ὁ Σωκράτης τοῖς ἐπαίροις ἀδε-
δεῖσι καὶ ἀναχωρήσασιν, ὅτε αὐτὸν εἰ-
δὼν ὕπνος ἐπαλμένον.

§ 29. Ἐν τῷ ῥαφῇ καὶ ἀν-
γνωσκῇ, ἔπεσεν ἀρετῇ, ὡς
ἀρχῆς. τὸ ποτὶ μᾶλλον ἐν τῷ
βίῳ.

§ 30. Ὁ Δῦλος πένθος, ἔμετρε
τοῖς λόγοις. (λον κῆρ.)

§ 31. --- Ὁ Εὐδὸς δ' ἐγίλασε φί-
λῳ.

§ 32. Ὁ Μένειος δ' ἀρετῇ
καλεποῖς βαλόντες ἐπεσιν.

§ 33. Σύνον χειρῶν ζήτην,
ἐμαυτοῦ τὰ τὰ τὸ πᾶν ζήτην,
ὅτε ἐκ ἐπὶ δίδωται.

§ 34. Καταφιλέντα τὸ πᾶν
ἐλεγει ὁ Ἐπίκτητος, ἐνδὸν ἐπιδέχου-
σαι, ἡ δὲ αὐτὴν ἵππος ἀποθάνει. δὴ σφῆμα
πᾶν; καὶ ἐνδὸν δὴ σφῆμα, ἐπὶ, φουσκά-
νη ἐργῆς σημαντικόν. ἡ καὶ τὸ εὐχάρις
δεδεικνύει, δὴ σφῆμα.

§ 35. Ὁ Ὀμφαξ, σαφυλὴ, σαφὴς,
πάντα μεταβολαῖ, ὅ ἐκ εἰς τὸ μὴ ὄν,
ἀλλ' εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν.

§ 36. Ὁ Λυσίας προαίρεστος ἔστι
ταῖς, τὸ πᾶν ἐπὶ τῇ.

§ 37. Τὰ ῥα καὶ ἐπὶ τῇ τὸ συγ-
κατατίθεσθαι εὐρεῖν. καὶ ἐν τῷ τῷ τῷ
ὁμοῦς τὸ τὸ τὸ προσεκτικὸν φυλάσσειν,
ἵνα, ἔμεθ' ὑπεξαρέσσεως, ἵνα, ἔκοινωνι-
καὶ, ἵνα, κατ' ἀξίαν. καὶ, ὁρῶντος

§ 26. In scriptis Epicureis præcipitur,
ut in mente ac memoria semper habeamus
antiquorum aliquem eorum, qui virtutem
coluerint.

§ 27. Pythagorei manē cœlum suspi-
cere præcipiebant, quod eorum commonea-
mur, quæ eundem perpetuò cursum ser-
vant, eodēq; modo peragunt opus suum;
utq; ordinem eorundem observemus, &
puritatem, & nuditatem. astrī siquidem
velamentum nullum est.

§ 28. Cogita Socrates qui fuerit pelle
succinctus, quando Xanthippe veste ipsius
sumptā foras se proripuerat. quæque amicis
suis dixerit, pudore suffusus pedēq; re-
trahentibus, cum sic indutum illum con-
spicarentur.

§ 29. Nec in scribendo, nec in legen-
do aliis præcipias, nisi prius præceptum
fuerit tibi. in vita multo magis sic se
habet.

§ 30. Cum liber havid sis, ius loquendi
non habes.

§ 31. --- at cor carum mihi risit.

§ 32. Dura suos fundendo incessens
verba parentes.

§ 33. Infani est, ficum hyeme querere.
assidet huic, qui puerulum requirit, cum non
amplius conceditur.

§ 34. Filiolum deosculanti præcipiebat
Epictetus, intus apud se diceret, *Cras for-
san moriturus est.* at malè ominata sunt
istā. malī ominis nihil est, quod munus na-
turale ullum designat. alioqui spicas etiam
demeti, infavistum fuerit.

§ 35. Uva acerba, matura, passa; mu-
tationes sunt omnia ista, non in id quod
non est, sed in id quod nondum est.

§ 36. *Voluntatis latro nullus est*, in-
quit Epictetus.

§ 37. Artem assensum præbendi in-
venientiam idem monebat. & conatus itā
cohibendos esse, ut cum exceptione fi-
ant, ut societatis ius spectent, ut pro rei
cujusq; dignitate adhibeantur. & appetitu
quidem

* Tragici. N.
Q. Philo de
beni libert.

* Homer. Odys.
1. v. 413.

* Hesiod. Oper.
lib. 1. v. 184.

* Hesiod. Oper.
lib. 1. v. 184.

* L. 5. § 17.
Sup. § 18.

* L. 9. § 40.

* L. 10. § 34.

* L. 12. § 17.

* L. 7. § 40.

* L. 9. § 21.
* L. 5. § 23.

* L. 4. § 4.

* L. 8. § 41.

* L. 7. § 54.

* L. 8. § 7.
* L. 4. § 1.

* L. 7. § 72.

* L. 8. § 29.

* L. 10. § 1.

quidem abstinendum prorsus: aversionem
verò in re nulla adhibendam, quæ nostri
juris non sit.

§ 38. Non est itaque, inquit, de re vulgari certamen, sed de eo, utrum infaniamus, necne.

§ 39. Socratis dictum. Quid vultis? rationalium, an irrationalium animas habere? rationalium. quorumnam rationalium? sanorum an pravorum? sanorum. quare ergo non queritis? quia jam habemus. cur ergo pugnatís & contenditis invicem?

184. *παραπαισιν ἀποχαιόμε' α' ἀναλ-*
ου 3 τοῖς μυσταῖς τῷ ἑκ ἐφ' ἡμῶν
χαίμε.

§ 38. Ὁ ἀπὸ τοῦ τυχεύοντος ἕρ,
ἔρη, ἐστὶν ὁ ἀγών, ἀλλὰ οὐ τὸ β^α μω-
ρεται. * εἰ μὲν.

§ 39. Ὁ Σακευτής ἐλεγα· τί
 θέλετε; ἀρραβὼν ἔχουσιν οἱ ἀ-
 κήκοι; ἀρραβὼν, τί ποτε ἀρραβὼν; ὁ ὁ-
 ραὸν ἢ σάβανον; ὕμῶν. τί· ἂν ζυ-
 γώτε; ἔτι δ' ἐχέτω; τί ἂν μάταιον ἢ
 διατίθεσθαι;

^a L. 10. § 25.
^b L. 5. § 17.
^c $\eta \mu \epsilon$.

* 8v [8] Xyl.
Lug.
L. 4. § 13.
L. 5. § 28.

LIBER XII.

BIBΛI'ON ιβ.

MSta omnia, quæ per ambages
assequi contendis, jam consequi
potes nisi tibi ipse invidias. hoc
autem fiet, si præteritum omne
missum feceris, futurum omne providentia
divinæ permiseris, & quod præiens est tan-
tum ad pietatis ac iustitiæ normam direxe-
ris: ad pietatis normam, dum quicquid desti-
natur tibi diligis; cum & tibi hoc natura
tulerit, & hoc te: ad iustitiæ, dum liberè &
sine ambage ulla quæ vera sunt proloqueris,
& quæ legi consentanea ac pro rei cuspide
dignitate sunt, facis: nec impedient te,
quod minus sic te geras, aut aliena sive vi-
ciositas, sive opinio, sive sermo, aut sen-
sus etiam cingentis te massæ istius carneæ.
vident enim id quod patitur, si igitur,
cum in exitu ferè jam sis, missis cæteris
omnibus, id duntaxat, quod in te princi-
patum gerit & divinum est, in pretio ac
honore habueris; nec hoc metuens, nè
vivere desinas aliquando, sed nè secu-
ndum naturam vivere tandem occupas:
mundo, quæ te protulit, dignum te præsta-
bis, desinèque in patria tua peregrinus
esse, cæque quæ quotidie eveniunt tanquam
inopinata admirari, & ex hac vel illa re
suspensus teneri.

[illegible]

2 L. 8. \$ 1.
 2 L. 3. \$ 14.4.
 8. \$ 55.
 *
 2 Inf. \$ 2.16.
 \$ 32.
 2 L. 7. \$ 8.4.
 2 L. 3. \$ 12.
 2 L. 11. \$ 20.
 2 L. 3. \$ 16.
 2 L. 5. \$ 8.
 2 L. 7. \$ 32.
 2 L. 5. \$ 16.
 2 L. 10. \$ 12.
 2 L. 11. \$ 12.
 2 L. 5. \$ 14.
 2 L. 5. \$ 31.
 2 L. 5. \$ 3.
 2 L. 7. \$ 18.
 2 L. 7. \$ 68.
 2 L. 7. \$ 16.
 2 L. 6. \$ 3.
 2 L. 5. \$ 12.
 *
 2 L. 7. \$ 3.
 2 L. 10. \$ 1.
 2 Inf. \$ 1.14.
 2 Inf. \$ 16.
 2 L. 8. \$ 19.
 2 L. 6. \$ 44.
 2 L. 8. \$ 15.
 2 L. 4. \$ 46.
 2 L. 9. \$ 21.

^a L. 11. § 13.

^b L. 10. § 38.

^c Inf. § 8.

^d L. 2. § 12.

^e L. 2. § 1.

Inf. 26.

^f L. 2. § 2. 7.

^g Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^h L. 2. § 2. 7.

ⁱ Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^j L. 2. § 2. 7.

^k Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^l L. 2. § 2. 7.

^m Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

ⁿ L. 2. § 2. 7.

^o Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^p L. 2. § 2. 7.

^q Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^r L. 2. § 2. 7.

^s Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^t L. 2. § 2. 7.

^u Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^v L. 2. § 2. 7.

^w Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^x L. 2. § 2. 7.

^y Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^z L. 2. § 2. 7.

^{aa} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{ab} L. 2. § 2. 7.

^{ac} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{ad} L. 2. § 2. 7.

^{ae} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{af} L. 2. § 2. 7.

^{ag} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{ah} L. 2. § 2. 7.

^{ai} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{aj} L. 2. § 2. 7.

^{ak} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{al} L. 2. § 2. 7.

^{am} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{an} L. 2. § 2. 7.

^{ao} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{ap} L. 2. § 2. 7.

^{aq} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{ar} L. 2. § 2. 7.

^{as} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{at} L. 2. § 2. 7.

^{au} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

^{av} L. 2. § 2. 7.

^{aw} Inf. § 3. L.

10. § 1. 38.

§ 2. ^a Ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγεμονι-
κα, γυμνά, ἢ ὑλικῶν ^b ἀγρίων καὶ
φλοίων καὶ καθαυμάτων ὁρῶν. μόνον γὰρ
τῶ ἐαυτῷ νοερῶ μόνων ^c ἀπὸ τοῦ ἑξ ἑ-
αυτῷ εἰς τὰ ^d ἐρρηκτότων καὶ ἀπαρ-
τρυμένων. εἰ μὴ καὶ οὐ τὸ τοῦ ἐπίσης ποι-
εῖν, ^e ἢ πολλὰ περὶ παλαιῶν σκαυτῶ πε-
αίρησιν. ὁ γὰρ μὴ ^f τὰ περικείμενα κρεά-
δια ὁρῶν, ἢ περὶ ἐδῶν, καὶ δικίαν, καὶ
δόξαν, καὶ τὴν ποιανύτην περὶ ὁρῶν, καὶ
σκαυτῶν δευτέρου, ^g ἀπορήσεται.

§ 3. ^h Τρία ὄντων ἐξ ὧν συνστήκας,
σκαυτῶν, περικείμενων, νῆς. τῶν τὰ λ-
λα ⁱ μέγιστον τὸ ἐπιμελεῖσθαι δεῖν, σὺ
δεῖν. τὸ δὲ τῶν μόνων ^k κυρίως σὺν.
* ὁ εἰ μὴ χρεῖσιν ἀπὸ σκαυτῶ, τῶν τῶν
ἀπὸ τῆς σῆς διανοίας, ^l ὅπου * ἄλλω
ποιῶσιν ἢ λέγουν, * ἢ ὅπου αὐτὸς ἐ-
ποίησιν ἢ εἶπας, καὶ ^m ὅπου αἰς μέλλοντα
τελέσει, * καὶ ὅπου ὅτε περικείμενα σοι
σκαυτῶν, ἢ ⁿ πὸς συμφύτων περικείμενα,
ἀπορρήσεται ὁρῶσιν, καὶ ὅπου ἢ ἐξ ὧν
περικείμενα διὰ ἐπίσης, ὡς ^o ἢ σὺν
μὴ μόνων ἐξηγούμενων καθαυτῶν τῶν νο-
ερῶν δύναμιν * ἀπόλυτον, ἐρ ^p ἐαυτῶν
ζῆν, ^q ποιῶσιν τὰ δύναντα, καὶ ^r ἐλέ-
σιν τὰ συμβαίνοντα, καὶ ^s λέγουν τὰ
ληθῆ, εἰ μὴ χρεῖσιν, φημι, τὸ ἡγε-
μονικὸν τῶν περικείμενων ἐκ ^t ὁρῶν
παθείας, καὶ ^u τὸν χρόνον τὰ ἐπικείμενα, ἢ
τὰ παρρηκτότα, ποιήσιν τε σκαυτῶν,
διὸ ^v ὁ ἐμπεδύνει.

§ 4. ^w Σφαῖρα * κυκλωτερὴς * κοινῇ πε-
ρί τῆς γαίας.

μόνον τε ^x ζῆν ἐκμελετήσθαι καὶ ^y ζῆν,
τετέστι, ἀπὸ παρὸν, δινήσθαι τὴν μέ-
γιστον ἀποθαλῆν ^z ἐκμελετήσθαι, ἀ-
ταρῆσιν καὶ εὐγενῶς, καὶ ^{aa} ἡλεως τῶν
σκαυτῶ δαίμονι διαβίωναι.

§ 4. Πολλὰ μὲν ἐθαύμασα, πῶς ἐ-
αυτῶν ^{bb} ἕκαστος μᾶλλον πάντων φι-
λεῖ, ^{cc} καὶ τῶν ὅ ἐαυτῷ περὶ αὐτοῦ ἰσο-
ληψιν ἐν ἐλάττω λόγῳ πίθετο, ἢ τῶν
τῶν ἄλλων. εἰ μὴ γὰρ πᾶσι θεοῖς ὁμοῦς,
ἢ ^{dd} διδασκαλῶν ἐμφορῶν, καλεῖσθαι, μὴ

§ 2. Mentēs omnes, vasis hisce cor-
poreis, & corticibus, & fordibus Deus
denudatus intuetur. solā enim mente
suā, illas à sese demanantes & deriva-
tas, attingit. hoc idem tu si feceris,
multā temet molestiā liberabis. qī e-
nim circumjectam sibi carnem non re-
spexerit, nec de vestitu, domicilio,
fama, aut apparatu instructūque reli-
quo cogitando, negotiū ullum facef-
fet sibi.

§ 3. Tria sunt, ex quibus constas; cor-
pusculum, animula, mens. horum priora
duo hactenus sunt tua, utpote quorum cu-
ra commissa est tibi. tertium tantummo-
do propriē tuum est. proinde si à te, hoc
est, à mente tua sejunxeris, quæcūque alii
dicunt faciuntque; & quæcūque ipse ali-
quando dixeris fecerisque; & quæcūque te
tanquam futura conturbant, & quæcūque
vel circumdati tibi corpusculi, vel huic
coalitæ animulæ, arbitrii tui non sunt;
denique quæcūque externa rerum vertigo
jugis volvit, itā ut mens tua rebus fato ob-
venientibus exempta, pura ac libera apud
se vivat, iusta faciens, destinata volens,
ac vera proloquens. si à mente, inquam, tua
hæc sejunxeris, quæ ex affectu vehemen-
tiore ei adherere solent, & temporis
quicquid vel præteritum vel futurum est; fe-
cerisque te talem, qualis mundus hic Empe-
docli dicitur,

*Orbis habens instar jugi vertigine gau-
dens.*

illudque; tantummodo, quod vivis, hoc est,
quod impræsentiarum adest, vivere satege-
ris; poteris tandem, quod superest vitæ tuæ;
ad mortem usque tranquillē, generosē, ge-
niōque tuo propitius transigere.

§ 4. Sæpenumero sum miratus, quī fi-
at, ut cum sese præ cæteris omnibus di-
ligat unusquisque, suam tamen de se exi-
stimationem minoris faciat, quā ali-
enam. itaque si vel Deus vel præceptor
prudens quis astans præceperit cuiquam, ne
quid

^a L. 7. § 8.

* Ποία αὐτῶ

^b L. 2. § 12.

^c L. 7. § 29.

^d L. 8. § 29.

^e L. 10. § 1.

^f Sup. § 1. 3.

^g L. 3. § 4.

^h L. 2. § 11.

ⁱ L. 7. § 62.

^k L. 8. § 17.

^l L. 8. § 15.

^m Sup. § 1.

ⁿ L. 1. § 15.

^o L. 4. § 27.

Inf. § 24.

* ἀκρότατος

Lug. -- αὐτοτος

Ann.

^p Sup. § 1.

^q L. 9. § 40.

^r L. 9. § 28.

^r Sup. § 3. l. 3.

§ 16.

^s L. 6. § 29.

^t L. 7. § 70.

^u L. 3. § 1.

* -τέ [πρ.]

^x L. 9. § 38.

^y L. 8. § 10.

^z L. 6. § 20.

^a L. 4. § 6.

^b L. 8. § 14.

^c L. 10. § 30.

νομάζω· ὁ δὲ γὰρ τὸ εἶδος, ὃ καλεῖται, πο-
τὶς, καὶ ἀνακαίει· ὁ δὲ καλεῖται αὐτὸν δέ-
χει, καὶ ἐδὲν ἄλλοι, ἢ συστῆσαι αὐτὸν δέ-
χει.

§ 10. * Τοιαῦτα τὰ πράγματα ὁ-
ρᾷ, διακρίνει αὐτὸν ὁ δὲ καλεῖται, ἀνακαίει.

§ 11. Ἡλικίᾳ ἐξέστησαν ἐκεῖ ἀνθρώ-
ποι, ὃ μὴ ποιεῖν ἄλλοι, ἢ ὅτι μέλλει
ὁ θεὸς ἐπαινεῖν, καὶ δέχεται πάν, ὁ
αὖν νέμει αὐτῷ ὁ θεός.

§ 12. Τὸ ἐξῆς τῇ φύσει, ὃ μὴ-
τε θεοῖς μεμψέον· ἢ ἐδὲν γὰρ ἐκόντες
ἢ ἀκόντες ἀμάρτανται· μήτε ἀνθρώ-
ποις· ἢ ἐδὲν γὰρ ἐκ ἀκόντες. ὥστε καὶ ἐ-
δὲν μεμψέον.

§ 13. Πῶς ἡ γέλοιος καὶ ἐξέστη,
ὁ δὲ θαυμάζων ὅτι ἐν τῷ εἶρω γι-
νομένων;

§ 14. Ὅτι ἀνάγκη εἰσέρχεται,
ἀποφύλατται τάς, ἢ πορνοία ἰλάσι-
μος, ἢ θυμὸς· εἰ καὶ ἀποφύλατται ἀπερ-
σάτη· εἰ μὲν ἀποφύλατται ἀνάγκη,
τὴ ἀντίειναι; εἰ δὲ πορνοία ἐπιτελεμένη
τὸ ἰλάσκεσθαι, ὁ δὲ καλεῖται αὐτὸν ποῖναι ὁ δὲ
ἐν τῷ θεῷ βοηθείας· εἰ δὲ θυμὸς ἀντη-
μόνδρος, ἀσμένει, ὅτι ἐν τοῖς τοῦ
κλύδωνι αὐτὸς ἐχει ἐν σωτῆρι πνῶν
ἡγεμονικόν. καὶ ἀποφύλατται ὁ κλύδων,
παρεφύλατται τὸ σαρκίδιον, τὸ πνιματικόν,
τὸ αἰσθάν. ἢ τὸν γὰρ πνῶν ἐπαροίσει.

§ 15. Ἡ τὸ μὲν τοῦ λύχνου πῶς
μέχρι σβεσθῇ, φαίνει, καὶ τὴν αὐ-
γλὴν ἐκ ἀποβάλλει· ἢ δὲ ἐν σοὶ ἀλή-
θεια καὶ δικαιοσύνη, ἢ σωφροσύνη περ-
σποσθήσεται;

§ 16. Ἐπὶ τοῦ φαντασίᾳ ἀποφύ-
λατται, ὅτι ἡμῶν· πῶς δὲ διὰ, καὶ εἰ
τὸ αἰμαρτημαί; εἰ δὲ καὶ ἡμῶν, ὅτι
κατεκρίνεν αὐτὸς αὐτὸν. καὶ ὅπως ὁμοι-
ον τὸ τοῦ καὶ ἀδρόπην τὴν αὐτῇ
ἴσιν. ὅτι αὐτὸ μὴ δέλων τὸ φαῦλον ἀμάρ-
τανται, ὁμοίος τῷ μὴ δέλων τὸ σικκῶν
ὁπὸν ἐν τοῖς σῦκοις φέρει, καὶ τὰ βρέφη
καυθμυρίζονται, καὶ ἵππον καμυρίζονται, καὶ
καὶ ὅσα ἄλλα ἀνακαίει. ὁ δὲ γὰρ πᾶσι
ἐξέιν ἐχὼν τοιαύτην; εἰ ἐν γὰρ ἐκεῖ,
καὶ τὴν διεκρίσει.

enim ense, quo utitur, posito, statim inter-
ficatur. ille autem manum semper praesto
habet, quā vibratā duntaxat opus est.

§ 10. Res ipsas quales sint intueri, in
materiam, formam, finem dividendo.

§ 11. Quanta est hominis potentia, in
cujus situm est arbitrio, ut nihil faciat, nisi
quod Deus ipse comprobaturus est, & quic-
quid Deus illi assignaverit, libens excipiat?

§ 12. Quicquid naturae consentaneum
contingit, de eo nec Dii sunt incusandi;
nihil enim vel sponte vel inviti peccant;
nec homines: nihil enim & ipsi sponte.
nulli ergo sunt incusandi.

§ 13. Quam ridiculus & peregrinus est,
qui quicquam eorum quae in vita hac fiunt,
miratur?

§ 14. Aut est necessitas fatalis, &
ordo inviolabilis, aut providentia pla-
cibilis, aut confusio temeraria, & re-
ctoris orba. si necessitas inviolabilis, quor-
sum reniteris? si providentia, quae pla-
cari possit, auxilio divino dignum te praes-
ta. si denique confusio rectoris orba, sat
habe, quod in aestu istiusmodi reatricem
quandam intra te mentem habes. quod si te
aestus corripuerit, carunculam, animulam,
caetera alia abripiat: mentem duntaxat
nē abripiat.

§ 15. An cum lucernae lumen, usque-
dum extingvatur, luceat, nec splendorem
amittat suum; tu admitturus es, ut in te
veritas, iustitia, temperantia ante extin-
ctum temet extingvatur?

§ 16. Ubi obrepserit tibi cogitatio,
peccasse aliquem, haec tu tibi, Unde novi,
an peccatum hoc sit; aut si peccavit, an
peccati ipse se reum peregerit? hoc enim
perinde est, ac si faciem tibi dilacerasset:
tum illud memineris, eum qui improbus
delinquere non vult, parem esse illi, qui ficum
in ficibus succum acrem gerere, & infantes
vagire, & equum hinnire, aliaque ejusmodi
quae necessaria sunt, nolit. quid enim fecerit,
qui sic affectus fuerit? hunc tu, si tantum
posse te putas, sana.

§ 17.

§ 17. * Εἰ μὴ καθύπερθε, μὴ παρὰ
 ἑξῆς· ὅτι μὴ ἀλλήλως ὄντι, μὴ ἑπ' αὐτοῦ· ἢ γὰρ
 ὁρατὸν ὅτι ἄνω*.

§ 18. Ἐἰς τὸ πᾶν αἰὶ ὄντα, ἢ τὸ δὲν αὐτὸ ὁμοῖον τὸ πᾶν φανερῶς οὐ ποῖται, καὶ ἀναφύεται διακρίνεται, εἰς τὸ αὐτὸν, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς τὸ ἀναρροῦν, εἰς τὸ χροῖον, ἐπὶ τὸ παλαιὸν αὐτὸ δίδον.

[illegible]

§ 20. Прѣта, тѣ ѿ мнѣхъ, и-
дѣхъ оубохъ. Антѣтъ, тѣ ѿ мнѣ
иъ дѣхъ π, ѡ бѣтѣ ѿ кончаніа тлѣ-
тѣхъ оубохъ.

S 21. On ^k met' k' mēlō, i d'i
dāwād īst, i d'i tūm p ā wā bāl-
awēt, i d'i tūm pē W nū būnām.
ⁱ mā'm yē matīdārē ē jīmām ē
gīgēm pārām, = lōk ītāj īr-
ē māt?

§ 22. "On" a parte é devida-
do a' d'nt' d'nt' m. F. d'nt' d'nt', d'nt' d'nt'
do d'nt' d'nt', d'nt' d'nt' d'nt'
do d'nt' d'nt', d'nt' d'nt' d'nt',
d'nt' d'nt' d'nt'.

[illegible]

^d Sup. § 8, 10.

^cL. 5. § 21.

EL. 2. 62.

* L. §. §. 11.

^h L. 2. § 16.

L. 5. § 16.

* L. 9. 5. 28.

¹ L. 7. § 23.

¹⁰¹ L. 7. § 25.

ⁿ Sup. § 8.

• L. 6. § 52.

* L. 8. \$ 40.

9 L. 5. 6 2.

L. 9. 621.

1 L. 9. § 20.

¹ Inf. § 25.

* Inf. § 26, l.

6 5 10.

* Sup. § 21.

Y. L. 7. § 25.

* L. 4. 6. 42

1. 5. 58

^a L. 2. § 11.

^b L. 8. § 1.

^c L. 7. § 72.

^d L. 10. § 20.

21.

^e L. 2. § 3.

^f Sup. § 5. l.

7. § 53.

^f Sup. § 20.

^g Sup. § 1.

^h Sup. § 14.

ⁱ L. 8. § 17.

^k Sup. § 12.

^l Sup. § 10. 18.

^m ^{*} ^{περιμαρτυρίας}

vel ^{απορηματίας} L. 10.

§ 26.

ⁿ L. 3. § 11.

^o L. 11. § 17.

^p L. 7. 48. 49.

^r L. 9. § 28.

^s L. 6. § 37.

^t L. 7. § 1.

^u L. 6. § 13.

^v Sup. § 22.

^w L. 5. § 8.

^x L. 4. § 26.

^y L. 7. § 1.

^z L. 8. § 4.

^{aa} L. 3. § 4.

^{ab} L. 2. § 1.

^{ac} L. 5. § 10.

^{ad} Sup. § 1. 2.

^{ae} L. 2. § 3.

^{af} L. 4. § 23.

^{ag} Sup. § 22.

^{ah} L. 2. § 14.

^{ai} L. 7. § 58.

ἐκείνῳ ἢ κακὸν μὲν, ὅτι ἐστὶ ἀγαθόν·
εἴ πορ καὶ ἀπερσάρετον, καὶ ἢ ἐκ ἀκοι-
νώνητον· ἀγαθὸν δὲ, εἴ πορ ἢ πρὸ ὅλῳ
καλῶν, καὶ συμπερὶν, καὶ συμπερὶνόν.
ἔτω γὰρ καὶ θεοφοβήσῃ, ἢ ὁ θεοφόβῃ
καὶ τὰ αὐτὰ θεῶν, καὶ ὅτι τὰ αὐτὰ τῇ γῶ-
μῃ θεοφόβῃ.

§ 24. Τελεῖα ταῦτα δέει ἀρχεῖν
ἐχέειν· ὅτι μὲν ὧν ποιῆς, εἴ μὴτε εἰκῇ,
μὴ δὲ ἀλλῶς ἢ ὡς αὖν ἢ δίκῃ αὐτῇ
ἐνέργησεν· ὅτι δὲ ἔξωθεν συμπερι-
νόντων, ὅτι ἢ ἡτοι κατ' ὀπτιχίαν, ἢ
καὶ τὸ νομοῖαν· ἢ ἔτε δὲ τῇ ὀπτιχίᾳ
μεμνησθῇ, καὶ ἔτε τῇ περὶ νόμῳ ἐγκλητέ-
ον. δεύτερον, τὸ ὁποῖον ἐκαστον ἀπὸ
* ^{σερήματι}· μέγχι ψυχώσεως, καὶ ἀπὸ
ψυχώσεως, μέγχι τῷ πλὴν ψυχῷ ἀπο-
δέναι, καὶ ἢ ἐξ ὁρίων ἢ σύγκεισθαι, καὶ
ἢ εἰς δία ἢ λύσις. τρίτον, ὁ εἰ ἀνω
μετέωρος· ἐξαρθεῖς κατὰ συνέταξιν τὰ ἀν-
θρώπεια, καὶ πλὴν πολλῶν ὅτι κα-
τανοήσας· συνιδὼν αἶμα, καὶ ὅσον τὸ πε-
ριοιῶν, ἐναερίαν καὶ ἐναυθερίαν [καὶ]
ὅτι ὁπῶς αὖν ἐξαρθῇς, ἢ τὰ αὐτὰ ὅφει,
ἢ τὸ ὁμοῖός, ἢ τὸ ὁμοῖόν, ὅτι
τέτοις, ἢ ὁ πύφῃ.

§ 25. Βάλε ἐξ αὐτῶν ἡσυχίαν,
σέσωσαι· τίς ἐν ὁ καλῶν ἐκβάλλῃς;

§ 26. Ὅπως δυσφορῇς ἐπὶ πνι, ἐ-
πελάθε σὺ, ὅτι ἢ πάντα καὶ πλὴν ὅφει
ὅλῳ φύσιν γίνεσθαι· καὶ σὺ, ὅτι * τὸ ἀ-
μύρτανόμῳ ἀλλότριον. καὶ ὅτι τέτοις
τοῖς, ὅτι ἢ πᾶν τὸ γινόμενον ἔτῳς αἰεὶ
ἐρίετο, καὶ ἢ γνήσεται, καὶ νῦν πανταχῶς
γίνεσθαι· τοῖς, ἢ ὅτι ἢ συγγένεια ἀνθρώ-
που πρὸς πᾶν τὸ ἀνθρώπῳ γένῳ.
ἢ ἢ γὰρ αἰματίῃ ἢ περιμαρτυρίας, ἀλλὰ νῦν
κοινωνία. ἐπελάθε δὲ καὶ τοῖς, ὅτι ὁ
ἐκείνῳ νῦν θεός, καὶ ἢ ἐκείθεν ἐρρήκε·
τοῖς, ὅτι ἢ ἐκείνῳ ἰδίῳ ἐκείνῳ. ἀλλὰ
καὶ τὸ περὶνόν, καὶ τὸ σωματίον, καὶ αὐτὸ
τὸ ψυχάριον· ἐκείθεν ἐκλήυθεν· ὅτι
ἢ πᾶν δὲ ἡσυχίᾳ· ὅτι ἢ τὸ παρὸν
μόνον ἐκαστὸν ζῇ, καὶ τὸ ἀποβάλλει.

§ 27. Σιωπῶν ἀναπολεῖν, ἢ πρὸ

non est malum cuiquam, quia nec inhone-
stum: siquidem nec optionis sit nostræ, nec
communitatis legibus adversetur. imò bo-
num est; siquidem universo tempestivum,
eidemq; conducens & continuum. ità nu-
mine divino fertur, qui eadem, quâ Deus,
viâ fertur, menteq; suâ ad eadem fertur.

§ 24. Tria hæc in promptu habenda
sunt. in eis quæ agis, nequid frustra, aut se-
cūs fiat, quàm jus ipsum fecisset. in eis
verò quæ extrinsecus eveniunt, vel fortè
fortunâ quodque vel providentiâ obveni-
re. atq; nec de fortuna conquerendum est,
nec providentiam inculpandum. secundum,
galenam unumquodque sit à satione usque
ad animationem, ab animatione usque ad
animam emissam. item ex quibus confiat,
& in quænam resolvitur. tertium, si in sub-
lime subvectus res humanas despiceres, ubi
varietatem earum quanta esset perspexisses,
simulq; uno conspectu comprehenderes,
quantum undiq; æriorum & ætheriorum
sedes suas habeat, quod quiescunque sub-
vectus esses, eadem semper occurrerent.
eiusdem enim generis sunt omnia, & ævi
brevis. & de his tamen insolescimus.

§ 25. Opinionem ejice; salvus es. eji-
cere autem ecquis impediatur?

§ 26. Quando molestè fers quicquam;
oblitus es, omnia secundum universi na-
turam fieri. item peccatum alterius nihil
ad te. adhæc, quicquid fit, ità semper fa-
ctum, semperque futurum, & nunc etiam
ubique fieri. porro, quæ homini cuivis cum
toto genere humano intercedat cogna-
tio. neque enim tam sanguinis aut femi-
nis, quàm mentis existit communio. ob-
litus es, & mentem cujusque Deum esse,
& divinitus defluxisse. & nihil esse cu-
jusquam proprium; sed & filiolum, & cor-
pusculum, & animulam ipsam inde prodi-
isse. sed & opinione constare cuncta. &
quod tempus denique præsens tantum cuique
& vivitur, & amittitur.

§ 27. Eos apud te crebrò recolās, qui
de

§ 30. Unum solis est lumen, licet parietibus, montibus, alijs innumerabilibus dispefcatur: una materia communis, etiamfi corporibus peculiaribus affectionibus diftingtis innumerabilibus difpefcatur: una anima, etiamfi naturis innumerabilibus, & circumfcriptionib; peculiaribus difpefcatur. una anima rationalis, etiamfi dirimi videatur. alie ergo reru dictatur particula, forma nempe & materia fenfus expertes, neceffitudinis vinculo non connectuntur fibi invicem. & ifta tamen mens univerfi conti-

§ 30. Ἐν τοῖς ἡλίαι, καθ' ἡμέραν διείργοντο τοῖς τοῖς, ὅσον, ἀλλοις μυσταῖς
 ἡ μία ἑστία κοινὴ, καθ' ἡμέραν ἡ ἑστία
 ποιοῖς τοῖς μυσταῖς. ἡ μία ἑστία
 καθ' ἡμέραν διείργοντο μυσταῖς, ἡ ἑστία
 αὐτοῖς τοῖς. ἡ μία ἑστία ἑστία
 καθ' ἡμέραν διείργοντο τοῖς τοῖς ἡ ἑστία
 λα μέρη ἡ εἰρησίων, διὰ πνεύ-
 ματος ἡ ὑποκρίματα, ἀνελόντα καὶ
 ἀνοίοντα ἀλλοις καὶ τὰ καὶ
 καὶ τὰ τοῖς τοῖς καὶ τὰ τὰ καὶ
 & facultas illa cuius vi eodem

* *ibid.* 72 f.
 * *L. 17, § 16.*
 * *ibid.* 72 f.

^a L. 3. § 11.
^b L. 9. § 9.

πειτα αὐτὰ βεῖδον. διάφορα δὲ ἰδί-
ως ^a ἐπὶ τὸ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ
συνίσταται, καὶ ^b ἐξ ἐξέρχεται τὸ κοινω-
νικὸν παύσθαι.

^c L. 3. § 6. 16.
^d L. 2. § 12.

§ 31. Τί ἐπιζητεῖς; τὸ διαρίνε-
σθαι; ἀλλὰ τὸ αὐτάνεός; τὸ ὁρμᾶν; τὸ
αὐξάνειν; τὸ λήγαν αὐτίς; τὸ φωνῇ χρῆ-
σθαι; τὸ διανοεῖσθαι; ^c τί τέτων πόθεν
σοι ἄξιον δοκεῖ; εἰ ^d ἔκαστα ^d ἐγκα-
ταφθέντα, περὶ οὗτοι ἐπὶ τελευτῶν, τὸ
^e ἐπὶ τοῦ λόγου ^f καὶ τῷ θεῷ. ἀλλὰ
ὁ μὲν ^g τῷ πνεύματι ταῦτα, τὸ ἀχθεῖς, ^h ἢ
ἢ διὰ ^h τὴν περὶ τὴν ἐκείνου περὶ αὐτοῦ.

^e L. 3. § 12.
^f Sup. § 27.
^g L. 9. § 1.

^h L. 10. § 28.
ⁱ L. 5. § 24.

§ 32. Ἰ πόσον μέγεθος τοῦ αἰετός
καὶ ἀχθεῖς αἰώνος ἀπομεινέται ἐν-
σφ; ^k τὰ ἅλα γὰρ ἐναρπάζονται τῷ
αἰετῷ. ^l πόσον δὲ τῆς ὅλης οὐσίας;
πόσον ^m τῆς ὅλης ψυχῆς; ⁿ ἐν πό-
σῳ ^o βολαρίῳ τῆς ὅλης γῆς ἐστίν;
πάντα ταῦτα ἐνδυμύωνται, μηδὲν μέ-
γα φαντάζεσθαι, ἢ τὸ γὰρ μὴ ἢ σὺ φύ-
σις αἰετός, ποιεῖν, ^p πάρεχον ^q ὡς ἡ κοι-
νὴ φύσις φέρει.

ⁱ L. 5. § 24.
^j L. 6. § 14.

^k L. 3. § 10.
^l L. 6. § 36.

^m L. 6. § 58.
ⁿ L. 10. § 2.

^o L. 10. § 14.
^p L. 10. § 24.

^q L. 3. § 9.

§ 33. Ἰ πῶς ἐαυτῷ χρῆται τὸ ἡ-
γεμονικόν. ^r ἐν γὰρ τέτρω τὸ πᾶν ἐστὶ τὰ
ἢ λοιπὰ, εἰ περὶ αὐτὰ ἐστίν, ἢ ἀπερ-
αίρετα, ^s νεκρὰ καὶ ^t καπνός.

^r L. 2. § 12.
^s L. 10. § 31.

§ 34. Περὶ θανάτου κατὰ τὴν
νῆσαν ἐγερτικώτατον, ὅπου καὶ ὅς τινα
ἡδονῶν ἀγαθὸν καὶ τὸν πόνον κακὸν
κείνοντες, ὁμοῦς τέτε καταφθέντων.

^t L. 9. § 41.

§ 35. Ὡς, ^u τὸ εὐαίρον μόνον ἀ-
γαθόν, καὶ ^v ὅ τὸ πλείους κατὰ λόγον
ὁρῶν περὶ αὐτοῦ ἀποδιδόναι τῷ ὀληρο-
τέρας, ἐν ἴσῳ ἐστὶ, καὶ ^w ὅ τὸν κό-
σμον θεωρεῖται πλείονι ἢ ἐλάττωσι χρῶ-
ν καὶ διαφέρει, τέτρω ἐστὶ ὁ θάνατος
φοβερόν.

^u Sup. § 23.
^v L. 8. § 2.

^w L. 9. § 37.
^x Inf. § 36.

^y L. 10. § 1.
^z L. 3. § 11.

^{aa} Sup. § 35.

§ 36. Ἰ ἄνθρωπε, ^{aa} ἐπολιτεύσῃς ^{ab} ἐν
τῇ μεγάλῃ τῷ τῷ πόλει; ^{ac} τί σοι δια-
φέρει εἰ πάντε ἐτεσι; τὸ γὰρ κατὰ τοῦ
νόμου, ἴσον ἐλάττω. τί ἔν δειρὸν, εἰ
τῆς πόλεως ἀποπέμψῃς σε ἐν τῷ ἐργῶ-
ν, ^{ad} ἐστὶ δικαστὴς ἀδικῶν, ἀλλ' ^{ae} ἢ
φύσις, εἰς αὐτὰ γὰρ, ^{af} οἷον εἰ καμωσέν

^{aa} L. 10. § 1.
^{ab} L. 3. § 11.
^{ac} Sup. § 35.

^{ad} L. 8. § 20.

loci feruntur. intellectus verò adversus
contribulem suum peculiariter afficitur,
eidémque confociatur, nec potest commu-
nionis appetitus prorsus revelli.

§ 31. Quid expetis? num existere? num
sentire, movere, crescere, denasci? an rur-
sus voce uti, cogitare? ecquid horum tibi de-
sideratu dignum videtur? si ergo contem-
ptu digna satis ista videntur omnia, ad il-
lud perge, quod ultimum restat, Deo nempe
ac rationi obsequi. atqui instituto huic repu-
gnat, siquis ægrè ferat, quod istis morte pri-
vandus sit.

§ 32. Qantula pars infiniti ac im-
mensi ævi unicuique assignatur? ab in-
terminato enim quàm celerrimè absorbe-
tur. qantula item totius materiæ? qan-
tulum & animæ universæ? in qantula
etiam telluris totius glebulâ repis? hæc
omnia cum cogitaveris, nihil magnum
reputa, hoc solo excepto, ut ea facias ad
quæ natura tua te ducit, ea sustineas quæ
natura communis infert.

§ 33. Vide, quò modo se mens utatur
tua. in hoc enim sunt omnia, reliqua, sive
arbitrii tui sint, sive non sint, cadavera
sunt & fumus.

§ 34. Nihil magis ad mortem contem-
nendam incitaverit, quàm si consideres etiā
eos qui voluptatem in bonis, dolorem in
malis habent, eam tamen contempsisse.

§ 35. Cui illud tantummodò quod
tempestivum est, bonum habetur, nec in-
teresse putat, plures an pauciores rationi
recte consentaneas actiones ediderit, mun-
dumque longiori an breviori temporis spa-
tio contemplatus sit; huic nec mors for-
midabilis esse poterit.

§ 36. In hac magna civitate versa-
tus es, homo. quid tuâ refert, si quinque
duntaxat annos? etenim quod secundum
leges fit, id omnibus æquale est. ec-
quid igitur grave pateris, si te non ty-
rannus, nec iudex iniquus, sed natura, quæ
induxit, emittat: perinde ac si histrionem
prætor

orator qui conduxerat, è scena dimitteret.
 ed actus fabulæ quinque nondum absolvi.
 rectè dicis. cæterum in vita etiam tres
 actus fabulam integram faciunt. terminat
 enim hanc, qui ejusdem olim componen-
 dæ cum fuerit, nunc & dissolvendæ avtor
 est. nevtrum avtem horum à te est. dif-
 cede ergo propitius. nam & qui te dimit-
 tit, propitius est.

Στολίου ^a τῆς σκηνῆς ὁ ὀφθαλμῶν ἑρ-
 μήνης· ἀλλ' ἔκ εἰπον τὰ πέντε μέρη,
 ἀλλὰ τὰ τεῖα· καλῶς οἶπας· ^b ἐν
 μέντοι τῷ βίῳ τὰ τεῖα ὅλον τὸ δρά-
 μά· ἐστὶ. τὸ γὰρ τέλειον ἐκείνῳ· οὐδεὶς
^c ὁπότε μὲν τῆς συγκρίσεως, νῦν δὲ τῆς
 διαλύσεως αὐτῶν· σὺ δ' ἀναίτιον ἀμ-
 φοτέρων· ^d ἀπὸ τοῦ ἔν ἱλαως· καὶ γὰρ ὁ
 Στολίου ἱλαως.

L. 11. § 6.

L. 9. § 37.

L. 11. § 20.

L. 2. § 3.

*Finis duodecim librorum
 Antonini.*

Τέλος τοῦ 12ου Ἀντωνίνου
 12ου βιβλίου.

De
Marco Vero Avrelio Antonino
 Imperatore
Elogia & Iudicia.

Svidas in Μάρκος.

Μάρκος ὁ καὶ Ἀντωνίνου βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ ἐπαινετὸς καὶ πᾶσι φιλόσοφος.

Idem.

Μάρκος, βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὃν ἐκπλήττειται σπουδῇ μᾶλλον, ἢ ἐπαινεῖν ῥάδιον. οὐκ ἀπὸ τῆς γῆς ἦν τῆς ἡλικίας, οὐραδὴν τε καὶ ἡσύχον βίον ὑποκαταμύσας, ὅτε καὶ δέσας, ὅτε καὶ ἡδονὰς τρεπτύς τὸ σείσωται ὥσθι πώποτε. ἐπαινεῖ ὃ καὶ φιλοσόφων τὸν ἀπὸ τῆς σεῆς καὶ τῆς ἀρετῆς ἐκείνων μιν-
 τῆς, ὃ μόνον καὶ τὴν τῆς διατημάτων ἐπιτήδεον, ἀλλὰ καὶ καὶ τὴν τῆς μαθημάτων σύλληψιν. πᾶν τε γὰρ ἰδιωτῶν βίον ἐν ἡσυχίᾳ πολλοὶς Ῥωμαίοις ἐξίω, ὅσον τῇ εἰσποιοῦσι τὸ γένος ἀλλοιω-
 δεῖς καὶ ἐπεὶ παρῆλθον εἰς τὴν ἡγεμονίαν, καὶ μακρὰν ἐξηγάμην, καὶ τὴν ἀρετὴν δυναστείαν κατεμάχοντο, σεῖς ὁδεύσαν ἀλαζονείαν ὑπέχθη πώποτε. ἀλλὰ τῷ ἐλευθεροῦ καὶ δαψύλῳ ἐν τοῖς συ-
 ρρηγμάσι, ἀγαθὸς ὃ καὶ μέγας ἐν ταῖς τῆς ἐξῶν διοικήσει.

Idem de eodem.

Μάρκος βασιλεὺς Ῥωμαίων, ὁ εὐσεβὴς ἐπεληθὴς. οὐκ εἴχα μὲν καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἀπάσας καὶ
 ἀρετὰς δὴ πάντων τῶν ἐν κατὰ φύσιν ἡμετέραν πρὸς πλείονος ὃ ἐν εὐεργεσίᾳ δίδωκεν. — αὐτὸς μὲν
 γὰρ πάντων μὲν ἀμνηστῶν ἀπέχετο, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἀμνηστῶν, καὶ καλῶς ὁ γυναικὸς, ἔφερε,
 καὶ ὅτε ἐπολυπραγμάνει, ὅτε ἐκόλαζεν. ἀλλὰ οἱ μὲν πρὸς χρεῖσιν τι ἐπεσπέν, ἐπὶ τοῖς καὶ ἐχρησ-
 τῶν αὐτῶν τῶν ὅτι ἐπὶ τοῖς ἐπεσπέν. λέγοντες, ὅτι ταῦτα μὲν πρὸς ἀνθρώποις ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσι
 ἔχον, ἀδυνατοῖν ἔτι. τὰ δὲ τῶν ἑσθίων, περὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς αὐτῶν τὰ κατὰ φύσιν καὶ κατὰ
 ἔτι γὰρ περὶ τοῖς καὶ μὲν δίδωκε, ἀμνηστῶν τι δὲ χρεῖσιν, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐμὲν τε καὶ αὐταρχίας, ὅμοι-
 οῖα πάντων ἐγένετο, καὶ ἐν ἐδὲν ἡλλοιόθη. ἀγαθὸς ὃ καὶ, καὶ ἐδὲν ἐπεσπέν ἐπὶ. πᾶσι πολλὰ
 γὰρ καὶ ἀπὸ παιδείας ὠφελήθη ἐν ῥητορικοῖς λόγοις καὶ φιλοσοφίᾳ ἀσκηθεῖς πλείονος δὲ ὅμως ἀπὸ τῆς
 φύσεως ἐξήρθε. λέγοντες καὶ ἄλλοις μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐδὲν.

Dio Cassius hist. Rom. l. 71. ex Joan. Xiphilini epitome.

Ὁ μὲν Μάρκος, ἀρετὰς δὴ πάντων τῶν ἐν κατὰ φύσιν ἡμετέραν ἀρετῶν, ὅπως μετέλλαξεν, εἴχα
 μὲν γὰρ καὶ τὰς ἄλλας ἀρετὰς, πλείονος ὃ ἐν εὐεργεσίᾳ δίδωκεν. αὐτὸς μὲν γὰρ ἀπάντων τῶν ἀμνη-
 στῶν ἀπέχετο, καὶ ὅτε ἐκείνους ἀπὸ τῆς ἀμνηστῶν τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἀμνηστῶν, καὶ καλῶς
 τὰ τῆς γυναικὸς, ἔφερε, καὶ ὅτε ἐπολυπραγμάνει, ὅτε ἐκόλαζε. καὶ οἱ μὲν πρὸς χρεῖσιν τι ἐπεσπέν,
 ἐπὶ τοῖς καὶ ἐχρησ-
 τῶν αὐτῶν τῶν ὅτι ἐπὶ τοῖς ἐπεσπέν. λέγοντες, ὅτι ταῦτα μὲν πρὸς ἀνθρώποις ἐπὶ τοῖς βασιλεῦσι
 ἔχον, ἀδυνατοῖν ἔτι. τὰ δὲ τῶν ἑσθίων, περὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς αὐτῶν τὰ κατὰ φύσιν καὶ κατὰ
 ἔτι γὰρ περὶ τοῖς καὶ μὲν δίδωκε, ἀμνηστῶν τι δὲ χρεῖσιν, καὶ ἐπὶ τοῖς ἐμὲν τε καὶ αὐταρχίας, ὅμοι-
 οῖα πάντων ἐγένετο, καὶ ἐν ἐδὲν ἡλλοιόθη. ὅπως ὡς ἀληθὲς ἀγα-
 θὸς καὶ ἀπὸ παιδείας ὠφελήθη ἐν ῥητορικοῖς λόγοις καὶ φιλοσοφίᾳ ἀσκηθεῖς πλείονος δὲ ὅμως ἀπὸ τῆς
 φύσεως ἐξήρθε. λέγοντες καὶ ἄλλοις μάλιστα ἐπὶ τοῖς ἐπὶ τοῖς ἐδὲν.

R 3

δὸς ἀνὴρ ἦν, καὶ ἔδ' ἐν περὶ ποιητῶν εἶχε. καὶ πολλὰ μὲν γὰρ καὶ ὑπὸ παιδείας ἀφελήθη, ἐν τε τοῖς
 ῥήτορσι, ἐν τε τοῖς ἐν φιλοσοφίας λόγοις ἀσκηθεὶς. --- πλείστον δὲ ὅμως ὑπὸ τῆς φύσεως ἐξάρδη·
 καὶ γὰρ ὡς ἐκείνους ὁμιλοῖται, ἰσχυρῶς πρὸς ἀρετὴν ὤρεται. τοῖς τε γὰρ συγγενέσι πάσι, πολλοῖς
 καὶ δυνατοῖς πλεοῖσι τε ἔστιν, ἔτω π' ἐπ' αὐτῶν ὧν ἤρεται, ὥστ' ὑπὸ πάντων ἀγαπηθῆναι· καὶ διὰ
 τὸτο ὑπὸ τῶν Ἀδριανῶν, ὅπ' μέλιστα εἰς τὸ γένεσθαι ποιηθεὶς, ἔχ' ὑπερφρονήσεν. Ἑλλωνίων τε καὶ Λα-
 τίνων, ῥήτορων τε καὶ φιλοσόφων λόγων αἰεὶ διεπλήματο.

Herodianus histor. l. i.

Τὸν βασιλεύοντα Μάρκον, ἀρετῆς μὲν πάσης ἐμειλὼν αὐτῷ, λόγων τε ἀρχαῖότητι καὶ ἐραστῆς, ὡς
 μηδενὸς μᾶλλον Ῥωμαίων μᾶλλον Ἑλλωνίων διακρίνεσθαι. διηλοῖ δὲ ὅσα καὶ εἰς ἡμᾶς ἦλθεν, ἢ λεχθέντα
 πρὸς αὐτὸν ἢ γραφέντα. παρὲς δ' καὶ τοῖς ἀρχιερεῦσι ἑαυτὸν ὀπείκει καὶ μέτερον βασιλέα, καὶ ὃ περι-
 οντας δεξιόμηνον, καλύων τε καὶ περὶ αὐτὸν δορυφόρους ἀποστελεῖν καὶ ἐντυγχάνοντας· μόνον τε
 βασιλέων φιλοπορίαν ἐν λόγοις, ἐδὲ δογμάτων γνώσεσθαι, σπουδῇ δ' ἦν, καὶ βίῃ σώφρονι, ἐπαινοῦσά τοι-
 αῦτε πολλοὺς ἀνδρῶν σοφῶν ἠνεγκαν, ἢ ἥν' ἐμείνε χαρῶν πορρῇ. φιλεῖ γὰρ πᾶσι αἰεὶ τὸ ὑπόκοον
 ζῆλον τῆς τοῦ ἀρχιερέως γνώμης βίαν.

Τὰς θυγατέρας ἐν ὥρᾳ γηνομένας ἐξέδωτο ἀνδράσι τῆς συγγλήτης βουλῆς τοῖς αἰετοῖς, καὶ τοῖς γέ-
 νους μακροῖς διαδοχῶς ἐυπατείδας, ἔδωκε καὶ πλείους πελοποννησίων λαμπροῦς, κοσμίους δὲ καὶ τρέπον,
 καὶ σώφρονες καὶ βίαν, γαμβροὺς αὐτῷ γινώσκων δέλων. ταῦτα γὰρ μόνον ψυχῆς ἰδία, καὶ ἀναφαίρετα
 ἠγάπητο κτήματα.

Τελειώσας δ' ὁ Μάρκος ἐπὶ τῇ διαφροσύνῃ καὶ φήμῃ, πᾶν τε τὸ παρὸν στρατιωτικόν, καὶ τὸ δημόσιον πᾶν
 ὁμοίως πένθει κατέχευε· ἐδὲ καὶ πᾶσι ἀνθρώπων καὶ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀρχῶν, ὅς ἀδακρυτῇ ποι-
 αύντων ἀγγελίαν ἐδέχοντο· πάντες δὲ ὥσπερ ἐν μιᾷ φωνῇ, οἱ μὲν πατέρας χηρῶν, οἱ δὲ ἀγαθὸν βα-
 σιλέα, γενναῖον δ' ἔτερεν στρατηγόν, οἱ δ' σώφρονα καὶ κόσμιον ἀρχοῦν ἀνεχόμενοι· καὶ ἑδὲ ἐν-
 ψεύδετο.

Aristides oratione in Regem.

Ἄλλ' ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ καλῶν εἶναι, ἐν ἐορτῇ καὶ ἐν ἱερομηνίᾳ, μεμνηδαίην καὶ λόγῳ, καὶ τῷ δέξαι καὶ
 φιλανδρῶν βασιλέως. καὶ γὰρ δὴ δέει γὰρ, μὴ ἐπανεῖν αὐτὸν παρελόμενοι, ἐπεὶ αὐτὸν ἀπορήτω λόγον,
 ἀλλὰ μὴ τὰ τοιαῦτα ἢ τὰ ὑπάρχοντα τῷ βασιλεῖ, ὥστε μηδένα εἰπεῖν ἀξίως ἀν' ἀννηθῆναι
 καὶ αὐτῶν. Ἐγὼ δ' ὅτε χροῖς πολλῶς ἱκανὸν, ὅτε λόγον ἐδένα ὁρῶ τῷ βασιλεῖ ἀξίον, ἐδὲ
 ὅστις [* ὡς πρὸς f.] αὐτὸν ἱκανῶς ἐγκωμιάται δομῆται.

Ἐν μὲν ἐν τούτῳ πρῶτον καὶ μέγιστον ὑπάρχει λέγειν περὶ αὐτοῦ, ὅτι καὶ πρῶτον καὶ καλίστην εἰς τὴν
 ἀρχὴν, ἀξιῶ τῆς βασιλείας καὶ. --- εἴτε γὰρ φόβῳ τῷ πρὸς αὐτὸν, εἴτε αἰδοῖ τῷ κρείσσοντι, εἴτε
 γνώμῃ τῇ βελτίᾳ καὶ δικαιοτάτῃ συγχωρεῖν οἰοῖται δεῖν, πῶς ἐκ ἐξ ἀπάντων τέτων φανερόν, ὅτι
 ἐχρῆν εἶναι τῷ βασιλεῖ.

Τὸν γὰρ μακροῖς αἰσιν, καὶ παιδείᾳ, καὶ μηδενὸς καλῶν ἀμελήσας, μηδὲ ἀμαθῆ ψυχῇ
 ἔχον, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς πρὸς ἀρετῆς μέρεσι καλὰ κοσμήσας τὴν ψυχὴν, εἰκὸς καὶ πάσις ἔξω γινέ-
 σθαι αἰσθητός. ταῦτα τῷ τῷ παιδείᾳ, καὶ ὁ βασιλεὺς παιδείᾳ, καὶ πάντων καλλίστην με-
 ταχόν, τῷ καὶ ἀπὸ φύσεως ὑπαρξάντων αὐτῷ, καὶ καὶ ὑπὸ παιδείας γηνομένων, καὶ μέσως, ἐπὶ ὥσπερ
 τοῖς ἄλλοις πᾶσι, ἀλλὰ πρὸς ὑπεροχὴν ἔχον, καὶ μὲν μέγα ὄφελος τῇ βασιλείᾳ καὶ ὡς εἰς ταύ-
 τῃ καλίσταται. Ἐπεὶ δ' ἡ πάντων διοικῆσα πρόνοια καὶ διατάξις, καὶ τούτων ἐνέδωκεν εἰς τὴν βα-
 σίλειον δόξον, καὶ δικαιοτάτην βασιλείαν. --- ὡς ἀν' ἐμπειρότατος βασιλέων, καὶ γνώ-
 μη πρέσβων, --- ὅπως ἐξηγῆται καὶ διέπει τὸ πρὸς ἀρετῆς, ὅπως καὶ τρέπον· τὴν εὐσέβειαν μὲν καὶ
 δικαιοσύνην, ἐπὶ δ' ὡς σωφροσύνην, καὶ ἐγκράτειαν, καὶ φρόνησιν, καὶ τὴν ἄλλαν νομῶν γὰρ ἀρετῶν ἡ-
 ξίω

Ὁ δ' ἐπέθεξεν, ὅτι καὶ ἰδιώτῳ ὄντι καὶ βασιλεία διόντα ἔσθ' ἢ αὐτὸν διὰ τέλους ¹¹). τοιοῦτον μὲν
 ἀπὸ τῆς βασιλείας παρῶν ἐαυτὸν, ὥστε διγκαίως ἀξιωνοῦναι ταύτης· ἐν δὲ τῇ βασιλείᾳ, ἐκ ἐκπῆς
 αὐτοῦ, ἀλλὰ τῷ αὐτῷ νῶ καὶ τέρπῳ χαράμην ¹²).

ἔσθ' ὃ, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς, κατ' ἐξουσίαν βαίνειν τῷ πατρὶ. τὸτο γὰρ ὡς γὰ ἐν βασιλείᾳ
ἐσθ' ὃ, ὅτι καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς, κατ' ἐξουσίαν βαίνειν τῷ πατρὶ. τὸτο γὰρ ὡς γὰ ἐν βασιλείᾳ

"Ὁ γὰρ μὲν κτὶ ἀρχὸν μέγας, διὸν ἀγαθότης καὶ δαίμων, ποῦτον ὑπεραίρει τοῦ θεοῦ αὐτοῦ [κ] ἡ
 πειρία, ὅσον, ὅδ' εἰσὶν ῥάβδον, ἑτέρας αὐτοῦ ὑπεραίρει· κ] διὸ φαίνεται πρὸς τὸν ἀν' ἀνθρώπων καὶ νόμον
 ὅδ' ὡς ἀλλοτρίως, ὅ, π' ἐκείνους ὅδ'.

[illegible]

Στα παλαιά μὲν σταθμάς ἢ καὶ ἐν κινδύνοις περιέεοντο· καὶ πάλαι ἀλλήλους ἐπὶ κερῶν παρέλαβον καὶ βασιλεῖς καὶ βασιλεῖς φίλους καὶ σωθῆναι ἐποίησαν, καὶ ὅταν τῶν γῆρας ὡς τὰ πολλὰ ὑπὸ ἡνέμεντες, καὶ μὲν τότε κοινανίας ἰσχυρὰ ἡμυνέας. Βασιλεὺς ὅ ἐκείνῃ, βασιλεῖα δὲ περιέλετο ἑαυτῷ τῷ ὄσαν, καὶ μέντοι τῇ ἐκ τῶ πάντων αἰνέσῃ, ἐκ ἀρχῇ περιελαβὼν μάλλον ἐξήνευτε, ἢ βασιλεῖα περιελαβὼν ἐπὶ πᾶσι ταῖς ἐπ. καὶ τῇ ὅς μὲν ἡνέμεντες ἐν λόγῳ θαυμασιάζουσιν, καὶ πᾶσι τῷ ἐνέμεντι τε καὶ παιδείαν ἔχει συλλαβόν, καὶ ὅτ' ἰδῶντες ὅσον δύναται σωτῆρ, πᾶσις τε ἀπιστοὶ καὶ γῆνη ἀπίστα ἀνθρώπων ἐκπύκνυται.

Τοῖς τε πάντα αἰεὶς βασιλεῦσιν πᾶσας πόλεις ὑφ' ἑαυτοῖς ἔχεισι πῶ καλλίστῳ οἰκίσμῳ φιλεῖ-
 μίας ἔχει· τῇ τε πόλει τὸ διὰ τέτων ἀνεγερθῆναι, καὶ πῶτε ἀρχηγίας ὀπηρεῖσθαι, πῶ συμπολεῖν
 αἰς ἐνσφραξίαν μετέλαβε. ὡς περὶν μὲν γὰρ Θυσία καὶ Ἀλέξανδρον ἠδύνατο· ἢ μὲν τ' ἐν Ἑλλασπιν οἶμαι,
 φιλεῖσθαι πᾶσιν τ' ὅτι συμπαύτων βασιλέων μάχιστά· δὴ θαυμάζειν τε τοῖς εἰς τοῦ πολέμου πόλεως ἐνε-
 κα· νῦν δ' ἐπ' ἀμφοτέρους καὶ μίζοντας οἰκιστὰς σφραξάσθαι. οἷς πᾶσι μὲν γῆ καὶ θάλασσα ὑπὸ κοῦρῳ,
 ἐν πατρίων τε καὶ ἐξ' αὐτῶν σφραγιστέον, σφίσι δὲ καὶ δημοσίῃς, καὶ ἀλλοτρίαις, καὶ χερσησὶ καὶ
 ἐκ θαλάσσης, εἰ μὴ καὶ πλέον τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἰσχυρὸν ποιεῖται.

Ἀγωνίζεσθ' ὡς ἀποκλείπτως ὁ τοῦ φιλοσόφου παῖς.

Ἐπειδὴ μὲν ὁ ἀνὴρ ἐπὶ Μάγνητι καὶ Νέστορι τὸν Βασιλῆα φιλοῦσιν, θαμίζων αὐτοῖς, καὶ

φοιτῶν ἐπὶ δούροις. ἄρα ὅτι ἦσαν ἐς τὴν Ῥώμην, ὃ δὲ λέγει ἦν ἐπὶ τῇ αὐτοκράτειρᾳ περὶ τὸν Πόλιν βασιλεῖα, καὶ ἐπὶ τῇ Περσίδι, καὶ ὁ Μάρκος, καλὸν, ἐφη, καὶ γινώσκοντι τὸ μὲν δαίμων, ἔμμε δὲ περὶ Σέξτον τὸ φιλόσοφον, μαθησόμενον αὐτῷ ἐπὶ δίδασκα. καὶ ὁ δὲ λέγει ἐξ ἑαυτοῦ τὴν χάριν ἐς τὸν ἕρπον, ὃ ζεῦ, ἐφη, ὃ Ῥωμαίων βασιλεὺς γινώσκον ἦδη δέλιον ἐξ ἑαυτοῦ ἐς διδασκαλίαν φοιτῶν, ὡς οἱ παῖδες, ὃ δὲ ἐμὸς βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, δὴ καὶ τειχιστὴς ἐπὶ τῶν ἀπέθανεν.

Ibid.

Ὁ Μάρκος φέρει δημοτικώτερος. *2o loco, et Herodem Sophistam qd̄ patientiā Marcus tulit, refert.*

Idem in Theodoto.

Περὶ τῆς καὶ τῆς Ἀθηναίων νεότητος περὶ τὸν δὲ τῶν ἐκ βασιλείας μυθίας, καὶ ἐπὶ τῇ λόγῳ ἀξίον, ὃ καὶ πάντες οἱ ἐπιβατεύοντες τῇ δόξῃ τέτα, λόγῳ ἀξιοί, ἀλλ' ὅτι καὶ μὲν Πλατωνεὺς, καὶ καὶ τῇ τῆς σοφίας, καὶ τῇ Περσίδι, καὶ * αὐτὸν Ἐπικύρην [* αὐτὸν Ἐπικύρην] περὶ τῆς τῆς Ἡρώδης κείνου, ὃ δὲ ἀνδρὰ τῆς τῆς αὐτῶν δόξης αὐτὸς ἀπέκρινε τοῖς νέοις, ἀγωνιστῶν τῇ πολιτικῶν περὶ τῶν λόγων, καὶ ῥητορικῆς ὁφελῶ.

Idem in Hermogene.

Ἐρμωγόνης ἐπὶ τῇ γερωνίας, ἐπὶ ἔτι μᾶλλον περὶ τῆς τῶν σοφιστῶν δόξης, ὡς καὶ Μάρκος βασιλεὺς περὶ τῆς ἐρῆας ἀκροάσεως. ἐξ ἑαυτοῦ γὰρ ὅτι τῇ ἀκροάσει αὐτῷ ὁ Μάρκος, καὶ ἦδη μὲν διαλεγόμενος, ἐθαύμαζε τῇ ῥητορικῇ, περὶ τῆς λαμπρότης ἐδωκεν.

Idem in Aristide.

Ὀικιστῶν καὶ τῆς Ἀριστοτέλους τῆς Σμύρνης, ἐκ ἀλαζων ἐπαινος, ἀλλὰ δημοτικῶς τε καὶ ἀληθινῶς. ὃ καὶ πόλιν ταύτην ἀφανισθεῖσαν ὑπὸ σεισμῶν τε καὶ χαλμάτων, ἔτι πῶς ὠλοφύετο περὶ τῆς Μάρκων, ὡς τῇ μὲν ἄλλῃ μονοφιδίᾳ, δαμῶν ἐπενείξαι τῇ βασιλείᾳ, ὅτι ὅτι τῇ τῇ ζέφυρος ἐρήμην αὐτῷ χαλμάτων, καὶ δάκρυα τῇ βίβλῳ ἐπιδάξαι. -- Καὶ ἐπὶ ταῦτα ὡς ἐχρ', καὶ τῇ βασιλείᾳ, ἀνοικιστῶν αὐτῶν ἀπολαύσαν πόλιν, ὡς ἔσαν ἐθαύμασαν. ἀλλ' ὅτι αἱ βασιλεῖς τε καὶ περὶ τῶν φύσεις, ὡς περὶ τῆς αὐτῶν ξυμβολία καὶ λόγῳ, ἀναλάμπουσι μᾶλλον, καὶ περὶ τῇ ποιῶν ἐν ζωῇ ὁρμῇ φέρωνται. *Enndem qum familiariter Marcus habuerit, ibid. vide.*

Ibid. in Adriano.

Κατὰ τῇ τῇ χρίσας, ἐπὶ ὁ αὐτοκράτωρ Μάρκος Ἀδριανὸς ὑπὸ μυθίων ἐστάλη, ἐκείνῃ μὲν ἦδη τῇ τῇ σοφιστῶν δόξῃ ὁ ἀνὴρ ὅτι. ἐν μέρει ὅτι ὁ Μάρκος τῆς τῇ Ἀθηναίων ἰσοείας [ἐπὶ τῇ] μὲν τῇ ἐκείνῃ σοφίᾳ, ἀγνοῶν. καὶ ὅτι ἐπὶ τῇ αὐτῶν τοῖς νέοις, ἐκ ἀκροάσει βασιλείας, ἀλλὰ ζωηρόμενον τῇ τῇ αὐτῷ φημὶ. -- ἀγαθὸς αὐτὸν ὁ αὐτοκράτωρ ὅτι μᾶλλον ἦρε περὶ τῆς τῇ δόξης. καλῶ ὅτι περὶ τῆς μὲν, τῆς τε σίπης, καὶ τῆς περὶ τῆς, καὶ τῆς ἀτελείας, καὶ τῇ ἱερῶνται, καὶ ὅσα ἄλλα λαμπερῶς ἀνδρὰς δόξα. ὅτι χερσὶν, ἀργύριον, ἵππους, ἀνδράποδα, καὶ ὅσα ἐρμηνεύειν πλεονάζον αὐτῶν τε ἀνέπλησε καὶ γὰρ τῇ ἐκείνῃ πάντας.

Galenus de Theriaca ad Pisonem.

Τὸν δέον Μάρκον καὶ ἡμεῖς οἰδαμεν ἐνθιέσμως περὶ βασιλεύοντα, καὶ ἀκρίτως αὐτῷ διὰ τὴν σύνεσιν τῇ συγκράσει τῇ σώματι παρακολουθήσαντα.

Idem

Idem de libris suis.

Ἐπιφύθην μὲν ἐξ ἀκρίβειας ἐλπίζον ὃ τυχέμεν παραιτήτως. ἡμῶν γὰρ ἦν ἡ ἑτέρα αὐτῶν τὴν
ἀρεστέστερον, ἐννοήμονά τε καὶ μέτερον, ἡμετέρον τε καὶ πρῶτον, ὃς ἐκκαλεῖτο μὲν ἀρχῆς Βίηθ, ὅς γ'.

Idem lib. περὶ τῶν περιγινώσκων.

Χρηστὸν τε ὄντα καὶ φιλενθρῶπον αὐτῶν ἐδωκίμην πείσαι καὶ ἀλείπειν με ἐν τῇ Ῥώμῃ.

Marcellus in Regillæ Epitaph.

Καὶ βασιλεὺς Διὶ πατρὶ φύλῳ καὶ μῆτιν ὕμνῳ.

Athenæus Dipnosophistarum l. i.

Ὁ πάντ' αἰεὶ βασιλεὺς Μάρκθ.

Zofimus histor. l. i.

Ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἡγεμονίαν ἐβλαβόντες, Νερῶας τε καὶ Τραϊανός, καὶ μὲν τέσσαρ' Ἀδριανός,
ἐπὶ ἐυσέβειος Ἀντωνίνθ, καὶ ἡ Ῥωμαίων σωμαιοῖς Βίηθ καὶ Δίκηθ, πολλὰ δὲ γέλωσιν ἡμῶν ἡξίωσαν
διεστύσαντες καὶ ἡμέτερον, ἀπὸ ἑξῆς ἀποκαλεῖται ἐν τῇ αὐτῇ ἀνακτῆσιν, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τῇ ἐν
ὄντι ἀρεστέσταται.

Julianus in Symposio.

Ἐδξες ὃ ἐν ὁ Μάρκος, τί τε ἄλλα θαυμάσιός τις ἔν, καὶ σφῶς διαφερόντως, ἃ τε ὅμιλοι διαγινώσκων
ἀρετῇ θ' ὅσα καὶ, καὶ σφῶν ὅσα καλόν.

Justinianus in Novellam. tit. 22.

Τῶν ὃ ἐν μὲν ἀρεστέμωνθ, καὶ φιλοσοφίαθ ἐξίσταται Μάρκθ.

Ibid. tit. 108.

Ὁ φιλόσοφθ ἐν βασιλεῦσι Μάρκθ.

Lucius apud Justinum apologiâ i.

Ὁν σφῶνται ἐυσέβει αὐτοκράτορι, ἐδὲ φιλοσόφθ Καίσαρος πᾶσι, ἐδὲ τῇ ἱερᾷ ἐκκλησίᾳ καὶ
τοῖς, ὡς οὐρεῖται.

Justinus apologiâ 2. ad Adrianum, Antoninum Pium, Marcum, & Lucium.

Ἐυσέβει, καὶ φιλόσοφθ, καὶ φύλακες δικαιοσύνης, καὶ ἐκκαλεῖται πᾶσι ἀνάστε πανταχῶς.

Melito lib. ad Imperatorem apud Evsebiū hist. Eccles. l. 4. c. 26.

Σὺ δὲ καὶ μᾶλλον περὶ τῶν τῶν αὐτῶν ἐκείνοις ἔχοντι γράμῳ, καὶ πολλὰ γὰρ φιλενθρῶποιέσθ καὶ φι-
λοσοφότερον, πεπείσμεθα πᾶσι περὶ αὐτοῦ, ὅσα σε δέομεθα.

Athenagoras in legatione pro Christianis, ad M. Antoninum, & Commodum.

Ἀυτοκράτορι Μάρκθ Ἀντηλίθ, καὶ Ἀντὶ Ἀντηλίθ Κομμόδθ, Ἀρμενίκοις, Σαρματικοῖς, τὸ ὃ μὲν
ῥιστον φιλοσόφθ, τὸ πρῶτον ὁ μὲν καὶ ἡμετέρον, καὶ τὸ πρὸς ἀπαντι εἰρηνικὸν καὶ φιλενθρῶπον θαυμάζον-

τες, οἱ μὲν καὶ ἕνα ἱσχυομένηται αἱ δὲ πύλεις τοῦς ἀξίαν τῆς ἰσχύος μετέχουσιν πμῆς· καὶ ἡ σύμπασι
δικαιμένη ὑμετέρῃ συνέσει βαθείας εἰρλήνης ἀπολαύουσιν. --- ἡ δ' αὖ δει τοῦς ὑμῶς πάντα λόγον καμ-
νηκίας, ἡ ποιητὰς μνημονεύειν, ἡ καὶ ἑτέρας διόξας ἐξετάζειν;

Ἰσε δὲ καὶ ὑμεῖς ταῦτα ἀξιολογώτερον, ὥς αὖ ἐν πᾶσι, καὶ ὑπὸ πᾶσι τοῖς παλαιοῖς συγγινώσκουσιν.
Οἶδα γὰρ, ὅτι ὅσον σωῖται καὶ ἰσχύς τῆς βασιλείας πάντων ὑπερέχεται, τοσούτον καὶ τὸ πᾶσαν πα-
δείαν ἀκρίβειαν πάντων κρατεῖται. ὅταν καὶ ἔκωσον παιδείας μέγ' ἐκδοθήναι, ὥς ἐδὲ οἱ ἐν αὐ-
τῇ μύειον ἀποβιβάσκουσιν.

Ἰμεῖς δὲ ὡς πάντα ἐν πᾶσι φύσει καὶ παιδείᾳ χρῆσθαι, καὶ μέγιστοι, καὶ φιλόθεοι, καὶ τῇ βασιλείᾳ ἀξιοί.

Jo. Zonaras annal. tom. 2.

Ἦν μὲν δὲ Μάρκος ἀδελφὸς τοῦ ἀρκίου, ἐτ' ἔχοντα καὶ τοῖς λόγοις ἔτατο, ὥς καὶ αὐτοκράτωρ γινόμε-
νος, ἐκ ἡδείτου ἐς διδασκαλίαν φοιτᾶν, ἀλλὰ Σίξτω σωμαφιλοσόφει, τῷ Βοιωτῷ, καὶ Ἐρμιόγανει τῷ ῥή-
τορι συνωμίλῃσι, μᾶλλον δὲ ἀνέλεστοί τε τῷ Στοιχείῳ.

Οὕτω δὲ καὶ σφαιρίων καὶ ἐγκυρίων ἦρχον, ὥς καὶ ἐν πηλικύτοις πολέμοις μὴτέ τι θωπευτικὸν τοῦς
τοῦς στρατιώταις εἰσφέρειν, μὴτέ τι φόβον ποιῆσαι.

Ὅτε δὲ καὶ πολέμοις ἦν χολάζων, ἐδίδασκε, καὶ τοῖς ῥήτοσι τοῦς ὑμῶς λέγοντι πλεόν ἐγχεῖσθαι
τὸ ὑμῶς ἐκείνου, ἐν ἔχοντι πάντοθεν τὸ δίκαιον ἀκρίβειαν. ἦν δὲ καὶ φιλόπονος, ὥς καὶ νυκτὸς διηκάζειν
καὶ ἔδιν ἐν παρέρῳ ἔτ' ἐποίησεν, ἔτ' ἐχρᾶτο, ἔτ' ἐλέγετο μὴ δὲ ἐν νομίῳ τὴν αὐτοκράτορα ἐν παρ-
έρῳ περὶ πρὸς καὶ ταῦτα σώματα τῶν πυχῶν ἀδελφῶν.

Αἰεταὶ ἐν ἀρξῇ μετέλλαζεν. --- ὡς γὰρ καὶ φύσει ἀγαθὸς ἀνὴρ, πλείους δὲ καὶ ὑπὸ παιδείας βελτίων
ἐγένετο. ἐμὲν τὰ ἀξίως τῇ ἀρετῇ ἐνδαιμόνησεν. ἐνέειπεν δὲ μᾶλλον θαυμάσειεν ἂν τις αὐτὸν, ὅτι ἀλ-
λακότης, καὶ ἐξαισίς, καὶ ἡσυχία, καὶ ἀρετή, αὐτὸς τε περὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἀρχὴν διεσώσαστο.

Constantin. Manasses in annal.

Οὕτω δὲ ἐν πᾶσι τέλει καὶ σοφίᾳ καὶ παιδείᾳ

Καὶ χρείᾳ τῆς ἀρετῆς κατὰ κομῶν ὑπερέχον

Καὶ πάσης κατηγλαῖστο τῇ ἀρετῇ ἰδέσθαι.

Διὸ καὶ προσέφερετο πᾶσι σοφοῖς ἐν τῇ

Καὶ σωφροσύνην ἡρώδου πᾶς μεγαλοδωρεῖται.

Adrianus

Adrianus apud Jul. Capitolinum in Marco.

Ab Adriano Annius Verissimus vocatus est:

Ad quem locum If. Casavbonus.

Antè dicebatur Annius Verus. Hadrianus iussit dici Annium Verissimum. gare? unde rō de Pausanias pūat & iūuat, inquit Dio. hoc est, quod esset veritatis amantissimus & tenacissimus; magnum recta indolis argumentum, & animi verè generosi.

Jul. Capitolinus in Marco.

Marco Antonino in omni vita philosophanti viro, & q̄i sanctitate vita omnibus principibus antecellit, &c. Erat enim ipse tanta tranquillitatis, ut vultum nunquam mutaverit mœrore vel gaudio. Philosophia deditus Stoica, q̄am & per optimos q̄osq̄ magistros acceperat, & undiq̄ ipse collegerat.

Quamvis esset constans, erat etiam verecundus: erat frugi sine contumacia, verecundus sine ignavia, sine tristitia gravis.

In imperio ita civiliter se gessit, ut lenitatem Pii nemo desideraret.

Dabat totum se philosophia, amorem civium affectans.

Cum populo non aliter egit, q̄am est actum in civitate libera.

Fuit per omnia moderatissimus, in hominibus deterrendis à malo, invitandis ad bona, remunerandis copiâ, indulgentiâ liberandis; fecitq̄ ex malis bonos, ex bonis optimos. Cum igitur in amore omnium imperâset, atq̄ ab aliis modò pater, modò frater, modò filius, ut cuiusq̄ aetas sinebat, & diceretur, & amaretur, octavo-decimo anno imperiî sui, sexagesimo & primo vitæ, diem ultimum clausit. tantûsq̄ illius amor die regii funeris claruit, ut nemo illum plangendum censuerit; certis omnibus q̄od à diis commodatus, ad deos redisset. Deniq̄; priusq̄am funus conderetur, ut pleriq̄ dicunt, (q̄od neq̄ antea factum fuerat, neq̄ postea) Senatus populûsq̄ non divisim locis, sed in una sede propitiû Deum dixit.

Tantum sanè valet boni principis vita, sanctitas, tranquillitas, pietas, ut ejus famam nullius proximi decoloreret invidia. Deniq̄ Antonino, cum suos mores semper teneret, neq̄ alicujus insurrectione moveretur, non obsuit gladiator filius, uxor infamis; Deûsq̄ etiam nunc habetur.

Vir tantus & talis, ac diis vitâ & morte conjunctus.

Vulcatius Gallic. in Avidio Cassio.

Antoninum hoc nomine (Dialogista) significans; q̄i tantum enituit in philosophia, ut iturus ad bellum Marcomannicum, timentibus cunctis nè q̄id fatale proveniret, rogatus sit, non adulatione, sed serib, ut philosophiæ præcepta ederet. nec ille timuit, * [renuit Cas.] sed per ordinem parænesion, id est, præceptionum, per triduum disputavit.*

Avidius Cassius apud eundem, & epistolâ ad generum suum.

Marcus homo sanè optimus, q̄i dum clemens dici cupit, eos patitur vivere, quorum ipse non probat vitam.

Marcus Antoninus philosophatur, & garit de elementis, & de animis, & de honesto ac justo; nec sentit pro republica.

Idem in Opilio Macrino.

Marcus nomen illud sanctum (Antoninorum) vite genere auxisse videtur, Verus autem degenerasse.

Avrel. Victor in Breviario.

Iste virtutum omnium, celestisque ingenii extitit; arumisque publicis quasi defensor obiectus est. Etenim nisi ad illa tempora natus esset, profecto, quasi uno lapsu ruiissent omnia statum Romani.

A principio vite tranquillissimus, ut ab infantia vultum nec ex gaudio nec ex mœrore mutaverit.

Philosophia studens; literarumque Grecarum peritissimus.

Constat tantum Marco sapientia, lenitudinis, innocentia ac literarum fuisse, ut is Marcomannos cum filio Commodo petiturus, philosophorum obtestantium vi circumfunderetur, ne se expeditioni aut pugna prius committeret, quam sectarum ardua & occulta explanavisset. ita incerta belli, ejus salute, doctrina studiis metuebantur: tantumque illo imperante florere artes, ut illam gloriam etiam temporum putem.

Quod de Remulo agere creditum est, omnes pari sensu presumerunt; Marcum caelo receptum esse.

Eutropius hist. Rom. l. 8.

Marcus Antoninus, quem facilius quis admirari quam laudare possit.

A principio vite tranquillissimus, adeo ut in infantia quoque vultum neque ex gaudio neque mœrore mutaverit. Philosophia deditus Stoica: ipse etiam non solum vita moribus, sed etiam eruditione philosophus. tanta admiratione adhuc juvenis, ut cum successorem paraverit Adrianus relinqueret.

Hic cum omnibus Rome ego iura egit; ad nullam insolentiam elatus est, imperii fastigio.

Cum igitur fortunatam rempublicam, & virtute & mansuetudine reddidisset, obiit imperii anno xviii, vite Lxi, & omnibus certatim adititibus, inter deos relatus est.

El. Spartianus in Severo.

Sed ut omittamus adoptivos, ne nobis Antonini Pius & Marcus, numina reipublice occurrant.

Si Marco felicius fuisset, si Commodum non reliquisset heredem?

Pescennius apud eundem.

Amavit de principibus Augustum, Vespasianum, Titum, Pium, Marcum; reliquos fœminicos vel venenatos vocans.

Flavius Vopiscus in Caro.

Romana respub. Domitiani vulnerata immanitate, per Nervam atque Trajanum usque ad Marcum solito melior.

Idem in Avreliano.

Sed ex his, optimi, ipse Augustus, Flavius Vespasianus, Titus, Cocceius Nerva, Divus Trajanus, Divus Adrianus, Pius & Marcus Antonini.

Manlianus

Manlianus Statianus apud eundem in Probo.

Si rectè cogitemus, non nobis Aurelianus, non Alexander, non Antonini, non Trajanus, non Claudius, regereendi sunt, omnia in uno principe constituta sunt; rei militaris scientia, animus clemens, vita venerabilis, exemplar agende reipub. atque omnium prerogativa virtutum.

Gordianus senior referente Jul. Capitolino.

Scriptis præterea, quemadmodum Virgilius Æneidos, Statius Achilleidos, & multi alii Iliads, ità etiam ille Antonineidos; hoc est, Antoninum Pium, & Antoninum Marium, versibus discretissimis; libris triginta, vitam illorum, & bella, & publicè privatimque gesta perscribens.

Æl. Lampridius in Anton. Diadumeno.

Ut scirent omnes Antoninos plures esse quàm deos, ac trium principum amorem, quo sapientia, bonitas, pietas consecrata sit; in Antonino pietas, in Vero bonitas, in Marco sapientia.

Idem in Heliogabalo.

Compensationem sibi lector faciet, cum legerit Augustum, Vespasianum, Titum, Trajanum, Adrianum, Pium, & Marsum, contra hos prodigiosos tyrannos.

Alex. Severus Imper. referente Æl. Lampridio.

Antoninorum nomen, vel jam numen putatis, quale fuerit, meminit vestra clementia. si pietatem, quid Pro sanctius? si doctrinam, quid Marco prudentius?

Diocletianus referente Jul. Capitolino.

Eum vasiphi, sacratissime Imperator Diocletiane, inter numina vestra, non ut ceteros, sed specialiter veneramini; ac sæpe dicitis, vos vitam & clementiam tales esse cupere, quales fuit Marcus; etiam si in philosophia, nec Plato esse possit, si revertatur in vitam.

Constantinus Imper. referente Æl. Lamprid.

Quod [Antoninorum nomen] tu Constantine sacratissime, ità veneraris, ut Marcum & Pium inter Constantios Claudiosque, velut majores tuos; aureos formaveris, adorans virtutes veterum, tuis moribus congruentes, & tibi amicas charasque.

Ammianus Marcellinus rerum gest. lib. 21.

Marci illius dissimilis principis verecundi.

Tertullianus apologet. cap. 5.

Marcus Aurelius gravissimus Imperator.

Quales ergò leges istæ, quas adversus nos soli exequuntur impii, injusti, turpes, truces, vani, dementes? quas nullus Pius, nullus Verus impressit?

Pavlus Orosius histor. l. 7. c. 17.

Marcus Antonianus gravissimus ac modestissimus Imperator.

Joan. Bapt. Egnatius de Rom. princip. lib. 1.

Quam leta felixq; successio optimis; piis, philosophis, imperatoribus, referendis! nam hic eâ ingenii bonitate, hic virtutibus excelluit, ut exemplum desit. & ea temporum calamitas affuit, ut solus ærumnis publicis obstiterit. nisi enim hic profuisset majestas Romani nominis facile tum concidisset. --- Felicissimus certè princeps, nisi heredem Commodum reliquisset.

Clavdianus de Honorii consulatu 4.

*Non tantis patrie studiis ad templa vocatus,
Clemens Marce redis. --- Et mox: --- omne tonantis
Obsequium Marci mores potuere mereri.*

Avfonijs in Cæsaribus.

*Post Marco tutela datur, q̃ scita Platonis
Fecit ad imperium, patre Pio melior.*

Joan. Aventinus annal. Bojor. l. 2.

Marcus Aurelius Antoninus Pius, antè Annius dictus, sapientissimus gravissimūq; principum; omni virtutum genere se exercuit: literarum studio, nemini Græcorum Romanorūq; secundus. jamobrem philosophus & cognominatus est, & fuit.

Admodum clemens & civilis erga omnes, adeuntium cuius dextram placidè dabat: Tranquillitati summa successerat, q̃ manifesta fiunt rerum humanarum volumina, sævissima tempestas: cui divinitus Marci prudentia constantiāq; objecta est. nisi hisce virtutibus præditus rector contigisset, de Romano imperio actum fuisset.

Conradus Urspergens. in Chron.

Hic omnes virtutes, & cæleste habebat ingenium, & in calamitatibus publicis factus est quasi defensor. et si in illis temporibus ipse non fuisset, sine dubio gloria Romana periisset.

Martinus Polonus, in supputationibus.

Iste optimus fuit.

Philippus Bergom. supplement. Chron. l. 8.

Marcus Antonianus, q̃ & Verus, cognomento Philosophus: qem certè ob ejus præstantissimam virtutem, laudare plurimum licet. quippe q̃ ad nullum rei eventum unquam se extulit. tanta enim fuit soliditatis, ut ejusdem vultus, q̃amvis fortunâ adversâ, semper fuerit habitus. literarūq; semper studiosus; & q̃am maximè philosophiæ. nec propterea ipsa philosophia illum à rebus imperii & bellicis retardavit. propterea ita diligebatur amabatūq; ut sacrilegi nomen incurreret, q̃ imaginem ejus domi non haberet. --- Et omnibus acclamantibus inter deos relatus est.

Warnerus

Warnerus Rolevinkus fasciculo temporum.

Hic bonus & victoriosus fuisse describitur. Dicitur quod tantæ severitatis & constantiæ fuerit, quod ad nullum eventum unquam vultum mutaverit, sive ex letitia, sive ex mœrore, &c. dum adhuc esset puer. Tanta fuit humanitatis, ut quâdam vice, cum jam exhausto erario nihil haberet quod militibus daret, nulli volens esse molestus, magis elegit vasa aurea & ornamenta uxoris, & alia suppellectilia vendere, quàm senatum, vel provincias pregravare. sed victoriâ habitâ, & illa recuperavit, & provinciis tributa relaxavit.

Jo. Carion, Chron. lib. 13.

Princeps optimus fuit, sapiens, justusque, modestus, beneficus, amans, & intelligens doctrinarum.

Fra. Petrarcha, de officio & virtutibus Imperatoriis.

Adde his M. Aurelium Antoninum longè sapientissimum. cum dico, quod philosophum maluit quàm Cæsarem nomen.

Idem in libro Avgustali.

Fuit enim magnus philosophus, sanctitate vitæ omnibus præponendus; nunquam mutans vultum. quod vir tantæ virtutis, poterat dici felix, si uxorem Faustinam, & filium Commodum non habuisset.

Lilius Gyraldus, historiæ de poetis dialog. 3.

Fuit hic unus inter Cæsares omnes æquissimus, ac optimus, expressum illud certè in eo est, quod à philosophis queri solet, cur ex optimis parentibus pessimi plerumque filii nascantur. Nam quod M. Antoninus melior & justior, eò filius Commodus immanior & sceleratior.

Sebast. Munsterus, Cosmograph. lib. 2.

Fuit M. Antoninus vir omnium virtutum, & sanctitate vitæ præcipuus, cælestisque ingenii; in omni vitæ philosophiæ deditus.

Pandulph. Colleenutius in panegyrico Maximilian.

Ipse rerum omnium sator, à quo princeps terrarum gubernaculis imponitur, --- fœssas res humanas pro sapientiæ suæ luce, bonos interdum principes indulgendo sublevari, erigit, solatur, fovet. Sic Octavianum post civilium bellorum lacrymas dedit: sic Vespasianum post Neronis; post Domitiani crudelitatem Trajanum & Antoninos; post Commodi furores Severum; post Heliogabali vesaniam, Alexandrum: sic alios plures quasi distinguendis malorum principum ordinibus, sedandisque reipub. fluctibus moderatores dedit.

Hæ virtutes (pietas, prudentia, justitia, mansuetudo, magnitudo animi, clementia, liberalitas) Augustum consecraverunt; Trajanum, Antoninos, omnesque bonos principes cælestes planè viros effecerunt.

Joan.

Joan. Boterus de illustr. politica l. 1. cap. 20.

M. Aurelius in imperio constitutus, nihil magis aut timuit, aut deprecatus est, quam avaritia infamiam, quam ut deterrimum malum, & imperii labem detestatus semper fuerat.

Jo. Bodinus de repub. lib. 6.

Quis Aurelio Imperatore moderatius unquam se gessit?

Ibid. lib. 4.

Commodum Imperatorem Aurelii patris virtus amabilem fecit: etsi patri omnino dissimilis esset.

Bapt. Fulgosus memorabilium lib. 2. c. 5.

Legitur Antoninum philosophum, propter doctrinam, virtutemque in eam venisse estimationem majestatemque, ut eo imperante ferrent palam, Platonis impletum esse verbum, quod dicebat; Tum orbem terrarum feliciter habiturum cum contigisset, ut philosophi rerum potirentur:

Idem l. 3. c. 2.

Fiducia ingentis verbum, sed non majoris tamen, quam illius virtus, & morum sanctitas requireret. quod dixit, Non ita nos cum diis hominibusque gerimus, ut Aesdinus unquam bello vincere nos deberet.

Ibid. lib. 5. c. 1.

Omnes clementia atque humanitate, M. Antoninus philosophus Imperator longe superat.

Ibid. l. 8. c. 7.

M. Antoninus phil. Imp. ultra publicas curas quas nunquam deseruit (cujus rei argumentum est, quod diu paratum tenuit Romanum imperium) plurimum studii literis impendit, cum de philosophia vel scriberet vel disputaret. itaque ejus dicta scriptaque, inter philosophos eo tempore magni facta fuerunt.

Cas. Baronius annal. tom. 2. ad annum 164.

Quod in philosophia Stoicos sectatus esset, sic se vultu, animoque compositum esse monstravit, ut nec tristibus & adversis doleret, nec jucundis & prosperis letaretur.

Rich. Dinothus de rebus & factis memorabilibus l. 8. c. 4.

M. Antoninus adeo philosophiae studiis addictus fuit ut Stoicorum precepta perfecte didicerit; in aliarum sectarum placitis, non segniter versatus. ita ut Philosophus peculiari inter Imperatores cognomine fuerit vocatus.

Seth. Calvicius in opere chronologico.

Marcus Imperator ipse philosophus & philosophis deditus, eos Romam evocat & stipendiis fovet.

Gul.

Gul. Canterus novar. lection. l. 7. c. 1.

*Marcus Aurelius Antoninus Imperator optimus, atque idem philosophus laurus, ut
hic meruerit proprium cognomen.*

Just. Lipsius monit. politic. l. 1. c. 8.

*M. Antonino Philosophi cognomen habet, quod supra alios in eo studio deditus esset.
Stoicam etiam sectam professus: & qui tamen vita melior, imperio mitior, aut felici-
or dabitur?*

If. Casavbonus ad Athen. dipnosophist. l. 13. c. 8.

M. Antoninus Imperator, re, & nomine philosophus.

Idem ad Persii satyr. 1.

Sapientissimus ille Imperator Marcus ὁ ἐν βασιλεύει φιλοσοφώτατος.

Idem ad Capitolini Marcum.

*Vir ille divinus, neque satis unquam vel cognitus, vel laudatus. Optimus, nec ambi-
tiosus princeps.*

Sapientissimus princeps, jam inde à puero philosophans.

Cl. Salmasius ad Capitolini Marcum.

Princeps optimus, in cuius vita, ac moribus nihil fictum aut simulatum.

*Princeps Philosophus, Stoica philosophia plurimum deditur: plurimus in philosophia
studiis.*

Meric. Casavbonus praefat. in versionem Marci Anglicanam.

*Antoninus, opum ac magnitudinis secularis ratione, hoc Solomone longè major, quo re-
gnorum plurium magnorum (ausim dicere) dominus, quàm opidorum per totum regnum
magnarum Solomon fuerat. Bonitatis verò ac sapientia nominis, ab omnibus dum viveret
in ea estimatione honorèque habitus, quàm nemo unquam vel ante ipsum, vel, quod novi-
mus, post ipsum fuerit.*

*Ad Antonini illustris huiusce laudem nunquam intermorituram dictum sit, prout scri-
pserat vixisse.*

*Hac igitur Antonini laus esto, prout dixerat scripseratque vixisse: meditationes illi
actiones erant, cum sententiae actionibus conveniebat.*

*Nunquam ita conspirarunt scriptores in tribuendo cuiquam quicunque poterant bonita-
tis, integritatis, innocentiae, cuiusvis denique tituli apud Ethnicos speciosissimi testimonia.
Celebrant illum non tantum ut principem optimum, sed simpliciter atque absolute, ut bo-
nissimum optimum, & philosophum optimum omnium qui unquam extiterunt. Estque hoc ipsius
peculiare encomium; quod cum ita pradicatur, citra exceptionem nullam pradicatur. Si
quid adversus illum in vulgus sparsum fuerit, tanquam rumorem merum commemorant,
non tanquam apud alios fide dignas fidem meruerit.*

De hoc Scripto.

Svidas in Μάρκος.

ΟΥΤΟ ἔγραψε τὸ ἴδιον βίον διαγωγῶν ἐν βιβλίοις ιβ'.

Anonymus quidam eis βιβλίον Μάρκου, quod ex vetustis membranis exhibuit Cl. Salmasius ad Vulcatii Cassium.

Ἐι λύπης κρατέειν ἐδέλφη,
Τὴν δὲ μάκαρον ἀναπύσσαν
Βίβλον, ἐπέρχο ἐνδυκίας.
Ἦς ὑπο γράμην ὀλβίω
Ρεία κεν ὄψαι, ἐσομένων,
Οὐτῶν, ἡδὲ παροισμένων
Τερπάλω ἀνίω τε
Καπνῷ μηδὲν ἀρροτέρω.

Nicephorus Callist. histor. Eccles. l. 3. c. 31. incertum tamen de hoc an alio aliquo.

Πᾶν γε εἶδέναι χρεὼν, ὥς ὁ Μάρκος ἈλωνῖνΟ ἔτΟ κὺ βιβλίον παιδείας τῷ παιδὶ Μάρκῳ συντάττει πάσης κοσμητικῆς ἐμπειρίας κὺ παιδείας μετὸν.

Themistius in Philadelpho.

Οὐδέ σοι περσεύει τῷ Μάρκῳ περαγγελμάτων, ἐδ' εἴη χρεὼν ὁ δῶνα τῷ αὐτοκρατορῶν πῶμα πρῶκατο.

Jo. Carion. chronic. l. 3.

Extat M. Antonini liber de seipso, q̄ recens. editus est. in eo libro sunt commonefactiones, de virtutibus principi necessariis, de iustitia, de beneficentia, de patientia in ferendis injuriis.

Ibid.

Marcus in libris de vita sua.

Lilius Gyraldus de poëtis histor. dialog. 3.

Dignus & [ut inter poëtas connumeretur] Marcus Antoninus, Pius cognomento, Philosophus. cujus licet versus non legerim, tanta tamen eruditionis, & doctrine fuit, ut meritò cum his laudandus sit.

Ejus certè librum græcè scriptum, legi. cujus titulus Μάρκος Ἀλωνῖνς ἐν τῷ κατ' ἑαυτὸν. ex qo variam illius & multiplicem sapientiam facile colligere possumus.

Gul. Canterus novar. lect. l. 7. c. 1.

Duodecim conscripsit de officio suo libros; maximæ pietatis, humanitatis, temperantiae, eruditionis, aliarum rerum praeclararum testes plenissimos: Et cum quibus multorum philosophorum operosa collata meritò sordere possint.

Iust.

Just. Lipsius ad Tacit. annal. l. 1. r.

Marcus Antoninus in libris Vita sua.

Idem in Saturnal. l. 2. c. 24.

Antoninus Imperator in Vita sua.

If. Casavb. in Jul. Capitolini Marcum.

In primo aureolorum Marci librorum.

Res humanas, non ridere, sed ritè suo pretio aestimare solitus hic vir sapientissimus. Hoc ille nos docet divinis illis suis libris; non enim mihi tempero, quin mellitissimi doctoris verba adscribam.

Idem in Baronii annales exercit. 1. § 10.

Multa in hanc sententiam scribit M. Antoninus Imperator in suis illis divinis libris.

Idem in Persii satyr. 1.

Quam sententiam Imperator Marcus in, quæ de se scripsit, sæpe inseruit.

Ibid. in satyr. 2.

Antoninus in tertio eorum quæ de scripsit.

Et in satyr. 3.

Speltat eodem sapientissimum Marci præceptum.

Cl. Salmasius ad Capitolini Pium.

Marcus Antoninus de vita sua. Et mox: Locus Marci Philosophi insignis est.

Idem ad ejusdem Marcum.

Marcus in vita enumerans omnes per quos, aut in literis, aut in vita & moribus profecit.

Annotator Lugdunensis.

Marci Philosophi scriptio abscissa & horrida est, sed firma & potens, quæ sapit Imperatorem, & in qua multa silentur quæ suppleri oporteat. Utitur vocibus plane suis, quæ raro apud alios auctores invenias.

Jo. Rualdus in vit. Plutarch. c. 5.

M. Antoninus, in primo aureolorum librorum, quos de vita sua composuit.

Admissa & omissa in prægressis nonnulla, quæ sunt momenti
alicujus, sic poterunt restitui.

In Prælogio.

*** pag. 1. lin. 9. beneficium l. 11. testom *** 2. p. 1. l. 11. instituerint; titulo habitûque dun-
taxat speciem Stoicam præferentes, cum

In Contextu Græcæ.

Pag. 6. lin. 20. ὡς ibid. f. A- p. 7. literæ s^m &c. sunt minùs ritè dispositæ: sed Lector intelli-
gens seriem justam facillè dignoscet. p. 21. l. 1. ὅτι ἡ p. 22. l. 15. ὅχλη φαντασιῶν p. 23. l. 13. πᾶσι ἐν-
μαρτυρία p. 24. l. 28. ἢ μὴ, p. 33. § 49. l. 19. μαθηκας. p. 37. § 8. l. 20. τῶν. p. 45. l. 17. τί δ' ἄλλο p. 57.
l. 4. ἢ ἐπὶ p. 59. § 5. l. 8. καὶ, p. 79. § 49. l. 2. φαντασία p. 81. § 56. l. 3. πνευματικόν p. 83. l. 23.
εἶχε) p. 84. l. 3. ἀπορητικῶν p. 85. § 9. l. 23. λίθων p. 86. § 11. l. 7. * εἰ εἰπέ marg. * ἢ l. p. 92. l. 4.
ἰδιον § 42. l. 25. χείρων p. 99. § 18. l. 1. ἀπονευμένων p. 101. § 30. l. 8. ἢ εἰ δὲ- § 31. l. 14. μέλα-
βαλὼν p. 104. § 37. l. ult. ἐξέταζε. p. 113. § 21. l. 8. ταῖσι

In Versione Latina.

P. 4. 2. § 22. l. 3. noceri. p. 45. § 34. l. 4. præditæ, five Dei, five l. 7. animi p. 60. § 13. l. 3. præ-
dita p. 62. § 27. l. 1. Non tam lin. ult. tigerit p. 64. § 39. l. 1. leto p. 70. l. antepen. quoniam ergo p. 74.
§ 25. l. 3. Secunda. Epitynchanus Dioti- p. 89. l. 19. quis p. 97. § 9. l. 2. tua, nō caveas, p. 109. l. 3.
cupiam p. 110. l. ult. nōsti p. 116. l. 3. denudatas p. 120. l. 5. & congruum

In Elogiis.

R. 4. p. 1. l. 29. καὶ τοῖς p. 2. l. penult. ἐνδέσμεως § 2. p. 2. l. 30. Quid M.

Annotationes in Titulum.

M A'PKOY 'ANTONINOT
[Antoninopolis] De Marco Antonio
 Imperatore *ἡγεμῶν* istius, uti
 Suidas vocat, auctore, q̃ ab Antonino
 Pio Adriani iussu adoptatus, nominis
 id adeptus est, cum ex patris aviq; paterni, *Annus*
Terre, ex proavi materni nomine, *Gaius* ante dice-
 rector, videndi cum primis Jul. Capitolinus, & Dio
 Cassius à Joanne Xiphilino in compendium reda-
 ctus; Aristides etiam Rheos *ῥητορὶς εἰς βασιλῆς*, &
 in *Πενήκτες Ὀρίαντες*. Philosophia, Stoica cum
 primis, serio didicim, etiamsi illi nulli dicerent,
 commemorari illi, q̃s p̃æ manibus habemus, cumu-
 latissime testarentur; de quibus consuli poterunt Gril.
Cameronus notus, lectum, l. 7. c. 1. Cl. Salmas. annot.
ad Jul. Capitol. Marc. 11. Calvbon. in Commentar.
ad Pers. Sat. 1. Maric. denique Calvbon. (ἡ ἀντιπρὸς
ἡ ἡμετέραν) in Prolegom. ad versionem suam Angli-
colam.

TITUS AULIUS LIVIANUS de vite sua, Scaliger, Lipsius,
Salmasius, Xylander; Svidam fortan secuti, qi vult
id esse sed de interpretatur Marcum aliter scriptisse, quan-
quam aliud esse videtur suam scribere, aliud vero inter-
tum describere. Calaubonus, de se ita fuerit ver
tante, de se quo modo sit autem, de eo. Lucas, Act.
1. v. 25. & Paulo ad Ephes. 1. v. 22. in Hieron.,
qui in Evangelio, de Christo, & de Ecclesia, quo facit &
de quo de Marco nostro Studas, Arjet et Adus rati-
one hanc verba in verbo in dicit. & quod ad Latium sic
utitur quodque monent Critici nostri. Plauto
Aulul. 3. 5. Nimis lepidè fecit verba ad parsimoniam.
pro, de parsimonia. & Symmacho, lib. 4. ep. 86. Post-
quam res ad virtutem verba fecisti, i. e. de virtute. nec
permetenda fortan Calauboni filii segatis, qi exponi po-
tuit ex Apuleii dicto illo in de Socrate Dei: Inven-
tus in rationibus multa profusa, & in sensu nobili, in
fuit, dicit, Livianus cultum. Camerac quo non impro-
bitur, de ipso suo, h. e. de eis, qui ad ipsum se spectare
ex perirent, sine officii sui esse ducebant: ego laudat
tamem malum, de rebus suis, quo modo Perianias in
Attic. Tu vult es Tolandus, namque sum Suripulus
vult. Et in Cornuto, de Medusa, non 5. Eva et vult.

rati, & iniquitatis. de Tulmida rebas ista accepimus
 & alie res ejus dista sunt. Et de Avega Elian. i. r.
 'Ois *Σταγειριωνες* τὸ ἐς αἰνός, &c. Quia res dista
 atroxum, non Elii, sed Helii, i. e. Solis. *Σταγειριων* fuisse
 dicunt. & Evnapius de se in Proaeres. Tò ἐς αἰνός
 ἔστ' ἄν' ὀφειλάται σταγειριωνῶν. Agnosceit scriptor
 ipse res suas diuina providentia hanc expertis fuisse.
 Addere liceat & alteram conjecturam, licet præ prio-
 re illa minus placeat; posse τὸ ἐς αἰνός esse, q̃a propter
 se, in sui gratiam, in usum suum decelerasset, & in ad-
 versaria miserat. q̃o modo id αἰνός V. C. Ludovicus
 de Dies posse accipi existimat, Arabemq; accep-
 tibile docet, apud Locum Evang. c. 16. v. 16. Propter
 ipsam, in gratiam ipsius: & Paulus Apost. ad Tim. ep.
 1. c. 4. v. 10. dixit, ἐν τῷ αἰνός. hanc rei
 gratiā laboramus. Alii viderim; Ceterum Lilius
 Gryndalus de Poetis l. 8. titulum his verbis concepimus
 legisse alis M. *Αἰνός ἐστ' ἡ τὸ ἐς αἰνός*. tanquam
 illa tantum excerpta sint quædam ex eis q̃a apud se in
 usum suum reposita habebat. & τὸ ἐς αἰνός ea nun-
 cupamus, comodo Synecis *Διωνέ* inferiorum volumi-
 nū τὸ ἐς αἰνός, vel τὸ ἐς αἰνός (quod Vulgari co-
 dicta est αἰνός præteritus) *Διωνέως*. Themistius
 in *Philosophia*, τὸ Μακρὸν τὸ ἐς αἰνός, i. e. *Μακρὸν*
 præteritū, nuncupasse videtur. nisi forte ad illa respexit
 præceptis philosophiæ, q̃a per ordinem præteritionis, quibus
 diuina suorum concilio efflagitavit, ut cum Fabio lo-
 quor, antequam expeditionem Marcomannicam intrer, *per*
Aviano Cæssa vel etiam ad *Institutiones Imperialis*
librum, q̃em *mihi inquitur apud hebræos & græcos* p̃æ-
 ceptis, secularibus, & traditione antiqua referunt;
 Commodò filio reliquisse avocō est Nicephorus Cal-
 list. *hist. Ecclæs.* l. 3. c. 3. r.

*Deinde 18 J. Ita Svid. et Zichneus 18'. qz tamen
 distributio operis in *Herz duodecim*, utrum à Mar-
 cū ipso fuerit, an ab aliis, qz postea in unam congeriem
 cōnecta digesserunt, qz ab illo per varias occasiones
 concepta, spūsiqz chartis commissi fuerant. (qd
 in Solomonis *paradisus* factum novimus) ambigi
 potest non immerito: atqz in istam partem mihi mens
 propendit magis.*

A

Anno-

Annotations in librum I.

§ 1. *Αρεῖ τοῦ πάππυ*] Verbum ἔμα-
δον, aut aliquid tale subintelli-
gendum, & istic, & in sequenti-
bus quibusdam timentis, monet
Guil. Xylander. itaq; vertit, *Ab*
avo didici, Svidā forsā avtores qī qādam istinc de-
libans, vocabulum illud interferit. Ego potius, qod
latius pateat qidpiam ἔλαβον, aut εἶπον, *accepi, habui*;
cū sequantur non pauca, quibus ἔμαδον illud compete-
re nequeat. vel etiam fortasse pro argumento, de quo
agitur, vario, varia substituere commodum fuerit vo-
cabula.

Ὀνίπυ] *Avus Annii Verus*, cujus in domo edu-
catus est. Jul. Capitol.

Καλὸνδης] *Placidos mores*. Xyl. Ego *candidos*
malim; ut τὸ καλὸνδης τὸ κακοῦδης opponatur, qod
malignitatis significationem obtinet. Vocabulum ali-
bi non memini legisse.

§ 2. *Τῆς μνήμης τοῦ θυγατρὸς*] *A memoria*
genitoris. Eodem cum avo is cū nomine, tum &
cognomine gavdebat, *Annius Verus* itidem dictus.
Capitol. *A memoria* verò genitoris dixisse videtur,
qod in ætate minori patrem amiserit; uti ex eodem
colligere licet: itaque recordando potius perdiscere
adultior jam poterat, qā apud patrem puer adhuc vi-
disset, qām in ea ætate itā in animum defigere, ut pe-
nitius eis, qāsi imbueretur. *Κέντρων* ἢ ἡ μνήμη περὶ
τὸ ἴστω. Gregor. Naz. in *Maccab.*

Τὸ αἰσῆσον ἢ *ἀφρονεῖν*] De Marco pariter Capi-
tol. Sanè *quamvis* esset *constans*, erat tamen *verecun-
dus*. Et rursus, *Erat frugi sine contumacia, verecundus*
sine ignavia, sine tristitia gravis. De Catone pariter
Salust. in *Catilin.* Cum strenuo virtutis, cum modesto
pudore certabat.

§ 3. *Τῆς μητρός*] *Mater Domitia Calvilla*. Capi-
tol. eadem & *Lucilla* eidem pōst dicitur: & *Domitia*
Lucilla, Spartiano in *Did. Julian.*

Θεοσεβής] Itā *Timotheus* ab *Evnice* matre aviāq;
Loide pietatem habuisse perhibetur, *Lucæ*, *Act.* c. 16.
v. 1. & *Pavlo*, ad *Tim. epist.* 1. c. 4. v. 6. & *epist.* 2.
c. 1. v. 5. & c. 3. v. 15. commemorantur & à *Luca* αἰ-
σεβήσαντες γυναικες. *Act.* c. 13. v. 50. Prior nimi-
rum cū ad religionem, tum & ad superstitionem,
sextus ille seq̃or. *Petlus*, *Sat.* 2. v. 31.

Ecce avia, aut metuens Divum matertera —
§ *Sat.* 5 v. 93.

Dum veteres avias tibi de pulmone revello.
De *Antonino Pio* à quo adoptatus, exquiritiū pavlō 1. 6.
§ 130. αἰς θεοσεβῆ. *χρεῖς δεσιδευμονίας*.

Καὶ μελαδολύων] qod *Apost.* ad *Tim. epist.* 1. c. 6. 50
v. 18. *ἐμετέπειθεν* ἔδ, *largiri promptum*: & *Marc.*
infr. § 14.

Καὶ τοῦ ἐπὶ ἐννοίας ὑπέδωκε τοιούτης] *Abstineret non*
à perpetrando tantum, sed ab intendendo malum. Cal.
melius Xyl. à *cogitando*. qod amplius est. potest enim
cogitare quis, qod non intendat tamen. Vide § 9.
Idem valent, ἐπὶ ἐννοίας πῶς γίνεσθαι πῶς, ἐννοεῖν
πῶς γίνεσθαι πῶς, & ἐννοεῖν πῶς, *cogitare aliquid*
aliquem. Est autem hoc sanè religionis peculiare cum
primis, cogitatorum etiam religionem habere. Ter-
tullian. in *apolog.* c. 36. dogma Christianum referens;
Malè velle, malè facere, malè dicere, malè cogitare de
quoq; ex quo vetatur. Et *Minutius* in *Octav.* Apud
nos *et* cogitare, peccare est.

Nam scelus intra se tacitum qī cogitat ullum,
Facti crimen habet. — *Juvenal. Sat.* 13 v. 209.

impurā scil. mente, licet purā manu: ut *Apul.* in *apo-
log.* Qin & qod *Thales*, aviore *Laërtio*, qarenti,
ἔτι λήθει θεὸς ἀνθρώπου ἐδικῶν, respondit, *Ἄλλ'*
ἔσθ' ἀναούμενον. Nec cogitata mimen latere possunt.

Idemq; cum primis dicendum preponit *Epictetus*,
20 *disert.* 1. 2 c. 14. *Μαθεῖν δεῖ πρῶτον τὸ πο, ὅτι δεῖ*
θεός, ἢ πρῶτον δὲ ἑλάν, ἢ ἔστι λαθεῖν αὐτὸν, ἢ
μόνον πῶς, ἀλλ' ἔσθ' ἀναούμενον, ἢ ἐνδομήμενον.
Socrates (*Xenophonte* referente, *memorab. lib.* 1.]
πάντα θεὸς εἰδέναι τί τε λαθόντα, ἢ περὶ τῶνδε,
ἢ τὴν σὺν βελδόμενα. & *Justinus*, *apolog.* 2. *Θεὸν*
ἀδωστὸν λαθεῖν π, ἢ μόνον περὶ τῶνδε, ἀλλ' ἢ
βελδόμενον. Nimirum ut *Clemens Alex. paedag.*
1. 2. c. 10. *Ἀφῆται ἴσως τὰ αἰσθητὰ φῶς π, τὸ ἴον-*
τον, ἀδωστὸν δεῖ λαθεῖν, ἢ, ὡς Ἡερακλῆς, τὸ μὴ
30 *διωκόν ποτε πῶς ἀν π, λαθεῖν*; imò, *πῶς αἰ π λαθεῖν*;
Qod *Isidorus Pelus.* 1. 4. ep. 47. *Τὸν ἀποκρίωντον θεὸν*
μὴν ἔσθ' ἰσως, ἔσθ' ἰσως. Siquidem, *Nihil Deo*
clusum est. interest animis nostris; *et* cogitationibus
mediis intervenit. *Senec. epist.* 83. qd respexerit for-
san *Minutius* in *Octav.* ubi dixit: *Deus avior omnium,*
ac speculator omnium, à quo nullum potest esse secretum,
tenebris interest; interest cogitationibus, qāsi alteris te-
nebris. Vide 1. 6, § 30. & 1. 12 § 2.

Τὸ λιτὸν καὶ τὸ δίκαιον] *Laudat & in Marco pa-*
riter Aristides, *ἑὺ εὐκαλίας, ἢ δαίτης εὐτέλειαν*.
Eam *Christicolis* commendat & *Clemens Alex. paedag.*
1. 2. c. 12. his verbis. *Προσῆται τῶν λιτότητα*
ἀσπάζεσθαι καὶ χρεῖς λατρεύοντα, τὰ ὅντι γὰρ ἡ λιτότης
ἀνισωμῆς ἀφρονεῖται, ἐξίσταται πῶς πλεονεξίας, ἢ
διὰ τῆς πυρόντων πῶς δὲ τῆς ἀπειλῶν κομιζομένη
χρεῖαν. τὸ γὰρ λιτὸν, ἢ ἢ τῶνμα ἐμφαίνει, ἐν ἐξέχει,
ἐν κατὰ πῶς γὰρ τῶν πῶς ὁμαλὸν ἢ ὅλον, ἢ
λεῖον, ἢ ἴσον, ἢ ἀπέκλειον, ἢ τῶν ἴσαν ὅσον. qo
loco forsā pro *τυπῶται* *Clemens* *παρ'* scripserat.
Vide qā de *Pertinace* ex *Herodiano* pōst pavlō ex-
hibentur.

Τῆς πλεονακῆς διαγωγῆς] *Πλεονακὸς dictum ea-*
dem

rat, quod secum portabat. ac Venetæ contra Vitellius, qui quidam de plebe, quod Venetæ factioni clarè maledixerant, interemit. Sueton. l. 9. c. 14. Marcus quod hisce se nevirgam immiscuerit, educatori suo, quicquid is fuerat, acceptum refert. Plinius min. l. 9. epist. 6. de Circensibus, populòque ad eos spectandos confertim iugiterque confluente locutus: Si tamen, inquit, aut velocitate eorum, aut hominum arte traherentur, esset ratio nonnulla: nunc faveant panno, pannum amant: et si in ipso cursu, meliorque certamine, hic color illuc, ille hic transferatur, studium favorque transibit, et repente agitatores illos, quos procul noscitant, eorum clamitant nomina, relinquunt. tanta gratia, tanta auctoritas in una vilissima tunica, mitto apud Vulgus, quod vilis tunica est: sed apud quosdam graves homines.

Παμμουλαιοῦ ἢ παμμουλαιοῦ] Παμμουλαιοῦ, Pammularius. Mevrs. in Glossar. & Παμμουλαιοῦ, ὀνομαζόμενον. Svidas. quod idem & de Bavelianus pronunciat. falsus uterque. Est enim Παμμουλαιοῦ, Parmularius, litera asperiore in leniorem immutata, ut κορίαντων, coriandrum, καλῶν σπορί, farcimen, φασκίμωσι; βαρεα, βελήας; cardinalis, καρδιναιοῦ; κελῶν, κελῶν, clibanus; λελῶν, lilium; γαργασίων, γαργασίων, gurgulio; μυρμύρων, myrmillo; nec est proprium personæ, sed sectæ studii; vocabulum; si cur reliqua quæ istis simul recensentur. Parma, sive parma, et scutum, inter arma gladiatoria, illa Thracum, istud Samnitum; uti ex Festo & Livio docet Lipsius in Saturnal. lib. 2. c. 9. & c. 11. Martialis magnitudine maximè discrepasse docet, l. 14. epigr. 213

Hæc quæ sæpe solet vinci, quæ vincere raro.

Parma, tibi scutum pumilionis erit.

& Nonius: Parma scutum breve. Quædam Parmæ militares bene magnæ videantur fuisse. Polybius de disciplin. Rom. Περὶ περὶ τῶν πρὸς τὴν μάχην, τῶν πρὸς τὴν μάχην. Et de Velitibus Livius l. 38. Hic miles tripedalæ parma habet. Cæsar. Scutarius. Xyland. & Cæsar. Scutarius, scutatus. Mevrs. in Glossar. eandem scripturam agnoscit & Svidas in Περίωνος. quod si legimur, alterius factionis studium designabitur, cui scutum parma loco fuerit. Verum Lipsius hic, non παμμουλαιοῦ, sed σεκτορίου legit, ubi suprâ c. 24. Ità Parmularius, qui Thracibus, secutorius, sive secutorianus, qui secutoribus favebat; de quibus videri poterit Lipsius idem ibid. c. 7. Martialis l. 9. epigr. 70.

Vincenti parma cum sua turba favet.

Hæc autem Parmularios nuncupatos ex Suetonio discimus; qui l. 12. c. 10. patrem familiars quendam, quod Thracem Myrmilloni parem, manerario imparem dicebat, refert à Domitiano canibus obiectum cum hoc titulo, Impiè locutus Parmularius. Ad quod facinus respexit in Panegyri. Plinius, ubi dicit: Jam quæ libere spectantium studia? quæ securus favor? nomini impiciat, ut scilicet, obiecta, quod odisset gladiatorem, æmo spectator spectaculum factus, miseras voluptates

unco & canibus expiavit. Marcus ergo nulli gladiatorum factioni addictus: contra planè quæm filius, imperii paterni, non & instituti, hæres; qui, ut Lamprius, gladiatoribus convixit, & gladiatorem sese per se exhibuit: Secutoribus cum primis tam impensè favens, ut (Dione auctore) eorum armaturâ uteretur, & inter triumphalia nomina gestiret audire, Παρόπαλ & Σεκτορίων quæ de voce videatur, post Lipsium & Scaligerum, V. Cl. Salmastius in Lampriid.

10 Τὸ αὐτοπαλὸν] manibus propriis operari; sive operi manus ipsammet admove, suisque. id nonnunquam manibus exequi, quod alienis, si vellet, poterat. De Diano Lucianus dialog. marin. 6. Σκληρογυρωγὴ τῶν δουλοῦν, καὶ αὐτοπαλὸν διδασκῶν. Catonis majoris τῶν αὐτοπαλὸν prædicat Plutarchus, καὶ τῶν ἰσχυρῶν ἐργάζων soliti. De Quintio Dictatore apud Svidam auctor innominatus: τὴν αὐτοπαλὸν ἡγεῖται. Pacari panegyri. Theodos. Detrahit laudem patientiæ inopia: majoris exempli est labor sine necessitate. Lavs ea Trajani apud Svidam, ex auctore incerto: Καὶ ἐξέλετο ἐξίσε πάντα τοῖς ἄλλοις τῶν πρὸς τὴν μάχην. At verò molliorem hominum, qui alienis ad omnia manibus utuntur, falsè tetigit Cynicus, qui (referente l. 6. Laertio) ex his quendam à famulo calceari conspicatus, dixit, ἔγωγε μακάριος εἶ, ἂν μὴ σε καὶ δουλοῦν, τὸ τοῦ ἐσθῆτος παρὰ τῶν τοῖς χεῖρας. Nondum sat beatus es, nisi te alter etiam emungat (non, ut Erasmus reddidit, abstergat) quod si mancus fueris, futurum est. id quod de Aristagora suspicata est Gorgo puella Lacæna, quem cum idem facitare animadverteret, ad patrem (Cleomenes is erat) conversa, Πότερ, inquit, ὁ ξείνος ἄνθρωπος χεῖρας ἐκείνου. Pater, hospes iste manibus caret. Plut. in Apophth. Itaque adulatori nimis Constantino Panegyritæ; Deceat te, Imperator, hostem ferire? imò non deceat laborare. De Imperatore nimirum censuit, quod de Deo sensit, qui Aristotelis nomen præfert, Auctor de Mundo c. 6. Μὴ αὐτοπαλὸν εἶδ' ἂν καλὸν μὴδ' εὐχαρίων αὐτοπαλὸν τὰ ἐπὶ γῆς. τὸ τοῦ ἐπὶ ἀνθρώπων ἡγεῖται ἀριστοῦ, παντὶ καὶ τῶν τοῦ ἐπὶ ἐπὶ τῶν περὶ γῆς. Quod Apuleius sic παρὰ τῶν λέγει, Non ut orbem manibus suis instruxerit: talis quippe humilitas dejecti & minus sublimis officii; nec cum homine quidem convenit qui sit pavulum conscientie celsioris, qualis militia principes, & Curia procures, & urbium ac domorum rectores, ut id suis manibus factum velit, quod sit cura levioris. Atque de Deo nos aliter docent literæ sacræ, etiam τὰ ἐπὶ γῆς αὐτοπαλὸν non dedignari prorsus; etiam ad plurima exegenda creaturarum ministerio utatur. Quid & apud Homerum (qui id Heroibus suis dedecori non est futurum opinatus) αὐτοπαλὸν ἵππων, suntque αὐτοπαλὸν, ut Eustathius monet ad Iliad. 1. αὐτοπαλὸν Ulysses, & Achilles ipse; αὐτοπαλὸν deprehenditur ab Ulyssæ Laertes. quod observat Ælianus hist. var. l. 7. c. 5. eo utique semet exercent opere, quod in Cyro minore admiratus est Lylander apud Xenophontem in Oeconomico; & quod nihil

Baxxi.] *Bacchius* iste quis fuerit, nusquam comperio. neque enim quendam hoc nomine inter illos reperiō, quibus Marcus noster in disciplinam se dedisse perhibetur: *Eufurius* forsitan ipse scripserit, quod in *Baxxi*, licetis fugientibus an confusis, per exceptorum erro-

Ζῆλον σοφιστικόν] quem exagitat passim apud Platonem Socrates ille Sophistomastix: de quo & Plutarc. Τὸν δὲ τύπον, ὡς φησὶν ἡ πνευ. φιλοσοφίας εἰς τὸν σοφιστικὸν ἀποκαλύπτει, &c. lib. de Socrat. genio. Vide lib. 7. § 66. Hoc autem genus hominum Dio Prus. q1 & ipse tamen Sophista audit; nunc Pavonibus confert; orat. 12. Ταῦς ποικίλως, δὲ καὶ μαθηταῖς ἐπαινεύουσιν, ὅς περὶ τοῦ. nunc Spadonibus libidinosi: orat. 4. "Ὅτι ἔδεν διαφέρει σοφιστὴς ἀνδράπῳ ἐνὶ μαχαιράδῳ. τῶν γὰρ φασὶν οἱ ἀσπληγέσται, ἄνδρες εἶναι καὶ ἔρῃ σφίς γυναικῶν, καὶ συγκαθίστασιν αὐτοῖς, καὶ ἐνοχλεῖται γίνεσθαι ὅς ἔδεν πλέον, ἢ ἂν τίς τε νύκτας καὶ τὰς ἡμέρας σιωπῶσιν αὐτοῖς, καὶ περὶ τοῖς σοφιστῶν πολλὰς ἐνυπνίους γινώσκουσιν ἀμαρτεῖν, πολὺ κακίον πλαναμένους ἐν τοῖς λόγοις, ἢ τὸν Ὀδυσσεὺς ὅσῳ Ὀμήρου ἐν τῇ θαλάσσῃ, καὶ πρὸς τὸν εἰς ἄλυσιν ἀνὰ κίονα ὡς φησὶ ἐκείνῳ, ἢ γινώσκῃ ἀνὴρ ἀγαθὸς λέγων τε καὶ ἀκούων.

Μὴδὲ τὴν σωρεύειν] leg. forsan, μὴδὲ τὸ σωρεῖν, alioqui contra Marci mentem sensus futurus est, si articulum τῆς ad ἐκπατῆσαι, quod proximè præcessit, retuleris. neque enim probare possum, quod ad φαντασίαν λαβεῖν referre videtur Cl. Casavb. malim cum Mer. filio, q1 sic legisse videtur, μὴδὲ τὴν συγγράφειν neque conscribendo, vel neque; ut conscriberem, nisi forte an τῆς fuerit ἀπὸ τῆς ὁ.

Ἡ περὶ σοφιστικῆς λογάδῃς διαλέγεσθαι] Colligit hinc Casavb. ad hist. Rom. pœnituisse Marcum scripti illius dialogis comprehensi, cujus meminerat supra § 6. quod id genus scripturionis multa habeat φαντασιολογία, & ad ostentationem comparata. Citatq; idem sic Marci verba, Παρὰ P. τὸ λαβεῖν φαντασίαν τῆς συγγράφειν περὶ σοφιστικῆς λογάδῃς καὶ διαλέγεσθαι. Viderint alii. Certè aliud est exercitationis cavilâ, aliud ostentationis & æmulationis, argumentum aliqod tractare, ut nē adjiciam, illud in ætate puerili factum, eum adolescentis jam studia isthic attingantur.

Φαντασιολογίας ἀσκητικῆς] Φαντασιολογίας, Vocabulum, opinor, σφίς ἀπὸς λεγόμενον. quod nūquam certè alibi legisse commemorerim. Φαντασιολογίας ὁπιδεῖν ἔστι cum eo apparatu, eoque ostentationis studio aliqod moliri atq; edere, ut in stuporem & admirationem summam spectantes audientē sive con-jiciat. Itā φαντασία hīc eandem significationem ob-
40
50
55
60
65
70
75
80
85
90
95
100
105
110
115
120
125
130
135
140
145
150
155
160
165
170
175
180
185
190
195
200
205
210
215
220
225
230
235
240
245
250
255
260
265
270
275
280
285
290
295
300
305
310
315
320
325
330
335
340
345
350
355
360
365
370
375
380
385
390
395
400
405
410
415
420
425
430
435
440
445
450
455
460
465
470
475
480
485
490
495
500
505
510
515
520
525
530
535
540
545
550
555
560
565
570
575
580
585
590
595
600
605
610
615
620
625
630
635
640
645
650
655
660
665
670
675
680
685
690
695
700
705
710
715
720
725
730
735
740
745
750
755
760
765
770
775
780
785
790
795
800
805
810
815
820
825
830
835
840
845
850
855
860
865
870
875
880
885
890
895
900
905
910
915
920
925
930
935
940
945
950
955
960
965
970
975
980
985
990
995
1000
1005
1010
1015
1020
1025
1030
1035
1040
1045
1050
1055
1060
1065
1070
1075
1080
1085
1090
1095
1100
1105
1110
1115
1120
1125
1130
1135
1140
1145
1150
1155
1160
1165
1170
1175
1180
1185
1190
1195
1200
1205
1210
1215
1220
1225
1230
1235
1240
1245
1250
1255
1260
1265
1270
1275
1280
1285
1290
1295
1300
1305
1310
1315
1320
1325
1330
1335
1340
1345
1350
1355
1360
1365
1370
1375
1380
1385
1390
1395
1400
1405
1410
1415
1420
1425
1430
1435
1440
1445
1450
1455
1460
1465
1470
1475
1480
1485
1490
1495
1500
1505
1510
1515
1520
1525
1530
1535
1540
1545
1550
1555
1560
1565
1570
1575
1580
1585
1590
1595
1600
1605
1610
1615
1620
1625
1630
1635
1640
1645
1650
1655
1660
1665
1670
1675
1680
1685
1690
1695
1700
1705
1710
1715
1720
1725
1730
1735
1740
1745
1750
1755
1760
1765
1770
1775
1780
1785
1790
1795
1800
1805
1810
1815
1820
1825
1830
1835
1840
1845
1850
1855
1860
1865
1870
1875
1880
1885
1890
1895
1900
1905
1910
1915
1920
1925
1930
1935
1940
1945
1950
1955
1960
1965
1970
1975
1980
1985
1990
1995
2000
2005
2010
2015
2020
2025
2030
2035
2040
2045
2050
2055
2060
2065
2070
2075
2080
2085
2090
2095
2100
2105
2110
2115
2120
2125
2130
2135
2140
2145
2150
2155
2160
2165
2170
2175
2180
2185
2190
2195
2200
2205
2210
2215
2220
2225
2230
2235
2240
2245
2250
2255
2260
2265
2270
2275
2280
2285
2290
2295
2300
2305
2310
2315
2320
2325
2330
2335
2340
2345
2350
2355
2360
2365
2370
2375
2380
2385
2390
2395
2400
2405
2410
2415
2420
2425
2430
2435
2440
2445
2450
2455
2460
2465
2470
2475
2480
2485
2490
2495
2500
2505
2510
2515
2520
2525
2530
2535
2540
2545
2550
2555
2560
2565
2570
2575
2580
2585
2590
2595
2600
2605
2610
2615
2620
2625
2630
2635
2640
2645
2650
2655
2660
2665
2670
2675
2680
2685
2690
2695
2700
2705
2710
2715
2720
2725
2730
2735
2740
2745
2750
2755
2760
2765
2770
2775
2780
2785
2790
2795
2800
2805
2810
2815
2820
2825
2830
2835
2840
2845
2850
2855
2860
2865
2870
2875
2880
2885
2890
2895
2900
2905
2910
2915
2920
2925
2930
2935
2940
2945
2950
2955
2960
2965
2970
2975
2980
2985
2990
2995
3000
3005
3010
3015
3020
3025
3030
3035
3040
3045
3050
3055
3060
3065
3070
3075
3080
3085
3090
3095
3100
3105
3110
3115
3120
3125
3130
3135
3140
3145
3150
3155
3160
3165
3170
3175
3180
3185
3190
3195
3200
3205
3210
3215
3220
3225
3230
3235
3240
3245
3250
3255
3260
3265
3270
3275
3280
3285
3290
3295
3300
3305
3310
3315
3320
3325
3330
3335
3340
3345
3350
3355
3360
3365
3370
3375
3380
3385
3390
3395
3400
3405
3410
3415
3420
3425
3430
3435
3440
3445
3450
3455
3460
3465
3470
3475
3480
3485
3490
3495
3500
3505
3510
3515
3520
3525
3530
3535
3540
3545
3550
3555
3560
3565
3570
3575
3580
3585
3590
3595
3600
3605
3610
3615
3620
3625
3630
3635
3640
3645
3650
3655
3660
3665
3670
3675
3680
3685
3690
3695
3700
3705
3710
3715
3720
3725
3730
3735
3740
3745
3750
3755
3760
3765
3770
3775
3780
3785
3790
3795
3800
3805
3810
3815
3820
3825
3830
3835
3840
3845
3850
3855
3860
3865
3870
3875
3880
3885
3890
3895
3900
3905
3910
3915
3920
3925
3930
3935
3940
3945
3950
3955
3960
3965
3970
3975
3980
3985
3990
3995
4000
4005
4010
4015
4020
4025
4030
4035
4040
4045
4050
4055
4060
4065
4070
4075
4080
4085
4090
4095
4100
4105
4110
4115
4120
4125
4130
4135
4140
4145
4150
4155
4160
4165
4170
4175
4180
4185
4190
4195
4200
4205
4210
4215
4220
4225
4230
4235
4240
4245
4250
4255
4260
4265
4270
4275
4280
4285
4290
4295
4300
4305
4310
4315
4320
4325
4330
4335
4340
4345
4350
4355
4360
4365
4370
4375
4380
4385
4390
4395
4400
4405
4410
4415
4420
4425
4430
4435
4440
4445
4450
4455
4460
4465
4470
4475
4480
4485
4490
4495
4500
4505
4510
4515
4520
4525
4530
4535
4540
4545
4550
4555
4560
4565
4570
4575
4580
4585
4590
4595
4600
4605
4610
4615
4620
4625
4630
4635
4640
4645
4650
4655
4660
4665
4670
4675
4680
4685
4690
4695
4700
4705
4710
4715
4720
4725
4730
4735
4740
4745
4750
4755
4760
4765
4770
4775
4780
4785
4790
4795
4800
4805
4810
4815
4820
4825
4830
4835
4840
4845
4850
4855
4860
4865
4870
4875
4880
4885
4890
4895
4900
4905
4910
4915
4920
4925
4930
4935
4940
4945
4950
4955
4960
4965
4970
4975
4980
4985
4990
4995
5000
5005
5010
5015
5020
5025
5030
5035
5040
5045
5050
5055
5060
5065
5070
5075
5080
5085
5090
5095
5100
5105
5110
5115
5120
5125
5130
5135
5140
5145
5150
5155
5160
5165
5170
5175
5180
5185
5190
5195
5200
5205
5210
5215
5220
5225
5230
5235
5240
5245
5250
5255
5260
5265
5270
5275
5280
5285
5290
5295
5300
5305
5310
5315
5320
5325
5330
5335
5340
5345
5350
5355
5360
5365
5370
5375
5380
5385
5390
5395
5400
5405
5410
5415
5420
5425
5430
5435
5440
5445
5450
5455
5460
5465
5470
5475
5480
5485
5490
5495
5500
5505
5510
5515
5520
5525
5530
5535
5540
5545
5550
5555
5560
5565
5570
5575
5580
5585
5590
5595
5600
5605
5610
5615
5620
5625
5630
5635
5640
5645
5650
5655
5660
5665
5670
5675
5680
5685
5690
5695
5700
5705
5710
5715
5720
5725
5730
5735
5740
5745
5750
5755
5760
5765
5770
5775
5780
5785
5790
5795
5800
5805
5810
5815
5820
5825
5830
5835
5840
5845
5850
5855
5860
5865
5870
5875
5880
5885
5890
5895
5900
5905
5910
5915
5920
5925
5930
5935
5940
5945
5950
5955
5960
5965
5970
5975
5980
5985
5990
5995
6000
6005
6010
6015
6020
6025
6030
6035
6040
6045
6050
6055
6060
6065
6070
6075
6080
6085
6090
6095
6100
6105
6110
6115
6120
6125
6130
6135
6140
6145
6150
6155
6160
6165
6170
6175
6180
6185
6190
6195
6200
6205
6210
6215
6220
6225
6230
6235
6240
6245
6250
6255
6260
6265
6270
6275
6280
6285
6290
6295
6300
6305
6310
6315
6320
6325
6330
6335
6340
6345
6350
6355
6360
6365
6370
6375
6380
6385
6390
6395
6400
6405
6410
6415
6420
6425
6430
6435
6440
6445
6450
6455
6460
6465
6470
6475
6480
6485
6490
6495
6500
6505
6510
6515
6520
6525
6530
6535
6540
6545
6550
6555
6560
6565
6570
6575
6580
6585
6590
6595
6600
6605
6610
6615
6620
6625
6630
6635
6640
6645
6650
6655
6660
6665
6670
6675
6680
6685
6690
6695
6700
6705
6710
6715
6720
6725
6730
6735
6740
6745
6750
6755
6760
6765
6770
6775
6780
6785
6790
6795
6800
6805
6810
6815
6820
6825
6830
6835
6840
6845
6850
6855
6860
6865
6870
6875
6880
6885
6890
6895
6900
6905
6910
6915
6920
6925
6930
6935
6940
6945
6950
6955
6960
6965
6970
6975
6980
6985
6990
6995
7000
7005
7010
7015
7020
7025
7030
7035
7040
7045
7050
7055
7060
7065
7070
7075
7080
7085
7090
7095
7100
7105
7110
7115
7120
7125
7130
7135
7140
7145
7150
7155
7160
7165
7170
7175
7180
7185
7190
7195
7200
7205
7210
7215
7220
7225
7230
7235
7240
7245
7250
7255
7260
7265
7270
7275
7280
7285
7290
7295
7300
7305
7310
7315
7320
7325
7330
7335
7340
7345
7350
7355
7360
7365
7370
7375
7380
7385
7390
7395
7400
7405
7410
7415
7420
7425
7430
7435
7440
7445
7450
7455
7460
7465
7470
7475
7480
7485
7490
7495
7500
7505
7510
7515
7520
7525
7530
7535
7540
7545
7550
7555
7560
7565
7570
7575
7580
7585
7590
7595
7600
7605
7610
7615
7620
7625
7630
7635
7640
7645
7650
7655
7660
7665
7670
7675
7680
7685
7690
7695
7700
7705
7710
7715
7720
7725
7730
7735
7740
7745
7750
7755
7760
7765
7770
7775
7780
7785
7790
7795
7800
7805
7810
7815
7820
7825
7830
7835
7840
7845
7850
7855
7860
7865
7870
7875
7880
7885
7890
7895
7900
7905
7910
7915
7920
7925
7930
7935
7940
7945
7950
7955
7960
7965
7970
7975
7980
7985
7990
7995
8000
8005
8010
8015
8020
8025
8030
8035
8040
8045
8050
8055
8060
8065
8070
8075
8080
8085
8090
8095
8100
8105
8110
8115
8120
8125
8130
8135
8140
8145
8150
8155
8160
8165
8170
8175
8180
8185
8190
8195
8200
8205
8210
8215
8220
8225
8230
8235
8240
8245
8250
8255
8260
8265
8270
8275
8280
8285
8290
8295
8300
8305
8310
8315
8320
8325
8330
8335
8340
8345
8350
8355
8360
8365
8370
8375
8380
8385
8390
8395
8400
8405
8410
8415
8420
8425
8430
8435
8440
8445
8450
8455
8460
8465
8470
8475
8480
8485
8490
8495
8500
8505
8510
8515
8520
8525
8530
8535
8540
8545
8550
8555
8560
8565
8570
8575
8580
8585
8590
8595
8600
8605
8610
8615
8620
8625
8630
8635
8640
8645
8650
8655
8660
8665
8670
8675
8680
8685
8690
8695
8700
8705
8710
8715
8720
8725
8730
8735
8740
8745
8750
8755
8760
8765
8770
8775
8780
8785
8790
8795
8800
8805
8810
8815
8820
8825
8830
8835
8840
8845
8850
8855
8860
8865
8870
8875
8880
8885
8890
8895
8900
8905
8910
8915
8920
8925
8930
8935
8940
8945
8950
8955
8960
8965
8970
8975
8980
8985
8990
8995
9000
9005
9010
9015
9020
9025
9030
9035
9040
9045
9050
9055
9060
9065
9070
9075
9080
9085
9090
9095
9100
9105
9110
9115
9120
9125
9130
9135
9140
9145
9150
9155
9160
9165
9170
9175
9180
9185
9190
9195
9200
9205
9210
9215
9220
9225
9230
9235
9240
9245
9250
9255
9260
9265
9270
9275
9280
9285
9290
9295
9300
9305
9310
9315
9320
9325
9330
9335
9340
9345
9350
9

his animi negotium agitur. Verum, eloquentiam ut aliqua ex parte admittat, seſſivitatē certē illam ſive urbanitatem, quæ facietis jocisq; plurimum conſtat, quāq; in oratore probant laudamq; dicendi magiſtri, in philoſopho Stoicorum gens ſevera vix ſenat. Si- quidem illi, ut Laert. in Zenon. Ἀσκήσεις ὁρῶντες τὴν ψυχὴν τοῦ σώματος, τὴν μὴτε αὐτῶν πρὸς ἡδονὴν ὀμιλεῖν, μὴτε πῶς διδόναι τὰ πρὸς ἡδονὴν πρὸς ἑαυτῶν, καὶ ἄλλας ὅτι ἐν αὐτοῖς, περὶ πλεονεξίας καὶ ῥημάτων τῶν αὐτῶν ὄντων, ὅτι πρὸς μὴν συμφοροποιῶν ἡρώων, πρὸς ὅτι πρὸς πᾶσι τὸ πένυ Stob. tom. 1. l. 2. tit. 4. § 8. αὐτῶν λόγους τὴν σωφροσύνην, καὶ ὅτι ὅταν ἔτε πρὸς ἑαυτῶν πνί, ἔτε πρὸς ἑαυτῶν τὴν πρὸς ἡδονὴν λόγους. Itaq; Epictet. Enchir. c. 3. 2. ubi characterem typumq; certum delineat, gem in congressibus ac conventibus obſervari poſſulat, § 13. Ἀπὸ τοῦ ὅτι τὸ γὰρ αὐτῶν κινεῖν ἀλλοτρίους τὸ ὁ τῶν πρὸς εἰς ἡδονὴν, καὶ ἄρα ἵκανός τὸν αὐτῶν πρὸς σε ὅτι πλεονεξίας ἀνέ- ρων. Marcus ipſe l. 3. § 5. Μὴτε κομψία τὸν δύναι- σαι καλλωπίζεσθαι.

Tὸ μὴ ἐν ταύτῃ κατ' ὅκον ἀπειλεῖν] domi neq; veſtiti, neq; aliis hujusmodi rebus utendum. Xyl. quod merito notat Annotator Lugdunensis. Quasi ve- ro, inquit, domi nudum ambulare oportet. tu certe, ne domi ſtola ſemineā, vel talarī, qale eſt ſyrma Citha- rædorum & Scenicorum, utaris. id enim eſt ſtola. Fu- it reverā ſtola veſtis muliebris. unde illud Tullii in Antonium Philipp. 2. Sumptiſti virilem togam, quam ſtatim muliebrem ſtola reddidiſti. Et Petronii illud de cincedo; Quid ille alter, qui toga virilis dico ſto- lam ſumpſi? ita enim reſtituenda trajectione viriata dictio. Fuerit & Citharædorum ac Scenicorum ſyr- ma; (quam ſyrma proprie non tam veſtis ipſa, quam pars veſtis oblonga, quæ ſolum verrit, cauda gi- buſdam, noſtris trahu dicta, aut ejuſmodi ſaltem, gal- lis illa:) at ſemineo amictu, & citharæ dico aut Scenico multo minus, nec domi, nec foris indutum conſpici Marcum noſtrum ullo modo oportebat. Sto- lam itaq; (ut nihil dicam de Medorum ſtola peculi- ariter ſic dicta, quam deſcribit Xenophon pæd. l. 8.) laxius noſter hic uſurpāſſe videtur, pro toga, ſive pro- lixiore gavis veſte, quā induti in publicum procedere ſolebant. Aliam enim domeſticam veſtem habebant pleriq; qui notæ ſaltem alicuius erant, aliam foren- ſem. Cicero de ſinibus l. 2. Aut ut veſtitum, ſic ſententiam habeam, aliam domeſticam, aliam forenſem. Cato in carmine de moribus, apud Gellium l. 11. c. 2. Veſtiri in foro honeſte, mos erat; domi, quod ſatis erat. Plutarchus Sylla; ἐδύτο, ὅτι ἀνδρῶν μὴ ὀκνεῖν, ἀν- δρῶν ὅτι εἰς ἀρετὴν πρὸς ἑαυτῶν. Veſtem aliam, cum domi maneret, aliam cum ad forum procederet. Sve- ton. l. 9. c. 8. de Vitellio: Subito à militibus è cu- biculo raptus, ita ut erat in veſte domeſtica, Impera- tor eſt conſultatus. De Maximo & Balbino Imper- Herodianus, Ἀρχαῖοι τῶν πρὸς ἑαυτῶν, ἀνέμειναν- τες ὅτι εἰς εἶναι πρὸς τοῖς σώματιν ἐδύτο, καὶ τὰς

ἑτα ὅμοι διατελέσονται. Senem utrumq; corripunt, laceratiſque veſtibus gas gerebant, vilioribus ſanè, utpote domi ſe continentiū, &c. De Hunnis Am- mian. hiſt. l. 31. Nec eſt alia illis domeſtica veſtis, alia forenſis. Itaq; tam domi forenſi veſte uti, cui- obſtatis ac ſallus, quā foris domeſtica, ruditiſ ac ruſticitatiſ fuerit. Romanis Forenſis Toga. Noni- us Toga à togendo dicta, veſtimentum, quod in foro amicumur, quod & Teſtum dictum antiq; tradit idem ex Titinii Geminā; (ita reſtituente Lud. Carrio- ne antiq. lect. l. 1. c. 11.)

—ſi rus

Cum ſorto inſtituit ire, claves illic

Abſtrudi jubeo, ecce nō ſit copia.

id eſt, Toga ruſtica, inquit Nonius: nimis forſan de ſuo liberaliſ. ſiquidem togam, quam in foro, ſive foris, geſtare ſolebant, Romani (quod Baytius de re veſti. obſervat) ubi domum redierant, componere & ſe- ponere conſueverant: niſi ſi qui faſtuoſiores forſan fu- erant. Hoc autem quod à Ruſtico accepit ſe Marcus ſcribit, poſuiſſe & à Pio patre, obſervat Clarifſ. Ca- ſavb. gem & viſum ab amicis cum privatis veſtibus, (id eſt, ſine toga, tunicaum tantum, aut, ſi frigus eſſet, pauculum) & domeſtica quadam genere, re- fert Capitolinus. Vero itaq; ne togā indutus intra ades obambulare. narrat enim de ſe Marcus, non præcipit. Nec illud prætereundum pro ἐν ταύτῃ Svidam hic, ἐν ταύτῃ legere. quod veſtem philoſophi- cam H. Stephanus eſſe vult, ad ſtola inſtar talarum. 30 Amictus certē iſtiusmodi uſum, tanquam ſallus gra- vitatiſque affectatæ indicium, in Phariſæis notat D. Chriſtus, re eſdem planè cum Marco verbis; ὅτι δὲ λόντων ἐν ταύτῃ ἀπειπᾶν. qui ſtolis, ſive togis, ve- ſtibus prolixis ad talos demifſis, induti, libenter ob- ambulat. Marc. c. 12. v. 38. & Luc. c. 20. v. 46. Faſtus itidem, ſed & molliſci ſimul, Flaccus epod. 4. in Mena Pompeii Magni liberto.

Videſne ſacram metiente te viam,

Cum bis ter ulnarum togā,

Ut ora vertat huc & huc euntium

Liberrima indignatio.

hujus Cicero itidem in Catilini aſſectis. Pexo capillo nitidos, manicatis ac talaribus tunicis, (ita Nonius, triſtis, merito exerto, reddit) Velis amictos, non togis.

Τὸ ἐπιβόλια ἀρετῶν γεγεῖν] Seneca epiſt. 75. Lucilio congerenti, quod minus accuratè ſcriberet: Qualis ſermo meus eſſet, ſi unā ſederemus aut ambu- larēmus, illaboratus & facilis; tales eſſe epiſtolas meas volo, quæ nihil habeant accreſcitum, nec fictum.

50 Philoſtratus item de charactere epiſtolico; Ἐχέτω ὅτι τὸ ἐνυμνον ἐν τῷ μὴ ἐργαζομένῳ. Ἐπὶ τῷ χαρματι- μῶν, φιλοτιμειῖται ἐξ ἑαυτοῦ εἰδοτιμία ὅτι ἐν ὁμογενείῳ. Qin & idem ex Regibus Marcum aſ- ſerit in hoc ſcriptionis genere primas uſiſſe: πρὸς γὰρ, inquit, τῷ κακῷ λόγῳ τὸ λόγῳ, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν τῶν ὁδῶν ἐπὶ τῷ πῶ τῷ τοῖς χαρμασι. Siquidem præter limitum

in

Marcus usus videtur lib. 4. § 36. & lib. 9. § 3.

Μηδὲ τοῖς ψευδαλέσι ταχέως συγκαταπέθεσθαι [ἀλλοι], vel ψεῖ [αὐτῶ] λαλέει, Xyland. ut vel de calumniatoribus, vel de ardelionibus, qos Græci ψευματολόγος, cavtio data intelligatur. Verum retineri potest illud ψευδαλέιν, ut blatorones, garruli, nugacésque designentur. Aristoph. concionatur.

Μὴ ψευδαλέω.--

Idemq; de Euripide in *Nebulis*, si Laërtio l. 2. in *Socratic* credimus, [Ἐυεπίδης δ' ὁ τὰς ψευδαλέας ποιῶν] τὸς ψευδαλέους, ἔπειθε τοὺς σφῶας. atq; ita Svidas adductis etiam Marci ipsius verbis. ψευδαλέω. ἀντὶ τοῦ ψευτολογεῖν, φλυαρεῖν. Hinc περικαλλήματα, vocabulum eidem restituendum, in Καταχρηστικά, pro quo perperam ibi ψευδαλέματα legitur. Sic enim Etymologus: περικαλλήματα. ψευδαλέματα. & Svidas alibi, Κομψόν, ἀντὶ τρυφῆς. Cui suffragatur & quod Scholiastes ad *Sophoclis Antigona*. Κομψόν, περικαλλήματα. καὶ ἐκ τούτου, ὅτι καὶ ἡμεῖς περικαλλήματα καλεῖται. qæ novissima laudans D. Heinsius, in ad *Cor.* ep. 1. c. 13. v. 4. περικαλλήματα & περικαλλήματα legit. Inde & Aristophani in *Ranibus*, Ἀντὶ ψευδαλέας. quod Schol. pessime, καὶ εἰδὼτα λαλεῖν, est interpretatus. Vide Gellium l. 1. c. 15. melius Svidas ὅτι καὶ ἐν τῇ περικαλλήματι. qem loquacitate vel superare vel compescere nullus possit.

Τὸ ἐπιτυχεῖν] qdā incidere. Cas. melius forsan, nasci sim; cum non casu fortuito, sed amici hominis Marci commodo prospicientis, beneficio an officio, commentariorum illorum compos sit factus. quo sensu & ἐπιτυχεῖν pro adipisci usurpatur. Verum Xyl. vertit, qdā commentarios legerim. nec spernenda ea versio. siq; idem χαρμῶν ἐπιτυχεῖν est scriptum legere. Apud Herodianum l. 4. Antoninus Severi filius, καλεῖται Μακρίνῳ ἀποστῆναι & ἰδεῖσθαι, ἐπιτυχεῖν τοῖς χαρμῶν, καὶ εἰ πῶς ἐπιτυχῶν εἴη, διαλασεῖται αὐτῷ. Macrinum jubet, ubi secesserit, literas ad se datas sibi; in manum traditas, privatim legere, & si qid contineant, qdā properato opus sit, id sibi indicare. atq; ita accipere licuerit etiam in illis Dioscoridis. in præfat. Oper. Παρακαλεῖται δὲ σε, καὶ τοὺς ἐπιστολῶν, τοῖς ἐπιτυχῶν. qm commentarios istos lecturi sint, tam potest verti, qam, qm in eosdem inciderint, vel coslem nasci fuerint.

Τοῖς ἐπιτυχῶν ἐπιτυχῶν] Itā in operis proæmio indigitat Arrianus ipse dissertationes Epicteti, qas diligentia illius debemus. Idemq; qdā havd perinde vulgō innotescit, *Enchiridion* qosq; concinnavit ex ejusdem dictis collectaneis, qdā ex epistola ad Mægalenum quendam, cui commentarium illum inscripsit, constare monet Simplicius in prolegomenis ad eundem. Verum peritille videtur epistola illa, unā cum Philosophi ipsius vita, qam & prolixè descripsisse Arrianum eundem ex eodem autore discimus: qm

cum Epicteto superstes fuisse videatur, & post obitum ejusdem tum dissertationes dictaq; collectanea, cum & historiam illam conscripsisse, havd sit probabile, qdā Svidas refert, Epictetum ipsum ad Marci imperium pertigisse. Vide ad l. 7. § 19. & l. 8. § 31.

§ 8. Ἀπολλωνίου] Usus est & Apollonio Chalcedonio (Chalcidensis, Salmast. & Casaub. qanqam & Euseb. χαλκεδόνιον.) Stoico Philosopho. Jul. Capitolinus. qm & in imperatoriam dignitatem jam adscitum ad domum Apollonii discendi causā ventitasse testatur. De eodem idem in *Pio*: Cūm Apollonium, qem Chalcede acciverat, ad Tiberianam domum, in qā habitabat, vocasset, ut ei Marcum Antoninum traderet, atq; ille dixisset, Non magister ad discipulum debet venire, sed discipulus ad Magistrum; risit eum, dicens, Facilius fuit Apollonio à Chalcede Roman venire, qm à domo sua in palatium: cuius avaritiam etiam Mercedibus notavit. Qm & Lucianus eundem à Memonacte Cynico peritricum meminit, cūm de ipso accomitatu ejus ad Imperatorem proficiscentis, per ludibrium diceret, *En Apollonium & Argonavi* ejus: quasi vellus aureum petiturus, hoc est, questus causā, se ad avlam regiam conferret. Hunc autem Apollonium Nicomediensem Dio cur dicat, alii dispiciant. Ac fieri potest ut Arriani nomen interciderit, qem & Philosophum vocat Eusebius, & Nicomediensem fuisse testatur, & inter Marci nostri magistros recenset. Ceterum Apollonius idem hic esse videtur, qem Epiphan. l. 2. tom. 1. har 36. Ἀπολλωνίου ἐπὶ τῷ vocat, & à qo Bardehanem de fide deserenda frustra sollicitatum refert.

Ἀναμνηστικὸς ἀνύστατος] De hoc ipso, inter alia, loco, cūm clarissimum virum dominum Cl. Salmastium, cui ob operam in hoc opere defungendo lubentissimè ac candidissimè præbitam, plurimum debere me semper agnoscam, per epistolam consuluisse, is in hac verba responsum dedit; Τὸ ἀναμνηστικὸς ἀνύστατος. Hominis est qm certo semper proposito & consilio res agit; qm non fluctuat in deliberatione sua, nec qicquam incertis fortune casibus eorum qā acturus est committit: qdā qm faciunt, καὶ δὲ τῶν περὶ τὰς Græci eos dicunt. τὸ ἀνύστατος igitur in eo est, qm nihil aggredditur, nisi cuius certus est futurus eventus. καὶ δὲ ἐν τῷ βίῳ Græci dicunt, qm vitam suam periculis exponunt. καὶ δὲ δὲ & καὶ δὲ ἀναμνηστικὸς ἀνύστατος, ille dux vel Imperator dicitur, qm prælium cum hoste committit, de exitu securus, qem fortune commendat. Incertus auctor apud Svidam: Τὸ στρατηγὸς ἀνύστατος ἐστὶν καὶ δὲ ἀναμνηστικὸς ἀνύστατος. Polybius apud eundem: Οἱ μὲν ἀπορίστην καὶ μανίαν ἐρασταί εἶναι, τὸ παραβιάζον καὶ καὶ δὲ τὸ βίῳ. qdā ipse exponit, Παρεμβόλος τὸ περὶ τὴν καὶ δὲ ἀνύστατος. (qibus adjici potest, qdā Svidas idem: καὶ δὲ καὶ δὲ, εἰς κινδύνον προσηνέει. καὶ δὲ παραβιάζον, (καὶ δὲ) καὶ δὲ ἐν τῷ βίῳ. Et rursus, Ἐγκωμίστην τοῖς περὶ τὰς καὶ δὲ ἀνύστατος τὸ ἀνύστατον, καὶ δὲ ἀνύστατον, ἀνύστατον καὶ δὲ.

Pius, Permite illi, ut homo sit; neque enim vel philosophia, vel imperium, tollit affectus. ut in hoc saltem vel Apollonio, vel Socrati dispar videatur. Verum Dio de animi moderatione sinceritatēq; minimē fucatā, non de affectibus istiusmodi, locutus videtur. Capitoline q; secum constare possit, ipse viderit. Caterum Svidas, vel alius qis apud Svidam, Apollonio Tyanensi tribuit, qd de Chalcidensi Marcus istic, in 'Acti. 'Acti γὰρ τὴν σοφὴν εἰς ἡμῶν, ἐν ἀλγυριστῶν ὁξείας, ἐν ἀποβολῇ τέκνον, ἐν μαχαίρῃ νόστον. διος δὲ Ἀπολλωνίου ὁ Τυανεύς. Ad quem locum Portus mirum in modum, sed incautum, se torquet.

Ἐπὶ παραδείσματος ζῶντος] Ennodius, l. 1. op. 1. Domi habes, unde adhortationis meae vix sumas exempla. Qam autem vix habeant vix exempla ista, docet Seneca Epist. 6. Plus tibi, inquit, vixit rex, q̄ conviciatus, q̄m oratio proderit. in rem praesentem vixit oportet. primum, qia homines amplius oculis q̄m auribus credimus. deinde qia longum est iter per vicia, breve q̄ efficac per exempla. Zenonem Cleantes non expressisset, si cum tantummodo audisset. Vix ejus interfuit, secreta perspexit, observavit illum, utrum ex formula sua viveret. plus Plato ex moribus q̄m ex verbis Socratis traxit. Metrodorum, q̄ Hermachum, q̄ Polyanum, magnos viros, non schola Epicuri, sed contubernium fecit. Itaq; Aristides in Alex. Epitaph. ex Platone, Phadr. concludit, Παιδῶν εἰς δόξαν τὰ ἐν τοῖς γράμμασι, πρὸς τὰς ὁμιλίας αὐτῶν ἢ σοφῶν ἀνδρῶν.

Ὅτι δὴ αὐτῶν ὁ αὐτὸς σφοδρότατος τε εἶναι, καὶ ἀκρόν] posse eundem q̄ vehementissimum esse, q̄ remissum esse. pro rerum scil. in qibus versatur, varietate. qd de Pio infrā, § 16. De patre suo Gregor. Naz. in epitaph. Ἀλλ' ἦν ὁ αὐτὸς, ἡμεῖς μὲν, εἰ καὶ πρὸς ἀλλῶν ἐστὶν ὁ αὐτὸς, καὶ τὸ ἡμέτερον. Νό γὰρ τόπον ὡς τὸ πολλὰ μαχρῶν ἀλλήλοις καὶ ἀντικεισμενῶν, ἀπλότῃς καὶ τραχύτῃς, καὶ πρὸς τὸ ἡμεῖς ἐχόμεν μὲν τὰ ἀπεχόμενα, πρὸς τὸ περικλυτὸν δὲ τὰ φιλανθρώπων, ἐκείνῳ σωτῆρῃ δαυμασίας ἀμύτῃς. ἀπείπειν μὲν, ὡς αὐτῶν, μὲν πρὸς ἡμετέρας ὁρμῆς, ὡς ἀπαράλῃ, καὶ ὡς ἐντελέει.

Τὸ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι μὴ διγχευαντῶν] ut in percipienda doctrina me non morosum praebere. Xyl. tanquam in differētes audiendo morositatem eam notaret, qam in auditoribus havi pavis observat multisq; exagitat Plut. lib. de audiendo. at Cal. cui assentior potius, in disciplinis tradendis morositate omnium vult intelligi; utpote qia audientium ac discentium, vel importunitate, vel incapacitate, neviqam offenderetur. Sigidem ut ex Philemone Comico Theophilus ad Avolyc. l. 3.

Κόμῃ τὴν ἀφροσύνην ἀσώτως καὶ δὴ μὲν.

Ἦ ποὺ δὲ ἀνείας ἔχ' ἐν τῇ μέρετι.

Molesta res est fatuus auditor sedens.

Se namq; praestupore non redarguit.

Vide infr. § 9. Τὸ ἀνεπαρκὲς ἢ ἰδιωτῆρ.

Καὶ τὸ εἶναι ἀνθρώπων σωφῶν] Sed circumspicere de homine. Xyl. ut cum clavula priore cohaereat. qd non videtur. ex mplar verum hominis. Cal. ad verbum, q̄ qd viderim hominem. pro σωφῶν avtem σωφῶν legendum conjicit doctissim. Junius. utrumlibet constare poterit. vel qd manifeste id is sentire se ostendebat, vel qd sapienter agebat, qd id sentiret.

Ἐκείνῳ ἢ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν ἡγεμόνα πρὸς ἐμ-] Eodem sensu Heraclitus apud Laert. l. 9. Πολυμαθὴν νόον ἔχει διδάσκει. Ἡρόδοτος γὰρ εἰς ἡδὲ καὶ Πυθαγόραν. Qd Philocephus dictum ab Ambrosio Camald. Laertii interprete pessimē acceptum; a Gellio, cujus codicibus jam diu exciderat, in praefatione operis adductum, restituit simul explicatq; Salmalius exerceit in Solin. Apud Athenaeum deipnosoph. l. 13. secius paulo sic effertur; Πολυμαθὴν νόον ἔχει, ἔχει διδάσκει. qo loco etiam Hipponis Athei, & Timonis Philiassii in eandem fere sententiam dictum refertur, qo pronunciat, πρὸς

Πολυμαθημωσύνης καὶ εἰς νεώτερον ἄλλο. Clemens item Stromat. l. 1. ubi Platonis illud, tanquam ex Democlo, qd in Ἐκαστῷ, legitur, (ubi Socrates πολυμαθεῖαν aliud à φιλοσοφίᾳ esse multis contendit) adduxisset; Μὴ δὲ ἡγεῖν τὸ φιλοσοφεῖν λέγειν, καὶ τὰς τέχνας καταλέγειν, ἔστι πολυμαθὴντα, ἀλλὰ ἄλλο π. Subjungit, Ἡμεῖς γὰρ, ὅτι καὶ, ὡς ἀπὸ ἡδὲ πολυμαθὴν νόον ἔχει ὁ διδάσκει καὶ Ἡράκλειτος. qia locus cum sit depravatissimus, ex

M. S. Helcheli legendo, ὡς ἀπὸ πολυμαθεῖαν νόον ἔχειν, ex parte satis feliciter restituit; sed mendum omnium foedissimum intactum reliquit. legendum ergo, Πολυμαθεῖαν, νόον ἔχειν ἔχει διδάσκει. atq; ita fortasse etiam Athenaeus scripserat. Denique tanquam Democriti idem fere laudat Stobaeus tom. 2. tit. 4. Πολλοὶ πολυμαθεῖς, νόον ἔχ' ἔχουσιν. qd apud nostros vulgari dictio est celebre, Peritissimos q̄sque non q̄ prudentissimos esse. The greatest claraks are not always the wisest men.

Caterum Apollonius bonorum suorum minimum censet, qd alii in se summum reputant: hi verò inane prius ac futile quiddam pronunciant. Vide infr § 9. Τὸ πολυμαθὴς ἀνεπαρκῶς. Optime verò sive Democritus, sive Heraclitus (alterius enim dictum esse nullus ambigo, etiam nomen nullum adscriptum extet) apud Stob. tit. 34. Πολυμαθὴν κέρτα μὲν ἀρετῆς, κέρτα ὅ βλάπτει τὴν ἔχοντα. ἀρετῆς μὲν τὴν δεξιὴν ἀρετῆς βλάπτει ὅ τὴν ῥηϊδίως θανούσῃα πᾶν ἔπει, καὶ ἐν παντὶ θνήσκει. Nec dispar Aristippi

illud, ὅτι πολυμαθὴς στανωσάμενος ὡς ἔχ' οὐ πλείους ἐδίδασκεν καὶ γυμναζομένης ὑπαινύσσει μάλιστα ἢ τὰ δεύσια περὶ σφραγισμένης ἔπει, ἔχ' οὐ πλείους, ἀλλ' οὐ γυμναζομένης ὑπαινύσσει, εἰς σφραγισμένης. Porphyrius denique de abstinent. l. 1. ἐν ἔστιν ἡ εὐδαιμονική ἡμῶν διαίτα, λίγων ἀδυναστῶν καὶ μαθημάτων πρὸς ἡδονῆς, ὡς αὐτὸς πρὸς ῥηϊδίᾳ. -- ἔπει γὰρ εἶναι ἐν δυνά-
λυσ

ferè esse affirmat. Quid autem in Ulyssè Homerus, idem in Cyro prædicat apud Xenophontem p. ad. l. 8. his verbis Chrylantas. Πολλοὶς μὲν δὴ καὶ ἀλλοτὶ κριτέον, ὅτι ἀρχὴν ἀγαθὴν ἔδωκε διαφέρει πατρὸς ἀγαθῆς. οἱ τε γὰρ πατέρες φρονέουσι ὅτι πάλαιον, ὅπως μὴ ποτὲ αὐτοὶ ταῦτα δὴ ἐπιλείψιν. Κύρος δὲ μοι δίνει νῦν συμβαλὲν ἡμῖν, ἀλλ' ἂν ἂν μάλιστ' εὐνοιοῦντες διατελοίμεθα. & Xenophon ipse, lib. eodem; ὅτι ὅτι ἀρχὴν πατρὸς καλῶν. & addit etiam, & à servis, ὅτι εἰς τὸ δουλεύειν κατεσκεύασμένον. Idem hoc de se, ad populum ipsum provocatione factâ, proficitur Tullius Rex, apud Dionysium Halicarn. l. 4. Πᾶσι τοῖς πολίταις, ὡς πατὴρ παρὰ τοῖς αὐτοῖς ἡγεμόν. Quidque ille de Cyro, de Antonino nostri patre Pausanias in Arcadio. Τάτων Εὐσεβὴ πλὴν βασιλέα ἐκάλουν οἱ Ῥωμαῖοι, διότι ἐς τὸ θεῖον πρὶν μάλιστ' ἐφάνετο ἡγεμόν. Δὲ γὰρ ὅτι ἐμὴ καὶ τὸ ὄνομα τὸ Κύρος φέρεται ἂν τὸ ἀρροβυτέρη, πατὴρ ἀνθρώπων καλεῖται. idem & in Justiniano celebrat Procopius de structuris orat. 1. & Arcadio commendat Synesius de Regno. Libanius, orat. 12. Εὐνοίας δὲ πιστὴ τὴν βασιλέα. Et Erasmus in institut. princip. Bonus princeps non alio animo debet esse in suos cives, quàm bonus paterfamilias in suos domesticos. quid enim aliud est regnum quàm magna familia? quid Rex nisi plurimorum pater? His opponuntur δὲ παρὰ βασιλεὺς τὸ πάτρια, καὶ δεσποτικῆς ἀρχῆς ὀρεγόμενοι. Aristot. polit. l. 5. c. 10. Hoc nomine Cambysem notabant Persæ, cum dicerent, ὡς Δαρεῖς μὲν ἦν κατὰ τὸν Καμβύσιν. Κῦρος δὲ πατὴρ. Darium institorem esse, quia mundinabatur omnia; Cambysem herum, quia aiper & insolens; Cyrum patrem, quia mitis, bonus, benignus, beneficus. Herodot. l. 3. Optimè Th. Morus noster:

Legitimus immanissimè
Rex hoc tyrannis interest:
Servos tyrannus qos regit,
Rex liberos putat suos.

Putat? imò habet. pro liberis habet, & habet liberos. 40
Idem: Princeps pius nunquam carebit liberis:
Totius est regni pater.
Princeps abundat ergò felicissimus
Tot liberis, qos erubus.

Καὶ πλὴν ἐννοεῖται] omisit Xyl. propositum, Cal. reddidit. cogitationem, oportuerat. Vide § 3.

Τὸ καὶ εἶναι ζῆν] Refert Laërt. l. 7. in Zenon. Citienf. Zenonem primum in lib. de nat. homin. itavisse, Τέλει δὲ τὸ ὁμοιογενὲς τῇ φύσει ζῆν, quod idem esse τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν. ὅτι ἀρετὴ πρὸς ταῦτα ἡμῶς ἡ φύσις. (quod & Cicero Offic. lib. 3. Quid à Stoicis dicitur, convenienter naturæ vivere, id habet hanc, ut opinor, sententiam, cum virtute congruere semper.) Eum secutum Cleanthem lib. de volup. Hecatonemq; & Posidonium lib. de finib. Verum Jo. Stobæus collectan. tom. 1. l. 2, tit. 4. § 5. Zenonem

asserit τὸ τέλει dixisse, τὸ ὁμοιογενὲς ζῆν. quod cum posteriores deficientius dictum existimarent, Cleanthem primum τὸ τῇ φύσει adjecisse. Subjicit autem ipse, ἰσοδυναμεῖν ταῦτα, τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, καὶ τὸ καλῶς ζῆν, καὶ τὸ ἐν ζῆν. Retinuerunt istud deinceps Stoici. Noster l. 3. § 4. Τὸν ὁμοιογενὲς τῇ φύσει ζῆντων, quod Cicero de finib. lib. 3. Congruenter naturæ convenienterq; vivere. Senec. epist. 5. Nempè propositum nostrum est, secundum naturam vivere. Et de vit. beat. c. 31. Solent dicere, summum bonum esse secundum naturam vivere. Philo Jud. de migrat. Τὸ ἐστὶ τὸ παρὰ τοῖς θεοῖς φιλοσοφῆσαι ἀφ' ὧν τέλει, τὸ ἀκολουθεῖν τῇ φύσει ζῆν. γινέται δὲ, ὅταν ὁ νοῦς εἰς τὴν ἀρετὴν ἀπερὶται ἐλθὼν κατ' ἴχνη. ὁ δὲ λόγος βαίνει, καὶ ἐπὶ τοῖς θεοῖς, ὅτι ἀρετὴν αὐτὸν διαμεμνημένον, καὶ πᾶσι δὲ καὶ πανταχὲ ἔργους τε καὶ λόγους βέλτερον. Idem vult esse, secundum naturam vivere, recta rationis semitam tenere, & Deum sequi, mandatis ipsius per omnia obsequendo. Vide infra ad § 16. & ad lib. 2. § 9, & lib. 4. § 42. & ad lib. 5. § 39.

Τὸ σμῆν δὲ παλαιῶν] Ità l. 2. § 5. καὶ σμῆν. ὁ ἀπὸ πάσης. Vide notas ibi. Contra L. Vero imperii cum Marco consorti, callidam severitatis simulationem impingit Jul. Capitolinus in Marc. Nec à nota saltem aliqua hac in parte Marcum ipsum immunem evasisse idem indicat, dum refert datum ei vitio, quod & fictus fuisset, nec tam simplex quàm videretur, aut quàm vel Pius vel Verus fuisset. Vero certe simplicitatem tribuit Alexander Severus, ubi Antoninorum virtutes peculiare commemorans, dixit Quid Pius sanctius? quid Marco prudentius? quid Vero simplici? quid Bassiano fortius? Lamprid. Qm & de Vero Capitolinus ipse in Pio: Amavit tamen Antoninus Pius simplicitatem ingenii, puritatemq; vivendi: hortatusq; est ut imitaretur & fratrem, ubi puritatem vivendi, καὶ διαίτην, .i. munditiam, interpretatur Casaub. quæ vitio gandoq; affinis est. Verum Capitolino de Vero secum convenire quod possit, viderint alii. mihi locus ille prior in Marco mendii suspectus est: nisi si ita accipi debeat, quod ad Marci mores per tempus aliquod ille se specie saltem tenens accommodaverit. ut fuerit quod in Senatoribus quibusdam Plinius perstringit, lib. 6. epist. 13. temporaria gravitas, vel potius gravitatis imitatio. eò inclinarem lubens, nisi ut vitium ingenitum avtor notasset. Quid autem de Sexto Marcus hic, de Liciniano qæstore pariter Sidonius Apollinar. l. 3. epist. 7. Nihil affectatum simulatumq; vera potius severitas, quàm severitatis imitatio. Vide infra ad § 14. φιλόδοξος.

Τὸ σφαιρὸν ὅτι γίγνεται] In consulendo amicis sagacitatem. Xyl. ut σφαιρὸς hic sit conjectura, & conjectando sagaciter indagare, quid quis velit, quove opus habeat. Atq; ita Marcus ulius est infra, § 14. Μὴ σφαιρὸς σφαιρὸν τὸν οἶον. sed melius Cal. Amicorum ingenia sedulo observare. ut σφαιρὸς istic sit obser-

et Rusticum: qo loco, falsus est Erasmus, (erroris ducem secutus forsitan Joannem Sarisber. Policrat. l. 8. c. 14.) qod ful. Frontonem, cujus meminit Juvenalis Sat. l. v. 12. & prater Juvenalem Tacitus histor. l. 1. & 2. ab Hieronymo designatum censet. Siccatas nomine notat Macrobius, vel apud Macrobius Eusebius, Saturnal. lib. 5. cap. 1. Quatuor sunt, inquit, genera dicendi: copiosum, in qo Cicero dominatur; breve, in qo Salustius regnat: Siccum, qod Frontoni adscribitur: Pingue & floridum, in qo Plinius secundus gonslam, & nunc nullo veterum minor noster Symmachus luxuriatur. Dignitate Consulari a Marco fuisse ornatum, avtor est Avlonius in grat. aff. Gratian. Ex Frontonis ad Marcum Imper. epistolâ (uti videtur) sive oratione aliqâ, citat hanc Charisius instit. grammat. l. 2. Mihi satis abunde honorum est, qos mihi cotidiano tribuis. Nec illud omisum velim, videri Frontonem hunc adversus Christianos vel scripsisse, vel egisse, ex Minutio Felice, cujus hæc in Ollavio verba; Sic de isto & tuus Fronto, non ut affirmator, testimonium fecit; sed convicium, ut orator, aspersit.

Επιστολὴν] ut scirem. Xyl. potius ut considerarem, animadverterem: est enim ab ἐπιστολῇ, non ab ἐπιστολῇ. Vide supr. § 6. ἀποστολὴν.

Ὅσα ἢ τυραννικὴ βασιλεία, καὶ πολυμία, καὶ ἀποστολὴς] Polyb. hist. l. 2. αὐτὸ γὰρ τυραννία [τὸ πλείονος ἀποστολῆς τῆς ἐν ἀνθρώποις ἀδυναμίας καὶ παρανομίας. Thyestes apud Senecam:

Ut nemo doceat fraudis & sceleris vias,
Regnum docebit.--

& Ubique tantum honesta dominanti licent,
Precario regnatur.--

& --sanctitas, pictas, fides,
Privata bona sunt: reges, qâ volunt, eant.
Scilicet, ut idem Agamemn.

Id esse regni maximum pignus putant,

Si quicquid aliis non licet, solis licet.

& Lepidus apud Salust. Omnia retinendæ dominationi honesta esse. Caterum regnum illi cum dicunt, tyrannidem intelligunt. Quam enim, ut Aristot. polit. l. 1. c. 2. Πρώτη καὶ δευτέρα, ἡ βασιλεία. Regnumque res sit inter Deos hominēsq; (Ethnicum pro ritu suo loquentem habes) pulcherrima. Livius l. 2. unde & Plato polit. 9. pronunciat, ὅς πᾶσι δὴλον, ὅτι πλείους τυραννίδος μὴ ἢ ἐστὶν ἀδελωτέας, βασιλευσίδος ἢ ἢ ἐν εὐδαίμονες εἶναι. nihil mirum, si (qod Polybius l. 6.) συμπαρονομαζομένη καὶ συγχρόνως πάντες οἱ μόνον, καὶ ὅσον οἱ τοῖς εἰσὶ, τὸ τῆς βασιλείας ἐνόνται. si inquam, monarcha quivis, tyranni quoque quantum possunt, ementito regni nomine abutantur. Inter tyrannum interim, regēque justum quantum interfit, nemo melius Dione Prus. docebit, oratione qæ de Regno est. l. 1. & 3. & qæ

est de tyrannide, 6. cui Synefum adjungere licet lib. de Regno. & è recentioribus Erasmus in institutione principis Christiani. Sed nec tyrannum quisquam accuratius depinxerit, qam Plato id præstitit, politic. l. 8. & 9.

Βασιλεία] tyrannicam invidentiam dicit; si ve qâ illis invidetur.

De qâ Statius l. 5. Sylv. 1.

Quam impacatâ consanguinitate ligavit
Fortunam invidiamq; Deus?--

Et in eandem ferè mentem Tragicus in Theb.

Simul ista mundi conditor posuit Deus,

Odiū atq; regnum.--

Et Attius apud Cicer. Offic. l. 3.

Multi iniqui atq; infideles regno, pauci sunt boni.
Unde Lycus apud M. Senecam Herc. fur. 2. 2.

Ars prima regni est, posse te invidiam pati. & de Dionysio Siculo tyranno, Corinthi agente, Justinus, l. 21. Laborabat invidiam prateritorum, contemptu presentium demere; expertus, qam invidia tyrannorum forent etiam sine opibus nomina. Sive etiam ipsam tyrannorum invidentiam, qâ illi cum sese invicem invisos, tum & bonos quosvis etiam exolos, habent. Siqdem ut Clavdian. de Honor. Coss. 4.

--Sors ista tyrannis

Convenit, invidiant claris, fortēq; trucident.

Τυραννίς] Hypocrisim dicit tyrannicam, qâ illos cum primis diligere & in pretio habere se simulant, qos qam maxime oderunt. Tiberius, de qo amplius infr. ad § 14. nullam, ut rebatur, ex virtutibus suis magis qam dissimulationem diligebat. Tacit. annal. l. 4. De Domitiano itidem Cassius, Ἀνδραγαθὸν ἐπιλησὲς καὶ ἀληθῶς ἐβέβαια, πάλω γυναικῶν πρῶτον ἐπαράσσει καὶ ἀγαπᾷν αἰεὶ, ὅν αἰ μάλα καὶ ἀποσπάσαι ἠδελον de qo eodem & eundem videas ad lib. 10. § 17. exempla, quibus id comprobatur dederit, habes apud Svetonium l. 12. c. 11. Sed & qâ cuncta simulare ac dissimulare solenne habent, ubi id è re sua esse putant. De Alexandro 6. Pontifice Romano, filioq; ejusdem Valentino, (quem Nic. Machiavellus tanquam exemplar Principibus imitatu dignissimum proponit, de princip. c. 11.) tradit Gviciardinus, hist. l. 6. adeo dissimulatione ac dissimulatione celebres, sive infames potius, fuisse, ut quasi proverbiali dictorio vulgè jactaretur, Pontificem nunquam qod diceret, facere; Valentinum nunquam qod faceret, dicere. Nec aliunde illud Sigismundi Cæsaris essatum; Nescit regnare, qî nescit dissimulare. Æn. Sylv. in Panorm. l. 1. Elegantissimè vir illustrissimus Dani. Heinsius Herode aff. 2. Sc. 2.

Non tot recessus abditos ather habet,
Non inferi, non terra, non totum mare,
Quot aula, qam deserta vis recti fugit:
Impervia aliis semper est, semper suis.

Huic & ἀποστολῇ ἀντικλῶ illam adjicere licet, καὶ

cunctur. Vide infra § 15. l. 6 § 11. & l. 9. § 13.

§ 13. Κατέλκω] Inter Stoicos, qos avdiverit, Sennam Catullum penit Capitolin. qo loco Catullum legi postulat Cl. Salmastius.

Τὸ ἐπὶ τοῦ διδασκαλῶν ἐνδύματος εὐρημον] Senec. ep. 73. Perē philosophus præceptores suos veneratur & suspicit, qorum beneficio illis se vitiis exuit. Sive, illis in vis exuit. altera lectio à Murēto est, à Liphio altera. Idēmq; epist. 64. Quidni ego magnorum virorum & imagines habeam, & natales celebrem? qid in illos honoris causa semper appellem? Qam venerationem præceptoribus meis debeo, eandem illis præceptoribus generis humani, à qibus tanti boni initia fluxerunt. Si Consulem video aut Prætozem, omnia qibus honor haberi solent, faciam; ego desiliam, caput adaperiam, semitā cedam. Qid ergo? d. Catonem utrumq; & Lelium sapientem, & Socratem cum Platone, & Zenonem Ccleanthēmq; in animum meum sine dignatione summa recipiam? Ego verd illos veneror, & tantis nominibus semper assurgo. Juvenal. Sat. 7. v. 206.

Dii majorem umbris tenuem & sine pondere terram spirantesq; crocos, & in urna perpetuum ver,

Q; præceptorem sancti voluere parentis

Esse loco--

Talis Marcus noster, q; ut Capitol. Tantum honoris magistris suis detulit, ut imagines eorum avreas in larario haberet, ac sepulcra eorum aditu, hostiis, floribus semper honoraret. Talis & Alexander, q; ut Plutarchus est avtor, Aristotelem præceptorem cum primis coluit, & χη ἡσὼν τὸ πειρὸς ἀγαπᾶν διδιδτας, ὡς δὲ ἐκείνων μὲν ζῶν, διὰ τῶν τῶ καλῶς ζῶν. Cui sententiæ attipulatur & Aristoteles ipse apud Laert. his verbis. Τῶν γονέων τὸ παιδευόμενος ἐνημοτέρους εἶναι μόνον γεννηθέντων τὸ πρὸς τὸ ζῆν, τὸ δὲ καλῶς ζῆν παραχρᾶς. Et Plut. advers. Colot. Τὸ μὲν ζῆν οἱ γονεὶς μὲν τὸ δὲ καλῶς ζῆν παρὰ τὸ φιλοσοφῶν δικης καὶ νόμου σωδρὸν εἶναι, λόγον ἐπιστημῶν κολαστὴν λαβόντες, εὖ ζῆν. Et Aristides pro Themistocl. Τοῖς ἀπορητή-ουσι εἰς τὴν γένεσιν, καὶ δὲ ὅν ποσῶν ἡδονῶν εἰς τὴν εὖ ζῆν, τούτοις τὴν ποσῶν μετρίαν χάριν ἡγάμε-δα εἶναι εἶχον, μὲν τὸ ἐπὶ τούτων ποσῶν δού-ει τίνων τοῖς γονεῦσι δὲ αὐτὸ τὸ εὖ μόνον ποσῶ-τὴν εἶχον χάριν, καὶ ὁμογενῶν δόξειεν ἡγε-πείτων ἡγεῖν ποσῶν, πῶς ἂν ἐκείνοις πλά-ον πὶ πεποσῶν καὶ δούεν, οἱ πνεῖς ἂν εἶναι μόν-ον, εἰς τὴν ποσῶν αὐτοὶ κατέστησαν, ἀλλὰ καὶ βελ-τίος ἀντὶ κατέστησαν εἰς τὸν εὖ ζῆν.

Τὸ περὶ τὸ τέλει ἀλλοτρίως ἀγαπητικόν] qod in eis rarius, q; sunt in dignitatibus summis constituti. Si- cut enim illi plerumq; ἀσεβότατοι, uti noster mo- nuit supra § 11. Cicer. ad Attic. l. 7. epist. 2. Fili- olā tuā te delectari lator, & probari tibi σεργῶν εν- πικῶ esse τὴν ποσῶν τὸ τέλει.

§ 14. Τοῦ ἀδελφοῦ μὲν Σεβίρου] Οὐδέποτε legen- dum aliquando suspicatus eram ex Dione Cals. & Jul. Capitolino, apud qos Verus, non Severus, Mar- ci frater, adoptione tamen, non genere, (nam Ceio- onii Commodi filius hic fuit) & imperii consors, toties occurrit. Qm & Jos. Scaliger in animadvors, ad Evseb. & Cl. Salmastius in annot. ad Capitol. sic corrigendum uterq; censuit. Errorem consimilem in Galeni, Theophili, Epiphani, aliorumq; scriptis, apud qos ἀντὶ τοῦ Βίσερος, ἢ τοῦ Οὐνερος, Σεβίρου, ἢ Σε- βίρου, pro Vero Severus reperitur, observarunt Gul- stonius noster, ad Galen. Scalig. ad Evseb. Salmas- ad Capitol. Petav. ad Epiphan. Verum cum Verus ille vitæ impurissimæ, & flagitiosissimæ, moribus perditissimis ac profligatissimis fuerit, non video q; potuerit in tam fatido faeculentōq; sterquilinio vir- tutum istiusmodi seges ulla, nedum tam ampla, qam illic depingitur, deprehendi. Clavdium itaq; Seve- rum philosophiæ Peripateticæ διασώτην, qem inter ceteros avdivisse Marcum nostrum avtozem habemus Capitolinum, intellexisse fors fuerit. Eoq; magis hunc voluisse videri possit, qod hujus ipsius, à qo tamen multa traxerit necesse est, nuspam alibi meminerit. Sed nec istud satisfacit, cum nec q; ratione fratrem illum appellaret, occurrat; & fratris qasi ger- mani & genuini infra rursus meminisse videatur § 17. alioq; qid si pro ἀδελφῷ legamus φίλῳ? ut ami- cus, non frater indigetur Severus iste: qo modo Nabud Nathanides Solomonis Regis amicus. Reg. l. 3. c. 4. v. 5. Verum istud potius Jun. Rustici fu- erit; de qo vide sis, q; ex Capitolino supra adduxi- mus ad § 7. & q; apud eundem de eodem sequunt. Proinde caligine sepius undiq; nihil lucis cum afful- geat, nihil certi renunciare datur. Ego itaq; ἐπέχω, & (qod in ambiguis solet) mihi non ligere, inge- nue profiteor. Addito tamen, potuisse Marci con- sanguineum aliquem q; προαυι materni utriusq; com- munitis (Catilius Severus dictus is, Capitol.) no- men gesserit, fratris nomine designari. alii vide- rint.

Φιλόκειον] De Vero Capitolinus, enumeratis omnibus ejus magistris in diverso genere scientia- rum, Hos omnes, inquit, amavit unice, atq; ab his in- vicem dilectus est. Atq; hoc esse τὸ φιλόκειον, qod à Fratre suo Vero didicisse Marcus profiteatur, cen- set Salmas. ad Capit. ambigo tamen. Marci verd τὸ φιλόκειον habemus à Capitolino his verbis, com- mendatum, dixerim, an perstrictum? Jam in suos tantā fuit benignitate, ut cum in omnes propinqos cuncta honoris ornamenta contulerit, tum in filium Commodum, & qidem scelestum atq; impurum, citò nomen Cæsaris, & mox sacerdotium, statimq; nomen Imperatoris, ac triumpho participationem, & consu- latum.

Φιλάνθρωπος] Simpliciter certē Vero tribuisse Severum, eandemq; in illo adamasse Pium monui-

mus

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL. 2.3.9

ἐκείθεν ἐναντιώδης ἔρχε, καὶ διὰ τοῦτο, τοῦ μὴ
τῆς ἀληθείας, τοῦ δ' τῆς δουλείας ἐνεκα ἡχθαίρε.
Sed & de Domitiano, Cassius idem, lib. 6, 7. Καὶ
τοὶ καὶ τοῦτο δεινότερον ἔχον, ὅτι καὶ κολακείας
ἡδύλα, καὶ ἀμφοτέρους ὁμοίως ἡχθετο, καὶ τοῖς δεσ-
πταῖς, καὶ τοῖς μὴ τοῖς μὴ, ὅτι ὡπαδεύει, τοῖς δ'
ὅτι καὶ ἀφαιρῶν ἐβίβων.

§ 15. Παρόχλησις Μαξίμου] Maximus me ad-
hortatus est. Xyl. Verum addititium videtur [καὶ
σι;] illud. lego, Παρὰ, ut supra. atque ita citare
comperio H. Casavbonum ad vitam Marci. Lege-
re tamen videtur Salmast. ibid. Παρὰ Κατέλα καὶ
Μαξίμου. Sed cum Caluli supra § 13. meminerit,
quare denuo, præter morem suum, eundem reponere
sibi, quod olim voluerat, vir candidissimus profite-
tur. Meric. Cal. Παρὰ Κλ. Μαξίμου, à Claudio
Maximo. Cl. Maximus inter Stoicos à Capitolino
recensetur, quibus Marcus noster in disciplinam se
dederit. Verum nec viro clarissimo ea lectio probatur
; quum nec in aliis citandis duplici nomine sit
ulius, παρὰ ἑνὸς, παρὰ Διογνήτου, παρὰ Ροσίου,
παρὰ Σέξτου, παρὰ Φεργύτου, παρὰ Κατέλου.
Ergo & hic scripsit, inquit, παρὰ Μαξίμου. Et sic
legendum censuo. Cui accedit & ad Capitolinum
Casavboni patris calculus, qui solis cognominibus
Catulum Maximūque monet, à Marco in hoc scripto
nuncupatos. Etiam si autem Μαξίμου Τύρον Evle-
bius in canone chronico (ut ex Georgio mona-
cho patet, qui eundem transcripsit) inter Marci no-
stri præceptores collocaverit; unde & supplendus
videtur Marianus Scotus, apud quem Maximi nomen
intercidit, Tyrii remansit; vix adducor tamen ut
credam quod Viri illustres Jof. Scaliger notis in Eu-
seb. & Jac. Cappellus histor. Eccles. cent. 2. avu-
mant, Maximum hunc, Tyrium illum esse, cujus ex-
tant διυλέξεις, cum iste quantus quantus est, totus
Platonius esse videatur, illum Stoicum extitisse con-
sentiant avtores. Sed & Tyrium istum sub Com-
modo, non sub Marco, Romæ διατρέψαι Svidas
prodiderit.

Τὸ κρατεῖν ἑαυτῶ] ut suo exemplo seipsum re-
gerem. Xyl. ad verbum, se convincere, vel, sui con-
vincentem, sive potentem esse, ut Flaccus, carm. l. 3.
od. 19. & Seneca, ad Marc. c. 20. vel etiam, sibi
imperiosum, ut Flaccus idem Serm. l. 2. c. 7.

Quam igitur liber? Sapiens, sibi qui impe-
riofus.

Sic κρατεῖν τῆς χειρὸς apud Plutarchum Aristides.
de Themistocle quem peculatus reum agebat, ex
Tragico an Comico aliquo;

Χειρὸς μὲν αὐτοῦ, τῆς δ' χειρὸς ἡ κρατῶν.

Sapiens quidem vir, sed manus non continens.

h. e. manum (à publico, sive alieno) continere ac
cohibere havi potis. Et κρατεῖν ὀργῆς. Dionysius
Halicarn. apud Stob. tom. 2. tit. 20. Ὅτι μεγάλῃ

καὶ δονῶντος ἔθ' καὶ ὀργῇ τῷ κρατεῖν ὀργῆς, ἡ παρ-
νοία καὶ ἡ φυλακὴ τῶ μὴ ἀφίππευσιν μέλλων. Ὁφ-
γῆς κρατεῖν dixit, quod ὀργῇ κρατεῖν Menander.

Ὅσος τὸ κρατεῖν ἐστὶ τῷ ὀργῇ πόθος;

Cohibere quantum impetus est ira labor!

Rex sapientissimus, Proverb. c. 16. v. 32. Potior
est longinimis robustos, qui in animum suum impe-
rium obtinet, expugnante civitatem. Græc. Κρεί-
σων ἀνὴρ μακρόθυμος ἰσχυρὸς δ' ὁ κρατεῖν ὀργῆς,
καταλαβανούμενος πόλιν. Optimè, Siquidem, ut
Plut. de ira cohib. Ἀνθρώπων μὲν κρατῶν, καὶ
χείρεσι βελπόνων, ὡς ἔρεξε τὸ δ' ἐν ψυχῇ σπου-
αὶ θυμὸς ὁρόπων, μεγάλῃς δὲ καὶ νικητικῇς ἰσχύος.
Socratis dictum est, à Stobæo relatum tom. 1. l. 2.
tit. 7. μερίστην μὲν ἀρχὴν ἔθ' τῷ βασιλείᾳ, ἀε-
σιν δ' τὸ ἑαυτῶ ἀρχεῖν. & de Alexandro Plut. τὰ
νικῶν τῶν πλεονέκων, τὸ κρατεῖν ἑαυτῶ βασιλευ-
σιν ἡγεῖτο. Seneca, de Benef. l. 5. c. 7. Gentes
facilius est barbaras impatientesque alieni arbitrii re-
gere, quam animum suum continere, & tradere sibi.
& epist. 75. Hæc est absoluta libertas, in seipsum
habere maximam potestatem. inestimabile bonum est
suum fieri. Et, epist. 113. Sibi imperare maximum
est imperium. Et, quæst. nat. l. 3. Nulla major est
victoria, quam vitia domuisse. innumerabiles sunt, qui
urbes, qui populos habuere in potestate; paucissimi, qui
se. Horat. Carm. l. 2. od. 2.

Latius regnes avidum domando

Spiritus, quam si Libyam remotis

Gadibus jungas, & uterge Panus

Serviat uni.

Et Clavd. de 4. Conf. Honor.

--tunc omnia jura tenebis,

Cum poteris rex esse tui.--

Rectius enim is appellabitur Rex, (qui hoc præsti-
terit,) quam Targinius, qui nec se nec suos regere po-
tuit. Cic. de fin. l. 3. Dio Prus. Orat. 49. Τὸ
γὰρ ὅπως φιλοσοφῶ τὸ ἔργον, ἡ αὐτῶ ἀρχή. Τῷ δ'
τῷ ἀρχῇ ταύτῃ ἰσχυρὸς καὶ ἐκράτος ἐρεται, ὁ
χρηστικὸς ἦδη καὶ συμπάσαν ἀνθρώπων κρείττω γί-
νεται. Et rursum, Ὁ τοῖσιν φιλοσοφῶν εἰς αὐτῶ
ἀρχῇ τῷ παντὶ χρηστικότερος, ἢ συμπάσαν τὴν
ἐλληνικὴν, συμπάσαν δ' βαρβάρων βασιλεύει. Vide
l. 2. § 2. & l. 11. § 29.

Κατὰ μὲν τὴν παρρησίαν] ita Basil. Verum πα-
ρρησίαν vox est navci. παρρησίαν D. Junius vult.
quod Xyl. etiam legisse videtur, quum præcipitem ver-
tit. Est enim παρρησίαν proprie qui transversus ab-
ripitur; etque optimè opponitur, qui in suo sui impe-
rio se continet. ita Herodian. l. 8. de quibusdam
qui fluvium tranare volentes in aquas unâ cum equis
se dederant, παρενέχθητις ἀπὸ τοῖσιν. Vi fluminis
abrupti perierant. inde ἡ παραρροὴ à torrente flu-
mine translata, l. 5. § 23 & l. 12 § 14 ὁ κα-
δὼν παρερρέει, astus abrupte, dicitur. at Lugd.
παρρησίαν exhibet. quod securus M. Calab. cir-
cumactum

Cynanthus reddidit. Atque idē *αἰσχροπρεπὲς* etiam usurpatus ab Apollodoro, de hominibus instabilibus, qui eam iudicio certo nulli nituntur, ab aliis facili circumaguntur, at *ἔφ' ἑ. c.* & *v. 14.* *καταπλεῖσθαι* *ἑ. c.* *αἰσχροπρεπὲς* *κατὰ δόξαν διδασκαλίας*, metaphorā ductā & navibus *αἰσχροπρεπὲς*, ut prius dictum, at § 8. Sed prius illud magis aridet. Vide *J. 2. § 7.*

Galeno supra ad § 12. adducto, pro rebus ejusmodi nos *circumstantibus*, qz negotium nobis molestandumque aliquam facessant. de qz vocabuli hujus significatione dicemus aliterius ad l. 9. § 12.

Tō ὁρῶντες τὸ ἥδus] mores bene temperati. si-
ne morum ὑβρις temperantem. De Avilio Ci-
cero ad fam. l. 12. ep. 37. Est autem ista tempe-
rantia moderatioque moribus, ut summa severitas,
summa cum humanitate jungatur. Idem de Lenulo
ad Att. l. 4. ep. l. 6. Virum bonum, & magnam
humorem, & in summa magnitudine animi, valde
temperatum temperantem. Tractum videtur ab aëris
condensatione temperari, quando nec aestu torret, nec
verax frigore. Achilles (hujus enim esse docetur
Lact. Aeth. alii) diximus: ὅτι τὸ θερμὸν ἀπο-
σφύ, ὅτε Σαλτ & ὑπὶ πνεύ, ἀλλ' ἐμπαρὸς εἰς
ἤνυσιν, ἀμείβει αὐτὸν ἐκ τῆς ἀναισθησίας &. Pi-
telli & a vino est mitigatus, in quibus miscendi si-
militudo habiles fuerit, (artis autem id esse docet
Athenæus l. 10.) ἀραιὸν ἢ κραιὸν τὸ οἶνον τι-
θεῖσθαι, & ἐμπαρὸν τὸ γρηγορῶν. Plin. de leg.
per. Inde l. 6. de vitæ &. Polluci l. 6. c. 3.

De gentibus antiquissimis et antiquioribus. I. De
ga inuissimam, expellit, nec magni cum molestia
perficerem. Xyl. Negotia, quacunq; ea fuerint, cito
expellat, cum hoc praestaret, exegi M. Calvis
Boecio de re publica et uoluptate Xenophoni in
decur, memorabil. 4. Κατὰ γὰρ πόσους ταῦτα ἐπι-
νοῦν διὰ τὴν ἀσπίδα φαίνεται, ὅσην ἂν πλείονας ἀν-
τιπὸς πρὸς τὴν ἀσπίδα, ἐλάττω ἢ κατὰ τὴν ἀσπίδα
γίγνηται. Thucydides eadem l. 4. "Οὐτὶ γὰρ πα-
ρὰ τὴν πόλιν ἔχουσιν, ἥτις ἂν σπινθὴρ ἐκείνην
ἀλλὰ καὶ τὰ διπλάσια ἐκείνη καὶ τὴν ἑκατάστατα μαχά-
λιν ἐκείνην καὶ ἐκείνην παραπλήσιον καὶ ἄλλοις. Vi-
del. 9. § 11. Utrumq; de de cibis digerendis
concoquendis: unde alimen. a. ἀσπίδα, a. con-
citu facilis, de ἀσπίδα, concoctu difficilis, in
medicorum scriptis frequenter. et inde facili-
tatem uerum fuerit.

4. ³ *Ἡ γὰρ ἀποστολή τοῦ εὐαγγελίου ἐστὶν καὶ ἐξ ἑσῶν, ἀπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος, καὶ ἀπὸ τοῦ κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.* Tantae apud suos fidei exco[m]munionem obtinuit, ut quod nomenque eorum alioqui licitum, hinc etiam injuratum testimonium perhibere Aethienses permittissent. Vid. *act.* 3. § 3. Eadem res apud eosdem avaritiam adeoque pollebari Amilides: sed & apud Romanos

Cato Uticensis. Unde factum, ut de rebus fide omni-
proctus indignis *pauca* diceretur. Tunc *ubi*
est Katoque legatus in dabo. Hoc nō Catone
predicante fidem meretur. Plur. in Ciron. Malē
avtem Xyl. illū, Dicebat sibi verba facienti, &
quasi hoc de se prædicasse Maximus diceretur, quod
tam à Maximi moribus quam & à Marci mente alien-
num est.

Onopordum acris } Geminum de Jelu nostro
elogium populi apud Marc. c. 7. v. 37. *radice viti-
la membra*. Sed & de Davide dictum *hyst. Regum*
2. c. 3. v. 36. Populo rectum videbatur, quicquid
rex fecerat.

Id adalpa-*re* & *aristokratia*] alterum horum
innotuit Ang. omisi. Videt. 12. § 13. Zenonis
placitum est apud Laert. 1. 7. *re* *aristokratia* *demokratia*.
Qm & Zenone prior Democritus apud Stob.
tom. 2. tit. 3. *Stipitem adalpa-*re*, *aristokratia* *demokratia**
re *aristokratia*, pronuntiavit. Nec Democrito in hoc
profectus quicquam adversatur Heraclitus; *παντα ἑ-
στάναι ἐν ἑνὶ ἀέρι ἀπὸ πυρρὸς* *παντα*. quod usurpat
Plutarch. *de Fac. leg.* c. 10. & *de soland.* Verum
illi moderatius. As uoxque isto antiquior longe Py-
thagoras, Zenoni plane *παντα ἑστάναι* hunc esse ex philo-
sophia fructum percipisse professus est, *ἡ ἀλήθεια*
παντα ἑστάναι, quid nihil immutaretur, five quid nihil
mutaretur sua dignum duceret. quod tamen perperam
a quibdam accreperum tenet Plat. *de academ.* Hinc
Hoy. 1. 1. epist. 6.

*Nil admirari prope res est una, Nummi,
Suldyge, quæ possit facere et servare beatam.*

[illegible]

Kal. und. und. [unintelligible], 11. [unintelligible] und 1. 7. 4
69. dixir

69. dixit, μήτε σφύζεν, μήτε παύειν.

¶ H ἀμνηστέον] ἀμνηστέον proprie in eis esse angustiss, ē quibus nullā ratione, nullā machina expedire vel extricari te possis. itaq; verto, perplexum esse.

¶ H ἀποστονός] Suspecta vox. forsan ἀποστονός, ut gemina litera altera exscriptoris virio exciderit, qo modo in ἀποστονός οὐδένους, l. 4. § 16. Xyl. neq; mōstīe, neq; gaudii nimium. Cal ride- re, vertis; sed itā ut risus excessum designet. Mihi aliō inclināt animus. στυγνός est qd Latinis, rin- gi, vel etiam dentibus renidere. usurpatur plerumq; de risu simulato, qualis eorum, qui Græcis antiquis γυναικὸς ἀποστονός, recentioribus ἔνευς παρειαῖς γελῶν, uti Evliath. ad Odys. σ. malis alienis ridere, Latinis dicuntur, ut Flacco Sat. 3. lib. 2. vel etiam de indignatione, dissimulata qidem, sed qæ istiusmo- di oris habitu se prodat, qī cūm risum, vel irrisiōnem prae se ferat, ab animo tamen exacerbato proveniat. itā ringi Latinis, non simpliciter irasci, uti exiliter nimis Nonius, sed tacitum stomachari, cūm aliud prae se ferat, uti Donatus, in Terentiano illo Phorm. 2. 2. ubi risui vero opponitur;

— ille ringitur, tu ridetas.

Sidonius carm. 23. v. 87.

Multum ringitur otiosa virtus.

Marcus noster l. 11. § 18. Τὸ εὐφρόδης ἀνικνῶν, εἰν γνήσιον ἢ καὶ μὴ σπινεῖς, μὴδὲ ὑποκρίσεις. Si ve- rum ac genuinum fuerit, non personatum & ementi- tum. qale eorum, qī vultu orisque habitu externo of- fensionis speciem nullam læsi proferunt, sed injuria- rum despectum qendam prae se ferunt, cūm animus tamen intus odiis occultis aestuet. Apud Svidam, Procopius, opinor, Ἐν τοῖς ἀναιδῶσι, ἄνθρωποι εἰς εὐφρόνῃ ἢ θεαδῶσι ἡγεμενέοι καὶ ὑποκρίσεις. Valde ad- versus eam exacerbata erat, & ringebatur. ut sic istic ἀποστονός, sive σπινεῖς πρὸς τὴν. ad rem aliquam, sive ad occasionem aliquam ringi, hoc est, vel exacerba- ri, vel renidere aliquem, ad risum qendam adsciti- tium composito vultu, cūm animo tamen angeretur. id qd affectationem canina aqanimitatis stupore for- matam, nuncupālle videtur Tertull. de Patient. c. 2.

¶ Καὶ τὸ εὐφροδῆς] De Demonaete Lucia- num vide ad l. 5. § 22. Præclara sanè Catonis ma- joris, referente Plutarcho, vox illa, Πᾶσι δὲ τοῖς εὐφρόδῃσι γοῖς εἰσὶν δ' ἄνθρωποι. Cui ge- mina Plinii minoris ista, l. 8. epist. 22. Optimum & emendatissimum existimo, qī ceteris itā ignoscit, tan- quam ipse quotidie peccet, itā peccatis abstinet, tanquam nemini ignoscat. Concinnā & Seneca illa, de benef. l. 1. c. 10. Hoc tu cave, tanquam maximum crimen, nē admittas: ignosces tanquam levissimo, si commissum est. &, ad Mart. c. 4. Nec quicquam pulcrius existimo in fastigio collocatis, qām multarum rerum veniam dare, nullius petere. In qam ferē sententiam de Mar- co Dio Cals. l. 71. Ἀντὶς μὲν ἀπάντων ὅσων ἀμνη- στέων ἀπέχεται, καὶ ὅτε ἑκὼν ὅτε ἀκὼν ἐπιπαινεῖ-

λει τὰ δὲ δι' ἑσὶ ἀλλαν ἀμνηστέα, καὶ μάλα τὰ πῶς γυναικὸς, εὐφροδῆς, καὶ ὅτε ἐπιπαινεῖται, ὅτε ἐκρί- λαι. Cæterum Stoicorum placitis ista adversari prorsus videntur. Censent siquidem illi ut Laërt. l. 7. in Zenon. sapientes, ἐλεήμονες καὶ εὐφροδῆς. συγνώμην τε ἔχον μὴδενί. Et Stob. Collectan. tom. 2. tit. 46. Φασι μὴδὲ ποτε συγνώμην ἔχον μὴδενί, τὸν γὰρ οὐκ ἔχοντα καὶ θεός τις λέγει τὸ μὴδὲ συγνώμην ἔχον τοῖς ἀμαρτάνουσι. Hæc tum commemorat, tum &

10 exagitat Cicero Orat pro Murena. Fuit qidem sum- mo ingenio vir Zeno, cuius inventorum æmuli Stoici nominantur. huius sententia sunt & præcepta bu- jiusmodi, sapientem gratiā nunquam moveri, nunquam cujusquam delicto ignoscere. neminem misericordem esse, nisi stultum & levem. Pini non esse, neq; exora- ri, neq; placari. Et mox: Supplices aliqui veniunt, mi- feri & calamitosi? sceleratus & nefarius furis, si quidquam misericordiā adductus feceris. Factur ali- 20 quis se peccasse, & ejus delicti veniam petit? nefarium est facinus, ignoscere; exorari, scelus; misereri, fla- gitium. Et rursus sua illorum præceptis opponens. Nihil ignoveris. Imò aliquid, non omnia. Nihil gra- tiæ cavissā feceris. Imò nē resistito [al. persistito] gra- tiæ, cūm officium & fides postulabit. Misericordiā commotis nē sis. sed tamen est etiam in dissolvenda se- veritate laus aliqua humanitatis. Agnoscit, sed expli- care ac mollire conatur Seneca de clement. l. 2. c. 5. Scio malè audire apud imperitos sectam Stoicorum tanquam nimis duram. Obijciunt enim illi, qd sapien- 30 tem negat misereri, negat ignoscere. hæc si per se po- nantur, invisā sunt. videntur enim nullam spem re- lingere humanis erroribus, sed omnia delicta ad pœnam deducere. Qd si est, qd hæc scdā durius, qæ dedi- scere humanitatem jubet, portūq; adversus fortunam certissimum, mutuum auxilium cludit? sed nulla se- cta benignior leniorq; est, nulla amantior hominum, & communibus bonis attentior. Et, c. 7. At, quare non ignoscat, dicam. Venia est pœna merita remissio. ei igitur ignoscitur, qī puniri debuit. Sapiens autem 40 nihil facit, qd non debet; nihil prætermittit, qd debet. Itaque pœnam, qam exigere debet, non donat: sed illud, qd ex venia consequi vis, honestiore tibi viā tribuit. Parcat enim sapiens, consulit, & corrigit. idem facit, qd si ignosceret, nec ignoscit. goniam qī ignoscit, fatetur aliquid se, qd fieri debuit, omisisse. Aliquem verbis tantum admonēbit, pœnā non afficiet, atatem ejus emendabilem intuens: aliquem invidiā criminis manifeste laborantem, jubebit incolumem esse; qia deceptus, qia per vinum lapsus: hostes dimittit sal- 50 vos; aliquando etiam laudatos, si bonis causis pro fide, pro fœdere, pro libertate in bellum accincti sunt. Hæc omnia non venia, sed clementiæ opera sunt. Ve- rum hæc sunt Stoicorum argutiolæ spinosæ, & subtili- tates supervacaneæ, qas Marcus noster, solidior qām subtilior, minùs curasse videtur: imò meræ sunt, Se- neca ipso censente, λορρημαχαι. Sic enim ipse demum ibidem.

& magna ex parte sunt principis potius, quam privati hominis, virtutes) plerique ferè de Pio enuncianta deprehenduntur l. 6. § 30. idem statuit & Causavb. ad *Marci vitam*. Interim falsus est Theodoretus, si Pignatum Marcum existimavit, quod verba ipsius sonare videntur, *therapent*. l. 9. ubi postquam de Hadriano dixerat, *Καὶ Ἀντωνίνος*, inquit, & Βήρος ὁ ἐξ ἐκείνου. & Acciaolus, Antoninus qui Hadriano successit, quod ex eo genitus est Verus. Marcum enim potius quam Lucium designatum opinor, cum eo loci, tum & operis ejusdem l. 6. ubi Imperatorum Series ita degeritur, *Ἀδριανὸς, καὶ Ἀντωνίνος ὁ παῖς αὐτοῦ, καὶ Κομμοδὸς*. Ceterum de Vero nectro verum est, ex Pio fuisse genitum.

Tò ἡμερον] De Pio, Capitolin. Erat moribus clementis, ingenio placidus & mitis. Nulli acerbus, cunctis benignus. Evtrop. Et Avr. Victor. Adeo mansuetus, ut instantibus patribus, ad eos, qui contra eum conjuraverant, persequendos, compresserit questionem. usque ad autem mitis fuit, ut cum ob inopie frumentaria suspicionem lapidibus à plebe Romana perstringeretur, maluerit ratione exposita placare, quam ulcisci seditionem. Marcum pariter prædicat Gallenus in comment. de libr. suis, *συγνῶμονά τε καὶ μέτερον, ἡμερόν τε καὶ ἡσυχρόν*. Clementiam Marci celebrat cum aliis & Capitol. Sed præcipue Aristides & Dio. Ille orat. in Regem 3. *Ὁν γὰρ, inquit, πικρὸς ὁ βασιλεὺς, ἡμερόν τε καὶ ἐπιεικὲς, δεινὸν ἔχον ἀπάντων βασιλέων*. Ille in *Marco*, *ὅτω π, inquit, καὶ ἀρετῆς διὰ πάντων, καὶ χρηστός, καὶ εὐσεβὴς ἐγένετο, ὥς ἐχρῆτο τῇ βαλὴ μισθῶν καὶ κασσιόρι σωμασπαστῶν τιθέναι*. Μη γὰρ γένος, ἐσθ, μισθῶν ὑπὲρ ἐμοῦ, μήτε τῇ ἐμῇ, μήτε τῇ ὑμετέρᾳ. *ἡμερὸν σφαιρίων, καὶ τέλει ἐστίν, ὅτι ἂν μὴ τότε τῷ, ἀπὸ τοῦ πρὸς τὸν θάνατον*. Unde in Senatu acclamatum ei refert Vulcat. in Cass. Antonine pie, Dii te servant. Antonine clementis, Dii te servant. Vide supra § 15. Tò συγνομονικόν.

Μετρίκων ἀσθενῶν ἐπὶ τῇ ἐξήλασμένῳ κειμένῳ] Ità l. 6. § 30. Tò ὑπερὶ τῇ λήρον ἀσθενῶν ὑπονον. Verum cave istis intelligas ἀδελφῶν illam, quam Cajum Imperatorem in se maxime probasse, ex Svetonio supra monuimus, ad § 15. aut Neronis etiam pervicaciam, dixerim an præcipientiam obstinatam, cui illud Cassio referente, subinde in ore, *Πεὶ ὃν ἂν ἀπὸ π εἶπω, μὴ κέ μιν αὐτὸς πύθῃ*. Siquidem ut Seneca, de beneficiis. l. 4. c. 38. Hoc verò superba stultitia perseverantia est, Quod semel dixi, quicquid est, fixum ratumque sit. Quomodo apud Antiphanem ille in *Gorgytho*, referente Athe. nzo l. 8.

Ἡ τὸν γ' ἀποστῆλαι ἂν, ὃν ἀποστῆλαι,

Ἡ Κρημνίδων γλαυκὴν περὶ τοῦ ἂν κενόρου. Nec stultitiae tantum, sed & inficitiae proprium. Synnei in *calvix*. de plebe imperita: Καὶ γὰρ ἀμαθεῖς ὄντες, ἰσχυρογνώμονες εἰσι, καὶ χαλεπὴν περὶ τοῦ τῇ

ἀπέπων ἀσθενῶν ὥς ἂν τις τῇ πατερίῳ παρῇ, τὸ γὰρ πέται τὸ κώνειον. Verum rationibus veris certisque subnixam constantiam intelligit in rebus accuratè perpensis, & veritati æquitateque consentaneè constitutis. Rectè Seneca *epist.* 23. *Constituendum est quid velimus, & in eo perseverandum*. Nam illi, qui ex aliis propositis in alia transliunt, aut ne transliunt quidem, sed casu quodam transmittuntur, quomodo habere quidam certum mansurumve possunt? Et, de *beat.* c. 8. *Fidens sit animi: sed fiducia ejus non sine scientia sit, non sine constantia*. ita mancant illi semel placita, nec ulla in decretis ejus litura sit. A constantia certe laudat Pium Capitolinus; uti mox videbitur. Verum de argumento isto habetur elegans sanè Epicteti dissertatio apud Arrian. l. 2. c. 15. ubi inter alia hæc habet. *Τοῖς κειμένῳ ἐμμένειν δεῖ, ὃ πᾶσι, ἀλλὰ τοῖς ὀρθοῖς*. — ὃ δέλεος τὴν ἀρχὴν ποιῶσι καὶ τὸν δαμόλιον, τὸ κέρμα σκέψασθαι, πότερ' ὀρθὸς ἢ ἄχ' ὀρθὸς, καὶ ὅτω λοιπὸν ἐπὶ κοδομεῖν αὐτὸν τὴν εὐνοίαν, τὴν ἀσφάλειαν; ἂν ὃ σαρπεν ὑποσῇ καὶ καταπίπῃ, καὶ οὐκ ἀσφαλεῖς πᾶν, ὅσα ἂν πλεονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇ, τοσούτῳ δαίτην καλῶς χρίσεται. Vide ad l. 8. § 16.

Tò ἀνεκδοξὸν περὶ τοῖς δούσις τιμῆς] idem & l. 6. § 30. De Pio Victor. Appetentiæ gloriæ carens & ostentatione. Qin & Capitolino teste, *mensis* Septembri atque Octobri cum Antoninum atque Faustinum (ab ipsius uxorisque suæ nominibus) appellandos decrevisset Senatus, id Antoninus respuir. quam ceteroquin honoris sibi suisve ab eisdem oblatum delatumque, quod legitur, aspernatus. Vide infra, § 17.

Tò φιλόπονον] Verum ista potius Ælii Adriani laus fuerit, de quo Victor: *Immensi laboris: quippe, qui provincias omnes pedibus circumiecit, agmen comitantium prævertens*. Sed & hanc laudem etiam Marco tribuit Dio: Vide infra ad illa, ὃ περαπῇ. Capitolinus item verbis illis: *Magno igitur labore, etiam suo, gentes aspercinas vicit*.

Tò ἀνεκδοξὸν τῇ ἐχόντων π κοινωρελὲς εἰσφέρειν] De eodem l. 6. § 30. Tò ἀνεκδοξὸν ἀνίσταυρόν π μνηστιαστικὸς τοῖς γνώμας αὐτῶν, καὶ χαίρειν, εἰ τις δεινὸς βέλπον. Optime Agamemnon *Iliad.* ε'. v. 107.

Νῦν δ' εἴη, ὃς τις ὃ γ' ἀμείνονα μῆτιν ἐνέσται, Ἡ γὰρ πᾶσι πᾶσι καὶ ἐμοὶ δὲ κεν ἀσφαλὴς εἴη. Sophocl. *Antigon*.

Ἀναξ, σὲ τ' εἰκός, εἰ π καλεῖον λέγει, Μαθεῖν, σὲ τ' αὐτὸ δ' εἰ. ἔν γὰρ ἐρῆα διπλῆ. Et rursus:

Μὴ νῦν ἂν ἦδ' ὅς μιν ἐν σαρπὶ ὀρέει, ὃς φῶς σὺ, καὶ ἂν ἀλλο, τὴν ὀρθὴν ἔχει. Ἀλλ' ἀνδρα, καὶ π τις ἢ σοφός, τὸ μανθάνειν. Πολλ' αἰχρὸν ἔδει, καὶ τὸ μὴ τεῖναι ἀγὰρ. Et denuo, Καὶ τῇ δεινότητι εὖ, καλὸν τὸ μανθάνειν.

Et

Et ibid.

Εν τῷ περὶ τῆς ἀρετῆς, ἢ ἀρετῆς τῆς μακροθυμίας
Δ' ἡ ἀρετὴ τοῦ ἀνδρός, ἢ τοῦ γυναικός.
Anacharsis apud Plutarchum in Symposia, cum q̄-
reretur, ecquid regem maxime illustrem faceret, re-
spondisse dicitur, Eā ἡ ἀρετὴ μακροθυμίας εἶναι. Et solus sa-
pienter, quod mihi videtur à ratione q̄m longissime
distans. Itaque malim, quod Scythæus exhibet tom. 2.
tit. 48. Εἰ μὴ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις εἴη. Si non solus sa-
pienter. Si sapientia inā non fuerit confusus nimis,
dum se solum sapere existimat. Quid de Tiresia Ho-
mer. Odys. x. v. 495. de Scipione Caro apud Plut.
in apoph. Et Ptole. de Chryippo alii apud La-
c. l. 7.

Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς ἰσχυρίας ἀλλ' αὖτε.
Et Callimach. hymn.
Μῦθος πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις.
Quis Creon depingitur à Serratide in Phœniss. apud
Athen. l. 14.

Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς μακροθυμίας.
Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς ἰσχυρίας.
Et à Sophocle in Antigone.
Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς μακροθυμίας ἀλλ' αὖτε.
Sicilicet, ut apud eundem Creonem filius patrem
prudencior monet.
Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς μακροθυμίας ἀλλ' αὖτε.
Οὐδ' ἡ ἀρετὴ τῆς ἰσχυρίας ἀλλ' αὖτε.
Et Euripidis à Elio apud Scob. tom. 2. c. 11.

Μὴτε ἐμὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
Μὴτε δὲ τῆς ἀρετῆς τῆς μακροθυμίας ἀλλ' αὖτε.
Id est, quod solus sapie, his desipit, dum aliorum consilia
reipue & desipit, aliorumq; consortia abs se abiciunt.
quibus duobus nihil potest esse principibus perniciosius.
Id est, denique quod Plato ad Dion. epist. 4. & ex
Platone Plut. de adules. & in prænep. solut. adde-
bat. ἀρετὴ ἐμὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. De Marco nostro Capitol.
Semper sane cum optimatibus, non solum bellicis res,
sed etiam civiles, prorsus faceret aliquid, consulit,
denique, sententia illius præcipue semper hæc fuit,
ut quæ esset, ut optime ex talium antiorum consiliis
segeret, q̄m ut ut ex talis amici mox animas vol-
untatem sequeretur. Optime L. Annylius apud
Livium l. 44. Non sum is, qui non existimen ad-
monendus doceri esse: imò cum, qui de sua animo sen-
tentia omnia gerat, superbum Julius magis q̄m
sapientem.

Τὴ ἀρετὴν τῆς ἀνδρείας οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
De eodem l. 6. § 30. Ὅτι ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Capitol. Fuit senex cō-
stantiss, ut septuaginta novem annis in prævinciis lu-
mipræstiles doceret.

Τὴ ἀρετὴν τῆς ἀνδρείας οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
Diligens agri colere, mun. l. 10. § 1.

omnia hæc cum mensura. Capitol. Vide supra q̄
de Apollonio § 8. Seneca, epist. 89. Imperius ex di-
ginitate rei cuiusq; concipitur, proinde remissior acri-
ter, prout illa digna est peti.

Τὸ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
bus scilicet cum Hadrianus, cum & Trajanus nimio-
perè addidit: uti ex Dione ligit & Capitolino. vide
infra § 17. Quodlibet.

Ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας οἱ τὰ κατὰ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
10 cogitationes impendebat. Xyl. Κατασκευασμένη voca-
bulum compositione novā, vel à nostro fabricatum,
vel à suis receptum. hoc enim Stoicis familiare fu-
isse deprehender, q̄ in eorum q̄ suppositum fragmen-
tis veritas fuerit, nova subinde prout usus postula-
bat, compositionis Grammaticæ op̄e, comminisci &
procudere vocabula. Insolens itaq; vox illas & rei
propemodum insolentis. Nam quod Paulus conge-
tur ad Philip. c. 2. v. 21. Πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν
ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Quæ sunt, plerique gerant: (quod charitatis
20 esse negat idem Apost. ad Cor. cp. 1. c. 13. v. 5. &
Gal. v. 22.) in ore subinde habentes, vel Davi-
dicum illud Psal. 4. v. 6. Quæ vobis communi aliquid
representabit: vel Theocriteam istud ex Idyll. 16.

Αὐτὴν πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
Et quod Pindarus Nem. 1. Georg. Nax. in Julian.
l. 1 & Georg. Presb. in vit. Nax. Τὰ ἀνδρείας ἀρετὴν
ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
mū nūc hanc p̄cipue. Herodotus l. 2. hoc est, ut Ta-
cin. Annal. l. 17. Privata magis stimulat, vult de-
30 cas publicum. Id est, quod idem ibid. p̄cipue vult ef-
fusus vocem, sua magis sollicitat. Et quod Livius
dixit. l. 20. Privata rei semper efficit, effi-
censque publicis consiliis. Dom. l. 1. Epist. 1. id est, q̄
eorum q̄ ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Τὰ ἀνδρείας ἀρετὴν
ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Thucyd. hist. l. 1. & quod Ly-
sim abo. Philon. Hæc est ἡ ἀρετὴ τῆς ἀνδρείας ἀρετὴν
ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.

Εὐριπίδ. Herod. vide & Aristotel. polit. l. 2. c. 3.
Id igitur laudabilior fuit in Arzoonio avaricia
potius ista, q̄ in pleriq; ruine: q̄ potius habetur
privatū vel rebus vel necessitudinibus respublica, ut
Liv. l. 24. & communis præcipue præjudicat, ut
Bernard. de temp. serm. 58. ἢ τὸ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.

Εὐριπίδ. Herod. vide & Aristotel. polit. l. 2. c. 3.
Id igitur laudabilior fuit in Arzoonio avaricia
potius ista, q̄ in pleriq; ruine: q̄ potius habetur
privatū vel rebus vel necessitudinibus respublica, ut
Liv. l. 24. & communis præcipue præjudicat, ut
Bernard. de temp. serm. 58. ἢ τὸ τὴν ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.
ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε. Deinde ἀρετὴν ἀντιτάττειν ἀλλ' αὖτε.

Non tibi: nec tua te movent, sed publica res.
Eam cordē in Plu. cum p̄mis prædicat Capitolinus
his verbis: Tanta sanē diligentia subiectis suis pe-
puler rexit, ut omnia ex omnib; q̄s sua essent, car-
nenti, itaq; prævinciis sub ea cuncta p̄moveret. Ibid.
& in Catone, Lucanus l. 2.

--urbi pater est, urbiq; maritus;

In commune bonus.--

In Galba, Plut. in Galb. 'Ο ὃ Γάλβας ἀεὶ μὴ δὴ
καὶ περὶ τῆς ἰσῆς τὸ κοινὸν πᾶσι. In Severo,
Galenus ad Pison. de theriac. Νομίζεσθαι τὸ μέγιστον
ἐν τῇ τῆς βασιλείας μέσῃ, τὴν τὸ κοινὸν σωτηρίαν.
In Aethenicis priscis, Demosth. Olynth. 3. 'Ου
γὰρ εἰς ἀπειρίαν ἐπεσφίετο, αὐτοῖς τὴν τῆς πόλεως
ἐκείνῃ τὸ κοινὸν εὖ εἶναι ἐκείνους φέρετο εἶναι. In Lacedaemoniis cum primis, Plut. in Lycurg. Τὸ ὃ ὅλον,
inquit, ἀπὸ τῆς πολιτείας μὴ βλάπτει μήτε ἐπι-
συνέχει τῇ ἰσῆς τῇ, ἀλλ' ὥστε τὰς μετέπειτα, τὸ
κοινὸν συμφέρον ὅσας ἀεὶ, καὶ μετ' ἀλλήλων εἰδυμέ-
ως ἀεὶ τὴν ἀφροντα, μικρὰ εἶναι ἐξαρτῶνται ἐαυτῶν
καὶ ἐνδραστηρίων καὶ φιλοπορίας, ὅσας ἐν τῇ πατρί-
δι. vide l. 7. § 4.

Ceterum in diversum abit & reclamat hic Xy-
landro de vocabuli huius interpretatione par illud in
republica literaria honoratissimum, Isaacus Casav-
bonus & Clavd. Salmastius, in eruditissimis suis ad
historiam Augustum commentariis. Ille, Propria,
inquit, Marco vox est ista, eruditissimo interpreti mi-
nus intellecta. Sic autem appellat civilitatem, & vir-
tutem illam, per quam censeri communi cum ceteris ci-
vibus jure aequo animo aliquis patitur. Herodianus vo-
cat τὸ μέγιστον καὶ ἰσχυρότερον. vide post in διατηρητικὸν
τῆς πόλεως. Iste pariter pro eo vult sumi quem commu-
nem sensum vocat Juvenalis l. 3. Sat. 8. verbis istis;

Hac satis ad juvenem, quem nobis fama superbum
Tradit & inflatum plerumque Nerone propinquo.

Rarus enim ferme sensus communis in illa
Fortuna.

Significat, inquit, modestam illam, moderatam, iusta-
tam, & ordinariam, ut ita dicam, hominis mentem,
qua in commune quodammodo consulit, nec omnia ad
commodum suum refert, respectumque etiam habet co-
rum cum quibus versatur, modestè, modicèque de se senti-
ens. Eodemque refert uterque quod in legentibus adji-
citur, tanquam vocabuli istius interpretamentum, de
facilitate animi in concedendo amicis, nè se comi-
tarentur, aut secum convivari cogerentur, si
id ipsi nollent: quam & in Marco notat Galenus,
qui in comment. ἀεὶ τὴν ἀπειρίαν, φιλανθρωπί-
αν καὶ χρηστότητα ἐν τῇ ἀπὸ τῆς ἰσῆς βιβλίαν, μετε-
πίστα καὶ εὐνοίας, nuncupat. Juvenali Se-
necam adungere licet, ad Lucil. suum epist. 105.
Odium ex offensa sic vitabis, neminem laessendo gra-
tuito: à quo te sensus communis tuebitur. De Tho.
Moro nostro Erasmus epist. ad Ulr. Huttenum, Ne-
mo minus ducitur vulgi iudicio: sed rursus nemo
minus abest à sensu communi. Nec multum distat
quod Apollolus ad Rom. c. 12. v. 16. Μη τὰ ὀφθαλ-
μοὶ φερόντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαρτῶμε-
νοι. Communiem sensum in Trajano hunc praedicat
Plin. in paneg. Non de tyranno, sed de ciive; non
de domino, sed de parente loquimur. unum ille se ē

nobis putat; nec minus hominem se quam hominibus
praeesse meminit. In Marco Eutrop. hist. Rom. l. 8.
Hic cum omnibus Romae aequo jure egit: ad nullam in-
solentiam clarus est imperii fastigio. Etiam post
imperium collatum & susceptum, τὸ αὐτὸν νόμον
καὶ τὸ αὐτὸν μέτρον. Aristid. orat. in Marc. De
Clavdio Sueton. l. 5. c. 12. In semet parvus atque
civilis, praenomine Imperatoris abstinuit, nimios ho-
nores recusavit. Sed c. 35. non sine nota aliqua, ja-
10 clator civilitatis. De Pio ipso Jul. Capitolinus,
Imperatorum fastigium ad summam civilitatem de-
duxit. De Marco denique nostro Capitolinus idem,
In imperio ita civiliter se gessit, ut lenitatem Pii ne-
mo desideraret. Et mox; Cum populo non aliter egit,
quam est actum in civitate libera. Deque eodem Jo-
an. Aventinus annal. Boior. lib. 2. Admodum cle-
mens & civilis erga omnes, ad eundem civis dex-
tram placidè dabat.

Καὶ τὸ ἐξείναι τοῖς εἰσὶν ἡμῶν συναπαρτῶν
τὸ πάντως] Lamprid. de Alexandro Severo: Cum
amicis tam familiariter vixit, ut communis esset eis
saepè confessus, iret & ad convivium eorum: aliquos
autem habere quodammodo cogebantur, quod
an igitur illi convivere imperatorum, etiam non vo-
cati aderant, & adesse quodammodo cogebantur, quod
sine illis esse non posset princeps. non tenuit autem
hunc morem Marcus, sed amicos liberabat hac ne-
cessitate veniendi, & gratiam illis faciebat secum
convivendi, ubi ipsis collibuerat; Patrem Pium, ut
hoc loco ipse testatur, imitatus. quod sequius tamen
interpretati sunt quidam, & ad mores Marci arro-
gantes referre conati sunt, qui fastigium principis
lervare cuperet. Dederunt crimini, inquit Capitoli-
nus, quod avilicam arrogantiam confirmaverit, submo-
vendo amicos à societate communi atque à convivio.
Salmast. ibid.

Μήτε συναπαρτῶμεν] dicere nimirum solebat,
Gravem esse provincialibus comitatum principis eti-
am nimis parci. Capitol. Verum Marcus hac ratio-
40 ne Pium praedicat professionem communem
amicis condonasse, ne illis ipsis gravis potius ac
molestus officio minus necessario existeret. quod no-
mine Marcum item commendat Galenus locis pau-
lò ante adductis. Χρηστὸν τ' ὄντα, inquit, καὶ φιλα-
νθρωπὸν αὐτὸν ἐδωκὶν πείσσει καλεῖσθαι ἐν τῇ
Ῥώμῃ με.

Αἰεὶ ὁμοίον αὐτὸν καλεῖσθαι ἐκείνους ἐπὶ τῇ
δὲ καὶ τινὰς ἀπολαύσαντων] M. Casavb. de
negotiiis accipit, quia cum necessaria aliqua occasione
50 interveniente, priusquam confici possent, abrupte
cogebatur, eundem illum, hoc est, pariter affectum,
pariàque sentientem, ubi ad illa jamdiu intermissa
rediret, semper deprehenderent. At Xyl. (cui ac-
cedo potius, svadente dictionis ipsius serie) de per-
sonis, amicis puta, familiaribus, ministris; quod eti-
am cum necessitate aliqua eum comitati non fue-
rant,

ticis. quam scripturam tamen sollicitat Jos. Scaliger, propugnat Jult. Lipsius. De mancipiis pariter Seneca de Sap. constant. c. 11. Nos mancipiorum nostrorum urbanitas, in dominos contumeliosa, delictat: quorum audacia ita demum sibi in convivas jus facit, si cepit à domino. Quid autem ex Epicteto differt. l. 4. c. 2. ἡδὺν τοῖς σκωῶσι, sive officiosum atque obsequiosum hominem, vir doctus hic designari existimavit, nullā id certe ratione niti videtur: cum istud τὸν ἀπερὸν magis quam vernulam sapiat; & procacem potius, ac pro vernularum more leviculē se gerentem Marcus voluisse videatur; sive ut Platinā linguā loqar, ex Mil. 4. 2.

Cavillatorem facietum magis quam convivam commodum.

Meliūs certe Annot. Lug. dicaculus, qales sunt vernulae.

Μῆτε. ἔπ' ὁλοσινδς] homo de schola, Xyl. atque ita Cicero de Orat. l. 2. homo de schola, atque à magistro. & Graecis literis eruditus. De Maximinis patre & filio Alexander Mammæ in epist. ad matrem, quam Capitol. in Max. min. exhibuit, Sed timo, nē soror meū Gracis munditiis erudita, barbarum socrum ferre non possit, quavis ipse adolescens & pulcer, & scholasticus ad Gracas munditias eruditus esse videatur. Qo loco, barbaro scholasticus opponitur, hoc est, cultu liberaliore studiisq; imbutus literariis. prout cl. Casaub. adnotavit. Verū istic τὸν ἀνδρῆ πεπεῖρη, i. viro maturo ὁ ὁλοσινδς ἀντιδεται' ut eum designet qī in scholis sub preceptore adhuc agat, aut agere etiam opus habeat. indē Plutarcho de audiend. μελέται ὁλοσινδς qo loco ponat, τὸν τὸν τῶν πειρῶν καὶ παινηρεῶν ἐπὶ τοῖς ὁλοσινδς μελέταις φωνῶς ἐπὶ τῶν φιλοσόφων μελετοῦντων. Vel ejusmodi etiam, qī pro scholastico se vendit, qod in munditiis scriptoribus (ita avtor loquitur) in epist. ad Salon. reprehendit Salvianus. Omnes, inquit, in scriptis suis cavissas tantum egerunt suas; & propriis magis laudibus, quam aliorum utilitatibus consulentes, non id facere admissi sunt, ut salubres ac salutiferi, sed ut scholastici ac disertī haberentur. Factiq; huc, qod legitur, τὸ ἀνοδύδον. Qm & scholasticus qandoq; pro declamatore sive rhetore adhibetur, qī in schola, tanquam in scena, confectas cavissas controversiasq; tractat, & ab oratore determinatur, qī in foro judicio veras agit. Virgilius istorum disciplinis vale-dicens;

Ite hinc inanes Rhetorum manipli; ite hinc

Inflata rore non Achaico verba;

Et vos, Sile, Albuti, Argitq; Varrōq;

Scholasticorum natio madens pingvi,

Ite hinc, inanēs cymbalon juvenutis.

Tacitus, an Fabius, de cavss. corrupt. eloquent. At nunc adolescentuli nostri deducuntur in scenas. scholasticorum, qī rhetores vocantur. Eas mox ex Cicero-ne, ludum impudentiae nuncupat. additq; simul: Deducuntur in scholas, quibus non facile dixerim, utrimo

locus ipse, an condiscipuli, an genus studiorum plus mali ingenii afferant. nam in loco nihil reverentiae, sed in gem nemo nisi imperitus agē intrat. in condiscipulis nihil profectus, cum pueri inter pucros, & adolescentuli inter adolescentulos pari securitate dicant & audiantur. Ipsae verō exercitationes magna ex parte contrariae: — Svasoria, & controversiae. — Sequitur autem ut materiae abhorrenti à veritate declamatio qog; adhibeatur. In eandem ferē mentem Petronius in Satyr. istorum exercitamenta insectando;

Hæc ipsa tolerabilia essent, si ad eloquentiam iturus viam facerent: nunc & rerum timore, & sententiarum vanissimo strepitu, hoc tantum proficiunt, ut cum in forum venerint, putent se in alium terrarum orbem delatos: & ideo ego adolescentulos existimo in scholis stultissimos fieri, quia nihil ex eis quæ in usu habemus, aut audiunt, aut vident; sed piratas cum catenis in litore stantes, sed tyrannos edicta scribentes, &c. — sed mellitos verborum globulos, & omnia dicta fastaq; quasi papavere & sesamo sparsa: qī inter hæc nutriuntur, non magis sapere possunt, quam bene olere, qī in culina habitant. & qæ seq. Fabius ipse deniq; instituit. l. 12. c. 11. Nam ut de nostris potissimum studiis dicam, qid attinet tam multis annis, quam in more est plurimorum (ut de iis, à quibus magna in hoc pars ætatis absorbitur, taceam) declamare in schola? cum satis sit modico tempore imaginem veri discriminis, & dicendi leges comperisse, qod non dico, quia sit unquam omittenda dicendi exercitatio;

sed quia non ejus specie consensendum. cognoscere enim, & præcepta vivendi perdiscere, & in foro nos experiri potuimus, dum scholastici sumus. indē scholastica epistola Plinio l. 9. ep. 2. quæ ficta habent argumenta, & exercendi styli cavssā exarantur. Nisi fortē volumus scholasticas tibi, atq; ut ita dicam) umbraticas literas mittere. Plinius idem l. 2. ep. 3. de Ifæo. Diebus & noctibus nihil aliud agit, nihil audit, nihil loquitur. annum sexagesimum excessit, & adhuc scholasticus tantum est: qo genere hominum nihil aut simplicius, aut sincerius, aut melius, nos enim, qī in foro verisq; litibus terimur, multum matitia, quamvis notimus, addiscimus. schola & auditorium, & ficta cavssa, res inermis & innoxia est. Ac non sunt tamen ejusmodi ista, quæ virum maturum, vel arguant, vel deceant. Est enim is, qalem Romanum sapientem Fabius describit, instit. l. 12. c. 2. qī non secretis disputationibus, sed rerum experimentis, atq; operibus, se verē civilem virum exhibeat. Marci interim mentem genuinam ista nisi clarissime aperiant, ego nihil video. Neque enim lavdi, qod eruditus

interpret Angl. existimavit, sed vitio, qod & annotator Lugd. observavit, vituperio saltem, scholastici nomen istic tribuitur. Quamvis reticere religio est, qod Epictet. habet differt. l. 1. c. 11. Ὁρῶς ἐν, ὅτι ὁλοσινδς σε δεῖ ἡγεῖν (τὸ το τὸ ζῶν, ὃ πάντες καὶ ἀγλῶσιν) εἰς τὸν ἀεὶ θεῶν ὁπτακῆν ἡδὺν αὐτῶ

ἡσυχία, ἡμπαλαφύς, εὐτασις τε καὶ χαλκή-
 ρος νοστήμασιν ἐνόμισα πείθεσθαι ἀναγκάσειν τοὺς
 ἀομύλους. Ασκληπιείδης, ἐκ αἰγρέων δοκεῖ; Multum
 hac in parte valet proba corporis ipsius constitutio.
 Philo de vit. Mos. l. 1. Τα εὐαγγελία, ἧς σωματικῶν
 καὶ πᾶσι τοῖς μέρεσιν εὐκρίνεια, φρονήσεων ἀπαλλάτ-
 τει τοὺς ἀλείφτας, ἐδὲν ἢ βραχέα παρέρχονται ἧς
 εἰς ἐμπέλειαν ὡς καὶ γεωργίας τὰ εὐελαστα καὶ
 τὰ εὐχρηστὰ δένδρα, βελτιώματα δὲ αὐτῶν. Nec
 minus tamen temperantia, sedulāq, tutela. Seneca
 epist. 58. Illud simul cogitemus, si mundum ipsum,
 non minus mortalem quam nos sumus, providentia pe-
 riculis eximit, posse tandem aliquatenus nostrā quoque
 providentiā longiorem prorogari huic corpusculo mo-
 rant, si voluprantes, quibus pars maior perit, poterimus
 regere et coercere. Plato ipse ad senectutem se dili-
 gentiā pertulit. Erat quidem corpus validum ac forte
 fortitius, et illi nomen latitudo pectoris fecerat: sed
 avagationes ac pericula multum detraxerunt viribus:
 parsimonia tamen, et eorum quae aviditatem evocant
 molus, et diligens sui tutela, perduxit illum ad senec-
 tutem, multis prohibentibus cavissis. Huic et Gorgi-
 am Leontinum adungere licet, de quo Clearchus
 vitarum l. 10. referente Athenaeo deipnosoph. l. 12.
 "Οπ δὲ τὸ παρέρχεται ζῆν, καὶ δὲν ὀργισμένη τὴν
 φρονεῖν συνείωσεν."

Ἡ φαρμάκων καὶ ἐπιδημῶν ἐκτίς J. Svidas,
 qui per præceptionis formulam, transcripsit ista, vocu-
 lis duabus avctiorem dedit. ἐν τῷ καὶ ἐκτίς, ut illud
 ad pharmaca, istud ad epibemata referatur.

Τὸ παραχρηστικὸν ἀβασκανός J. Contrā quam
 Dionysius Siculus ille, de quo Plut de tranquill. ἐκ
 ἡρώτα μέγιστος ὧν ἦν τότε τυραννῶν, ἀλλ' ὅτι φι-
 λοξὸν τὰ ποιητὰ μὴ βλέπον ἡδὲ μηδὲν, μηδὲ πε-
 εἰλῶ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Πλάτωνος, ὅρμιδεις καὶ
 παρέρχονται, τὸν μὴ εἰς τὰς λατομίας ἐνέβαλε, τὸν
 δ' ἀπέδοτο πένταρας εἰς Αἰγύπτου. Contrā quam Ha-
 drianus, de quo Cassius, & ex Cassio corrigendus
 Svidas; φιλοποιία τε ἀπλήρως ἐχρήστο, καὶ καὶ τὸτο
 καὶ τ' ἄλλα πάντα καὶ τὰ βραχυτάτα ἐπετίδωκε
 καὶ ἐδὲν ἂν π' ἐκ εἰρημικῶν, καὶ πολέμικῶν, καὶ βασιλε-
 κῶν, καὶ ἰδιωτικῶν εἰδέναι εἰσέρχεται. ἐκ τούτων δ' καὶ ὅτι
 ἂν πνι παρέρχωνται, πολλὰς καὶ καθεύδεις, συγχρὸς δ'
 καὶ ἀπώλεσε βυλόμενος τὸ πάντων ἐν φρεσίναι,
 ἐμίσσε τοὺς ἐν πνι ἡδοναίῳ, professores omnium
 semper, ut doctior, risit, contempsit, contrivit; cumque
 eis ipsis professoribus et philosophis, libris vel carmi-
 nibus invicem aditis, saepe certavit. Capitolinus in
 vita Hadriani; qo loco & Favorini festum dicte-
 rium refert, qui arguentibus amicis quod Hadriano
 de verbo quodam reprehendenti sine causa, cessisset;
 Non recte suadetis, inquit, qui non patimini me illum
 doctiorem omnibus credere, qui habet triginta legio-
 nes. Idem tamen, Philostrato referente, tria ista pa-
 radoxa dictitabat sibi in vita contigisse; Γαλατίας
 ὄν, ἐλλυμίζεν. Εὐνέχους ὦν, μοιχείας κρήνην. βα-
 σιλεῖ διαφραδῆ, καὶ ζῆν.

Ἡ ἧς τὴν ἐξ ἱστέας νόμον, ἢ ἐδῶν, ἢ ἄλλων
 πᾶν παρέρχεται. J. transponenda illa ἧς τὴν, le-
 gendumque τὴν ἧς ἐξ ἱστέας νόμον, liquet. Verum
 & deesse vocula aliqua videtur, cui articulus prior
 innitatur. Itaque ἐμπέλειαν post παρέρχεται supplet
 D. Junius: qui & ἱστέας nomine non historiam
 vult intelligi, sed peregrinationem & locorum diffi-
 cultatum lustrationem. ego notitiam opinor quoque mo-
 do acquisitam. ita Marcus: ipse cepit l. 4. § 21. ἢ
 ἱστέα τις ἀληθείας. & l. 9. § 3. ἴσον τὸ ἐκείνου
 ἔσται, καὶ τὸ πρὸς ταῦτα ἱστέα. & l. 10. § 15.
 ἰδέσθαι, ἱστέα τῶν.

Οὐδ' αὐτὸ τὸτο ἐπιδημῶν φανέσθαι J. nihil
 enim putidius affectationis affectatione, imitationis
 que ostentatione. Contrā verò quod Plut. Sympo-
 l. 1. c. 1. ἢ μόνον ἐξ ἡμέρας ἀδελφίας ὅδον, ὡς φησι
 Πλάτων, μὴ ὄντα δίκαιον, ἢ δόκειν, ἀλλὰ καὶ
 σωφροσύνης ἀκρας, φιλοσοφίας, μὴ δόκειν φιλοσοφείν.
 Vide l. 7. § 60. συν τῷ ἀντιπρὸς ἄνθρωπον.

Τόποις καὶ παρέρχεται τοῖς αὐτοῖς ἐνδιαστρε-
 κῶν J. Seneca Lucilio epist. 69. Mutare te loca, et
 de aliis in alium transilire nolo. primum quia tam fre-
 quens migratio, instabilis animi est. coalescere otio
 non potes, nisi desinas circumspicere et errare. ut
 animum possis continere, prius corporis tui fugam siste.
 deinde plurimum remedia continuata proficiunt. in-
 terrumpenda non est quies. Et epist. 2. Ex his quae
 mihi scribis, et ex his quae audio, bonam spem de te
 concipio. non discurre, nec locorum mutationibus in-
 quietaris. agri animi ista iactantia est. primum argu-
 mentum composita mentis existimo, posse consistere,
 et secum morari: nusquam est, qui ubique est. nihil aegē
 sanitatem impedit, quam remedium crebra mutatio.
 non venit vulnus ad cicatricem, in quo crebro medi-
 camenta tentantur. non convalescit planta, quae saepe
 transfertur: nihil tam utile est, quod in transitu
 proficit.

Εὐτε δεωείων ἐπιτέλεσε J. Et istuc Marcus Pii
 æmulus, Gladiatoria spectacula omnifariam tempe-
 ravit: Et gladiatorii muneris sumptui modum fecit.
 temperavit etiam Scenicis donationes. Capitol.

Καὶ ἔργων κατασκευαίς, καὶ διανομαῖς J. in ope-
 rum extructionibus, congiariisq. Xyl. illis siquidem
 magnificentiam, istis munificentiam suam Imperatores
 Romani ostentare ac venditare solebant. Cæ-
 terum vir doctiss. Patr. Junius operum distributiones
 mavult intelligi.

Καὶ τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις, πρὸς αὐτὸ δ' τὸ δέον
 παρέρχεται δεδωρότος. J. Xyl. legisse videtur: καὶ
 τοῖς τοιούτοις [καὶ] ἀνθρώποις πρὸς αὐτὸ δ' &c.
 Meric. καὶ τοῖς τοιούτοις τοῖς ἀνθρώποις, &c. qui &
 δεδωρότος pro δεδωρότος legi posse suspicatur. D.
 Boor. καὶ τοῖς τοικτοτότοις, ἀνθρώποις πρὸς αὐτὸ τὸ
 δέον παρέρχεται δεδωρότος, &c. ut genitivus ἀν-
 θρώπων ab ἐμμεν, quod præcessit, regatur. Salmast. καὶ
 τοῖς τοιούτοις. tum alia orationis facie, ἀνθρώπων δ'
 πρὸς

Lugdun. q. 50. & legi postulat. frustra. cum de vestitu agatur. Salmas. ad Capitol. ἐπὶ χλαίῳ, legit. Calab. δὲ χλαίῳ, retinet. de sensu utriusque convenit, placuisse Pio vestem τὸ ἐπὶ χλαίῳ, indigenam, non exoticam, sive τὸ ἐπὶ χλαίῳ, hoc est, galis vulgatum, & quidem δὲ τῆς ἐπαύλεως, ē villa propria, & ferē de redivis Lanuviniis. ita Calab. ad vitam Pii. De Augusto istiusmodi quiddam Sveton. l. 2. c. 73. Veste non temere alia quam domestica usus est, ab uxore & sorore & filia neptibusque confecta. De 10 te Seneca, de tranquill. cap. 1. Placet non ex arcula prolata vestis, non mille ponderibus aut tormentis splendore cogentibus pressa; sed domestica & vilis, nec servata nec sumenda sollicitē. De Pio Capitolin. Vixus est sanē ab amicis & cum privatis vestibus. &c. Caterum editio Lugdun. pro χλαίῳ nobis Λαίῳ exhibet. Hoc si non sit typtothetarum mendum, quod suspicari forsitan quis possit, Lorum villam designat, in qua Pius & educatus, & versatus plurimum, cum palatium ibi construxisset, & tandem 20 etiam defunctus est, avitore Capitolino. Hanc avitem sequendo lectionem, Salmasius mavult, ἢ ἐπὶ Λαίῳ γὰρ ut de toga accipiat, quā in secessu Loriae villae uti solitus erat. eam togam ipsi venisse dicit δὲ τῆς χλαίῳ ἐπαύλεως. de qua proximē videntur.

Ἀνέχου δὲ τῆς χλαίῳ ἐπαύλεως] τὸ χλαίον istud Calab. omittit. D. Boot. legit, διαγῶν ἐπὶ χλαίῳ, ut χλαίῳ ἀγῶν ἐπαύλεως. id est, commemoratio ruri 30 in villis. ut χλαίῳ ἀγῶν adiectum sit, quod villa istae à suburbanis distinguerentur. Constat autem ē Capitolino, Pium in agris atque propriis fundis plurimum vixisse, etiam postquam imperium tenuit. ἐπαύλεως certē hic, non casa, ut Xyl. vertit, sed villa. Philo in vit. Mos. l. 1. λέγει ὅτι πολλοὶ ἀγῶν ἐπαύλεως, ἐν τῇ τῆς βασιλείας, καὶ ἐπὶ ἰδιωτικῶν χλαίῳ ἀγῶν ἐπαύλεως. Idemque de vit. contempt. τὸ μὴ ἐν ἀσφαλείᾳ αἱ ἐν κώλῳ παρέχουσιν ἐπαύλεως τῇ καὶ κώλῳ. Credidi aliquand. inquit clausi. Salmasius, vicum hoc nomine Roma appellari, in 40 quo vulgares toga fiebant ac venum ibant. citioris & ultioris vicī mentio apud Sextum. quidni & similiter inferior & superior ex ratione sitis? dicitur agitur hunc Imperatorem, cum Loria esset, usum esse villi ac vulgari togā, quales veniebant in vico inferiore Romae. an potius ἢ χλαίῳ ἐπαύλεως villa aliqua rustica infra Lorum, ubi ejusmodi toga fiebant? ἐπαύλεως certē villam, & etiam pagum significat. quicquid sit, oportet vilem esse & vulgarem togam, non imperatoriam, quā in Loria secessu utebatur. hac enim exempla afferit, ut ostendat, ἐν ἀνιωντῷ fuisse ἀπὸ 50 ἐπὶ τῶν ὁσίων καὶ χλαίῳ.

Καὶ ἐπὶ ἐν Λαίῳ] Calab. nihil mutat; & ad vestis materiem refert, sive locum unde ea petebatur, ut supra visum. At Salmasius, Notat, inquit, quibus in locis gem habitum usurpare solitus fuerit.

itaque lectionem duplicem proponit. vel ut legatur, ἀγῶν ἐν Λ. τὸ πολλὰ, τὸ γὰρ ἐπὶ τῇ T. π. ἐχέ- 10 σιτο, vel itque Marcus Sine tunica Lanuvii egisse Pium: more, ut videtur, antiqui Catonis, qui solo campestri accinctus, super id togam accipiebat; & quidem etiam cum prator jus redderet, ut ex Val. Maximo constat l. 3. c. 6. & Asconio. quod idem in Catone minore etiam Plutarchus notat, κατὰ τὴν εἰς τὸν ἀγῶν ἀνιωντῶν καὶ ἀγῶν, ἀπὸ τῆς αἰτίας καὶ τῆς συνήθους. Vel etiam ἐν χλαίῳ Λαίῳ τὸ πολλὰ, sive χλαίῳ ἐν Λ. τὸ π. ut in sola tunica secessum illum Lanuvium transegesse dicatur, quomodo plerumque Romani ruri solebant & in provinciis: Hinc tunicata gies, tam saepe Martiali commendata & laudata l. 10. ep. 51. Hæc ille.

Ἐν Λαίῳ] Lanuvium Italiae opidum juxta viam Appiam situm, de quo Strabo l. 5. ubi Λαίῳ pro Λαίῳ Calab. bonus reposuit. In villa interim Lanuvina natum Antoninum Pium, avitor est 20 Capitolin. & ē municipio Lanuvino ortum, Victor Avelius. quoniam Calab. in Capit. codices Manuscriptos Laviniā exhibere testatur, eundemque locum existimat designari, ubi avitor idem de Marco: Ex Asia & Syria reverso, exinde Lavinium profectus est. Certē Lanuvium & Lavinium idem esse utrumque Jos. Scaliger contendit, Car. Sigonio ad Livii l. 8. refragante, & renitente.

τὸν τελευτῶν ἐν Τύσσοις παρατυφῶς ὡς ἐχέου- 30 τε] Inter Lanuvinos plerumque Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Xyl. ut ad comitatum referatur. Annor. Lugd. lego, inquit, παρατυφῶς, quasi excusans & deprecans utebatur. Salmas. τὸν τελευτῶν ἐν Τύσσοις, an Τύσσοις, παρατυφῶς ἐχέου- 40 τε. cum in Tuscos, an Tusculanos, agros secederet, non jam tunicatus ibi agebat, ut Lanuvii, sed penulam superintuebat: quod cum faceret, excusabat tamen se, & quasi veniam deprecabatur. hoc est, quod ait, παρατυφῶς ἐχέουτε. Penula, inquit Nonius, est vestis, quam supra tunicam accipimus. ea adversus pluviam maximē munire se solebant. Juvenal. Sat. 5. v. 78.

--fremeret seiva cum grandine vernus
Juppiter, & multo stillaret penula nimbo.

Indē Vartoni peticus jocus in virga divina, dum virtutis τὸ ἀνταρῆς prædicat; Non est cavenda homini, qui habet virtutem, penula in imbri. contra planē quam Lucil. l. 15. qui penulam per imbrem iter obcunt, sapientiā ipsā utiliore esse prounciat. certē etiam sapienti, vel in imbre vel in frigore, Stoicis 50 ipsis fatentibus, saltem ἐνδεσφύς futura est: quoniam ut Philo de provident. apud Euseb. præpar. l. 8. c. ult. ὡς τὸ μὴ ὄντος ἀνέγκει τὸν σφοδρὸν, εἰ ἐν ἀπαι- 60 δειῳ διδῶν, κατὰ βρῆχας. βορέα ὅτι τοῦ κατὰ πνέοντος, ὅτι πεδῶν καὶ λῦγας. Sed & L. Galbæ, cuiusdam penulam roganti, Non possum commodare, domi maneo; cum cœnaculum ejus perplueret. alteri item.

Καὶ ἀπὲς αὐτὸ καὶ ἀπολαύειν] Quod de se Apollonius ad Philip. c. 4. v. 12. Οἶδα δὲ ταπεινῶς, εἶδα καὶ ἀπολαύειν ἐν παντί καὶ ἐν παντί μεμνημένος, καὶ χαρὰς εἶδος καὶ πένθος, καὶ ἀπολαύειν καὶ ὑπερεῖδος. quod supra, παρόντων καὶ ἀπολαύειν, ἀπέντων ὅ μιν δειδῶς.

Τὸ δὲ ἰσχύειν καὶ ἐπὶ καρτερεῖν] ἐπὶ quid hinc velit, nullus video. ἐπικαρτερεῖν forsan scripserat Marcus, vel quod usurarius est, ἐγκαρτερεῖν, ut mox ἐν νήσῳ.

Οἷον ἐν τῇ νόσῳ τῆ Μαξίμου] Istud an ad superiora respectum habeat, quod Xylander censuit, ambigi potest. commodè posse vix videtur. Ego itaq; tanquam distinctum quid posui. De Demonaeste Cynico refert Lucianus, quod cum cetera ἀπαθὴς planè videretur, μόνον αὐτὴν λυγὰ οἷος νόσῳ ἢ δάναλ' ὅ· ὡς ἀν καὶ τὸ μέγιστον ἦν ἐν ἀνθρώποις εἰσάδων, πλὴν οἰλίαν ἠγύμνον. Tale gippiam in Pio Marcus forsan advertebat. & οἱ forsan legendum fuerit.

§ 17. Παρὰ θεῶν] Piè Marcus noster hinc divinae procuratori plurima adscribit, quae fortunae plerique solent tribuere.

Πάππτος] Avus paternus, Annii Verus (de quo supr. § 1.) maternus, Calvisius Tullus. Jul. Capitol.

Γονέας] Vide supra ad § 2, 3.

Ἀδελφῶν] Habuit et sororem natu minorem, Anniam Cornificiam. Capitol.

Διδασκάλους] quorum supra meminerat: § 5, 6, 7. &c. quibus & alios adicere licet ex Jul. Capitolino. Origenes ad Col. l. 3. Καὶ Ἕλληνας ὅ φησιν, καὶ ἐν τοῖς νομικοῖς εἰς σφωτάτοις, καὶ πολλὰ πλὴν εὐλογίας εἰς αἰτίαν· οἱ δὲ διδασκάλων ταῖς αἰτίαις, καὶ τὰ περικύβηται τοῖς κρείττοσι· ὧν καὶ ἡ τὰς ἐναντίας αἰτίαις διδασκόντων· καὶ ἀναγερθεὶς τῆς ἐν βελτίοσι. πολλοὶς γὰρ καὶ τὰ τῆς ἀναγερθεὶς τοῖς γένεσιν, ὡς μὴ δὲ φαντασίαν ἐπιτεταπύσαι ἡ κρείττονα λαβεῖν ἀλλ' αἰεὶ καὶ ἐν παλαιότητι ἡλικίας, ἥτοι ἐν παιδικοῖς εἰς ἀκολάστον ἀνδρῶν, ἢ δασκῶν, ἢ ἐν ἄλλῃ τινι καλύψει πλὴν ψυχῇ ἀναγλύπην κακοδαμονίαν. τὰς δὲ περὶ τῶν αἰτίαις πάντας καὶ εἰκὸς εἶναι ἐν τοῖς τῆς προνοίας λόγοις· πῶς ἢ αὐτὰς εἰς ἀνθρώπους, ἢ ἐν χερσίν. Vide sectionis istius verba novissima, deprehendes cum Origenianis istis quàm suavissimè concinere. De Platone Plut. in Mario: Πλάτων μὲν ἐν ἡδὴ περὶ τῶν τελευτῶν λόγους, ὑμνεῖ τὸν αὐτὸν δαίμονα καὶ πλὴν ψυχῇ, ὅτι παρὸν μὲν ἀνδρῶν, εἴτα ἔλλω, ἢ Βάρβαρος, ἢ δὲ ἄλλοι τῇ φύσει δαίμον γένειο παρὸς ὅ τῶν, ὅτι τοῖς Σωκράτους χεῖνοι ἀπώθησεν ἢ γένεσι αὐτῶν. At Lactantius instituit. l. 3. c. 18. Plato aiebat se gratias agere naturae; Primum quod homo natus esset, potius quàm mutum animal; deinde quod mas, potius quàm feminis; quod Graecus, quàm Barbarus; postremo, quod Atheniensis, & quod tempori-

bus Socratis. Quod contendit ipse, immerito tamen. Nunquam quicquam dictum esse in rebus humanis delirius. Idemque ibid. c. 19. ubi Socratem acutus, & in quibusdam iniquis etiam paulo, perstrinxerat; In cuius temporibus natum se homo sapiens gratulatur. Quod autem in Platone tantopere exagitat Lactantius, id is à Socrate accepisse videtur; quod, ut Dio Prus. orat. 64. Ἐπὶ πολλοῖς αὐτὸν ἐμακάριζε, καὶ ὅτι ζῶν λογικὸν, καὶ ὅτι Ἀδελφῶν. Socrates à Thaletes; quod, ut Laert. l. 1. Ἐφασκε τριῶν τέτων ἐνεκα χεῖν ἐχέειν τῇ φύσει παρὸν μὲν, ὅτι ἀνδρῶν, πῶς ἐγγόνι, καὶ ἐ δαίμον. εἴτα, ὅτι ἀνδρῶν, καὶ ἐ γυναικὶ τέλει, ὅτι Ἕλληνας, καὶ ἐ Βάρβαρος. Postremum tantummodo de suo addidit Plato. Nec reticendum quod Iudaei habent in preculis suis virorum peculiaribus: Benedictus esto, Domine Deus, quod me virum creasti, non mulierem: quod Israelitam, non alienigenam.

Σχεδὸν ἀπαντα χεῖν] supplendum, ἀγαθὰ, quod excidisse existimem. ut sit [ἀγαθὰ] σχεδὸν ἀπαντα χεῖν.

Τὸν θεῶν ὃ εὐπορία] Digna Christiano govis providentiae divinae, quae factum fuerit, ut ne peccatis occuparetur, cum peccare prona dispositio non deesset, agnitio. Agnoscit ipse de se, quod Deus Abimeleco; Ego te cohibui, ne peccares, Genes. c. 20. v. 6. Habent his paria è nostris; Bern. de temp. serm. 79. Prima miseratione quod à multis adhuc peccatis in seculo positum custodivit. quis enim non videat, quod sicut in multis cecidi, sic et in alia poteram cecidisse peccata, nisi omnipotens pietas conservasset? Quod & argumentum idem tractat fufius, de divers. serm. 13. Augustin. homil. 23. Hic multa commisit, & multorum debitor factus est: ille gubernante Deo parva commisit, cui deputat ille, quod demisit, huic et iste deputet, quod non commisit. Adulter non fuisti in vita illa tua praeiterita, plenè ignorantia? Hoc tibi dicit Deus tuus; Regebam te mihi, servabam te mihi, ut adulterium non commiteres. Svasor defuit? ut svasor defuisset, ego feci. Locus et tempus defuit? ut haec defuissent, ego feci. Affuit svasor; non defuit locus; non defuit tempus: ut non consentirem, ego terrui. Agnosce ergo gratiam ejus, cui debes et quod non admisti. Mihi debet iste, quod factum est et dimissum vidisti: mihi debes et tu, quod non admisti. Nullum est enim peccatum quod facit homo, quod non possit facere alter homo, si desit rector à quo factus est homo. Pius simè, & ad nostri mentem plenissimè.

Πεσέπτον πλημμελίῳσι π] Lugd. πεσέπτον. quod probare non possum. Xyl. quod nihil deliqui. plenius rectiusque Cal. quod nihil temere aut precipitanter deliquerim. πεσέπτον, procido, praeceps seror. inde πεσέπτον, praeceps: & πεσέπτον, precipitator, temere, inconsideratè. Vide l. 3. § 9. ἀπεσέπτον. alioqui suspicari quis posset, scripsisse Marcum πεσέπτον. Sicut paulo inferius, τὸ φάσαι τοῦ θεοῦ ἐν ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. Mi

Δωρατὶν ἀρετὴ καὶ εὐχὴν ἐν αὐτῇ. quem locum vide.
 Ἐδῆται σημεῖα τῶν] five σημεῖα τῶν, ut Lugd.
 quod usitatus est, & eodem recidit. utrumque enim
 vestes notabiles. & insigniores five splendidiore de-
 signat. Hoc eo, quoniam, ut Jesus noster, Luc. c. 7.
 v. 25. Ὅτι ἐν ἱματισμῷ ἐνδύσῃ καὶ χρυσῇ ὑπόδη-
 τες, ἐν ταῖς βασιλείαις εἰσὶν. Ἐδῆται σημεῖα τῶν,
 inquit, Annotator Lugd. Vocat imaginibus textas,
 pictas, palmatas, χρυσόσμητους, auro vel purpurā cla-
 vitas. De Augusto Sveton. l. 2. c. 73. Togis usus est
 neque restrictis, neque fultis; clavo nec lato, nec angusto.
 De Antonino Pio Capitol. Visus est sanē ab amicis
 cum privatis vestibus, & domestica quadam gerens.
 Et de Alexandro Severo, Lamprid. Gemmas de cal-
 ceamentis & vestibus tulit, quibus usus fuerat Elagi-
 balus. veste albā usus est, nec auratā, penulis to-
 gisque communibus.

Μήτε λαμπάδων καὶ ἀνδριάντων τοῖων δὲ πῶν]
 Just. Lipsius ad Tacit. annal. l. 1. principatūs in-
 signit intelligi vult, inter quae ignis praelatio. Hero-
 dian in Commodō de Lucilla sorore ejus, καὶ τὸ πῦρ
 περιεπόμπῃ αὐτῆς. Et de Marcia ejusdem Con-
 cubina, πάντα ὑπὸ ἡρᾶν, ὅσα σέβας ἦ, πλὴν τῶ πυ-
 ρός. De Pertinace, καὶ ἡλθεν ἐπὶ τὸ σινέδριον,
 ὅτε τὸ πῦρ ἐάσας αὐτὸς περιεπόμπῃ, ὅτε π
 ἄλλο ὅς βασιλικῶν συμβόλων εἰς ὅλους ἀρδῆναι.
 Quibus addas licet & ex eodem de Nigro, καὶ περι-
 πομπῶντος τὸ πῦρ. Eum ignem lampadem fu-
 isse adfirmat ex hoc Marci nostri loco; quorum usum,
 ut in Deorum cultu, sic & in Imperatorum, extitisse.
 Accedit huic & Annotator Lugdun. Lampadas, in-
 quit, vocat, quae praeferebantur Imperatoribus, ut ignis
 Regibus Persarum. Corippus de adventante Impe-
 ratore in theatrum,

--praeannunciis ante

Signa dedit cursor, posita de more lucerna.

Verum Meric. Calvbonus in adversum contendit;
 Lampadesque & statuas live imagines eodem refert, ad
 simulacra scilicet. lampadas manibus gestantia, de qui-
 bus Lucret. l. 2.

Si non aurea sunt juvenum simulacra per ades
 Lampadas igniferas manibus retinentia dextris,
 Lumina nocturnis epulis ut suppedirentur.

Et Lucretio prior, poetarum princeps, Odys. n. v.
 100. Alcinoi avlam describendo,

Χρυσῆσι δ' ἀρετὴ καὶ εὐχὴν ἐν αὐτῇ
 Ἐπὶ τῶν αὐτῶν δαίμονας καὶ χρυσῶν ἐχέοντες,
 Φαίνοντες νύκτας καὶ δάματα δαυτομόνοισιν.

Ubi Eustath. χρυσῆς κύρος, ἀνδριάντες exponit.
 Idem autem Marcum τοῖων δὲ πῶν adjecisse, ut &
 vulgaribus, quae in aedibus plebeis etiam plerisque re-
 periantur, imagines hasce distingueret. Ego verò
 inter summos istos viros arbitrum me nevigam in-
 terponam: aliorum, uter Marci mentem attingerit
 propius, per me iudicium fuerit.

Ἐργατῶν ἰδιώτῃ συγγένει αὐτῶν,] De Mar-

co Capitol. Adoptatus in avlicam domum, omnibus
 parentibus suis tantam reverentiam, quantum priva-
 tus, exhibuit. crāque haud secus rei suae quam in pri-
 vata domo parvus ac diligens; pro instituto patris
 volens agere, dicere, cogitare. Et Aristid. orat. in
 regem: Ἐπίδειξεν, ὅτι καὶ ἰδιώτῃ ὄντι καὶ βασιλεῖα,
 δίδον τε ὅτι τὸν αὐτὸν εἶη διὰ τέλος. τοῖσιν μὲν
 ὡς τῆς βασιλείας παραχρῆν αὐτῶν, ὡς δικαίως
 ἀξιοῦνται ταύτης. ἐν δὲ τῇ ἐν ἐκείνῃ αὐτῶν, ἀλλὰ
 τὸ αὐτὸ ὅτι καὶ τὸ πῶν χρῶνται. De Pio pa-
 riter Capitolinus; Imperatorum fastigium ad sum-
 mam civilitatem deduxit. nec omnino quicquam de vitae
 privatae qualitate mutavit. vindemias privati modo
 cum amicis egit. quum sibi & filiis honores peteret,
 omnia quasi privatus fecit. quoniam & Senatui tantum
 deculit Imperator, quantum cum privatus esset, deferri
 sibi ab alio principe optabat. De civilitate hac quam
 in Augusto laudat Sveton. lib. 2. c. 51. Vide Ca-
 lavbonum ibidem. Sed & quae superius ad § 16.

κοινονομήσων.

Καὶ ἢ διὰ τὸ ταπεινότερον] Lugd. ἢ διὰ.
 Sed legendum, καὶ διὰ. Sive ut M. Cal. ἢ διὰ
 καὶ διὰ τὸ. Rem quod attinet; nihilo demissior? imò
 tantò major, tantò avgulior. Sigidem, ut scitissi-
 mè, sed & verissimè, Plinius in panegy. Cui nihil
 ad augendum fastigium superest, hoc uno modo cre-
 scere potest, si se ipse demittat, securus magnitudi-
 nis suae. neque enim ab ullo periculo fortuna princi-
 pum longius abest, quam humilitatis. De Pio Capi-
 tolinus, postquam civilitatem ejus descripserat, utque
 species imperatorias superfluas à se amandaverat; &
 tamen, inquit, ingenti avoritate apud omnes gentes
 fuit.

Ἀσκληπῆ] Marci fratrem hunc adhuc quærimus;
 nec reperire haecenus potuimus.

Δωρατὶν ἀρετὴ καὶ εὐχὴν ἐν αὐτῇ] At tan-
 tum ab eo absuit Lucius, ut Marcum moribus suis
 ad rem bene gerendam excitaret; ut contra post illi-
 us obitum Marcus solus rempublicam tenuerit, multò
 40 melior & feracior ad virtutes: quippe qui nullis Veri
 jam impediretur aut simulatis callidae severitatis er-
 roribus, aut his, quibus praecipue displicebat Marco
 jam inde à primo aetatis suae tempore, vel institutis
 mentis pravae, vel moribus. Capitolin.

Τικῆ καὶ σοφῆς εὐπρεποῦς καὶ] Honorem qui-
 dem Marco exhibuisse Lucium, si susciperet, obsecu-
 tum, ut legatum proconsuli, vel praesidem imperatori
 (ad quae verba videndus Salmast.) avtor est Ca-
 pitol. qui de amore tamen idem negare videtur.

Ἐν οἷς ἴσως ἀνὰ κατὰ τὸν] Senec. de brevità-
 vit. c. 14. Dubitare se Fabianus noster aiebat, an
 satius esset nullis studiis admoveri, quam his impli-
 cari. Ipse Senec. ibid. c. 13. De illis nemo dubi-
 tabit, quoniam operose nihil agant, qui in literarum inu-
 tilium studio detinentur. Idemque epist. 88. Ista li-
 beralium artium consecratio molestos, verbosos, in-
 tempestivos

videtur ex Capitolino, Marci mater, antequam filius imperium Pio defuncto adiret: quā tamen ætate fato concesserit, incertum.

Οὐκίπυ μετ' ἐμὸς τῷ τελευτῶν ἐστὶ] Capitol. Ab Adriano adoptatus, iussusque in Adriani privatam domum migrare, invitus de maternis hortis recessit.

Ὅτι ἔκ ἐστὶ μοι χρεῖματα] Quid nec defuerit unquam, unde aliquid poscenti se subveniret; nec eod fuerit redactus, ut ab aliis flagitare cogeretur, pro magno ducit beneficio. Agnoverat nimirum illud Servatoris nostri; Μακάριόν ἐστι δίδοναι, μᾶλλον ἢ λαμβάνειν. Aët. c. 20. v. 35. & quod optimum gemque censere Gregorius Naz. asserit orat. pro pauper. Τὸ εὐπορεῖν τῷ πάχειν πρῶτερον ἢ ἀπεισπεθεῖσθαι τὸν καρδίας ἐλεος.

Τὴν γυναῖκα τοιαύτην] Habuit uxorem An-niam Faustina consubrinam suam. Capitol. Et reverā, qualis istic depingitur uxor, numinis donum, hanc ē minimis, hanc ē multis, censeri merito possit. Verum an ejusmodi Marci nostri Faustina existerit, licet Pii filia, Marcus ipse viderit. Certē si vera narrant Cassius & Capitolinus, nihil minus illa fuerit.

Τὸ ἐπιτηδεῖον ἡρώεων εἰς τὰ πινυρία εὐπορή-
σαι] Itā Philippus Macedo epist. ad Aristotelem. Ἰδὲ γυνὴ μοι ὅν· πολλὰ ἔν τοις θεοῖς χά-
ριν ἔχω, ἔκ ὅτις ἐπὶ τῇ ἡρώεσι τῷ πινυρί, ὡς
ἐπὶ τῷ χρί πινυρί ἡλικίαν αὐτὸν γεγενῆσθαι. ἐλ-
πίω γὰρ αὐτὸν ὥστε οὗ ἡρώεων ἡ πινυρία δένει
ἀξίον εἶναι ἡλικίαν ἡλικίαν ἡλικίαν ἀξίον δια-
δοχῆς. Filium mihi genitum scias, quod nomine Diis
gratias ago, non tam proinde, quia natus, quam quod cum
nasci contigerit temporibus vitæ tuæ. Spero enim
fore, ut à te edoctus eruditusque, dignus evadat, qui
nobis, & rebus à nobis susceptis succedat. Refert
Gellius l. 9. c. 3. Commodum avtem Marcus &
suis præceptis, & etiam magnorum atque optimorum
virovum operā erudire conatus est. habuit literato-
rem Græcum, Onesocratium; Latinum, Capellam Ari-
stium: orator ei Anteiis Sanctus fuit. Sed tot disci-
plinarum magistrum nihil ei profuerunt. Lamprid.

Τὸ δὲ διειρητὸν βονδῆμα] De remediis istius-
modi per insomnia indicatis supersticiosa multa
in sermonibus sacris Aristides; sed & Cicero de di-
vinat. l. 1. tangit & nos, l. 9. § 27.

Καὶ τότε ἐν Καίτη ὡς ἔστι] locus mu-
tilus; quod & Xylander monuit. forsan, inquit in no-
tis, ὡς ἔστι quomodo utaris. At in versione,
sicut Chryse: ac si loci alicujus nomen proprium
esset, quod inclinat & Mericus; sed ut viri, non loci,
appellatio sit, & ἔστι legatur. quasi dicat Marcus;
Cajeta, quæ in regione Campana maritimum est opi-
dum, se Deis vota facientem, fausta retulisses prout
& Chryse Phæbi sacerdoti olim contigerat suppli-
canti περὶ διὰ πολλοῖς βόις δαλός. 16. α'.

Eruditus vir D. Bootius ἡρώεσι legendum suspica-
tur: ἡρώεσι idem quod ἡρώεσι, ut ἡρώεσι in-
terdum pro ἡρώεσι dicitur. ut sensus sit, gem-
admodum sibi divinius remedia ad quosdam morbos
monstrata fuerunt, itā etiam cum Cajeta aliquando
agens veraretur in periculo alicujus morbi alteri-
usve casus, auxilium, quod cum depelleret, ostensum
fuisse, idque tanquam oraculo, cum aliis in ea urbe
oracula nulla edi solerent. Idem ferē vult Annota-

tor Lugd. qui legit, ἡ ὅτι ἐν Κ. ὡς ἔστι ἡρώεσι.
ac vertit, Hōcque Cajeta, tanquam oraculum quoddam.
Clariss. Salmas. sine aliquo θεοπέλω (quales Marcus
istic loquitur) ὁνείρων sanum fieri locum vix posse
censet. conjecturam tamen duplicem adjungit. legen-
dum scilicet, vel, ἡ τότε ἐν Καίτη εὐτυχῆσαι, ut loci
meminerit, in quo monitum illud à numine accepe-
rit: vel, ἡ ὅτι ἐν Καίτη, ὡς ἀρχαῖοι, ut &
remedii præcepti mentio fiat, quod circumlinere sibi
aliquid iustus sit. In re tam ambigua ipse statuere ni-
hil avsum.

Ὅπως τε ἐπεδύμου] [τὸ] ὅπως τε ἐπεδύ-
sic ut in præcedentibus passim. Salmas. forsan, τὸ,
ὅπως ἐπεδύ. ut ex τὸ factum sit.

Ἀποκαθίστασι ἐπὶ τοῦ συγγεγραμμένου] Lugd. Ἀπο-
καθίστασι. forsan Ἀποκαθίστασι: usitatus avtem ἐπὶ τοῖς
συγγεγραμμένοις diceretur. Sed & Thucydides l. 1. κα-
θίστασι ἐπὶ πλὴν ἐστίν, dixit. Epictet. dissert. l. 2.
c. 6. ἐκ ἧν ποσὲν, ποσὲν μὴ ἀκινδύνως, ποσὲν
τὴν γεγενῆσθαι, ποσὲν ἡ ἡρώεσι παρρησιαστικέ-
ναι γεγενῆσθαι ἡ πολλὰ ἀξίον. Verum Ἀποκαθίστασι,
quod Marcus hic usus videtur, disertius est vocabulum.
Significat enim desiderium & ignavum assidere. Pol-
lux l. 3. c. 24. inter ignaviam ac desiderium denotan-
tia vocabula, Ἀποκαθίστασι & Ἀποκαθίστασι collocat.
Vetus Edictum Censorium ex Svetonio de clar.
Rhetor. à Gellio l. 15. c. 11. exhibitum: Renun-
ciatum est nobis, esse homines, qui novum genus disci-
plinæ instituerunt; ad quos juvenus in ludum con-
veniat: eos sibi nomen imposuisse Latinos Rhetoras:
ibi homines adolescentulos totos dies desiderare. hoc
est, quod Marcus, Ἀποκαθίστασι.

Θεὸν βονδῆν ἡ τύχης θεῖται] Expressisse vi-
detur, quod Plato de leg. l. 4. & ex Platone Maxi-
mus Tyr. orat. 3. & Stobæus tom. 2. tit. 58. Θεὸς
μὴ πᾶσι καὶ μὴ θεῖς τύχη καὶ καὶ τὴν ἀνθρώπων
δουλοκρατίαν εὐτυχεῖν. qanquam τύχης nomine
providentiam divinam intelligere videtur, vel casus
potius fortuitos serūmq; contingentiam providentiā
divinā dispositam & gubernatam. quomodo & So-
lomon Rex usurpavit, Eccles. c. 9. v. 11. quod loco,
quod Plato τύχη καὶ καὶ, Solomon ὕψος πύ-
dixit. Stoici enim omnia fato fieri statuebant; &
fortuita etiam quæ dicuntur, eodem referebant. Itā
Aristoteles Rhetor. l. 2. c. 19 § 8. Ἐν δ' ἀποκα-
θεῖ βέλπτον ἡδὺς τῇ εὐτυχίᾳ, ὅτι φιλοφρονεῖ εἰς καὶ
ἐχρῆται πρὸς τὸ θεῖον πρὸς πρῶτον, διὰ τὸ γινώ-
μῃα

id est *ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν*. Vide & Marcum I. 3. §. 11. Plinius minor. lib. 4. epist. 8. Sed nomen qd sunt in manu hominum, & mihi & multis contigerunt. illud *καὶ*, ut adipisci arduum, sic etiam sperare nimium est, quod dari non nisi a Deo possit.

Tā ē *καλὸν*] Ambigi potest, utrum ad antecedentis lemma istud, an ad subsequens pertineat. Ex usitata eisdem formula, si antegressa spectaret, dicendum videretur, *καλὸν καὶ κακόν* apud *Quidam* ista; concepta nimirum, vel conscripta sunt. Istud autem, Tā ē *καλὸν*, hoc est, *Quid* apud *Quidam*, agenti scilicet concepta & conscripta; tituli praefixi potius, quam subiectae clausulae significationem praefere. Atque in hanc partem hoc in loco M. Calpurnius accepisse videtur, in libro proximo exeunte illam alteram secutus. Ipse interim etiam disceptatione in medio relicta, ad hunc locum libro primo terminum daret nihil quicquam dubitavi: eum & huc usque ferrem quidam cominuum, quia hic plane incidit, 10 avtor ipse tenuerit, miscelam deinceps moram exoritur, & sectumcula illa ipsa, a qua liber secundus in haecenus exordis inchoatur, ad pro-

xime praecedentia respectum habeat satis clarum.

Καλὸν] Quid Germaniae populus, de quibus Ptolemaeus geogr. l. 2. & Tacitus in tractatu de moribus German. Adversus istos Marcomannis junctos non sine prospero successu bella gessisse Marcum nostrum, avtores sunt Dio Cassius & Jul. Capitolinus. Sed & Lucian. in *psculomanti*, cujus haec sunt verba, *ὅτι δεδωκεν ἡδὴ τοῖς Μαρκουμαῖοις καὶ Κελδοῖς οὐρανὸν καὶ γῆν*. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Christianorum suppliciis impetrati coeliis imbres, cum exercitus sui ferè confectus jam esset. Meminere Tertull. ad Scapul. & in apolog. c. 5. & ex eodem atque Apollinario Euseb. hist. Eccles. l. 5. c. 5. & Chron. l. 1. c. 2. Niceph. Callist. l. 4. cap. 12. Zonar. Annal. tom. 5. Xiphilinus in Marc. Oros. hist. l. 7. c. 15. Otho Frising. chron. l. 3. c. 15. Jo. Avem. annal. Boior. l. 2. alii. quoniam illud Cassius, Arnuphis Aegyptii, vel Juliani, ut apud Svidam alius nescio quis, Magicis procurationibus, Marci ipsius precibus Capitolinus, moribus pietatque Clavianus, Christiano nomini iniqiores, adhibebant. Videatur Scalig. ad Euseb. 10 chron. & Xiphilum. supr. ad §. 6.

Ad Librum II.

§. I. *ὁ καλὸς καὶ ὁ κακός*] *καλός*, (ut l. 1. §. 1.) *καλός*, *καλός*, (ut l. 3. §. 13.) vel tale quid, subintelligendum. quod cum in scriptis istiusmodi est frequentissimum, non nostro illi cum primis familiare. Ceterum Xyl. *ἀγαθὸν* legit, verique, sicut ut sibi tradidit. Sed momenti potius quid velit, quam quid allerverit narrantis, dictio videtur. quia nec in persona tercia, 10 quam dicunt Grammatici, de se Marcus loqui afficit.

Ἐπὶ τῷ καλῷ καὶ τῷ κακῷ] Seneca, de ira l. 2. c. 10. Placidus sapiens et equi erroribus, non hostis, sed corruptor peccantium, hoc quotidie pro- 15 vocat animi; Multis mihi occurrunt vicia delicti, multis libidinibus, multis ingratas, multis avari, multi fortis ambitionis agitant. Omnia ista tam propriis afflictionibus, quam agri sui medicis.

Παρά τῷ καλῷ καὶ τῷ κακῷ] creberrime istud inculcat noster, ut in locis collatis videre licet. vide infr. ad §. 13. Sed & Epictetum huius idem differentem, l. 1. c. 18. & l. 18. Laetam, instit. l. 1. c. 8. Mali sunt generationes recti et boni.

Ἐπὶ τῷ καλῷ καὶ τῷ κακῷ] Ita l. 3. §. 11. *ἀγαθὸν καὶ κακόν*, quod & urget vehementius, dilemmate

us. l. 17. §. 26. Vel incitiā rerum pari & ipse laboras; & pariter affecto ignoscendum: vel perspicacitā majore imbutus es; & caligant aequor esse debet. Vide & infr. ad §. 13.

Tūc *καλὸν καὶ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*] Imò solum illud bonum, hoc solum malum esse. Sic enim titulant Stoici, apud Laert. l. 7. in Zenon. Hecato de bonis l. 3. & Chrysip. de bonis; *Μόνον τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*, & Seneca, epist. 76. Unum est bonum, quod bonitatem. De Helvidio Prisco Tacit. hist. l. 4. Doctores sapientia secutus est, qui sola bona, quae bonitas; mala veritas, quae turpis; potentiam, nobilitatem, ceteraque extra 10 animum, neque bonis, neque malis annunciant. Vide infr. ad §. 11.

Ἐπὶ τῷ καλῷ καὶ τῷ κακῷ] Ita l. 12. §. 26. *Ὅτι τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*, *καλὸν καὶ κακόν*. Non hac duntaxat, aut principue ratione: sed & ista tamen. Paulus Apost. apud Lucam Act. c. 17. v. 26. *Εὐμνοῦντες τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν*. Et Lactant. instit. l. 6. c. 10. Si ab uno homine, quem Deus finxit, omnes orimur, certe consanguinei sumus. Itaque 20 *καλὸν καὶ κακόν*.

μόνον hic subintelligendum, cuius frequens passim Ellipsis. Xenoph. expedit. l. 3. 'Ουδένα γὰρ ἀνθρώπων θεοῦ τιμῶν, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς προσκυνοῦντες. *Hominem Dominum nullum, sed Deos solos adoratis.* Ita supplet Christus apud Math. Evang. c. 4. v. 10. Κύριον τὸν θεόν σε προσκυνήσεις, καὶ αὐτοῦ μόνου λατρεύσεις. quod omittit particulā illā. Moses dixerat, Deut. c. 6. v. 13. Dominum Deum tuum adorabis, eidemque servies. Paulus ad Rom. c. 4. v. 9. 'Ο μαρτυρῶνς εἰς τὸ πᾶν περὶ τοῦ θεοῦ, ἢ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου; *Beatificatio ista ad circumcisos (solos) an et ad praeputios pertinet? Quod Castellio, cum minus adverteret, perperam reddidit: Haec beatitudo in circumcisionem ne cadit, an potius in praeputium?*

Ἀλλὰ τοὺς Ἰ. Synes. de provident. 'Εστὶ δὲ ὁ μὴ ψυχῶν καὶ σαρμάτων συγγένεια. ἔστι δὲ τὸ πᾶν αὐτῶν ἐπὶ γῆς ἐργαζομένων γένεσις, τὸτο προσήκει ψυχῶν, ἀλλὰ τὸ ἐν μὲν φύσει καὶ πνεύματι. *q. tamen fontes, unde deriventur animae, duos statuit; terrestrem alterum, alterum coelestem; inde Osiridi, Typhonī hinc animam contigisse. At contra Lucret. l. 2. & Lucretio sic. Lactant. institut. l. 6. c. 10. eodem, quod Marcus istuc collineans; Si ab uno Deo, inquit, inspirati omnes et animati sumus, quid aliud quam fratres sumus? et quidem conjunctiores, quod animis, quam quod corporibus. itaque non errat Lucretius, cum dicit;*

Denique celesti sumus omnes semine oriundi:

Omnibus ille idem pater est.---

Subjungit Lact. nostro consentiens: Ergo pro beluis immanibus habendi sunt, qui hominibus nocent. —Ob hanc enim necessitudinem germanitatis docet nos Deus, malum nunquam facere, semper bonum. Idemque l. 5. c. 8. ex Cicerone de legib. l. 1. Sicut una eademque natura, mundus omnibus partibus inter se congruentibus cohaeret ac nititur: sic omnes homines inter se naturā confusi, pravitate dissentiant; nec intelligunt se esse consanguineos, et subiectos omnes sub unam eandemque tutelam. quod si teneretur, Deorum profecto vitam homines vivrent.

Καὶ θεῖας ἀπομύσεις μετόχῳ ἡ θεῖα ἀπομύσει. i. e. portiuncula divina, ὁ νῦν ἰ. mens, sive anima rationalis hic dicitur. sicut infra § 4. τὸ τὸν κόσμον διοικῶν ἀπομόρια. & l. 5. §. 27. τὸ τοῦ ἀπομύσματος. de quibus, suis locis dicitur. Eadem Epicteto differt. l. 1. c. 1. Τοῦ τοῦ ἀπομύσματος. Senecae epist. 92. Dei pars est. & de otio sapient. Divini spiritus pars ac veluti scintilla quaedam. Horat. Serm. l. 2. Sat. 2.

—divina particula aura.

quo modo Ammianus, tanquam ex Physicorum sententia, l. 21. Sol mens mundi nostras mentes ex sese, veluti scintillas, diffundit. Et Manilio Astron. l. 2.

—pars ipsa deorum est:

Plutarch. quest. Platonic. l. 1. Ἡ δὲ ψυχὴ τοῦ με-

ταχῶς καὶ λογισμῶν, καὶ ἔργων ἐστὶ τὸ θεοῦ μένος, ἀλλὰ καὶ μέγας, ὅτι ὡς αὐτῶν, ἀλλ' ἀπ' αὐτοῦ, καὶ ἐξ αὐτοῦ γέγονε. Sanius Augustinus, epist. 157. Animam, Dei non particulam esse, sed creaturam. & de anim. orig. lib. 1. c. 4. & l. 3. c. 3. ab illo, non de illo factam. quem & amplius vife sis de civit. Dei l. 13. c. 24. Tertull. de resurrect. c. 7. Deus anima suae umbram, spiritus sui auram, oris sui operam, vilissimo alicui commiserit? Animam loquitur humanam corpori inditam. Pulcherrime Gregor. Naz. Augustino sensu consentiens, quamvis modo loquendi dispar, apologet. § 33. Περὶ ψυχῆς ἢ πνεύματος, πᾶν ἐν θεῷ καὶ θεῶν, καὶ τῆς ἀναδεν ἐν φύσει μετέχουσας, καὶ πρὸς ἐκείνῳ ἐμμενῶν, εἰ καὶ πρὸς χεῖρον συνεδέσθην. Modestissime Epiphanius, in ancorat. § 55. 'Ουτε μέγας θεοῦ ἀεζομένη ἡ πᾶν ψυχῆ, ἔτε ἀλλότριον τοῦ ἐμμενῶντος. (ita enim legendum avumo, quod ἐμμενῶντος, vulgò legitur) πᾶς ὁ τὸ λεγόν τὸτο νοεῖται θεῷ μόνῳ ἐργασθῆναι. Sed & Synesius epist. 105. τὸν νῦν indigitat πᾶν ἐν τῇ ψυχῇ μετέχον τῷ θεῷ.

30 'Ουτε βλαβερὰ ὑπὸ πνέοντι δυνάμει. Argumentum à nostro crebrius repetitum, uti in collatione indicatum, nostris etiam non insolens, qui laedi neminem, nisi à sese, posse contendunt. Habes à Joanne Chrysost. fusè pertractatum, Edit. Savill. tom. 7. orat. 2. cuius titulus; 'Οπὲρ τὸν εἰσαυτὸν μὴ ἀδικῶν παρὰ βλάβην αὐτοῦ δυνάμει. Inter exteros verò Maximus Tyrius dissertationem eadem de re ingeniosam admodum instituit, numero 2^am. quā & Socratis dictum illud celeberrimum laudat, à Platone in apolog. positum, à Plutarcho de tranquill. ab Epicteto enchiridio extremo, & differt. l. 1. c. 29. & l. 3. c. 23. à Clemente Strom. l. 4. repositum, à Thrasea etiam apud Dionem in Nerone usurpatum. 'Εμεῖ δὲ 'Αντοῦ καὶ Μελίτου ἀπομύσειν καὶ δυνάμει, βλάβην δὲ. Me Anytus & Melitus occidere quidem possunt, sed ladere non possunt. In eundem hunc sensum & Dominus nolter de suis apud

40 Lucam Evang. c. 21. quibus etiam praediceret, fore ut morte ipsa multarentur (καὶ καταπορεύσιν ἐξ ὑμῶν § 16.) subicit tamen, nihil inde ad ipsos damni, ne vel minimum quidem, rediturum. καὶ θεῖς ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν ἐμὴ ἀποδίδωμι. nec capillus ἐκ capite vestri cuiusquam periturus est. v. 18. καὶ θεῖς, inquit Maximus, ἀναδεν ἀνδρὶ καὶ πνεύματι βλάβην. quod Plato, ἐπὶ τῷ θεῷ ἀμείνονι ἀνδρὶ καὶ χεῖρον βλάβην. neque enim ius fasque patitur, ut vir bonus quispiam ab improbo quodam laderetur. Vide ad l. 9. § 4. Itaque cum nostro consentiens planè Joan. Chrysost. in Matth. orat. 87. 'Εἰ δὲ ὁ δὲν πάρεστι θεὸς, πῶς δὲν ὁρῶν τὸ μὴ εἶναι θεὸν καὶ ὁ δὲν πᾶν κακόν; Si mali nil pateris, cur ci succenses, qui te malo non affecit? Julianus denique de Cynism. orat. 2. Καὶ τίς ἐτέρως ἐχρὶς αὐτῶν καὶ δάσκαλοι, πολλοὶ πρὸς θεῷ. ἀμείνονι μὲν ὅτι ἐστὶν ἐχθρὸς.

ἑαυτῶν πρὸς ἐνέργειαν αὐταρκεῖ. ἔτε γὰρ ἂν πρὸς
ἀσφαλῶς βαδίσαι, μὴ συνωπτησέσθαι τὸ ἐπὶ
ρεῖ· ἔτ' αὖ ὁρθαλμῶς ὡς ἰδοί, καὶ κοινοῦν ἐ-
χον τὸν ἕτερον, καὶ μετ' αὐτοῦ συμφώνως περὶ
ἐλλήνων τοῖς ὁμοῖς. καὶ ἀκοὴ ἀκριβέστερα, ἢ δι'
ἀμφοῖν τῶν πέρι τῶν φωνῶν διεξοδική, καὶ ἀντί-
ληψις κρητιστότερα τῇ κοινῇ, ἢ δὲ δακτύλων. καὶ
ἀπαξιαπλῶς ἔστιν ἔτε ἢ ἐκ οὐσῶς, ἔτε ἢ ἐκ
περὶ αὐτῶν καπορθευμένων ὁρῶν, ἀνὰ τῆς ἢ δὲ ὁμο-
φύλων συμπνοίας ὁπτιελεύθρον. Ceterum de usu
finis; Marcus, de necessitate Basilus loquitur.

Ὡς χεῖρες] De manibus Galen. de usu part.
l. 1. Σίμωνα ἐτέρᾳ τῶν ἐτέρων ἢ φύσις ἐποίησε.
ταύτη ἄρα καὶ πρὸς ἀλλήλους γενέσθαι· ἀλλήλων
γὰρ ἐνεκα γινώσκονται. Indē nata proverbialia illa
Menandrianum apud Gnomologum;

Ἀνὴρ γὰρ ἀνδρα, καὶ πόλις πόλιν.
Χεῖρ χεῖρα νίπτει, δακτύλος τε δακτύλον.
Servat virum vir, civitatem civitas.

Digitum lavatque digitus, et manum manus.

Epicharmeum apud Aëchinem in Axiach. & Stob.
zom. 2. tit. 10.

Ἀ γὰρ χεῖρ τῶν χεῖρα νίπτει δὲ πάλιν λαμβάνει.
A manu manus lavatur: da quid, et quid accipe.
quāquam quod Stob. νίπτει, Aësch. νίπτει habet. Erasim.
& Grot. νίπτει malunt. ut sit, A manu manus fri-
cat. five ut vulgō efferri solet, Manus manum
fricat. Denique Euripideum illud in Heraclid.

— μὴ δὲ χεῖρ ἐξ ἀδελφῆς μάχην.

Invalida pugna est, una quam gerit manus.

Virgilius an Septimius in Moreto:

Admovet inde manus operi, partitus utriq;
Laeva ministerio, dextra est intenta labori.
Hæc rotat assiduis gyris, et concitat orbem.
Interdum fesse succedit laeva sorori,
Alternatq; vires.—

Ὡς βλέφαρα) quæ ad oculi tegmen & tutelam
amicæ conspirant.

Ὡς δὲ στήρι ἢ δέντρον] q̄i veluti in mola ca-
pillus & metra, mutuas sibi invicem operas jugiter
præstant.

Τὸ ἔν ἀντιπρόθεσιν ἀλλήλοις παρὲν φύσιν] Se-
nec. de ira l. 2. c. 31. Illud ante omnia cogita, sæ-
dam esse & execrabilem vim nocendi, et alienissimam
homini, cuius beneficio etiam sæva mansuescunt.
Apud Xenophontem commentariorum l. 2. Socrates
fratres duos dissidentes his verbis alloquitur. Νῦν
μὲν ἔγω δικάζετε, ὡς ἂν εἰ τὸ χεῖρε, αὖ δὲ πρὸς
ἐπὶ τὸ συλλαμβάνειν ἀλλήλους ἐποίησιν, ἀφελῶς
τάτε, τῶσπερ τοῖς πρὸς τὸ διακωλύειν ἀλλήλους ἢ
εἰ τὸ πόδε δειὰ μοῖρα πεποιημένο πρὸς τὸ σω-
φρονεῖν ἀλλήλους, ἀμελήσαντες τάτε, ἐμποδίζοιεν
ἀλλήλους. καὶ ἂν πολλὰ ἀμαθία εἴη καὶ κακοδαμ-
νία τοῖς ἐπ' ἀφελείᾳ πεποιημένοις ἐπὶ βλάβῃ χρη-
στῶν καὶ μὴ ἀδελφῶν γε, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, ὁ δὲ πρὸς
ἐπιείκειαν ἐπὶ μείζονι ἀφελείᾳ ἀλλήλους, ἢ χεῖρε

καὶ πόδε, καὶ ὁφθαλμοῖς, καὶ τὰ ἄλλα ὑπὸ ἀδελφῶν ἐφ-
σεν ἀνδράποισι.

§ 2. Σαρκία δεῖ, καὶ πνεύματιον καὶ τὸ ἡγέμο-
νικόν] Eandem distributionem habes sapius repeti-
tam. l. 3. § 16. & l. 6. § 32. & l. 12. § 3.
Idem ferè aliis verbis Apost. ad Thessal. ep. 1. c. 5.
v. 23. Τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα. qd
loco τὸ σῶμα est quod Marco hic σαρκία· ἢ ψυ-
χὴ, quod πνεύματιον· τὸ πνεῦμα, quod τὸ ἡγέμο-
νικόν.

Ἄφες τὰ βιβλία] Vide infra ad § 3. sed &
Epictet. dissert. l. 4. c. 4.

Μηκέτι σῶν] Itā l. 4. § 3. πρὸς πάντος μὴ σῶν,
μηδὲ κατενέμειν. quod eleganter admodum sic ex-
pressit Pers. Sat. 5. v. 154.

En quid agis? duplici in diversum scinderis hamo.
Huncce an hunc segeris? subcas alternus oportet
Ancipiti obsequio dominos; alternus oberres.

Οὐ δέδοται] Non datum est. Xyl. ai Lugd.

20 Non licet. nam quod Nē stude, reddidit Annotator
Lugd. & μὴκέτι σῶν, mavult legis à Marci
mente alienum est. M. Caf. Non est futurum. non
dabitur. quod exponi vult ex illis l. 3. § 14. Μηκέτι
πλανά. ἢ γὰρ τὰ ὑπομνημάτων σε μείλεις ἀναγι-
νῶσκειν, &c. Noli te fallere. neque enim futurum est
ut Commentariorum tuorum & exceptorum, vel alie-
norum de antiquis gestis rebus scriptorum, evolvendi
& perlegendi copia tibi suppetat. & est reverā proba-
bilis satis expositio. Videatur tamen an non forsan

30 ἐρωτηματικῶς legi debeat, ἢ δέδοται, annon datur?
annon est in potestate tua positum, ut hoc facias? hoc
est, ut distractione & perturbatione omni immunem
te reddas. Itā l. 4. § 1. τὸ δυνάστον καὶ διστάστον.
& l. 9. § 29. ὁρμῶν, ἔάν διστάτω. Epictet. dis-
sert. l. 3. c. 26. Διδοταὶ σοι τῶτες; & ἐφ' ὅσον ἂν
διόν τε ἢ, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν διστάτω; & Rufus
Thraseæ apud eundem l. 1. c. 1. ἢ δέλεις μελε-
τῶν, ἀρκεῖς τὸ δέδοται; hinc δὲ φησὶν l. 4.
40 § 19. quā nimirum

— natura beatæ

Omnibus esse dedit, si quis cognoverit uti.
Clavd. in Ruffin. l. 1. Occurrit nimirum objectio-
ni vulgari illi, de qua Seneca, epist. 104. eodemque
planè, quod Seneca, modo occurrit. Totiens, inquit hic,
mibi occurrunt isti, qui non putant fieri posse, quicquid
facere non possunt, et aiunt nos loqui maiora, quam quæ
natura humana sustineat. At quāto ego de illis me-
lius existimo? ipsi quoque hæc possunt facere; sed nolunt.
Denique quē unquam ista destituerent tantum? cui non
faciliora apparere in actu? non quia difficilia sunt,
non avdemus; sed quia non avdemus, difficilia sunt.
Quem vide amplius ad l. 6. § 19. Eodem planè
sensu Hebræi Doctores in Patrum diffis. c. 3. §
15. הַיְוִנָּה הַיְוִנָּה Potestas data est. τὸ αὐτ-
εξούσιον scil.

Δύο εἶδος] Itā l. 3. § 3. γὰρ καὶ δύο εἶδος. & l. 8.

§ 37.

ubi hanc anilis expuam: loti moram.

Unde & in Herc. Octavo v. 1467. Jo. Zinzerling. promuls. c. 14. vocabulum idem restituendum contendit, pro eo quod expulit vulgo legitur.

Ictus sagittis q̄ tuis vitam expuit.

Varro, αὐτὴ ἐξ αἰωνίου Andromeda vineta, & proposita ceto, non debuit patri suo, homini stupidissimo, in os expuere vitam? Val. item Flaccus Argonaut. l. 3. v. 97.

-purpuream singultibus expuit avram.

quod Statius Thebaid. l. 5. v. 262. animam singultare dixit;

Semineces pueri tropidas in limine vitæ
Singultant animas.==

Epiphanius verò in Ancorat. § 76. etiam mentem expuere dixit verbis illis: Οὐ λέγοντες, ἡμεῖς ὅ γε πρὸς τὸν ἔχον, (Corinth. ep. 1. c. 2. v. 16.) τὸν αὐτοῦ νῦν ἔχον, καὶ ἐκ ἐξελίξαν.

Cæterum purpuream animam vomere dixit Maro pro eo quod Homerus, αἶμα' ἐμίαν, sanguinem vomens dixerat: Iliad. 6. v. 11. itaque Servius notat secundum eos dictum, q̄ volunt sanguinem esse animam: cum alibi aliorum opinionem sequatur, q̄ dicunt spiritum esse animam: ut est,

-in ventos vita recessit.

Καὶ πάλιν βορέων] quod ψυχρῶσθαι uno vocabulo dici possit. quoniam id alio sensu usurpari monet Svidas, ἐν τῷ τῷ ψυχλῷ ἐκπίνειν, pro animam, id est, sanguinem, exorbere. quomodo Aristoph. in nebul. de cimicibus, quos Corinthios, cum καὶ εἰς vellet, per jocum nuncupat.

Δίκυτοι δ' ἐξέρποντες οἱ Κορίνθιοι,

Καὶ τῷ ψυχλῷ ἐκπίνουσι.

Hinc autem delirium Stoicum de animæ natura refutantem Plutarchum de commun. notit. c. 41. vide ad l. 3. § 16. Quod autem dicit καὶ πάλιν βορέων, id in enigm. 72. de utre sic extulit symposium;

Non ego continuo morior, dum spiritus exit:

Nam redit assidue, quovis & saepe recedat.

Ὡς δὲ ἀπορροῦσθαι] forsitan ἐμνοῦσθαι, animadvertere, considera. nisi si ἀπορροῦσθαι hoc significatu reperitur alicubi. nam contrarium prorsus passim obtinet.

Ἰέων εἶ] Senec. ep. 76. Perge Lucili, & prope, ne tibi accidat, quod mihi, ut senex discas: imò ideo magis prope, quoniam id nunc aggressus es, quod perdiscere vix senex possis. Et, epist. 19. Si potes, subduc te istis occupationibus: sin minus, eripe. Satis multum temporis sparsimus; incipiamus in senectute vasa colligere. in freto vivimus; moriamur in portu. Et, ep. 68. Utinam quidem hoc propositum sequi olim fuisset animus tibi: utinam de vita non in conspectu mortis agereamus. Sed nunc quocumque non moremur, quod facere solent, quod serius exeunt & volunt tempus celeritate reparare, calcare addamus. Et quando, inquit, tibi proderit illud, quod in exitu discis, aut in qua reme-

in hanc, ut exeam melior. Præclare Epicurus ipse, epist. ad Menæc. Μὴ τε νέῃ τις ἀν' ἀλλότῃ φιλοσοφῇ μῆτε γέρον ἀρχῶν, κοπιῶν φιλοσοφῶν. ἕτε γὰρ ἀρετῆς ἰδέειν ὄντιν, ἕτε πείραζε, πρὸς τὸ κατὰ ψυχλῷ ὑπάρχειν. Οὐ γὰρ λέγων, ἢ μήπω τῷ φιλοσοφῶν ἀρχῶν ὄντιν, ἢ παρεληλυθεναι τῷ ὄντιν, ὁμοίως ὄντι τῷ λέγοντι, πρὸς εὐδαιμονίαν ἢ κατὰ παρῆναι τῷ ὄντιν, ἢ μήποτε εἶναι. [τῷ ὄντιν Clem.] ὥς φιλοσοφῶν καὶ νέῃ [νεωτέρῳ Cl.] καὶ γέροντι τῷ κατὰ ὅπως γινώσκων νεῇ καὶ τοῖς ἀρχαίοις διὰ τῷ γέροντι [γέροντι f.] ὅς γέροντων τῷ ὄντιν, ὅπως νέῃ καὶ πρῶτος ἢ, διὰ τῷ ἀρετῶν καὶ μελλόντων. Refert Laërtius vit. lib. 10. & Clemens, Strom. l. 4. vide ad § 4.

Μήποτε τῷ ἐόντι δαλεῦσαι] mentem, inquit, ne patiaris servire: vel corpori nimirum, vel cupiditatibus. Ἡ γὰρ νοεῖς ἐδέλκει παρρησίαν καὶ κατὰ κρατεῖται, μήτε ὀδυνῶν, μήτε ὀρμητικῆς κινήσεως. Nolter l. 7. § 55. hoc est autem δαλεῦσαι, ὡς γὰρ τις ἡπύται, τῷ καὶ δαλεῦσαι. Petr. ep. 2. c. 2. v. 19. Itaque nolter infra § 16. ὅς ἐστι ἐαυτῷ ἢ τῷ ἀνδρὶ ψυχῇ, ὅταν ἡσυχῇ ἢ πόνῳ. τῷ γὰρ ἡπύται ὅτι καὶ ἀποκατακλινομένη τῷ ἐν σοὶ δειοτέρῳ μέρος τῇ ἀπμοτέρῃ καὶ διητῇ μοίρῃ τῇ τῷ σώματι, καὶ τῷ τῷ παρῆναι ἡδονῶν. Idem l. 11. § 18. Extrema autem est servitus, cum animæ vitis dedita rationis propria possessione ceciderint. Boeth. Consol. Et, ἀνδραποδισθέντες, οἱ τῷ ἡδονῶν δαλεῶντες. Isidor.

30 Pel. l. 2. ep. 147. Itaque Joan. Chrysost. tom. 8. orat. 13. Ἐἰ τις κρατεῖ καὶ ἀνδρῶν, δαλεῖται ὅτι πᾶσι, ἐγὼ γὰρ ἀν' πάντων ἀνδρῶν δαλεῶντες ὅτι εἰμι. Et Clemens Alex. Strom. l. 2. Τὸ ἀποπῆσαι καὶ παρῆναι τῷ πᾶσι, ἐγὼ τῷ δαλεῖται. Καὶ τῷ παρῆναι καὶ τῷ δαλεῖται. Socrates apud Xenoph. memorial. l. 4. Hoc voluit Seneca ubi dixit, sibi servire, gravissima servitus est. Proam. l. 3. q̄st. nat. Qi & idem, epist. 65. Quem in hoc mundo locum Deus obtinet, hunc in homine animus: quod est illi materia, id nobis corpus est. Serviant ergo deteriora melioribus. Plato Phaedon. Ἐπειδὴ ἐν τῷ αὐτῷ ὅτι ψυχῇ καὶ σώματι, τῷ δαλεῖται καὶ ἀρχῶν ἢ φύσις παρῆναι, τῷ δὲ ἀρχῶν καὶ δαλεῖται. ἢ δὲ δεῖται σοι, τῷ καὶ δεῖται δὴν ἀρχῶν τε καὶ ἡγεμονίαν περικρατεῖ, τῷ δὲ διητῶν ἀρχῶν καὶ δαλεῖται; καὶ δὴ τῷ καὶ δεῖται καὶ ἀδανῶν καὶ νοητῶν καὶ μορῶν καὶ ἀδανῶν, καὶ αἰεὶ ἀσάπῳ καὶ κατὰ ταῦτα ἐχοντι ἐαυτῷ, ὁμοῖταιν εἶναι ψυχλῷ. τῷ δὲ ἀνδρῶν καὶ διητῶν καὶ ἀνοήτων καὶ πολυειδῶν καὶ δαλεῖται, καὶ μήποτε κατὰ τῷ αὐτῷ ἐχοντι ἐαυτῷ ὁμοῖταιν αὐτῷ εἶναι σώματι. Vise nostrum ulterius l. 3. § 3. & ad l. 8. § 3.

Καὶ ὁρμῶν ἀκοινῶν] L. 6. § 16. καὶ ὁρμῶν simpliciter. & l. 3. c. 16. ὁρμητικῶς. ὁρμῶν ἀκοινῶν, vim non continentem, vertit Is. Casaub.

ad

ad Persi. Sat. 4. eumque intelligit, qz, ut Persius, extrinsecus intrat & nervos agit. Xyland. alio-
mo intus intrat. atque est illud revera, si ad-
versus de quo mox dicitur. Verum quod dicitur
videretur potius motus, live impulsus, aut im-
pulsus ejusmodi denotare, qz à natura communis ge-
neris humani communione ac commoditate elici
fiat. quod & Mer. Calvobonus advertisse videtur,
qz afflicti moribus periculisque sociabiles vertit. In-
culcat enim Marcus passim, esse hominem *ζῷον κοινόν*
L. 3. § 4. & L. 1. § 16. 30. & L. 9. § 9.
actiones ejusdem motusque exigit, ut sint *ἐκείναι* &
ἐκείναι L. 9. § 43. & L. 11. § 37.
dantur ubique ad *κοινωνίαν*. L. 3. § 1. L. 7. §
72. L. 9. § 9. 23. & L. 11. § 8. denique L. 7. § 11.
Hegemon, inquit, *ἐκείναι* τὴν *κοινωνίαν* τῶν
ἀνθρώπων 3. τὴν *κοινωνίαν* ἀλλήλων ὅσων. τὴν
ἐκείναι *κοινωνίαν* τὴν *κοινωνίαν* ἀνθρώπων, τὴν
κοινωνίαν ὅσων. vide supra ad § 1.

Nōtandum est, *νευροσφίστην* mare impelle,
& in diversā motu alieno moveri. Vocabulum à
nostro saepe usurpatum, ut ex locis collatis patere
possit; tractum à *figillari* live *νευροσφίστην*, qz
cum per se *ἀνθρώπων* existere, verticillis quibusdam
nervisque movebatur. horum meminit & nos L.
7. § 3. dum res ludicras contemptuque dignissimas
revertit; ad quem locum de his uberius & opportuni-
us dicetur. De usu vocabuli ad rem Ethicam nostri
videtur Calvobonus ad Persi illud Sat. 5. v. 128.

Te nihil impellit, nec quicquam extrinsecus intrat,
quod ex Horatio expressum moner, qz *Serm. lib. 2.*
Sat. 7.

Te nihil quod imperiet, aliis servis viscer, ut
Dicitur in *νευροσφίστην* mobile signum.
vel ex Platone potius ab utroque delumptum, cujus
hæc verba, legum L. 1. *Τὸ πᾶν ἐκείναι τὴν
ἐκείναι τὴν ὁμοίαν, ἀπὸ τῆς φύσεως, ὅτι ἀπὸ
τῆς φύσεως, ἐκείναι τὴν ὁμοίαν, ὅτι ἐκείναι τὴν
ὁμοίαν. Hinc & Tertulliano est. Valentini. 1. 18.
dicitur figillari. 1. 4. qz, inquit, occultis nihil senti-
ent ejus, & velut figillari extrinsecus ducta, in
internam operationem movebatur. Et motus figillari
eidem, ac anima, c. 6. velut figillari motu, superfi-
ciem intus agitante. Ocellus, in Favorini adversus
Genesisianam dissertatione, L. 14. c. 1. comprehensā
ut plant homines, non, quod dicitur, *κοινὸν ζῷον*, sed
ludicra & videnda quædam *ἀνθρώπων* esse videan-
tur, si nihil suū sponte, nihil arbitrata sua faciant;
sed ducuntur fletu & corrigenibus. vide ad L. 10.
§ 37. Quod etiam hoc loco dixit Marcus, qz *ἐκ-
είναι ἀνθρώπων, ἐκείναι ἀνθρώπων*, ipse optime ex-
plicat L. 3. § 5. ubi vixit, *ἐκείναι* τὴν *κοινωνίαν*
τῶν *ἀνθρώπων*, hoc est enim τὴν *κοινωνίαν*
τῶν *ἀνθρώπων*, quod *ἐκείναι* τὴν *κοινωνίαν* τῶν *ἀνθρώπων*, ut Plato.
Dio Pres. *orat. 30. μέγα πᾶν ἐκείναι τὴν φύσιν, ὅτι**

ἐκείναι τὴν φύσιν, ὅτι τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων
ἐκείναι τὴν φύσιν.

Motus τὴν *κοινωνίαν*, ὅτι τὴν *κοινωνίαν* τῶν *ἀνθρώπων* hoc
est, quod Rufus supra apud Epicurum, *ἐκείναι τὴν
κοινωνίαν*. & L. 3. § 4. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
τῶν ἀνθρώπων. quod avtem sic *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, idem
infra § 5. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, dixit.

H. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* vel impendens subterfu-
ge. Xyl. qem & Mer. legitur, ut *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, est
subire, quod est subterfugendi verbo promissu adver-
sum, foras ergo *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* legerant; quod est clam
elabi. verum non est illud in cuiusquam potestate fi-
tum, ut effugiat τὴν *κοινωνίαν* sed neq. τὴν *κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν commodè satis diceretur, malim ergo,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, nec futura paveret, *ἐκείναι* enim *ἐκείναι*
ἐκείναι. Svid.

§ 3. *Τὸ ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Infra L. 6. § 44. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
tamen fingebant sibi Epicurei.

Τὸ *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, etiam fortuita quæqz,
itaque Aristos. *physic. L. 2. c. 6.* *Ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Et c. 5. *Ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Ita τὴν *κοινωνίαν*, live subiectum
calos fortuiti cuiusvis est, vel à natura, vel à consi-
lio profectus actus aliqui. Causam verò rerum omni-
um primam summamque si spectemus, illius provi-
dentia diriguntur ac gubernantur, etiam qz maxime
fortuita videntur. quod de sorte ipsa, qd nihil incer-
tius, rex sapientissimus pronunciat, *Prov. c. 16. v.*
33. Deum ergo, ac dispositionem divinam si specte-
mus, quod Senec. *de prov. L. 1. c. 5.* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, non
incidunt. quod & idem Marcus mox.

ἐκείναι τὴν κοινωνίαν *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Vide ad L. 3. § 11.
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν, & § 16. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*.

ἐκείναι τὴν κοινωνίαν *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Ita de prima principie
mente, L. 6. § 36. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* de pro-
videntia divina L. 8. § 27. *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν. Vide & L. 9. § 35. de sacro Liban. *orat. 31.*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
de Deo, ad Rom. c. 11. v. 36. *Ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*, *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*,
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν τὴν *κοινωνίαν*. Et ad Cor. ep. 2. c. 5. v. 18.
Τὸ *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*. Lavdat itaque cum primis
Chrysippus Homericum illud, *Il. 6. v. 109.* de
Jove enunciatur;

Τὸ ἐκείναι τὴν κοινωνίαν *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν* *ἐκείναι τὴν κοινωνίαν*
ἐκείναι τὴν κοινωνίαν.

Pendat ab hoc quæcumque malitiam hominibus quibus
inimicum fuerit.

Plut. de *Stirac. contr. d. c. 47.* quædam, à *ἐκείναι*
illud apud Homerum non habetur, sed videtur esse
Chrysippi cui non infregens illud, Homericis à se
lavdatis de suo aliquid liberalius adjicere.

Περί τῆς ἀναγκῆς] *Necessarium*, & quod nos: quia hanc rerum conditionem mutare non possumus, ut Seneca *epist.* 107. & quod Naturam ipsam quoque. Si Stoicis credimus, quae aliter non potest, ut noster hinc l. 4. § 9. tum quia artifex materiam mutare non potuit, ut Seneca de provident. c. 5. tum quia nec aliter universi commodo consulti, ut Chrysippus de natur. l. 2. apud Plut. de Stoic. contradict. c. 31. & de commun. notit. c. 13. Vide infra ad § 11.

Τὸ τὸν κόσμον συμφορῶν] Quae sibi invicem adversa sunt, ad totius tamen bonum & incolumitatem conspirant & conducunt. Τὸν ἐναντίον ἢ ὁππότες γλίσσεται, & ἐν τόπων ἀποτελεῖν τὸ σύμφορον. Aristot. nomine auctor de mundo c. 5. quem latius hoc ibidem prosequentem videri sis. Sen. *epist.* 107. Contrariis rerum aeternitas constat. Epictet. *dissert.* l. 1. c. 12. Διέταξεν ὁ θεὸς δέος ἐν τῇ χειρὶ ἀνά, & φοβῶν & ἀρεσίαν, & ὁρετὴν & κακίαν, & πάσης τῆς τούτων ἐναντιότητος ὑπὲρ συνουρίας ὅτι ὅλων. De malis, & malitia etiam ipsa, Chrysipp. de justit. l. 1. Κακίαν δὲ καὶ δόλον ἔχει, ὅτε δυνάστην ἔχει, ὅτε ἔχει καλὸν ἀρετῶν & de diis l. 2. Ὅτι τὰ κακὰ ἀποτελεῖται καὶ τὸν διέος λόγον ἵπτοι ἐπὶ καλῶς, ἢ καὶ ἄλλω ἔχοντι πρὸς πρὸς τὸ ὅλα διοκοροῦν. Et de natur. l. 2. Γίνεται καὶ ἡ κακία πρὸς καὶ τὸν θεὸς λόγον, & ἵν' ὅπως εἶπω, ἐκ ἀρχῆς γίνεται πρὸς τὸ ὅλα. Refert Plut. de Stoic. contradict. c. 31, 32. qui subiungit tamen Δειρὸν τὸτο, τὸ καὶ γίνεσθαι πρὸς κακίαν & καλῶς καὶ τὸν τὸ διέος λόγον. Non abhorrent tamen etiam nostri. Augustinus apud Prosper. sent. 140. ex Civit. Dei l. 11. c. 18. unde & Prosper corrigendus. Nullum Deus vel angelorum vel hominum crearet, quem malum futurum esse praefisset, nisi pariter nosset, quibus eos bonorum usibus committeret, atque ita ordinem seculorum tanquam pulcherrimum carmen, etiam ex quibusdam quasi antithetis bonifaret. Videri possunt, quae de eodem argumento habet idem ibid. c. 22. Idem de Genes. ad lit. l. 11. c. 9. à Petro Longobard. sent. l. 2. dist. 21. § 1. laudatus. Cur eos creavit, quos tales futuros esse praesciebat? quia sicut praevidebat, quid mali essent futuri, sic etiam praevidebat, de malis factis eorum, quid boni esset ipse factururus. Et in Enchir. c. 96. Quamvis ea quae mala sunt, in quantum mala sunt, non sint bona: tamen ut non solum bona, sed etiam sint & mala, bonum est. Nam nisi esset hoc bonum, ut essent & mala, nullo modo esse faceretur ab omnipotente bono: cui proculdubio quam facile est quod vult facere, tam facile est quod non vult esse non facere. Videatur Magister Sent. l. 1. dist. 46. § 4. --- 10. Avg. idem denique ad Jul. l. 5. c. 3. Non enim quoniam malorum Deus temere ac fortuito creat, aut quid de illis boni operetur ignorat, cum & hoc ipsum bonum operetur, quod in eis humanam creavit naturam, & ex eis ordine nunc seculi praesentis exornat. Vide ad l. 5. § 8.

Οὐ μὲν γὰρ] Ita passim noster. Vide infra ad § 9. & ad l. 7. § 13.

Πασι δὲ εὐστως μέρεϊ ἀγαθόν] Vide l. 4. § 23. & l. 10. § 20.

Σάξας δὲ κόσμον αἰ μελαβολαί] Elegantissime Auctor de mund. c. 5. Τὸν ἐπὶ μέρεϊ, τὰ μὲν γίνεται, τὰ δὲ ἀκμάζει, τὰ δὲ φθίγγεται, & αἰ μὲν θύεσσι ἐπαναστέλλουσι τὰς φθόγγας, αἱ δὲ φθοραὶ νεφελοὶ τὰς θύεσσι. μία δὲ ἐν πάντων περὶ αἰῶνος σπηλαία διατελεῖ, ἀλλοτρίως αἰῶνος ἀλλήλοισι, & τότε μὲν καλλίαντες, τότε δὲ καλλιστέρων, ευλατῆς τὸ σύμπαν φθορῶν δὲ αἰῶν. Maxim. Tyr. *dissert.* 25. "Α δὲ ἡμεῖς καλλίαντες καὶ φθόγγας, & ἐπὶ οἷς ὀδυρμῶδες, ταῦτα δὲ τε γίνεται καὶ σπηλαία τὰ ὅλα μέλει γὰρ αὐτῶ τὰ ὅλα. τὸ δὲ μέρεϊ ἀνάγκη κακῶς ὑπὲρ τὰ ὅλα. quem & vide ulterius ad l. 4. § 46. Tertull. de pallio c. 2. Diversa in unum; ex demutatione diversa sunt. Denique diversitatis discordiam vices federant. ita mutando creatus mundus omnibus, qui & diversitatibus corporatus, & viciis temperatus. Idem apologet. c. 48. Lux gaudie interfecta resplendet, & tenebrae pari vice decedendo succedunt. Sidera defuncta reviviscunt. Tempora ubi finiuntur, incipiunt. Fructus consumuntur, & redeunt. Certè semina, non nisi corrupta & dissoluta, secundiū surgunt. omnia per eundem servantur: omnia de interitu reformantur. Et de resurr. c. 12. Revera sanore interitu, iniuriā usurā, damno lucro, universa conditio recidiva est. Quocumque conveneris, fuit: quocumque amiseris, nihil non iterum est. Omnia in statum recidunt, cum abscesserint: omnia incipiunt, cum desierint. idēd finiuntur, ut fiant. nihil deperit, nisi in salutem. Vide nostrum, l. 5. § 8. & l. 6. § 15. & l. 8. § 18. & l. 12. § 23.

Τὸν δὲ ἐπὶ βιβλίον διέλυν πύλον] Ita supra § 2. "Αφ' ὧς τὰ βιβλία. Isidorus Sophista Damascio referente, apud Photium codic. 242. βιβλίον τὸν ὁμαθὸν παρηγεῖτο, πολυδοξίας μᾶλλον εἰπερ ὄντα, ἢ πολυνοίας. Librorum copiam repudiabat, tanquam opinionis magis quam mentis arguende instrumentum. Senec. de tranq. c. 9. Quod mihi innumerabiles libros & bibliothecas, quoniam dominus, vix totā vitā suā indices perlegit? onerat discentem turba, non instruit: multo magis satius est paucis se auctoribus tradere, quam errare per multos. Idem ad Lucil. *epist.* 45. Librorum istius inopiam esse queris. non refert quam multos, sed quam bonos habeas. quod destinavit pervenire cupit, non per multos vagatur. non ire istud, sed errare est. & ep. 88. At enim delectat artium notitia multarum. Tantum itaque ex illis retineamus, quantum est necessarium. an tu eximias reprehendendum, quod supervacua usu sibi comparat, & pretiosarum rerum pompam in domo explicat; non putas eum, qui occupatur in supervacua literarum impellente? Plus scire velle quam sit satis, intemperantia

—tempus elapsum semel

Non ipse possit Jupiter reprehendere.

Quod autem illi de tempore in universum, de occasione, quæ est, ut Cicero de invent. l. 5. pars temporis habens in se alicujus rei idoneam faciendi aut non faciendi opportunitatem, habet minus apte dici potest. Polidipp. antholog. l. 4. c. 14. εἰς καὶ τὸ ἄλλομα.

Ἡ δὲ κόμην τὴν κατ' ὅλην ἀπαλειψάνη λαζέειν.

Νὺν Δία, τὰ ἐξόπιζεν περὶ τὴν θαλάσσαν πῆλιν;

Τὸν γὰρ ἄπαξ ἡλιώσι περὶ τὸν ἄνθρωπον με ποιοῦν;

Ὅστις ἐδ' ἡμεῖς ἀποφασίζομεν ἐξόπιζειν.

Callistratus item imagin. 6. Ἡ καὶ τὸ μετὰ τὴν κόμην τὰ δ' ἐξόπιζεν πλοκάμιν ἐλάττειν. ὅτι περὶ τὴν κόμην αὐτὸν λαζέειν ῥάδιον παρελθόντι δ' ἢ ἢ πρὸ παραγμάτων ἀκμὴ σωξέειν χεῖρ, καὶ ἐκ ἐστὶν ἐλίσσων ῥηθύνει λαζέειν τὸν καὶ ἐξ. Salubriter ergo Gregor. Naz. Δεῖ μὴ περὶ τὸν καὶ ἐξ, ἢ πάλιν πρὸς αὐτὸν χεῖρ.

§ 5. Θεογονίᾳ ἐκ τῆς] enixe curato. Cal. ut cum θεογονίᾳ conjungatur. at Xyl. ut fortiter peragas. tanquam si ad περὶ τὴν, quod sequitur, referatur. & huc potius accedo.

Ὡς Ῥωμαῖοι καὶ ἄλλοι] Casavb. ad Pers. Sat. 1. adductis istis nostri verbis, in quibus tamen, Ὁ Ῥωμαῖοι legit, (quod γενομένην ἀν μνημονίων σφάλμα fuerit, incertum est) Mollia, inquit, fuit, distage nec Romano nec masculi spiritus viro conveniunt. Noster infra l. 3. § 5. Ὁ ἐν σοὶ δεδῶκεν περὶ τὴν τῶν ἀρρέων καὶ Ῥωμαῖον. & l. 4. § 3. ἐλάττειν ἐστὶν, καὶ ὅρα τὰ περὶ τὴν κόμην, ὡς ἀνὴρ. Vide & Gilbert. Cognatum adag. Ἀνὴρ Ῥωμαῖοι & Gvil. Xylandrum ad Plut. Paul. & Emylium. Calliodor. l. 2. ep. 3. Vixit inter nos, non consuetudine peregrinā; sed gravitate Romanā. Nec gravitatis tantum, sed strenuitatis nomine prædicantur Romani. unde Cordi Cremutii illud, qui C. Cassium Romanorum ultimum dixit. Tacit. l. 4.

Τὸ ἐν χερσὶ] i. e. τὸ περὶ, id quod in manibus, vel præ manibus est. ut infra l. 3. § 12. & l. 6. § 2. Livius, l. 4. Cum tantum belli in manibus esset. & l. 26. omittit id quod in manibus erat, bellum coegerunt. Plin. min. l. 1. ep. Non vacat, quia vindemia in manibus. Senec. de benef. l. 4. c. 1. Nihil tam necessarium, aut magis cum cura dicendum, quam quod in manibus est. Plaut. Bacchid. 4. 3. Reddidi patri omne aurum, mihi quod fuerat præ manu. Atque est revera τὸ περὶ μόνον in manu nostra. Senec. supr. ad § 4. de brev. vit. c. 9. Quod in manu fortuna posuit, disponis; quod in tua, dimittis. Quod autem ἐν χερσὶ hic Marcus, Pindarus τὸ περὶ πόδες, & τὸ περὶ πόδες dixit. Vide ad l. 4. § 21. quod Terent. Adelph. 3. 3. quod ante pedes est, dixit: Iste est sapere, non quod ante pedes modo est Videre, sed etiam illa, quæ futura sunt.

Ἀπλάτῃ σμύθητος] commendat gravitatem

simplicem ac genuinam; cui opponitur ἡ καὶ ἀπλάτῃ βαρύτης, ut Plut. de audiend. quam & σμύθητος πειρασμὸν, Iocrates in Archidamo; ἐπιπλάτῃ τῆς σμύθητος ἐπικείσθαι, Clemens dixit, padag. l. 3. c. 11. & c. gravitas ficta, sive vulgus severitas assumulata, ut Ammian. l. 14. sive callida severitatis simulatio, ut Capitol. in Marc. quæ nihil ineptius pronunciat Petronius. ita frontem asseverare, dixit Apuleius, metamorph. l. 8. i. e. ficta severitatis personam induere, ut Cassiod. l. 1. ep. 4. ita enim malim, quam inducere, quod vulgati exhibent. De Sexto supra l. 1. § 9. τὸ σμύθητον ἀπλάτῃ. De P. Crasso Cicero in Bruto § 282. Erat sine arrogantiæ gravitas, & sine segnitie verecundus. De Perseo Rege contra Polybius apud Svidam, καὶ τὸ ἐπιπλάτῃ εἶχεν ἐπισκωπίον. Vulgus speciem præ se ferbat ad severitatem compositam. Vide ad l. 3. § 2. Et de Aristippo Tertullian. apolog. c. 46. Aristippus in purpura sub magna gravitatis superficie nepotatur. Plut. in Pericle. Τὰς δὲ τῶ Περικλέους τὴν σμύθητον, δεξιοκρατίαν καὶ τὴν περὶ ἀποκαλοῦντας, ὁ Ζεύς παρεκάλει καὶ αὐτὸς τὴν τοιοῦτον δεξιοκρατίαν, ὡς τῆς ἀπειποιήσεως αὐτῆς οὐ καλὴν ἀποποιήσεως τὴν ἀληθινήν, καὶ τὴν σωφίειαν.

Ἄν ὡς ἐξάπλῃ τῇ βίῃ ἐκείνῃ ἀπὸ τῆς ἐνδύσεως.] Pulcerrimum plurimique momenti monitum. quod & infra denuo inculcatur, § 11. Ὡς ἡδὴ διωκόμενοι ἐξέβαινεν τὴν βίαν, ὅπως ἐκείνῃ ποιεῖν καὶ διανοεῖσθαι. Et l. 3. § 12. Ἐάν τὸ περὶ ἐνδύσεως ἐπιδείξῃς, ὡς ἐκείνῃ ποιεῖν, ὡς εἰ καὶ ἡδὴ ἀποδέναι δεῖ. Et l. 7. § 29. ἐνδύσεως τὴν ἐξάπλῃ ὅρα. In eandem sententiam Zaleucus in legum suarum præmio, apud Stob. tom. 2. tit. 42. Δεῖ ἐκείνῃ παρ' ἐκείνῃ παρὰ τὴν ἀπὸ σωφρονισμοῦ τὴν τῆς τελειότητος καὶ ἐξ, ὡς δὴ παρὰ τὴν. ὅρα γὰρ ἂν μάστιγι τὴν καλὴν καὶ τὴν διὰ τὴν φρονέει. Seneca epist. 114. Quod facies, respice ad mortem. Idemque de se epist. 61. Hoc animo tibi hanc epistolam scribo, tanquam cum maxime scribentem mors evocatura sit. paratus exire sum.

Vide & ad l. 3. § 12. Ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς λόγῃ] Ὡς τὸ κρείττονος λόγῃ. à meliore ratione. referri postulat Annot. Lugd. nam interpret uterque τὴν αἰσθητικὴν illud insuper omnino habuit. Verum nec mutandum quicquam, & vertendum, à dictante ratione, sive à rationis dictamine. Usitatum est λόγῃ αἰσθητικῇ, i. e. αἰσθητικῇ, dictat, poscit, exigit. Vide ad l. 4. § 19. Restituenda vox eadem apud Epictetum enchir. c. 50. ubi διαπορεύει λόγον, ἀπὸ τῆς αἰσθητικῆς, perperam legitur. Vide ad l. 3. § 4.

Συμμεμετρομένη] quod l. 3. § 16. συγκλωδωμένη.

Ὁρῶς ὡς ἐλπίς] Antisthenes apud Laert. l. 6. Τὴν ἀρετὴν οὐκ ἐργάζονται, καὶ τὴν λόγον πλείονος διαπορεύει, καὶ τὴν μαθημάτων. Hinc Alexandro Diogenes

enim est unicuique vita: nec altera ulla, istic saltem, expectanda. Epicurus supra. Γεγονάμεν ἄπαξ· αὐτὸς δ' ἐκ ἐστὶ χρόνος;

Nec nasci bis posse datur. — Silius l. 15. id quod Euripides voluit, ubi dixit in *Alceste*.

Ψυχὴν μὲν ζῆν, ὅς δ' οὖν ὀφείλομεν.

Unam agere vitam, non duas nobis datur.

Quem & in supplic. idem pluribus congestum supra monuimus. Verba ipsa, quia ad lectionem istam illustrandam cum primis faciunt, exhibere istic 10 nevirquam pigebit.

Οἱμοι· τί δὴ βεβηκόσιν ἐκ ἔσιν τό δ',
Νέος τις ἐστὶν, καὶ γέροντας αὐτὸν πάλιν;
Ἄλλ' ἐν δόμοις μὲν ἔσθ' ἡ μὴ καλῶς ἔχει,
Γινώσκουσιν ὑστέρῃσιν ἐξορδόμεθα.
Αἰῶνα δ' ἐκ ἔσθ' ἐστιν. εἰ δ' ἡ μὲν νέος
Δις καὶ γέροντες, εἰ τις ἐξημάρτανεν,
Διπλῆ βίην λαχόντες, ἐξορδόμεθα δ' αὖν.

id est, vertente Grotio:

Proh fata: cur non est datum mortalibus

Duplici iuventutē, duplici senio frui?

Intra ponates siquid habet incommode,

Fas seniore corrigi sententiā:

Hoc vita non permittit. at qui bis foret

Juvenis senexque, siquid erratum foret

Priore, id emendaret in cursu altero.

Idemque ibid. — τὸτο δ' μόνον βεβηκόσιν

Οὐκ ἔστι τ' ἀνάγκη. ἀνδράσιν λαβεῖν,

Ψυχῇ βεβηκόσιν χρημάτων δ' εἶσιν πόροι.

--unicum mortalibus

Hoc est, semel quod perditum recipi nequit,

Hac vita: reliqua copia est reparabilis.

εἰ δὲ πνεῦμα τὸν παρόντα μὲν βίον ἐξ ὧν ἄλλα παρασπασθῶν) πολλὴν σπουδὴν, ὥς ἐτέρῳ πνα βίον βιωσόμενοι, ὅς τὸν παρόντα καὶ ἐν τούτῳ περὶ ἐπιμέλειαν ὁ γέροντος οἰχέται. Antiphon. apud Stob: tom. 2. tit. 16. ubi leg. forsan περὶ ἐπιμέλειαν. Gels. παραλειπόμενος. Quibus adjici possunt & Bionis errorem hunc corrigentia illa ex *Idyl.* 5.

Εἰ μὲν γὰρ βίῳ τῷ διπλόῳ χρόνον αἰὲν ἔδωκεν,
Ἡ Κρονίδης, ἢ Μοῖρα πολυτρόπος, ὥς ἀνέστη
Τὸν μὲν ἐς εὐφροσύνην καὶ χάριμα, τὸ δ' ἐνὶ μόχθῳ,
Ἦν τούτῳ μοχθήσωντι ποδ' ὑστέρῳ ἐδιδάξαι χάρις.
Εἰ δ' οἱ κατένδυσαν ἓνα χρόνον ἐς βίον ἐλθεῖν
Ἀνδράποισι, καὶ τὸν δ' βραχὺ καὶ μόνον πάντων,
Εἰς πόσον, οἱ δειλοὶ, χαμάρως καὶ εἰς ἔργα πονεῦμεν;
Nam si vivendi nobis geminata dedisset

Tempora seu Fatum, seu Fuppiter, esset ut aui

Altera latine pars, altera dicta labori,

Responsura quies tandem sudoribus esset.

Sin vitae spatium miseris mortalibus unum

Concessere Dei, modicōge id sine coercent,

Quid juvat in tristes animos impendere curas?

Grot. Itaque Lucian. de merced. conduct. τίνα ἄλλον ὁ ματαῖος ἐμυτῶν βιάσεται βίον, τὸν παρόντα τὸ πν ἄλλω βεβηκόσιν; Attamen, ut scitē Martial. l. 10. epigr. 23.

Ampliat aetatis spatium sibi vir bonus: hoc est

Vivere bis, vitā posse priore frui.

Ceterum clariss. Salmalius lectionibus hūc omnibus praefert; βραχὺς ὁ βίος ἐκείνῳ. quomodo Hippocrates apborism. 1. Sed & Marcus ipse l. 4. § 26. Ego in medio ista lectori relinquo.

Οὗτος δὲ σοὶ χάριν δίδωσται] quod supra § 2. dixerat; γέρον εἰ. tanquam ipse se alloquatur. Et l. 10. § 15. ὁλίγον ἐστὶ τὸ ἀπολειπόμενον αὐτοῦ.

Μὴ ἀδελφὴν σταντῶ] De Carone Plutarchus in *Aporrhtheg.* Μάλιστα δ' ἐνόμιζε δεῖν ἕκαστον αἰδέσθαι ἑαυτὸν. μὴδὲν γὰρ ἑαυτὸς μὴδέποτε χρεῖς εἶναι.

Unde emendandus Stobaeus, tom. 2. tit. 31. apud quem pro μὴδὲν, μὴδὲν legitur. Theophrast. *ibid.*

Αἰδῆσθαι σταντὸν, καὶ ἄλλον ἐκ αἰσχυρῶν. Musonius

itidem: Αἰδῆσθαι παρὰ πάντων ἀξιοῦν ἔσθ' ἐσθ' ἐάν παρὰ

τον ἀρετῆς σταντὸν αἰδέσθαι. Omniumque optime

Democritus: Φαῖλον, καὶ μόνον ἡς, μήτε λέξῃς,

μήτε ἔργῳ. μάθε δ' ὅτι πολὺ μάλλον ἢ ἄλλον σταντὸν αἰσχυρῶν.

Idemque *ibidem* tit. 46. Μὴδὲν π

μάλλον τοῦ ἀνθρώπου αἰδέσθαι ἑαυτὸν, μὴδὲ π

μάλλον ἐξ ἑρμῆς καὶ καλῶν, εἰ μάλλον μὴδὲς εἰδῶσιν,

ἢ εἰ πάντες ἀνθρώποι. ἀλλ' ἑαυτὸν μάλιστα αἰδέσθαι,

καὶ τὸτον νόμον τῇ ψυχῇ κατέστησαι, ὥστε μὴ

δὲν πεινῇ ἀνεπιπείθειν. Quod Illocrat. ad *Demonic.*

Μὴδέποτε μὴδὲν αἰσχυρὸν ποίσεις, ἐλπίς λήσιν, καὶ

γὰρ ἂν τοῦ ἄλλου λάθῃς, σταντὸν γὰρ σταντὸν δῖος.

Quid autem proderit non habere conscium, habenti

conscientiam? Ex Seneca *Lactant. institut.* l. 6. c.

30 24. At verò, ut Diphilus, si Stobaeo tit. 24. referenti, Philistio, si Maximo c. 40. fides;

Ὅστις γὰρ αὐτὸς αὐτὸν ἐκ αἰσχυρῶν

σωθείς, αὐτὸν γαῖον διαπεπαιστωμένον,

Πῶς τὸν γὰρ μὴδὲν εἰδὼτ' αἰσχυρῶν δῖος;

Si non veretur ipse semet, conscientis

Sibi mali facinoris, quod commiserit,

Hic quomodo alios conscientis reverebitur? Grot.]

Vide l. 12. § 4. & Galenum ad l. 10. § 9.

§ 7. Πρὸς τὸ τί σε τὸ ἐξωθεν ἐμπέτῳ] Scriptura mendii manifesta. Meric. Cal. transpositiā

unā voculā legere videtur, Τί περὶ σὲ; cur te

distrabant? &c. Ego malim, restituta quae excidit

negante particulā, (quia sequitur καὶ) [Μὴ] περὶ

σταντὸν σὲ &c. ne distrabant te. quod & Xylandrum secutum video. Sic l. 8. § 1. ἄλλο μὴδὲν

περὶ σταντὸν. Et l. 4. § 3. Ἄλλὰ τὸ δὲ δαείων σὲ

περὶ σταντὸν. Et l. 7. § 20. Ἐμὲ ἐν μόνον περὶ σταντὸν.

Basil. Caesar. in *Psal.* 45. Τίς γὰρ μεμνημένων τὰ τὰ

κόσμου, καὶ ἐμβάδυναν τοῖς περὶ σταντὸν τοῖς σταντὸν,

50 δυνάται τοῖς τὰ δὲ λόγους περὶ σταντὸν, καὶ τῇ ἀκρι-
βείᾳ τῶν πλινκῶν θεωρημάτων ἀρετῆς; Interpretes Graeci *Eccles.* c. 1. v. 13. τὸ πᾶν reddunt

περὶ σταντὸν. Latinus, distentionem. eo quod in va-

riis sollicitudines mens hominis distenta lanicetur.

Hieron. Vide supra § 2. μεμνημένων

καὶ χαλῶν παρέχει σταντὸν] καὶ, ἀντὶ τὸ ἀλλὰ

copulativa.

γὰρ πῖς δυνάται τῷ ἀφροσύνης χαμματιῶν ἡ-
συχαστὸν σωμέναι, καὶ Πλάτωνι παρακολυθῆσαι;
Inde Marco l. 5. § 9. ἡ παρεκλογιστικὴ καὶ ἐπι-
σημοτικὴ δυνάμεις. Vide & l. 7. § 4.

§ 9. Τίς ἢ τῷ ἔλαν φύσις, καὶ τίς ἢ ἐμὴ] Vi-
de suprā ad l. 1. § 9. Laërt. Zenon. Cirt. Φύσιν δὲ
Χρύσιππος μὲν ἐξακῶει, ἡ ἀκολούθως δὲ ζῆν, πῶς
τε κοινῶς, καὶ ἰδίως τ' ἀνθρώπων. Ὁ δὲ Κλεάνδης τ'
κοινῶς μόνῳ ἐνδέχεται φύσιν, ἡ ἀκολουθεῖν δεῖ, καὶ ἐπ'
τῷ ἐπὶ αἰέρος. Conciliat utrumque Marcus noster,
q̄i idem planè utrumque statuit esse, juxta naturam pro-
priam τ' juxta communem vivere. Vide l. 5. § 3.

Καὶ ὁποῖόν τι μέγας ὁπῶς τὸ ὅλον] Vide suprā
ad § 3. & Calavbon. ad illud Persii Sat. 3. v. 12.

—gem te Deus esse

Fussit, & hamanā q̄a parte locatus es in re.

Οὐδεὶς δὲ καλῶν] Hoc passim inculcat, bonam
mentem nihil impedire posse. Itā l. 1. § 17. μὴδὲν
καλῶν κατ' οὖσαν ζῆν. & l. 3. § 12. ὅδεὶς δὲ τὰτο
καλῶνται δυνάμει. & l. 4. § 49. μὴτι καλῶσαι
ἀνθρώπων τῷ, μεγαλόφρον, σφόδρα, ἐμφορῶν, &c.
& l. 5. § 29. ὅδεὶς με καλῶσαι πρὶν αὐτὸν. & l. 6. § 58.
κατ' λόγον τῆς οὐσίας βίβιν σε ὅδεὶς
καλῶσαι. & l. 9. § 10. εἰπέ τις δὲ καλῶν. & l. 8.
§ 47. τίς δὲ καλῶν διορθῶσαι τὸ δόγμα; & l. 12.
§ 25. πῶς ὑποληφθῆναι τῆς καλῶσαι ἐκβάλλειν; &
aliis verbis l. 8. § 41. τὰ τὸ νῦν ἰδὲ ὅδεὶς ἀλλ'
ἐκβάλλειν ἐμποδίζων. Et l. 11. § 9. Ὅτι ἐνιστάμενοι
προσέονται οὐ κατ' τὸν ὁρδὸν λόγον, ἀπὸ τῆς ὑγιᾶς
προσέως ἀποτρέφειν σε ἢ διωκόντων. Et l. 12. §
8. ὅδεὶς τὸ ἀλλ' ἐμποδίζετω. q̄d & ipsum l.
5. § 34. & l. 10. § 32. Νῦν καὶ λόγος διὰ παντὸς
τὸ ἀντιπρὶόντος ἔπος παρῶν δυνάται, ὡς πέρι-
νε, καὶ ὡς δέλει. Hoc est autem verè liberum esse.
Epict. dissert. l. 1. c. 12. Ἐλθέτερος ὅστις, ὃ ζῖνε-
ται πάντα κατ' ἀρετὴν, καὶ ὃν ὅδεὶς δυνάται κα-
λύπτει. Et fastuosius, vixq̄e p̄e satis idem ibid. c. 1.
πῶς παρῶν τῷ ἔσθ' ὁ Ζῶς νικῶσαι δυνάται.

Ἡς μέγας εἶ] Idem suprā § 3. & 4. & infrā
§ 16. Apud Laërtium Zenon. Cirt. Chrysippus de
finibus: Μέγας γὰρ εἶναι αἱ ἡμετέραι φύσεις τῆς τὸ
ὅλου.

§ 10. Φιλοσόφους δὲ Θεόφραστους] Philosophicè
Theophr. Xyl. rectè. φιλοσόφους id est, φιλοσοφίας
ἐξέως. uti ipse se Marcus mox explicat. itaq̄e ut
cum Annot. Lugd. φιλόσοφοι δὲ Θεόφραστους lega-
mus, q̄d svadeat nihil est. nec est commoda satis
loquendi formula.

Ὅς ἂν τις κοινότερον ταῦτα συκρίνει] q̄ato-
nus ex communiore hominum sensu τ' sententiā
vulgari ista q̄is inter se contulerit. Itā Senec. epist.
39. Permite mihi uti verbis publicis, nec illa ad
significationem Stoicam revoca. & epist. 82. Malè
nunc sic accipe, gemadmodum à populo dici solet.
Hoc autem ideò Marcus istic, q̄ia Stoici peccata
omnia paria prorsus esse statuebant. Eodem modo

l. 6. § 45. κοινότερον δὲ νῦν τὸ συκρίνειν ἐπὶ τῷ
μέσῳ λαμβανέτω. Contra l. 4. § 10. κατὰ γενό-
ντων ἰδίως.

Βαρύτερα τὰ κατ' ἐπιθυμίαν παρημελήμεθα]
Idem multis contendit Aristoteles Ethic. Nicom.
mach. l. 7. c. 6. nimirum, ἐπὶ ἡπὶον αἰσθῆ ἀκρασία
ἢ τὰ θυμῷ, ἢ ἡ τῷ ἐπιθυμῶν καὶ ἐπὶ αἰσθῆ ἢ πρὸς
ἐπιθυμίας ἀκρασία, τῆς αἰσθῆ τὸν θυμῷ.

Ὁ γὰρ θυμῷ μετὰ πρὸς λύπης] Itā A-
rist. ubi prius; ὅδεὶς ἐκβαλεῖ λυπηρόν; ὁ δὲ ὁρῶν
ποιῶν πρὸς, ποιεῖ λυπηρόν. ὁ δὲ ὅδεὶς λυπῶν, μετ'
ἡδονῆς. Et Rhetor. l. 2. c. 2. Ἐστὶν δὲ ἡ ὁρῶν, ὁρῶν
κατὰ λύπης πρὸς αἰσθῆ, &c. & ibid. c. 5.
ἡ ὁρῶν κατὰ λύπης.

Ὁρῶν ἂν] Itā q̄d Flaccus Serm. l. 1. Sat. 1.
Quis paria esse ferè placuit peccata, laborant,
Cum ventū ad verum est: sensus morēsq; repugnant,
Atq̄e ipsa utilitas, justī q̄q̄e mater & aq̄i.

Τὸ μετ' ἡδονῆς] Hoc argumento contendit Se-
primus noster, gravioris esse reatūs, adulterium per-
petrāsse, q̄am poenarum metu abnegāsse Christum.
de pudicit. lib. extremo. Urget nos dicere rei indi-
gnitas. contaminata potius corpora revocabis q̄am
cruentata? q̄a penitentia miserabilior, titillatam
prosteruens carnem, an verò laniatam? q̄a justior
venia in omnibus causis q̄am voluntarius, an q̄am
invitus peccator implorat? nemo volens negare com-
pellitur, nemo nolens fornicatur. nulla ad libidinem
vis est, nisi ipsa: negat, q̄d liber, cogi. negationem
porrò quanta compellunt ingenia carnificis, & genera
poenarum? q̄is magis negavit, q̄i Christum vexatus,
an q̄i delictatus, amisit? q̄i cum amitteret, doluit;
an q̄i cum amitteret, risit?

Ὁ δὲ παρημελήμεθα] Ἐπὶ παρημελήμεθα γὰρ ἀδίκη-
μα ὁρῶν ὅστις. Aristot. Ethic. Nicom. l. 5. c. 8. &
Eudem. l. 4. c. 6. Itaq̄e q̄d ex Aristarcho Athe-
næus dipnosoph. l. 13. ex Chæremonis Thersite
Svidas; ex Menandri Olynthia Zenobius param.
à Demosthene etiam, vel quisq̄is is est, in orationis
adversus Neeram ingressu ipso, usurpatum;

Ὁυκ ὡς ὑπαρχόν, ἀλλὰ πρὸς ἀρχόν.

Ut non q̄i prior incipiat, sed se vindicans.

iratus quisq̄e facere videtur, q̄d facit. hoc autem ex-
cusationis defensionisq̄e satis justè speciem præ se
ferre videtur. Demosth. idem ipse, ἀντιπρὸς αὐ-
τῷ πρὸς τὸν ὑπαρχόν. Plato Gorg. ἀδικίας
ἡδονῆς τῶν (armis scil. viribus) ἐπὶ τοῦ πο-
λεμίου ἀδικίας, ἀμυνόμενος, καὶ ὑπαρχόν. Be-
llicarius apud Procop. Vandalic. l. 2. necessarios ado-
riri coactus, ἐχέμεν δὲ τὸ κατὰ παρὰ φύσιν τῷ δὲ,
ὡς ἂν τ' ὡς ἀρχόντες αὐτοῖς, ἀλλ' ἀμυνόμενοι
ἐς τὸν κίνδυνον κατὰ φύσιν. Thucyd. l. 2. ἀδικί-
αν τῶν αὐτῶν ἀμυνόμεν, οἷον καὶ ἀμείνοι ὑπάρ-
ξαν. Ideo & Aristoteles ubi suprā, intemperantiam
iracundiā, non αἰσθῆ tantum, sed & ἀδίκημα,
pronunciat.

Φερέμεθα

tantum. in gem sensum & Jacobus Apost. c. 1. v. 13. dixit: 'Ο θεός ἀπειραγός ἐστι καὶ ἀνὴρ περὶ τοῦ εἶναι.

¶ Hic est p] Ex conjectura adscriptis, ei est huius. at Annot. Lugd. vult ei est, si jam non sunt. vel, huius, inquit, certe non sunt. Verum sensus proclivis est, si verò, vel non sunt, vel nulla eis de nobis est cura. huius, & huius apud Marcum passim sibi invicem respondent.

¶ Τί μοι εἶναι ἐν κόσμῳ καὶ ὁ θεὸς, ἢ περὶ τῆς κα-
[In eandem sententiam l. 6. § 10. Τί μοι ἐπι-
[Deum εἶναι συγκατατίθει, ὅτι ἐν τῷ ἐν δα-
[τῆς ἐστίν;

¶ Ἀλλὰ καὶ εἶσι] Esse Deum, sive Deos, ut ille pro suo ritu loqui amat, unde constat, vide l. 12. § 28.

¶ Καὶ μέλει αὐτοῖς ὅτι ἀνθρώπων] Observat Brisson formulam illam receptam (urpote quæ est naturæ ipsius penatibus prodierat) quæ Deos esse proclamabant. Est celeste numen. Es magne Jupiter. Manlius apud Liv. l. 8. & l. 3. Pro se quæ, Deos esse, & non negligere humana, fremunt. Ita constanter Stoici. Quod magis miror Theophilum Antioch. ad Apolyc. l. 2. dicere; 'Εγὼ μοι τῆς τοῦ αἵματος ἀνθρώπου καὶ τοῦ εἶναι θεὸν εἶναι. ἢ εἰ καὶ ἐστὶ, μνησθέντες ὅτι ἐστὶν τὸν θεόν, καὶ ἐαυτοῖς. in qua sententia etiam Chrysippum affirmat cum Epicuro plane consensisse. Ceterum in adversum prorsus Stoici unanimiter concedunt, & contendunt etiam acerrimè adversus Epicureos, quos hoc nomine perstringunt & oppugnant passim. Senec. præfat. ad quæst. nat. l. 1. 'Nec hæc intra vulgum dementia est; ἀνοήτοι & Theophilus nuncupat) sapientiam quoque professos contigit. Sunt qui putent sibi ipsi animum esse, & quidem providum ac dispensantem singula, & sua, & aliena; hoc autem universum, in quo nos quoque sumus, expers esse consilii, & aut ferri temeritate quadam, aut naturæ nesciente quid faciat. At non sic dei sunt. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς εἶναι ἐπινοῶνται ῥῆδον' inquit nos-
[ster l. 6. § 44. Epictetus differt. l. 1. c. 12. ubi va-
[ritia aliorum de diis judicia retulerat, primum asse-
[rentium, μὴ εἶναι τὸ θεόν secundum, εἶναι μὴ, καὶ
[μὴ περὶ τῶν μνησθέντων, tertium, εἶναι, καὶ περὶ τῶν
[ἀλλὰ ὅτι μνησθέντων καὶ ἐρατῶν quartum, καὶ ὅτι ἐπι-
[γνῶν, καὶ ὅτι ἐρατῶν, (ἀνθρώπων, leg. ex Stob. tom.
[x. l. 1. tit. 6.) eis κοινὸν ὅτι μόνον, καὶ ὅτι κατ'
[ἐξ ἑαυτῶν. ultimo loco illud, quod Stoicorum est,
[Ulyssis apud Homerum verbis, à Socrate alicubi
[usurpatis proponit, ὅτι εἰσελθὼν κατέμεινεν. Ve-
[rùm legendum κατέμεινεν, tam ex Stobæo, quàm &
[ex Homero. Sic enim Minervæ Ulysses Iliad. x'.
[v. 278.

— ἢ τί μοι αἰεὶ

¶ Ἐν πάντεσσι πόνοισι παρέσταται' εἰσελθὼν κατέμεινεν.

ubi Eustath. ex præscorum sententia; κατέμεινεν, ὅ
[τε, καὶ ὅτι κατέμεινεν καὶ διαλογίζεσθαι. Ercer-

te de Socrate Xenophon memorial. l. 1. Σωκράτης
[ὅτι πάντα μὴ ἡγεῖτο θεὸς εἶναι, τὰ τε κελεύματα,
[καὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ τὰ σὺν τῷ βασιλεὺς παύλας
[ὅτι παρῆναι, καὶ σημαίνει τοῖς ἀνθρώποις ποῦ εἶναι
[ἀνθρώπων πάντων. Qin & Socrates idem in Pla-
[tonis Phædon; Τὸ δὲ γὰρ μοι δεῖν εἶναι λέγει, τὸ
[θεὸς εἶναι ἡμῶν τοῦ ἐπιμελεῖσθαι, καὶ ἡμῶν τοῦ δι-
[δρῶντος ἐν ὅτι κατέμεινεν τοῖς θεοῖς εἶναι. Et de le-
[gib. l. 10. quem locum ob oculos videtur habuisse

10 Epictetus, cum superiora illa differeret, quandoque
[ibi etiam variæ illæ & recensentur & refutantur sen-
[tentia, 'Αλλ' εἰδὼν τί καὶ αὐτὸς εἶναι καλεῖται ἐν-
[δεῖξαι, τὸ γὰρ, ὡς ἐπιμελεῖται σμικρῶν εἰς τοὺς θεοὺς, καὶ
[ἡττον ἢ ὅτι μετέχει διατρέχων. ἡμῶν γὰρ ποῦ, καὶ
[περὶ τοῖς νῦν διὰ λογισμοῦ, ὡς ἀποδοῦναι γὰρ οὐκ
[πάντων ἀρετῶν, τὴν ὅτι πάντων ἐπιμελεῖται οὐκ οὐκ
[τάττω αὐτοῖς ὅσον κατέμεινεν. Et post: Οὐκ εἶναι
[τὴν γὰρ ἀνθρώπων περὶ τῶν θεῶν τῆς τε ἐμὲ καὶ με-
[τέχει φύσεως αἵμα, καὶ θεοσεβείαν αὐτὸν εἶναι πάν-
[των ζώων ἀνθρώπων. Θεὸν γὰρ μὴ κατέμεινεν
[κατέμεινεν εἶναι πάντα ὅποια εἶναι, ὡς ποῦ καὶ τὸν
[ἐρατὸν ἔλκον. ποῦ γὰρ; ἡ δὲ πῶν σμικρὰ ἢ μετὰ
[λα τῆς φύσεως ταῦτα εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰτετέρας γὰρ
[τοῖς κατέμεινεν ἡμῶν ἀμελεῖν αὐτὸν εἶναι περὶ τῶν, ἐπι-
[μελεῖται τοῖς γὰρ εἶσι καὶ αἰετοῖς. Denique in Epinom.
[hoc pro fundamento statuit; 'Ὅς εἰσι θεοὶ, ἐπι-
[μελεῖται πάντων, σμικρῶν καὶ μεγάλων. Verum

20 de istis, quia eos advocat Epictetus, ad Stoicos re-
[deamus. Epictetus loco superius adducto: 'Εἰ μοι
[εἰσι θεοὶ, ποῦ εἶναι τέλει, ἐπεὶ θεοὶ; εἰ καὶ εἰσι
[μὴ, μνησθέντες δ' ἐπιμελεῖται, καὶ ὅτι ποῦ ὅτι
[εἶναι; ἀλλὰ καὶ ὅτι, καὶ ἐπιμελεῖται, εἰ μνη-
[μία διδόντες εἰς ἀνθρώπους εἶναι εἰς αὐτοῖς, καὶ καὶ
[διὰ γὰρ καὶ εἰς αὐτοῖς, ποῦ εἶναι ὅτι ὅτι Se-
[nec. de benef. l. 6. c. 23. Cogitavit nos ante natura
[quàm fecit: nec tam leve opus sumus, ut illi potuerimus
[excidere. Naturæ nomine Deum vult. Ipse se expli-
[cet, epist. 95. Deus ipse humano generi ministrat;
[ubique & omnibus præbend est. Et mox: Nunquam

30 satis perfectum erit, nisi qualem debet Deum mente
[conceperit, omnia habentem, omnia tribuentem, bene-
[ficia gratis dantem. Et rursum: Primus est Deorum
[cultus, Deos credere. deinde reddere illis maiestatem
[suam, reddere bonitatem, sine qua nulla maiestas est:
[scire, illos esse qui præsidet mundo, qui universa vi sua
[temperant, qui humani generis tutelam gerunt, inter-
[dum curiosi singulorum. Quod loco cave, interdum il-
[lud aliter quàm pro interim accipias. In eandem, sed
[pleniùs, sententiam Avgust. Confess. l. 3. c. 11. Bo-
[nus omnipotens sic curat universos tanquam singulos,
[sic singulos tanquam solos. Et Gregor. Rom. in Job.
[l. 25. c. 19. Sic intendit singulis, ac si vacet à cunctis,
[et sic simul intendit omnibus, ac si vacet à singulis.

40 Quod pressius Aristides in Panathen. πάντων, ὡς μέ-
[νων ἐλάττων, ἐρικύβητος. Nec eleganter minus è no-
[stris quidam, [Barn. Potter in conc. funebr. & Georg.
[Hacvil.

50

ἐπ' αὐτὴν καὶ κυρεῖται οἱ θεοὶ μόνον ἐφ' ἡμῶν ἐπιόντων τῷ ῥήσιν τῷ θεῷ τῶν γενεῶν, τὰ δ' ἄλλα ἐκ ἐφ' ἡμῶν. ἀραγε οἱ ἐκ ἡθελον; ἐγὼ μὲν δὲ οὐκ, οἱ εἰ δὲ οὐκ, καὶ αἰνῶν ἀν' ἡμῶν ἐπετρέψαν. ἀλλὰ πάλιν ἐκ ἐδωκάντο. Senec. epist. 58. Mittamus animum ad ea quae aeterna sunt; miremur in sublimi volitantes rerum omnium formas, Deumque inter illa versantem & providentiam, quemadmodum quae immortalia facere non potuit, quia materia prohibebat, defendat à morte, ac ratione vitium corporis vincat. Et de benef. l. 2. c. 29. Quid nobis negatum est, dari non potuit. — magna accepimus, majora non cepimus. Vide supra ad § 3. ὡς ἐστὶ δὲ καὶ ἀντιμετρίως.

Δόξα καὶ ἀδοξία] Famam & infamiam in mediis ponit. Vide ad l. 4. § 19. Stoici ἀτυχὸν φασιν εἶναι τὸν σφόδρ. ἴσως ἂν ἔχει ὡς τὸ ἐνδοξόν καὶ ἀδοξόν. Laërt. l. 7. in Zenon. & ex Laërtio corrigendus Svidas; qui pro τὸν exhibet.

Πόνος καὶ ἡδονή] Gregor. Nyss. orat. catachet. 3. Ἐκείνο τῷ φύσει μόνον ὄντι ἀγαθόν, ἢ ἡ αἰσθησις ἐκ ἐξαρτήσεται καὶ μόνον ἐκείνο κακόν, ἢ τὸ ἀγαθὸν ἀν' ἀσπίσιν. Πόνος ἢ καὶ ἡδοναὶς τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν κείναι, τῆς αἰσθησις φύσεως ἰδὸν ὄντι, ἐφ' ὃν τὰ ἀληθῆ καλὰ καὶ ἡ καλὴ ἀνίστησι, διὰ τὸ μὴ μετρίως αὐτὰ νῦν καὶ διαπολεῖ, χάραν ἐκ ἔχει.

Πάντα ταῦτα ἐπίσης συμβαίνει τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς] Idem hominum sapientissimus, Eccles. c. 9. v. 2. Omnia iustis & sapientibus, quae aliis omnibus contingunt, & unus idemque est bonis atque malis eventus. Cuius potest accidere, quod cuiquam potest. P. Syrus apud Senec. de tranquill. c. 11. & ad Mart. consol. c. 9. Senec. ipse ibid. c. 17. Moveret hoc me, si esset cuique pro moribus fortuna, nunquam mala bonos sequebantur. Nunc video exempto discrimine, & eodem modo, malos bonosque jactari. Nimirum, ut Hieron. advers. Jovin. l. 2. q. 4. In eodem mari navigantibus eadem tranquillitas est, eadem tempestas. Pie prudenterque August. de Civitate Dei lib. 12. cap. 8. Placuit divina providentiae preparare in posterum bona iustis, quibus non fruuntur iniusti; & mala impiis, quibus non excruciantur boni. ista vero temporalia bona & mala utrisque voluit esse communia, ut nec bona cupidinis appetantur, quae mali quod habere conantur; nec mala turpiter evitentur, quibus & boni plerumque afficiuntur. quibus gemina ferè habet Gregorius Rom. pastor l. 3. c. 1. Hom. Odys. ζ. v. 188. apud Stob. tom. 1. l. 1. tit. 3. reponendus:

Ζεὺς δ' αὐτὸς νέμει ὄλβον ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν 50
Ἐδλοῖς, ἢ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν ἐκαστῶ.

Divitias pariter iustis quae malis supremas

Juppiter ipse sui pro numinis arbitrio dat. Grot.

Οὐτ' ἀγ' ἀγαθὰ, ὅτε κακὰ] Concludit hinc, aeterna ista nec in bonorum, nec in malorum esse numero habenda, quia promiscue possunt vel bonis vel malis

contingere. Isocrat. ad Demon. § 32. Τόσπερ κρείττων δικαιοσύνη χρημάτων, ὅσῳ ἐκείνων μὲν τοῖς φαύλοις μέτεστι, ταύτης ὅ τοῖς μαχηθεῖς ἀδωκάντων μάλα λαβεῖν. Vult ille bonum istud praestantius esse, Stoici solum & singulare. Senec. epist. 71. Summum bonum est, quod honestum est. & quod magis admireris, unum bonum est, quod honestum est. Caetera falsa & adulterina bona sunt. quod & latius persequitur epist. 76. & 85. Idem epist. 120. Haec duo (bonum & honestum) apud alios diversa, apud nos tantum diversa. ista duo quidem facimus, sed ex uno. nihil est bonum, nisi quod honestum est. quod honestum, est utique bonum. Bonum putant aliqui esse, quod utile est. itaque hoc & divitiis, & ego, & vino, & calcei nomen imponunt: tanta est apud illos utilitas boni, & adeo usque ad fordida descendit. Nihil nobis bonum videtur, quod quibus & male uti potest. Vides autem divitiis, nobilitate, viribus quam multum male utantur. & epist. 117. Id medium atque indifferens (hoc est, nec bonum nec malum) vocamus, quod tam malo contingere quam bono potest; tanquam pecunia, forma, nobilitas. Et epist. 87. Quod bonum est, bonos facit: fortuita bonum non faciunt, ergo non sunt bona. quod idem & Cicero Paradox. 1. Potestne bonum cuiquam malo esse? aut potest quisquam in abundantia bonorum ipse esse non bonus? atqui ista omnia talia videmus, ut etiam improbi habeant, & ob sint probis. Et rursus ibidem; Verum est ergo, quod contemptissimo cuique contingit, bonum non esse. E nostris Basil. Calear. in Psal. 1. Τέπων ἐστὶν ὄντι ἀγαθόν τῷ ἑαυτοῦ φύσει, ἢ μόνον κατὰ τὴν ῥαδίαν ἔχει τῷ ὡς τὰ ἐναντία περισσοπλῶς, ἀλλ' ὅτι μὴ ἀγαθὸς δύναται τὰ κακὰ καὶ ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν. Augustin. concion. solenn. 236. Bona sunt ista, unde facias bene; non quae te faciant bonum. non quae bonum faciant, sed unde bonum fiat. Vide l. 4. § 39. & l. 5. § 10. & l. 8. § 1.

§ 12. Πάντα ταχέως ἐναφανίζετο] Itā l. 4. § 14. Ἐναφανίσθη τὰ ἡνιήσων. & l. 6. § 9. Πάν τὸ ἐνυλον ἐναφανίζετο τάχιστα τῇ ἡφ' ὅλων ὥσπερ. & l. 9. § 33. Πάντα ὅσα ὄρεται τάχιστα φανήσεται, καὶ οἱ φειρόμενα αὐτὰ ἐπιδύνανται τάχιστα καὶ αὐτοὶ φανήσονται.

Ἡ τὰ πῦρ διασκόμει] Itā l. 6. § 13. Δεινὸς γάρ οἱ πῦρ παραλογισμός. Vide & l. 12. § 24.

Ὡς αἱ ὑπολήψεις καὶ αἱ φαντασίαι, τῶν ἀδελφῶν] suppleendum, παρέχουσιν, καὶ εἰδόνται, aut aliud ejusmodi. Ista enim malum, quam cum Annot. Lugd. ἀφαιρῶσι, auferunt. nisi si utrumque, quod & potest, supplere libuerit. Vide infra § 17. & l. 3. § 4.

Τὰ ἐμφανταζόμενα αὐτῶν] quibus, tanquam larvis horrendis, instructa mors imaginationi nostrae semper obicere solet. Sensuum praegnans vocabulum. Vide l. 1. § 7. φαντασιοπλήθης. Itā Epictet. discip.

Hæc enim quæ sequuntur, ex eorum sunt numero, quæ Marcus nobis diligentius consideranda in periocha ista proponit: quæ nimirum parte homo Deum attingat, &c. neque enim opus est, ut receptam cum Annot. Lugd. lectionem sollicitemus, & ἀντιθέροντες legamus, sed ἀνδράπων, quoniam & Marcus l. 12. §. 2. de Deo, μὲν τὸ αὐτὸ νοεῖν μένων ἀπτεῖται, ὅς ἐξ αὐτῆς, &c. Plut. Numā, ὅς ἐφάπτεται θεῶν διὰ τὸν ἀλλοῦ ἢ νοήσει. Dionysius ἑποδοιμαῖος de divin. nomin. c. 1. τοῖς ἀνθρώποις καὶ ἀγνώστοις ἀποδείκνυται καὶ ἀγνώστους συναπιδμεῖται, καὶ τὸ πλεονεκτήματα τὴν κατὰ ἡμᾶς λογικῆς καὶ νοεῖας διὰ τὴν κατὰ φύσιν ἐκείνης ἐκείνης. Epictet. dissert. l. 1. c. 3. Sed ὅσα ταῦτα ἐν τῇ φύσει ἡμῶν ἐκείνης ἐκείνης, τὸ πᾶν αὐτῶν, κοινὸν πρὸς τὸ ζῶν, ὁ λόγος ὅς καὶ ἡ γνώμη, κοινὸν πρὸς τὸ θεῶν. De anima rationali Galen. in hortator. c. 2. ὁ μὲν ὅς ἐν ἡμῶν κοινωμένην νοεῖς. Et ibid. c. 7. τὸ δὲ ὅς ἀνθρώπων καὶ θεῶν, ὁ πᾶν, ὅτι κοινωμένην νοεῖς τε καὶ τοῖς ἀλλοῖς ζῶσι: τοῖς μὲν κατὰ τὸν λογικὸν ὅς, τοῖς ὅς κατὰ τὸν θνητὸν. βέλπον ἢ ὅς τῆς πρὸς τὸ κατὰ φύσιν κοινωμένην ἀδυνάμειον, ἐπιμεληστέον πᾶσι. ὅς τυχόντες, τὸ μέγιστον ὅς ἀγαθὸν ἐξείκει. Porphyry. apud Evseb. præparat. Evangel. l. 3. c. 9. ὅς καὶ ὅς ἐν λογικῇ καὶ ἀθάνατος, καὶ νῦν ἀπαθείας ἐν ἀνθρώποις οἶσι, ἔν μοι δοκεῖ λέγεσθαι εἰκόνα καὶ θεωρίαν ἀποδείκνυται θεῶν, κατὰ τὸν αὐτὸν καὶ ἀποδείκνυται, νοεῖς τε καὶ λογικῇ τὴν ὅσαν συνείκησαν, ἀρετῆς ὅσαν καὶ σοφίας δεκτικῇ. Felice Clem. Strom. l. 3. de homine: ὅσαν δὲ ὅμαι, Κενταύρω Θεῶν, τὸ κατὰ φύσιν, ἐν λογικῇ καὶ ἀθάνατος, ὅς καὶ ὅς ἀθάνατος, ἀλλὰ τὸ μὲν πᾶν, καὶ τὸ ἐν πᾶσι, καὶ ὅσαν ἐξ ὅσαν. τέτατον ὅς ἡ ψυχὴ πρὸς τὸν Θεόν, ἢ γε διὰ τῆς φιλοσοφίας τὴν ἀληθῆς πᾶσι δεικνύει.

Καὶ ὅταν πῶς ἔχῃ διέκνυται J. Xyl. præterea quomodo afficitur eo tantum pars illa. Verum versionis rationem nullam dat, unde quid legerit ariolemur. M. Casarb. legit διακνύται, vertitque, quomodo pars ea afficitur, quando diffundi videtur. addit & conjecturam alteram, legi posse, ὅταν πῶς ἔχει ἢ διέκνυται, ut posterius vocabulum sit prioris ἐξηγητικόν, vel à Marco ipso, vel à glossematario aliquo. D. Boot. ὅταν πῶς ἔχῃ διέκνυται, quomodo se habeat & afficiatur pars ista. Ego malim, transpositis vocibus locisque suis redditus, quod sensus constet, καὶ πῶς ἔχῃ ὅταν διέκνυται, quomodo se habeat anima, ubi permoverit, sive pertigerit; ad Deum ipsum nimirum, vel ad locum eum, quicunque ille tandem fuerit, sibi divinitus destinatum, postquam à corpore sejuncta fuerit; eis τὸν οἰκίον ἰδρυμένον τῶν, uti Æschines in Axiucho. vel etiam cum Merico, ὅταν διακνύται, sed sensu diverso; ubi diffusa & dissipata fuerit, corporis nimirum compage soluta. Marcus lucem præfert, quod l. 4. §. 21. ἐπὶ ποσὸν συμμείνασθαι μελέωνται καὶ χέονται. Senec. ep. 88. Innumera-

biles sunt quæstiones de animo. unde sit; qualis sit; quando esse incipiat; quam diu sit; an aliando aliò transcat, & domicilium mutet, ad alias animalium formas aliisque conjectus: annon amplius quam semel serviat, & emissus vagetur in toto: utrum corpus sit, annon sit; quid sit facturus, cum per nos aliquid facere desierit: quomodo libertate sua usus, cum ex hac effugerit cavea: an obliviscatur priorum, & illico nosse se incipiat, cum de corpore abductus in sublime secessit. Varias autem hac in parte Stoicorum sententias (neque enim satis ipsis inter se convenisse videtur) apud Lipsium legas licet, Physiolog. Stoic. l. 3. cap. 14. Ambiguit noster ubique feret. Sed & Seneca, & Socrates ipse; uti ostendimus ad lib. 4. §. 16. Salmas. interim titulum fuisse ista suspicatur tractatus alicujus, qui jam perierit, insequentis.

§. 13. Καὶ τὸ νέρδεν γὰρ, ὅσαν, ἐξελών J. Pindari verba sunt, à Socrate in Platonis Theæteto de genuino philosopho usurpata, cujus verba infra ad l. 11. §. 1. sunt exhibenda. Usurparunt & post Socratem ex Platone Porphyry. de abst. animal. l. 1. Galen. hortator. ad artes c. 1. Clemens Alex. Strom. l. 5. Et ex Clem. Evseb. præpar. Evangel. l. 13. c. 13. Theodoret. thes. p. l. 12. Verum aliter illi omnes quam noster istic; qui non virtuti, sed vitio dat, quod istorum curiosi homines, vitæ mentisque suæ inspiciendi ac discutiendi negligentiores existant. Pari terè modo artes illas, quæ liberales vulgò dicuntur, exagitat Seneca epist. 88. Metiri me geometres docet latifundia. potius doceat, quomodo metiar, quantum homini sit satis. Numerare docet me Arithmetica, & avaritia commodare digitos. potius doceat, nihil ad rem pertinere istas computationes: non esse feliciterem, cujus patrimonium tabularios lassat: imò quam supervacua possideat, qui infelicitissimus futurus est, si quantum habeat, per se computare cogatur. Quid mihi prodest scire agellum in partes dividere, si nescio cum fratre dividere? quid prodest colligere subtiliter pedes jugeri, & comprehendere etiam siquid decompedam effugit, si tristem me facit vicinus potens, & aliquid ex meo abradens? Doces me, quomodo nihil perdam ex finibus meis? at ego discere volo, quomodo totius hile- ris amittam. Et reverà, ut Avgult. Confess. l. 5. c. 4. leviuscule inflexus. Dubitare stultum est, quin fidelis homo, quamvis nec saltim septentrionis gyros novit, melior sit, quam mensur cæli, & numerator siderum, & pensur clementorum, & negligens sui. cum ille, tui, dixerit, Deum allocutus.

τὰ ἐν ταῖς ὅς παντοῖον ψυχῆς διὰ τεχνικῶς καὶ φυσικῶς J. Vel physiognomonas notat, qui ex indicibus externis de aliorum ingenii conjecturam facere profitentur: vel innatum illud generi humano vitium perstringit, quod in alienos affectus cordisque recessus intimos induere sese plerique gestiunt; curiosum genus ad cognoscendam vitam alienam, desiderium

Sed est vini sapientis, nox. eq. imminet.
Cum sapere sese q. putant. sapiunt nimis.

Et Senarius Græcus,

Ἀνδρῶν πονηρῶν ἀπὸ τοῦ νοῦ καὶ μαλακώτεροι.

Miserescere hanc scit impij cordis rigor.

Nec incelebre, ait incitum, Phocionis illud apud eundem, tit. i. "Οὐτὲ ἐξ ἑαυτοῦ βλαπτόν, ἔτι ἐν τῷ εἰνδραπίστῳ εὐπείᾳ ἀρετῆς τὸν ἑαυτοῦ." Nec ē templo aram; (ad quam miseris & vexatis receptus sit); nec ex vita humana tollendam misericordiam. Ista si-
quidem sublata, quod Plinius l. 7. c. 19. Exit hic animi tenor aliquando in rigorē quandam torvitātē nq; natura duram & inflexibilem, affectusq; humanos adimit. Verū Stoicorum dogma istud Seneca clarissimē explicat, de element. l. 2. c. 4. 5. Misericordiam pleriq; ut virtutem laudant, & bonum hominem vocant misericordem: hæc autem virtus animi est. Est enim virtus pusilli animi, ad speciem alienorum malorum succidentis. itaq; pessimo cuiq; familiarissima est. Et mox: Misericordia est aegritudo, ob alienarum miserationum speciem. aegritudo autem in sapientem virum non cadit. Deniq; c. 6. Misericordia virtus est animorum, nimis miseria faventium: quam si quis à sapiente exigit, propē est, ut lamentationem exigit, & in alienis funeribus gemitus. Porro ista, quia durius asperiusq; dicta videri poterant, mitigare conatur idem ibidem, ubi subjicit, c. 5. & 6. Sapiens ergo non miserebitur; quia & sine miseria animi non sit. Caterum omnia, quæ q. misereantur, dolentes facient, hic libens & alacri vultu faciet. Succurret alienis lacrymis, non accedet: dabit manum navisrago, exuli hospitium, egenti stipem: donabit lacrymis materni filium, & catenas solvi jubebit, & ludo eximet; & cadaver etiam noxium sepeliet. ac faciet ista tranquillā mente, vultu suo. Ergo non miserebitur sapiens, sed succurret, sed proderit, in commune auxilium natus ac publicum bonum, &c. Itaq; Plut. de tranquill. "Εἰς τοὺς φιλοσόφους καὶ τὸν ἑαυτοῦ φέρωνται καὶ οἱ πονηροὶ ἀνδράποδες γινώσκοντες, ὡς καὶ τὸ βλάπτον, καὶ σωαλγύν καὶ σωενδιδόναι τοῖς πονηροῖς ἐστὶν ὁ ὁ μόνον ἔστιν, ἐπεὶ αὐτοὶ ἀνδραπώτων καὶ δαιμονίων φαύλων τὸ ἴδιον αἰσθάνονται ἀνδραπώτων καὶ δαιμονίων ἐόντων, ἀλλὰ δεξιόθεν ἀνδρῶν λυτῶν τῶν καλῶν. Scilicet talem volunt esse sapientis affectum, qalem nostri misericordiam divinam prædicant. Q. ut avtor libri de patient. sub Avgustinini nomine, sive Hugo is de S. Victore, sive alius quis est, c. 1. Zelat sine aliqua molestia, irascitur sine aliqua perturbatione, miserebitur sine aliquo dolore, patiens est sine ulla passione. Si, tanquam nostra, illa cogitamus, in illo nulla sunt. Videatur Anselm. prolog. c. 8. & Thom. Aquin. summ. l. 1. q. 21. a. 3. Qm & Avg. ipse de morib. Eccles. Cathol. l. 1. c. 27. Quare illa omnia, quibus hujuscemodi malis incommo-
disue resistitur, q. officiosē atq; humaniter præbent, misericordes vocantur, etiam si sapientes usq; adeo

sint, ut jam nullo animi dolore turbentur. nam q. ignoret ex eo appellatam esse misericordiam, quod miserum cor faciat condolentis alieno malo? Quamquam reverā misericordia potius dicta, quod cordi sit aliena miseria. Zanch. de natur. Dei, l. 4. c. 4. q. 1. Verūm pergit Avg. Et q. non concedat ab omni miseria liberum esse debere sapientem, cum subvenit inopi, cum vestit nudum, cum peregrinum tecto excipit, cum oppressum liberat, cum denique humanitatem suam usq; ad sepulturam porrigit mortuorum? etiam si id faciat mente tranquillā, nullis aculeis doloris infundus, sed adductus officio bonitatis, misericors tamen vocandus est. huic enim nihil obest nomen, cum absit miseria. Verūm & ea Græco vocabulo abest. quod & Zanchius observavit, itaq; de nomine tantum controversia est. Veruntamen mox Stoicos oblique perstringens, quibuscum tamen de re ipsa consentire planē videtur; Stulti verō, inquit, cum misericordiam quasi virtutem devitant, quia officio satis moveri nequeunt, si nec perturbatione commoventur, congelascunt potius rigore inhumanitatis, quam rationis tranquillitate serenantur. Itaq; multo prudentius Deus etiam ipse misericors dicitur: quia quodmodum dicitur, restat intelligere iis, qui sese idoneos religione studiisq; præstiterint. Vides, uti Seneca gemina ferē, quod sensum, loquatur de vocabuli usu duntaxat Seneca ne-
tiam concedens. Nam quod retrahit. l. 1. c. 7. de sapientibus quod hic dictum est, non sic accipiendum monet, quasi desinierit, in hac vita esse tales sapientes, quod loquid non, cum sint; sed etiam si sint, dixerit. Nec hoc à Stoico dogmate abhorreere profusus videtur, quia, qui sapiens sit, aut fuerit, inquit Cicero Academ. l. 4. nec ipsi solent dicere. quique sapientem, vel sapientis ideam potius, talem nobis delineant, qalem nemo mortalis est unquam consecutus, ut idem de amicis. "Εστὶ δὲ ἑστὶ ἑστὶ καὶ οὗτος, ὅς ἐστι γέγονεν, ut Plut. de Stoic. contradiet. c. 13. Quamquam adventus Senec. de sapient. constant. c. 7. Non est, quod dicas, ita ut soler, hunc sapientem nostrum nusquam inveniri. non fingimus istud humani ingenii vanum decus, nec ingentem imaginem falsæ virtutis concipimus, sed qalem confirmamus, exhibuimus & exhibemus. Non te certē, Seneca, quod & ipse alibi fateris. Ad veritatem propius accessere illi, qui (Stobæo referente collectan. tom. 1. l. 2. tit. 4. § 8.) καὶ τὸ ἀπὸ τοῦ χρόνου πρὸς τὸν χρόνον νομίζουσιν hoc est, primis temporibus, ante lapsum nimirum primævum, sapientem existimant quandam exstitisse. Verūm hæc utcumq; se habeant, patet hinc interim, cur noster istic oratione suspensā usus, τὸ πονηρὸν non ἀπλῶς, ἐλαττωσά dixerit.

Δὲ ἀγνοίαν] Vide supr. § 1. & l. 11. § 18. Polyb. hist. 12. Δεῖ τοῖς μὲν κατ' ἀγνοίαν παρῆναι, δίδοναι συγνώμην τοῖς δὲ κατ' ἀπειρίαν, ἀγνοήσαντας ἔχειν. Sic Pers. Sat. 3.

—varet culpā, nescit quid perdat.—

Verūm

sum est, inaequale esse concedatur, cum longius his, illis brevius existerit: si id Marci illatio ullo modo pareatur. Verum is illud tantum amitti, quod habetur, contendit: & utrumque infecabile esse concludit, & quod amittitur & quod habetur.

Ἀναεικόν.] Infra § 17. Τὸ ἀνδραπύς τις ὁ χεῖν. & l. 3. § 10. Μόνον ἢ ἕκαστος τὸ πρὸς τὸ ἀναεικόν. τὰ δὲ ἀλλὰ ἢ βέλτερον, ἢ ἐπὶ ἀλλὰ. Senec. de brev. vit. c. 10. Singuli tantum dies, & hi per momenta praesentes sunt. & ibid. In tria tempora vita dividitur: quod est, quod futurum est. Ex his quod agimus breve est, quod egimus centum, quod acturi sumus dubium. Et in hoc igitur sensu verum est, quod Poeta nescio quis, apud eundem. ibid. c. 2.

Exigua pars est vita, quam nos vivimus. quod esse ex Menandri plocio traductum, unde istud. Stobaeo tom. 2. tit. 108. laudatur.

Μακρόν τι τὸ βίη καὶ τὸν ζῶντα χεῖρον. docet Janus Rutgersius Var. lect. l. 4. c. 17.

Ὁ γὰρ ἐκ ἔχει, πῶς ἂν τις τὸ αὐτὸ ἀφελῶσι.] Hinc proverbialia illa, Plaut. Aflinar. act. 1. scen. 1. v. 79.

maximas nugae agis.

Nudo detrachere vestimenta me jubes.

Tene ego defraudem, cui ipsi nihil est in manu? Apul. fabul. Miles. l. 1. Quid viatori de summa pauperie latrones an ferre possunt? an ignoras, inepte, nudum nec a decem palestritis despoliari posse? Joannes ille oris avrei in Matth. homil. 83. nec a centum.

Ἡ ἐκ ἀνέως, inquit, τῆς περιτρίαι λεγούσης, ὅτι τὸν πέννι καὶ γυμνὸν ἐδὲ ἕκατον ὀμῶ σωελδύντες. ὡς αὖντα ἀποδοῦναι ποτε.

Πάντα ἐξ αἰδίου ὁμοειδῆ.] Ità l. 6. § 37. Πάντα ὁμοειδῆ καὶ ὁμοειδῆ. & § 46. αἰ τὸ αὐτὸ καὶ πρὸ ὁμοειδῆ. & l. 9. § 35. ἐξ αἰών. ὁμοειδῆς ἐγίνετο, καὶ εἰς ἀπειρον ποιεῖται. ἔπειτα ἔσται. & l. 7. § 1. πάντα συνήδη, καὶ ἐδὲ καὶ καὶ καὶ. & l. 12. § 26. πάντα τὸ γινόμενον ἔσται αἰ εἰσινετο, καὶ γινώσεται, καὶ νῦν πανταχὶ γίνεσθαι. Idem tractat argumentum & l. 4. § 32. & l. 10. § 27. Lucret. l. 3.

eadem sunt omnia semper.

Ἀνακυκλώμενα.] Sic l. 9. § 28. Ταῦτά ἐστι τὰ τὰ κόσμος ἐγκύκλια, ἀνω κατω, ἐξ αἰών. εἰς ἀόνα. Aristot. Physic. l. 4. c. 14. & Problem. l. 17. q. 3. Κατάσφρασι, κύκλον ἔστι τὰ ἀνδραπύνα. qo loco & Alcmaeonis illud festivum commemoratur, τὸ ἀνδραπύνα δὲ τὸ ἀνδραπύνα, ὅτι δὲ ὡς αὖντα τὸ ἀρχὸν τὸ τέλει περιτρέφεται. hoc est, ἐπανακλῶμενα. πάλιν ἐπὶ τὸ ἀρχὸν, καὶ σωεχὲς ποιεῖν. itaque circulationem istam intelligendam de rebus, non numero, sed specie iisdem recurrentibus. & Plato Timaeo: τὸ αἶμα πάν, ὅς προχρῶ ἀνακλῶμενα, γίνεσθαι. Senec. epist. 24. Nullius rei finis est: sed in orbem nexa sunt omnia: fugiunt ac sequuntur. diem nox premit, dies noctem: aestas in autumnum desinit, autumnus hyems instat, quae vere compescitur. omnia

transcunt, ut revertantur. Velut in orbe aut pilā, motu ordo mutatur, & quae sequebantur praecedunt, & quae occidebant oriuntur: omnia, quomodocumque ierint, in idem revertuntur. Idem de benef. l. 5. c. 8. Tertull. de resurr. c. 12. post superius exhibita ad § 3. Totus hic orbis revolvibilis rerum, &c. Tacit. annal. l. 3. Rebus cunctis inest quidam velut orbis. Et Avrel. Victor. in Aurelian. Cuncta in orbis modum vertit: nihilque accidere, quod rursum natura vis ferre negat. 10 aevi spatium. ita restituit sententiam optimam, pessimam habitam Cl. Salmasius ad Spart. Sever. Sophocle. Trachin. Ἐπὶ πῆμα καὶ χαρὰ πᾶσι κυκλῶσιν, ὡς αὖν ἀπὸ σφοδρῆς καλῶσιν. Et Aristot. Ethic. l. 1. c. 10. Τὰς τύχας πολλὰς ἀνακυκλῶσιν. αἰ τὸ αὐτὸ.

Οὐδὲν διαφέρει.] Nihil, inquit, refert per breve aliquid temporis spatium, an in perpetuum ista videris. quare? quia nimirum, ut l. 6. § 36. Ὁ τὰ νῦν ἰδὼν, πάντα ἐώρακεν, ὅσα τε ἐξ αἰδίου ἐγένετο, καὶ 20 ὅσα εἰς τὸ ἀπειρον ἔσται. πάντα γὰρ ὁμοειδῆ καὶ ὁμοειδῆ. Ità l. 9. § 37. Ἴσον τὸ ἕκατον ἔπειτα, καὶ τὸ τεσθ ταῦτα ἰσοῦσαι. & l. 12. § 35. Τὸν κόσμον διαρῆσαι. πολλοὶ ἢ ἐλδοσιν χεῖρον, ἢ δὲν διαρῆσαι. Ità quod Senec. ep. 101. Nihil interest inter diem & seculum. Vide & l. 3. § 7. & l. 7. § 49. Menander suppositio, apud Stob. tom. 2. tit. 122.

τὸν οὖν χεῖρον λέγω. Ὅστις διαρῆσαι ἀλύτως, Παρυβῶν, τὰ σμῖνα ταῦτ' ἀπὸ τῆς ἀφῆς ἡλθεν ταχὺ. Τὸν ἡλιον, τὸν κρινὸν ἀστέρ, ὕδωρ, νέφη. Πόρ. ταῦτα καὶ ἕκατον ἐπὶ βιωσεται, 30 ὅφει παρῆναι. καὶ ἐπὶ αὐτῶν σφοδρὸν ὀλίγως. Ὁ μὲν τὴν τέτων ἔπειτα ἐκ ὅφει ποτε. i. e. vertente Grotio,

—hunc credo felicissimum,

Qui cum spectarit, Parmeno, placide Deum Augusta dona, redit citò unde venerat: Fubar, inquam, solis publicum, nubes, aqas, Ignem. namque annos quamvis centum vixerit, 40 Eadem videbit: sitq; licet aevi brevis, Tamen istis nihil est conspicari pulchrius.

Ità Epictet. l. 2. c. 16. congerenti exuli quod Athenas non videret. Πότε ἐν Αθῶναις πάλιν ὀφείμαι, καὶ πάλιν ἀκρόπολιν; τὰλας ἐκ ἀρκεί σοι, ἀ βλάπτει κατ' ἡμέραν; χρῆστὸν τι ἔχεις ἢ μείζον ἰδεῖν τὰ ἡλίου, τῆς στελῶνς, ἢ δὲ ἀστὸν, τῆς γῆς ὅλης, τῆς θαλάσσης;

Ὁ τάχιστα τεθνήσκων.] Deprehenditur vox eadem hæc l. 3. § 10. de qua liceat mihi bona cum venia dissentire ab Henr. Stephano, licet rerum Græcarum peritissimo; quod τεθνήσκων vult esse futurum secundum, sive paulò post futurum, ut Grammatici vulgò nuncupant, ἀ θνήσκω: eòsque notat, quod thema fingunt inavditum, τεθνήσκειν nimirum, cuius futurum sit τεθνήσκων. Quam tamen nevirum horum necessarium sit ad vocabuli istius analogiam statuendam.

μεν. 1. 1. 2. Δὲ ἀπαίτηε καὶ διακρίσει τὴν
 τίμην αὐτῶν παρασκευάσαν, τίς τις, σκοπὸν τὸ ἐπι-
 λῶς εἶναι, περὶ δὲ ἀποβλέπων, πῶς οὐτως πᾶσι τὰς
 ἀφ' ὧν ὥς το γὰρ μὴ σωτηριάζειν καὶ εἶναι περὶ
 τὴν τέλῃ, ἀρετῶν οὐκ ἐπὶ σημείῳ ὅτι. Itaque Ci-
 cero, de finib. l. 1. Quid est in vita tantopere garen-
 dum, quam quis sic finis, quod extremum, quod ultimum,
 quod sint omnia bene vivendi, recteque facienda constiti-

referenda

referred to. Et Marcus eremit. de leg. Hier. § 34. "O
dialitque delictorum, per rursus iter.

*"Eccē."] "venit," hoc est ad dīcendū. ut l.
11. § 10. cū respiciat habuit ad finem aliquem
certum. Epistola. l. 3. c. 23. "Eccō xps̄ p̄m-
issus ēg' dñi," de ioh̄ cū mltis drachinis, etia
miseratis. ibid' ēg' ē uel illi, Insuperabiles.*

10

20

39

40

50

ἡ δὲ ψυχή, ἥτοιμα] L. 3. § 37. Ταῦτα δὲ ἐκ-
μαλέλληται, καὶ ἔχεται. De Stoicis Plut. de com-
mittun, ποιε. c. 39. Συλχωνισσιν ἐπι, τὰς μὲν ἐν μί-

ῥεῖ πάσας ὁσίας ῥεῖν καὶ φέρεσθαι, τὰς μὲν ἐξ αὐτῶν
μετέστας, τὰς δὲ ποτὲν ἐπιπύλα προσδεχομένας.
οἷς δὲ ἀερεῖται καὶ ἀπεισιν δειδυμένοις ἢ πλῆθυσιν,
ταῦτα μὴ διαλύειν, ἀλλ' ἕτερον γίνεσθαι τὰς εἰρη-
μύνας προσέδοις, ἐξ αὐτῶν τῆς ὁσίας λαμβανόμε-
νης αὐξήσεως καὶ φέρεται, καὶ ἡ δὲ δόξα ἀποσυν-
δεῖας νενικησθῆναι, τὰς μεταβολὰς ταύτας λέγουσιν.
ἡρώσεις δὲ καὶ φθορὰς μᾶλλον αὐτὰς ὀνομάζουσιν
προσέτιμον· ὅτι τὰ κατεστώτας εἰς ἕτερον ἐκτελέσσει
τὸ δὲ αὐξέει καὶ τὸ μεινύει, πᾶσι σώματι δὲ
ἀποκεκρυμένῃ καὶ διακρυφίῃ. Quid Platonici? Ma-
xim. Tyr. dissert. 28. Πᾶν σῶμα ῥεῖ καὶ φέρεται
ἐξ ὧν, ἐνέειπε δόξα, ἀνα καὶ κατὰ. νῦν δὲ ἐκ
ἐπιπύλας εἰς ἡσλὴν οἰσθάνον, νῦν δὲ ἐξ ἡσλὸς εἰς
ἡρώσεις ἀπονοσῶν καὶ ἀποσυνέκρυφον. Senec. epist.
58. Quicquid videmus ac tangimus, Plato in illis
non numerat, quæ esse propriè putat. fluunt enim, et
assiduâ diminutione atque adjectione sunt. nemo no-
strum idem est in senectute, qui fuit juvenis: nemo
est manens, qui fuit pridiæ. ego ipse dum loquor mutari
ista, mutatus sum. Et mox: De homine dixi, fluidâ
materiâ et caducâ, et omnibus obnoxia casibus.
Mundus quoque æterna res et invicta, mutatur, nec
idem manet. Nec dissentiant etiam Epicurei. Lu-
cret. l. 4.

Dico igitur rerum effigies, tenuisque figuras
Mittere ab rebus summo de corpore carum:

Quæ quasi membrana summo de cortice rerum
Derepta volitant ultro citroque per auras.

Et lib. 2.

Nam certè fluere atque recedere corpora rebus
Multæ, manus dandum est.

Et lib. 5.

Principio omnibus à rebus, quæcunque videmus,
Perpetuò fluere ac mitti futeare necesse est
Corpora.

Et mox:

Usque adeo omnibus ab rebus res quæque fluenter
Fertur, et in cunctas dimittitur undique partes.

Nec mora nec regies interdatur ulla fluendi.

Indè Claudian. in Mallii Cossi.

— semperque fluentis Materia. —

Ἡ δὲ αἰσθησις ἀμυδρὰ καὶ ἐπιπύλα. Ità l. 5. § 35. Τὰ δὲ
αἰσθησιὰ ἀμυδρὰ καὶ ἐπιπύλα.

Ἡ δὲ ὅλη τῆς σώματος σύγκρισις, ἐνσηπλῆ. Corpus
totius fabrica, putrescere apta, sive putredini
obnoxia. Σύγκρισις Junio magis placet, pro eo quod
σύγκρισις exhibetur. utrumlibet, Marco etiam av-
tore, legas, qd l. 7. § 66. Ἡ φύσις ἔχει ὅτι συνε-
κρίσται τὸ σύγκριματόν τε. Æschines Axiocho:
Τῆς συγκρίσεως ἀπὸς διαλυθείσης, καὶ τῆς ψυχῆς
εἰς τὸν οἰκίον ἰδρυθείσης τόπον. Vide & Epi-
charmum ad l. 7. § 40. sed & l. 3. § 11. ἐκ τῆ-
νων συκρίνεται. & l. 4. § 5. ubi vox eadem, σύ-
κρισις ἐκ τῆς αὐτῆς συκρίσεως. In eandem cum
Marco istic mentem, Senec. ad Marc. c. 11. Putre-

ipsa fluidumque corpus: ex infirmis fluidisque contex-
tum: ipso sive et otio iurum in tabem. Vide ad l.
4. § 5. Itaque non suillo tantum generi, quod dixere
veteres, ut Varro de re rustica. l. 2. c. 4. Cicero de
finib. l. 5. Plin. hist. natur. l. 8. c. 51. Stoici qui-
dam, Plutarch. Sympos. l. 5. c. 10. Cleanthes; Cle-
mens Strom. l. 7. Chrysippus; Cicero de nat. Deor.
l. 2. & Porphyrius de animal. non comed. l. 3. aut pisci-
bus duntaxat; quod Philo Jud. lib. de mund. opifici-
sed & animantibus quibusvis (humano etiam generi)
animam, ne putresceret corpus, pro sale datum, hanc
absurdè dici poterit. Plaut. Trinumm. Act. 5. Sc. 4.

— nos hominuli,

Salillum animæ, quam cum extemplo amissimus, &c.
Ad quem locum interpretes: Vasculum salis (sumus,
i. e. corpuscula animata: quia corpora sunt animarum
vascula; anima vero corpori salis vice. quædammodum
enim carnes pecudum, si diu servantur sine sale, putre-
scunt: ita et corpora, efflata animâ, putore corrump-
puntur. Scitè itaque Plut. Sympos. l. 5. c. 10. Τὸ ἀ-
λῶν ὅτι σώματων τὰ νεκρὰ διατηρῶν ἀσπῆτα καὶ
μὴ μῖα πολλῶν χρόνον, ἀντιτίθεται τῷ θανάτῳ
καὶ ἐκ ἐκείνου παύσεως ἐξελέσθαι καὶ ἀφαισθῆναι τὸ
θνήσκον. ἀλλ' ὡς ὅτι ἡ ψυχὴ, δεύεται ἐν αὐτῇ
ἡμετέρον, τὰ ζῶντα συνέχει καὶ ῥεῖν ἐκ ἐκείνου ὄγ-
κον· ὅπως ἡ ψυχὴ ἀλῶν φύσις τὰ νεκρὰ παραλαμ-
βάνουσι, καὶ μετακρίνεται τὸ τῆς ψυχῆς ἔργον, ἀντι-
λαμβάνεται φερεμένων ἐπὶ τῷ φθορῶν, καὶ κατε-
τεῖ καὶ ἵσταται. &c.

30 Ἡ δὲ ψυχὴ ῥέμβος. Ità restituit Kyland. cum
ante ῥέμβος legeretur. ῥέμβος, vagus, sive divaga-
tio. nam & abstrahè sumitur. Plut. de exil. πολλῶν
ἀλῶν καὶ ῥέμβων. indè ῥέμβος. supr. § 7. καὶ ἀπὸ
ῥέμβος, infr. l. 4. § 22. Calavbonus tamen ad
Adriani vitam, ῥέμβος legit; sed vagam exponit, ex
Athenasii illo, καὶ πολλὰ ῥέμβουσι.

Ἡ δὲ ψυχὴ δυσχεμαρτην. Fors, conjectu diffici-
lis: ob casus fortuiti incertitudinem nimiam. Itaq;
ψυχῶν dixere Anaxagoras & Stoici, ἀδύνατον αἰτίαν

40 ἀνθρωπίνου λογισμοῦ. Epicurus, ἀσύστατον αἰτίαν
προσώπων, χρόνων, τόπων. Plut. de placit. phi-
los. l. 1. c. 29. & Philo de constit. Princ. ἡ ψυχὴ
ἀβέβαιον καὶ ἀίσχυτον π. π. π. Theophrastus
denique, referente Plutarcho ad Apollon. Ἀποσιπῶ-
ν ἡ ψυχὴ, καὶ δευρὴν παραλέσθαι τὰ προσπαραπληρώματα, καὶ
μετακρίνεται τῷ δευρὴν συνεκρίαν, ἐξ ὧν καμῶν
ἐχουσι τακτῆν. & Plut. ipse de poet. leg. c. 7. in
hoc Fortunam Fatimque, ψυχῶν καὶ εἰσπληρώσεως
convenire, quod in utroque τὸ ἀσυνλόγητον ἡμῶν τῆς αἰ-
τίας existat.

Ἡ δὲ φύσις ἀκρίτων. Ità l. 4. § 3. Τὸ ζυμι-
τάλον καὶ ἀκρίτων ὅτι εὐρηματῶν δοκῶντων. Fama,
inquit, est iudicii expertis quiddam. Siquidem, ut Senari-
us antiquus habet,

Ἰσχυρὸν ὄχλος ὄντι, ἀκρίτων δὲ νῦν.

Res nempe valida turba est, sed mentis carens.

Ab

Ab istiusmodi ergo profecta, perq; eorum ora volens fama, nil mirum, si fuerit, ut Virgilius cecinit *Aen.* l. 1.

Tum fluit pueri tenax, quæ membra veni, aut recti etiam dilavatrix. Vide *supr.* § 12.

Tā dū tū pueri & pueri. *Id.* l. 4. § 43. *Id.* l. 5. § 23. *Id.* l. 6. § 15. *Id.* l. 7. § 19. Sicut autem his in loca res humanas & corporeas fluxum gerunt, quia in perpetuo sunt fluxus, ita eisdem alibi, ubi fluxus illius cursum rapidissimum, *Id.* l. 7. § 19. *Id.* l. 8. § 23. *Id.* l. 9. § 25. *Id.* l. 10. § 27. *Id.* l. 11. § 29. *Id.* l. 12. § 31. *Id.* l. 13. § 33. *Id.* l. 14. § 35. *Id.* l. 15. § 37. *Id.* l. 16. § 39. *Id.* l. 17. § 41. *Id.* l. 18. § 43. *Id.* l. 19. § 45. *Id.* l. 20. § 47. *Id.* l. 21. § 49. *Id.* l. 22. § 51. *Id.* l. 23. § 53. *Id.* l. 24. § 55. *Id.* l. 25. § 57. *Id.* l. 26. § 59. *Id.* l. 27. § 61. *Id.* l. 28. § 63. *Id.* l. 29. § 65. *Id.* l. 30. § 67. *Id.* l. 31. § 69. *Id.* l. 32. § 71. *Id.* l. 33. § 73. *Id.* l. 34. § 75. *Id.* l. 35. § 77. *Id.* l. 36. § 79. *Id.* l. 37. § 81. *Id.* l. 38. § 83. *Id.* l. 39. § 85. *Id.* l. 40. § 87. *Id.* l. 41. § 89. *Id.* l. 42. § 91. *Id.* l. 43. § 93. *Id.* l. 44. § 95. *Id.* l. 45. § 97. *Id.* l. 46. § 99. *Id.* l. 47. § 101. *Id.* l. 48. § 103. *Id.* l. 49. § 105. *Id.* l. 50. § 107. *Id.* l. 51. § 109. *Id.* l. 52. § 111. *Id.* l. 53. § 113. *Id.* l. 54. § 115. *Id.* l. 55. § 117. *Id.* l. 56. § 119. *Id.* l. 57. § 121. *Id.* l. 58. § 123. *Id.* l. 59. § 125. *Id.* l. 60. § 127. *Id.* l. 61. § 129. *Id.* l. 62. § 131. *Id.* l. 63. § 133. *Id.* l. 64. § 135. *Id.* l. 65. § 137. *Id.* l. 66. § 139. *Id.* l. 67. § 141. *Id.* l. 68. § 143. *Id.* l. 69. § 145. *Id.* l. 70. § 147. *Id.* l. 71. § 149. *Id.* l. 72. § 151. *Id.* l. 73. § 153. *Id.* l. 74. § 155. *Id.* l. 75. § 157. *Id.* l. 76. § 159. *Id.* l. 77. § 161. *Id.* l. 78. § 163. *Id.* l. 79. § 165. *Id.* l. 80. § 167. *Id.* l. 81. § 169. *Id.* l. 82. § 171. *Id.* l. 83. § 173. *Id.* l. 84. § 175. *Id.* l. 85. § 177. *Id.* l. 86. § 179. *Id.* l. 87. § 181. *Id.* l. 88. § 183. *Id.* l. 89. § 185. *Id.* l. 90. § 187. *Id.* l. 91. § 189. *Id.* l. 92. § 191. *Id.* l. 93. § 193. *Id.* l. 94. § 195. *Id.* l. 95. § 197. *Id.* l. 96. § 199. *Id.* l. 97. § 201. *Id.* l. 98. § 203. *Id.* l. 99. § 205. *Id.* l. 100. § 207. *Id.* l. 101. § 209. *Id.* l. 102. § 211. *Id.* l. 103. § 213. *Id.* l. 104. § 215. *Id.* l. 105. § 217. *Id.* l. 106. § 219. *Id.* l. 107. § 221. *Id.* l. 108. § 223. *Id.* l. 109. § 225. *Id.* l. 110. § 227. *Id.* l. 111. § 229. *Id.* l. 112. § 231. *Id.* l. 113. § 233. *Id.* l. 114. § 235. *Id.* l. 115. § 237. *Id.* l. 116. § 239. *Id.* l. 117. § 241. *Id.* l. 118. § 243. *Id.* l. 119. § 245. *Id.* l. 120. § 247. *Id.* l. 121. § 249. *Id.* l. 122. § 251. *Id.* l. 123. § 253. *Id.* l. 124. § 255. *Id.* l. 125. § 257. *Id.* l. 126. § 259. *Id.* l. 127. § 261. *Id.* l. 128. § 263. *Id.* l. 129. § 265. *Id.* l. 130. § 267. *Id.* l. 131. § 269. *Id.* l. 132. § 271. *Id.* l. 133. § 273. *Id.* l. 134. § 275. *Id.* l. 135. § 277. *Id.* l. 136. § 279. *Id.* l. 137. § 281. *Id.* l. 138. § 283. *Id.* l. 139. § 285. *Id.* l. 140. § 287. *Id.* l. 141. § 289. *Id.* l. 142. § 291. *Id.* l. 143. § 293. *Id.* l. 144. § 295. *Id.* l. 145. § 297. *Id.* l. 146. § 299. *Id.* l. 147. § 301. *Id.* l. 148. § 303. *Id.* l. 149. § 305. *Id.* l. 150. § 307. *Id.* l. 151. § 309. *Id.* l. 152. § 311. *Id.* l. 153. § 313. *Id.* l. 154. § 315. *Id.* l. 155. § 317. *Id.* l. 156. § 319. *Id.* l. 157. § 321. *Id.* l. 158. § 323. *Id.* l. 159. § 325. *Id.* l. 160. § 327. *Id.* l. 161. § 329. *Id.* l. 162. § 331. *Id.* l. 163. § 333. *Id.* l. 164. § 335. *Id.* l. 165. § 337. *Id.* l. 166. § 339. *Id.* l. 167. § 341. *Id.* l. 168. § 343. *Id.* l. 169. § 345. *Id.* l. 170. § 347. *Id.* l. 171. § 349. *Id.* l. 172. § 351. *Id.* l. 173. § 353. *Id.* l. 174. § 355. *Id.* l. 175. § 357. *Id.* l. 176. § 359. *Id.* l. 177. § 361. *Id.* l. 178. § 363. *Id.* l. 179. § 365. *Id.* l. 180. § 367. *Id.* l. 181. § 369. *Id.* l. 182. § 371. *Id.* l. 183. § 373. *Id.* l. 184. § 375. *Id.* l. 185. § 377. *Id.* l. 186. § 379. *Id.* l. 187. § 381. *Id.* l. 188. § 383. *Id.* l. 189. § 385. *Id.* l. 190. § 387. *Id.* l. 191. § 389. *Id.* l. 192. § 391. *Id.* l. 193. § 393. *Id.* l. 194. § 395. *Id.* l. 195. § 397. *Id.* l. 196. § 399. *Id.* l. 197. § 401. *Id.* l. 198. § 403. *Id.* l. 199. § 405. *Id.* l. 200. § 407. *Id.* l. 201. § 409. *Id.* l. 202. § 411. *Id.* l. 203. § 413. *Id.* l. 204. § 415. *Id.* l. 205. § 417. *Id.* l. 206. § 419. *Id.* l. 207. § 421. *Id.* l. 208. § 423. *Id.* l. 209. § 425. *Id.* l. 210. § 427. *Id.* l. 211. § 429. *Id.* l. 212. § 431. *Id.* l. 213. § 433. *Id.* l. 214. § 435. *Id.* l. 215. § 437. *Id.* l. 216. § 439. *Id.* l. 217. § 441. *Id.* l. 218. § 443. *Id.* l. 219. § 445. *Id.* l. 220. § 447. *Id.* l. 221. § 449. *Id.* l. 222. § 451. *Id.* l. 223. § 453. *Id.* l. 224. § 455. *Id.* l. 225. § 457. *Id.* l. 226. § 459. *Id.* l. 227. § 461. *Id.* l. 228. § 463. *Id.* l. 229. § 465. *Id.* l. 230. § 467. *Id.* l. 231. § 469. *Id.* l. 232. § 471. *Id.* l. 233. § 473. *Id.* l. 234. § 475. *Id.* l. 235. § 477. *Id.* l. 236. § 479. *Id.* l. 237. § 481. *Id.* l. 238. § 483. *Id.* l. 239. § 485. *Id.* l. 240. § 487. *Id.* l. 241. § 489. *Id.* l. 242. § 491. *Id.* l. 243. § 493. *Id.* l. 244. § 495. *Id.* l. 245. § 497. *Id.* l. 246. § 499. *Id.* l. 247. § 501. *Id.* l. 248. § 503. *Id.* l. 249. § 505. *Id.* l. 250. § 507. *Id.* l. 251. § 509. *Id.* l. 252. § 511. *Id.* l. 253. § 513. *Id.* l. 254. § 515. *Id.* l. 255. § 517. *Id.* l. 256. § 519. *Id.* l. 257. § 521. *Id.* l. 258. § 523. *Id.* l. 259. § 525. *Id.* l. 260. § 527. *Id.* l. 261. § 529. *Id.* l. 262. § 531. *Id.* l. 263. § 533. *Id.* l. 264. § 535. *Id.* l. 265. § 537. *Id.* l. 266. § 539. *Id.* l. 267. § 541. *Id.* l. 268. § 543. *Id.* l. 269. § 545. *Id.* l. 270. § 547. *Id.* l. 271. § 549. *Id.* l. 272. § 551. *Id.* l. 273. § 553. *Id.* l. 274. § 555. *Id.* l. 275. § 557. *Id.* l. 276. § 559. *Id.* l. 277. § 561. *Id.* l. 278. § 563. *Id.* l. 279. § 565. *Id.* l. 280. § 567. *Id.* l. 281. § 569. *Id.* l. 282. § 571. *Id.* l. 283. § 573. *Id.* l. 284. § 575. *Id.* l. 285. § 577. *Id.* l. 286. § 579. *Id.* l. 287. § 581. *Id.* l. 288. § 583. *Id.* l. 289. § 585. *Id.* l. 290. § 587. *Id.* l. 291. § 589. *Id.* l. 292. § 591. *Id.* l. 293. § 593. *Id.* l. 294. § 595. *Id.* l. 295. § 597. *Id.* l. 296. § 599. *Id.* l. 297. § 601. *Id.* l. 298. § 603. *Id.* l. 299. § 605. *Id.* l. 300. § 607. *Id.* l. 301. § 609. *Id.* l. 302. § 611. *Id.* l. 303. § 613. *Id.* l. 304. § 615. *Id.* l. 305. § 617. *Id.* l. 306. § 619. *Id.* l. 307. § 621. *Id.* l. 308. § 623. *Id.* l. 309. § 625. *Id.* l. 310. § 627. *Id.* l. 311. § 629. *Id.* l. 312. § 631. *Id.* l. 313. § 633. *Id.* l. 314. § 635. *Id.* l. 315. § 637. *Id.* l. 316. § 639. *Id.* l. 317. § 641. *Id.* l. 318. § 643. *Id.* l. 319. § 645. *Id.* l. 320. § 647. *Id.* l. 321. § 649. *Id.* l. 322. § 651. *Id.* l. 323. § 653. *Id.* l. 324. § 655. *Id.* l. 325. § 657. *Id.* l. 326. § 659. *Id.* l. 327. § 661. *Id.* l. 328. § 663. *Id.* l. 329. § 665. *Id.* l. 330. § 667. *Id.* l. 331. § 669. *Id.* l. 332. § 671. *Id.* l. 333. § 673. *Id.* l. 334. § 675. *Id.* l. 335. § 677. *Id.* l. 336. § 679. *Id.* l. 337. § 681. *Id.* l. 338. § 683. *Id.* l. 339. § 685. *Id.* l. 340. § 687. *Id.* l. 341. § 689. *Id.* l. 342. § 691. *Id.* l. 343. § 693. *Id.* l. 344. § 695. *Id.* l. 345. § 697. *Id.* l. 346. § 699. *Id.* l. 347. § 701. *Id.* l. 348. § 703. *Id.* l. 349. § 705. *Id.* l. 350. § 707. *Id.* l. 351. § 709. *Id.* l. 352. § 711. *Id.* l. 353. § 713. *Id.* l. 354. § 715. *Id.* l. 355. § 717. *Id.* l. 356. § 719. *Id.* l. 357. § 721. *Id.* l. 358. § 723. *Id.* l. 359. § 725. *Id.* l. 360. § 727. *Id.* l. 361. § 729. *Id.* l. 362. § 731. *Id.* l. 363. § 733. *Id.* l. 364. § 735. *Id.* l. 365. § 737. *Id.* l. 366. § 739. *Id.* l. 367. § 741. *Id.* l. 368. § 743. *Id.* l. 369. § 745. *Id.* l. 370. § 747. *Id.* l. 371. § 749. *Id.* l. 372. § 751. *Id.* l. 373. § 753. *Id.* l. 374. § 755. *Id.* l. 375. § 757. *Id.* l. 376. § 759. *Id.* l. 377. § 761. *Id.* l. 378. § 763. *Id.* l. 379. § 765. *Id.* l. 380. § 767. *Id.* l. 381. § 769. *Id.* l. 382. § 771. *Id.* l. 383. § 773. *Id.* l. 384. § 775. *Id.* l. 385. § 777. *Id.* l. 386. § 779. *Id.* l. 387. § 781. *Id.* l. 388. § 783. *Id.* l. 389. § 785. *Id.* l. 390. § 787. *Id.* l. 391. § 789. *Id.* l. 392. § 791. *Id.* l. 393. § 793. *Id.* l. 394. § 795. *Id.* l. 395. § 797. *Id.* l. 396. § 799. *Id.* l. 397. § 801. *Id.* l. 398. § 803. *Id.* l. 399. § 805. *Id.* l. 400. § 807. *Id.* l. 401. § 809. *Id.* l. 402. § 811. *Id.* l. 403. § 813. *Id.* l. 404. § 815. *Id.* l. 405. § 817. *Id.* l. 406. § 819. *Id.* l. 407. § 821. *Id.* l. 408. § 823. *Id.* l. 409. § 825. *Id.* l. 410. § 827. *Id.* l. 411. § 829. *Id.* l. 412. § 831. *Id.* l. 413. § 833. *Id.* l. 414. § 835. *Id.* l. 415. § 837. *Id.* l. 416. § 839. *Id.* l. 417. § 841. *Id.* l. 418. § 843. *Id.* l. 419. § 845. *Id.* l. 420. § 847. *Id.* l. 421. § 849. *Id.* l. 422. § 851. *Id.* l. 423. § 853. *Id.* l. 424. § 855. *Id.* l. 425. § 857. *Id.* l. 426. § 859. *Id.* l. 427. § 861. *Id.* l. 428. § 863. *Id.* l. 429. § 865. *Id.* l. 430. § 867. *Id.* l. 431. § 869. *Id.* l. 432. § 871. *Id.* l. 433. § 873. *Id.* l. 434. § 875. *Id.* l. 435. § 877. *Id.* l. 436. § 879. *Id.* l. 437. § 881. *Id.* l. 438. § 883. *Id.* l. 439. § 885. *Id.* l. 440. § 887. *Id.* l. 441. § 889. *Id.* l. 442. § 891. *Id.* l. 443. § 893. *Id.* l. 444. § 895. *Id.* l. 445. § 897. *Id.* l. 446. § 899. *Id.* l. 447. § 901. *Id.* l. 448. § 903. *Id.* l. 449. § 905. *Id.* l. 450. § 907. *Id.* l. 451. § 909. *Id.* l. 452. § 911. *Id.* l. 453. § 913. *Id.* l. 454. § 915. *Id.* l. 455. § 917. *Id.* l. 456. § 919. *Id.* l. 457. § 921. *Id.* l. 458. § 923. *Id.* l. 459. § 925. *Id.* l. 460. § 927. *Id.* l. 461. § 929. *Id.* l. 462. § 931. *Id.* l. 463. § 933. *Id.* l. 464. § 935. *Id.* l. 465. § 937. *Id.* l. 466. § 939. *Id.* l. 467. § 941. *Id.* l. 468. § 943. *Id.* l. 469. § 945. *Id.* l. 470. § 947. *Id.* l. 471. § 949. *Id.* l. 472. § 951. *Id.* l. 473. § 953. *Id.* l. 474. § 955. *Id.* l. 475. § 957. *Id.* l. 476. § 959. *Id.* l. 477. § 961. *Id.* l. 478. § 963. *Id.* l. 479. § 965. *Id.* l. 480. § 967. *Id.* l. 481. § 969. *Id.* l. 482. § 971. *Id.* l. 483. § 973. *Id.* l. 484. § 975. *Id.* l. 485. § 977. *Id.* l. 486. § 979. *Id.* l. 487. § 981. *Id.* l. 488. § 983. *Id.* l. 489. § 985. *Id.* l. 490. § 987. *Id.* l. 491. § 989. *Id.* l. 492. § 991. *Id.* l. 493. § 993. *Id.* l. 494. § 995. *Id.* l. 495. § 997. *Id.* l. 496. § 999. *Id.* l. 497. § 1001. *Id.* l. 498. § 1003. *Id.* l. 499. § 1005. *Id.* l. 500. § 1007. *Id.* l. 501. § 1009. *Id.* l. 502. § 1011. *Id.* l. 503. § 1013. *Id.* l. 504. § 1015. *Id.* l. 505. § 1017. *Id.* l. 506. § 1019. *Id.* l. 507. § 1021. *Id.* l. 508. § 1023. *Id.* l. 509. § 1025. *Id.* l. 510. § 1027. *Id.* l. 511. § 1029. *Id.* l. 512. § 1031. *Id.* l. 513. § 1033. *Id.* l. 514. § 1035. *Id.* l. 515. § 1037. *Id.* l. 516. § 1039. *Id.* l. 517. § 1041. *Id.* l. 518. § 1043. *Id.* l. 519. § 1045. *Id.* l. 520. § 1047. *Id.* l. 521. § 1049. *Id.* l. 522. § 1051. *Id.* l. 523. § 1053. *Id.* l. 524. § 1055. *Id.* l. 525. § 1057. *Id.* l. 526. § 1059. *Id.* l. 527. § 1061. *Id.* l. 528. § 1063. *Id.* l. 529. § 1065. *Id.* l. 530. § 1067. *Id.* l. 531. § 1069. *Id.* l. 532. § 1071. *Id.* l. 533. § 1073. *Id.* l. 534. § 1075. *Id.* l. 535. § 1077. *Id.* l. 536. § 1079. *Id.* l. 537. § 1081. *Id.* l. 538. § 1083. *Id.* l. 539. § 1085. *Id.* l. 540. § 1087. *Id.* l. 541. § 1089. *Id.* l. 542. § 1091. *Id.* l. 543. § 1093. *Id.* l. 544. § 1095. *Id.* l. 545. § 1097. *Id.* l. 546. § 1099. *Id.* l. 547. § 1101. *Id.* l. 548. § 1103. *Id.* l. 549. § 1105. *Id.* l. 550. § 1107. *Id.* l. 551. § 1109. *Id.* l. 552. § 1111. *Id.* l. 553. § 1113. *Id.* l. 554. § 1115. *Id.* l. 555. § 1117. *Id.* l. 556. § 1119. *Id.* l. 557. § 1121. *Id.* l. 558. § 1123. *Id.* l. 559. § 1125. *Id.* l. 560. § 1127. *Id.* l. 561. § 1129. *Id.* l. 562. § 1131. *Id.* l. 563. § 1133. *Id.* l. 564. § 1135. *Id.* l. 565. § 1137. *Id.* l. 566. § 1139. *Id.* l. 567. § 1141. *Id.* l. 568. § 1143. *Id.* l. 569. § 1145. *Id.* l. 570. § 1147. *Id.* l. 571. § 1149. *Id.* l. 572. § 1151. *Id.* l. 573. § 1153. *Id.* l. 574. § 1155. *Id.* l. 575. § 1157. *Id.* l. 576. § 1159. *Id.* l. 577. § 1161. *Id.* l. 578. § 1163. *Id.* l. 579. § 1165. *Id.* l. 580. § 1167. *Id.* l. 581. § 1169. *Id.* l. 582. § 1171. *Id.* l. 583. § 1173. *Id.* l. 584. § 1175. *Id.* l. 585. § 1177. *Id.* l. 586. § 1179. *Id.* l. 587. § 1181. *Id.* l. 588. § 1183. *Id.* l. 589. § 1185. *Id.* l. 590. § 1187. *Id.* l. 591. § 1189. *Id.* l. 592. § 1191. *Id.* l. 593. § 1193. *Id.* l. 594. § 1195. *Id.* l. 595. § 1197. *Id.* l. 596. § 1199. *Id.* l. 597. § 1201. *Id.* l. 598. § 1203. *Id.* l. 599. § 1205. *Id.* l. 600. § 1207. *Id.* l. 601. § 1209. *Id.* l. 602. § 1211. *Id.* l. 603. § 1213. *Id.* l. 604. § 1215. *Id.* l. 605. § 1217. <

ιστινο διον δούκ. Epictetus ipse differt. l. 3. c. 24. *ῥεατεία τὸ χεῖμα. ῥεατεία τίς ἐστιν ὁ βίος* *ἐφ' ᾧ οὐκ ἔστι μακρὰ καὶ ποικίλη.* Et Hierocles περὶ φιλασελγείας apud Stob. tom. 2. tit. 81. *Ὅλος ὁ ἐνδουμνέων, ὡς βίος ἡμῶν κινδυνεύει μακρὸς τίς* *εἶναι καὶ πολυετής πόλεμος.* Senec. epist. 96. *Vivere, militare est.* & epist. 51. *Nobis quoque militandum est: quidem genere militia, quo nunquam quies, nunquam otium datur. Et de provident. c. 5. Optimum quicquid militare & operas edere.*

Kai εἰς ἐπισημῶν] In Senecae excerpt. *Moreris. peregrinatio est vita. multum cum deambulatoris, domum redeundum est.* Hoc & sacra pagina subinde inculcat. Apud Mosem l. 1. c. 47. v. 9. *Jacobus Patriarcha Pharaoni: Dies annorum peregrinationis meae sunt centum triginta anni: pauci malique fuerunt dies annorum vitae meae; neque attingerunt dies annorum vitae patrum meorum, quibus illi sunt peregrinati. ad quem locum August. q. 156. incolatus dicitur sanctorum vita.* David Rex, Psalm. 39. v. 12. *Peregrinus sum istuc & inquilinus, prout & majores omnes mei; hoc est, πάροικοι καὶ ἀποπεπλημένοι.* ut Petrus Apostolus epist. 1. c. 2. v. 11. *allusione habitam ad sortem ipsorum, quibus epistolam suam inscripserat, tunc temporis παροικῶμεν.* Argutius tamen forsitan, quam solidius Hieronym. de terr. promiss. *Sancti terrae Judaicae non habitatores, sed accolae & peregrini; ubique terrae habitatores peccatores intelliguntur.* Optimè & accommodatissime ad rem praesentem Paulus Apost. ad Corinth. epist. 2. c. 5. v. 6, 8. *Ἐισότες ἐπὶ ἐνδομνέστες ἐν τῷ σώματι, ἐνδομνέμενοι ὑπὸ τοῦ κλέους. ἐνδομνέμενοι μᾶλλον ἐνδομνέμενοι ἐν τῷ σώματι, καὶ ἐνδομνέμενοι περὶ τὴν κλέους.* Quem locum respiciens Bernard. de consider. ad Eugen. l. 5. *Repatriasse erit hoc; exisse de patria corporum in regionem spirituum. ipsa est Deus noster, maximus spiritus, maxima mansio spirituum beatorum: à quo interim absumus dum istuc sumus.* Vide supr. ad § 11.

H ἐσπερμῶν καὶ λήθης.] rationem, cur oblivionem dixerit famam superstitem, petas licet, ex l. 3. § 10. & l. 4. § 35. & l. 7. § 5. 10. Solomon itidem Eccles. cap. 1. v. 11. *Nulla est praeteritorum memoria: nec etiam posteriorum quae futura sunt, ulla futura est apud eos qui in posterum sunt, memoria.*

Παρεπόμενοι δυνάμει] Metaphora, vel à deductione honorifica, vel à funebri pompae & exequiorum solennitate traducta. De Platone Laert. lib. 3. *Ἐτάθη ὁ ἐν τῇ Ἀρετῇ, καὶ παρεπόμενοι πάντῃς ἀρετῇς ὡς αὐτῇ.* Una, inquit, est virtus, quae magnificè transmittere potest, non ad rogos, sed ultra rogos, ad posteros: quomodo de se Ennius, apud Cicer. Tuscul. l. 1.

Nemo me lacrymis decoret, nec funera fletum
Faxit. quare volito vivam per ora virum.
Et Naso Ponti l. 3. eleg. 2.

Corpora debentur maestis exangvia lustris:
Effugiunt structos nomen honorque rogos.
Occidit & Theseus, & qui comitavit Oresten;
Sed tamen in laudes vivit uterque suas.

Et Maro AEn. l. 10.

—sed famam extendere factis,
Hoc virtutis opus.—

Senec. epist. 93. *Laudemus itaque & in numero feliciū reponamus cum, cui quantumcunque temporis contigit, bene collocatum est. Vidit enim veram lucem; non fuit unus è multis, & vixit, & vixit. — quid quæris, quid vixisti? vixit ad posteros usque transiit, & se in memoriam dedit. Nec ad posteros tantum, sed ad Superos etiam: Maro AEn. l. 6. —ardens exivit ad aethra virtus.*

Flaccus carm. l. 3. Od. 2.

Virtus recludens immcritis mori
Cælum, negatā tentat iter viā; &
Spernit humum fugiente pennā.

20 Silius bel. Pun. l. 3.

—ire per ora

*Nomen in aeternum parvis mens ignea donat,
Quos pater aethereis caelestium destinat oris.*

Et l. 15. Sub persona virtutis:

Me cinctus lauro perducit ad astra triumphus.

Manil. Astron. l. 1.

*An fortes animae, dignatæque nomina caelo,
Corporibus resoluta suis, terræque remissa
Huc migrant ex orbe, suumque habitantia caelum,
& Etheris vivunt annos, mundiæque fruuntur.*

30 Lucan. l. 9. de Pompeio:

*At non in Pharia manes jacuere favillas;
Non cinis exiguis tantam compefecit umbram:
Profluit busto, semiustæque membra relinquens
Degeneremque rogam, sequitur convexa Tonantis,
Quæ niger astriferis connectitur axibus æther.
Quodque patet terras inter Lunæque meatus
Semidei manes habitant, quos ignea virtus
Fecit, & aeternos animam collegit in orbes.*

Senec. Herc. Oct. Act. 4. Scen. 4.

Sed locum virtus habet inter astra.

40 Et Act. 5. Scen. 4. Hercules. —virtus mihi
In astra, & ipsos fecit ad Superos iter.

Ibid. Scen. 2.

*Non est gemendus, nec gravi urgendus nece,
Virtute quisq; abstulit satis iter.
& Eterna virtus Herculem fieri vetat.*

Et Scen. 5.

*Nunquam Stygius fertur ad undas
Inclita virtus. vivite fortes;
Nec Letheos sæva per amnes
Vos fata trahent; sed cum summas
Exiget horas consumpta dies
Iter ad Superos gloria pandet.*

Evripid. Andromach.

*Οὐ τοι λείψαται τῶν ἀγαθῶν
Ἀνδρῶν ἀφαιρέτου χρόνου.*

"A

Ἰτα lib. II. § 34. Ὁὐδὲν ὑπάρχον ἐπὶ τῶν ἑσπερίων. & l. 6. § 33. Ἐπὶ παρὰ φύσιν ἐκ ἔστιν, ἐπὶ τῶν.

Τὸ ἐν Καρνύντῳ De inscriptionibus istiusmodi vide qd ad finem libri primi adnotavimus. Lugd. Καρνύντῳ sicut & Avrelīi Victoris codices; in breviario, Carnunto. Verū illud, opinor, potius. Est autem Καρνύντῳ, Καρνύντῳ, ut Ptolemæus geograph. l. 2. sive Καρνύντῳ, ut Marcus hic, qd ad Latino-
rum Carnuntum propius accedit; Pannoniæ opidum, cuius meminit & Plinius hist. nat. l. 4. c. 12. & l. 37. c. 3. & Ammian. hist. l. 30. qd Illyriorum tamen opidum dicit: ad qd Marcum nostrum triennio iugiter militum delectum habuisse, cū bellum Marcomannicum præ manibus haberet, avtor est Orosius hist. l. 7. c. 15. & Eutropius; Cūm apud Carnuntum, inquit, jugi triennio perseverasset, bellum Marcomannicum confecit. Quid & Dio Cassius (an Jo. Xiphilinus?) in M. Antonino narrat, eundem, cū per totam ferè vitam bello illo implicatus teneretur, τὴν Παιονίαν ὁρμήσειον, Paoniam pro stativis, sive pro eo loco, in qd copias suas contineret, & ex qd in adversarios excursiones subinde faceret, habuisse. Verū apud Dionem aut Παυονίαν legendum fuerit, aut Paoniam avtor pro Pannonia acceperit; qomodo Seb. Munsterus cosmogr. l. 4. de Hungaris agens, Pannonos asserit olim Paonos dictos; & Gvil. Xylander apud Strabonem Paoniam cum Pannonia confundit; cū tamen Strabo ipse geogr. l. 7. diversas has esse longeq; à se invicem distinctas tum regiones, tum gentes, discretè statuatur. Ego prius illud lubentiùs admiserim, librarii subesse culpam, qd lapsu calami proclivi, pro Pannonia Paoniam exhibuerit: (nisi si à Xiphilino erratum est) non solum, qia Paonia (cū Axio flumini adiacens, & Macedonia contermina, ejusdemq; etiam portio habitata fuerit, ut Homer. in Il. Justin. l. 7. Liv. l. 45. Strabonis è l. 7. excerpt. Cassius ipse

l. 49.) situs non patitur, ut eo fine usui esse Marco potuerit adversus gentes illas Istri accolas militanti: verū etiam qd Pannoniam postea avtor idem tanquam sedem exercitus Marciani commemorat. cui accedit, qd Capitolinus narrat in Marco, Marcum Pannonias, Marcomannis, Sarmatis, Vandalis, simul etiam Qadis extinctis, servitio liberasse; & in Vero composito, in Pannonia bello, in urbem destinatum esse. Illud denique palmarium argumentum in hac causa fuerit, qd Cassius idem, non ille operā alienā contractus, sed integer histor. l. 49. (qo loco se post patrem etiam Pannonia præfuisse commemorat) Græcorum qorundam, qd commiscebant ista, errorem ipse refert, rejicit, refellit. Ex eorum autem numero fortean Herodianus fuerit, qd Marcum scripsit ἐν Παιονίᾳ, in morbum novissimum, unde & obiit, incidisse. Sed & Philostratus is, qd sophistarum vitas descripsit. Iste siquidem in Herode de Marco agens; Ἐξάδντο, inquit, ἐς τὰ Παιονία ἔδντο, ὁρμήσειον τὴν Σιρμίου γέφυραν. & rursus; καὶ τὰ ἐν τῇ Παιονίᾳ. qo utroque loco Pannoniam esse intelligendam docent, & Marci historia, & Sirmium ipsum Pannoniæ inferioris opidum, uti testantur Ptolemæus l. 2. & Plinius l. 3. c. 25. cū Probi Imperatoris natalibus, ut Ael. Vopiscus; tum & Marci obitu, qd spiritum ibi havit novissimum, uti Tertullian. apolog. c. 25. factum illustrius. Nec tacendum, qd Strabo l. 7. Segetisiam Pannoniorum urbem dicit esse, ἐν τῇ Παιονίᾳ τὴν ἀπὸ τοῦ Δαυδὸς πόλιν, locum idoneum & opportunum admodum, unde Daci bello impetantur. qd & ipsi ex Strabone vicini fuisse videntur gentibus illis, qas subegisse Marcus perhibetur. Carnunti ergo apud Pannonios agens Marcus horum nonnulla commentatus est: non inter strepitus Baianos fremitusq; balnearios, aut clamores vociferationesq; Circenses, qd tanquam magnum quiddam de se prædicat Seneca epist. 56, & 83. sed inter motus bellicos, ac tumultus militares, philosophiæ studiis seridè seduloq; deditus.

Ad Librum III.

§ 1. AS' ἐκδίδω ἡμέραν ἀναλίσκειν ὁ βίος] Flaccus epist. 2. l. 2. Singula de nobis anni prædantur cunctes. Anni, inquit ille: imò & dies, horæ, momenta ipsa. Singuli dies aliquid subtrahunt viribus. Senec. ep. 26. & Memor, si Scaligero credimus, non Seneca certè, Οὐδ' αὖτ' 2. 2. Florem decoris singuli carpunt dies.

Qd de viribus ille, de decore iste, de vita Marcus. Sed & Seneca ad Lucilium ep. 24. Memini te illum locum aliquando tractasse, non repente nos in mortem incidere, sed minutatim procedere. Quotidie morimur. quotidie enim demitur aliqua pars vitæ: & tunc qogē cūm crescimus, vita decrescit. usq; ad hesternum, qicquid transit tempus, perit. hunc ipsum, qem agimus, diem cum morte dividimus. Qomadmodum clepsydram non extremum stillicidium exhaurit, sed qicquid ante defluxit:

ubi

[Epicureum] Epicurus apud Senec. epist. 26. Meditare, utrum commodius sit, vel mortem transire ad nos, vel nos ad eam. Et de viro sapiente ipse epist. 70. Cum primum illi ceperit suspecta esse fortuna, diligenter circumspicit, nunquid illo die desinendum sit.

fit. Plin. min. l. 1. epist. 22. Imperii quidam & in-
finita currere ad mortem, communis cum multi-
tudine verò, & civitas ejus expendere, utge
frustra ratio, tanta morietis, consilium suscipere vel
ponere, ingentis est animi. Deliberationem ea de re
seriam intulit Tullius Marcellinus apud Senecam
epist. 77. cogitationem & consultationem Titus Ari-
stio apud Plin. epist. supradictâ. Verum hoc delirus
& mente motus, vel per morbum, vel per ætatem,
inquit Marcus, jam non potest.

Παραποβερνται] Ita l. 12. § 15. παραπο-
βερνται. de qo Lucretii illud usurpari poterit, l. 3.

Mortui enim una est prope jam visio atque videntur.
atque hoc est, quod Seneca de tranq. c. 3. *Ultimum*
malorum confectus, ex vivorum numero excedere, ante-
quam mori.

Xen. ἢ ἐπὶ τῷ αὐτῷ] Vide Senec. ep. 76. ad lib.

Tō ἡ γυνὴ τὰς τὰς ἀνδρῶν ἐκδοτὴ γίνεσθαι J. D.
Jun. f. di. 70. Verum τί cum verbo infinito idem
valet ac διὰ το. Alex. Aphrodisi. problem. l. 1. x.
q. 36. τί τὸν οὐκ αὐτὸς ἀνὴρ ἀνδρῶν. l. e. di. 41.
et qd̄ utr̄ eis circumfusis afficiatur. Theophr. de
causis plant. d. l. e. 16. Μεταδομένη δὲ διατροφή
ἡμεῖς ἐκ τῆς αἰσθητικῆς τοῦ ἑαυτοῦ, ἡ δὲ αἰσθητικὴ ὁ ἑαυτοῦ
ἡμεῖς αὐτοῦ τὸν οὐκ αὐτὸς τῶν, et qd̄ vel dignitas, vel terra,
vel facta, vel pinguis fini naturā. Idem ibid. l. 6.
f. 5. Ἐὰν μὲν δὲ τὸ τῶν οὐκ αὐτὸς αὐτοῦ αὐτὸς τῶν αὐτοῦ
αὐτοῦ, τὸ μὴ αὐτοῦ. nisi si qd̄ potius in causis
esse existimaveris, et qd̄ minus fini congruis.
quem locum frustra sollicitat cl. Jul. Scaliger. &
e. 14. Ἐάν γὰρ τὸ γ' ἐκ τῆς ἀναλογίας ποιεῖται,
τὸ γ' ἐκ ἀναλογίας τῆς αὐτῆς αὐτοῦ. — ἡ δὲ αὐτοῦ
ἡμεῖς αὐτοῦ αὐτὸς αὐτοῦ γίνεσθαι, τὸ qd̄ falsitatem
quantum habemus. Aug. hæc de Syntaxi. Sententiam
quod attinet; Avg. de Cr. tate Dec. l. 13. c. 10. Ex qd̄
quique in isto corpore mortuorum esse ceperit, nunquam non
in eo existat, ut mori veniat. Hoc enim ager ejus
mutabilitas toto tempore vitæ hujus, ut veniat in
mortem. memo gippe est, qd̄ non ei post annum sit, qm̄
ante annum fuit, & eras qm̄ hodie, & hodie qm̄ heri,
et nunc qm̄ paulo ante propinquier, ut omnino ni-
hil sit aliud tempus vitæ hujus, qm̄ confus ad mortem.
Senec. ad Marc. c. 10. Habebis gisse, quantum illi
dies primus adscripsit. ex illo qd̄ primum lucem vidit,
itor moris ingreßus est, accessitq; sato proprii: &
illi ipsi qd̄ accreßebatur adolescentia anni, vitæ detra-
hebat. — qd̄ facilius obrepit moris, sub ipso vite
nomine latet. incrementa ipsa si bene compures, dimina
sunt. Idemq; epist. 120. Quotidie propius ab ultimo
stamus; & illò unde nobis calendum est, hora nos
omnis impellit.

*Nam vita morti propior est quotidie. Phædrus fab.
l. 4. Quod Poeta recentior pluribus sic extulit:
Velut secundo vecta navis flumine
Sensim propinquit littori: sic indies*

Vivendo morti appellimur propinquus

Hinc Gregor. Rom. 1. 6. epist. 26. *Vita nostra navigationi est similis. is namq; q; navigat, stat, sedet, jacet, vadit, q; impulsu navis ducitur. ita ergo et non sumus, q; sive vigilantes, sive dormientes, sive ra- cantes, sive legentes, sive ambulantes, sive quiescentes, sive volentes, sive nolentes, per momenta temporum quod- tidie ad finem tendimus.*

§ 2. Τὰ ἐπιτηδεύματα] q̄e δε ἐπιτηδεύματα δι-
 10 cuntur, l. 6. § 36. Quæ rebus cīs, q̄as vel natura
 vel ars ex intentione primaria producti, aut casu
 necessarii etiam, sed præter intentionem utriusq̄
 superveniunt aut intervenerunt. Maxim. Tyr. differt.
 25. Κατὰ το̄ν ἐν ταῖς τοῦ τεχνιῶν χειρουργίας, τὰ
 μὲν ἡ τέχνη αἰσθητικῶν ὄντων, σοφία δὲ αὐτὴν τοῦ
 τέλους, τὰ δ' ἐπίτητα τῇ χειρουργίᾳ, ἡ τέχνη ἐργαί-
 α, ἀλλ' ὅλως πάλιν, σπινθηρὸς τε ἐξ ἀκμῶν, καὶ
 ἐξ βαλὺν ἀδικασιῶν, καὶ ἄλλο ἐξ ἀλλῶν πάλιν,
 ἀναγκαῖον μὲν τῷ ἔργῳ, καὶ αἰσθητικῶν καὶ πῶ
 20 τεχνίτη· ὅπως αἰεὶ καὶ ὅσα ποῖ· γὰρ πάλιν ἡ
 νου, ὡς καλεῖται κακῶν ἀνθρώπων ἐμβολαί,
 εἰσάγει· ἠγχιτὸν ἀναλὸν καὶ πῶς τεχνίτης, ὃ δὲ
 ταῦτα πῶς το̄ν ὄντι δημιουργοῖ ὡς ποῖ πάλιν ἐργαί-
 α, ἀναγκαῖα φύσιν. q̄od idem fere Philo de pro-
 mulis. (habes apud Eriebium præpar. l. 8. c. ult.
 'Αἱ τοῦ σοφίαν μετὰβολαὶ ταῦτα γινώσκον, καὶ
 αἰσθητικὰ ἔργα φύσιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν τοῖς ἀναλ-
 καιοῖς, καὶ τοῖς αἰσθητικῶν ἐπελευθεύει. Idemq̄
 ibid. ad Marci mentem aptissimè: Ὅσα γ' ὁμοί-
 30 προπα ἐπακολούθημα, ὡς ἔργα φύσιν αἰσθη-
 τικῶν, φυσικοῖς δ' ἐπιτυχεύουσιν ἔργα, καὶ μὴ
 ἀλλὰ παρέχει πᾶσι καὶ ταῦτα χρεῖαν ἀναγκαῖον
 τοῖς αἰσθητικῶσι.

* Ἀπὸ τοῦ ἁλῦος] Cūm panis pīnsitur. Xyl. et panis non pīnsitur, sed far vel frumentum ad panem. Vatro de ling. Lat. l. 4. Pilum, quod eo far pīnsunt. id ubi fit, pīstrinum. & de re rustic. l. 1. c. 62. Far, quod in fīcis condideris per mēsem, promendum hyeme, ut in pīstrino pīnsatur & torreatur. Idem Nonio lardante, in τῷ πῖστῳ Μελίτω. Nec pīstorem ullum nōssent, nisi eun q̄ in pīstrino pīnseret farinam. Sed nec farina pīnsitur, sed far, unde farina fiat. far ergo referibendum. Sic enim & idem ibidem ex de vita P. R. l. 1. Nec pīstrō nomen erat, nisi ejus q̄ ruri far pīnsēbat. Vatro itaq̄, panis cūm coq̄itur. nec sum inficius Græcis aliud ἑλκω, aliud ἑλκῶν sonare. Ex Philochoro Athen. l. 14. de Atheniensibus, Τῶς ἑλκῶς δῶκεν, ὃν ἑλκῶν, ἀπὸ ἑλκῶν τοῦ ἡλίου. contrā planē qām Hebræis indicium, cūm agnum Paschalem immolarent, Exod. c. 12. v. 9. Diogenes etiam eodem l. 8. referente, q̄renti uter pilcis præstaret, congruus an lupus, ὁ πῖς ἑσδδς, ὁ γ' ἑλκῶς. quod nos Angli diceremus, *the one boiled, and the other broyled*. Itaq̄, si vocabuli Græci significacum peculiarem sequamur, panes torrore potius, qām coq̄ere diceremus.

& fruges quidem tostas etiam Latini dicunt, uti & far
supra torrefri Varro. Maro & N. l. 1.

—frugesque receptas

Et torrere parant flammis & frangere saxo.

Verum panes, ut nec pinsere, sic rariuscule torrere,
ut plurimum cogere dicunt. Plin. l. 18. c. 11. Pa-
nis varia generas — à cogendi ratione, ut furnacei,
vel artoptitii, aut in clibanis cocti. Varro de vit.
P. R. l. 1. Cocula, quæ coquebant panem, primum sub
cinere, postea in furno. Cato de re rustica. c. 74. Pa-
nem depstitum, ubi bene subegeris, defingito, cogi-
tòq; sub testu. & c. 75. Libum in foco caldo sub te-
stis cogito leviter. & c. 76. Placentiam videto bene
& oriose percoqas. Vocabulo etiam eodem, Nonio
referente, usus est Cicero, quod Xenophonis illud ex
Oeconomi. exprimeret, si quod ὀρίω τοῦ τῆς ἡλίας
terram ab sole percoqsi.

Περδουρίαν πρὸς τὴν ἡλιάν ἀναμύει]
Ita Nalo remedi. l. 2.

Non facile esuriens visum retinere mensi :

Et multum saliens incitat undas sitim.

alii, multam. quid si nullam legerimus? ut sit sensus;
sitim suscitatur, etiam ubi nulla prius fuerit.

Τὰ σῶμα, ὁ γὰρ τὸ ἀρκεῖται πρὸς, κέρχιν] Na-
tura vi seculi. sed & artis ope nonnunquam, quæ ἐνεργασ-
μὸς dicta, Theophrast. l. 2. c. 9. Ficis caprificus
permiscetur. is culices parit, qui ad ficum aditam vo-
lantes, morsu crebro ficum ora (an coria, ut Dale-
champ.) aperientes, atque ita penetrantes, intus so-
lem primo secum adducunt, crealæque avras immi-
tunt foribus apertis. Plin. hist. nat. l. 15. c. 19.
τὸ χεῖνεν avtem & de malis punicis usurpavit Cal-
purnius Bassus, sub Constantini Cæsaris nomine, ex
Africano, geopon. lib. 10. c. 30. Ὡς περὶ βοῦς μὴ
χεῖνεν.

Δρυπηλίσ ἐλάει] Δρυπηλίσ, Xyland: alii,
δρυπηλίσ. illud potius, si aut notationem respici-
mus, aut Grammaticis fidem adhibemus. dictas
enim δρυπηλίσ sive ἐλάει, sive ἐλάει, πρὸς τὸ
πέπλεν τὰς ἐν τῷ δένδρῳ πεποιημένας, monet
Eustath. ad Il. β. & Odys. μ. & Svidas. at verò
δρυπηλίσ, πρὸς τὸ πίπλεν, τὰς ἀπὸ δένδρου πε-
ποιημένας, ὠμάς, Helych. nec dissentit Plinius hist.
nat. l. 12. c. 27. Drupa vocatur, priusquam cibo ma-
turalis, jam tamen colorem mutans. & l. 15. c. 1.
Quanto maturior bacca, tanto pinguior succus, mi-
nusque gravis. optima ætas ad decerpendum inter co-
piam bonitatemque, incipiente bacca nigrescere. nostri
vocant Drupas, Græci verò Drypetas: vel, ut alii
codices, drypetidas. Obiter restituenda in Theo-
phrast. de caus. plant. l. 6. c. 11. vox δρυπηλίσ,
vel δρυπηλίσ saltem, ubi perperam in excusis Ve-
ner. δρυπηλίσ, Lugd. δρυπηλίσ, legitur.

Τὸ ἐγλύει τῇ σήλει] & τὸ ἢ δρυπηλίσ ἐν σή-
λει. Theophr. de caus. plant.

Ἰδὼν τὴν ἡλιάν] Senec. epist. 12. Gratissima

sunt poma, cum fugiunt. pueritia maximus in exitu
decor est: deditas vino potatio extrema delectat, illa
quæ mergit, quæ ebrietati summam manum imponit. quod
in se jucundissimum omnis voluptas habet, in finem sui
differt. jucundissima est ætas devota jam, non ta-
men præceps. & illam quoque in extrema tegula stan-
tem, iudico habere suas voluptates: aut hoc ipsum
succedit in locum voluptatum, nullis egere.

Οἱ σάκκους ὃ καί πο νδούλες] quod est grandi-
tatis gravitatisque indicium. Plut. de profect. indic.
Οἱ μὲν ἐν γαστροῖς τῶν σακκῶν ἡδίων ὀρεῖται τὰς
κεκλημένους καὶ νδούλες ὅτι γλυκῆ, τὰ δὲ ἰσχυρὰ κα-
ρτερητικὰ ἀνεκτικὰ ἐστὶν, καὶ οὐκ ἔχοντι καὶ ἀλαζδονίαν.
ὡς δὲ καὶ τῶν φιλοσοφῶν βασιλευσίων νέων, οἱ μά-
λιστα καὶ καὶ βίαιος ἐν ἐχρήσει. ὁ δὲ σάκος ἐχέει, καὶ
γῆμα, καὶ βελτίσμου, καὶ πρὸς ὅσον ἰσχυρὰ καὶ ὀλι-
γανθία μόνον, ἀρετῆς ὅσον ἀπάντων. ἀρετῶν δὲ
πληρῶς καὶ συλλέγειν καρπὸν ἀπὸ τῶν λόγων, τὸ
σάκος καὶ φλοιῶδες ἀποπιδενται. De vite pariter
Senec. epist. 41. Vitem lividam, si fructu palmites
onerat, si ipsa ad terram, pondere eorum quæ tulit, ad-
minicula deducit. quod respexit forsitan interpret Angli-
canus, qui cum uvas verterit, non tā γυνας sed τα-
χυλάς legisse videtur. Itaque Homer. de loco vitibus
confito, Il. σ. v. 561.

—ταχυλάς μέγα βελίσειν ἀλαλί.

& de arboribus iidem pomiferis, Odys. τ. v. 112.

—βελίσει ὃ. ἑξέρει καρπῶ.

quod Lucret. l. 1.

—crescunt ipsæ, fructūque gravantur.

sed & de papavere, Iliad. β. v. 306.

Μήλων ὅς ἐτάρωσε κέρη βάλειν, ἢ τ' ἐνὶ κήτρῳ

Καρπῶ βελίσειν ὃν—

Segetem autem istiusmodi inter pulcerrima simul ac
jucundissima ponit Tragicus nescio quis apud Platon.
epist. 1. verbis his:

Οὐ χρυσὸς ἀγλαὸς σπανιότατος,
Ἐν θυτῶν δουλοῖσιν βίος,
Οὐδ' ἀδάμιας, ἐδ' ἀργύρεα κλίμαι,
Ἀνδράπων δοιμαζόμεν' ἀσπρίαι πρὸς ὀφεί,
Οὐδὲ γαῖας ἐνρυπιδὸς χόρτοι
Βελίσειν αὐτάρκεις γῆραι,
Ὡς ἀγαθὸν ἀνδρῶν ὁμοφροσύνην νόησι.

Vide Psal. 64. v. 13.

Τὸ τὰ λέοντος ἐπισκώϊον] ἐπισκώϊον nunc in
torvinitis indicio. Itaque de Leone usurpavit Home-
rus Iliad. ρ. v. 136.

Πᾶν δὲ τ' ἐπισκώϊον καί πο ἐλαί] ὅς τε καλύπτων
Lumina demissumque supervilium obnubebat.

de Harpalyco Theocritus Idyll. 24. v. 116.

—τὸν ἐδ' ἂν πλόδι λάσσαν
Θαρσάλεως πρὸς ἔμμενεν ἀεθλῶν τ' ἐν ἐγῶν
Τόιον ἐπισκώϊον βλοσυρῶ ἐπένετο πρὸς ὄπῳ.

—procul gem contra nemo iucri
Constans sustinuit, grave cum certamen obiret:
Tale supervilium torve incubuit faciei,

aliquan-

peram substituerunt interpretes Græci, dum vertunt; *Κόρη* *νεανίας, σοφία*. *δὲ* *ἡ* *ἀρεστέων, πο-
λαι*. Nec omitendum Chrysippi illud, q̄i inter vir-
tutis opera ponit, *lib. de force*, τὸ ἐν ἡλικίᾳ ἀπορ-
εῖ δυνάμειος ἡλικίᾳ γὰρ τὸ ἐπαρξέσθαι aliquid
etiam istiusmodi filicernis inesset. *κ* τὸ σωφρον-
εῖ δυνάμειος ἀπορ-εῖ δυνάμειος ἀρεστέων. quod certe
majus quiddam meritis duci posset, q̄m σωφρον-
εῖ δυνάμειος τοιαύτω ὄρῳ δυνάμει. Utrumque refert
Plut. *de Stoic. Contradict. c. 9. & de commun. notit.*
cap. 3.

Τὸ ἐν παισὶν ἐπαρξέσθαι] M. Caf. q̄are πᾶσιν
legere voluerit, cavillam nullam video. recte Xyl.
puerorum, amor aptum, florem. sive, q̄icquid in pueris
conspici potest, quod in animis impudicis foedum ac-
cendere possit amorem. opponitur enim τὸ ὅψι παι-
δων ἐπαρξέσθαι, τῇ ὅψι γέροντων ὄρῳ.

Σώφρων ὀφθαλμοῖς] Sophocles in prætura Fe-
riclis collega cum prætereuntis pueri formam im-
pensiùs laudasset, Fericles, *ᾧ* *σοφρονεῖς*, inquit, *ἔ-
στις* *χρῆμα* *μόνον* *δεῖ* *καταρξέσθαι* *ἐξ* *ἐν* *τῷ* *σπασίῳ*,
ἀλλὰ *κ* *τὰς* *ὄψεις*. Plut. *Pericl.* quod in viris Rhe-
torum tamen Ilocrati ab eodem (si idem saltem est,
quod ego nullus credo) tribuitur. id est, vertente
Cicerone *offic. l. 1.* At enim prætorem, Sophocles,
debet, non solum manus, sed etiam oculos abstinentes
habere. Et Valerio Max. latius diducentes *l. 4. c. 3.*
Prætoris non solum manus à pecunia lucro, sed
etiam oculos à libidinoso aspectu continentes esse de-
bere. quod *καταρξέσθαι* Plutarch. id *σώφρονε* *ὀφ-
θαλμοῖς* noster istuc. quod oculos tales habere illi, id
Stobæus, ὅψιν *ἐξ* *ἐν* *παρ.* *ἐαυτοῦ*. q̄i tamen τὸ τῷ
σώφρονε *ὀφθαλμοῖς* vocabulum non omisit prorsus. ita enim
exulit *tom. 2. sub tit. 17.* *ᾧ* *σοφρονεῖς*, *τὸν* *σώ-
φρονε* *σπασίῳ* *ἢ* *μόνον* *τὰς* *χρῆμας*, *ἀλλὰ* *κ* *ὅψιν*
ἐξ *ἐν* *παρ.* *ἐαυτοῦ*. *δεῖ*. Nam quod Erasim. *l. 5. in*
Peric. apoph. 21. linguam continentem reddit, non
video, q̄a ratione motus id fecerit. Opponuntur
autem illis à Petro *epist. 2. c. 2. v. 14.* ὀφθαλμοῖ
μετὰ *μοιχαλίδος*. q̄ales notat, veratq̄e Dominus
apud Matth. *c. 5. v. 28.* Scilicet ut Clemens Alex.
pedag. l. 3. c. 11. *Περὶ* *τῶν* *παιδῶν* *τῶν* *σώματος* *δι-
αφθείσθαι* *οἱ* *ὀφθαλμοῖς*. Et impudicus oculus im-
pudici cordis est nuncijs. Avg. *epist. 109.* videndus
cum primis. Indè scitum illud Rhetoris cujusdam,
q̄i impudicum an impudentem quendam dixit, *ἢ* *κό-
ρε*, *ἀλλὰ* *πόρνε* *ἐν* *τοῖς* *ὀφθαλμοῖς* *ἐξ* *ἐν*. Plut.
de verecund. Lulit nimirum à vocabuli vario signi-
ficatu, quod & puellam, & pupillam oculi designat:
quomodo & Cynicus, q̄i Didymoni medico adulte-
rii nomine infami virginis cujusdam oculum curan-
ti, *Ὁ* *εἰς*, inquit, *ὡς* *τὸν* *ὀφθαλμὸν* *τῆς* *παρθένης* *ἰα-
τρῶν*, *τὴν* *κόρη*. *φείσῃς*. Laert. *lib. 6. in Dio-
gene.*

Ὅτι πάντῃ πιθανόν] non cuius credibilia. inter-
pres uterq̄e. malim, non cuius grata, gratiam, de-

corem, venustatem, voluptatem supra inculcaverat.
πιθανόν, *gratum*, *blandum*, *lepidum*, *elegans*. hujus-
modi enim cum primis sunt persuasoria. unde dictum
Aristoteli, τὸ *καλὸν* *πάντες* *ἐπιστολῆς* *συμπαικ-
τικόν*. Laert. *l. 5.* Grammaticus quidam à Budæo
laudatus; *Πιθανὸν* *καλόν*, τὸ *ἡδὺ*, *κ* *τὸ* *τῶν*
ὀφθαλμῶν *τῶν* *δαυμάζων*. Lucian. alicubi,
πολύ *τὸ* *πιθανὸν* *κ* *ἐπαρξέσθαι* *blanditia* *multum* *ἢ*
illicebra. Aristid. *καλοὶ* *γὰρ* *ἐπὶ* *κόμοι* *κ* *μύλα*
πιθανοὶ *τῷ* *πλήθει*, *plebi* *grata*. Gregor. Naz. *ση-
λῆ*. *1.* *Καὶ* *ἵν* *λίαν* *ἀπᾶν* *ἄνθρωπον* *αὐτῷ* *τῷ* *φιλέν-
θρωπον*, *κ* *τὸ* *πιθανὸν* *βίαιον*. De Phæace Plut. in
Alcib. *Ἐν* *δὲ* *κλεινῷ* *γὰρ* *ἱστίῳ* *κ* *πιθανὸς* *ἐξ* *ὄψε*
μύλον, *ἢ* *φέρει* *ἀγῶνας* *ἐν* *δύμῳ* *δυνατῆς*, *blandus*
magis *ac* *conventibus* *privatis* *idoneus*, *q̄m* *forensia*
certamina *potis* *sustinere*. de Alcibiade item: *τῇ* *ἢ*
ὄψιν *τὴν* *πρωτοκλήσιν* *ἐμπαρξέσθαι*, *κ* *τὸ* *λάλῳ* *πι-
θανότῃ* *παραρξέσθαι*, *χρῆμα* *ἐπιτελεῖσθαι*. *lingue* *ble-
sionem* *decuisse* *sat*, *ἢ* *gratiam* *hanc* *injuvundam*
sermoni *præbuisse*. Ità capiendum opinor illud A-
postoli ad Colos. *c. 2. v. 4.* *μή* *τις* *ὑμᾶς* *παραλογί-
ζηται* *ἐν* *πιθανολογίᾳ*. *ne* *q̄is* *vos* *verbis* *blandis*, *sive*
sermonis *blanditiā* *seducat*. ut sit idem fere ἐν *πι-
θανολογίᾳ*. *παραλογίζεσθαι* quod *διὰ* *χρησολογίας* *κ*
εὐλογίας *ἐξαπατήσῃ* *eidem* *ad Rom. c. 16. v. 18.*
quāquam *&* *ad* *ditionis* *elegantiam*, *&* *artificium*
rhetoricum *referri* *possit*: *de* *q̄o* *Basil. in* *hexaem.*
orat. 3. *Ὅσον* *τὸ* *ἐν* *τῷ* *σώφρονε* *καλόν* *τῷ* *ἐπαι-
νεῖ* *περισσότερον* *ποῖον* *κ* *ὅψιν* *ἡμετέρων* *λόγων*
πρὸς *τὸν* *ἐξ* *ὧν* *τὸν* *διόρῳ*. *οἱ* *μὲν* *γὰρ* *καταπα-
λασμένον* *τὸ* *πιθανὸν* *ποῖς* *λόγοις* *ἐπαρξέσθαι* *ἐν* *ταύ-
τῃ* *ἢ* *γυμνῇ* *τετρακτατῶν* *ἢ* *ἀλήθειᾳ* *περιέχεται*.
Sublimitate *sermonum*, *Vulg.* *interpres* *reddidit.*
sermone *blando*, *Bud.* *succo* *specioso* *rationis* *humane*,
Vatabl. *sermonis* *probabilitate*, *Leo* *Jud.* *&* *Beza.*
quibus *non* *repugnaverim* *prorsus*, *q̄ia* *πιθανολογία*
σωφρονεῖς *vers. 2.* *præcefferat*. *malim* *tamen* *sermo-
ne* *plausibili*, *aut* *persuasibili*.

Καὶ τὰ ταῦτης ἔργα] Et omnia ejus opera. M.
Caf. ac si esset, *κ* *τὰ* *πάντα* *αὐτῆς* *ἔργα*. quod non
est necesse.

Προσπεῖται] leg. *περὶ* *προσπεῖται* multa ejusmo-
di occurrent. quod interpretes cum non adverterent,
clavfulam istam parum commodè cum præcedenti-
bus commiserunt.

§. 3. Ἱπποκράτης] idem de medicis in genere.
l. 4. §. 48.

Πολλὰς νόσους ἰατρῶν] quum multos sanasset
morbos. Xyl. malim, *sustulisset*. Cell. *præfat. l. 1.*
q̄ia *non* *interfuit*, *q̄id* *morbum* *facit*, *sed* *q̄id* *tollat*.
Naso *Ponti l. 1. eleg. 4.*

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

Οἱ χαλδαῖοι] de prognostis gemina, *lib. 8.*
§. 25.

Ἀλέξανδρος κ̄ Πομπή] de regibus, im-
peratibus, tyrannis in genere *idem l. 4. §. 48. &*
lib. 6.

Item genus est lenonium inter homines, meo quidem animo,

Uti musca, culicisque, pedesque, pulicesque.

Odio et malo et molestia; bono usui estis nulli.

Ubi pedes pro pediculis, quod & Non. Marcellus ita alibi usurpatum monuit. Sed & de parasitis atque adulatoribus festivè admodum Anaxilaus apud Athenaeum l. 6.

Ἐἴσιν ὃ κολακὴς τῷ ἐχόντων ὑπὸς

Σκολακῆς· εἰς ἐν ἀκακὸν ἀνδράπων τρέπον

Ἐἴσιν ἔκαστος· ἐδίδει καὶ δῆμιος,

Ἐὰς αἶψα, ὡς αἶψα πνεῦν, ἀπολέσει καὶ βίον.

Ἐπειδ' ὁ μὲν λέμμι· ὅτιν' ὁ δ' ἐτέρης δάκνει.

Adulatores, quos adulant, divitum

Sunt veluti vermes, namque in hominem simplicem

Sese insinuando, huic assidentes excedunt,

Triticum ut granum, donec vacuefecerint.

Ita hic jam gluma est: ille alios admordicat.

Ἐνέστις, ἐπὶ δόσας, κατὰ χεῖρας· ἐκένδρι] Naviga-

tionem vitam confert: (quæ imagine usus est & Epictetus

Enchir. c. 7. exhibendus infra ad § 5. sed aliâ

ratione) mortem portui. qomodo & Plut. de tranquill.

Ἐνδὲς ὁ κηλὶς, καὶ πόρεσιν ἀπονήσας τὰ σπύματα,

ὡς αἶψα ἐρπύλλια μὴ σέρον]· Juncus iidem lib. de

senect. apud Stob. tom. 2. tit. 113. Δοκεῖ δέ μοι

ἐκείνους αὐτῶν (ὃ, τὰ γέρον ἀποθνήσκον, καὶ ὁ νέος)

ἐοικέναι τοῖς ἀγορεύουσιν δέξιν, ἢ τοῖς πλε-

σι καὶ ὁ μὲν διελθὼν τὸ μέγα πάλαι, ὅσῳ ἔτι

λέγει τὴν βίον, κατὰ γὰρ ἐπὶ πνευ λυθρα, τὰ κ-

ερίετα καὶ δόσας, ἀπὸ τῆς νέας· ἢ πὶ διασα-

νισθῶν· ἐν τῷ σαδῶν, καὶ τὸ σερδιν πυλὼν, ἀπο-

τάττει τὴν πῆλιν· ὅς· ἔπερ· ἐν μέσῳ τῷ

πύρῳ τῆς θαλάττης διεσθῆναι, μὴ διελθὼν τὸν

περὶ αὐτὸν αὐτῶν πλῆν, ὡς ἐπὶ πολλὰς ἐύστα-

ἢ πὶ γέρον ἐν τῷ σαδῶν, καὶ αὐτῶν, ἀσφαλῶς

ἐξοικνῶν. Et Junco Ianius Seneca epist. 70. No-

vissimè incipit ostendi publicis finis generis humani.

Scopulum esse illum putamus, dementissimi? portus

est, aliquando petendus, nunquam recusandus. in gem si-

quæ intra primos annos delatus est, non magis geri de-

bet, quàm quæ citò navigavit. alium enim, ut scis, venti

segnos ludunt ac derinent, & tranquillitatis lentissimo

radio lassant. alium pertinax flatus celeberrimè per-

fert. alios vita velocissimè adduxit, quæ veniendum

erat etiam cunctantibus: alios maceravit & coxit.

Vide eund. ad Polyb. c. 28.

Ἐπείστις] ἐπὶ σαίνειν, navem conscendere. Apud

Svidam avtor innominatus; Ἐπείστις ὃ τῶν ἀπο-

γόντων τῶν ἐπὶ τῆς. Liban. orat. 11. Ὅστις τὸ

μὲν ἀνασπένδοντες (ἢ ἀνασπένδοντες) τὰ δὲ ἀν-

τιμολογούμενοι, ἐνέβαινον εἰς τὴν ναὺς ἐν δὲ θαλά-

τῶν κοπῶν τὰ παιδαῖα μὲν ὡς νεκρὰ ἐκείνους

τὰ δὲ ἄρτι διελθόντα τὴν τέχνην ἐν τῇ δόξῃ ὅτι

ἀργαίων δέαντες. ut partim accelerando, partim re-

stituendo, coefferint ad naves, &c. Morell. imò,

ut hisce reculsis, illis substitutis, naves conscen-

derint, de simulacris loquitur per fraudem subre-

ptis.

Ἐπὶ μὲν ἐπ' ἐπείστις βίον] Ità de statu anima-

rum post mortem ambigendo passim Marcus ser-

monem instituit. Vide ad l. 4. § 14. & l. 7. § 32.

Sed & Plut. ad Apollon. pag. 190. gem, quia proli-

xior est in hoc argumento, transcribere piger. Sen.

epist. 71. Aut in meliorem emittitur vitam, lucidius

tranquilliusque inter divina mansurus: aut certe sine

ullo futurus incommodo, natura sua remiscebitur,

& revertetur in totum.

Ποῦσα πόρων] Gemina his habes l. 6. § 28.

Θάνατος πόρων ἀπλυσίς· ἀλλὰ καὶ κακῶν. unde

τελὸς τῆς λυσιπύνης· Pindaro dicta. Plut. ad A-

pollon. & ibid.

Ἄλγος· ὃ ὅντως ἐδὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν.

Nam morte functos nullus attingit dolor.

quod Æschylo tribuit Stob. tom. 2. tit. 121. & So-

phocli. Trachin.

Τοῖς γὰρ θανάτοι μόνος ἐσπερὶ γίνεται.

Nam morte functos nullus assequitur labor.

Lucret. l. 3.

Tu quidem, ut es lecto sopitus, sic eris avi

Quod superest, cunctis privatis doloribus agris.

Senec. epist. 24. Moriar? hoc dicis, Desinam agro-

tare posses desinam alligari posses desinam mori posse.

Cæsar apud Salust. in Catilin. Mortem arummarum

regiem, non cruciatum esse: eam cuncta mortalium

mala dissolvere: ultra neque cura, neque gaudium lo-

cum esse.

Καὶ ἡδονῶν ἀνεχόμενος] πόρων καὶ ἡδονῶν ἀνε-

χεῖς, dolores voluptatesque sustinere. quali non sit

minor molestia istis, quàm illis distineri. Certè quo

modo Terentiana illa parturiens, Adeph. 3. 4.

—Miseram me, differor doloribus:

eodem planè Plautinus adolescens, gaudii prægnans,

Trucul. 4. 1.

—ut ego letus sum, & lenitiâ differor!

disertè Seneca epist. 39. Quis hostis in quæquam tam

contumeliosus fuit, quàm in quædam voluptates sine

sunt? quorum impotentia atque insana libidini ob hoc

unum positis ignoscere, quod quæ fecere, patiuntur. Ce-

lebre est Antisthenis illud, Mareibus μάλλον, ἢ ἡ-

δοναῖς. Insanire docet potius, quàm voluptate affici.

Refert Laërt. l. 5. & Sext. comment. l. 10. c. 2. &

Pyrrhon. hypothef. lib. 3. c. 22. Hinc Clemens

strom. l. 5. & ex Clem. Evleb. præpar. l. 13. c. 13.

Ἀντιθέμις ὃ μάλιστα μάλλον, ἢ ἡδοναῖς ἀνέχεται.

Et ab eadem mente Senec. epist. 82. Male tibi esse

malo, quàm mollior. Sophocles itaq; jam senex cum

ab eo quereretur, num rebus Venereis adhuc utere-

tur, Εὐφύμιε, inquit, ὃ ἀνδραπῆ· ἀσπιδόεσσα μὲν

πὶ αὐτῷ ἐπὶ τὸν, ὡς αἶψα λυσιπύνην καὶ ἀργαίων

στατήριον ἀπορῶν· Bona verba, mi homo: libentis-

simè istinc, tanquam à domino agresti ac furioso profugi.

Plato Polit. l. 1. Cicero de senect. Val. Max. l. 4.

c. 3.

vis ab alio opere, quod autem opus id sit, mox declaratur, si tunc idem huiusmodi per se videtur. Verum de illis aliorum iudicium esto.

Τὰς τρεῖς, φανταζομένης] σοφιστικαὶς sive ἀκαλῶς λέγονται, καὶ ἀνακρίνοντες esse videntur; quod locutionis genus apud auctores etiam celeberrimos occurrit quandoque, atque in hoc quasi tumultuario & ἀπορρηγνύμενῳ scribendi genere iure veniam mereatur: in pagina Stoica praesertim; cum his Chrysippus de rhetor. l. 1. permiserit, auctore Plutarcho de Stoic. contradiet. c. 25. καὶ σοφιστικαὶς, ἐφ' οἷς ἄλλοι ἀνὰ λόγον δύνανται ἐκ ἐλπίδος, etiam Solécismos eos admittit in scriptis suis, quorum alios haud paucos displiceret. Verum sic Homer. ll. β'. v. 350.

Φησὶ δὲ ἐν χαλανεύσαις ὑποκρίματα Κερνῶνα, &c. Ἀσπιδίαν ἐπιβλέπει, ἐνέστημι σιμάα φάινων.

Et ibi Evstath. ex Euripide

Πάσαι δὲ σ' ἐξεραπίσαι θέλων

(χρὴ μ' ἀπέργε. -- & -- πολλὰ δ')

Πάσαι περικύβητος, ὅτι πάντα πολλὰ με δεῖ.

Terent. Eunuch. act. 5.

P. Cur ergo in his ego te conficior regionibus?

T. Vobis fretus. -- Idemque

Nos omnes, quibus est alicunde objectus labor,

Omne quod est interea tempus, priusquam id rescitum est, lucro est.

Huiusmodi videntur esse in sacra pagina, illud Lucae Evang. c. 22. v. 20. Τὸ τοῦ ποτήριον, ἢ καμὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυρόμενον. Illud item Joannis Apoc. c. 1. v. 5. Καὶ τὸ πρὸς τοῦ ἁγίου, ὁ μαρτυρῶν ὁ πῶς, &c. & mox. τὸ ἀγαπῶντες, καὶ λύσαντες ἡμᾶς, καὶ ἐποίησαν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς. Sed & illud ejusdem Evang. c. 1. v. 14. Καὶ ἐδραμέμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονοθεῖς περὶ πατρὸς, πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας. de quo tamen loco Beza videatur, qui prius membrum παρὶνδεν facit; & Heinsius ad Nonnum, qui cum Theophylacto plerumque legit. Illud etiam Pauli ad Coloss. c. 3. v. 16. Ὁ λόγος τοῦ ἁγίου ἐνοικεῖτω ἐν ὑμῖν πάντως, διδάσκοντες καὶ ψαλμίζοντες ἑαυτοῖς, &c. Syntaxin denique huic geminam habes & l. 4. § 48. ἄλλον ἐπὶ ἄλλῳ, ὁ μὲν τῶτον κηρύττει, &c. & l. 8. § 31. Ἀυτὴν Ἀυγέαν, θυγατέρα, θυγατέρα αὐτοῦ δαίμονος. Verum potest istuc, non parenthesis ab auctore, sed metathesis sive transpositio ab exscriptore, subesse, atque in hanc demum ipse partem propendeo; totamque periochen ita existimo & esse concipiendam, & à Marco ipso fuisse conceptam: Μὴ κατατρέχεις τὸ ὑποκρίματα τὰ βίβας μέγας ἐν ταῖς αἰετῶν φαντασίαις. τρεῖς, φανταζομένης πᾶσι δὲ δεινὰ φέρεται, καὶ πᾶσι εἰκεν, καὶ πᾶσι λέγει, καὶ πᾶσι ἐνδουμείτω, καὶ πᾶσι τεχνάζεσθαι, καὶ ὅσα ταῦτα. ἢ γὰρ τὰ ἄλλα ἔργα πᾶσι ποιῶν. Ità concepto, tam in proclivi sunt omnia, quam est imber cum pluit.

Ποιῶν ἀπορρηγνύμενῳ] Ità l. 4. § 22. καὶ ἀπορρηγνύμενῳ. Vide ad l. 2. § 7.

Τὸ εἰκὴ καὶ μάτην] Vide l. 2. § 16.

Ἐν τῷ εἰρημῷ ᾧ φαντασίαις] in cogitationum serie. ubi scilicet cogitatio cogitationem serit: prout usu venire solet.

Περίεργος] fugere, & declinare. Xyland. quo sensu Pavlum vult usurpasse ad Timoth. ep. 2. c. 2. v. 16. verbis illis; τὰς δὲ βελήλους νενοφανίας ἀπορρηγνύμενῳ. quo loco & Latinus interpres Vulgatus ita vertit, Devota: sicut & in illis ad Tit. c. 3. v. 9. Μάχης νομικῆς ἀπορρηγνύμενῳ. An antiqui tamen auctores sic uli fuerint, nescire se profiteor. Ceterum ex exteris, haud valde antiquis tamen, loca suppeditant non pauci viri clarissimi Isaac. Casavbonus ad Athen. l. 15. c. 5. & Andr. Dunaus ad Joan. Chrysost. in epist. ad Tit. orat. 6. & ad Hebr. orat. 38. quibus τὸ ἀπορρηγνύμενῳ significet, περιεργίζεσθαι, εὐσεβεῖν, Vitare, fugere, fugiendo declinare. Ego tamen in locis illis ex Apostolo productis malim τὸ ἀπορρηγνύμενῳ in cohibendi, sive coercendi significatione sumere. quomodo Beza & Stephanus reddidit. quum utrumque utrobique monet Apostolus & Timotheum & Titum, ut vanilogia profana ille, liturgia legalia iste, in aliis potius compefcat, quam ut ipse alteruter devoter. quod patet ex verbis ad Timotheum proximis vers. 17. alioque τὸ παρατρέχεις vocabulo utitur, ubi virum sanctum illum admonet, quid ipsi cavendum spernendumque velit. epist. 1. c. 4. v. 7. & epist. 2. c. 2. v. 23. Oecumenius utramque significationem admittit, in epist. ad Tim. ἀπορρηγνύμενῳ, ἢ περιεργίζεσθαι, εὐσεβεῖν, εἰς τὸ παύσαι καὶ καλῶσαι. Et in ad Tit. ἀπορρηγνύμενῳ καὶ παρατρέχεις. De Apostoli loco quid sentiam dixi: de Marci loco isto Xylandro non invitatus concesserim. Verum de istis alibi fusiùs pleniusque ea differui, quibus istuc recitandis commentarium istum necessario minùs nolim oneratum.

Μόνα φανταζομένης, ἀπὸ ὧν εἰς πᾶσι ἐπαγερῶν] Vult nihil cogitari, quod proloqui pudeat pigrescere. cuius contrarium tangit notatque in plerisque l. 12. § 4. Hoc autem argumento sani nihil honestive Alcaëum animo volutare Sappho concludit; quæ dicenti illi,

Θέλω τί τ' εἰπῶν ἄλλὰ με καλῶναι αἰδώς.

Dicere velim aliquid, praepediret nō pudor.

respondit, (Aristotele referente Rhetor. lib. 1. c. 9. Scaligero ad Cirin. restituente,)

Αἰδῶς τί τ' εἰπῶν ἡμεῖς ἢ καλῶν,

Καὶ μηδὲν εἰκὴ γλώσσῃ ἐνέκα καλῶν,

Αἰδῶς καὶ ὅτ' εἰχεν οἰματ',

Ἀλλ' ἐλεγεσθαι τὸ δικάζον.

At si boni quid cor tibi tangeret,

Nec turpe lingua suggereret malum,

Audacter absque omni pudore

Proloquereris honesta quavis.

Quod autem de cogitatis istuc Marcus noster, de eisdem

dem Marcus alter Offic. l. 3. *Vir bonus, non modo
facere, sed et cogitare quidem quidem videretur, idem lib.
vultus predicare. Qm & de consultiis idem lib. eod.
Et deliberanda omnino non sunt, in quibus est turpis
ipsa deliberatio. atq; etiam in omni deliberatione ce-
lenda: atq; occultanda spes operumq; ratio, enda est. De
votis Perius, Sar. 2. v. 3, &c.*

— non tu pecc possis omni,

¶ *Quæ nisi solutis neq[ue]ss committere Divis.*

Haec curae promptum est, marmoreque humilisq[ue]
[u]rros

Togliere la tempia, & aprire unire voto.

Contra scilicet. quoniam bene pars procerum sapientia quae libat
accidit; & Labra mouet metuens audire-- ut Horat.
l. 1. epist. 16. Itaque Pythagoras totius monebat, &
gavisus εὐχόμενος, i. e. clarā voce precari. Οὐχ ὅτι
πρὸ θεῶν ἀντὶ καὶ δούλων αὐτοῦ παύει εὐχόμενος
ἐν ἑαυτῷ, ἀλλ' ὅτι δούλους αὐτοῦ ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ.
Clemens Strom. l. 4. prope finem. Ita Seneca epist.
10. Tunc scire esse re omnibus cupiditatibus salutum,
tam ei pervenire, ut nihil Deum roges, nisi quod ro-
gere possis salum. nunc enim quanta dementia est do-
minum i. turpissime vestris diis insinuant. si quid admi-
neris alicui, contra sciem, & quod scire hominem au-
diant, Deo narrare. Et mox: Sic ut ut cum hominibus,
tamquam Deo videar. sic loquere cum Deo, tamquam ho-
mini audiant. Respicit horum Macrobi Saturn. l.
1. 4. 7. ubi dixit: Praecipuum est philosophiae sic
sapientem esse cum hominibus, tamquam dei audiant. sic
cum deo, tamquam hominibus audiant. Hinc Marcial.
l. 1. epigr. 40.

Si quis erit rectus, castus, imitetur honesti.

Es nabel arcanos qe reger ore deus.

De factis, videlicet malis, Sententia idem epistolae. 43. Tunc
solentem se esse iudicem, cum pateret in publico theatro,
cum te spectaret non legens, non abscondens quae ple-
rumque circumstantibus nobis judicamus, non ut intus vi-
diamus, sed ut peccemus occultius. Rem dicam ex qua
maiores astuties nostras. Ex quoquam invenies, qui possit
aperta effusa vivere, leniores conscientiae nostrae, non su-
perbia appressi. Sic vivimus, ut deprehendi sit, soluti-
udo afficit. Quid rursus prudenter recendere se, et oculos
humanae cunctisque vitare? bona conscientia turbam
advocatis mala etiam in solitudine anxii atque solliciti
est. Si honesta sunt quae facis, minus sciatis: si turpia,
quid referre neminem scire, cum tu scias? Ob hoc miserum,
si contemnas hanc rectorem. Idcirco de vit. beat. c. 20.
Populo recte fieri credam, quicquid me conscio (excusi
pellissime, nescio) faciam. Galen. de affect. cur. c. 5.
Αντιχριστος ουκ εστι διαταλας τις δικαιοσυ-
νης τρις συνιδειν ομοιως νυκτα κρυπτω, ην ι-
σχυος δε παραδειγμαται. Δε δε συζητω, δε δε το
ου αλεγεινους θεωρουσιν παντας παλαιων και νε-
ων ανθρωπων. δε δε αλλοι μιστοι δε δε απολα-
βουσι δε δε δυναντες καταλα ταπεινους απολα-
βου ανακατα. Οτω και ου κατ' του ιδιου ομιλου

πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνὴρας μὲν αἰδούμενος τὸν ἄλλον
 [τοὺς ἄλλους f.] ἀμειψόμενος π. φαεσθῆναι, μένος
 αὐτοῦ ἐκ αἰδέσθαι. σὺ δ' αὖτε αἰδῶμαι μάλιστα,
 περὶ ἄνθρωπον τὸν σὸν, Πάντων γὰρ μάλιστα ἀγνώστου
 αὐτοῦ. De te denique fidenter fatis, verè necne ipse
 viderit, profiteetur Apuleius in apolog. Nihil unquam
 cogitasse, quod clogi non videretur, nullumque sumum fa-
 ctum vel dictum extare, de quo differere publicè non
 possit. Vide ad lib. 1. § 3. & infra § 7. & 15.
 & l. 6. § 16.

"Εἰ τις ἀνὴρ διαίεσθαι] Facit hic Zenonis
monitum illud: Πάντα πειθήσῃς, αἷς διαλογισ-
μῶν διόλῃς ὕστερον ταυδεύσῃς. Galen. de affect.
cur. c. 4. De viro bono a iusto Cicero apud La-
tanium l. 17. c. 24. Itaque talis vir, non modò fa-
cere, sed nò cogitare quidem audebit, quod non
audeat predicare. Vide & qe sequuntur ibidem.

Ἀπτελυστικῶν φαντισμάτων] Vide infra ad §
6. Σπλάγχν.

20 'Οὐκ ἐπὶ ἡμεῖς τὸ ἐν αἰεὶς ἦσαν
 ἐν.] Notat procrastinationem studii & conatus ad
 optima nitendi, ut illic, ita l. 8. § 22. verbis illis;
 Μάλλον ἐν δόλῳ ἀμαθὲς αἰεὶον ἢ ἐν σπουδῇ
 ἐν.] Epictet. Enchir. c. 50. 'Ες πῶς ἐν χει-
 ρὶ ἀναβῶν, τὸ ἐν βελήσαν ἀξίον σπανίον, ἐν
 ἐν κενὸν ἀναβῶν τὸν διακρίνα ἀνδρῶν; qd
 loco pro διακρίνα, ἀνδρῶν legendum ex Marco
 monumini, ad l. 2. § 5. Vide & Epicurum epist.
 ad Menæcram, ad l. 2. § 4.

30 Ἰερὸς τις] Stob. tom. 1. l. 2. tit. 4. § 4. de
Stoicis; Ἀλφιας § κ' ἱερὰ μόνον ἐν τῷ σφύρι,
παύλου § μελέτα. Porphy. de abstinent. l. 2. Ὁ
ἅπλος εὐδαίμων, τὰ ἐν πᾶσιν θεοῦ ἱερὰ. Ita
viri sancti quique in pagina sacra nuncupantur, Βασί-
λεις κ' ἱερὰς τῆς θεῆς. Apoc. 1. v. 6. & c. 5. v. 10.
&c. ἱερὰς τῆς θεῆς, ibid. c. 20. v. 6. & ἱερὰ τῶν
ἀγγέλων κ' βασιλευμένων, Petr. ep. 1. c. 2. v. 5, 9. quod
eodem recidit; ut eruditè docet Casaub. ad Athen.
l. 1. c. 9.

40 Καὶ ἀνθρώπος θεῶν] Itā Epictet. L. 3. c. 24.
Diogenes, τοῦ διδοῦς δίδουσι. Et viri boni, τοῦ
δοῦντος δίδουσι καὶ μαγιστρ. ibid. c. 26. Et Galeno
in hortator. c. 2. ἑπαγγέλλεται καὶ ἀνθρώποις τοῦ
δοῦντος.

Τῶ ἔνδον ἰσχυρῶς] Vide ad l. 2. § 17. & infra § 15.

59 *Πότμος ἔσται ἀνέμοιοι, πόντος ἀνέμιντι πνεύματι.]* Instatū a libidine, inscium omnis malitia. Xyl. ut ad ipsius affectum utrumque referatur, & libidine omni & malitia alieni. Caf. innumem omni injuria, live contumeliā, qam ipse sibi inferat, ex l. 2. § 16. in pacem mali nullius, ab aliis scil. illius. neutrum satis aridet. Ego de molitionibus alienis utrumque ceperim. *ἔσται ἀνέμοιοι*, injuria live contumeliā intratus. Sigidem injuria ad sapientem non pervenit. Senec. *de constant.* sap. c. 5. Nulla ad sapien-

ubi incoctum pectus, animus non leviter tinctus co-
lore

nici. qis enim placere potest populo, cui placet virtus? malis artibus popularis favor qaritur. similem te illis facias oportet. non probabunt, nisi agnoverint. conciliari nisi turpi ratione amor turpium non potest. Idem epist. 92. Eleganter Demetrius noster solet dicere, eodem loco sibi esse voces imperitorum, qo ventre redditos crepitus. Quid enim, inquit, meā refert, sursum isti an deorsum sonent? Quanta dementia est vereri, ne infamem ab infamibus? Epicuri illud ob oculos habuisse videtur Clemens, cum ista scriberet, Strom. lib. 1. "Ου ποτε ἀπὸ ἀρετῆς ποιοῖς πολλοῖς ἀρέσκειν· ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐστὶν εὐδαιμονία ἐν ἀσυνάρτῳ ἡμῶν. ἀλλ' ὅτι ἡμῶν ἰσχυρὸς, μακρὸν ὅτι τὸς ἐκείνων διαδέσκειν. q. locus cum corruptelae manifestus sit, ita interpretari Herveto visum, ac si pro ἐκείνων εὐδαιμονία, ἐκείνων ἡδονα, vel ἐκείνων ἀνδρῶν legisset; Sylburg. ἐκείνων εὐδαιμονία, ἀσυνάρτον scilicet reponendum posse existimat, ut sit, qae nos novimus illos exercere. mihi nevrum fatiscit. forsan potius, ἐκείνων εὐδαιμονία, qae illi nōrint, ut in membro altero, ἡμῶν ἰσχυρὸς, qae nos scimus. Vide l. 4. § 3.

"Οὐδ' αὐτὶ ἐμῶν ἀρεσκόντων. Vide l. 8. § 52, 53. Senec. epist. 9. Nisi sapienti sua non placenti. omnis stultitia laborat fastidio sui. Et de tranquill. c. 2. Unus effectus est vitii, displicere sibi & epist. 47. Hoc habent inter cetera boni mores; placent sibi & permanent. Levis est malitia, saepe mutatur, non in melius, sed in aliud. Aristot. item Ethic. l. 9. c. 4. Διακρίσεις αὐτῶν ἐμῶν οἱ φαῖνοι καὶ ἐτέρων καὶ ἐπιθυμιῶν, ἀλλὰ ὅτι βέλονται. Vide his cetera.

§ 5. Μῆτε ἀνάσσει. Apud Aristotel. Rhetor. l. 2. c. 24. nescio qis, "Εἴτε ὅτι ἐπὶ τοῖς κακῶς διαπραχόντων ἀνακτοῖς, δίκην οἱς ἀγγέλλει ποιεῖν. "Οὐτ' εἴη ἀναγκασιᾶς πρὸς τὴν δέσπῃ τινὶ, Περσικὸν ὅτι τὴν δ' ἀπειλάει, καὶ εἰ νόστρα in illum se ira non recte ferat, Quid non sua aliquid sponte commisit mali; Nec q. coactus alteri benefecit.

Ullum meretur aut honorem aut gratiam. Grot. Vide l. 4. § 34. Augustinus confess. l. 1. c. 12. & ex eodem Petr. Lomb. sentent. l. 2. dist. 40. § 2. & Prosper. sent. 172. Nemo invitatus benefacit, citius bonum est qod facit. Idemq. in Joan. Evang. tract. 43. Quid qis invitatus vel necessitate facit, non bene facit. Sapientem verò invitum nihil facere, Stoicum dogma est. Cicero paradox. 5. Soli hoc contingit sapienti, ut nihil faciat invitatus, nihil coactus.

Μῆτε ἀποκινῶν. J. qod ubiq. damnat. Vide ad l. 2. § 2. Gregor. Naz. in Basil. epitaph. Μῆτε τὸ φιλόστονον ἀποκινῶντων, καὶ τὸ ἀπαρκινῶν φιλόστονον. Senec. de beat. c. 20. Sic vivam, quasi sciam aliis me natum: & naturae rerum hoc nomine gratias agam. & op. 48. Non potest qisquam beatè degere, qd se tantum intuetur, q. omnia ad utilitates suas convertit. alteri vivas oportet, si vis tibi vivere. Hec

societas diligenter & sanctè observanda est, qae nos omnes omnibus miscet, & iudicat aliquid esse commune jus generis humani.

Μῆτε ἀνεξέταστος. J. Ita Basil. Caesar. epist. 44. ἀλλὰ ἀνεξέταστος ἀνεξέταστος. Et epist. 54. Πάντα καὶ λόγον, καὶ πᾶσαν ὃ ἀνέχεται καὶ ἀνέχεται καὶ ἀνέχεται. Vide & infr. § 6. & l. 8. § 2. & l. 10. § 37. Idemq. in Esajam. & apud Simeon. Logothet. orat. 21. καὶ ἐν, ὡς ἀπὸ δικαιοσύνης τὸν λόγον τὴν ἀναστάσει καὶ παρ' ἡμῶν λαλόντα, ἐκείνη κρίνει καὶ ἐξέταστος τὰ τε δικαιοσύνη καὶ συγκατατάσσει ὅτι ἀναστάσιν, καὶ τὰς ἀρετὰς τῆς ψυχῆς καὶ ἀρετὰς ἀπὸ τῆς ἀρετῆς ἀναστάσιν. καὶ ἀναστάσιν καὶ ἀναστάσιν καὶ ἀναστάσιν. Galen. horti. c. 6. Itaque ἐκ τῆς καὶ ἀνεξέταστος τὸ ἀναστάσιν καὶ ἀνεξέταστος καὶ ἀναστάσιν, de qo Marcus l. 7. § 55. At contra Apelles haereticus referente apud Eusebium hist. Eccles. l. 5. c. 13. Rhodone, Μὴ δὲν ὅλως ἐξέταστος τὸν λόγον, ἀλλ' ἐκείνη καὶ πᾶσι δικαιοσύνη. qod est prorsus interdicere homini, animal nē sit rationale, saltem nē ratione, qae cum conditor Deus instruxit, utatur. nec multum abscedunt aut superflitiosi Iudei, q. ut refert Hieronymus à sancta fide in Hebraeo-massig. l. 2. c. 2. ex Moisis verbis l. 5. c. 17. v. 11. perperam acceptis, tradunt, qod, si sapientes dixerint tibi, dextram esse sinistram, vel contrā, credi servariq. debet aut superciliosus Jesuitae, q. referente Pavlo Soarpio in Histor. de Interdict. Pauli 30 § 5. adv. Venet. l. 3. in Regulis Patavii relictis ann. 1606 reg. 3. asserunt, Si Pontifex Romanus nigrum esse definit, qod oculus album esse remuniverit, aut vice versa, illius definitioni esse acquiescendum. atq. hoc est etiam oculos hominibus eruere, non rationis tantum usum eripere.

Μῆτε ἀνδραγαθῶς. J. neq. patere te retrahi. Xyl. nec cum reluctatione. Cal. Malim, neq. effectibus abrepis. qod Jacob. Apost. c. 1. v. 14. καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐξελκύνει. Et Marcus infr. § 15. ὁρμητικῶς καὶ ἀνδραγαθῶς. Eodem vocabulo usus est Plato leg. l. 1. τὰ πᾶσι ἀνδρῶν τε καὶ ἀνδραγαθῶν. Vide l. 2. § 2.

Μῆτε κομψεία. J. Ita § 8. καὶ κομψεία. & l. 4. § 51. καὶ τῆς κομψείας. & ἀκομψεία. l. 6. § 38. qae ἀπὸ τῆς φιλοπαιδείας καὶ καλῶν ἐκείνων usurpari monet Pollux l. 5. c. 45. Aristoph. nubib. 2. 1.

Πρῶτον καὶ ὅτι κομψεία ἐν συνωστῇ. Primum quidem ut sis lepidus in congressibus. Idem avib. 1. 3.

Μὴ γὰρ νόημα κομψέειν ἡμῶν πο. Noema nunquam audeveram elegantius. Ubi Schol. κομψεία, εὐαδεια, ἀσπιδιότης, festivitas, urbanitas. Euripid. apud Aristot. Polit. l. 3. c. 4. Μὴ μοι τὰ κομψῆ, ἀλλ' ὡς πόλεος δεῖ. Speciosa mitte; prome geis urbi est opus. Grot. Aristot. de Cel. l. 2. c. 13. κομψῆς καὶ, ὡς ἀληθῆς.

Debet trereri, non sacramentum viro.
 50 Deinde, ἡδὲ τὸ ἀσπασαται καὶ τὸ ἀσπαγέτης. qia, cū
 sit sponte sua æq̃ bonitē tenacissimus, iuramento
 nihil opus habicurus sit, cujus religione ad officium
 suum præstandum adigatur. Etenim gemadmodum
 de legibus Demonax Cynicus apud Lucian. οἱ ἀγα-
 θοὶ νόμον ἐ σκοντύν, nimirum, παύειντες ἐκείνας
 ἡδὲ

Græci Grammatici exponunt. Itā Xenoph. in *Sympos.* Μετὰ τὸ τῶτο κῆλθ' εἰσπύεσθαι θέμενος ξυρῶν ὁρῶν. Theophr. l. 5. de caus. c. 4. καὶ τὴν τοῦ λυγροῦ ὁρῶντα καὶ τὴν πολὺν ὁρῶντα ἀρίστην. Lucian. ὅτι ἡ δὲ ἐπὶ τοῦ αἵματος συνδύων, καὶ δὲ ὅπου καὶ δὲ ζῆς ἐξων ὁρῶν. Vult igitur Marcus, de disciplina sua placitis, ut rectus insisteret, idque per se, ita ut externis veluti fulcris non indigeat: alioqui fore, ut semper verseris in metu ruinae, videlicet fulcris illis (honore, divitiis, liberis, &c.) in quæ te inclinabas, ac quibus te probè suffultum putabas, subductis; quod facillimè ac multis occasionibus fieri potest. igitur hæc verba nihil aliud volunt, quàm illud tritissimum Stoicorum dogma, Viro sapienti debere omnem sollicitudinem intra sese repositam esse, ita ut non pendeat à rebus externis, extra ipsius potestatem sitis. Itaque sic interpretor, Oportet ut sis erectus, non ut erectus tenearis ab aliis. Vide Platon. in *Menex.* supr. ad l. 2. § 11. Marcus ipse l. 7. § 2. Τὸ τοῦ πύδου, καὶ ἐρῶς ἐστὶν. favent huic interpretationi, & antegressa illa, τὸ ἀπορροῦν τῆς ἐξωθεν ἀπορροῦς, &c. quibus adungi possunt & Epicteti illa, l. 3. c. 24. Ταῦτα ἔχον οἱ ἐν χροῖ, καὶ τῶν αὐτῶν παρὰ τοῦ σώματος, καὶ ἀπορροῦς πύδου, καὶ ποτε δὲ τῆς παρὰ τοῦ σώματος τῆς ἀπορροῦς. Itā fuerit, sed à corpore ad animum tractatum, quod de se Umbricius apud Satyricum sat. 3. —pedibus me

Porto meis, nullo dextram subeunte bacillo.

§. 6. 'Εἰ μὲν κρείττον ἐνέσκεις] Itā Epictet. lib. 4. c. 9. 'Εἰ τίνα ἀγαθὸν τῶν μετὰ τὴν φύσιν ποιεῖς αὐτοῖς.

Ἀρετὴν εἶναι] suprā § 5. recte nullo, ope operante nullā indigens. Vide l. 9. § 26.

Καὶ ἐν τῇ εἰμαρμένῃ] Vide an non [ἐν] illud inducendum sit: ut sententia sic procedat, ἀρετὴν εἶναι, in eis quæ rationis ope administrantur, καὶ τῇ εἰμαρμένῃ, in eis quæ ἀναγκαστικῶς contingunt vel decernuntur potius.

Τὸ αἰετὶ ἐνέσκειν τὸ ἀπολαύειν] Itā l. 12. § 29: dixit ἀπολαύειν τὸ ζῆν. Sensuum prægnans dictio. Est enim ἀπολαύειν, sive frui, cum oblectatione quadam in re adepta prorsus acquiescere. Ideo mediis uti, sine frui dicimur. inde tritum illud in schola Theologica, peccatum in hoc omne consistere, quod aut fruimur utendis, aut utimur fruendis. Videatur August. de doctrin. Christ. l. 1. c. 22, 32, 33. Et de Trin. l. 9. c. 8. & l. 10. c. 10, 11. & 83. q. 1. 30. Petr. Longob. sent. l. 1. dist. 1. & Thom. Aquin. Sum. part. 1. 2. q. 11. art. 3, 4. Verum Mateo ipso nemo melius τὸ ἀπολαύειν istud nobis explicaverit. Is l. 10. § 32. ἀπολαύειν, inquit, δὲ ἀπολαύειν, πᾶν ὃ ἐξέσται καὶ τὴν ἰδίαν φύσιν ἐρῶν. ἀπολαύειν sive fruitionem oportet ducere, quicquid secundum naturam suam exequi datur. hoc autem quomodo fiat, ibidem docet. nempe, cum eo loco ista nobis sunt, ὅτιν ἐστὶ καὶ ἡ ἀναγκαστικὴ ἢ τυχερὴ,

quod deliciae & luxus sunt hominibus voluptati deditis, qui in ea nimirum summum bonum statuunt, & quorum vita sicut ἀπολαυστικός dicitur Aristoteli *Ethic. Nicom.* l. 1. c. 5. & Eudem. l. 1. c. 4. & ipsi ἀπολαυστικοί. *ibid.* lib. 2. c. 4. quod sensu & ἀπολαυστικὰ φαντάσματα, suprā § 4. quæ ἡδοναὶ *ibidem.* Senec. de benef. l. 4. c. 13. Viri officium est, inter alia, & beneficium dare. quare ergo datur, ne non det, (quod d. ne officio suo desit) ne occasionem benefaciendi perdat. vobis voluptas est, inertis otio assuefacere corpusculum, & securitatem soporis simillima agitare, & sub densa umbra latitare, tenebrisque cogitationibus, quas tranquillitatem vocatis, animi marcentis oblectare torpore, & cibis potionibusque intra hortorum latebram corpora ignavia pallentia saginare: nobis voluptas est dare beneficia, vel laboriosa, dum aliorum labores levent; vel periculosa, dum alios de periculis extrahant; vel rationes nostras aggravatura, dum aliorum necessitates & angustias laxent.

'Εἰ τὸ μὲν κρείττον φαίνεται] quod Flacc. l. 1. ep. 12. —si cuncta putas unā virtute minora.

Τὸ ἐνδεδυμένον ἐν σοὶ δάμων] Vide lib. 2. § 13.

Τὰς φαντασίας ἐξετάζοντες] Explicat, quod suprā dixerat § 5. καὶ τὴν ἀνεξέταστον. Epictet. l. 3. c. 12. Ὡς γὰρ ὁ ζωῶντος ἐλεῖν, ἀνεξέταστον εἶναι καὶ ζῆν ὅπως ἀνεξέταστον φαντασίαν καὶ παρὰ δὲ καὶ ἀλλὰ λέγειν, ἐκτελεῖν, ἀρετὴν, ἵδω τις εἶς καὶ πῶς ἐρχεται ὡς οἱ νεκροφύλακες, δειξὼν μοι τὰ σωτήρια. ἔχεις τὸ παρὰ τῆς φύσεως σύμβολον, ὃ δὲ τὴν παρὰ φύσιν ἔχειν φαντασίαν; Ceterum etiam suprā miraculum omne cautionem ἀκριβεστάτην idem proponit, l. 3. c. 2. ἵνα μὴ ἐν ὕπνῳ λάθῃ τις ἀνεξέταστον παρὰ φύσιν φαντασίαν, καὶ ἐν ὁρώσει, καὶ μετὰ τοῦ ζῆντος. quæ & eadem ferè habet l. 2. c. 17. quod loco, nec immeritò, istud poscenti succlamat, Ὡς δὲ εἶ, ὃ ἀνθρώπου οὐ μετὰ φύσιν ἔχεις ἐμβολὰς. neque enim reverà natura humana fert ista; sed nec divina paritur.

Τὸν αἰσθητικὸν πείσαν, ὡς ὁ ζωῶντος ἐλεῖν, ἐν ὕπνῳ ἀρετῶν καὶ τῶν πείσαν Svidas τὴν πείσαν, id est, suadendam, suasionem interpretatur. atque itā Xyl. istuc accepit, & per suasionem reddidit. Verum πείσαν, pro morbo, affectu, sive perpeffione quavis corporeā, hanc infregens deprehenditur in medicorum aliorumque etiam scriptis. Hippocrat. de loc. in hom. εἰ τις βέλτεται τὸ σῶμα τὸ ἀπολαύειν μέσος κακὸς πολεῖ τὸ μικρότατον, πᾶν τὸ σῶμα αἰσθάνεται τὴν πείσαν, ὅποια ἐν τῇ φύσει. Galen. de sect. optim. c. 10. § 18. ἐπὶ ἡπατος πείσαν, καὶ ἐπὶ σπλινος πείσαν. in hepatis & splenis affectibus: sive, in hepate atque in liene affecto. Alex. Aphrodis. problem. l. 1. q. 138. πεπτικὴ γὰρ γίνεται τῇ ἰσχυρῇ τῆς γαστρὸς πείσαν. est enim topicus nervorum lingvæ affectio. Celsus problem. q. 59. ἡ χολαῖα πείσαν ἐστὶ τὸ σπασμὸς Cholera ventriculi affectio.

Νομισματὰ μὲν μείζω περὶ ἐλάττω καλλίστηται· ἐκεῖνο δὲ μόνον τὸ νόμισμα ὁρῶν, ἐντὶ δὲ δεῖ πόν-
τα ταῦτα ἀνέμεναι τε καὶ περιστρέφειν καλλί-
στων, φερόμενοι.

Μηδὲν γὰρ δίδωσι ἑτέρω] γὰρ δίδωσι,
ἐξαρτεῖν, παραχωρεῖν, cedere, concedere, admittere;
ἴνγε semet ipso locum praeberet. Ita usurpat apud A-
thenaeum de philosoph. l. 9. Posidippus in Saltatricib.

τὴν γὰρ γὰρ δίδωσι. Vanitati da locum. id
est, vanus esto & pompaticus. Calavb. ib. c. 5. A-
ristides ad Rhod. de concord. & δώσει γὰρ τοῖς
περὶ ὑμῶν. non dabit locum exacerbationibus; hoc
est, non admittet in se, eisve superatum & abreptum
sese dabit. Liban. orat. 19. pro saltatoribus adv.
Aristidem: καὶ μηδὲν δίδωσι γὰρ αὐτὰ. Et lo-
cum criminationi nequigam dedisse. Gregor. Naz. orat.

Οὐ γὰρ δίδωσι ὁδοῖς. non das locum luctu-
bus. non luctui & lamentationi dedisti. Non ab-
similis phrasis, sed sensu paulo diverso Paulus, epist.
ad Ephes. c. 4. v. 27. μήτε δίδωτε τόπον τῷ δια-
βόλῃ. nec locum dederitis, id est, anslam occasionemque
praeberitis, vel diabolo, id est, Satanae, ut Chryso-
stomus & plerique interpretes, vel etiam calumnia-
toris, ut Erasmus. Et ad Roman. c. 12. v. 19. δότε
τόπον τῇ ὀργῇ. locum date, id est, permittere, i. e.,
hoc est, vindictae divinae. Ita Chrysost. & ex eo-
dem Theophyl. & Oecumen. συγχώρησον τῷ θεῷ
ἐπεξελεῖν. ὅσοιο γὰρ τὸ δότε τόπον τῇ ὀργῇ. aliter
itaque illic multo, quam in Posidippi verbis, sumitur
quod vir doctissimus nequigam advertisse videtur.

Οὐκ ἐπὶ ἀπεισιπείσας] Ita Apostol. ad Corinth.
ep. 1. c. 7. v. 35. περὶς οὐ παρέσθον τὸ κινεῖν ἀπι-
σιπείσας. De Cynico item Epictet. lib. 3. c. 22.
Ἀπεισιπείσας δὲ δὲ ὅλον περὶς τῇ διακονίᾳ τῆς
θεοῦ. qd etiam loco forsitan ἀπεισιπείσας scriptum
fuerit. Qd autem hic ἀπεισιπείσας, idem l. 4. §
26. ἀπεισιπείσας dixit. Sed & Athenag. de resurr. mort.
τέλῃ τῇ ζωῇ ἐμφανῶς καὶ λογικῇ κρίσεως οὐκ ἐν
αἰσθητοῖς τις εἶπον, τὸ τέτοις ἀπεισιπείσας σωφί-
σας εἶναι, οὐδὲ μάλιστα καὶ φρόνως ὁ φρονησὶς σωφί-
σας, τῇ τε θεωρίᾳ τῶν ὄντων, καὶ τῇ ἐκείνῃ δε-
δοξασμένη ἀπείσεως ἐπαγγέλλεσθαι. Hæc de usu voca-
buli sensum quod attinet. Optime Epictet. l. 4. c. 2.
Εἰ τὸτο κρίσιον, ἀπείσεσθαι αὐτόθεν ἐπὶ τῷ τοῦ, μη-
δὲ σὲ ἀπεισιπείσας οὐκ ἐπὶ διαλογισμοῖς. ὅστις γὰρ
ἐπαμφοτερίζων δυνάμει περὶ λόγου. hoc est, qd
Jacob. epist. c. 1. v. 8. Ἀνὴρ δὲ ψυχῆς ἀκατάστατος
ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ. Vehementius idem
ibid. c. . . Ἀπὸ τῶν ἐν ἐκείνῳ μένων, ὅτι πᾶν ὃ
ἐξω τῆς περιουσίας τῆς σπουδῆς πικρῆς, ἀπόλε-
σας τὴν περιουσίαν. forsitan, ὅτι εἰ πᾶν ὅπῃ, &c.

Ἀντικειμένη γὰρ τῷ λογικῷ καὶ πολιτικῷ ἀγαθῷ,
& ὅστις ἐπὶ ὅπῃ ἐτερογενῆς] ita legos cum co-
dices excusi pro πολιτικῷ perperam ποιητικῷ habe-
ant. Sic enim l. 7. § 72. ἡ λογικὴ καὶ πολιτικὴ δύ-
ναμις. & l. 10. § 2. ἐστὶ τὸ λογικὸν εὐδὲς καὶ

πολιτικόν. Vide & infra § 8. & l. 11. § 21. Est
autem τὸ ἀντικειμένη vocabulum istuc ἐμπαρκώ-
τατον. hoc enim insinuat, nihil quicquam omnino
dignum esse, qd ex-adversum virtuti etiam confi-
deat, id est, quicquam modo cum ea in comparationem
veniat, vel in collatione compareat. Liban. orat. 28.
Τὸ μὴ εἶναι μοι τὸν ἀντικειμένην. cum nemo es-
set qd ex-adversum mihi consideret. qd vocabulo &
in vita sua non semel est usus, pro eo qd Apostolus

10 τὸν ἀντικειμένην dixit, ad Thess. ep. 2. c. 2. v. 4.
trahatur à re bellica, copiisque militaribus in conspe-
ctu hostium confidentibus; uti ex Xenophonte
Budaus docet. cui adjici potest ex Zosimi lib. 2.
illud, συγχρὸς μὲν ἡρώεσσι ἀντικειμένη τὰ στρατι-
πεύει. quamquam Libanius eis τὰς κατέδρας, ἡτοι-
κῶν, τῶν ἐν ταῖς λόχοις διατελούντων καὶ ἐμπεδυν-
κῶν, ad cathedras sive thronos orationes conficien-
tium, & specimen facultatis suae exhibentium re-
sperxisse videatur. Optime Epictet. l. 1. c. 2. Ὁ γὰρ
20 ἀπὸς εἰς τὴν πύλιν τῶν τοῦτων ἀνέβη καὶ τὰς τῶν
ἐν τῷ ἀγῶνι συστάσεις καὶ ἀντικειμένην, ἔργον ἐστὶ τῶν
ἐπιτελούντων τὸ ἴδιον περὶ τῶν.

Πάντα ταῦτα] hæc omnia. Xyl. horum quicquam
potius. supra enim ἐπὶ ὅτι dixit. ita καὶ He-
braeis. Ezech. c. 18. v. 11, 13. הוּא אֶת-כָּל-עֲשֵׂהוּ
עָשָׂה לֹא Etiam si omnia ista non admiserit;
sed in montibus comederit, vel iuxtorum proximi sui
polluerit, &c. non est victurus, אֶת-כָּל-הַהוֹעָבֹת
עָשָׂה הָאֵלָּהּ quia ex abominandis istis nullum pa-
30 traverit. מֵאֵל-כָּל-מַאֲדָה אֶת-כָּל-הָאֵלָּהּ id est, unum quod-
piam ex cæcis. v. 10. ita solvitur τὸ ἐναντιοπαύειν.
Exod. cap. 20. v. 10. in lege Sabbataria לֹא
לַעֲשֹׂה עֲשֵׂה כָל-מְלָאכָה & Græc. ἐναντιοπαύειν ἐν αὐτῇ
τῶν ἐργῶν. ne facito opus ullum, sive operis quicquam,
in ea. Exod. c. 34. v. 10. כָּל-הַגּוֹיִם ἐν παντί
ἐδנע. Lat. nec in ulla gentibus. sive, in ulla gente.
Psalm. 147. v. 20. non sic fecit כָּל-גּוֹיִם Græc. παντί
ἐδנע. Lat. omni nationi. id est, ulli. Demosth. in
Mid. πάντα μάλῶν ἢ ταῦτα λεκτέον. quibus po-
40 tius quam ista dicendum. Lat. interpres Deut. c. 5.
v. 8. Non facies tibi sculptile, neque similitudinem
omnium quæ in caelo sunt. id est, ullius, sive cuiusquam
eorum quæ in caelo sunt.

Καὶ περὶ δόξαν] Inter cætera profectus in vir-
tutis studio studioque indicia, ponit istud Plutarchus;
τὸ μὲν ἐπὶ μικρὸν ἡγεῖσθαι τῶν ἀμαρτανωμένων,
ἀλλ' ἐξολαβείσθαι καὶ περὶ τῶν ἀπαισιν. ὡς γὰρ
inquit, οἱ τὸ πλεονέχον ἀπεινωκότες, ἐν ὕδατι πίνον-
ται τὰ μικρὰ διαπανήματα, μὲν δὲ οἰκιστοὶ ποιεῖν
50 μᾶλλον τὸ μικρὸν πνι περὶ τῶν ἀμαρτανωμένων, ἢ δὲ ἐλπίς ἐ-
γυτέρω τὸ τέλος βαλίζουσι τὰ πλεονέχοντα σωφί-
σας ἐν ταῖς περὶ ἀρετῶν περὶ τῶν ἀμαρτανωμένων,
ὁ μὲν πολλὰ συγχωρῶν τῷ, τὸ γὰρ τὸ περὶ τῶν ἀμαρτανωμένων
νῦν μὲν ὅπως, αὐτοῖς δὲ βέλπον, ἀλλὰ περὶ τῶν ἀμαρτανωμένων
ἐκείνων, καὶ εἰς τὸ μικρότατον ἢ καμῖα ποτε τῶν
ἀμαρτημάτων ἐνδύσθαι συγγνώμην ποιεῖν, ἀναγκαῖον

ται, διαφθείρεται. καὶ ἡ οἰκοδομὴ, καὶ μικρὸν δια-
χρῆν, καταλύεται καὶ τῆς εἰς τὸ κλημα, καὶ μὴ
κερὶν ἀποκοπῆ, γέμνεν ἀρξῆσον. ὥστε τὸ μικρὸν τὰ-
το οὐκ ἐστὶ μικρὸν, ἀλλὰ χρεὶν τὸ ὅλον εἶναι. ὅταν
ἐν μικρὸν π. πλημμελισμῶν, ἢ καὶ ῥαθυμίας, καὶ
μὴ παρίδωμι τὸ μικρὸν ἐπεὶ ταχέως παρεφθάν
τὸτο μέγα γίνεται. ἔτω καὶ ἱμάτιον ἀρχὴν λαβὼν
ῥήγνυται καὶ ἀμεινθάν, δι' ὅλα τὸ χίσμα παρῆλθε.
καὶ ὁρεφὸς ὁλίγων κερφῶν καὶ ἀπεπόντων παρεφθάν,
ὁλόκληρον τὸν οἶκον κατὰ γὰρ. ταῦτ' ἐν ἡμέ-
10 ραζοῖς, μὴδέποτε τῶν μικρῶν καὶ ἀφρονῶν, ἵνα
μὴ εἰς τὰ μεγάλα ἐμπέσωμι. Jalon Siraci-
des Soph. c. 19. v. 1. ὁ ἐξυδανὼν τὰ ὀλίγα, καὶ
μικρὸν πετεῖται. Qem locum laudans Avgustin. de
Trinit. l. 12. c. 11. Non ad turpissima simul et se-
mel profiliur. (quod Juvenal. Sat. 2. v. 83.

Nemo repente fuit turpissimus.)
Sed quomodo coluber non apertis passibus, sed sgama-
run minutissimis nifibus reptat: sic lubricus deficien-
di motus negligentes minutatim occupat, et qui sper-
nit modica, paulatim deciderit. Idemque homil. 42.
Vel levia, vel minuta ne contemnuntur. de minutis
guttis flumina implentur, per angustas rimulas in-
sudat aqua, navis impletur: et si negligatur sentina,
mergitur navis. Quid autem interest ad navisfragium,
utrum uno grandi fluctu navis operiatur, an paula-
tim subrepens aqua in sentinam, et per negligentiam
derelicta arge contempta impleat navem atque sub-
mergat? Idem epist. 108. Et in Joan. tract. 12.
Etiam minuta si negligantur, occidunt. minuta sunt
gutta, quae flumina implent. minuta sunt arena gra-
na; multa tamen imposita premunt et opprimunt. hoc
facit sentina neglecta, quod facit fluctus irruens. pau-
latim aqua per sentinam intrat, sed diu intrando et
non exhauriendo mergit navem. Videri non indignus
idem in orat. dominic. & in Psal. 118. conc. 3. &
de divers. ferm. 12. et 34. & in Psal. 39. & Ruf-
fin. ibid. Accedit quod de peccatorum paritate disce-
runt Stoici. Cicer. Paradox. 3. Est peccare quasi
transilire lineas. quod cum feceris, culpa commissa est:
quam longe progrediare, cum semel transieris, ad au-
gendam transiendi culpam nihil pertinet. Nec ab-
nuvit Demosthen. Philipp. 3. Tò ὃ εὐσεβὲς καὶ τὸ
δίκαιον, ἀν' τ' ἐπὶ μικρῇ πρὸς, ἀν' τ' ἐπὶ μεγάλῃ
παρεβαίνει, πῶς αὐτῷ ἔχει διῶκεται. Certè quod
Jo. Chrysost. in Act. orat. 24. Ἐν λύρῃ παναρῆ-
νι καὶ ποικίλως ἐκπιδασκόμεν, ἀν' ἀμεινθῇ τὸ τυ-
χόν, τὸ πᾶν ἡμῶν καὶ διαφθαίεται. Clavdantur
ista monito illo Hippocratico, quod tam in re Ethica
quam in Medica est observatu dignissimum, μὴδὲν
εἰκῇ, μὴδὲν ἀφρονῶν. epidem. l. 6. c. 7. § 17.

Ἐλθὲ τὸ κρείττον] Pythagoræ monitum; ἐλθὲ
ῥέον ἀείρον ἡδυν. δ' αὐτὸν ἡ σωήθεια ποιήσει.
Plut. de sanit. & de tranquill. & de Exil. Galen. de
affect. dignosc. et cur. c. 6. Stob. tom. 2. tit. 29.
Quod Senec. de vit. beat. c. 8. Præceperunt veteres,

optimam sequi vitam, non jucundissimam: ut recte
ac bonæ voluntatis, non dux, sed comes voluptatis sit.
Basil. Caes. orat. 24. μὴδὲ ὅτι χαλεπὰ ταῦτα καὶ
πάντα δέμναι, διὰ τὰτ' ἀποκησάμεν, ἀλλ' ἀναρῆ-
δέναι τὰ παρενέσται, ὅτι δέοι εἶον μὴ δεῖσον
ἔχασον παρῆλθε, ἡδυν ὃ παρῆλθε τῇ σω-
δείᾳ γυμνασῶν, εἰ χερσὶν τοῖς βελτίστοις. Allusit
eodem Niceph. Callist. hist. Eccles. l. 8. c. 40. de
Antonio Eremita agens, Εἰδὼς γὰρ μὴ τὸν δεῖσον
βίον τῇ σωήθειᾳ ἡδυν ἐσθλόν, εἰ καὶ χαλεπὸς τις
ἐν ταῖς ἀρεταῖς. Diogenes apud Laert. l. 6. Δέον
ἐν, ἀντὶ τῆς ἀρχῆς πόνων τε καὶ εὐσυν ἐλομέ-
ναι, καὶ εὐδαιμονίας, παρὰ τ' ἀνοιαν κακοδαίμονισιν.
καὶ ὅς αὐτὸς τ' ἡδονῆς ἢ κατὰ φρονέοντες ἡδονῆς
ἀσκησάτω καὶ ὡς αὐτὸς οἱ συνεπαρῆλθες ἡδονῆς
ἐπὶ τὴν ἀντιπῶν μετῴσιν. ὡς οἱ τὴν ἀντιπῶν ἀσκη-
σάντες, ἡδονῆς αὐτῶν τ' ἡδονῶν καὶ ἀφρονέοντες, vid. l. 12. § 6.

Καὶ τὰς ἀντέχε] Ita l. 4. § 32. ἀπὸ τῆς
Quod Paulus ad Thess. epist. 1. c. 5. v. 21. Πάντα
δοκιμάζοντες, τὸ καλὸν κατέχετε. Clemens Strom.
l. 1. ex nescio quo scripto. Γίνεσθαι ὃ δοκιμα-
20 πέχεται: τὰ μὲν ἀποδοκιμάζοντες, τὸ ὃ καλὸν κατέ-
χετε. Epictet. Enchir. cap. 50. Πᾶν τὸ βέλτιστον
φανερὸν ἐστὶ σοι νόμος ἀπαρῆλθε. Vide Sect.
proximam. Seneca epist. 16. Plus operis est in eo,
ut proposita custodias, quam ut honesta proponas. per-
severandum est, &c. vide l. 10. § 8.

Κρείττον ὃ τὸ συμφέρον] Plato polit. l. 5. Καλ-
λιστα καὶ δὴ τὸ καὶ λέγεται καὶ λελέσται, ὅτι τὸ
καὶ ἀντέλεμον καλὸν τὸ ὃ βλάπτειν αἰσθάν. Idem
in Alcibiad. l. 1. multis differit, τὰ καλὰ καὶ ἀγαθὰ
30 συμφέροντα εἶναι. Cicero ex Posidonii sententia of-
fic. l. 3. Nunquam potest utilitas cum honestate pu-
gnare. Et mox: Accipimus, Socratem solum excu-
rari eos, qui primum hæc naturæ coherentia, opinione
distraxerunt. cui quidem ita sunt Stoici assensu, ut
quidquid honestum esset, id utile esse censerent; nec uti-
le quidquam, quod non honestum. vide l. 6. § 43.

Τὸ εἰς λογικῶ] Vide Marcum plenius de his
40 sese explicantem l. 10. § 2.

Ἀπὸ τῶν φύλασσε τῶν κείων μόνον] Judicium
integrum retine. Xyl. qui & clavulam sequentem ver-
tere neglexit. M. Caes. à conclusionem ista species om-
nes externas et apparentias plausibiles diligenter ar-
recto. Vultque; repperisse Marcum ad typhum, gem
deinde παρελόμενῳ appellat. l. 6. c. 12. Afflictor.
Veruntamen vertere malim, judicium tantummodo
à typho, sive pompha extornā, quæ fascinari solet & cor-
rumpi, immune servare curae sit, quod rerum istarum
examen exquisitius instituas. addo etiam posse τῶν
nomine τῶν ὁμῶν, sive opinionationem vanam intelligi:
quod modo Monimum usurpasse Sextus monuit ad l.
2. § 15. exhibitus. Ceterum utrovīs sensu ceperis,
videtur ἀτυφον potius quam ἀπόφωτον legendum. Ba-
silius Caesar. orat. 12. Ἐπειδὴ πᾶν ἐργον παρ' ἐα-
τοῖς κριτικῶν φύσιν, δι' ὃ πᾶν καὶ τῶν πενιχρῶν
δοκίμαζοντες,

Qd & illud Martial. l. 11. epigr. 2.

—regula morum,

Quicquid est in tenebris non sumus.

Elegantissime Tertullianus apolog. c. 1. Quid verè malum est, nè ipsi quidem, quos rapit, defendere pro bono audent. Omne malum aut timore, aut pudore natura profudit. Denique malefici gestiunt latere, devitant apparere, trepidant deprehensi, negant accusari; nè torti quidem facile, aut semper, confitentur. Quæ eadem ferè habet & ad Nationes l. 1. c. 1. Cæcilius apud Minut. Honesti semper publico gaudent, scelera secreta sunt. Plutarchus denique apud Stobæum tom. 2. tit. 6. ex libro adversus voluptatem: Τι δ' ἐστὶν πάντων ὁράντων ἀκαθάρτοι, ἀλλὰ καὶ σωτὴν αἰδούμενοι φθίσι, οὐκ ἔστι καὶ σωτὴν τοῖς ἀμαρτίαις περὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν; ἔστι γὰρ καὶ τῶν ἔργων σκοπὸς περὶ αἰσίου, τὸ φῶς αὐτοῖς μαρτυρεῖν αἰσίου τὴν ψυχὴν ἀλλὰ ὅλον αἶμα τὸν κόσμον ἡλίου ἡμέρας, πρὸς ἃ κατὰ τοῦ, βλάπτει. ἄν. ἀπασιν ὅ καὶ οὐρανὸς γυνὴ φυλάττει, οὐκ ἔστι περὶ αἰσίου τὴν ψυχὴν. Vide infra § 8. & 16. & l. 10. § 9.

Τὸν εὐαγὸν νῦν καὶ δαίμονα.] Vide supra l. 2. § 13.

Καὶ τὸ ἔργον τῆς τέτης ἀρετῆς.] Sacra virtutis ejus. Xyl. rectè, à mysteriis Ethnicis translatio. ἔργον Lugd. edit. malè, nec meliùs Annot. ἔργον.

Τραγῳδίαν ἢ ποιῶ.] Neque tragicè se gerit, quod τραγῳδεῖν dicit l. 9. § 29. eodèmq; videtur spectare, quod l. 5. § 28. dicit, ἔτε τραγῳδὸς ἔτε πόρνη, vel, neque tragicè de se materiam suppeditat. Τί γὰρ ἄλλο ἔστι τραγῳδία, ἢ ἀνδραπῶν πᾶσιν τε δαυμονιόσιν τὰ ἐκτὸς, διὰ μέγας τοῖς δὲ ἐπιδεικνύμεθα; Epictetus l. 1. c. 4. Quid enim aliud est Tragœdia, quàm metro quodam expressi, externa ista admittunt hominum affectus? Hoc autem cum non admittat iste, quem hic Marcus depingit, tragœdia argumentum fieri non potest.

Οὐκ ἐρημίας, ἢ πολυπληθείας δέσσειται.] malum cum Lugd. desinit. Nec solitudine opus habebit; quia ubicunq; est, & quocunq; loco consistit, sibi ipsi vacat, & suis est: ut Senec. epist. 62. Nec ullus hominum aviumq; concentus interrumpit cogitationes bonas, solidasq; & jam certas. Idem ep. 56. Vel etiam, quia, quod supra monuerat, nihil faciat, quod aliorum conscientiam affectumq; refugiat. Sed nec multitudine; cum nemine teste aut spectatore indigeat, ut supra § 5. sed conscientia sit contentus sua. supra § 6. & Senec. ep. 8. insuper etiam ejusmodi sit, qui sibi tuto credi possit; contra quàm imprudentes, quorum nemo est, qui relinqui sibi debeat. idem ep. 17. Huc Antisthenis illud, qui interrogatus, quid ex philosophia lucri cepisset, respondit, τὸ δῶμα δὲ αὐτοῦ ὁμιλεῖν. quod possit secum, ubicunq; foret, conversari & colloqui. Laert. l. 6. Senec. quæst. nat. l. 4. præfat. Turbam rerum hominumq; desiderant, qui se pati nesciunt. tibi tecum optimè convenit, quoniam nec dei-

στυ illud est incommodum propter. Siquidem timet conscientia ac frequentiam hominum vitantq; qui parietibus eam excludere satagunt; quod superius tetigerat. Solitudinem autem pavorem infligere, nemini non est notissimum.

Ζήσῃ, μήτε δῶκον, μήτε φθῶν.] deesse aliquid nemo non viderit. & suspicetur quis legendum μήτε δῶκον [τι] μήτε φθῶν. qo modo infra § 12. dixit, μὴδὲν περιβῶν, μὴδὲ φθῶν. Verum aliud est περιβῶν, aliud δῶκον. nec idem utrobique sensus est. vel etiam qo modo l. 11. § 11. ἔτε δῶκον, ἔτε φθῶν, cum de eis prius egisset, quorum αἱ διώξεις καὶ περιβῶν perturbant nos. Verum, quia aliud quæ sequuntur spectant, malim, [τὸν δῶκον] μήτε δῶκον, μήτε φθῶν. Commentarii vicem præstabit, præter proximè hic adjecta, lib. 9. periocha 3. Est quod Martial. l. 10. epigr. 47.

Summum nec metuit diem, nec optat.

Siquidem ita formatus est, ut illi nec amor vitæ, nec odium sit; nec vitæ radio sit, nec mors timori. Senec. epist. 65. & 78. Itaq; nec spe mortis patienter dolet; nec radio doloris libenter moritur. hunc fert, illam expectat. Idem ep. 98.

Πότερον ὃ ἐπὶ πλεον δαδύμα.] Nihil, inquit, sapienti intererit, diuturniorem an breviorē in corpore moram faciat, quia nimirum vitam semper perfectam & consummatam habet: ut infra § 8. & 12. & l. 10. § 1. Vide & l. 2. § 14. Chrysippus apud Plutarch. de Stoic. contradiçt. c. 23. "Ὅτι παρὰ τὴν πλείονα χρόνον ἔδεν μάλλον εὐδαιμονέσθαι, ἀλλ' ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῖς τοῖν ἀμεινὴ χρόνον εὐδαιμονίας μεταχρῶσθαι. Et de commun. notit. c. 7. "Ὅτι ἀγαθὸν ὃ χρόνος ἐκ αὐτοῦ περὶ τὸν χρόνον, ἀλλὰ καὶ ἀκαρπὸς πῶς γέννηται φερούμενος, ἔδεν περὶ εὐδαιμονίαν ἀπολαύσθαι τὸ τὸν αἰῶνα χρόνον τῇ ἀρετῇ, καὶ μακροτέρως ἐν αὐτῇ καλεῖσθαι. cum tamen idem alibi asserat; ἔδεν δὲ ἀρετῆς ὅσον ὀλιγοχρόνιον. Cicero de finib. l. 2. Quid bonum omne in virtute ponit, is potest dicere, perfici beatam vitam perfectione virtutis. negat enim summo bono adferre incrementum diem. Et l. 3. Recta affectio, item convenientia, denique ipsum bonum, quod in eo positum est ut natura consentiat, crescenti accessionem nullam habet. Ut enim opportunitas non sit maior productione temporis: sic hæc, de quibus dixi, non sunt temporis productione majora. Ob eamque causam Stoicis non videtur optabilior, nec magis expectanda beata vita, si sit longa, quàm si brevis. Ut si cothurni laus sit, ad pedem aptè convenire, neque multi cothurni parvis anteponeantur, neque majores minoribus: sic quorum omne bonum convenientiâ atq; opportunitate finitur, nec plura paucioribus, nec longiora brevioribus anteponeantur. Senec. epist. 101. Mens stabilita scit, nihil interesse inter diem & seculum. Et epist. 85. Beata vita una est. in optimo illam statu ponit qualitas sua, non magnitudo. itaq; in æqo est longa & brevis,

secunda, cum adveniat hora illa inevitabilis, ego animo abire. & epist. 62. Ante ad mortem, quam ad vitam preparandi sumus. & de brevitate. Vit. c. 7. Totā vitā discendum est mori. & epist. 30. Mortem vententem nemo hilaris excipit, nisi qui se ad illam diu composuerat. Itaque compone te, inquit, ad diem illum, quo remotis strophis ac fucis, de te iudicaturus es, utrum loquere fortia an senias: numquid simulatio fuerit & mimus, quicquid contra fortunam iactasti verborum contumacium -- Mors de te pronuntiatura est. Idem epist. 26. Et mox: Supervacuum forsitan putas id discere, quo semel utendum est? hoc est ipsum quare meditari debeamus. Sempiternum discendum est, quod an sciamus, experiri non possumus. & epist. 30. Hoc philosophia praestat; in quocunque corporis habitu fortem, in conspectu mortis hilarem laetumque, nec deficientem, quamvis deficiat. -- Hoc facit Bassus postor. Eo animo vultuque finem spectat, quo alienum spectare nimis securi esse putares. -- Videtur mihi prosequi se, & componere, & vivere tanquam superstes sibi, & sapienter ferre discedium sui. Vide l. 9. § 3.

Τέτο μόνον] Xylandrum non avdio cum sequentibus ista committentem. seqor potius Calavbum, qui prioribus agglutinat.

Νερέ πολιτὴς ζῶς] quod supra λογικὸν & πολιτικόν. § 6.

Τεσπῆ] Annot. Lugd. πρόσω, atque ita priorius accepit interpretes uterque. Sed falsus uterque. Τεσπῆ siquidem hic fuga. Cavet enim Τεσπῆ ἡνέδω, in fuga esse, id est, fugere, subterfugere. metaphora ab eis qui Τεσπῆνοι, in praelio superati in fugam vertuntur.

§ 8. Κεκολασμένα] Castigati. explicat vim vocabuli philosophus ethic. Nicom. l. 3. c. 12. τὸ ὅ τι πείσων (τὸ μετρίως εἶναι) & ὁλίγας τὰς ἐπιθυμίας, & τὸ λόγῳ μὴ δυνάμεν ἐναντιῶναι) εὐπειθεῖς λέγονται, & κεκολασμένοι. Marcum συμψυχοῦν habiturus, si pro moderatis affectibus, nullos substituere concedatur. Ceterum hinc Ναιτα κεκολασμένον, pro accurata & exquisita viā ratione usurpatur. Plut. in Lycurg. & Lucian. in Hermot. & ῥήτωρ κεκολασμένον, ὁ δεσμιόδωτος, & ἡγεμονικός. Pollux l. 4. c. 3. & ἵππος κεκολασμένον τὴν γνάθον, δύνανται τὴν σπάρτα. & γαστήρ κεκολασμένην venter restrictus. Liban. orat. 19. est autem metaphora à stirpibus vitibusve ducta, quibus cum flagella luxuriantia, aut sarmenta superflua demuntur, κατέχονται, id est, castigari perhibentur. ita Theophrast. de causis plant. l. 1. c. 21. δένδρα κατέχονται dicuntur, bis τὸ ἀπειρὸς ἀφαιρῆναι, uti ibid. c. 17. id est quibus supervacua detrahuntur, ut Columell. l. 4. c. 6. aliud est corrigere, & aliud rursus castrare; quod utrumque usurpavit Cato c. 33. & ex Catone Plin. l. 17. c. 22. apud quem porrigere perperam legitur. Qm̄ & Latinis castigatum dicitur, quicquid immodicā omni luxurie atque exuberante re-

dundantiā immune, intra decori limites justos coercetur & conficitur. Itā pectus castigatum, Naso in amor. l. 1. eleg. 5.

Quam castigato planus sub pectore venter? contra quam quod in ego laudat Maro Georg. l. 3.

Luxuriāque toris pectus. --

frons castigata, Statio Sylvat. l. 2. poem. 1.

Et castigata collecta modestia frontis.

juba castigata, eidem Thebaid. l. 9. de ego;

Colla sedent, nodis & castigata jubarum

Libertas. --

Carmen castigatum Flacco in arce:

--carmen reprehendite, quod non

Multa dies, & multa litura coercuit, atque

Perfectum decies non castigavit ad unguem.

ambitiosa nimirum recidendo ornamenta; uti idem ibidem.

Πυρρὸς] id est, σωφρονὲς & διαφραγμένος. tale siquidem quiddam est τὸ πρῶν, ut Aristot. de generat. animal. l. 4. c. 8. qui ideo Empedoclem ἀνυπερβολίαν arcessit, quod τὸ γὰρ πρῶν λαλῶν, hoc, pus candidum dixerit, sicut & topic. l. 4. c. 5. quod εἶναι ὁδὸν σπινθός, vinum, & aquam putrefactam. Ad animum transtulit, uti Marcus istic, ita Senec. epist. 68. In pectore collectio & vomica est. Est enim vomica materiae purulenta collectio. Idemque epist. 80. Horum, qui felices vocantur, hilaritas ficta est, aut gravis & suppurata tristitia: & quidem gravior, quia interdum non licet palam esse miseros; sed inter arumnas cor ipsum excedentes, necesse est agere felicem. Horat. ibidem. Scrm. l. 1. Sat. 7.

Regis Rupili pus atque venenum.

pro livore & virulentia.

Ταυρόν] In Thespisi apud Plutarch. de Iulio fabula, dicuntur in animis sceleratorum à Justitia multatis, ἑλὸς & μάλαπας ἐμμένειν. de hypocritis artem bonique simulatoribus festiva subicit, quomodo Justitiae satellites cum illis agant. "Ὅσοι δὲ πείσονται & ὁδὸν ἀρετῆς περὶβαλλόμενοι δεξιῶν κακία λατρεύουσιν, τῶν ἐπιπόνων & ἐδωρητῶν ἡμετέρας ἐπὶ ἐπὶ ἀρετῆς εὐεχόμενοι τὴν ἐν τῷ ἔσω πρὸς τὴν ψυχῇ, ἡλυσιμῶν παρὰ φύσιν & ἀμα καμψιόμην, ὥστε αἱ θαλάσσιαι σκολόπενδρου καταιπύουσι τὸ ἀγρυπνῶν ἐντρέψαν αὐτῆς. οὗτος δὲ ἀναδύσεται αὐτῇ & ἀναπύωντες, ἀναδείκνυσιν ἰσχυρὰς & ποικίλους, ἐν τῇ λογικῇ & καλῇ τῇ μορφοῦσαν ἔχοντες.

Ασπιελὴν τὴν κίον αὐτῶν] Senec. epist. 32.

Considera, quam pulchra res sit, consummare vitam ante mortem; deinde expectare securum reliquam temporis sui partem, in possessione beatae vitae positum: quae beator non sit, si longior. Idem epist. 98. Ipse vitae plenus est, cui adjici nihil desiderat suā causā, sed eorum quibus utilis est. liberaliter facit quod vivit. Et epist. 93. Non ut diu vivamus, curandum est; sed ut satis. Nam ut diu vivamus, fato opus est; ut satis, animo.

nos. Longa est vita, si plena est. impleamur autem, cum animus sibi bonum suum reddidit, & ad se puritatem sui transtulit. Quid illum vixisse anni probant, per diuertim excoli? non vixit ille, sed in vita moratus est. — inter eos mortem ejus ex quo die numeret. At illa obis viridis, sed effusa boni etis, boni amicit, boni filii evocatus est; in nulla parte cohesit. licet ejus utas imperfecta sit, vita perfecta est. Ex mox: Non idem plures annos mihi accedere recusaveram, nihil tamen ad beatam vitam defuisse dixim, si spartum ejus incididerit. non enim ad eum diem me aptari, qui utationem mihi ipse avida promiserat; sed nullum non tantum ulcimum afflenti. Quid me interrogaveris, quando maris fui? an tunc junioris albus confusus habu memini. Remediumque in minore corpore habitu potest hanc esse perfectam: si & in minore tempore modo, potest esse vita perfecta. — Rerum quod sit amplificationem vite spartum? usque ad sapientiam vivere. ad illam pervenire, atque non longissimum finem, sed maximam. Idem ep. 77. Inter imperfectum eris, si in media parte, aut extra positum locum steteris: vita non est imperfecta, si bene est. Ab initio deflexit, si bene deflexit, vita est. Ex epist. 101. Quidam vitam suam finemque totamque impositam, non indages tempore: — sed nihil interesse inter diem & seculum, — singulis dies, singulas vitas parat. qd hoc modo se aptavit, hinc etiam sua quidam suis vita. Contra, ut idem ibidem: Memoriam vitam vitam est, qd imperfecta semper est, qd aliam aliquid ex illa deflexit. Ex Epist. eodem ep. 73. Inter cetera mala, hoc quippe habet sollicitudinis proprium, Semper incipit vivere. — Quam autem mala est hominum levitas, quidam novae vite fundamenta penitentium, novae sperantiam in totam inobstantiam? — qd carpitur, quam senem vivere incipit? Vide I. 2. §. 4. 11. & supra § 7. & § 10. & 2. 7. §. 56. 69.

Ubi de me dicitur: *ut regis* [videl. 11. § 1.
et 1. 21. § 36. Sane. *epist.* 77. *Quando fabula,*
seruus; non *quoniam dicitur*, sed *quoniam dicitur esse*, refert.
nihil ad rem pertinere, quod *locus definit*. *quoniam* *velles*
definire tantum bonam clausulam imponere. *Marci*.
1. §. 17. 77.

Quod si dicitur, *Longior huius fallax est, quam data veritas fuit.*
 Sed si dicitur, *Longior huius fallax est, quam data veritas fuit.*
 Epist. l. 4. c. 1. Recte Varro in Media. Non eos
 optime vixisse, qui duntaxat, sed qui modicissime. Non
 enim vivere bonum est, sed bene vivere. Sen. ep. 70.
 At, Nemo (vixit idem ep. 22.) quam bene vixit, sed
 quam diu, curati enim omnibus possis contingere, ut be-
 ne vivant; ut diu, nulli.

Ἰεροσολύμοις] Philo *Allegor.* l. 2. Ὁ βασιλεὺς
δοῦναι αὐτῷ τὴν πόλιν ἐς τὴν αἰῶνα, καὶ περιέχοντα, ἀπὸ
παντοφύλων· ὁ ἡγεστὸς οὐρανοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν, αὐτῷ

χατ' ἐαυτοῦ τὸ μέγας ἢ οὐκ αὐτῷ, καὶ ὁ
 παλαιὸν διήγωνται. Translatio est à serpentum u-
 su peius, q̃ in specus ac cavernas abdere se solent.
 I. p̃cesit hoc graphicè Tertullian. adv. Valentinia-
 na. c. 3. Abcondat se serpens, quantum potest, re-
 tidens prudenter in latebrarum ambagibus torquet;
 aliè habites, in caeca detrudatur; per anfractus sereni-
 suam evolvat, tortuose procedat, nec nosse totius, lici-
 faga bestia. Nostra columba domus simplex; etiam
 in edibus semper & apertis, & ad lucem. Nihil veritas
 erubescit, nisi solummodo abcondi. Seneca. epist.
 97. Bona conscientia prodire vult & consueti, ipsas
 nocturnas tenebras times. Vide suprà § 7. & infra
 § 15. & ad lib. 10. § 9. καὶ οὐκ αὐτῷ, ὡς προτι-
 θήσεται.

§ 9. Τὴν ὑπελκτικὴν συνάμειν σίκο] Vi-
de l. 5. § 21.

Ἐν ταύτῃ τῇ πᾶσι Vide l. 2. § 11, 15. E-
pictet. lib. 1, c. 11. Ἐν αὖ, πάντες ἔστι πάντες,
τὸ αὐτὸν τὸ πᾶσι τὸ αὐτὸν ὃ αὐτὸν τὸ πᾶσι.
78. Omnia ex opinione subsensu sunt.

Ita quidem non ignoramus, quod unum est
suum dixerunt, et de eodem M. Cuius opinio
ita in mente sua generat naturam contrariam. quod
et dixerunt) legerit. Xyl. at pars ut principalis
nihil unquam animo committit, quod est naturae alienum.
Sensus in aperto est. Verborum, prout exhibentur,
versio haud ita. Ludo, quod raro solet, litterali immu-
ritate omnia reddidit proclivis, dum dixerunt
legit, et dixerunt. Sed neque opinio ultra menti in-
ducat, vel in mente existens, quae naturae novissimae
confutatio sit. Vide l. 1. §. 9.

*Αὐτὸ δὲ ἐπεὶ ἔχεται ὅτι ἰλλὺς αὐτὸς ἐστὶ μῦθος.
Xyl. Malum, pōstulat αὐτὸς, sive exigit ista. ἐπεὶ
ἐχεται, ὡς ἐστὶν, ἀπὸ τοῦ ἐχέω. Svid.

Apostrophia. *Apostrophia* definitur Zeno apud
Iacobi. 7. *Compositio* est *viti* sui *corruptio*,
v. *ut* *Socrum*, quod quis moris, quando assensum adhibere
vel intrinsece oportet. Est igitur *p* *d* *a* *s* *t* *r* *o* *p* *i* *a*.

sive ut l. 4. § 49. & l. 7. § 15. *ad d. de iur. iur.*
de remotione uicinarum, ut *Xylander*, (*qui non*
quæ vox tamen vix, opinor, reperitur. idem esse
monet eum eo, quod *agrum* frequenter dicitur)
 hoc est, à removere *affluendi* prodinate ac præci-
 pitate *immunitas*. Hinc *Clitomachus* apud *Cicero-*
nem in *Lutullo* 3 *Herculis* quando laborem exanthi-
 tum à *Carnede*, sed, ut feram & immancem bellum,
 sic ex animis nostris assensionem, id est, opinionem
 et remotionem, extraxit. hoc est autem *vix* in-

An hoc est, ad alios, ut Marcus loquitur, l. 9. § 6. tunc est aliter interpretandum, inaequum est aliter interpretandum, ut in l. 9. § 54. Sedulo advertitur, ad quod minus liquidum comprehensum est: suntque: five inter se, sed, ut ad alios, ut in l. 9. § 54. l. 8. § 7. nec falso, nec inerte assensu: quod ratione est ad alios, ut in l. 9. § 54. Quidam, ut in l. 9. § 54. Quidam, ut in l. 9. § 54.

Τῷ πρῶτῳ ἀνδράτι διδάσκων] Vide supr. S. 4.
 Τῷ τοῖς τοῖς ἀκούσαν] Vide l. 7. S. 31, 67.
 S. 10. Πᾶσι τοῖς πῖσι] Vide l. 2. S. 7. Se-
 nec. epist. 17. Projice omnia ista, si sapiis, imo ut Sa-
 pias; & ad bonam mentem magno cursu ac totis viri-
 bus, tende. Si quid est, quo teneris, aut expedi, aut in-
 cide. Et epist. 5. Quid pertinaciter studeas, & omnibus
 omisis hoc unum agis, ut te quotidie meliorem facias,
 proba & gaudeo; nec tantum hortor ut perfectiores, sed
 etiam rogo. Et epist. 2. Non cum vacaveris, phi-
 losophandum est: omnia alia negligenda, ut huic affi-
 deamus. — resistendum est occupationibus: nec ex-
 plicanda, sed submovenda sunt, tempus quidem nul-
 lum est parum idoneum studio salutari. Et epist. 88.

Συμπλοκή δ' ἐπὶ ἐπιχθονίαν.
Πισὸν, ἀπὸ πρὸς ἑσ-
-οράδας εὐρα. θεοδόν.
50 Horat. Carm. l. 3. od. 29.
Prudens futuri temporis exitum
Caliginosa nocte premit Deus.
Μακρὸν μὲν ἐν δ' ἡ' εὐραστὸν. Paruum & concu-
sum est admodum, hac ratione, qd̄ vivimus; qia ad
momenti τὸ ἀνέρες atq; insecabile refringitur. Ve-
rum ceteroq; etiam hanc longa aut diuturna esse
vita

vita potest, etiam si ortu obitque, tanquam cancellis
sepelire quibuldam, tam definiamus, & ab illo ad
istum pertingentem consideremus. Vide l. 4. § 26.
& l. 11. § 16. considerat. 6.

Mundus § 11. tūc γὰρ γινώσκουσιν, ὅτι τὸ πᾶν
§ 16. H' Ἀντα, ἢ ἑνὶ τῷ γινώσκοντι τὸ πᾶν.
Et l. 8. § 21. ὅτι τὸ γινώσκον τὸ πᾶν καὶ ἡμεῖς. &
l. 12. § 32. ὅτι τὸ πᾶν ὁμοειδὲς τῷ ὅλῳ γὰρ ἔστι
τοῦτο.

Mundus § 11. mundum universum § 11. Ad τὸ πᾶν
τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις. l. 4. § 3. ὁμοειδὲς τῷ πᾶσι
τοῖς ἄνθρωποις. & ὁμοειδὲς τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις.
l. 8. § 21. Vide l. 1. § 17. &
l. 4. § 3. 19 & l. 7. § 6. Cicero de repub. l. 6.
in summa. Scipio. Ipsi autem, qui de vobis loquuntur,
quam diu loquuntur? quoniam si cupiunt proles illa fu-
turo hominum deinceps laudes accusantque no-
strum a patribus acceptas posteris prodere, tamen
propter elationes exaltationeque terrarum, quas accide-
re tempore certi accessu est, non modo non aternam,
sed ne diuturnam quidem gloriam assequi possunt. Et
tunc Sed loquuntur de te, sermo autem omnis iste, &
angustia cingitur in regionem, quas vides, nec un-
quam de illis perpetuo facit, & obrutus hominum in-
servit, & oblivione posteritatis exstinguitur.

§ 11. Tale § 11. mundum universum. § 11. Xpi.
fratrem. ac si mundum universum, mundum universum, vel
mundum universum legisset. M. Cal. exultat. estque re-
vera melior. affare, adesse, auxiliari, inque quan-
tum mundum hoc sensu nunciam occurrat, huius po-
test tamen, ut Marcus eo istuc usurpaverit. ut in-
servit hic dixerit, quae infra demonstratur l. 4.
§ 50. quia τὸ πᾶν est ὁμοειδὲς. potest fortita-
to & documentis reddi. nam mundum, quod ejus-
dem est originis, eodem pro documentis sumi quan-
doque docet Budasus.

[Vide supra] Vide supra, l. 2. § 12. & l. 9. § 34.

[Vide supra] Vide supra, l. 4. § 21.

[Vide supra] Vide supra, l. 10. § 11. Vide Calab. ad Pers. Sat. 3. 40
p. 72.

[Vide supra] Vide supra, l. 1. § 9.

Mundus § 11. mundum universum. Vide ad
l. 1. § 16. & ad l. 4. § 3. & 21. & l. 6. § 44.
In tandem sensum Epictetus differt. l. 2. c. 10.
Πάντα ἢ τὸ πᾶν, ἢ μέγα πᾶν. Mundi enim
ejusdemque pars est. Idemque l. 1. c. 9. Τὸ πᾶν ὁμοει-
δὲς τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις, ἢ τὸ πᾶν ὁμοειδὲς, ὁμοει-
δὲς τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις, ὁμοειδὲς τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις.
ὅτι Ἀλλὰ τὸ πᾶν ὁμοειδὲς, ὁμοειδὲς τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις.
Quod Cicero Tuscul. l. 5. Socrates cum rogaretur, cu-
jatem se esse diceret, Mundanum, inquit, totius enim
mundi se incolam & civem arbitrabatur. Et de fini-
bus. l. 4. ex Stoicorum sententia: Mundum hunc
omnem, oppidum esse nostrum. ut Cicero qui habuit,
hunc omnem mundum suum municipium esse existi-

mot. Diogenes pariter apud Laert. l. 6. interroga-
tus unde esset, respondit Κοσμοπολίτην. de quo E-
pictet. lib. 3. c. 14. Πάντα γὰρ ποιεῖς ἐν κοινῷ
ἐξαιρέτως ὁ δὲ τίς. Et Basilii Caesar epist. 41.
ad Maximum Philosophum, (ὅτι) ὁ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις
τῷ κοινῷ ἐστὶν ἐστὶν. Tu te mundi totius civem
effecisti. Seneca epist. 68. Sapientis reipub. ipsa di-
gnam desimus, id est, mundum. Verum sint illi
mundani, sive mundi cives. hoc nos illis Christiani

10 libenter concedimus. At nos potius, qui e mundo
nos esse diffitemur, Joan. c. 15. v. 19. & c. 17. v.
16. Sumus revera, quod Marcus istuc, τῷ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις
ἐστὶν ἐστὶν. Tu te mundi totius civem
effecisti. Seneca epist. 68. Sapientis reipub. ipsa di-
gnam desimus, id est, mundum. Verum sint illi
mundani, sive mundi cives. hoc nos illis Christiani

10 Luciani illud in Hermot. usurpare; ὅτι ὁ πᾶσι τοῖς ἄνθρωποις
ἐστὶν ἐστὶν. Tu te mundi totius civem
effecisti. Seneca epist. 68. Sapientis reipub. ipsa di-
gnam desimus, id est, mundum. Verum sint illi
mundani, sive mundi cives. hoc nos illis Christiani

30 ut Paulus ad Philip. c. 3. v. 20. Municipium no-
strum in caelis est. Siquidem, ut Tatianus Alysivius
adv. Graec. c. 33. κόσμος μὲν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, ὁ δὲ
ἐν αὐτῷ κόσμος, οὐρανός. Nobisque, quod Se-
neca epist. 102. Patria est, quod longe suprema &
universa circuitu suo cingit. ut verè liceat nobis

40 ut Paulus ad Philip. c. 3. v. 20. Municipium no-
strum in caelis est. Siquidem, ut Tatianus Alysivius
adv. Graec. c. 33. κόσμος μὲν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, ὁ δὲ
ἐν αὐτῷ κόσμος, οὐρανός. Nobisque, quod Se-
neca epist. 102. Patria est, quod longe suprema &
universa circuitu suo cingit. ut verè liceat nobis

50 ut Paulus ad Philip. c. 3. v. 20. Municipium no-
strum in caelis est. Siquidem, ut Tatianus Alysivius
adv. Graec. c. 33. κόσμος μὲν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός, ὁ δὲ
ἐν αὐτῷ κόσμος, οὐρανός. Nobisque, quod Se-
neca epist. 102. Patria est, quod longe suprema &
universa circuitu suo cingit. ut verè liceat nobis

ἡ δὲ ψαλμοποιία, ἐς οὗ, πᾶν τῆς ἀντιφώνου πρὸς τοὺς
 ῥα ψαλμοποιῶν ἢ, ῥα ψαλμοποιῶν. Ἐν

Τῆς ἀμφοτέρων πρὸς ἀλλήλα συνθέσεως] Res
divinæ ac humanæ, cum quoad theoriam, tum & quoad
præξιν sunt invicem conjunctæ. Minuc. in
Octāv. Itā coherentia, connexa, concatenata sunt,
ut nec Homo quid sit, unde sit, quare sit, hoc ipsum
explorare & crucire, sine universitatis inquisitione possi-
mus; & nisi divinitatis rationem diligenter excusseri-
mus, humanitatis, quod Calvin. inquit l. i. c. i.

Huc faciunt Senarii illi celebres; Menandri apud Clem. Strom. l. 5. Et Evseb. prepar. l. 13. c. 13. (gem Philemoni tamen tribuunt Justia. de Monarch. & H. Steph. in Comic. fragm.)

Ο γδ θεός βλέπει σε πάντων παρών.

& apud Plutarch. advers. Colot. c. 9.

Πέλας γδ ἑσθὺς ὁ θεός ἐγγυθεν ἐλέπει.

& apud veterem Gnomologum tit. 28.

Πάνη γάρ ἐστι, πάντα τε βλέπει θεός.

Adest ubique, nilque non spectat Deus.

Vide & supr. ad § 4. & 7. sed & ad l. 1. § 3.

Φιλεῖν μὲν καὶ εἰσιπύζειν τὰ συμβαίνοντα.] Vide supr. § 4. & l. 6. § 44. & l. 10. § 21. Seneca epist. 96. Nihil unquam incidet, quod tristis excipiam, quod malo cultu.

Συγκλωδωμένη.] Idem supr. § 4. Vide ad §

11. & ad l. 4. § 26.

Τὸν δὲ ἐνδὸν ἐν τῷ στήθει ἰδρυμένον δαίμονα.] Vide ad l. 2. § 13. & 17. Pie Porphy. de abstinent. l. 4. ab Evlebio etiam Prepar. l. 4. c. 8. adductus, de pio govis: 'Ο δ' αὐτὸς δ' ἐαυτῷ προσῶπων τῷ θεῷ, ὃς ἐν τοῖς ἀληθινοῖς αὐτῷ ἀπὸ ἀρχαῖς ἰδρυται, καὶ τοῦ αἰώνιου βίου ἀνήκεται ὑποθήκῃς ὅλας ἐκείνῳ σφύραται. &c. ἰδρυμένος, ὡς καὶ ἐν ἑσθι, In piti anima, sed & in corpore, tanquam in de-

10 lubro quodam, collocari atque habitare vult numen divinum. quod & Apostolus insinuat, ubi Deū Spiritūs sancti templa, sanctos, atque adeo eorundem corpora, nuncupat; ad Cor. ep. 1. c. 3. v. 16. & c. 6. v. 19.

Εἰ δ' ἀπιστοῖ.] Vide supr. ad § 5.

Τῇ ἐαυτοῦ μορφῇ συμνηρούμενον.] Vide l. 4. § 23. & l. 7. § 57.

Ad Librum IIII.

§ 1. Ο' ἐνδὸν κρυμμένον.] hoc est, τὸ ἡγεμονικόν. quod & προσηγορίῳ appellat, l. 3. § 5. & l. 7. § 64. τὸν κρυμμένον. & l. 4. § 12. τὸν βασιλικὸν καὶ νομοθετικόν.

Stoici apud Laërt. l. 7. Zenon: ἡγεμονικὸν ὃ ἐν τῷ κρυπτάτῳ τῆς ψυχῆς. Cicer. de nat. deor. l. 2. Principatum id dico, quod Graeci ἡγεμονικόν, quod nihil in quoque genere nec potest, nec debet esse praestantius.

Πρὸς τὸ δυνατὸν καὶ διδόμενον μετατίθεσθαι.] Ita l. 5. § 20. πεπεισμένοι γδ καὶ μεδίησι πᾶν τὸ πρὸς ἐνέργειαν κώλυμα ἢ δόλοισι εἰς τὸ προσηγορεύμενον.

Ἦλθω γδ ὑποτεταγμένῳ ἑαυτὴν φιλεῖ.] neque enim materiam aliquam sibi propriam subiectam habet. Xyl. Nunquam enim certo alicui subiecto absolute se se addicit & applicat. Cas. ad Marci mentem propriam. quoniam ὑποτεταγμένῳ ἡλθω possis reddere, attributam & assignatam sibi materiam. at D. Junius vult ὑποτεταγμένῳ subiectam sibi materiam, quod & Xyl. forsan legerit. Hoc est quod vult, de materia circa quam se exerceat non est sollicitus; neque enim hoc in potestate ipsius situm est, eligere quam ipse velit; sed quomodo circa eandem se gerat. materiam ergo assignatam sibi nullam diligit, quia mediam quidam esse novit; in hoc totus est, quomodo naturae convenienter ea uti possit, autemque suam in ea rite elaboranda exercere, Epictet. l. 2. c. 5. Δὲ γὰρ πᾶν τὸ πρὸς πᾶσι καὶ ἐκείνῳ ὅλῳ φιλοτεχνεῖν, ἀλλ' οὐκ ἐκείνῳ. ὑποτεταγμένον, ἀλλ' οὐκ ἐν αὐτῇ τῇ περὶ αὐτῷ φιλοτεχνίῳ ἐπιτελεῖται. ὥτως

καὶ ὁ ὑφ' αὐτοῦ; ἐν ἑαυτῷ ποιεῖ, ἀλλ' οὐκ ἐν περιεργίᾳ, καὶ αὐτῷ φιλοτεχνεῖ. Hoc interest inter eam de qua Marcus hic, ceterasque artes; quod illae certam aliquam materiam habent, circa quam versantur; ista nullam respuat. Synes. de provident. Bίθ' γδ ἑσθι, οὐκ ἐστὶν ἡμῶν ἀλλοτρίως ὃ ἐξωθεν περιεργεῖται ἡμεῖς ὃ τὸ ἡγεμονικόν ἐνδοθεν, αἰετὶς καὶ χεῖρες αὐτοῦ ποιῶντες τε καὶ δεκνύοντες, ἀγωνιστὰς ζώντων δραμάτων. ταῦτ' ἀρετῶν ὡς καὶ ἐδιδότας ἔστιν αὐτὸς ἀμείβεσθαι καὶ μεταμετρίσασθαι. Vide amplius ad l. 12. § 36.

Ὅρμα μὲν ὑπερβαρύνεσθαι.] Hoc est, cum exceptione, quales illae apud Senecam de sap. secess. c. 30. Epicuri; Non accedet ad rempub. sapiens, nisi siquid intervenierit. Zenonis; Accedet ad rempub. sapiens, nisi siquid impedierit. Vgum ad Marci mentem explicatissime Seneca idem de benefic. l. 4. c. 34. Sapiens ad omnia cum exceptione veniet, si nihil incidit, quod impediat. Ideo omnia illi succedere dicimus, & nihil contra opinionem accidere: quia praesumit animo, posse aliquid intervenire, quod destinata prohibeat. Imprudentium ista fiducia est, fortunam sibi spondere. Ceterum sapientis est (ut idem de tranquill. c. 13.) semper de fortuna cogitare, & sibi nihil de fide ejus promittere. Navigabo, nisi siquid inciderit; &, Praetor fiam, nisi siquid obstiterit; & Negotiatio mihi respondebit, nisi siquid intervenierit. Hoc est, quare sapienti nihil contra opinionem dicamus accidere. non illum casibus hominum excepiamus, sed erroribus; nec illi omnia, ut voluit, cedunt, sed ut cogitavit. In primis autem cogitavit, aliquid posse propositis

δοῦναι, δὲ τὸ πρὸς τῷ ἑαυτοῦ, πάντα ταῦτα πρὸς
 βασιλῆα τῷ Ἑρμῇ ἀφελήματα ἔσται. τὸν δὲ νῦν αὖτε πρὸς
 ποιήσεις; τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἵνα σε κοσμήσῃ; ἢ ἵνα
 δειξῇ τῷ ἔργῳ δι' αὐτῶν, πῶς ἄνθρωπος τῷ βα-
 λύματι τῆς οὐσίας παρακαλεῖται; πῶς νόσον πρὸς
 ποιήσεις; δείξω αὐτῇ πῶς οὐσίαν διατρέψω ἐν
 αὐτῇ, εὐσεβήσω, εὐερίσω. -- τί ἐπ' ἄλλο ζητεῖς;
 πῶς ὅτι ἂν δῶς, ἐγὼ αὐτὸ ποιήσω μακάριον, εὐδα-
 μονικὸν, σεμνὸν, ζηλωτὸν. Evge, Epictete! erubescam-
 mus Christiani.

Καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκείνων ἐπὶ μείζον ἦρδεν] Scil.
 ut Nafio tristitium l. 4. eleg. 3.

Quae latet, inque bonis cessat, non cognita, rebus,
 Apparet virtus, arguiturque malis.

Epictet. l. 1. c. 6. "H πῶς οἶε ὅτι Ἡγεκλῆς ἂν ἀπέ-
 βη, εἰμὴ λέων τοῖς ἐχέμεν, καὶ ὕδρα, καὶ ἑλαφός,
 καὶ σὺς, καὶ ἀδικοὶ πῶς ἄνθρωποι; Sen. epist. 13.
 Cicuta Socratem magnum fecit. Catoni gladium as-
 fectorem libertatis extorqe, magnam partem detraxe-
 rit gloria. Idem de provid. c. 3. Magnum exem-
 plum, nisi mala fortuna, non invenit. De P. Popilio,
 Cicer. pro domo sua: Fortis et constans in optima
 ratione civis P. Popilius semper fuit: tamen ejus in
 omni vita nihil est ad laudem illustrius, quam cala-
 mitas ipsa. Et de Q. Metello: Q. Metelli praecla-
 rum imperium in re militari fuit, egregia censura,
 omnis vita plena gravitatis: tamen hujus viri laudem
 ad sempiternam memoriam temporis calamitas propa-
 gavit.

§ 2. Μὴδὲν εἰκῇ] Vide lib. 2. § 5: Plut. in
 pædag. Καθὼν γὰρ τοι, μὴδὲν εἰκῇ μὴτε λέγειν, μὴ-
 τε ποιεῖν. Cicer. Offic. l. 1. § 10. Omnis au-
 tem actio vitare debet temeritate et negligentia.

Κατὰ θεώρημα συμπληρωτικὸν τῆς τέχνης] Se-
 cundum contemplationem, quæ artis defectus complecti-
 tur. Xylsimò, ut artis regulis undequaque plenissime
 respondeat. Vide l. 8. § 32. Ab artificibus tra-
 ctum, qui etiam in minutissimis quibusque artis suæ
 & præcepta observant, & specimen edunt. Ità Apel-
 les ex lineæ unicæ ductu solo Protegeni innouit.
 Plin. l. 37. c. 10.

§ 3. Ἀναχωρήσεις αὐτοῖς ζητήσιν] Seceffus sibi
 parant, et solitudines. Frustra, Audi Basilium
 Cæsar. epist. 1. Κατέλπειν μὲν τὰς ἐν δαίει δια-
 τρητοῖς, ὡς μυελὸν κακῶν ἀφορμῶν, ἐμῶν τὸν δ'
 ἔγωγε σπλινθεῖν ἠδυνήθην. ἀλλ' ὁμοίως εἰμι τοῖς ἐν
 θαλάσῃ ὑπὸ τῆς χετὶ πλεον ἀπειρίας σπλινθητοῖς καὶ
 ναυπητοῖς: οἱ τῶν μεγάλων τῶν πλοίων διαχράνουνται,
 ὡς πολλὰ τὸν σάλον παραχρῆμα, καὶ κείθεν ἐπὶ τὸν
 λῆμνον ἢ τὸ ἀκάθιον μεταβαίνοντες, πανταχῶς ναυ-
 πῶσι καὶ ἀπορῶνται. συμμέτρεται γὰρ αὐτοῖς ἡ ἀν-
 δία καὶ ἡ χολή. τιθεῖται ἕν τι καὶ τὸ ἡμέτερον. τὸ
 γὰρ ἐνοικεῖ πᾶσι συμμέτρεται, πᾶσι καὶ ἐν τῷ
 ὁμοίῳ δορυβῶν ἐσμέν. ὥς ἐδὲν μέγα τῆς ἐρημίας
 ἀπονάμεθα ταύτης. Et Isidor. Pel. l. 1. epist. 191.
 Ἡμεῖς τὰς πόλεις ὡς δορυβῶν περὶ γαμῶν καὶ

δορυβῶν ἐπὶ τῆς ἐρημίας εὐνοικεῖται. Basilium quod
 dixit, Plutarchum imitatus videtur, cujus hæc sunt,
 de tranquil. Ἀλλ' ὥσπερ οἱ δειλοὶ καὶ ναυπητοὶ ἐν
 τῷ πλεῖν, εἴτα ῥέον οὐδὲν διαίξεν, ἐὰν εἰς γα-
 λὸν ἐξ ἀκάθου, καὶ πάλιν ἐὰν εἰς τερπνὴν μεταβῶν,
 ἐδὲν παραίνοσι, τῶν χολῶν καὶ τῶν δειλῶν συμ-
 μετρῶντες ἑμῶν: ὅπως αἱ τῶν βίων ἀντιμετα-
 λήσεις ἐκ ἐξάρεσι τῆς ψυχῆς τὰ λυπηρὰ καὶ τα-
 ρητήντα. Senec. epist. 82. Quid prodest secessi-
 10 se, tanquam non trans maria nos sollicitudinem casus
 persequantur? quæ latebra est, in quam non intret me-
 tus mortis? quæ tam munita, et in alium subducta
 vitæ quies, quam non dolor terret? Quocumque te ab-
 dideris, mala humana circumstrepent, multa extrâ
 sunt, quæ circumcunt nos, quod aut fallant, aut urgent:
 multa intus, quæ etiam in media solitudine exa-
 stuent.

Ἰδιωτικώτατον] ut infr. § 50. Ἰδιωτικόν, vul-
 gare. atque ita hic verterim, vulgarium cum primis
 20 hominum est.

Εἰς ἐαυτὸν ἀναχωρεῖν] Senec. de Sap. secess. c.
 27. Proderit primò in seipso secedere. Nōs μὲν γὰρ
 μὴ σκεδαννύμεθα ἐπὶ τὰ ἔξω, μὴδὲ ὑπὸ τῶν
 αἰδητικῶν ἐπὶ τὸν κόσμον διαχρόμεθα, ἐπᾶν εἰς
 μὲν πρὸς ἐαυτὸν, δι' ἐαυτοῦ καὶ πρὸς τὸν θεὸν ἐν-
 νοίαν ἀναβαίνομεν. Basil. Cæsar. epist. 1. Non mul-
 tum autem ad hoc locus confert, nisi se sibi præstet
 animus, qui secretum et in occupationibus mediis, se
 30 volet, habebit. at ille qui regiones cligit, et otium
 capit, ubique, quo distringatur, inveniet. Senec. epist.
 104. Quid prodest mare trajicere, et urbes mutare?
 si vis ista, quibus urgeris, effugere, non alibi sis opor-
 tet, sed alius. Idem scil. ut Flaccus l. 1. epist. 11.
 Cælum, non animum, mutant, qui trans mare currunt.
 Vide ad l. 8. § 9.

Ἐνδὸν ἔχων τοιοῦτα] Νῆματα nimirum περ-
 χεῖται καὶ ἔτοιμα, h. in promptu et quasi ad manum
 semper in mente recondita, de quibus l. 3. § 13.

Εἰς ἀ ἐκνώ-φας] ad quæ introspiciens. Sic infr.
 40 ἐν τῷ τῶν περὶ χειρὸς τοῖς, εἰς ἀ ἐκνώ-φας, &c. τὸ
 παρακύνειν etiam eadem notione usurpavit Jaco-
 bus Apostolus c. 1. v. 25. Ὁ δὲ παρακύνει εἰς νό-
 μον. utrumque autem, τὸ τε ἐκνώ-φας καὶ τὸ παρα-
 κύνειν, metaphoram in se habet tractam ab eis qui
 caput inclinant, quod accuratius ac penitus intue-
 antur rem aliquam, vel in locum aliquem introspi-
 ciant.

Ἐν πάσῃ ἐννοίᾳ ἐαυτοῦ γίνεται] Seceffus,
 inquit, iste, quo in se ipse quis secedit, seque ipse ac sua
 50 lustrat, seceffus omnium quietissimus ac placidissi-
 mus futurus est illi, qui pectus decretis atque institu-
 tis ejusmodi instructum habuerit, quæ animum sta-
 tim tranquillum ac bene compositum constituent. A-
 liter affecti, nihil mirum, si, quod Plut. de Curios.
 τὸν ἴδιον βίον, ὡς ἀτερπῆστατον θέματα, περὶ δὲ
 ἐκ ὑποκρίσεως, ἐπὶ ἀνακλάσει τὸν λογισμὸν, ὡς
 φῶς,

Ἀκόντες ἀμάρτυροι] Idem habet l. 7. § 22. & l. 11. § 18. cujus sententiae rationem reddit, l. 7. § 63. & l. 8. § 14. ibi vide.

Διαδοεσπιδέντες] Confossi. Xyland. Malim, velitantes, sese mutuo impetentes. Δοεσπιδέσθαι, δόσσει μαχόμεσθαι. Hesych. Et Salmat. in Solin. Διαδοεσπιδέσθαι, hastis velitari: ut διασπιδέσθαι, gladiis certare; διαμαχεσπιδέσθαι, cornibus pugnare. inde Διαδοεσπισμοί, velitationes: infra l. 7. § 3. Senec. de brev. vit. c. 20. Interim dum rapiuntur & rapiunt, dum alter alterius, quietem rumpit, dum mutuo sunt miseri; vita est sine fructu, sine voluptate, sine ullo profectu animi: nemo in conspicuo mortem habet. Vide ad l. 7. § 22.

Ἐκτείνανται] Extensi. i. e. mortui, defuncti, sunt. & infra § 48. εἴτα ἐξετείνθη. deinde ipse extensus, i. e. defunctus est. & l. 11. § 16. καὶ μετ' ἐλίζον πάντες ἐξετείνθησαν. Et paulo post omnes extendimur. i. e. defuncti jacemus. Tractum à gestu sive conlocatione mortuorum, quibus non pedes tantum, sed & corpus totum dirigitur atque extenditur. Homer. Il. φ. v. 119. de Lyaone ab Achille caeso;

Κεῖτο ταδεῖς.

Extensus jacuit.

quod idem & de Harpalione dictum Il. i. v. 655. & de Sarpedone Il. π. v. 485.

—κεῖτο τανυδεῖς.

Eodem retulisse priscos Grammaticos & τὸ ὀρέχθηναι, i. e. porrigi; docet Eustath. in illis Il. ι. v. 30.

Πολλοὶ μὲν βόες ἀργαὶ ὀρέχθον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. — ὀρέχθον, inquit, ἀντὶ τοῦ ἀνατρέφοντος ὀρέροντο, ἢτοι ἐξετείνοντο, ἢ καὶ τὸν πινυτὴν εἰπεῖν, τανύοντο. Apollonius Argonaut. l. i. v. 1040.

—πολεῖς δ' ἐπαρηγνόνες ἄλλοι

Ἐκταδεν. — ἀντὶ τῆς ἐκτάδου. quod vel à κτείνωμαι, vel ab ἐκτείνωμαι, analogiā pariter favente, deduci potest. Phlegon. de mirabil. Τὸσαῦτα εἰπὼσα, παρεχρήματα ἐγένετο νεκρὰ, ἐξετείναντο τε ἐπὶ τῆς κλίνης ἐμψυχοῦς τὸ σῶμα. Evripid. Hippolyt. coronat. de Phaedra, postquam suspensio perierat:

Ὁρῶντα ἐκτείνοντες ἀθλιὸν νεκρῷ. Miserrum cadaver dirigendo extendite.

Et mox:

Ἦδη γὰρ ὡς νεκρὸν, νιν ἐκτείνουσι δῖοι. Cadaveris nunc instar, illa extenditur.

Inde & Latinis calces extendere, de mortuis. Pers. Sat. 3. v. 105.

In portum rigidos calces extendit.

Et extendere simpliciter, pro occidere. Statius Theb. l. i. v. 700. de Phœbo;

—tu matris honori

Terrigenam Tityon Stygiis extendis arenis. extendis, i. e. ἐκτείνεις, κτείνεις. sive Tornorupa-

um sequimur. nam & alia insuper Tityi extensio celebris habetur. Carcerum sic de Arcentis filio à Mezentio occiso, Maro & n. l. 9.

—multā porrectum extendit arenā.

Cui & geminum est illud Diodori l. 16. extremo, de Philippi Macedonis percussore Pausania; τὸν βασιλέα νεκρὸν ἐξετείνειν. Moribundi item, sive animam agentis mortisque proximi positus formulā eadem exprimitur. de Alexandro ex sanguine copiosius emanante deliquium passio, Curtius l. 9. c. 5. Lingūq; animo Rex, & caligine oculis effusa, veluti moribundus extendi.

Τετέρανται] in cineres redacti sunt, sive cinefacti sunt, ut Lucretius loquitur l. 3. & ex Lucretio Nonius habet. respexit ad busta, de quibus ibi Lucretius. Sic infra § 39. τέτρεται, ἢ τέρεται. Allusit eò Bio Boristhenit. qd, Laetio l. 4. autore, τετέρανται τῶν ἀνθρώπων καὶ ἀθανάτων μὲν, ὡς ἀναιδέες παρεχόμενων, ὡς ἀθανάτων. clausulam alteram interpretes Ambrosius omisit prorsus, cum quid vellet, atque negiret: Erasmus sic reddidit, damnabat homines qd sic exurerent, quasi sensu vacarent; sic adurerent, quasi sentirent. & ad bellatores ferro flammāq; omnia vastantes reulit. Verum sensu nequiquam idoneo. Forsan καὶ καλοῦσθαι, vel ἐπικαλοῦσθαι, fuerat. damnabat eos, qd defunctos suos cremabant, ac si sensu vacarent; desierent interim, ac si flammarum vim persentirent. Porro illud miraculo ferè deputari potest, quod fertur corpori reliquo in cineres redacto, dentes integros superesse. Dio Prus. orat. 4. Ἀλλὰ καὶ ἐμνήσθη τις τὸν ἀνθρώπον, ὡς αὐτὸν τὴν ἡγεμῆα φασὶν αὐτὸν ἐμνήσθαι, μὲν αὐτὰ τὰ ὀστέα ἐν τῇ ψυχῇ καὶ δακτύλοι, καὶ καὶ καλοῦσθαι νεκρὸν τὸν ὀδοντὸς φασὶ διαμῆναι, τὰ δὲ ὀστέα δαπανηθέντα καὶ τὰ πύρεθ. Plin. l. 7. c. 16. Dentes tantum invicti sunt ignibus, nec cremantur cum reliquo corpore. Hinc Tertull. de resurr. c. 42. Constat & dentes incorruptos perennare; quæ ut semina retinentur fructificaturi corporis in resurrectione. Ità ista, ut cum Platone loquar in Phædone, ὡς ἐπὶ εἰπεῖν, ἀθάνατά ἐστιν. & tamen, quod subicit Plinius ibidem, Idem flammis indomiti, tunc cavantur pumice.

Ἀναγεωσόμενοι] quod supra ἀναγεωσόμενοι. tecum reputans, animoque revolvens, sive in memoriam reducens tibi. ità Suid. Ἀναγεωσόμενοι, ἀναμνήσεις, εἰς ἐμνοῖαν ἐλθόν. Subintelligendum in clausula tum membri huius, tum & insequentium, πάλιν ποτέ. quod superiora clauserat, vel ejusmodi aliquid. alioqi suspensa futura est sententia, nec suppetet quippiam, in quod vel τὸ ἀναγεωσόμενοι ἴστικ, vel τὸ ἐμνοῖσας, καὶ τὸ ἀπιδὼν ἰλλικ se reclinet. nam quod Annot. Lugd. pro ἐμνοῖσας, ἐμνόησον legi postulat; non satis fuerit, nisi & τὸ ἀπιδὼν pari modo immutaveris. nam quod ἴστικ legere se proficitur, μέμνησας, ὅτι ὁ θεὸς ἀναγεωσόμενοι, Delium poscit natatorem.

Τὸ

inter amicorum vota & inimicorum odia; & parentum vota pro execrationibus haberi, utpote quæ sunt eò inimiciora, quò cessere felicius: Siquidem, ut idem epist. 31. Bono animo male precantur. ita Clemens Alex. Strom. l. 7. Ἡ τῶν πολλῶν εὐτυχία, δυστυχίας ἐστὶν διαρκεία. Vulgi, inquit, encomia sapientum a vituperiis nihil distant; cum & pravo sapientissime nitantur fundamento, eisque in quos conferuntur dedecori potius quam decori existant. Aristides itaque cum præter morem suum populo quædam indulgisset, & eo nomine magnopere ab eis efferebatur; ὅτε μὲν, inquit, πῶς καὶ καὶ ὑμῶν ἡρῶα, ἀπαυλῶν ἐπεὶ ὃ πολλὰ τῶν κοινῶν κατασκευάσαι τοῖς κλέπταις, θάυμαστος ἐστὶν δοκῶ πολιτῶν αὐτοῖς μὲν ἔν ἀπονόμῳ τῇ νῦν τῇ μᾶλλον, ἢ τῇ παλαιᾷ καλῶν: συνίσταται δὲ ὑμῶν, παρ' οἷς ἐνδοξότερον ἐστὶν οὐ σέβειν τὴν δημοκρατίαν καὶ τοῖς πονηροῖς. Vide ad l. 3. § 4.

Τὸ σενὸν τῶν τόπων, ἐν ᾧ περιελάττει. Pari planè ratione adversus famæ nominisq; cupiditatem pugnat M. Cicero de repub. l. 6. in Somnio Scipionis; ubi Africanum Corn. Scipionem sic alloquentem inducit: Tu quàm celebritatem sermonis hominum, aut quàm expectandam gloriam consequi potes? vides habitari in terra raris & angustis in locis: & in ipsis quasi maculis, ubi habitatur, vastas solitudines interjectas: hosque qui incolunt terram, non modò interruptos ita esse, ut nihil inter ipsos ab aliis ad alios manare possit; sed partim obliques, partim aversos, partim etiam adversos stare vobis, à quibus expectare gloriam quidem nullam potestis. cum ubi docuerat, quanta pars terra, vel primum ita obrigat, vel solis ardore torreatur, ut cultum ac incolatum respuat omnem, concludit tandem; Ex his ipsis cultis notisque terris, num aut tuum aut cuiusquam nostrum nomen, vel Curvasum hunc, quem cernis, transcendere potuit, vel illum Gangem transire? quis in reliquis Orientis aut abeuntis solis ultimis, aut Agilonis Austrivæ partibus tuum nomen audiet? quibus amputatis, cernis profecto, quantis in angustiis vestra gloria se dilatare velit. Boetius item Consol. l. 2. c. 7. Fama quàm sit exilis & totius ponderis vacua, sic considera. Omnem terræ ambitum ad cæli spatium, puncti constat obtinere rationem: id est, ut si ad celestis globi magnitudinem consecratur, nihil spatii prorsus habere iudicetur. Hujus igitur tam exigue in mundo regionis quarta serè portio est, quæ à nobis cognitis animantibus incolatur. Huic quartæ, si quantum maria paludisque premunt, quantumque sit vasta regio distenditur, cogitatione subtraxeris, vix angustissima inhabitandi hominibus aræ relinquitur. In hoc igitur minimo puncti quodam puncto circumsepti, atque conclusi, de pervulganda fama, de proferendo nomine cogitatis? At quid habet amplum, magnificentique gloria, tam angustis exiguisque limitibus arctata? Adde quod hoc ipsum brevis habitaculi septum

plures incolunt nationes, linguæ, moribus, totius vitæ ratione distantes: ad quas tum difficultate itinerum, tum loquendi diversitate, tum commercii insolentia, non modò fama hominum singulorum, sed nè urbium quidem pervenire queat. Videtur igitur quàm sit angustia, quàm compressa gloria, quàm propagare ac dilatare laboratis? Vide & l. 9. § 30.

Ἡ γῆ σικυὴ] Cicero Tuscul. l. 1. Persuadent Mathematici terram in medio mundi sitam, ad universi cæli complexum, quasi puncti instar obtinere, quod κέντρον illi vocant. Seneca ad Marc. c. 20. Terram hanc cum populis urbibusque, & fluminibus, & ambitu maris, puncti loco ponimus, ad universa referentes. Idemque quasi natus præfat. l. 1. Punctum est istud, in quo navigatis, in quo bellatis, in quo regna disponitis. Et rursus; Hoc est illud punctum, quod inter tot gentes ferro & igni dividitur. Macrobius in Somn. Scip. l. 2. c. 9. Licet apud nos Atlanticum mare, magnum vocetur, de cælo tamen deficientibus non potest magnum videri: cum ad cælum terra signum sit, & punctum quod dividi non possit in partes. Ammianus hist. l. 15. Ambitus terræ totius, quæ nobis videtur immensa, ad magnitudinem universitatis instar brevis obtinet puncti. Plutarchus de exil. ex Stob. tom. 2. tit. 40. restitutus ac suppletus: Τί ἐν τῇς διευθετικῆς μέγετι, ἢ τῇς γῆς ἀπέλπει, ὅτε ἐν ἑτέρῳ μακρῶν ἐστὶν, ὡς ἀποδεικνύουσιν οἱ μαθηματικοὶ σημεῖα λόγων ἔχοντες ἀδιαστάτους πρὸς τὴν ἀετινὴν; ἀλλ' ἡμεῖς ἀσπερ μύρμικας ἢ μέλιττας, μυρμηκίας μῆδος ἢ κυλῆδας ἐκπεσόντες ἀδημονοῦμεν καὶ ἐξεννοιοῦμεν, ἐν ἐκδοτικῇ, ἐν δὲ μεμαδονότῃς διαιεῖα τὰ πάντα περὶ αὐτῆς καὶ νομίζον, ἀσπερ ἐστὶ. Σημεῖον dixit, quod σικυὴ Marcus, κέντρον Cicero, punctum Seneca, signum Macrobius, eleganter attem uti istic γῆ σικυὴ, ita πῶς λαγὺς σαγῶν, Marco dicitur, l. 6. § 36.

Γαυδῖον] Vide l. 3. § 10.

Ἐς τὸ τὸ ἀετρίδιον] in cor nimirum: de quo Plinius hist. nat. lib. 11. c. 37. Ibi mens habitat. (quantam de cerebro idem ibid. Hic mentis est regimena.) quodque ejusdem domicilium stangebant Stoici. quos Plutarchus de commun. notit. c. 40. hoc nomine exagitat, quod cum ἀετρίς, καλὴ, τέρας, μύσας, φαντασίας, ὁρμῆς, πάθῃ, σόματα εἴςτε stauerent, τότεν πασι τῶντοις ἔνα τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ πῶς ἐν σικυῶν ἀπέλπει, ὅτε τὸ ἡγεμονικὸν συνέλπει τῆς ψυχῆς. Laertius l. 7. in Zenone: Τὸ ἡγεμονικὸν ἐστὶ ἐν τῇ καρδίᾳ. Plutarchus de philosoph. placit. l. 4. c. 5. ubi de Principali loco agit. Πλάτων, Δημοκρίτης, οἱ δὲ ἅλῃ τῇ καρδίᾳ. Ἐπεὶ σπῆς δὲ τὸ μὲν μνήμη, τὸ δὲ ἐκκαλὸν, ὡς ἐμπνεύσει δέχεται. Ἡ ἐκκαλὸν ἐν τῇ τῷ ἐκκαλῶν κελίᾳ, ἢ πῶς δὲ καὶ βόας. Παρὰ μὲν δὲ, ἐν ὅλῳ πᾶσι δὲ αἰσθητικῇ, καὶ ἐπικερῇ. Οἱ (πῶς) πάντες ἐν ὅλῳ τῇ καρδίᾳ, ἢ πᾶσι καὶ καρδίαν πᾶν δέχεται. Διογένης ἐν τῇ ἀρτηριακῇ κοιλίᾳ τῆς καρδίας, ἢ πῶς δὲ πᾶσι ματινῇ, Ἐμπεδοκλῆς, ἐν τῇ τῷ αἵματος συνέστασι, δὲ

Confluum, quod nos animum mentemque vocamus, Idque situm mediâ regione in pectoris hæret. Adducit & Gregorium Nyssenum Sylburgius; cuius in orat. 1. in fest. Pasch. hæc sint: *Ἐστὶ τις ἐστὶ τῷ νοῦ ἡ καρδία ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ ἡγεμονικὸν ἐστὶ πνεῦμα.* Verum Gregor. Nyss. in lib. de opific. hom. c. 12. & 14. oppugnat eos exagitatque, qui vel in corde vel in capite sedem mentis constituent, & per corpus totum diffusam contendit. Δεῖξαι ἡμῖν ὁ λόγος πρὸς ἐξέτασιν τὸ, μὴ μένει πρὶ τῷ σώματι ἐν δεδεσθὲν τὸν νοῦν ἀλλὰ παντὶ καὶ τὸ ἴσον ἐφάπτεσθαι, καὶ ἀλλήλων τῇ φύσει τῷ ὑποκειμένῳ μέντοι ἐργάζονται τὴν κίνησιν. Et, *Ἐστὶ τὸ πνεῦμα παντὶ σωματικῇ ματαιολογία πρὸς τοὺς παρὰ σωματικοῖς τὴν νοητικὴν ἀπολλύντων ἐνοχλεῖται.* ὅν ὁ μὲν ἐν καρδίᾳ τὸ ἡγεμονικὸν ἐστὶ τίθεν, ἀλλὰ τὸ δοκεῖν πᾶσι τὴν μέσιν τῷ παντὶ σώματι ἐπέχειν χάραν αὐτῶν ὡς τῆς περιμετρικῆς κινήσεως ἐνὸς καὶ τῶν μέσων πρὸς ἅπαν μακροχρόνως τὸ σῶμα, καὶ ἕως εἰς ἐνέργειαν περιέρχεται. οἱ δὲ τὸ ἐν καρδίᾳ τὸν νοῦν εἰδέναι τῶν φασὶν ὡς τὸ ἀκρόπολιν πᾶσι τῷ παντὶ σώματι τὴν κεφαλὴν δεδωκέναι πρὸς τῆς φύσεως ἀγρόντες ἐνοικεῖν ἢ ταύτῃ, καὶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τὸν νοῦν, οἷον πῶς ἀρχιεπισκόπος, ἢ πατριάρχης, τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἐν κληρὶ διοικούντων. In posteriore hoc centū ē nostris collocandi, Clemens Alex. *Pedag. l. 1. c. 2.* ἐκπορεύεται ἢ ὁ λογισμὸς ἐν τῷ ἐν καρδίᾳ. & *Strom. l. 5.* adductis Moïsis verbis ex *Genes. c. 2. v. 7.* *Ψυχὴν ἢ τὴν λογικὴν ἀνῶθεν ἐμπνέειναι τῷ σῶματι ἐκ τοῦ πνεύματος ἐν ἑαυτῷ καὶ ἰδού τὸ ἡγεμονικόν.* Ambros. *hexaem. l. 6. c. 9.* *Caput tanquam arcem, in qua regalis habitet sapientia, juxta dictum propheticum.* Ipsa siquidem mens, quasi in aula imperiali illic locata est, secundum puriorum sententiam, & maxime Solomonis. Idem de *Noe & Arc. c. 7.* & loco superiore: Non immerito igitur huic quasi consultori suo cetera membra famulantur, & circumferunt illud servili gestamine sicut numen, atque in sublime locatum vehunt. unde censoria potestate quod vult dirigit quorundam obsequia famulorum, & præcepta singulis obcunda decernit. Videas imperatori suo singula gratuito stipendio militare. alia portant, alia pascunt, alia defendunt, & ministerium suum exhibent; parent ut principi, ancillantur ut domino. inde velut quidam procedit tessera, quam debeant pedes obire regionem; quæ militiæ munia manus consummandis operibus exequantur; quam venter abstinendi vel edendi formam teneat disciplinæ. Synesius item de provid. orat. 1. infra ad § 22. exhibendus. Philonem enim quod attinet, quem Clementi σύμψυχον opinati sunt Hæschel. & Sylburg. nec quicquam hinc statuit, & aliud potius, eodem nempe, quod Nyssenus, inclinatur. Siquidem in lib. de sacrif. Cain, & Abel, ad quem locum illi digitum intendunt. Ubi ἐγχεύμενον ἢ καρδίαν νηυσίαν altari imposita legi dixerat; rationem subiungit, *ἐστὶν ἐν τῷ*

ἐτέρῳ τέτων τὸ ἡγεμονικὸν ἀναμολόγηται. in altero, inquit, in utro, non dicit, nec ambigue minus eadem de re loquitur, in lib. de Caini insidiis. Vide ad l. 5. § 27. nam in lib. de insomni. perstringit eos, qui vel istam vel illam ei sedem assignant. Ἰδοὺ ἢ ἐν περὶ ἀνέμων νῆς αὐτῶν, ἀλλὰ οἶκον κακλήρωται. Οἱ μὲν γὰρ τὴν ἀκρόπολιν ἐν ἡμῶν ἀνέρωσαν αὐτῶν τὴν κεφαλὴν, καὶ ἢν καὶ αἰσθήσεις λοχάζονται. εἰκὸς ἢ νομισασιγῆς ἐργάζεσθαι, οἷα μεγάλα βασιλείας, ἐφειδόμενοι τῷ διοικούντι. οἱ δὲ τὸν καρδίας αὐτῶν ἀγαλλματισμοῦ διανοούμενοι, γνώσιμα χέουσι. Ipse quid? lib. de agricult. Τὸ μὲν ἀγρῶν ὅλον δι' ὅλων ἐαδέν, ἐπεφρονέμενοι νῆς. Mentem totam per totum corpus diffundi affirmat: prout & Nyssenus, ubi ex professo argumentum hoc pertractat. unde forsitan suspicio oboriri possit, non esse Nysseni γνώσιον factum, & orationem illam penegricam. Jo. Chrysost. itidem cordis sedem assignare animæ videatur, si fragmentum illud quod ex oratione in *Susannam* Hæschelius edidit, spectemus. *Ἐστὶ γὰρ, inquit, ἡ καρδία παρὰ τὴν ἐν θαλάμῳ πρὶν, ἐν μέσῳ τῇ καρδίᾳ ἡσυχάζουσα, καὶ τῷ σῶματι πάντεσσι αἰσθάνεται, ὡς τὸ πνεῦμα δεξαμένη τὸν διοικούντα.* Verum ipse καὶ τὴν ἀκρόπολιν orat. 5. nihil in hoc negotio certo statui posse contendit. *Ὅπως ἡμῶν ὅστις ἐν τῷ σώματι, ἐξ ἐστὸς ἰσχυρὸν εἶπεν. τί γὰρ ἔχει τις ἀνὴρ εἰπὴν ὅτι παρὲν ἐστὶν τῷ σῶματι ὅστις ὁ κῶς; σωματικὸν γὰρ ἴδιον τῶν.* — ἀλλὰ ἐν ὅσῳ ἐν ὅσῳ τῷ σώματι, ἀλλὰ ἐν μέρῳ πρὶν σωφειλεται. ἔκταν ἀνάγκη νεκρὰ τὰ λοιπὰ γίνεσθαι μέρη. τὸ γὰρ ἀνθρώπου πᾶσι νεκρὸν. ἀλλὰ ἐξ ἐστὸς ὅστις εἶπεν ἀλλὰ ὅτι μὲν ὅστις ἐν τῷ σώματι ἰσχυρὸν, τὸ ἢ πᾶσι, ἐν ἰσχυρῷ. Vide in eandem mentem & *Lactant. de opific. Dei c. 16.*

Μὴ αὐτῷ Vide l. 2. § 2. sic infra § 32. καὶ ἀπομνησθαι.

Μὴ δὲ κατελεγεῖται Nē vehementius contendas te. quemadmodum *Naso Pont. l. 1. eleg. 6.*

Non libet in tales animum contendere curas.

40 vel etiam, nē in adversum contendas. nē obnitaris, fato nimirum, ac dispositioni divinæ. Sed illud potius. ut infra § 32. πόσι κατελεγεῖται. & l. 6. § 24. καὶ κατελεγεῖται. & l. 12. § 27. ὡς ἐντελὲς πᾶν τὸ κατελεγεῖται.

Ὅσα τὰ πρὸς γυμνασία Sen. epist. 104. (cx *Mat. & En. l. 6.*

Terribiles visu formæ, letumque laborque

Minime quidem, si rectis oculis intueri illa possit, & tenebras percurrere. Multa per noctem habita terrori, dies vertit ad risum. cur timeat laborem vir, mortem homo? & epist. 110. Tanti putemus oculos intendere: jam apparebit, quam brevia, quam incerta, quam tuta timeantur. Vide ad l. 2. § 12. & l. 7. § 67.

50 *Ὅς ἀνὴρ* quod sup. l. 2. § 5. ὡς ἀνὴρ. Epist. differt. l. 1. c. 2. Pugil quidam cum de vita periclitaretur, nisi membrum virile chirurgi manu abscin-

γινεσθαι. quod Hippocrates de diet. l. 1. Συμμετρῶ-
μετα καὶ διαδοχὰ ἀλλοεῖται. Vide ad l. 10. § 7.
Tertull. de pallio c. 2. Certè habitum vertere naturæ
solius solenne munus est. fingitur & ipso mundus
iste, quem incumbimus. metatio certè noxia, totum
versiforme est. dies & nox invicem vertunt. Sol sta-
tionibus annuis, Luna modulationibus mensuris vari-
at. Syderum distincta confusa interdum deiciit ali-
gid, interdum resuscitat. cæli ambitus, nunc subdivo
splendidus, nunc nubilo sordidus: aut imbres ruunt,
aut siq. missilia cum imbris, dehinc substillunt, &
denovo sudant. Sic & mari fides infamis, dum & fla-
bris aquæ mutantibus, de tranquillo probum, de flustri
temperatum, & extemlo de decumanis inq. rat. Sic
& terram si recenscat temperatim vestiri amantem,
propè sis candem negare, memor viridem cum conficiet
flavam, mox visurus & canam. Cæteri quoque ejus or-
natus sydid, non aliud ex alio mutant, & montium
scapula decurrendo, & fontium vena cavillando, &
fluminum viæ abhumando. mutavit & totus mundus
aliando, aq. omnibus obstitus. Sed & cnatando rur-
sus in forma: mutavit rursus orbis, alius idem.
Vile sis eundem argumentum idem pereleganter pro-
sequentem, de resurrect. carn. c. 12. Vide & l. 2.
§ 3. & l. 8. § 6.

[Ο βίος ἀποδιδύμει] Vita tota in opinione consi-
stet. quod l. 2. § 15. πᾶν ἀποδιδύμει.

§ 4. Τὸ ποιεῖν ἡμῖν κοινόν] quod suprâ l. 3.
§ 4. συγγεινῆς πᾶν τὸ λογικόν. Et adhuc pleni-
us, l. 9. § 8. Εἰς τὴν λογικὴν ζωὴν μία ποιεῖται συγγί-
νειται.

[Ο κόσμος ἀποτελεῖται πᾶσι] Idem suprâ § 3. Vi-
de ad l. 3. § 11. Epictet. l. 3. c. 24. ὅτι ὁ κόσμος
ὅσῃ μία παῖς ἐστὶ καὶ ἡ φύσις, ἐξ ἧς δημιουργηται,
μία. Tertull. apolo. c. 38. Unam omnium repub-
licam agnoscimus mundum. Cicer. paradox. 2. Exi-
tium non est eis terribile, q. omnem orbem terrarum
unam urbem esse ducunt.

Τίνας γὰρ ἀνδρα — κοινὸν πελάδιμαλος;] nullius
certè alius homines indiscriminatim universi. at
Christicolæ alius, τὸν ἐν τοῖς ἑγενοῖς: uti Paulus
ad Philip. c. 3. v. 20.

[Εὐκρίδης] de communi isto animarum rationali-
um fonte, idem ferè l. 9. § 8. hoc est, quod l. 2. §
4. dixerat, esse mentem cujusque τὸ πᾶν κόσμον διοι-
κῆναι ἀποφύμει. defluxum quandam mentis mundi
gubernatricis. Vide infrâ § 40.

[Ἀπὸ πᾶν πνεῦς] Arnob. l. 2. ex Stoicorum an-
Platoniorum sententiâ; Uno ex fonte omnium no-
stram defluunt anime.

[Οὐδὲν ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐρχεται ἀπὸ τοῦ μηδὲ εἰς
καὶ ὃν ἀπέχεται.] Itâ l. 5. § 13. Contrâ q. am Ev-
rip. apud Stob. tom. 2. tit. 122.

— τὸ μηδὲν εἰς ἐξ ἐν πέπει.

— nil quod erat, in nil abit.

& q. am Tertull. advers. Hermog. Omnia ex nihilo

edita, in nihilum perventura. Pers. Sat. 3.

— gigni

De nihilo nihil; in nihilum nil posse reverti.

Philo de mundo. "Ἄρα γὰρ ἐκ τοῦ μηδενὸς ἐξ ἐν
γίνεται, καὶ εἰς τὸ μηδὲν φερέσθαι. ἐκ τοῦ γὰρ ἐ-
καστοῦ οὐδὲν ἀμύχανον ἐστὶ γινεσθαι τίς τῶν ἐν ἐξ-
επλάει, ἀνέλευσεν καὶ ἀπαύσεν. Qi locus Ludov.
Nagoræ vitii suspectus habetur. itaq. legi postu-
lat pro ἀνέλευσεν, ἀνέπνευσεν, & ἀπαύσεν pro ἀπαύσεν.
Ocellus Lucan. de univers. c. 1. § 11. Ἀμύχανον
γὰρ τὸ ἐκ τοῦ μηδενὸς οὐκ ὄντων ἀποπλάειν, ἢ εἰς τὸ μη-
δὲν ἀναλυθῆναι. Epicurus pariter epist. ad Herodo-
tum apud Laert. l. 10. Πρῶτον μὲν, ὅτι ἐξ ἐν γίνε-
ται ἐκ τοῦ μηδενὸς, πᾶν γὰρ ἐκ παλῶς ἐγίγνετο ἄν,
σπερμάτων καὶ ἐξ ἐν σπερμάτων. καὶ εἰ ἐφείρετο
ἢ τὸ ἀναλυθῆναι εἰς τὸ μηδὲν, πάλιν ἀν ἀπο-
λάσει τὰ πρῶτα, καὶ ὄντων εἰς ἀδυστάτην.
Quod Lucretius Epicuri μεταφράστῃ καὶ ἐπιμεινῇ
lib. 1.

Principium hinc quoque nobis exordia sumunt:

Nullam rem à nihilo gigni; nil posse creari

De nihilo.

Et mox: Nam si de nihilo fierent; ex omnibus rebna

Omne genus nasci posset, nil semine egeret.

Sed & Democritus apud eund. l. 9. Μηδὲν ἐκ τοῦ
μηδενὸς γίνεσθαι, καὶ εἰς τὸ μηδὲν φερέσθαι.
Aristoteles etiam physica. l. 1. c. 4. Τὸ γινώσκον
ἐκ τοῦ μηδενὸς γίνεσθαι ἀδυστάτην. καὶ γὰρ ταύ-
της ἀποφύμει τὴν διάνοιαν πάντες οἱ περὶ φύσεως.

Et rursus c. 8. Κοινὴ δὲ καὶ συστατικὴ, ἐξ ἐν γίνε-
σθαι ἐκ τοῦ μηδενὸς. & de gener. & corrupt. l. 1.
c. 3. "Ο μάλιστα φιλοσοφῶντες διετέλεσαν οἱ παῖδες
φιλοσοφῶντες, τὸ ἐκ μηδενὸς γίνεσθαι σπερμῶ-
τον. Atque huc pertinet, quod de principis philoso-
phis idem Physica. l. 1. c. 8. "Οι καὶ φιλοσοφῶντες πρῶ-
τοι ζητῶντες τὴν ἀλήθειαν, — καὶ ὅτι γίνεσθαι
ἐκ τοῦ μηδενὸς, ὅτι φερέσθαι, neque enim simplici-
ter, aut produci aut corrumpi quicquam, ei negabam;

sed nihil aut è nihilo produci, aut in nihilum evane-
scere; verum substantiam ipsam semper manere, no-
vis affectibus sibi invicem succedentibus, asserabant.
quod & Aristot. ipse agnoscit, ἐκ τοῦ μηδενὸς, l. 1.
c. 3. Τὸν δὲ παῖδων φιλοσοφῶντων οἱ παῖδες
ταῦς ἐν ὕλῃς εἶδει μόνον φηδυσσας ἀρχὰς εἶναι πάν-
των. ἐξ ἧς γὰρ ὅτιν ἀπαντα τὰ ὄντα, καὶ ἐξ ἧς γί-
νεται πρῶτα, καὶ εἰς ὃ φερέσθαι τελευτήτων, τὴς
μὲν φύσεως ἀποφύμει, τὴς δὲ πάσης μεταβάλλε-
σις, ὅσοι στοιχεῖον καὶ ταύτην τὴν ἀρχὴν εἶναι
ἐκ τοῦ μηδενὸς καὶ διὰ τούτου, ὅτι γίνεσθαι ἐξ ἐν ὄν-
των, ὅτι ἀπολλυμένων, ὡς τὴς τοιαύτης φύσεως διὰ σπ-
ερμάτων. Itaque Cicero de divinât. l. 2. § 37. Non
ergo omnium incertus atque obitus natura conficiet;

ergo crit aliquid, quod aut ex nihilo oritur. aut in ni-
hilum subito occidat. quis hoc physicis dixit unquam?
De posteriore membro Vide l. 11. § 35. Vide &
l. 8. § 18. & l. 10. § 7.

§ 5. 'O

αὐτῶν δὲ οὐκ ἔστιν. Seneca excerpt. Male de te lo-
quuntur. Bene nesciunt loqui. Ita sup. § 3. "Ανορτες
ἀμαρτύνει. Et l. 8. § 12. ἀναγκάζοντι ἄνθρω-
ποι. Et l. 10. § 29. βιάζονται. Pari modo ille
apud Epicharmum in Herculi. sur. se excusat, refe-
rente Eustrat. in Aristot. cubic. l. 3. c. 5.

Ἄλλα μὲν ἐγὼ ἐν ἀνθρώποις πᾶσι πᾶντα ποίω.

Hæc ego ex necessitate facio, quæ facio, omnia. Grot.
Neque tamen Zenonis servulo præscriptio ea prode-
rat, quæ cum ob furtum à Domino castigatus, ἐμαρ-
τύνει καὶ λέγει, in satis sibi diceret fuisse, ut furare-
tur; respondit ille, καὶ ἀρπίζειν in satis iisdem fu-
isse & ut celeretur. Sed nec Spartani servo, qui
cum inter flagella, subinde clamaret, "Αὐτὸν ἡμαρ-
τύνει, Inventus pecca i; regessit herus, "Αὐτὸν πᾶντων
καὶ καὶ ἀγῶ. inventus ergo plectere. Vide ad lib. 7.
§ 63.

Οὐδὲν τὸ οὐκ ἐστὶν μὴ ἔχειν. Idem planè
l. 12. § 16. affine qippiam & l. 8. § 15. Lactis
autem sive liquoris ficulnei meminisse videtur; ὅτι
οὐκ ἔστιν ἐπὶ πάντων ἀμύματα. ut Aristot. pro-
blem. l. 10. c. 18. sive, ut Plin. l. 23. c. 7. quoniam
fici succus lacteus ævi naturam habet: itaque coaguli
modo lac contrahit. quod aliter pavlo Dioicorid. l.
1. c. 149. πικρὸς ἐστὶ γάλακτος, ὥστε ἡ πικρία
λείπει ὅτε πικρὸς, ὥστε πικρὸς. Sed & aliis do-
ctibus havd paucis succus is nobilis, quæ apud eisdem
videre licet. Ad Marci mentem Senecæ de ira l. 2.
c. 10. Non irascitur sapiens peccantibus, quare? quia
scit neminem sapientem nasci, sed fieri. Scit paucis-
simos omni ævo sapientes evadere. quia conditionem
humana naturæ perspectam habet. nemo autem na-
tura sanus irascitur. quid enim si mirari velit, non
in sylvestribus dumis poma pendere? quid si miretur
spinea sentesque non utili aliq̃ fruge compleri? ne-
mo irascitur, ubi vitium natura defendit.

Εὐτὸς ἐλπίσει, χεῖρον καὶ σὺ καὶ ἄνθρωπος τεθνῆσθαι.]
Ita l. 7. § 22. μετ' ὀλίγον ἀμφοτέρω τεθνῆσθε. Se-
necæ de ira lib. 3. c. 41. Nulla res adversus iram
magis proderit, quàm cogitatio mortalitatis. sibi quisque,
ut alteri, dicat; Quid juvat tanquam in æternum ge-
nitos iras indicere, & brevissimam ætatem dissipa-
re? Quid ruimus in turbam? quid certamina nobis
accersimus? quid imbecillitatis obliui, ingentia odia
suscipimus, & ad frangendum fragiles consurgimus?
jam istas inimicitias, quæ implacabili gerimus odio,
febris aut aliud malum corporis vctabit geri. jam
pur accerrimum media mors dirimet. quid tumultua-
mur, & vitam seditiosi conturbamus? stat super ca-
put satum, & pereuntis dies imputat, propiusque ac
propius accedit. istud tempus quod alienæ destinæ
morti, fortasse [havd] *circa tuam est. [*circa Lipi.]
Et rursus: Quid potius vitam brevem colligis, pla-
cidamque & tibi & ceteris præstas. quin potius ama-
bilem te, dum vivis, omnibus desiderabilem, cum ex-
cesseris, reddis. Quid servo, quid domino? quid regi,

quid clienti tuo irascoris? sustine paulum. venit ecce
mors, quæ nos pares faciat. Ridere solent inter ma-
tutina arena spectacula, tauri & ursi pugnam inter
se colligatorum; quos cum alter æternum vexarit, suus
confector expectat. Idem facimus, aligem nobiscum
alligatum laceamus: cum victo victorique finis ægē
maturus imminet. numquid amplius isti cui irascor-
is, quàm mortem optas? etiam te quiescente morietur.
perdis operam: facere vis, quod futurum est. Quid
potius paratæ, quantumcumque superest, transigamus.
sive de ultimis suppliciis cogitas, sive de levioribus,
quantulum est temporis, quod aut ille pœnā suā torgeat-
ur, aut tu malum gaudium ex aliena percipies? jam
ipsum spiritum expuimus interim, dum trahimus.
dum inter homines sumus, colimus humanitatem:
non timori cui jam, non periculo sumus. detrimenta,
injurias, convicia, vellicationes contemnimus, &
magno animo brevia feramus incommoda. dum re-
spicimus, quod aiunt, versamurque nos, jam mortali-
tas aderit. Pervulgatum est illud, ad quod ille re-
spexit, quodque Aristoteles exhibet, rhetor. lib. 2.
c. 21.

Ἀθάνατον ὁρῶν μὴ εὐλατῆε θνητὸς ἄνθρωπος.

Iram atque immortalem mortalis geras.

Sive, ut Gnomolog. vetus;

Ἀθάνατον ἐχθρὸν μὴ εὐλατῆε θνητὸς ἄνθρωπος.

Mortalis odia nē gere immortalia.

Quod latius extulit Euripid. in Philoctet. apud Stob.
tom. 2. tit. 20.

Ὡς ὅταν θνητὸν καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν ἔσται.

Ὅταν περὶ ἡμῶν καὶ τὸ ὄντως ἔσται.

Ἀθάνατον, ὅς τις σαρκαρὸν ἐπίσταται.

Mortale quando corpus est homini datum;

Nec odia debet gerere immortalia.

Quis magistra sapientia natura volet. Grot.

Romanis, ab Hetrulcis missi de Targinto legati,
apud Dionysium Halicarn. l. 5. Δὲν ἀνθρώπων
ὄντας, μὴδὲν ἄλλω τῷ ἀνθρώπινῳ φύσιν πε-
ρεῖν, μὴδὲ ἀθάνατους ἔχειν τὰς ὁρᾶς ἐν θνητοῖς
σώμασιν. Et Marcio mater apud eundem lib. 8.
ubi Deos etiam, per gravia atque atrociora peccantibus
iratos, muneribus precibusque leniri dixerat, εἰ μὴ
σὺ, inquit, ἀνθρώπος, τίς μὴ ἦν θεὸς ὁρᾶς θνητὸς
εἶναι, τὰς δὲ ἡμῶν ἀνθρώπων, ἀθάνατους. Creontamen
apud Sophoclem in Oedip. Colon.

Οὐμὲν γὰρ ὅταν γῆρας ἔσται ἄλλο πλὴν θανέειν.

Ira senectus unica est, vitæ exitus.

Et ulterius etiam Phalaris epist. 51. Τῆς μὲν ἡμῶν
ἀλλαν ἐχθρὰς ὅτι τὴν κακὴν μὲν δεδράκασιν, αἷς πε-
ρεῖν, καὶ ὀπλοδοίμῳ θνητῷ γὰρ ὄντι, ἀθά-
νατον ὁρῶν ἔχειν, αἷς παρὰ πῖνες, & περὶ ἡμῶν.
μὴ τοι, Πύσανθ, εἰς ἡμαυτὴν διαμενέας, εἰ μόνον
ζῶν, ἀλλ' ἔσθ' ἀν' ἀποθανόν, ὃ πᾶσι συμβαίνει τῶν
τετελευτηκόων, ὀπλοδοίμῳ.

Ὅτι δὲ ὄνομα ἡμῶν ἀθάνατον ἐστὶν.] Vide infr.

§ 33, & l. 8. § 25. Hesiod. oper. l. 1. v. 353.

Bucur.

§ 14. 'Ως μέγας] Vide l. 2. § 3.

Ἐναρκανθίσον] Vide l. 2. § 12.

Ἀναλκασθίσον] Verbum idem de Domino Jesu, sed sensu paulum diverso usurpatur, Marc. c. 16. v. 19. Luc. & Act. c. 1. v. 2. 11. 22. Et inde ἀνάλκαστος, de ejusdem ascensione usurpata Luc. Evang. c. 9. v. 51. Verum in istis τὸ ἀνὰ subvectionis significatum obtinet, ut rectè Beza; non restitutionis, uti Budæus & Erasmus de voce altera, sed ratione rationem habet eadem uterque, censuerunt. quum Marco nostro reditum & resurrectionem designet. quomodo & mors Salomoni reditus dicitur sive receptio, ubi corpus asserit ad terram unde sumptum est, reverti, spiritum ad Deum, à quo prodierit, recipi. Eccles. c. 12. v. 7. Vide l. 7. § 49.

Εἰς τὸν λόγον αὐτῶν τὸν ἀπερματικόν] Id est, Deum ipsum, unde decus, & cuius pars es. Laërt. l. 7. in Zenon. de Deo. ὡς περ ἐν τῇ γυνὴ τὸ ἀπερματικὸν ἀφ' ἐξουσίας, ὅτι καὶ τὸν ἀπερματικὸν λόγον ὄντα τὴν κόσμου, &c. Vide & infr. § 21, 23.

§ 15. Τὸ μὲν περὶ αὐτῶν, τὸ δ' ὕστερον] Vide infr. § 47, & 48, & 50. Senec. epist. 99. Respice celeritatem rapidissimi temporis, cogita brevitatem huius spatii, per quod citatissimi currimus. observa hunc comitatum generis humani eisdem tendentis, minimis intervallis distinctum, etiam ubi maximus videtur. Et epist. 49. non possunt longa intervalla esse, in ea re, quæ tota brevis est.

§ 16. Ἐν τῷ δὲ καὶ ἡμερῶν θεὸς αὐτοῖς δόξας] Novi esse videntur argumenti ista: nihil statuo tamen. Possunt autem intelligi, vel de mutatione ac metamorphosi illâ stupendâ, quæ in sapiente suo prædicabant Stoici, & exagitat Plut. in Stoic. paradox. utpote quâ ὁ θεὸς ἐχθιστος αἵμα καὶ κρέας, τήμασιν ἄνω μεταβάλλεται εἰς ἀρετὴν, καὶ γέροντα ἐν βυσσὶ καὶ ἄλγος καὶ λυγρὸν γέροντος, εὐφραδίης, δεινῆς, καλλίμορφος. ὁ κρέας περὶ, δειλὸς αἰετός. ὁ κηλιδαρδεὶς ἐμπληκτός, καὶ αἰμαδής, καὶ ἀκόλαστός, καὶ δειλός, καὶ πένις, καὶ ἀπορὸς, αὐθιμέρερον αἰσάται καὶ βασιλικός, καὶ ὀλβιός. γεροντὸς, σώφρων τε καὶ δίκαιός, καὶ βέλαιός, καὶ ἀδόξος. ἔστι γένεσι φύσις, ἔστι ἡλικία ἐν σώματι νέος καὶ ἀπαλός, ἀλλ' ἐν ἀδανεί καὶ ἀπληρῇ ψυχῇ. καὶ ἀνάνδρως καὶ ἀβεβαίως, νῦν τέλειον, ἀνὴρ φρονήσων, ἰσόθεον διδάσκων, καὶ ἀμετάπτωτον ἔξιν ἐρημίας, καὶ ἐξαιφνης ἡρώς τις, ἡ δαίμων, ἡ θεὸς ἐν θείῳ τῷ καλῷ θυμῷ. vel etiam de vulgi mutabilitate, καὶ περὶ τῶ ἐν μεταβάλλει ἢ ἐν φρεσὶν δακνόντων, supr. § 3. quibus hodie quis bellua aut simia, eisdemque rursus intra paucos dies idem genius aut Deus. Ità Atheniensis populo, ut Aristoph. egit.

Ὁ νῦν μὲν εἰδὼς, αὐτεὶον δ' ἄσμενος.

Si nunc hodie, cras futurus summus est.

De Menedemo Laërt. l. 2. Τὰ μὲν περὶ αὐτῶν κατεφρονέτω, ὡς καὶ λήσας ὑπὸ τῷ Ἐρετῶν ἀνέων. ὕστερον δ' ἐθαυμάσῃ, ὥς καὶ τῷ πάλιν ἐγχεῖται.

συνεῖ. Insigne autem inconstantiae popularis istius exemplum in Christi famulis sacra pagina suppeditat. Paulus & Barnabas Lystris à populo pro diis habitum humanam formam induitis; Ὁι Θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς. iidem paulὸ post λιθάσθέντες, lapidibus impetiti, & pro mortuis jam habitum, extra urbem projiciuntur. Lucas Act. c. 14. v. 10, 18. Contra Paulus idem à Melitenis pro homicida vel facinoroso habitus, quem Nemeſis ultrix à tergo inieceretur, dum viperam è manu pendente conspicatur; mox tamen idem ab iisdem pro numine suspicatur, ubi bestiam absque læsione ulla excussam vident. μεταβάλλονται εἰς ἄλλον θεὸν αὐτῶν ἐπ'. Ibid. c. 28. v. 4, 6. Melius autem hic Gvil. Xyland. Intra decimum diem Deus videberis eis, quæ te nunc bestiam & simium putant, siquidem ad præcepta & venerationem mentis reſectas, &c. quæ Mer. Calavb. quæ è contrario sic extulit; Intra decem dies Deus habebis, si ad dogmata rationisq; venerationem redieris, nihilo te bruto mero aut simia præstantiorem consueunt. Pro Xylandro calculum dabit Epictetus, cuius hæc sunt verba, Enchir. c. 23. quæ & Marcus forſan ob oculos habuit cum hæc scriberet, certè Marci menti explicandæ commentarium exhibent luculentissimum. φιλοσοφίας ἐπιθυμίας; παρακαλεῖ αὐτοὺς, ὡς καταγχαδιστομένους, ὡς καταμνηστικῶν σε πολλῶν, ὡς ἐρήτων, ὅτι ἄνω φιλόσοφος ἡμῶν ἐπαυελήλυθε, καὶ πόθεν ἡμῶν αὐτῶν ἡ ὁρμή; σὺ δ' ὁρμῶν ὡς καὶ μὴ γῆς. ἢ βελτίων σοι φανομένην ὥς ἔχει, ὡς ὑπὸ τῷ θεῷ τέλει καὶ εἰς ταῦτα τῶν χάριων καὶ τῶν ἀμεινῶν, ὅτι ἐν ἐμμένῃ τῷ αὐτοῖς, οἱ καταβλῶντες σε πρὸς τὸν, ὅτι σε ὕστερον θαυμάσουσιν. ἐάν τ' ἡπληθῇς αὐτοῖς, διαλὼν πρὸς τὴν κατὰ φύσιν. Vide ad l. 9. § 34. & l. 10. § 8. & l. 11. § 16.

§ 17. Μὴ ὡς μέγας κέλλων ἐπὶ τῇ] Nec ista cum prioribus videntur coherere. Nè, inquit, tantam annos innumerabiles victurus adhuc, te geras: istud enim, aut ejusmodi aliquid necessariò suppleendum est. Senec. ad Marc. c. 11. Quætos tumultus hoc tam contemptum animal movet? in quantas cogitationes oblitum conditionis suæ venit? immortalia, æterna voluit animo, & in nepotes ac pronepotes disponit; cum interim longa conantem mors cum opprimit. Bernard. ad Eugen. de consider. l. 2. Quæ longiora sibi vitæ metitur tempora, nonne verè ingreditur iter exterminii, transiens vitæ terminos productiori sollicitudine? inde est, quod homines in præſentia à se exules per oblivionem, in alia per inanem sollicitudinem migrant secula, non profutura, imò nec futura. at prudens homo longioris vitæ non abducitur incerto. Vide infr. § 32.

Τὸ κέων ἐπὶ τῇ] Festinandum est: instat à tergo mors. Senec. ad Marc. c. 10. τὸ κέων, mors, naturæ debitum. Synes. epist. 12. εἰ μὴ τὸ κέων ἐφ' ἑαυτῷ.

§ 2. *Supra*. nisi mors praevenisset. Vide l. 2. § 4. & l. 6. § 30. & *infra* § 26.

Ergo vicinus, dum licet esse bene.

§ 18. *Ὁσὼ ἀρχαίαι* ἢ *imō euechiai*. ita *infr.*
 § 24. *εὐχελίστης*. & *l. 12. § 2. εὐχελίστης*.
 Magnam sibi tranquillitatem conciliat, qui aliena di-
 cta, facta, cogitata non arendit. Contrā, ut Rex
 sapientissimus *Prov. c. 26. v. 17. Prebenitis auri-*
bancanem, qui liti alienae immiscet se. In eufimodii
 ergo homines quadat diversum à Zenobio ac Svi-
 da relatum, 'Αρσεὶ Ἀρσῶ περὶ ἡμετέρας ἐν λῶ, διὰ
 αὐτῶν ἐξελθόντες ἐρεῖλο. Lydo negotiis cum nulla ef-
 fent, foras profectus conquisivit. Vide ad lib. 2. § 7.
 & *l. 3. § 4.*

'Αλλὰ πόρρω ἢ αὐτὸς μετῴ] Vide ad lib. 2.
§ 8. 13.

H $\chi\tau\iota$ τὴν ἀγασθῆν] *Xylandro libens accedo*, 2
 q̄i pro ἀγασθῆν, Ἀγασθῆνα subitituit, cujus illud, τὸ
 μέλαν ἦδ' ἔσθ' q̄d loquitur, fuerit. Annot. Lugd. am-
 pliūs mutat, vultq̄, δὲ $\chi\tau\iota$ τὴν Ἀγασθῆνα. Verūm
 D. Junius ἀγασθῆν illud retinendū censet: totūmq̄
 locū, ut mox diceret, reconcinnat.

Mē uelut 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 840. 841. 842. 843. 844. 845. 846. 847

Est ne *perpetuus*] quæ ad lineam ductam. Sic
Tertull. adv. Marc. l. 4. c. 17. *Linea insistere*, pro
instituto persistere ac permanere. & adv. Hermo-
gen. c. 39. *Lineæ excludere*. pro, ab instituto &
proposito decernere & divergere. quod à re Geometrica
tractum censet Hadr. Jun. cent. 6. adag. 75. à re
Gymnica, Petr. Fåber agonist. l. 2. c. 7. cui pos-
tius accedo.

Τέλειον ὁρὸν] Ita l. 5. § 14., κατεώσας ὁ-
μοιωται, πλεῖ ὁρὸν τῆς ἐδῆ συναντησας. god
l. 8. § 57. κατ' ἐνθῆ θέρεται. & l. 10. § 11. ἐν-

Deiā *in* *apocryph.* Apostolus ad Galat. c. 2. v. 14.
opponitur. sicut Lucas, sed citra metaphoram isti-
usmodi, Act. c. 16. v. 11. & c. 21. v. 1. *supra*
ponitur.

M^o Δεξιμύμων] *Non vagum.* Xyl. nunc in
 hanc partem, nunc in illam procurentem, & incerto
 quodam aestu jactatum & abreptum, & quasi
 disiectum. quod in laeris. Scripturis occurrit toties
neque ad dextram neque ad sinistram, i. e. ne utrobique
 declinando. *Deur. c. 2. v. 27. & c. 5. v. 32. &*
c. 17. v. 11. 20. & c. 28. v. 14. Prov. c. 4. v. 25.
26, 27. Job. c. 1. v. 7. & c. 23. v. 6. Reg.
hist. l. 1. c. 6. v. 11. & l. 2. c. 2. v. 19. 21. &
l. 4. c. 22. v. 2. & Annal. l. 2. c. 34. v. 2. Elij.
c. 30. v. 21. quia ὁδεῖν ὁδεῖν præcesserat. Potest
 tamen ab oculorum affectione sumptum esse; eā ni-
 mirum, quam Galen. *comment. in Hippocr. prognost.*
l. 1. p. 107. dicit testatur, quod oculi sunt ἀσκήτοι, &
 κινεῖσθαι διὰ τούτου, id vidium aliquando infirmum,
 aliquando est adventitium. de isto Hippocr. *prænot.*
Colic. §. 218. περιεῖν ἔν τὸ τὰς οφθαλμῶν πικρὰ
δαρύνειν. hoc est, ὁδμαλὺς Δεξιμύμων ἔχειν.
 Et hic allusum fuerit, si μελίσθον retineatur.

§ 19. Ο μετ' αὐτὸν ἰσχυροτέρως ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ
 Recundi meritis digna vanitas illorum, q̄ de nomi-
 ne suo propagando & ad posterōs transmittendo soli-
 citē satagunt. nec tamen, qm̄ sui sit memoriā reli-
 cturus, cūm & in honorem numinis & in bo-
 num publicum conducat, incuriosum prolius esse
 quāquam fas est. Optimē Plato *epist.* 2. Ἀνάγκη
 γὰρ, οἷς ἐστὶν, μέλειν ἑαυτῶν καὶ τὰ ἔσθια χεῖρα
 ἱκανῶς καὶ τοῦ χρόνου κατὰ τὴν φύσιν, οἱ μὲν
 ἀνδραγαθῶς ἐσθίουσι ἐν ἐργασίᾳ, οἱ δὲ αὐτῶν, οἱ δὲ
 ἀποκρίονται, πᾶν πείνῳτες, ἕως αὖ εἰς τὸν ἔσθια
 χρόνον ἐν ἀνάσσει. Vcrūm ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ μετ' αὐ-
 to, est rei alicui nimioꝝ addictum esse. ut ad cam q̄si
 attonitus & pertulius consistas, aut saltem pro re exi-
 mia & admiratione dignā habebas : q̄modo erga sa-
 mam posthumam afficis est a ratione omni alienum.

Socrates apud Platonem in *Phalone*, *σάγεισιν*
definit, τὸ πλεῖ τις ἐπιθυμίας καὶ ἐπιβουλῆς, ἀλλ'
ἐλιγώτερος ἔχειν αὐτὴν κομίας. Cupidiniibus non esse
vehementius additum, sed parvi pendere & modeste
habere. *Aristot. hist. animal. l. 6. c. 18.* καὶ πῶ-
τον ἢ ἡβὴν ἑλάν κοινόν, τὸ πλεῖ πῶν ἐπιθυμιῶν
καὶ πῶν ἰδούλων ἐπιβουλῆς, πῶν δὲ τῆς ἐχέας μά-
λιστα. *Ibid. l. 9. c. 8.* Ὅπου ἢ σφάραγς, καὶ οἱ πύ-
θνης, καὶ οἱ ἐργαῖες ἐπιβόλῳται ἀπὲρ πῶν ὀρίων
αὐτῶν, οἱ περὶ ἀνδροφίλιας ἐμπύκται, καὶ πολλὰς κα-
τακτείνοντες οἱ πῶν κακὰ καὶ. *quod Plin. l. 10. c. 33.*
verit; *Rabie quidem tantā feruntur, quomodo Flacc.*
serm. l. 2. Sat. 3.

Infantē veteres statuas Damascippus emendo.
hoc est, ἐπὶ τῶν πρὸ τοῦ ἀνδραγαθῶς. Marcus ipse
l. 1. § 6. μὲν πρὸ τοῦ ταῦτα ἐπὶ τῶνδε. nō
rebus istiusmodi addictum esse.

Ἐπεὶ δὲ μνησθέντες] Vide ad l. 2. § 17. & infra § 35.

Δι' ἐπὶ τῶν αἰώνων] Per ætæternitatem inani famâ. Xyl. ut de gloriam ambientibus dictum sit. non accedo. hunc enim jam rebus humanis exemplum præsumit. Melius Cal. per admirantes. alius est ὁ περὶ τῶν ὑπερβυζίων ἐπὶ τῶν αἰώνων, qd de fama post-huma laborat, & circa eam insanit quodammodo. alii δὲ ἐπὶ τῶν αἰώνων ἱστῶν, qd cum viâ jam functum admirantur, celebrantque quasi cum stupore quodam. Heraclitus apud Plut. de leg. Poet. Βλαδὲ δὲ ἀνθρώπων ἐπὶ τῶν αἰώνων λόγῳ ἐπὶ τῶν αἰώνων, qd idem lib. de audient. ἡ δὲ δαίμων ἵστων esse ait, cerum qd nihil non admirari laudibusque offerre solenne habent.

Τὴν δὲ τὴν αἰώνων] Senec. epist. 77. Ad nos nihil pertinebit posterorum sermo. Boeth. Consol. l. 2. c. 7. Quid est qd ad præcipuos etiam viros, qd virtute gloriam petunt, de fama post resolutum morte supremâ corpus attineat? nam si, qd nostræ rationes credi videntur, toti moriuntur, nulla est omnino gloria: cum is, cuius ea esse dicitur, non exstet omnino. Sin vero sibi mens bene conscia terreno carcere resoluta, cælum liberaperit, nonne omne terrenum negotium spernet, qd se, cælo fruens, terrenis gaudet exemptam? Festive lulsit in hanc mentem, quisqis fuit, Antholog. l. 3. c. 6.

Ὅμως μοι τίς ἴστω τῶν αἰώνων δέ μοι ἐς τίς τῶν αἰώνων Κλεῖν δ' εἰμὶ γένος. ἐν γὰρ ἀφαιρέσει τῶν Ζήτων ἐν δὲ αἰώνων. Et γὰρ ἀφαιρέσει;

Κεῖμαι δ' ἐν δὲ αἰώνων. τίς πνι ταῦτα λέγει; Περί τὸν αἰώνων τίς ἴστω;] siquidem, δέξαι δὲ ἀδελφῶν εἶναι. ut sup. l. 2. § 11. Deinde; ut Aristot. ethic. l. 1. c. 5. Δοκεῖ ἡ πνι ἐν τοῖς πρῶτοις μᾶλλον εἶναι, ἢ τῶν πωμωμένων. itaque non est δικαίον π. Vide infra § 20.

Δι' οἰκονομίαν τινά] hoc est. ὡς μὴ μόνον πνι εἶναι, ἀλλὰ καὶ ἀδελφῶν πνι εἶναι. Clem. paedag. l. 3. c. 11. Itaque Julian. de viduit. c. 22. Nobis necessaria est vita nostra, aliis fama nostra. Et Avg. nom. ad fratr. in crem. orat. 52. Conscientia nobis necessaria est, fama proximo: qd conscientia fidens famam negligit, crudelis est. Verum ut nostri mentem melius allegamur, dogma Stoicum περὶ δέξαι καὶ ἀπαιρῶν, sive de fama & laude, penitus pavlō est introspicendum. Illi, ut Laërt. l. 7. in Zenone, ἐν τοῖς ἀδελφῶν, i. e. in rebus mediis, qd nec bonæ nec malæ sunt, ista ponebant: qd & noster facit, l. 2. § 11. Verum ἀδελφῶν illa cum distinguerent, in τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεύτερον, in prapositione & rejectione, ut Cicero vertit: de quibus vide ad l. 3. § 11. in prapositione, i. e. qd estimationem & pretium aliquod habebant, ut Senec. de beat. c. 22. τὸ ἐν δέξαι habebant. Cum autem rursus prapositione sive prapositione illa in tres ordines dispelecerent, ut quædam per se prapositione dicerentur, quædam propter usum, quædam propter utrumque περὶ τῶν ἐν δέξαι, de bonâ famâ, in quo trium istorum ordine ei sedem tribuerent,

inter se Stoici dissentiebant. Siquidem, ut Cicero de finib. l. 3. § 57. Chrysippus & Diogenes, Utilitate detractâ, nō digitum quidem ejus cruciâ porrigendum esse dicebant, (atque hoc est, qd Marcus hic dixit, εἰ μὴ δι' οἰκονομίαν τινά) qd autem post eos fuerunt, cum Carneadem sustinere non possent, Propter se prapositionem & sumendam esse dixerunt, esseque hominis ingenui & liberaliter educati, velle bene audire, a parentibus, a propinquis, a bonis etiam viris, idque propter rem ipsam, non propter usum: dicuntque, ut liberis consultum volumus, etiam si posthumum futuri sint, propter ipsos; sic futura post mortem fama, tamen esse propter rem, etiam detractâ usu, consulendum. Verum si cui otium & animus est, adeat Senecæ epist. 102. in qâ is de claritate, eam à fama secernit, utrum bonum sit necne, argutiolis Stoicis adscitis, fusillimè disceptat. Dio quidem, Præf. orat. 24. Ἐπεὶ τὸ γὰρ ἐπαινεῖσθαι καὶ εἶναι τὸ ἀπὸ ἀνθρώπων, οἷός περ εἶσιν οἱ πολλοί, ἢ τὸ δῶκεν ἐν τοῖς τοῖς αἰῶσι, ἢ τὸ ἡδύναι, ἢ δὲ ἐν ἀνδραγαθίᾳ περὶ ἐν δαίμονι, τὸ πρῶτον καὶ μὴ ἐν ἡλικίᾳ, καὶ ἐπὶ πένος ἔχον. Attamen, ut Galen. therap. lib. 7. c. 1. Ὁ γὰρ τοι ἐστὶ πῶλον ἀνθρώπων ἐπαινεῖσθαι, εἰς τὴν ἡλικίαν τινὰς ἐπὶ τῶν αἰώνων ὅρανον εἰσὶν ἵσταται τοῖς ἡσυχίᾳ ἀποδυνάμει καὶ ἐν ὁρίῳ, ὡς περ ἐστὶ ἐπὶ τῶν αἰώνων. Marcus ipse etiam si hanc multum istud alioqi facere videatur, l. 3. § 16. & infra § 51. hac tamen ratione, prout testatur Capitolinus, Erat fama sue curiosissimus: & malè loquendum dicitur, vel licetis vel sermone respondēbat. idemque, Nihil magis timuit & deprecatus est, qm avaritiæ famam: de qâ se multis epistolis purgat. Nec silentium hic Chrysippi illud in lib. de rhetoric. Ὅπως φιλοφύσων καὶ πολλὰ δέξαι τὸν σαρῶν, ὡς καὶ τὸ πᾶν τε ὅτι καὶ ἀγαθὸν, καὶ τῆς δέξαι, καὶ τῆς ἀπαιρῶν. Plut. de Stoic. contradiet. c. 1. dum nimirum ad aliorum rationem captivum se accommodat. Estq; ista etiam οἰκονομία τις, ut Marcus hic loquitur. Vide ad l. 11. § 18. Πολλὰ καὶ οἰκονομίαν γινέσται.

Πάρεσ γὰρ νῦν] Xyl. Omittit enim naturæ munus huic tempori non conveniens, de quo suo loco erit differendum. Verum ista ex contextibus verbis qd ratione erui possint non video. Lego itaq; πᾶν. omittis enim nunc & amittis, τὸν φυσικὸν δέξαι, qd natura tibi concessit. nimirum, ut qd tui est officii agas, tuâ solius conscientia contentus degas, omniâque tua in te reposita habeas. ut supra § 3. 8. & l. 2. § 11. 13. & infra § 29. sic infra § 32. ἀφαιρῶν πᾶν τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν καὶ ἀποδοῦναι, καὶ τὴν ἀφαιρῶν. & lib. 6. § 16. τὸ κατὰ τὴν ἰδίαν κατὰ τὴν κατὰ τὴν κατὰ τὴν, καὶ ἰπῶν. Vide l. 5. § 36.

Ἄλλοι τινὲς ἐξ ἑτέρων λόγων λαμβάνουσι.] lego, ἐξ ἑτέρων. dum ab alterius sermone pendes. nisi si placuerit cum D. Bootio legeres παρέντες, & ἐξ ἑτέρων λόγων, omittimus qd nostrum est, dum alterius rei, qd

ἢ αἰ ἄνθρωποι, &c. Respexit & Tacitus in Agricola, ab eodem adductus; (quem tamen nemo, opinor, Stoicum fuisse suspicabitur) ubi ait; si, ut sapientibus placet, non cum corpore extinguuntur animae Magnae. Nam quod, ut Seneca epist. 57. existimabant animam hominis magno pondere exire, perire non posse, & statim spargi, quia non fuerit illi exitus liber. quod & Staius Theb. l. 6. de avriseruatore montis ruinā oppresso;

—latet intus, monte soluto

Obvius, ac penitus fractum obductumque cadaver Indignantem animam propriis non reddidit astris. Ridet ac refutat Senec. ibid. Quammodum enim, inquit, flamma non potest opprimi: nam circa id diffugit, quod urgetur: quammodum n. aer verberare aut istu non laeditur, nec scinditur quidem: sic animus, qui ex tenuissimo constat, deprehendi non potest, nec inva corpore affligi: sed beneficio subtilitatis suae, per ipsa, quibus affligitur, erumpit. Servius verò, unde habeat, nescio, quod de Stoicis asseruit ad *Æneid.* l. 3. dicere eos tam diu durare animam, quamdiu durat & corpus. ideoque *Ægyptios* sapientiae peritos, condita diutius reservare cadavera, (quasi scilicet à Stoa dogma istud arripuerint) ut anima multo tempore perduret, & corpori sit obnoxia, nec citò ad alia redeat.

Μετακίνησι, ἢ ῥέντωι, ἢ ἐξάπλωσι J Non ergo usque ad *εμπύρωσιν*, sive conflagrationem, ut illi superius adducti, permanere vult Marcus noster: sed solvi, immutari, refundi, redaccendi, ut aliis succedentibus & subeuntibus quotidie locum faciant: prout de corporibus dixerat in terram resolutis. Atque hoc est fortasse quod Epiphanius voluit, ubi de Stoicis dixit. l. 1. h. v. 5. μεταγγραμῆς τε ψυχῶν ἢ μεταπηρωμάτων. ἢ δὲ ἂν πάλιν ἐκδύσους ἢ ἀνὰ πάλιν ἡνωσάσας. Et ex Epiphanio Joan. Damasc. in lib. de haeres. Stoici animum de corpore in corpus migrare volunt. Quod nomine Pythagoreis adiungit Stoicos Lactantius *instit.* l. 3. c. 18. Superesse animam post mortem Pythagorici & Stoici dixerunt: ceterum non nasci, sed insinuari in corpora, & de aliis in alia migrare. Ambigit certe Seneca epist. 65. Semel, inquit, haec mihi videnda sunt, an sepe. Verum aliud longè hac in parte Stoicus noster hic, quam Pythagoras olim censebat. nec consentiunt sibi invicem in Stoicorum dogmate recensendo, aut Epiphanio Lactantius, cum ille animas dicit *ἀνὰ πάλιν ἡνωσάσας*; iste, non nasci, sed insinuari duntaxat; aut etiam sibi ipsi Epiphanius, in eo quod subjungit; *μὴ εἶναι ἢ τὴν ἢ ἀθάνατον τὴν ψυχὴν ἢ ῥέντωι* quomodo enim immortalem statuunt, quam nasci sapius contendunt? Utrumque verò Stoicis falsò tributum ab Epiphanio asserit Dionysius Peravius. Habent tamen aliquid Stoici dogmati Pythagorico affine, quod ex animarum materia quasi

conflata & recocta novas procudi & produci statuunt. Verum hac ratione, non magis anima quam corpori immortalitatem asserunt, non minus animae quam corpori corruptionem & mortalitatem adscribunt. Atque hac ratione forsitan accipi voluit, quod, referente Luciano, Demonax Cynicus, interroganti, εἰ ἀθάνατος ἡ ψυχὴ, respondit, ἀθάνατος, ἀλλ' ὡς πάντα. Vide l. 8: § 18. Tale quid & Oraculum apud Stob. tom. 1. l. 1 tit. 4. de Animis;

10 Ἄλλο δ' ἐξ ἀλλὰ ἡνωσάσας, ἢ ἀναβλάσας, ψυχῆν τὴν ῥέντωι ὅπως ἀποσπέρμασι κενούσι.

Ex alio tamen est alius, semperque novatur,

Natura insinuans sese genitalibus arvis. Grot.

Servius interim, loco superius recensito, Stoicos ait mediam viam secutos, cum Plato animam perpetuam dixerit, & ad diversa corpora transire facere statim pro meritis vitae prioris: Pythagoras verò, non μετεμψύχων, sed παλιγγενεσίαν esse dicat, hoc est, redire, sed post tempus.

20 Ἐξάπλωσι J connectuntur. Xyl. perperam. Verto, accenduntur, vel succenduntur. Senec. pariter epist. 54. Nos quoque, & accendimur, & extinguimur. Allusum est ad eorum dogma, quod animam igneam statuiebant. in quo censu cum aliis haud paucis & Stoici. Plut. de Philos. placit. l. 4. c. 3. de Animae natura: Οἱ δὲ Ἀναξαγόρῃ ἀερεῖδι ἐλεγον. οἱ στωικοὶ πνεῦμα θερμὸν. Δημόκριτος πυρῶδες σύγκριμα. Stob. tom. 1. l. 1. tit. 46. Ἀναξαγόρῃ, Ἀναξίμανῃ, Ἀρχέλαῳ, Διογένηι, ἀερεῖδι.

30 Οἱ στωικοὶ, πνεῦμα θερμὸν, θερμὸν. Παρωδίδης ἢ ἢ Πύθακος, πυρῶδιν. Δημόκριτος, πυρῶδες σύγκριμα. Ἀδελφίππος, ἐν πυρὶ εἶναι. Διογένης δ' Ἀπολλωνιάδης, ἐξ ἀέρος. Ἰππὼν ἐξ ὕδατος. quo loco pro Πύθακος leg. Ἰππύσιος. Sic enim Theodoret. *therap.* l. 5. Ἀναξίμανῃ ἢ Ἀναξίμανδρῃ, ἢ Ἀναξαγόρῃ ἢ Ἀρχέλαῳ, ἀερώδιν τῆς ψυχῆς τὴν φύσιν εἰρηκεῖν. οἱ δὲ γε στωικοὶ, πνευματικῶς, πλεῖστον μετέχουσιν τοῦ θερμοῦ. Παρωδίδης ἢ ἢ Ἰππύσιος ἢ Ἡράκλειτος πυρῶδιν ἢ ἢ Ἡρακλείδης,

40 φωτεινῇ Ἐπίκρῃ ἢ τετάρτῃ πᾶν ποιότητων κράμα, πυρῶδες ἢ ἀερώδες ἢ πνευματικῶς ἢ τετάρτη τινος ἀκαταμελέου ἢ ἢ Ἐμπεδοκλῆς, κρῖμα ἐξ αἰθερώδους ἢ ἀερώδους ὕλης. Κεῖται ἢ, ἐξ αἵματος ἢ ἐξ ὕδατος. De Democrito etiam Aristot. *de anim.* l. 1. c. 2. πῶς πῃ ἢ θερμὸν εἶναι αὐτῶν εἶναι. Tertull. *de anima* c. 5. Animam effingunt Hipparchus & Heraclitus, ex igni; Hippon & Thales, ex aqua; Empedocles & Crinitas, ex sanguine; Epicurus, ex atomis; Critolaus & Peripatetici ejus, ex quinta nobis

50 scio quae substantia: Stoici, penè nobiscum, spiritum praedicant; verum hunc igneum. Apud Laërt. l. 7. Zeno & Posidonius, Πνεῦμα ἐνδεσμευὲν εἶναι τῇ ψυχῇ. Galen. *de anim. seq. corp. temperat.* c. 4. Stoicis animam esse κρῖμα ἐν συμμεστέῃ ἡνωσάσας τῆς ἀερώδους ἢ πυρῶδους ὕλης. Cicero *Tuscul.* l. 1. Zenoni Stoico animus ignis videtur. Et de natur.

Deor.

gat, incertum planè se prodit; nunc in hanc partem, nunc in alteram inclinans, prout argumenri, in quo versabatur, ratio trahere aut prepillere videbatur. Polybium de fratre defuncto compellans, c. 28. Nè invideris fratri tuo: quiescit tandem tectus, tandem æternus est. fruitur nunc aperto & libero celo: ex humili & depresso in eum emicuit locum, quæ ille est, qui solutus in eum animas beato recipit sinu. Erras: frater tuus non perdidit lucem, sed securiorem sortitus est. non reliquit ille nos, sed antecessit. Helviam matrem de filii exilio moerore plenam refocillans; c. 17. Qualem me cogitas, accipe. latum ac alacrem, velut optimis rebus. Sunt autem optima, quæ animus ad summa prorumpit, & pulcherrimo divinorum spectaculo fruitur, æternitatisque sue memor, in omne quod fuit, futurumque est omnibus seculis, vadit. Marcia de filii excessu dejectæ animum erigens c. 25. Non est quod ad sepulorum filii tui curras. pessima ejus, & ipsi molitissima istuc jacet, ossa cineresque: non magis illius partes, quàm vestes, aliisque tegumenta corporum. Integer ille, nihil se in terris relinquens, fugit, & totus excessit: præliumque supra nos commoratus, dum expurgatur, & inhaerentia vitia strumque omnem mortalis ævi excutit; deinde ad excelsa sublatum, inter felices currit animas, excipitque illum cæus sacer, Scipiones, Catoque, utique contemptores vitæ, & mortis beneficio liberi. & quæ sequuntur. Lucilio itidem ubi animum vult addere, & adversus mortis formidinem confirmare, epist. 102. Cum venerit dies ille, qui mixtum hoc divini humanique secernat, corporis hoc ubi inveniri, relinquit: ipse me diis reddam. nec nunc sine illis sum, sed gravi terrensque detineor. per has mortalis ævi moras, illi meliori vitæ longiorique procluditur. quemadmodum novem mensibus nos tenet maternus uterus, & præparat, non sibi, sed illi loco in quem videmur emitti, jam idonei spiritum trahere, & in aperto durare: sic per hoc spatium, quod ab infamia patet in senectutem, in aliam naturæ sumimur partem. alia origo nos expectat, alius rerum status. nondum cælum nisi ex intervallo pati possumus. Proinde intrepidus horam illam decretoriam prospice: non est animo suprema, sed corpori. Dies iste, quem tanquam extremum reformidas, æterni natalis est. Depone onus. quid cunctaris, quasi non prius quoque relicto, in quo litescas, corpore exieris? Hæres, & reluctaris. tum quoque magno nisu matris expulsus es. gemis, ploras. & hoc ipsum flere, nascentis est. sed tunc debebat ignosci. rudis & imperitus omnium veneras: ex materno viscere calido mollique fomento, assavit æva liberior. Nunc tibi non est novum separari ab eo, cujus antè pars fueris. ego animo membra jam supervacua dimittis, & istud corpus inhabitatum diu pone. si inde tur, obstruitur, abolebitur. quid contristaris? ita solet fieri. pereunt semper velamenta nascentium. quid ista sic diligis, quasi tua? isti operus es, Veniet, qui te recedet, dies, & ex contubernio sædi atque olidi ventris

educat. Hinc nunc quoque tu, quantum poteris, subvolas jam hinc alius aliquid sublimiusque meditare. Aliquando natura tibi arcana reteguntur: discuntur ista caligo; & lux utique clara percuciet. tunc in tenebris vixisse dices, cum totam lucem totus aspexeris: quam nunc per angustissimas oculorum vias obscure intueris, & ita non admiraris tam procul, quid tibi videbitur di-
 10 rina lux, cum illam suo loco videris? hæc cogitatio nihil sordidum animo subsidere finit, nihil humile, eternitatem proponere. Vides, quam magnanimitè, quam magnificè se effert, dum mulierculis solamina adhibet: dum Lucilium suum altius erigere conatur: dum Tyranni liberto foedissime adulatur: os præcis
 20 Nam veræ voces tum demum pectore ab imo
 Ejiuntur, & eripitur persona, manet res.)
 Quid reverà Seneca ipse hac in parte senserit? Audi Lucilium suum alibi sic alloquentem, epist. 54. Vni morbo quasi assignatus sum. satis aptè dici suspitum potest. nullum mihi videtur molestius. aliud enim quicquid est, agrotare est. hoc est animam agere. itaque medici hanc, meditationem mortis vocant. facies aliquando spiritus ille, quod sæpe conatus est. Ego verò
 30 in ipsa suffocatione non desisti cogitationibus lætis ac fortibus acquiescere. Quid hoc est? inquam. tam sæpe mors experitur me? faciat. at ego illum diu expertus sum. Quid? inquis. antequam nascerer. Mors est, non esse. id, quod antè fuit: sed quæ sit, jam scio. (ita sunt distinguenda, quæ in excusis, serie continuata, sensu nullo bono, leguntur) hoc erit post me, quod ante me fuit. Si quid in hac re tormenti est, necesse est & fuisse antequam prodiremus in lucem: atque nullam sensimus tunc vexationem. Rogo, non stultissimum dicas, si quis existimet lucerna pejus esse cum extincta est, quam antequam accenderetur? nos quoque accendimur, & extinguimur: medio illo tempore aliquid patimur: utrinque verò alia securitas est. Libet illud Tragicæ Phœnissis hic usurpare,
 40

Ὅ δ' Ὀδυσσεύς τῷ ἡπείρεϊ ἐὺνδ' ἔμαλε
 & Homericum illud Odyssei, π. v. 181.
 Ἀλλ' ὅς μοι, ἔειπ', ἐπαύνης νέον, ἢ πάλαι δαί.
 quantum enim Seneca iste ab illo mutatus, qui de anima immortalitate tam erectè, tam elatè diserebat; tam disere, tam clarè, tam fidenter pronuncia-
 50 bat? Etenim quid ista sunt aliud quam quod Euripides Troad.
 Τὸ μὴ θνῆσθαι πρὸ θανάτου ἴσον λέγει.
 Non esse natum, & mortuum esse, idem puto.
 Quod Lucretius l. 3.
 Recipio item, quam nil ad nos antea aetas vetustas
 Temporis æterni fuerit, quam nascimur, antè.

Hoc

istorum incerti, istis tamen etiam ad mortem usque illaborandum atque inharendum censuerunt.

Οὐκ ἔστιν ἐν τοῖς περὶ τὸν σῶματι J Allusio se videtur huc in dogmate Pythagorico explicando Ovidius *Metamorph.* l. 1. 5. v. 84.

Heu, quantum scelus est in viscere viscera condit;
Congestoque avidum pingescere corpore corpus?
Claridis de Metio Sufficio Ennius *annal.* l. 2. apud Priscianum, l. 6.

Fulturis in sylvis miserum mandabat hominem.
Heu, quam crudeli condebat membra sepulcro?
Lucretius l. 5. de homine à feris dicerpto ac depastis

Pabula viva feris praebebat dentibus haustus,
Viva vilens vivo sepeliri viscera busto.

Attius Atreo, apud Ciceron. *Offic.* l. 1.

Natis sepulcrum est ipse parens.

Nato de Tereo *Metamorph.* l. 6.

Flet modo, seque vocat bustum miserabile nati.

Lycophron. de Pelope:

Ὅν πάμπαν ἐν χαμαῖσιν ἐνθάδε ποτὶ
Ἑρμῶν ἑκινῶς θύειν ἐξήρθεες,
Ἀσπρὰ μισόλασ' ἐπύλεδον τέρφ,
Τὸν ὠλενίτῳ χόρδον ἐνθαυμάδην.
Cujusque avum quendam in molaribus suis
Hercynna Educa, quae gemit soccispitam,
Fartim minutal frendicans, tumulto indidit,
Humeri vorax opulata cartilaginem. Scal.

Idem de cadaveribus à feris dilaniatis & devoratis:

Πολλὸν γὰρ ἐν σπλάγχνοισι τυμὸς δάσεται,
Βωθεὶς πολυτρεχισι χαμπῶν γνάθοις
Νήεθμος ἑσπῆς.

Nam plurimarum ventre funcrabitur
Serratidentum faveo camparum abditum
Examen ingens.

Et de Saturno:

Τύμβῳ γὰρ ὡς κέντρωες ἀμύρσαν ἀποεῖς.
Probris sepulcrum triste semiferus sua. Jof. Scal.

De se Ignat. ad Roman. *κολακδουτε τοῖς θύειν,*
ἵνα μοι τέρφ' ἵκωνται, καὶ μὴδὲν καταλείπωσι
τῷ τῷ σῶματι μὲ, ἵνα μὴ κοιμηθεῖς, σαρὶς πνι
ἐνρεθίσσωμαι. Val. Max. de Artemisia l. 4. c. 6.

Quid de illo inclyto tumulto loquere, cum ipsa Mausoli
vivum ac spirans sepulcrum fieri concupiscit, eorum
testimonio, qui eam extincti ossa potione aspersa bi-
bisse tradunt? Apul. *fab. Miles.* l. 5. At hic jam
tua est existimatio, utrum sororibus pro tua cara sa-
lute sollicitis adsentiri velis, & declinatâ morte no-
biscum secura periculi vivere, an servissima bestia
sepeliri visceribus. Quintilian. declamat. 12. & estu-
ant adhuc intra pectus sepulta ventribus nostris co-
gnata viscera. Nicol. Clemang. *epist.* 33. Patre
in Scropharum alvis impiissimâ crudelitâ sepulto.
Neotericus innominatus;

Alit cadaver alites, alit foras;

Vivum sepulcrum mortuo sic obrigit.

Prout & Andreas Caesar in *Apocal.* c. 16. A cani-
bus devoratos, canum ventres viva sepulora fortitos.

Quod *Ἰσχυρίαν τὰς γλῶσσας*, Diogenes dixit. Stob. *tom.*
2. tit. 123. eò quòd Hyrcanis id solenne in propin-
quis suis; qui & eo fine canes alebant, quos κυνίας ἐν-
ταφίς nuncupabant. Ex Onofreio Strabo *geogr.* l.
11. Hâc ratione γῆρας, ἐμφυζοι τὰς γλῶσσας Gorgiae
dicti: quem eo nomine perstringit Hermogen. de
ideis l. 1. c. 5. & Dionys. Longin. de *sublim.*

Ven-
ter item τέρφ' & τέρφας, non bustum aut sepul-
crum tantum, ut suprà, sed Orous & Tartarus. Plur.
Convin. τῷ γὰρ ὅτι τέρφ' ἐστὶ τὸ μίσγμα τῆς σα-
ρκὸς ἡμῶν, καὶ ὁ πέρτατος ὡς ἐν Ἀδὰμ, θεινὸν πνεῦμα
ἐνθάδε, καὶ πάλιν ὡς ἐν πνεύματι συμπεφυ-
κός, καὶ νεκρὸν ἀνέστη. Ciborum conditura, ἐν-
ταφιασμός. Idem de usu carn. orat. 1. Ἡμεῖς θ'
ἔσθ' ἐν τῷ μισγρῷ πνεύματι, ὥς ὅσον τὸ κρέας
ἀναμεινῶμεν, εἴτα πάλιν ὡς αὐτὸ τὸ ὅσον ἐν-
θάδε, ἀναμεινῶμεν, ὅσον, μέλι, γάλα, &c.

20 ὅς θ' ἡδυσμασι (νευκαίσι, Ἀρεσκαίσι, ἀσπρῶν ὡν-
τας νεκρὸν ἐνταφιάζοντες. Et Porphyry. de absti-
nenti. l. 2. Ἡμεῖς γὰρ ὅσον πέρτατος ἱερὸς, αὐτὸς τέρφ'
γίγνεται νεκρὸν συμμάχων ἀσπυρίαι; Ità de-
nique de Jona à balena absorpto Basil. Selevc. orat.
12. ἢν Ἰωνῶς ἐν ζῶντι τέρφ' ἐξείμειν, νηχέ-
ρον ὡς ὁ δὲ δεισιμαστικὸς, ἐκινῶμεν ὡς ἐν ζῶντι
νῆα χρεὼν ὡς ὁ δὲ, νεκρὸν πνεύματι, & ζῶντων,
ὡς ὁ δὲ πέρτατος δεισιμαστικὸς.

Καὶ ὡς δὲ γὰρ ἡ γὰρ αὐτὴ J forsan αὐτὴ,
ut de ventre intelligatur: alioqui de terra sumen-
dum fuerit. De ventre autem festivè Diphilus in
Parasito apud Athen. l. 6.

—ταλαιπωρεῖσιν ἐξ ἐνθάδε γὰρ
τῆς γὰρ, εἰς ἣν αὐτὸν ἀν' πάντ' ἐμείλεις,
Ἀλλ' ἔχ' ἔπειτα ἀργεῖον. ἐν πῆλ' ὡς ἐστὶ
Ἄρτος ἀν', ἀλλ' ἔχ' ὡς ὡς, ἢ διαρθεῖς
Ἐἰς σπείρει μάλ' ἐμείλεις, ἀλλ' ἔχ' ὡς
Ὀνείδιον εἰς λήννον, ἀλλ' ἔχ' ὡς
Ἐἰς τῷ θεῷ ἐξείμειν ἢ τῷ τῷ εἰσφορεῖς
τὰ πάντ' αὐτῶν ἐξ ἐνθάδε ὡς ὡς ὡς.

—nam certè ventre nihil est miserius:

In illum cuncta conjicis: at in vas aliud
Idem non licet: panem fers in mantica,
Fus non fers, aliter manticam corruperis:
In utrem villum immittis, non & carabum.
At in illum Diis invisum compingi solent
Etiam quæ inter se nil habent commercii. Geor.

Alius quidam:

Heu, quam stupenda nos agit voracitas!
Quid serarimve, pecorisve pascitur,
Quid volucrum acrem pennis quatit,
Quid profunda piscium maria incolit,
Quid reponit terra frugum, fructuum,
Nostris id omne ut sepeliatur ventribus?
Seneca *epist.* 89. Profunda & insatiabilis gula,
hinc maria scrutatur, hinc terras, alia hamis, alia la-
gis.

Aerem, q̄i ventus est, & nubes, himber postea,
Atq̄ ex himbre frigus; ventus p̄st̄ fit, aer denuo.

Hæc propter Jupiter sunt ista, q̄a dico tibi.

Pertinent & Evripidis illa toties repetita, à Cicero-
ne de natura Deor. l. 2. § 65. Plur. de exil. ad
princ. indoct. & physio. q̄st. 29. Lucian. Fove
Traged. Athenag. in legat. Clem. Alex. hortat.
& Strom. l. 5. Evseb. præpar. l. 13. c. 13. Stob.
tom. 1. l. 1. tit. 3. aliis.

Ὁρᾶς τὸν ὑψὲρ, τὸν δ' ἀπὸ τοῦ αἰθέρος,
Καὶ γὰρ περὶ ἔχονθ' ὄρεα; ἐν ἀρχαῖς;
Τῶν νόμιζε Ζεῦ, τὸν δ' ἡγ' εὖ θεόν.

Qod Cicero licentiùs vertit;

Vides sublime fufum immoderatum æthera,
Q̄i tenero terram circumvolutu amplectitur,
Hunc summum habeto divum, hunc perhibeto Fovē.

calligatiùs Grotius:

Sublime fufum cernis immensum æthera,
Cujus tenetur uvidis amplexibus

Terra? hoc putato numen, hoc perhibe Fovem.

Et ex Evripide Ennius in Thyeste (unde & ex Ev-
ripidis tragœdia cognomine fuisse desumpta, procli-
vis est conjectura) apud Cic. de nat. Deor. l. 2. &
3. Apul. de mund. Festum in sublime:

—adspice hoc

Sublime candens, q̄m vocant omnes Fovem.

Uterge Chrysippum expreflit; q̄i, ut Cicero ibidem,
diffinitavit, æthera esse eum, q̄m homines appellant
Fovem. Qod & Plato Comicus;

Ἄλλ', οἱ δ' αὖ τιν' ὀνομάζει καὶ Δία.

Aer, q̄m nuncupare q̄is Fovem q̄at.

Respexit eadem & Lucretius verbis versibûsq; illis
lib. 5.

Denique jam tuere hoc, circum superâge, qod omnem

Continet amplexu terram: qod procreat ex se

Omnia; qod q̄dam memorant; recipitq; perempta.

Cato apud Lucan. l. 9.

Jupiter est qodcunq; vides, qocunq; moveris.

Idem de Deo dogma Judæis Ethnici affingebant.

cum enim simulacra nulla admitterent, manus tan-
tùm inter precandum cœlos versûs expanderent,
Cœlum eis pro numine habere avimabant. Diodo-
rus Sic. l. 40. apud Phorium cod. 244. de Mose Ju-
dæorum legislatore verba habens; "Ἀγαλμα ᾧ θε-
ὸν τὸ σωτὴρον ἔχουσιν ἀσπάζονται. διὰ τὸ καὶ νομίζειν
ἀνθρώπων ὅσον εἶναι τὸν θεόν· ἀλλὰ τὸν περὶ
χορὴν τὴν ἡλὶ ἕρπονδ' ὄντων εἶναι θεόν, καὶ τοῦτο
ἡλὸν κύριον. Inde illud Juvenalis Sat. 14.

Nil præter nubes, & cœli numen adorant.

Cœli numen, i. e. cœlum ipsum, qod numen illis
est. ut numina Deorum, pro Diis ipsis. qo modo
de Judæis iustem Petronius,

Et cœli summas advocet auriculas.

q̄ngam nec defunt, q̄i lumen legant. Sed ad exte-
ros, Stoicos maximè, redeamus. Varro apud Avg.
de Civit. Dei l. 7. c. 6. Deum se arbitrari anima n

mundi: & hunc ipsum mundum esse Deum. q̄a ver-
ba explicans Avgustinus: Sicut hominem sapientem,
cùm sit ex animo & corpore; tamen ab animo dici mus
sapientem: ita mundum Deum dici ab animo, cùm sit
ex animo & corpore. Ea explicatio Avgustiniana lu-
cem dat verbis, cùm Chrysippi apud Ciceronem, ubi
suprà; Vim divinam in ratione esse positam, & uni-
verse nature animo atq; mento: ipsimq; Mundum
Deum dici, & ejus animi fusionem universam tam &

10 Senecæ q̄st. nat. præfat. Qid est Deus? Mens uni-
versi. Qid est Deus? Totum, qod vides; & qod non
vides, totum. Atq; hæc est διαρρηξις εἰς τὸ ὑλικὸν καὶ
τὸ ἀπῳχόν, de q̄a suprà. § 21. Distinctiùs pavlo
Laërt. l. 7. in Zenon. λέγουσι δὲ κόσμον περιέχον
αὐτὸν τε τὸν θεόν, καὶ τὴν ἀπείκον καὶ πᾶσι (sicut
τὴν ὕλην ἀποιοῦν contrā dicunt) ὅς δὲ ἀποδοκίμοι
ἔστι καὶ ἀγέννητος, διμικροῦς ὢν τῆς διακοσμήσεως
καὶ αὐτὴν ἢ τὴν διακοσμήσιν ἧς ἀσέρον· καὶ τέλ-
τοι, τὸ συνετεκνός ἐξ αὐτοῦ. Verùm sexariam di-
20 ci Κόσμον, sive Mundum, ex Diodoro monet Jos.
Scalig. q̄m vide sis ad Manil. l. 5. ubi inter cæte-
ra; Κόσμος ἔστιν ὁ διακοσμήσας πᾶντα· εἰμὲν δὲ νό-
ν ἢ παρρησία λέγεται.

Οὐδὲν μοι πρῶτον, ἔδωκεν ὁ κόσμος, τὸ σοὶ εὐκαί-
εον] Propert. l. 3. eleg. 3.

Optima mors, parca q̄a venit ipsa dic.

i. e. τῇ περὶ αὐτὴν. Scalig. de cæteris singulis pari-
ter. Itā l. 11. § 13. ἢ δὲ καὶ τὸ νόν τῇ ἧς ὅλων
φύσει εὐκαίεον;

30 Πᾶν μοι καρπὸς] Itā l. 2. § 3. Πᾶσι δὲ εὐ-
σεως μέρεσιν ἀγαθόν, ὃ φέρει ἢ τὸ ὅλων φύσις. & lib.
10. § 20. Συμφέρει ἐκάστω, ὃ φέρει ἐκάστω ἢ ἧς
ὅλων φύσις. καὶ τότε συμφέρει, ὅτε ἐκείνη φέρει.
καρπὸς autem istic pro emolumento, qod ex re capi-
am provenit, ut fructus ex stirpe vel arbore. Itā
Apostol. ad Philip. c. 1. v. 22. καὶ τὸ μοι καρπὸς
ἔργου, καρπὸς ἔργου, qod opera pretium Latinis. Vide
l. 6. § 30.

Ω φύσις] qomodo Mundum, itā & Naturam
40 Deum dicebant. Senec. de benefico. l. 4. c. 7. Qid
enim aliud est Natura q̄m Deus, & divina ratio, to-
ti mundo & partibus ejus inserta? & q̄st. nat. l. 3.
c. 45. Vis illum Naturam vocare? non peccabis. est
enim ex qo nata sunt omnia, cujus spiritus vivimus.
Itā isti (Laëtantii sunt verba superiùs pavlo positis
statim subjuncta) uno Naturæ nomine res diversissi-
mas comprehenderunt, Deum & Mundum, artificem
& opus. dicuntq; alterum sine altero nihil posse, tan-
qam Natura sit Deus Mundo permixtus. nam inter-
50 dum sic confundunt, ut sit Deus ipsa mens Mundi, &
Mundus sit corpus Dei.

Εκ σοῦ πάντα, ἐν σοὶ πάντα, εἰς σὲ πάντα]
Melius ista Apostolus noster de Deo ad Rom. c. 11.
v. 36. Ὅτι ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν πάντα
πάντα. Vide l. 12. § 26. Pacuvius Chryse apud
Varron. ling. Lat. l. 4. & Cic. de divin. l. 1. c. 2.

Hoc

quod sufficere nec ad necessaria quidem potest, etiam si custoditum diligentissime fuerit; in superuacua maiorem partem erogare. Non vado ad istas ineptias, ingens negotium in manibus est, mors me sequitur, fugit vita, adversus hac me doce aliquid, effice ne ego mortem fugiam, vita me non effugiat. Hoc est quod ἐξ ἀπορίας τὴν καὶ ἐξ ὧν, i. e. occasionem, sive opportunitatem redinere, dixit Apostolus ad Ephes. c. 5. v. 16. Plut. in pedag. Στρίψιν χεῖρας πᾶς ὁ βίος ἐστίν. ὅν κ' ἡ παρὰ τὴν ἀπορίαν παρὰ τὴν dixit, quod Ennius Iphigen. apud Gell. l. 19. c. 10. à V. C. Salmatio in exercit. Plinian. restitutus;

—præter propter vitam vivitur.

Quod Senec. de brev. vit. c. 9. Perdis hodiernum, quod in manu fortuna positum est, disponis, quod in tua, dimittis. Itaque quod Plaut. Pseudol. 2. 3.

Certa amittimus, dum incerta appetimus: atque hoc evenit,

In labore atque in dolore ut mors obrepit interim.

Νῆψε δ' ἐνδύει. Julian. Imper. epist. 12. Ἐξέστην ἐξέστην ἡμῶν, ἀνευδύοις τε σπουδάζειν, καὶ σπουδάζειν μὴ τὰ καὶ παροίον. Et Gregor. Naz. in Basilium. Τὴν ἀνέστην ἐκλυσιν μὴ ποιήσας, hoc est, frontem remittere, non resolvere. Multum autem interest, remittas aliquid, an solvas. Seneca de tranquill. c. 15. Itaque Ambros. offic. l. 1. c. 20. Cavendum, ne dum animum relaxare volumus, omnem harmoniam et quasi concentum solvamus. Et Martin. Dumienf. de morib. Sapiens animum habebit, aliquando remissum, nunquam solutum. Valer. Max. l. 8. c. 8. Otium industrie subnecti debet, non quod evanescat virtus, sed quod recreetur. Et Cicero. Offic. l. 2. Lucendi modus quidam retinendus est, ut ne nimis omnia profundamus, elatque voluptate in turpitudinem dilabamur. Quod de Musica præcipiebat Pratinas,

Μὴ συνίπνον δῖονα, μὴτ' ἀνευδύω.

Intensor nec esto, nec solutior.

Ἀνευδύει. Vide ad l. 5. § 1. Senec. de tranquill. c. 15. Danda est remissio animis: nec in eadem intentione aequaliter retinenda mens, sed ad jocos revolvenda. meliores acriorisque regietur surgent: ut fertilibus agris non est imperandum; cito enim exhauriet illos nunquam intermissa fecunditas: ita animorum impetus assiduus labor frangit; vires recipient paulatim resoluti et remissi. nascitur enim ex assiduitate laborum, animorum hebetatio quædam et languor. Aristor. ethic. l. 10. c. 4. Πᾶν τὸ ἀνθρώπειον ἀνὰ δὲ συνήθειαν ἐρεργεῖται. Ovid. epist. 4.

Quod caret alternâ regie, durabile non est.

Hæc reparat vires, membræque fessâ levat.

Itaque sapientis esse, remittere interdum aciem rebus gerendis intentum. Avg. de Music. l. 2. c. 14. Siquidem ut Naso Ponti. l. 1. cl. 5.

Ora corpus alunt, animus quoque pascitur illis:

Immodicus contra carpit utrumque labor.

Er. Stat. Sylv. l. 4.

—vires instigat, alitque.

Tempestiva quies: major post otia virtus.

Hinc de arcu lyragæ imago illa tantopere celebrata.

Dio in æconom. apud Stob. tom. 2. tit. 62. Αἱ ἀνέ-

σεις παρεστειλάσκειαι πόνων εἰσι: καὶ τίξον, καὶ λύσας,

καὶ ἀνθρώπων, ἀμυλῶν δὲ ἀναπαύσας. Ibid.

tit. 3. Socrates: Ὁ βίος, ὡς ὁ ὄργανον, ἀνέ-

σει καὶ ἐπιτάσει ἀρμολογῶν, ἡ δὲ ὥν γίνεται.

Democritus apud Anton. meliss. l. 2. c. 45. Ὡς ὁ

ὄργανον ἀνέσιν καὶ ἐπιτάσιν λαμβάνον, ἡ δὲ γίνεται.

ἔτα καὶ ὁ βίος. quod idem Plutarcho tribuit

Maxim. collectan. c. 32. Verum in collectaneis illis

avtorum nomina sæpius permutata, confusa, depravata

deprehendas. Plutarch. in Pedag. Ὁ βίος ἡμῶν εἰς ἀνέσιν καὶ σπουδὴν διήρπαι, καὶ ἡ ἀνέπαυστος

ἡ πόνων ἀρμολογία ἐστίν. (id quod idem in Lycurg.

Παιδεία πόνος ἡ δύσκολα. quod eodem schemate usus est

et Aristor. ethic. l. 9. c. 10.) καὶ τὰ τίξας, καὶ τὰς

λύσας ἀνέσιν, ἵνα ἐπὶ τὴν αὐτὴν δύσκολον καὶ τὸν

ὄργανον, σῶμα καὶ, ἐκείνα καὶ παρῶσαι, φύξι δὲ

ἀνέσει καὶ πόνω. Amasis apud Herodot. l. 7. Τὰ

πίξας οἱ κακῶν ἐπεὶ ἀνέσιν καὶ δέονται χρεῖας, ἐκ-

ταυνύουσι: ἐπεὶ ὅτι χρεῖαι σῶσαι, ἐκλύουσι. εἰ γὰρ δὴ

τὸν πόνον χρεῖαν ἐκλεταμύα ἐστίν, ἐκλεταμύα ἀν-

ώστε ἐς τὸ θεῶν ἐκ ἀνέσιν ἐκλεταμύα χρεῖας, ἔτα

δὴ καὶ ἀνθρώπων κατὰ τὰς, εἰ ἐκείνοι καὶ ἀνέσιν

ἐκεί, καὶ ἐς πᾶν τὸν πόνον καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί, καὶ ἐκεί

nam fieri potest, quod & aliis placuisse video, ut meo-
zelus integram illa conficiant, quia Marcus scilicet. mores
varios sive dispositiones ingenia recensuerit, quos
Hylasus perstringeret, vivandisque moneret nigras
sive effumatas, praefractus, belluinas, &c. Sicut
avocem candor pro ingenuitate & sinceritate; & mores
candidi pro ingenuis, sinceris, integris, benignis, be-
nignis, Ovid. trist. l. 3. eleg. 6.

Quae est in charis amicitia candor amicitia.

Idemque Pont. l. 4. el. 14.

Tam felix unum, quam pectore candidus, esset.

& alibi. — (Id. sicut una pectore lacte,

Et non calcas candidiora nives.

Horat. epod. 14.

Concordia tuorum mihi valere candidum

Pauperis ingenium.

& epist. 4.

Alibi in nostrorum sermone candore iudex.

& Satyr. 1.

— amica, quales nunc candidiores

Terra tunc.

Idem nigras, pro malignis, improbis, malevolis di-
cit. Sall. Solon. apud Laert. l. 1.

Periclytus dicitur. Idem in epist.

Quae est in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

Idem in charis amicitia candor amicitia.

potius. neque enim illa, sed ista est Hectoris Javis.
Inde proverb. ἡδὲν ἀνδρῶν ἀνδρῶν ὄρατο. Can-
didorum virorum nullus est usus. quasi imbelles illi
plerumque ac inutiles sint. qualis Nireus,

— ὅς κ' ἄλλος ὁ ἀνὴρ ὅπ' ἱλίου ἦλθεν,

Ἄλλ' ἐλαπιδὺς ἐλὺν. Il. β. v. 673.

& Paris, cui scilicet.

Εἰδὼς ὅτι, ἀλλ' ἂν ἦν γὰρ βίη σπένει δὲ τὰ ἀλκί.

Il. γ. v. 45.

10 Πεισιπλάς] ἦδ' ὁ, mores praeduri, praefracti,
rigidi, refractorii. Ita Sophocl. Ajac. Lorar.

— πεισιπλάς σπένει.

i.e. ai ἀγὰρ σκληροί. Schol. à ferro translatus tragi-
cus ipse ianuit, ubi mox subiungit,

ἄν' ἐλαπιδὺς ἀν.

Βασιλ' ἡδ' ὁμοῖος ἀν.

Et in Antigone. ubi ingeniorum istiusmodi exi-
tum. edocet :

Ἄλλ' ἰδοὶ τὰς τὰ σκληρὰ ἀγὰρ τερνύματα

10 Πικρὸν μὲν ἐστὶν ὁ πόνος ὅταν ἴσῃς τὸν

Σίδουρον πόνον ἐν πύρεσσι πεισιπλάς,

ἐν πεισιπλάσῃ κ' ἡγρήσει πλεῖς ἀνδρῶν.

Praefracti ac animi plurimum, sicut velim,

Cedere assolent. & ipsa vis ferri ignis

Exalta flammis rigida est intractabilis,

Discedit ista saxe, & in parietibus. Geor.

quoniam & de quibusvis rebus usurpatur, quae sic exa-
ruerunt, ut pendere sint. ἡδ' ὁ σκληρὸς. Pol-

lunt & ἀνδρῶν. ἦδ' ὁ, mores difficiles, molesti &
30 meris dici. Siquidem πεισιπλάς, Helychius, non

σκληρὸς tantum, sed & ἀγὰρ exponitur. Ita

Theophr. de causis l. 2. c. 4. πεισιπλάς ἀνδρῶν

opponitur. ὁ ἀνδρῶν κ' ἡγρήσει, ibid. & c. 2.

& Hippocr. de Ulcer. ὁ πεισιπλάς ὁ πεισιπλάς

medicamentis molestus, & affert. sive δὲ πεισιπλάς κ' ἡγρήσει

ἡδ' ὁ πεισιπλάς. ut Galen. explicat ad Glauco. l. 2.

& Philochorus apud Athen. l. 14. πεισιπλάς πεισιπλάς

πεισιπλάς, ὁ πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς. Ceterum

apud Menandrum à Stobaeo tom. 2. tit. 96. reprae-

40 sentatum, πεισιπλάς ἀνδρῶν, non est agere ferre, quod

cl. Casaub. censuit, nec agere, quod Gesnerus reddidit,

sed obsistere potius, ex priore vocabuli usu, & infra-

sto adversus fortunam animo, quod & Grotius adver-

tit, & ipsa Conici dictio docet, si ponatur integra.

ea enim sic habet :

Πεισιπλάς δὲ πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς,

Καὶ πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Ὅ γ' ἡμεῖς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Ἀνδρῶν πεισιπλάς, πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Men. πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Idem πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς πεισιπλάς.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL 2.3.9

& de Cynicis Tatian. c. 41. *Θατέρη δὲ ὡκον ἐξαμελῆπ.* quem nudum scil. & exterum, ut Cyprianus; habebant.

"Αρτες ἐν ἔχῳ] hoc vult. nihil impedire, quo minus quispiam, etiam in summa rerum omnium indigentia, operam det philosophia; in eâque persistat. Sen. epist. 17. *Licet ad philosophiam etiam sine viatico pervenire.* Legas sis totam epistolam. Epictet. Enchir. cap. 11. § 1. *Εάν περὶ τοῦ εἶλεως, ὅτι τοῦ πλείους διαλογισμῶν ἐάν διμελίσσω ἡς ἐμῆς, ὅγ' ἐξω διαφορῶν. κρείσσον γὰρ λιμὸν ὑπομένειν, ἢ ζῆν ἐν ἀρδύνοις ταπεινώσεσιν.*

Τεταῖς τῆς ἐν μαθημάτων] educationis bonae instructionisq; alimentis. Caf. Ex disciplinis suis alimentis. Xyl. huic potius accedo.

§ 31. Τὸ τεχνίον δ' ἐμαυτοῦ, οἷον] Senarius proverbialis ab Aristophane in *Περσῶν*, à Stratonico (sed cum levi inflexione) apud Athen. l. 8. usurpatus.

"Ερδοι τῆς, ἢν ἔχῃς εἰδέναι τεχνίον.

Straton. "Αδελ. Quod Cicero *Tuscul.* l. 1.

Quam quisq; nostris artibus, in ea se exerceat.

Horat. l. 1. epist. 14.

Quam scit uterq; libens censebo, exerceat artibus.

Apostolus ipse ad *Corinth.* ep. 1. c. 7. v. 20, 24.

"Εχέσθω ἐν τῇ κλήσει, ἐν ᾗ ἐκλήθη, μή ἕτω παρὰ τοῦ θεοῦ.

Τέτρω περὶ ἀναπαύσεως] Intra limites istius te contine: nec ad alias artes, aliave studia animum adijicias; eisve te intermiscas. quod Apostolus appellat, τὴν ἰδίαν περὶ ἑαυτοῦ, ad *Thess.* ep. 1. c. 4. v. 11. apelles furorem, quem de crepidarum ansis reprehendentem lubenti gratoque animo pridie avdierat, de crucis efformatione postmodum cavillantem monuit, Nè furo supra crepidam judicaret. quod & ipsum in proverbium venit. Plin. *hist. nat.* l. 35. c. 10. Martial. pariter l. 3. epig. 16.

--sed te, mihi crede, memento

Nunc in pellicula, cerdo, tenere tua.

Alludit ad proverbium; Intra pelliculam suam se continere. Stratonicus itidem Mynaco tutori, de re Musica secum disceptanti, & περὶ ἑαυτοῦ ὡπῶν ἔρη, ὅτι ἀνώτερον τῶ σφύρι λέγει. parum se facere, quid ille dicat, cum supratulum loquatur. Athen. l. 8. nam quod Mynacum fabrum opinatus est Erasmus, & ultra massum locutum à Stratonico dictum, in eo falsum esse summum illum virum, docet Leopard. *emero.* l. 10. c. 2. Qin & idem Ptolomæo de re citharistica litem intendenti, "Ετέρον ἔαν, ὃ βασιλεὺς, οὐκ ὡπῶν, ἑτέρον δ' ἡ πῆλινον. Aliud est, inquit, ὃ Rex, sceptrum, aliud autem plestrum. Apelles etiam Megabyzo avlico, ut Plutarch. de adulat. Alexandro ipse, ut Plin. loco sup. memorato; de pietura dislerenti; "Ορῶς τὸ παιδεία ταῦτα τῶν πολλῶν γιγνόντα; πάντι σοι περὶ ἑαυτοῦ τὴν νῦν σιωπῶντι, καὶ τῶν πορφύρεων ἐξάμμιζε καὶ τὰ χρυσία.

νῦν δὲ σε καταγχεῖ, ποῦ δὲ ἔν ἐν μαθήματι ἀρετῆς λαλεῖν. admonuit nempe derisus esse illum pueris, qui colores terebant. Sed & Basilus Cæsar: Demostheni Valentis imperatoris culinæ præfecto de re Theologica, sed imperitè barbarèq; cum Episcopo disceptanti; subridens, "Εδουλοῦντο καὶ Δημοσθένι ἀρετῆς μαθημάτων. Etiam Demosthenem, inquit, illud literatum vidimus. ampliusq; succensenti; *ὅτι ὅτι τῆς ἡδὴ λαλοῦντος περὶ τῆς ἀρετῆς.* Tuum est pulmentorum condituram curare: neque enim dogmata potes addere divina, qui avres foribus oppletas geris. Narrat Theodoret. *Hist. Eccl.* l. 4. c. 19. Nec suppressi dignum illud Butleri nostri medicinæ nomine celeberrimi, quem cum Juridicus quidam insignis in convivio frequent de re medica jactantius pavlo se esserens, subinde compellaret, quæretèq; inter alia, quoniam in Galeni opere dictum quoddam inveniretur, respondit, In decimo-

tertio Henrici ὀκταυ, alludens ad leguleis nostris solennem legum capita citandi formulam. tanquam jure suo contentum, intraque limites ejusdem se continentem, in messem medicam falcem mittere, ney-tiqam oportuerit. Verùm, contrà quàm Pindarus apud Plut. de virt. mor. & de tranquill.

"Ερ ἄρμασι καὶ ἵπποις, ἐν δ' ἀεὶ τῶν βέλους.

Currum equis, aratrum bos trahat.

Optat ephippia bos piger, optat arare Caballus.

Flaccus l. 1. epist. 14.

--nec quisquam ferè, quam sibi sortem

Auratio dederit, aut fors objecerit, illà

Contentus vivit; lædatur diversis sequentes.

Idem *Serm.* l. 1. Sat. 1. Ità:

Qui placet alterius, sua nimirum est odio fors.

Idem ep. 14. In hoc, quod nunc præ manibus habemus, negotio, id cum primis ulu venire, idem monet l. 2. ep. 1.

Navem agere ignarus navis timet: abratonum agro

Non addet, nisi quod didicit, dare: quod medicorum est

Promittunt medici: tractant fabrilis fabri:

Scribimus indocti doctiq;.

Atq; ut Plut. de tranquill. & πάντα πάντων ὄντων. ἀλλὰ δὲ τῶν Πυθιάδων χρημάτων παιδὸς ὄντων, αὐτὴν καταμυθεῖν. ἔτα γὰρ περὶ ἐν ὁ πύρνα, καὶ αὐτὸν ἀλλοτε βλῆ ζῆλον ἔλκεν, καὶ περὶ ἐκείνου τῶν φόνων. Vide l. 6. § 43. & l. 7. § 5.

Περὶ ἀναπαύσεως] Apost. ad *Rom.* c. 2. v. 17. "Ἰσθ' ὅτι ἐπινομάζῃ, καὶ ἐπαίσταται τῶν νόμων.

Θεὸς μὲν ἐπιτετραμένος τὰ πάντα πάντα] So- crates apud Platon. in *Crition.* & apud Epictet. *Enchir.* cap. ult. & *dissert.* l. 1. c. 4. & l. 3. c. 22. "Εἰ μὴ τῆς θεοῦ φίλον, ταῦτα γινώσκω. Davida noster; *Faciat me Dominus, quod illi visum fuerit.* Reg. *hist.* l. 2. c. 15. v. 26. Cujus & monita val- lim pia istiusmodi, *יְהוָה יְהוָה רַבְּרַךְ* Devolve super Deum viam tuam. *Psal.* 37. v. 5. & *Psal.*

mitari. malus miles est qui imperatorem gemens sequitur. Paratos nos inveniat atque impigros fatum. hic est magnus animus, qui se Deo tradidit: at contra ille pusillus ac degens, qui oblectatur, & de ordine mundi male existimat, & emendare mavult deos, quam se. Idem ep. 71. Magnus animus Deo pareat, & quicquid lex universi jubeat, sine cunctatione pariat. Et de provident. l. 5. Boni viri laborant, impendunt, impenduntur, & volentes quidem non trabuntur à fortuna: sequuntur illam, & agant gradus. Si scissent, 10 ut cessassent. Mox ubi Demetrii vocem illam adjecit, Hoc unum, Dii immortales, de vobis geri possem, quod non ante mihi voluntatem vestram notam fecistis. prior enim ad illa venissem, ad quæ nunc vocatus adsum. Subjungit, Vultis liberos sumere? illos vobis sustuli. Vultis aliquam partem corporis? sumite. non magnam rem promitto. Cirò totum reddam. Vultis spiritum? quid nã? nullam moram faciam, quod minus recipiat, quod dedistis. à volente feretis, quicquid petieritis. quid ergo est? maluissem offerre, quam tradere. 20 quid opus fuit auferre? accipere potuistis. Sed nunc quidem auferetis: quia nihil eripitur, nisi* retinenti: [* renitenti. f.] nihil cogor, nihil patior invitus: nec servio deo, sed assentio. Idem epist. 61. Da operam, nunc quid unquam invitus facias. quicquid necesse est, futurum est. repugnantem, non volenti necessitas est, in volente necessitas non est. Ità dico, qui imperia libens excipit, partem acerbissimam servitutis effugit, favere quod nolit. Non qui jussus aliquid facit, miser est, sed qui invitus facit. Animum componamus, 30 ut quicquid res exigit, id velimus. Et epist. 54. Nihil invitus facit sapiens. necessitatem effugit, quia vult quod ipsa coactura est. Itaque quod Perianther apud Avlon.

Facis, ut libeat, quod est necesse.

& — velis, quodcumque necesse est. sed & plenius Martial. l. 10. ep. 47.

Quod sis, esse velis, nihilque malis.

Παράχων συνήσσαι] Vide l. 3. § 4. & § 11. & supr. § 29. & l. 10. § 14. 21. Senec. de provident. c. 5. Quid est boni viri? præbere se fato. Qin 40 & piè admodum, & supra quod ab Ethnico sperari poterat, Epictet. Enchir. c. 38. Δεῖ σαυτὸν εἰς τὰ τοιαῦτα χεῖναι, τὸ πείθεσθαι τῷ θεῷ, καὶ εἶναι πᾶσι τοῖς γινόμενοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἐκόντα, ὡς ὑπὸ τῆς αἰσῆς γινώμενος ὀπιτελευμένοις. & dissert. l. 2. § 17. Μὴδὲν ἄλλο θέλει, ἢ ὁ ἀθεὸς θέλει, καὶ τίς σε καλύσει; τίς ἀναλίσσει; τίς ὀρεῖν σε καὶ τίς ἐκκλίνει τῷ θεῷ χεῖσθαι; ἐκείνους παρέχουσιν. καὶ εἰς τοῦτο μετ' ἐκείνου τετέχθω, καὶ πᾶς ἐπὶ δυσερίσει; Deum dicit, quod Marcus κλωθεῖ i. e. fatum: quia fatum Stoicis, aut Deus ipse, aut saltem Lex Dei. Senec. quæst. nat. l. 2. c. 45. Vis illum Fatum vocare? non errabis. hic est ex quo suspensa sunt omnia: causa cassarum. & de benefic. l. 4. c. 7. Hunc eundem & fatum si dixeris, non mentieris: nam cum fatum nihil aliud sit, quam series implexa causarum,

ille est prima omnium causa, ex qua cetera pendunt. Idem rursus de provid. c. 5. Ille ipse omnium conditor ac rector scripsit quidem fata, sed & sequitur. Semper parat, semel jussit. Quæ dicta notat Lipsius ex opinione, quæ censebant Jovem distare; (unde illud, Fatum, & est fatum) Parcæ autem (ut Capella l. 1.) scribas ejus, ipsius decreta in arcas tabulas referre. & nat. quæst. l. 2. c. 35. Ordinem rerum fati æterna series rotat, cujus hæc prima lex est, stare decreto. 10 Epictetus idem apud Stob. tom. 1. l. 2. tit. 7. Μη ζῆται τὸ τὰ γινόμενα γίνεσθαι, ὡς θέλει· ἀλλὰ θέλει, ὡς τὰ γινόμενα γίνονται, καὶ εὐερίσας· ita enim legendum, pro eo quod codices exhibent perperam nullòque sensu, unde & interpret omisit proflus, εὐρίσας. atque inde etiam corrigendi Epicteti codices impressi, qui Enchir. c. 13. unde Stobæus hæc decerpit, exhibent etiam depravatiùs, quod scripturam saltem, εὐπειθήσεις. εὐερίσας opponitur τῷ δυσερίσας, quod supra positum est. Emendationem confirmant Laërtii illa l. 7. in Zen. Ἐναι δ' αὐτὸ τὸτο τὴν τῷ εὐδαίμονι ἀρετῇ, καὶ εὐερίαν εἶναι, ὅταν πάντα περὶήται καὶ τὴν συμφωνίαν τὰ παρ' ἐκείνου δαίμονος πρὸς τὴν τῷ ὅλῳ διοικήσει βέλῃσιν. Idem Epictetus & dissert. l. 3. c. 26. Ἐγὼ δ' πόποτε εἰ θέλων ἐκωλύσω, ἢ ἡναγχαῖω μὴ θέλων. περὶ αὐτὰ τέταρα γὰρ με τὴν ὁρμὴν τῷ θεῷ. θέλει π; καὶ γὰρ θέλω. εἰ βέλεται; εἰ θέλω. καὶ τίς ἐπ' με καλύσει; δυνάται παρ' ἐμοὶ φανερῶν, ἢ ἀναγκάσει; εἰ μάλλον ἢ τὸν Δία. Ibid. Οὕτως ἐφίσησθαι καὶ ἐνδοῖν, ὅτι ἐὰν τῷ θεῷ περὶ αὐτὰ τέταρα πρὸς ἐαυτὸν, διελέσθαι ἀσφαλές. πῶς λέγεις περὶ καλὰ θέλεις; ἢ ὁ ἀν' ἐμὲν θέλει, καὶ αὐτὸς θέλει, καὶ ὁ ἀν' ἐμὲν καὶ μὴ θέλει, τὸτο μὴδ' αὐτὸς θέλει. πῶς ἐν τῷ γένει; πῶς γὰρ ἀλλως, ἢ ὅτι σκελετὸν τὰς ὁρμὰς τὰ θεοῦ καὶ τὴν διοίκησιν. & l. 1. c. 12. Πῶς ἀν' ἐπὶ μὲν ἐγὼ ἐν παντὶ τῷ θεῷ; πῶς ἀν' ἐναρξομένη τῇ θεῷ διοικήσει; πῶς ἀν' ἡσυχίᾳ ἐλέσθαι; ἐλέσθαι γὰρ ὅτιν, ὅ γινεῖ] πάντα καὶ περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι εἰς δυνάται καλύσει. πῶς ἐν ἀπονοῇ δὲν ἐλέσθαι; καὶ γὰρ νοῖο. μανία γὰρ καὶ ἐλέσθαι; εἰς ταυτὸν ἐκ ἐρχεται. Ἀλλ' ἐγὼ θέλω πάν τὸ δοῦν μοι ἀποβαίνειν, καὶ ὅπως ἐν δοκῇ. Μανόμενός εἰ, περὶ φρονέει. ἐκ δὲ διδως, ὅτι καλὸν ἢ ἐλευθερία δοῖ καὶ ἀξιολόγον; τὸ δ' ὡς ἐπὶ καὶ με βέλεται, τὰ δ' ὡς ἐπὶ καὶ δόξα γίνεσθαι, τὰτο κινδυνώδει, εἰ μόνον ἐκ ἐμὲ καλὸν, ἀλλὰ καὶ πάντων ἀγασθόντων. πῶς γὰρ ἐπὶ γραμματικῶν ποιῶν; βέλομαι γράφειν ὡς θέλω τὸ Δίαν ὄνομα; εἰ. ἀλλὰ διδόμεσθαι θέλω ὡς εἰ γράφω. τί ἐπὶ μουσικῶν; ἀσάφως. τί ἐν τῷ κατὰ φύσιν, ὅτι τέχνη πρὸς καὶ ἐπιστήμη δοῖ; εἰ γὰρ μὴ, εἰδέναι δὲν ἀξίον τὸ ἐπιστάσαι π, εἰ τοῦς ἐκείνων βολήσας περὶ ἡμεῶν. ἐν ταῦτα ἐν μόνον ἐπὶ τῷ μεγίστῳ καὶ κρείετατῳ τῆς ἐλευθερίας, ὡς ἐπὶ καὶ, ἐφείτα μοι θέλεις; ἡδαιμῶς, ἀλλὰ τὸ παρ' ἐμὲ, κατέστι, μανθάνειν ἐκείνα, ὅτα θέλεις ὡς γίγνε-

το γένος, ob vitæ brevitatē, quasi animalculi illius inltar, unius tantum diei sint. Aliā ratione ἐφήμεροι καὶ ἡμετέριοι dicuntur, q̄ in diem vivunt, de crastino nevtquam solliciti. q̄o sensu Clemens Pædag. l. 1. c. 12. D. Christi præceptum illud Matth. c. 6. v. 34. Μὴ μεμενῶτε περὶ τῆς αὐριᾶς, explicans, ait Christiani hominis vitam esse βίον αὐτάρκη καὶ ἐφήμερον. Diogenemq̄ ἡμετέριον inde dictum auctor est ex Satyro de viris illustr. Hieron. adv. Jovinian. l. 2. & in partem segiorem ita vocantur etiam, q̄i præsentia tantum spectant, futuros interum rerum exitus minimè prospicientes. Svidas: Ἐφημέριοι βροτοὶ, καὶ ἡμετέριοι εἰδότες, ὅτι περὶ τὸ μέλλον. atq̄ ita accipiendum Homeri illud, ἐφημέρια φρονέοντες. de scenicis & palæsticis Neronianis Plut. in Galb. ἀνελάμβανεν γὰρ οὐ πλεῖστοι τῶν λαβόντων ἐφήμεροι καὶ σατυρικοὶ τὰς βίαις ἀνθρώπων. q̄o Persius Sat. 3. v. 68. ex tempore vivere: in diem vivere Cicero de erat. l. 2. q̄i barbarorum esse hoc ait. Si barbarorum, inquit, est in diem vivere, nostra consilia sempiternum tempus spectare debent. At brutorum, Gregor. Naz. in Julian. 1. Οἱς τὸ ζῆν τὰτο νομίζουσιν ὡς ἐκ ἐξῆς κενεῖναι τῇ διαδοχῇ: περὶ τὰ ἐκείθεν, ὅτε εἰναι πνεῦμα νομίζουσιν τῇ τῇ βεβιωμένων λογισμῶν καὶ ἀντιθέσει. ἅλλα ὥστε βίον ἀλόγων, τὸ πρὸς ἡμέραν καὶ τὸ πρὸς αἰὲν βιωδόντες.

Καὶ τὸ μνημονεύον] Vide suprā § 19. & l. 7. § 5. Caf. ista q̄omodo cum sequentibus committit, videas licet, si otium est. Mihi Xylandri dispositio magis arridet.

§ 36. Πάντα καὶ μελαχολῶν γινώμενα γίνονται] leg. ὅτι πάντα — γίνονται. ut in membro proxime sequenti, ὅτι ἐξ ἑνὸς φιλῆ.

Κατὰ μελαχολίαν γινώμενα] Itā l. 7. § 18. Τί γὰρ δυνάμει χαλεπὴ μελαχολίαν γινώμενα] Vide ibid. § 25. & l. 6. § 15.

Οὐδὲν ἕως φιλῆ ἢ τῶν ὅλων φύσει] Itā l. 7. § 16. Τί καὶ φιλῆται τῇ τῇ ὅλων φύσει & l. 9. § 32. Χαλεπὴ τέτω ἢ τῇ ὅλων φύσει. Tertull. de pall. c. 2. Certè habitum vertere naturā totius solenne munus est.

Ποτεῖν νέα ὅμοια] ἵνα αἰὲν νεαροὶ ἢ ὁ κόσμος. l. 7. § 25.

Σπέρμα γὰρ τὸ πρῶτον πνέει] q̄ia istud ex illo nascitur. Itā σπέρμα τῆς γυναικός, τὴν ὕλην dixit Hermes ad Tatium citante Stobæo tom. 1. lib. 1. tit. 14. Et πανσπερμῆα τῶν στοιχείων, τὴν φύσιν, Democritus & Leucippus, apud Aristot. de celo l. 3. c. 4, &

—discordia semina rerum,

Naso Metam. l. 1. sed & sensu adhuc latiore Plinius in panegy. Habet has vices conditio mortalium, ut adversa ex secundis, ex adversis secunda nascentur. Occultat utrorumq̄ semina Deus, & plerumq̄ bonorum malorumq̄ causa sub diversa specie latent. Et

Demosth. pro Coron. Οὐ γὰρ σπέρμα παρὰ τὸν σπέρμα φῶτον κακῶν ἀπὸ. Si semen, i. e. causam, occasionemve præbuit, is malorum inde enatorum auctor merito habetur. Hoc est q̄o Paulus ad leg. Agil. l. 22. Pandect. l. 9. tit. 2. c. 30. Si occasionem præstat, ipse damnum fecisse videtur. Cicer. Philip. 2. Ut igitur in seminibus causa est arborum & stirpium: sic hujus luctuosissimi belli semen tu fuisti. De Corinthiorum beneficentia Apostolus ad eosdem ep. 2. c. 9. v. 10. Οὐ γὰρ παρὰ τὸν σπέρμα τὸ σπέρμα, καὶ ὅταν εἰς βρώσιν χορηγῶται, καὶ πληθύνῃ τὴν σπορὴν ὑμῶν, καὶ ἀνέξῃται τὰ ἡλικία τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν. Synelius etiam ad Arcad. Imper. orat. de regno: Ἐγὼ δ' ἂν δύναιτο εἶναι ἀπολαύσαι πρώτης τῆς ἐμαυτοῦ σπερμάτων τῆς βλάστης, διόν τε πλάττω βασιλέα, τὰς τε περὶ σπέρμα. Senec. ep. 120. Natura nobis semina scientia dedit; scientiam non dedit. & Cicer. de finib. l. 5. In pueris virtutis semina, scintillulas igniculos

videmus. Naso Trist. l. 2

—ludi quoque semina præbent

Negitia.

Τὰ εἰς γλῶττὴν καὶ μελαχολίαν] inde σπέρμα καὶ μελαχολίαν, de Sara usurpatum Apostolo ad Hebræos c. 11. v. 11. de q̄o multa gr̄atis arguantur interpretes, Piscator cum primis. τὰ εἰς γλῶττὴν καὶ μελαχολίαν dixit, q̄omodo Chrysippus apud Lactantium in Zenone, ὅτι τὸ σπέρμα πνεῦμα καὶ τὴν ὕλην, ὡς δὴ ἔστιν ἐν τῇ εἰς τὴν γλῶττὴν καὶ μελαχολίαν σπερμάτων, ὅτι παλαιωθέντα ἐκ ἐπὶ φύσει. q̄o de obsolescentis Onanis æmulis, cur intelligi velit Liphys physiol. stoic. l. 3. c. 6. causam nullam video. de humano reverā locutus fuerat, sed à Satorum seminio argumentum duxit, q̄o firmaret de illo q̄o dixerat. Vide ad l. 6. § 15.

§ 37. Ἡ δὲ περὶ τὴν] Vide suprā, § 12. & l. 2. § 6. & l. 10. § 1. Plut. Stoicas tricas ridens, de commun. notit. c. 37. Ἐκαστος ἡμῶν, ὡς εἰκαζέμεθα, γινώμεται ἀρξάμενος τὸ ζῆν καὶ περὶ τὴν

μὴ πανσπερμῆα] Ἀντιπῶν τῶν βλαβερῶν] Vide l. 2. § 17. & l. 7. § 53. & l. 10. § 12.

§ 38. Τὰ ἡγεμονικά αὐτῶν διακρίνει] Videri possit Marcus repugnantia planè præcipere; cum supr. l. 2. § 8. & infrā l. 7. § 55. prohibeat, περιελέσθαι ἀλλότρια ἡγεμονικά, i. e. aliorum animos intueri: istic autem illos eosdem considerare jubet. Verum ipse ista optime conciliat, l. 3. § 4. ubi hoc vetat fieri, χαλεπὴς μελάλης καὶ κοινωφελῆς ἀ-

νόγησις, sine justa utilitē causa. Non vult itaq̄ ut aliorum animos sensusq̄e intimos indagemus, aut per meram curiositatem divagando, aut de nobis factisq̄ nostris q̄id senserint, sensurive sint, sollicitè cogitando: vult tamen, ut eosdem nobis ob oculos ponamus, q̄o minis ipsorum opinionibus moveamur, & vel encomia captemus, vel vituperia curemus: cum in eis

L 3

et luxuriam, et ipsum mare in servitutem sati venit.
 & l. 3. 1. 16. Sunt abrupti in infinitum hiatus, qui
 fere illas res arbes reserunt, et ingenium in alio ru-
 bram sondeant. Itaque mirum dixisse eundem, ubi
 incendium Lugdunense Lucilio suo narrat, epist. 91.
 Terrarum vix unquam tam gravem et perniciosam fuit
 motum, ut tota epula existeret, nunquam denique tam
 infestum ulli exarset incendium, ut nihil alteris per-
 esset incendio. Tot pulcherrima opera, quae singula illu-
 strare arbes singulas possent, una nox stravit: non nox
 fuit inter urbem maximam et nullam. Denique danti-
 m illam tibi perisse, quam perit, mirro. Mirum, in-
 quam, hoc Seneca excidisse, vix unquam tam gravem
 et perniciosum terrae motum exstitisse, cum ipse idem
 dicto loco superius nominato: *Quasi Asiae quatuor Athae*
(ubi fuerant, pro quibus, qui, legendum) urbes una
temore ceciderunt? ut epula in Syriae quae in Ma-
 e Juna delectata sunt? Cyprum quod castrorum huius
 clades? quae in se Papiri curru? frequentius no-
 bis commemorati sunt terrarum orbem concutere. Et non,
 quod per frequentem istam nuntiatur, quia per omnium
 flos? Idem mox, ibid. Omnis istarum excita-
 tionem, quae non magnificas ac mobiles arbes, vestigia
 quoque temporis eradicat. Non vides gemat modum in A-
 thensia claudissemus orbem fons fundamenta consun-
 pta sint, nec quicquam extet, ex quo appareret illas saltem
 fuisse? Non tantum manu facta labuntur, non tan-
 tum humani arte aut industria posita verum diem ja-
 ga montium diffundit, vix desiderat regiones. Opera
 sunt fluitant, quae praeclara conspectu maxime habent.
 Pallatae ignis velles, per quos claudat, erasit, et qui
 dem altissimi verticis, solida navigationis ac specu-
 las, ad humilem arenam deluxit. I. fons naturae operis
 venter. Et illa ego artem ferre dedecus orbem
 excidit. Casura omnia ceciderunt: omnibus exitus manet;
 sive interna vis flatuque praeclusi violento pondus, sub
 quo tenebantur, exarserunt, sive torrensium in abissi
 vis obstantia effregerunt; sive flammarum violentia
 coniugem solis ruperit; sive vastitas, a qua nihil tu-
 tum est, cognoverit minutum; sive gravitas caeli
 ejicerit populum, et fons deserta curruerit, tunc
 vix omnes fatuam vias, longum est: hoc unum scire
 omnia mortalium opera mortalitate damnata sunt: in-
 der peritura videmus. Adici poterant his, ut fabu-
 losa meritis haberentur, quae de Atlantide insula Pla-
 to in *Tymaeo*, & ex Platone Philo de mundo: *Hic*
Arctem videret, quae dicitur a Asiae vellet, et
quae vix et vixit, quae dicitur a Asiae vellet, et
quae vix et vixit, quae dicitur a Asiae vellet, et
quae vix et vixit, quae dicitur a Asiae vellet, et
 & Platonem majorem Asia vel Africa terram Atlanticam
 mari ereptam, & ad nationem l. 1. c. 9. Veliam Pla-
 to memorat majorem Asia vel Africa in Atlantico
 mari mensam. Et rursus, de Pall. l. 1. In Atlantico

Lybiam aut Asia adagans quatur. Quamquam &
 fabulosis istis aliquid etiam veri suberat. Siquidem quae
 temporibus illis quasi demersa latebat, novissimis his
 emerit quodammodo, & in notitiam nostram se dedit,
 ultra mare Atlanticum, Lybiam aut Asia. ut ille
 loquitur, ad aequans terra, forsitan etiam *epula dicitur*
Asia vellet, praesertim si utriusque hujus quantum
 Platonis diebus innotuerat sumperimus, certe Euro-
 paeo orbe potius insula, ut cum Ammiano loqui si-
 dent licet.

10 *11* *epula dicitur, et dicitur* J. It. l. 10. § 19.
epula dicitur, et dicitur J. It. l. 10. § 19.
 39. ad Olymp. *epula dicitur, et dicitur* J. It. l. 10. § 19.
epula dicitur, et dicitur J. It. l. 10. § 19.
 Serv. Sulpitius (quod & Xyl. observavit) in consolatoria ad
 Ciceronem epistola, quae ad famul. l. 4. ep. 9. habetur.
 Ex Asia rediens, cum ab Aegina Megaram versus
 navigarem, circa regiones circumactas proficere post
 me erat Aegina, ante Megara, dextra Piraeus, fini-
 stra Corinthus: quae vixit quodam tempore florentissima
 fuerat; nunc prostrata est diruta ante oculos jacuit.
 Capiti agnosce sic cogitare: Hec, nos humanitate indi-
 gramus, siquid nostrum interit et occisus est, quoniam
 vixit brevem esse debet, cum uno loco tot ipsorum ca-
 daverum projecta jacent? Et Sulpitium imitatus
 Ambrosius ad Faustinam. ep. 8. Vides quod dudum flo-
 rentissima vixit et occisus est, Peribet, nunc commu-
 ne est, non solum cum hominibus, sed etiam cum cri-
 atibus terrae ipsa, nunc de Bononiensi videntur
 urbe, a tergo Claverum, ipsam Bononiam, Mutinam,
 Rhegium derelictas; in dextra erat Brixellum, a
 fronte occurrebat Placentia, veterem nobilitate in ipso
 albae nomen sonant, ad terram Apeanum inculta
 in ieribus et florentissimarum quondam populorum ca-
 stella conspiciuntur, aut, affectu relegebat dolenti, nos
 igitur se terrarum urbem saltem, terrarumque sub
 eodem conspectu exposta funera non in oblivione anti-
 qua, fuisse huius et admirabili funera decessione
 consolabilior habendam? praesertim cum illa in
 perpetuum prostrata est diruta sint; has autem ad
 tempus quidem crepta nobis meliorem illam vitam exigit.
 De Sodomis & Gomorrhis pariter Tertullian. de
 pallio c. 2. Haec Sodomis, et nulla Gomorrhis, et
 cuncta omnia, et propinquitas maris iuxta cum solo mor-
 tuum vixit. ita ex M. S. restituit Cl. Salmat. mortu-
 um vixit. i. e. mortua est: Alludit autem ad miris
 mortui appellationem. Insulas etiam *Texas* & *De-
 las*, alteram vivere adhuc, alteram non item dixit
 Annapares in *epigr. anthol.* l. 1. c. 18.

50 *Nunc de eo arde* *epigr. anthol.* l. 1. c. 18.
Nunc de eo arde *epigr. anthol.* l. 1. c. 18.
 quod tamen nomen Alphae Myrianae tribuit Cl.
 Salmat. ad *Forull. Pall.* Praeterea autem quod dicitur,
 cur non & mori dicitur? aut quid est aliud non
 plus vivere, quam mori? Sicut autem urbes mori non
 & sepeliri dicuntur. Mirro Maronianum illud
 & *neid.* l. 2.

Inu-

Invadunt urbem somno vinôq; sepultam.
urbem enim pro incolis posuit: Incertus poeta in
HecTORis epitaph.

— cum qo sua Troia sepulta est:

Conduntur pariter, q; perierosimul.

De Cremona Tacitus hist. l. 3. Caterum assidere
sepulta urbis ruinis, noxia tabo humus, haud diu per-
misi. sed & domum sepultam Catullus, at aliâ ra-
tione. ad Mantium ep. 64.

Tecum unâ tota est nostra sepulta domus.

& quemadmodum civitatum cadavera illi, ita ex an-
tiq; nescio quis earundem sepulcra dixit, busta Plini-
us, de Athenis, Mycenis, aliisque urbibus jam dirutis
ille epigr. hoc,

Hæ sunt, qas merito quondam est mirata vetustas:
Magnarum rerum magna sepulcra vides.

Ille l. 2. c. 93. Motus enim terræ sileantur, & qic-
quid est, ubi saltem busta urbium, (sepulcrum M. S.)
extat. Qm & quomodo Marcus exuitates mori dixit,
ubi devastantur: ita è contrario Aristides revivisce-
re eandem, ubi instaurantur denuo. Αἰτὸς δὲ δέομαι
(inquit Marco nostro, Commodôq; supplex pro
Smyrna restituenda) ταύτην θύειν τῇ πόλει χέ-
ειν, ὡς ἀναστάντων δι' ἑμῶν. eandemq; ab eis re-
flavratam, qolinos Nihil, ἀναβλάσκειν, palinodia
in eandem compositâ. & orat. in Romam: Ἀλλ' ἀπε-
χρῶς καὶ τὸν Παμφύλου μῦθον, εἰ δὲ μὴ Πλάτων
καὶ οἱ ἄλλοι τῇ περὶ ἡδὴ κείνης αἰ πόλεως, καὶ
τῆς περὶ ἀλλήλων εἰσεὶς καὶ τῆς ἐξ ἑαυτῶν ἐκείνων
τῶν ἡγεμονίων. καὶ ἐκείνων εἰσεὶς. Histo-
riam an fabulam Eris Armenii gente Pamphylii re-
spexit, qam narrat Plato polit. l. 10. & à Platone
mutuati Val. Maxim. l. 1. c. 8. Macrobi. in somn.
Scip. l. 1. c. 2. Clem. Strom. lib. 5. Aeneas Gaz.
de anim. immortal. ex Platone corrigendi novissimi
duo, cum apud alterum αἰεὶς pro ἡεὶς, apud alterum
Ἀρμόνιον pro Ἀρμόνι sit scriptum. Vide Leopard.
cmen. l. 9. c. 2. Caterum sicut urbibus etiam
mortem Marcus, & mortalitatem Seneca supra lauda-
tus; ita partibus gibuldâ corporis humani immor-
talitatem quondam & immunitatem à morte Plato
tribuit in Phadone; Ἐντα δὲ μέν τῷ σώματι
καὶ ἐάν οὐκ ἔσται, ὅσῳτε καὶ νεκρὸς καὶ τὸ πάλαι πνί-
λαι θύειν, ὡς ἐπὶ εἴπων, ἀδύνατόν ἐστι. de cadave-
ribus loquitur Aegypto more conditis. Qm & Ter-
tull. de resurr. c. 42. Nec gigantum autem antiq;issi-
ma cadavera devorata constabit, gorum crates adhuc
vivunt. & mox: Constat, non tantum ossa durare, ve-
rum & dentes incorruptos perennare, q; ut semina
retinentur fructificaturi corporis in resurrectione. de
dentibus certè Plinius l. 7. c. 15. Dentes tantum
invicti sunt ignibus, nec cremantur cum reliquo corpore.
Subjicit tamen, Idem flammis indomiti, tunc cavian-
tur putrui. Vivere itaq; in istis est perdurare, sive
perennare, mori autem corrumpi, deficere, destrui.
Moriendi vocabulo usus est Marcus, qia de morte

hominum diserebat: vitæ & immortalitatis Plato &
Tertullianus, qia animæ immortalis futuræ ille,
ille carnis ad vitam resurrectionis cavillam agebat.

Ελίην ἢ Ἠλίαν, Ἀχαιῶν ὁ πόλις, de q; Strabo ge-
ogr. l. 1. Βῆρεθ' ἢ καὶ Ἠλίαν, ἡ πόλις ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν,
ἡ δὲ πόλις ὑπὸ χερσὶν Ἠλίου. & l. 8. καλεῖται δὲ
καὶ Ἠλίαν ὅτι ἐστὶν ἐπὶ τοῦ Ἀδριατικοῦ καὶ
σιναίου καὶ τὸ πλάγος κατεκλύσθη ἀπ' αὐτοῦ. qo lo-
co ex Heracleide calamitatis illius, cum historiam,
tum & cavillam ab ira Neptuni fabulosam comme-
morat. Adjungit idem l. 1. & Buræ Bizonam Illy-
ricam urbem, Ἡς κατεπόθη (inquit l. 7.) πολὺ μέ-
ρος ὑπὸ σεισμῶν. ut in priore loco lectionem re-
ceptam mutare nihil sit necesse, ut σεισμός substitua-
tur, cum eadem existat utrobique. Plin. hist. nat. l.
2. c. 92. Helicen & Buram in sinu Corinthio pontus
abstulit. Senec. natur. quest. l. 6. c. 26. Illa va-
ta concussio, q; duas suppressit urbes, Helicen & Burin,
citra Aegæum constitit. de qarum interitu, cum E-
phorum scripsisse, idem refert, quest. nat. l. 7. c. 16.
tum & Callisthenem cladem eam libro peculiari de-
scripsisse. Ibid. l. 6. c. 23. & l. 7. c. 5. Ipse eodem
trahit, qd Marcus istic, l. 6. c. 32. Ego, inquit, perire
timeam, cum terra ante me pereat? Helicen Burinq;
totas mare accepit. Ego de uno corpusculo timeam?
Supra opida duo navigatur. duo autem, q; novimus,
q; in nostram notitiam memoria literis servata per-
duxit. qam multa alia aliis locis mersa sunt? q; po-
pulos aut terra in se, aut mare inclusit? Ovid. Me-
tamorph. l. 15.

Si qaras Helicen, & Burin, Achaïdas urbes,
Inventes sub aquis.

Meminere etiam cladis istius Aristotelis nomine
Avtor de Mundo c. 4. Aristoteles ipse Meteorolog.
l. 2. c. 7. Diodor. Sicul. l. 15. Pausan. in Achaic.
Polyb. hist. l. 2. Evseb. anno 1137. Oros. l. 3. c. 3.
Favorinus apud Stobæum tom. 2. tit. 105. q; ubi
Simonidis illud reculisset, qd & è threnis ejusdem
avtor idem seorsim commemorat, (estq; locus alter
ex altero supplendus) & attingit, qoq; Dio Prus.
orat. 74.

Ἀθηναῖοις δὲ ἐάν, ὑπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πάλιν ὁ ἀνατολῶν,
Μηδὲ ἀνδρῶν ἰδὼν ὅλγον, ὅσον χερσὶν ἐσέται·
Ἄλκινα δὲ, ὅτε τινὲς περὶ τῶν μῶν
Ὀυτοῦ, ἀνὰ μέσην.

Clavula illi, Μηδὲ ἀνδρῶν. Subjungit, ἀλλὰ μὴ δὲ
οἶκον. ἀσπὲρ ἀμέλει δὲ πονηρὸς διεξέρχεται, τὴν δὲ
Σκοπιδίον ἀδελφὴν ἀπώλεται. ἡ δὲ καὶ πόλις, παρ'
ὃ περὶ δέκοντα ἀνέστην γένεσθαι ἀνέστην αἰ μὴ
ὑπὸ πνεύματι αἰ δὲ ὑπὸ σεισμῷ αἰ δὲ τῆς θαλάσσης
ἐπὶ ἀλώσεως. πῶς μοι Ἠλίης κατεπόθη. ποδ Βῆρεθ;
καὶ ἀπὸ κατεπόθη. ὅσοι πόλις Ἐλλυπιδὲς ἀπώλετο,
ὡς αὖ πάλαι. qo loco ὁ πονηρὸς non est Homerus,
ut Gesnerus est opinatus, sed Simonides, q; Scopu-
darum interitum ex ædium ruinâ (cui miraculo
quodam ereptum Simonidem ipsum subductum re-
ferunt

adversus nationes l. 1. c. 9. reponatur; eo loci tamen vir doctissimus Jac. Gothofredus, cuius diligentia Tertulliani fortum hunc postliminio receptum debemus, in codice M S. Tarpeios, non Pompeios legi testatur; idemque vocabulum in *Apologitico* restituendum contendit. ut Tarpe civitas Italiae: cuius Stephanus Byzant. meminit, utrobique intelligatur, unde *Tarpeion* dicitur, & gentilitium nomen *Tarpeion*. id eo magis urget; primo, quia Pompeiorum clades sub Nerone demum contigerit, cum avtor de eis cladibus agere proposuerit, quae disciplina Christiana erant antiquiores, deinde quia terrae motu illa facta sit, cum haec, de qua Tertullianus, igne contigerit. Verum & Tarpe istius nomen obscurum satis videtur, nisi si quis montem Tarpeium huc transferre velit, quod nisi per somnium fieri posse Gothofredus ipse negat; nec clades huius ulla istiusmodi scripto consignata deprehenditur. tum Pompejos non terrae motu tantum proutos, etiam igne perfusos, cineribusque obrutos constat. potuitque Tertullianus memoria lapsus, posterioris etiam, inter multas alias, cladis alicujus mentionem fecisse.

Ὁ μὲν τῶν κηδεύσας] Sententia ἀνακράδου, eadem supra observavimus, lib. 3. § 4. de argumento autem hoc ipso paria habes, *infr.* § 50. & l. 8. § 23.

Ἐπιτὶ ἐξετάσει] à gestu defunctorum tractum. Vide *supr.* ad § 3. Ἐκτέπνυται.

Πάντα ὃ ἐν βραχεῖ] ita *infr.* § 50. ὅλον μὲν ἔστι τὸ διάστημα. Vide & *supr.* § 15.

Τὸ δὲ ὅλα κατὰ τὴν αἰὲν] M. Calavb. τὸ δὲ ὅλον κατὰ τὴν αἰὲν, &c. q. d. haec est summa rei, ut humanae res semper intuearis, tanquam transitoria & vilia.

Τὰ ἀνθρώπινα ὡς ἐφήμερα] Ità lib. 9. § 14. πάντα ταῦτα ἐφήμερα. & *supr.* § 29. πᾶν ἐφήμερον. Evripid. *Phoeniss.* à Plut. ad *Apollon.* & Stob. tom. 2. tit. 105. laudatus;

Ὁ δὲ ὅλος ὁ βέλαιος, ἀλλ' ἐφήμερος.

Fortuna fluxa est; vixque durat in diem.

Et apud eundem Hecuba;

Τὸν πάντα δ' ὅλον ἡμᾶρ ἐν μ' ἀρείλει. Qibus, altero alludi poterat ad Ephemerum, plantam sic dictam, si Nicandri Scholiastae fides, διὰ τὸ ἔωθεν ἀναδιδέσθαι, τῇ δὲ μεσημέρᾳ τελειῶσθαι, ὡς ἐσπέρην δὲ αὐτὴν ἀνέσθαι, vel, ut ego potius existimem, quod florem ferat, citò deciduum, ut vix in diem alterum dureret. nec abludit Moses, qui uno die totam vitam hominis conclusit, ut Philippus presb. in *Job.* l. 1. dum genus humanum herba campestri comparat, quae mane succrescit, vespere succiditur. *Psal.* 90. v. 5, 6. altero ad aliam eidem cognominem, inde dictam, ut ad *Dioscorid.* c. 700. ex Theophrasti sententia Herm. Barbarus, quod intra diem juguletur, siue, διὰ τὸ ἡμέραν ὅλῳ μὴ διωκῶς ἐξαρκεῖν τοῦ

πόντος αὐτὸ, vel φαρύγγας etiam, quemadmodum de Pharico Nicander ipse l. 2. v. 400.

— ἐν δὲ μονήρει

Ῥηιδίας ἀκτῖνι βαρὺ κατενάρηται ἄνδρα. inde Svidas, Ἐφήμερον ἀλλήλειον, τὸ ἐν μὲν ἡμέρᾳ ἀναεῖν. Vide quae ex Sophocle, Sophiane, Evripide, aliisque paulo superius retulimus.

Ἐχθὲς μὲν] heri id est, nuper, siue nuperrime. qo sensu & *Job.* c. 8. v. 9. χθὲς ὁ δὲ ἐσθλὸς βε-
10 στερνὶ enim sumus. & *Histor. Reg.* l. 2. c. 15. v. 20. Ἐχθὲς παρεγγύοντες. heri, id est, nuper, accessisti. Vide ad l. 10. § 7.

Μυξδαίων] Piscem aliquem innui existimavit Xylander, quia *ταειρος* sequitur. itaque vertit, quod heri fuit piscis, cras erit *Salsamentum* aut cinis. Nec mirum adeo crasse hallucinatum Xylandrum, quum & Henr. Stephanus eundem errorem erraverit; qui in *Thesuro* suo apud M. Avelium *μυξδαίων* nomen

piscis esse pronuntiavit, *sapendam* forsitan vel *ichthyocollam*. Verum utrumque aliud docere poterat Marcus ipse, qui l. 6. § 13. τὴν σωκοῖαν definiivit, ὡς τρεῖς παρῳήσιν ἢ μετὰ τῶν σαυσιμῶν μυξδαίων ἐκκρίσιν. intestini afflictionem & cum convulsione quadam mucis excretionem. respexit dubio procul utrobique ad genituram humanam, quae mukum referre videtur, quamque R. Agiba in Pirke Aboth, פירקא
ההפך hoc est, ut Palladas in *antholog. epigr.* l. 1. c. 81. μυξδαίον βαρὺ, siue guttulam sedam; ap-

pellat. limum dixit Tertull. de pudicit. c. 6. non ex seminis limo, non ex concupiscentiae fimo; &, lateas sordes, Rigaltio refingente, idem ibidem. qo modo & Jobus postiori paulo usus imagine *cap.* 10. v. 10. sic Numen alloquitur, *An non כחלך*

sicut lac fudisti me; & tanquam caseum coagulasti me? *Plin. hist. nat.* l. 7. c. 7. Miseret atque etiam pudet astimantem, quam sit frivola animalium superbissimi origo. Stoicis autem diminuentis formulae vocabula frequentia & familiaria, nemo non novit, qui in scriptis ipsorum est vel leviusculè versatus. ita

40 apud cum Marcum nostrum, cum: & Epistulum creberrimè deprehendas; *μυξδαίων, ὀνείριον, ὀσπείριον, ὀρνιδαίων, σπυδαίων, στυδαίων, ψυδαίων, ἀνθρωπαίων, σωμάτιον, πλεγματίον, πιδματίον, αἰματίον, σερπίον, σερπίδιον, ἀνδρῶνιον, ἀνδρῶνιον*, & innumera ejusmodi. quae eo fine illi usurpasse videntur, qo ὅτι μίσωσιν ἢ ἀδυνατίαν istorum contemptum quendam innuerent, quamque ea fuscque dege ipsi haberent, eis loquendi formulis subindicarent. Vide *supr.* § 20.

Ταειρος ἢ ταειρος] Ità de Protefilao Artayctes apud Herodotum l. 9. ὅτι τε δινεὸς καὶ ταειρος ἐὼν, διωκμὴν ὡς δειὸν ἔχει τὸν ἀδινεόντα. τῆς ταειρος proprie *salsamentum*. dubitavi aliquandò an succidiam verterem, quia de carnibus agitur, cum *salsamentum* de piscibus praecipue usurpetur. *Salsuram* malui, quia succidiam ad suillas carnes restrin-

gi;

Uſque coloratis annis deſcendit ab Indiis.
40 Videatur Joſ. Scalig. de emend. temp. l. 7. in Com-
put. Eſthiop. Sed & in ſequenti Indiar. Aſi-
ticis notandum, Eſthiops ab Indiis ortus ac pro-
fectus, riuſque patros reſtinuiſſe, vulgò credidum ex
Philoſtrato diſcimus in vit. Apollon. l. 6. c. 8. Ve-
rum aliud eſt *Araxerxes*, ſcilicet, aliud *Arxi-
cus*, inuagere, quod, ut calci ſive creta conuenire poſ-
ſit, vitro commodè ſive ſuauis, ſixi poteſt. qd ſi
ergo, vel pro *Araxer* ſubſtitui, vel pro *Arxi* ſub-
ſtitui legatur, ut ſit, vel *gypſo* obſtant, vel, vitro
50 includuntur addam & aliam conſecturam, *Araxer*
*Arxi*cus, quàm *Araxer* *Arxi*cus, quod Strabo habet, ri-
tè dicitur. Quamvis ſi qd codices illud *Araxer* ex-
hiberent, leuicula mutatione poſſet in *Araxer* deſingi-
melle autem inuincta, quò diutius ſeruariſſent. cada-
vera, nemini ſerè non eſt noſitiſſimum. De Alſyris
Herodotus l. 1. Ταπαδὲ δὲ οὗτοι ἐκασμῶν. Lucet. l. 3.
N

Nam si in morte malum est, malis morsūque ferarum
Traffari; non invenio, qđ non sit acerbum
Ignibus impositum calidis torrefcere flammis;
Aut in melle situm suffocari; atq; rigore
Frigore, cū in summo gelidi cubat aqore saxi;
Urgerive supernē obtritum pondere terr.e.

Varro *ἔστι τῶν* apud Nonium in *Vulgus*: *Quare*
Heraclides Ponticus plus sapit, qđ praecepit ut com-
burerent; qđm Democritus, qđ ut in melle servarent;
gem si vulgus secutus esset, percam, si centum dena-
riis calicem mulsi emere possimus. Plin. *hist. nat. l.*
23. c. 24. Mellis natura talis est, ut putrescere cor-
pora non sinat. Idemq; *l. 7. c. 3.* Hippocentaurorum
Claudii Caesaris principatu allatum illi ex *Ægypto*
in melle vidimus. Refert Xenophon. *Comment.*
Græc. l. 5. Agelipolis Spartani regis cadaver melle
conditum, qđ Spartam reduceretur ad regalem se-
pulturam. Agelilai verō, per mellis penuriam, cerā
obductum, avtor est Plut. in *Agelil.* Silius autem
Italicus, qđ varia itidem sepulturae apud gentes va-
rias genera belli *Punici l. 13.* recenset, a Ponti in-
colis ora suorum murrhata, id est, myrrhā condita,
in longum ævum reponi adfirmat. Ceterum de Lu-
ciani loco viderint eruditiores: quibus & conjectu-
ras hanc nostras liberē censendas libenter relinqui-
mus. Qod autem Marcus istic, *τῶν περὶ τῶν*
idem eidem, sed inverso ordine, *l. 5. § 33.* *πολλὰς*
ἢ σέλετος dicitur.

Τὸ ἀκαταμάχον] Vide ad lib. 2. § 10. & *supr.*
§ 16.

Κατὰ φύσιν διεσθῆν] Vide *l. 1. § 9. & 16. &*
l. 2. § 9.

Ἰλεως καὶ ἀλῶσαι] Vide *l. 2. § 3.* *καὶ ἀλῶσαι*
dixit, qđ *ἀναλῶσαι* Paulus ad *Philippens. c. 1. v.*
23. Sed & *Epictet. dissert. l. 1. c. 9.* *Ὅταν ὁ θε-*
ὸς ἀπὸ λῶσαι ὑμᾶς τῆς ἀκαταμάχου ταύτης, τότε ἀνα-
λῶσαι περὶ αὐτῶν.

Εὐφραμεν] ita *l. 2. § 3.* *εὐφραμεν*. *Epictet.*
l. 3. c. 26. *πεῖθονμαι, ἀκούω, ἐπιδεικνύμι* τὸν ἡσε-
μόνα. Senec. *epist. 30.* Jam verō si cui contigit,
ut illum senectus leniter emitteret, non repente avul-
sam vitæ, sed minutatim subductum, nā ille grati-
as agere Diis omnibus debet, qđ satiatus ad re-
quiem homini necessariam, lasso gratam, perductus
est.

§ 49. *Ὁμοιον ἔῃ τῇ ἀκρᾷ*] Similitudine eā-
dem usus est Attius, & ex Attio, cūm Papirius
Pætus ad *Ciceronem*, tum & Cicero ipse ad *Patum*
famil. l. 9. ep. 16. Illam Attii similitudinem non
modo jam ad invidiam, sed ad fortunam transfe-
ram: qđ existimo levem & imbecilem, ab animo
firmo & gravi, tanqam fluctum à saxo frangi opor-
tere. Seneca alias item adjecit, de constant. *sup. c. 3.*
Quomodo quorundam lapidum inexpugnabilis ferro du-
ritia est, nec secari adamas, aut cædi vel deteri po-
test, sed incurrentia ultro retundit: qđmodum

quædam non possunt igne consumi, sed flammâ cir-
cumfusâ, rigorem suum habitūq; conservant. qđm-
admodum projecti in altum scopuli mare frangunt,
nec ipsi ulla sævitie vestigia, tot verberati seculis
ostentant: ita sapientis animus solidus est, & id ro-
boris collegit, ut tam tutus sit ab injuria, qđm illa
qđ retuli. Idem de vit. beat. c. 27. Socratem sic
loquentem inducit: Duritia sticis nulli magis, qđm
ferientibus nota est; nec ulli magis intelligunt, qan-
ta sic virtus meâ, qđm qđ vires ejus lacerando sen-
serunt. præbeo me, non aliter qđm rupes aliqua in
vadoso (undoso, Lipsius) mari destituta, qđm fluctus
non desinunt undecumq; moti sunt verberare; nec ideo
aut loco eam movent, aut per tot atates crebro incur-
su suo consumunt. *Evlath. ad 11. β. v. 396.* *Ἰστέν*
ἢ ὅτι ἐστὶ ποτὲ τὸν σερπὲν ἀνδρᾶ καὶ κινδυνὸς ἀπε-
κλόνωνται, ποῖόντῃ περὶ ἐλπίτι σκοπέλω εἰσάσαι, ὅν
ἔ ποτε κύματα λείπει.

Παντίαν ἀνέμων, ὅταν ἔρδα καὶ ἔρδα γίνωνται.
Atq; ita de Achivis *Homer. Il. o. v. 618.*

Ἰσθὸν γὰρ πύλιν ἀνεσθῆτες, ἥντε πέτρην
ἠλίσσας, μεγάλην, πελὶς ἀλὸς ἐγγὺς ἔσται,
ἥτε ὡς λίθων ἀνέμων λαίλαξ καὶ κέλευθα,
κύματα τε πορόβεντα, τὰ τε περὶ ἐρδῆς αὐτῇ.
Ὅς δὲ ἀνατοί τρώας ὡς ἔμπροσθεν, ἔδῃ φέροντο.

De Latini constantia *Maro æn. l. 7.*
Ille velut pelagi rupes immota resistit:
(gem de Homero versiculum usurpavit Macro-
bat. l. 6. c. 3.)

30 *Ut pelagi rupes magno veniente fragore,*
Quæ sese multis circumlatrantibus undis
Mole tenet: scopuli negotiq; & spuma circum
Saxa fremunt: lateriq; illis a refunditur alga.
Et de Mezentii fortitudine *l. 10.*
Ille velut rupes, vastum qđ prodit in aqor,
Obvia ventorum furis, expositaq; ponto,
Vim cunctam atq; minas perferi cæliq; marisq;
Ipsa immota manet.

Achelous apud Nasonem *Metamorph. l. 9. v. 39.*
40 *Me mea defendit gravitas: frustra q; posebar;*
Haud secus ac moles, qđ magno murmure fluctus
Oppugnant, manet illa, siuq; est pondere tuta.

De Andronico majore *Nicephorus Gregoras hist.*
Rom. l. 8. c. 10. *Πολλὰ γὰρ τὰ περὶ γυμνασία εἰλησῶς*
διαστέχοντες κυκλῶντο, δὲ ὅταν διαδεσμοὶ νεφέ-
λαι ὀπνίκα ἐπὶ σφοδρῶν ἀπυρρίπται, καὶ μικρὰ πύλιν
ἔδων ἐπὶ ἡμᾶς κινδυνῶν, ὅταν σφοδρῶς, ὥστε ὡς
οἱ καταρρίπται Νεῖλου, μόνον αὐτὸς τὰς ἐμβολὰς
εἰς σταντὴν ἀνατρεχόμενος, ἐπὶ σφοδρῶν, περὶ

50 *πλησθῶς περὶ ἐλπίτι, πολλῶν περὶ ἐγγυμνῶν κυκλῶ-*
των, ἀκυκλῶντες μένοντες, &c. *Nicetas Chon. in*
Manuel. l. 2. c. 1. *Ἄλλ' ἀνδρῶν ἐντοχῶν τῶν δι-*
οικητῶν, ἀπενέστη, ὡς εἰ καὶ περὶ ἐλπίτι περὶ ἐλπί-
θεν ἀπνέκτω. Idem in *Alex. Man. c. 13.* de The-
odotio Patriarcha; *ἔτε γὰρ ἡ ἀνδρῶν καὶ μεγαλει-*
της καὶ σφοδρῶς, ἔδῃ ἡ αὐτῶν λόγων ἐστὲν ἐλπίτι
διωκόμεναι

Ἰδιώματα Sic l. 2. § 17. μηδὲν ποιεῖν ἁδι-
ωμένους, ἢ μετ' ὑποκρίσεως, ut nihil ficti si-
mularique subit: & sup. § 33. λόγος δι' ἡμῶν
διαφύσσας. Sermo mendacio omni immunis.
Itē avtem, τὸ ἰδιώματι, vel agendi, vel patien-
di significatum habere possit: prout & l. 1. § 15.
τὸ ἰδιώματι. Utrovis sumptibus, ad Stoicam disci-
plinam p̄fectar. Siquid illi, ut Laërt. l. 7. in Ze-
non. αἰεῖσαν, καὶ δεξιόματι πὺν πορὸν, ταῦτάς τ' ἰδιώματι
συγκαταθήσεται μηδενί. Explicatius Stob. tom. 1.
lib. 2. tit. 4. §. 8. Λόγους δ' ἡμῶν ἰδιώματι πὺν πο-
ρὸν, ἀλλ' ἐν πᾶσιν ἀληθεύειν. ὃ γὰρ ἐν ταῖς λέγουται

30 mercedem suam acceperunt; totam habent. totam
consolationem vestram acceperitis; totam habetis. ut
god amplius sperare expectentve, sive pramii sive
solatii, aut illi aut isti, nihil prorsus sit reliquum. &
apud Marc. c. 14. v. 41. Ἀπέχει. Sufficit, quia
versionem firmant Henr. Stephan. & Theod. Beza,
adducto Anacreontico illo; Ἀπέχει. βλάπτε γὰρ
αὐτὸν. Sat est, sufficit: ipsam enim video. cui ad-
jungit & Duneus noster ex Sept. versione, Νῦν.
c. 16. v. 3. ἐξέτω ὑμῶν. god mox v. 7. ἰκανῶς
40 ὑμῶν. Sufficiat vobis. Synef. calvis. Τέτοις (τοῖς ἐ-
χθροῖς) ἂν πε εὐδω μοιχὸν ἢ κινῶσαν ἐν πινυακῇ
ῥαφαί, κομψίαν ὑπολαβάν, ἀπέχει τίστασμα.
habet totum id god in junctum est; nihil amplius re-
quirat. Cui libens subjunxerim illud ejusdem de mi-
litia rapaci, ex orat. de regn. Ὅσος ἦν ἐμὴ τὴν αὐτὴν
ἀλλοθρυλον ἐχθερὸν ἀπερύκει, αὐτὸς δ' ἔ τὰ μέγιστα
μοι ῥήματα, ἔτος ἔδην μοι δοκεῖ διαφέρειν κυνδὸς,
δὲ αὐτὸ τῶτο τὰ λύκος ἔς πορρωτάτου διακονήθ-
ῆναι αὐτὸς ἐπὶ χολλῆς κερὰς τῇ τῶν ποταμῶν, δέον
50 ἀπέχειν τῆς φυλακῆς τὴν μισθὸν τὸ γάλακτι ἐμ-
φορέωμαι. ubi ἀπέχειν τὸν μισθὸν idem est, god
Lucæ Evangelistæ c. 3. v. 14. in Jo. Baptistæ re-
sponso ἀρκείας τοῖς ὀφλόνσι. His adicere licebit,
& illud Plutarchi in Solone (god Sculter. quæ
advertit exercit. Evang. l. 2. c. 30.) ὁ δὲ ἐν γάμῳ
παραρῶν τὸ καλὸν, ἔ τέκνον ἔνεκεν, εἰληός ὄντι, ἀλλ'
ἡδονῆς.

opinione suā spēge inani vitæ spatium sibi ad annos plures protelaverat, Ἀρρῶν, ταύτην τῇ νυκτὶ πλεῖστον οὐκ ἀπυλίσσων Σπῶς. Amens homo, nocte hac ipsā repitit à te animam tuam. Siquidem, ut Casavb. ad Theophr. charact. c. 11. αἰτεῖν est poscere à volentibus ἀπυλίσσων, à nolente. Andocides περὶ κατόδου (an mei ἀδείας, ut ex Harpocrat. vult G. Canter. nov. lect. l. 8. c. 4.). Ταῦτ' ὕμῃς, εἰ ποτὶ βέλεσθε αὐτῶν, εἰ δὲ μὴ βέλεσθε, ἀπυλίσσων. De utrisque Seneca epist. 4. Vitam multi sic complectuntur & tenent, quomodo q̄ à torrente rapiuntur, spinas & aspera. plerique inter mortis metum & vitæ tormenta miseri fluctuant; & vivere nolunt, & mori nesciunt. De his. Epictetus, Θάμιας αἰὲν ἀνθρώποι, μὴτε ζῆν δειλοὺς, μὴτε ἀποδύνασθαι. Cui non dispar illud apud Cyprianum de mortalitate à satellite coelesti non sine indignatione insigni infremendo emissum, *Pari timetis, exire non vultis: quid faciam vobis?* Hos itaque hisque similes notat Marcus, vitæ nimio plūs avidos & εἰλοφυχένους, ideoque omnibus modis mediisque satagentes, q̄ eam q̄am diutissime protelare possint. q̄ spectant & Eupipidis versiculi, q̄os l. 7. § 51. sed mutilos Marcus exhibet. Vide ad l. 10. § 8.

Τὶ ἐν αὐτοῖς πλεον ἢ τοῖς ἀόροις; In eadem planè conditione sunt, inquit, isti vitæ tantopere cupidi, etiam si id q̄od tam enixè expetunt, fuerint affectui, ut ad annos numerosos spiritum prorogarent. q̄ā illi ipsi, q̄i immaturo fato defunguntur. qare? primum, q̄ia nihil interest citius an serius ē vita migraveris, cum aliquando migrandum sit: cum intervalli illius q̄od ab ortu ad obitum pertingit distantia, quæcumque ea tandem fuerit, ad æternitatis utrobique adjacentia spatia rationem nullam obtineat. deinde, q̄ia etiam si q̄am diutissime vixerint, tamen non acerbe instat, ut Eliphaz Jobi c. 15. v. 33. aut pomi immaturi, vitæ q̄ali avelluntur: ut Seneca epist. 30. non tanquam exant de vita, sed tanquam extrahantur. Idem de brev. vit. c. 11. Cicer. de senect. Quasi poma ex arboribus, si cruda sunt, vi avelluntur; si matura & cocta, decidunt: sic vitam adolescentibus vis auferi, senibus maturitas. Verum vitæ cupido immoderata istos pariter se habere facit, senes an juvenes defungantur: q̄os itaque ridens Luciani Diogenes; Τὶ ἐν ἀντὶς ἐπὶ λάρσι περὶ ἡδονῶν, ὅποτε αἱ πλεονεχίαι φιλόσοφοι εἰσὶν, ὥς ἐχέτω δυνάμει τὴν θάνατον, ὥς ἥδ' ἐν τοῖς γήρεα κακῶν φάρμακοι; denique q̄ia mors eodem in statu utrumq̄ constitueret, & ὅδ' ἐξαλογήσας ἀποδυνάων ἐς ἴσον καλῶς ἔσται τὸ πρῶτον, l. 9. § 33.

Κακιδανός. Corruptum credo nomen istud: forsan Κακιδανός, Cæcilianus, vel Κακιδανός Cævidianus fuerit. Κακιδανός & Κακιδανός, ὀνόμαστα κύρια. Svid. Quamquam longævus utrovis nomine nullus occurrit: Occurrit à priore illo parum deflexo, Κακιδανός, κακιδανός, aut Svidas habet,

Κακιδανός, ut Casavbonius ad Aithen. l. 6. c. 21. in hoc censu meritò collocandus, si (q̄od Svidas refert). ἐν τῇ Σελεύκῃ Καίσαρος, & ἐπὶ Ἀδριανῷ, sub Augusto Cæsare & ad Adrianum usq̄ Cæcilius iste Sinculus rhetor Romæ sophisticien an rhetoricien professus est: cum inter utriusq̄ horum imperium seculum solidum intercedat.

Φάβιος. Inter μακροβίους, Q. Fabium Maximum commemorat Plinius nat. hist. l. 7. c. 48. q̄em 63 annis Augurem fuisse refert. Val. Max. l. 8. c. 13. Q. Fabius Maximus duobus & sexaginta annis auguratus sacerdotium sustinuit, robusta jam ætate id adeptus: q̄a utraq̄e tempora; si in unum conferantur, facile seculi modum expleverint, Et Livius hist. l. 30. Eodem anno Q. Fabius Maximus moritur, exactæ ætatis; siquidem verum est augurem duos & sexaginta annos fuisse, q̄od q̄idam auctores sunt. Ità Livius ac Maximus, Plinio minus uno anno adscribunt.

Οἱ πολλοὶ ἐξελύχων, ἔτα ἐξελύχων. Ità supr. § 48. ὁ τῶν κινδύνων, ἔτα ἐξελύχων.

Ὅλον μιν ἐν τῇ τῷ δόξῃ. μινόν, Lugd. ab exemplari, an à typothetæ lapsu, incertum istud opinor. Vide supr. § 15. & 47. & 48. Seneca epist. 49. Non possunt longa intervalla esse in ea re, q̄a tota brevis est.

Καὶ τὸ δὲ ὅσον. Cicerò ad Luceium, fam. l. 5. epist. 15. In longa vita nihil est nisi propagatio miserrimi temporis. Cæcilius Plocio (indè enim esse docet Nonius in advenire) à Cicerone in Catone relatus,

Diu vivendo multa, q̄a non vis, vides. Itaque Augustin. de tempore (ut vocant) Serm. 113. Quid est diu vivere, nisi diu torgeri? Illudq̄ poetæ nescio cujus pro oraculo, habet Seneca de brev. vit. c. 2.

Exigua pars est vitæ, q̄am nos vivimus. Cæterum omne spatium non vitæ, sed tempus est. Idemq̄ epist. 49. Potest fieri, imò sæpe fit, ut q̄i diu vixerit, parum vixerit. & epist. 99. Ex hoc tam exiguo temporis spatio, q̄od ætatem vocamus humanam, quantum lacrymæ, quantum sollicitudines occupant? quantum mors, anteq̄am veniat, optata? quantum valetudo? quantum timor? quantum teneri, aut rudes, aut inutiles anni? dimidium ex hoc edormitur. adice labores, luctus, pericula, & intelliges etiam in longissima vita minimum esse q̄od vivitur. Martial. lib. 6. epigr. 70.

At nostri bene computentur anni, Et quantum tetricæ tulerit febres, Aut langvor gravis, aut mali dolores, A vita meliore separetur;

Infantes sumus, & senes videmur. Seneca epist. proximè citatā: Hoc q̄od inter primum diem & ultimum jacet, si molestias æstimas, etiam puero longum; si, velocitatem, etiam seni angustum.

Luci-

Τί διαφέρει ὁ περιμύκης τῷ περιγεννίῃ] Senec. epist. 77. Nulla vita est non brevis. nam si ad naturam rerum respexeris, etiam Nestoris et Statiliae brevis est; quae inscribi monumento suo iussit, annis se nonaginta novem vixisse. & epist. 99. Omnes, quantum ad brevitate[m] aevi, si universo compares, et juvenes et senes in aequo sumus. minus enim ad nos ex omni aetate venit, quam quod minimum esse quis dixerit. goniam quidem minimum aliqua pars est: hoc quod vivimus, proximum nihilo est. Ibid. Qui consenuit, quantum vincit infantem? propone profundum temporis vastitatem, et universum complectere. deinde hoc, quod aetatem vocamus humanam; compara immenso. Videbis quam exiguum sit quod optamus, quod extendimus. Πᾶς γὰρ ἐπὶ τῷ ὅτι ἐν παιδὶ μετρεῖται ποσὸς αἰῶνος, ὡς πάλιν ὁλίγος τις αἰὼν ἐστίν. Plato de republ. l. 10. Τότε πολὺ ἡνικαδεν ἢ μιν αἰὼν, ὡς δὲν διαφέρειν δοκεῖ πρὸς τὸν ἀπειρον ἀπορροῶσιν αἰῶνα. καὶ γὰρ ὁ μακρότατος βίη ὁλίγος ἐστὶ καὶ στιγμὴ πρὸς τὸν ἀπειρον αἰῶνα. Plut. ad A-pollon.

Τὸ περιγεννίῃ] Alludit ad aetatem Nestoris, quia aetate hominum secula degisse perhibetur: unde περιγεννίῃ & περιγεννίῃ dictus. Athen. de panath. l. 10. Πάλιν δ' ἐπὶ τῷ ὅτι ἡρώων Νέστωρ ὁ περιγεννίῃ, & epigramma antholog. l. 3. c. 10.

— ἔδανεν γὰρ περιγεννίῃ Πύλλῳ.

§ 51. Ἐπὶ τῷ σωτομον αἰὲ τρέχε] Vide l. 12. § 1. Jactare solebant Cynici σωτομονατικῶν πρὸς εὐδαμονίαν ὁδὸν reperisse se. Vide Cratetis epist. 6. Sed & epigrammatarius apud Laert. l. 6. Diogenem praedicat solum ostendisse mortalibus ζωὴς ὁμον ἐλαφρότατον. Quamquam, Galenus, de errat. cur. ind. c. 3. φησιν καὶ σωτομον ἐπ' ἀρετῇ ὁδὸν pro eo quod disciplinam Cynicam esse magistri hujus profitebantur; verius censuisse affirmat alios quosdam, qui σύντομον ἐπ' ἀλαφροτατίαν ὁδὸν esse dixerunt. Quod autem Marcus viam compendiosissimam semper insilire consilii, aliud consilium suggerere videtur Julianus de cynism. orat. 2. qui praedicantibus hoc idem Pseudocynicis quibusdam, τῷ σύντομον ὁδὸν καὶ σύντονον ἐπὶ τῷ ἀρετῇ sese insilire. (quod & Plutarchus de professione Cynica in Amatorio,

σωτομον ὁμῶ καὶ σωτομον εὐρηκάναι περιγεννίῃ ἀρετῇ) ὁρεσκον, inquit, καὶ ὑμεῖς τῷ μακρῶν ἐπορθεσθε. βίον αὖν δι' ἐκείνης ἡλάθετε. καὶ ἴτε ὅτι μέγαλα ἔχουσιν αἱ σωτομαὶ τοὺς χαλεποτάτους; ἀπὲρ ἐν ταῖς λεωφόροις, ὁ μὲν τῷ σωτομον ἐλθεῖν διωκεῖς, βίον ἐκπέλεισι τῷ κύκλῳ. ἔπειτα μὲν τοῖς ἀνέπαυσι ὁ κύκλος πορθεῖται, ἔλθοι αὖ πάντως, καὶ τῷ ἐπίτομον. Ceterum ille eos allogebatur, qui nihil praestabant minus, quam quod profitebantur, cum a virtutis sede, semitisque etiam ad eam ducentibus, quam longissime essent diffusi, viasque eas sectarentur, quae a virtute ipsa insistentes abducerent: deinde aliter se habet istud, quam in itineribus corporeis, in quibus via compendiosissima est saepenumero prorsus interclusa; cum istud nulli sit nisi suo vitio suaque pravitate stoliditateque obvallata. Quin & Julianus ipse ὁδὸν σωτομον eandem ibi agnoscit, quam & Marcus hic, τῷ καὶ φύσιν.

Σωτομος ἢ ἢ καὶ φύσιν] nimirum quia εὐδαμονα περὶ αἰῶν. l. 5. § 3. recta incedit. Via autem recta, eadem & brevissima. Optime Veemeshius noster de leg. mor. l. 1. exerc. 1. Lex divina, lex recta. Ps. 19. v. 8. in Mathematicis linea rectissima, linea brevissima. Via itaque ad beatitudinem brevissima est legis divinae, quae est rectissima, observatio.

Κατὰ τὸ ὑμέστων] Ita l. 8. § 30. ὕμει λόγῳ καὶ ὕμει. Vide & Platonem ep. 10. ad l. 3. § 5. adductum.

Πέσης δικονομίας] Vide supr. § 19. Ἐν μὲν δὲ δικονομίᾳ πνέει. & l. 11. § 18. πολλὰ κατ' οἰκονομίαν γίνεται. itaque Casavbono potius assentior, qui dissimulationem, quam Xylandro, qui rei familiaris curam, reddidit.

Κομψείας] Sollicitudine, Xyl. ostentatione, Casavbono: siquidem κομψεία illa, sive dictationis elegantiam, sive sermonis festivitatem designet, jactare se atque ostentare soliti sunt, qui avram captabant popularem. unde κομψείαν & pro ostentare se, & pro adulari etiam usurpatur. Hesych. κομψέται, κομψάει. possis & versutiam vertere. Siquidem, ut Erotian. in lexic. Hippocr. Ὁ Ἀθηναῖος τῷ πανουργίαν κομψείαν καλεῖται, καὶ τὸ σπείλδεν κομψόν. Vide l. 3. § 5.

Ad Librum V.

§ 1. Πρὸς] Idem tractat argumentum l. 8. § 12.
"Ὦν ἔρεκεν γέροντα] l. 2. § 1. γερόντα πρὸς σωτομον.
"Ἰνὰ κατανέμω] τοῖς φρονήτοις] Plut. de tranquill. adversus Democriti sen-

tentiam differens; quia negotiis abstinere se monet eum, qui vult tranquille degere. Πρῶτον μὲν, inquit, ἡμῶν πολυτελεῖ τῷ εὐδαιμονίᾳ καὶ δόξῃ, γινωσκόμενον ἀπορροῶσιν, ὅς ἀφρώσῃ, παραινῶν ἐκείνῳ, Μὲν ὁ ταλαίπωρ ἀστέμας τοῖς ἐν δεινότητι, i.e. Manens, miser, quietus in stragulis suis.

ἡσυχία.

Early European Books, Copyright © 2012 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Biblioteca Nazionale Centrale di Firenze.
CFMAGL.2.3.9

Ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπαύεσθαι πάντα καὶ τὰ ἀν-
θρώπειν ἀδυνατεῖ σωματικῶς ἐργεῖν. Aristot. e-
thic. lib. 10. cap. 4. & ibid. c. 6. Ἀδυνατοῦντες ἔν
σωματικῶς ποιεῖν, ἀναπαύσεως δεόνται. Et politic.
l. 8. c. 3. Ὁ γὰρ ποιεῖν δεῖται ἀναπαύσεως. διὰ τὸ
τὸ δεῖ εἰσαγγεῖν καὶ σφραγισθῆναι τὴν ψυχὴν,
ὡς περὶ αἰσθητικῶν φαρμακείας χάριν. Hinc festivum
illud Democriti, à Stobæo relatum, tom. 2. tit. 16.
Βίη ἀνθρώπου, μακρὴ δὲ δὲ ἀπαιδεύεται. Vita
sine feriis, via longa absque diversoriis. Senec. epist.
3. Inter se ista miscenda sunt; & quiescenti agen-
dum; & agenti quiescendum est. Cum verum natura
deliberat, illa dicit tibi, se & diem fecisse & noctem.
Vide ad l. 4. §. 26.

Ἐδοξε καὶ τὴν μέτραν ἢ εὐσίαν. Rectè Hie-
ron. Potes hoc facere: sed non est hoc opus tuum.
Cicer. Offic. l. 1. §. 103. Ludo autem & joco, uti
illis quidem licet: sed sicut somno, & quietibus cati-
onis, tum cum gra. iibus seriisque rebus satisfecerimus.
Dio in chrisi, apud Stob. tom. 2. tit. 34. Τὸ γὰρ
λόγῳ καὶ δαίμονι ἀλλή, περὶ σωματικῶν δὲ καὶ ψυχικῶν. Ari-
stot. ethic. l. 9. c. 10. Ὁι περὶ ἡδονῶν ἀνέστην
δὲ λῆξιν, ὡς περὶ τῆ τροφῆς τὸ ἡδυσμα. Vide ad l.
4. §. 21. E nostris Gabri. Barelet. in quadrages.
hebdom. 4. serm. 2. Delectatio ad vitam, ut sal ad ci-
bum. peccant mulieres, cum jacula nimis condunt
sale. Et Thom. Aquin. Sum. part. 2. 2. q. 168. a.
4. Parum de delectatione sufficit ad vitam pro con-
dimento; sicut parum de sale sufficit in cibo. Huc
Dionysii Sophistæ illud: καὶ τὸ μέλιτος ἀμῶν
δυσκάλω, ἀλλὰ μὴ κοιλῇ χειρὶ γλυκεῖ. Philostr.
vit. Sophist. l. 1. Flacc. Sat. 1.

Est modus in rebus; sunt certi denique fines,

Quos ultra citraque nequit consistere rectum.

Nec lussisse pudet; sed non incidere lulum.

Idem epist. 14. Ἡ εὐσία ὡς περὶ ὅρας ἐαυτῶν καὶ τοῖς
περὶ αὐτοὺς τέθεικε καὶ δὲ τὴν αἰετὰ ζῶν ἐδέλον-
τα τὴν ἡσυχίαν καὶ γνῶσιν εὐφραν τε καὶ φιλεῖν, καὶ ζῆν
ἐδέλεον ἐν τῷ ὅρῳ. Man. Palæolog. ad fil. præ-
sept. §. 40. Et Porphyri. de abstinent. l. 1. Ἀφει-
σεῖν γὰρ ἐαυτῶν δεῖ, ἀλλ' ἐχέειν ὅρα καὶ μέτρον ἐν
τοῖς περὶ αὐτοῦ. Optimè Senec. epist. 114. Alter se
plus justo colit, alter se plus justo negligit. tam hunc
dicam peccare, quam illum.

Ὅτι τὸ μέτρον. Calavb. ad Athon. l. 3. c.
29. Vetus dictum est, non oportere ἡδυσμασι uti,
seu ἡδυσμασι. hoc est, scitamentis tanquam edulitiis
uti. Nec illud minus vulgatum, Non esse medi-
camenta alimentorum instar adhibenda. Siquidem τὰ
φάρμακα, τὰ καὶ ὁρίσθη τὰ νοσήσας, ἐπιτελεῖ καὶ
λυμαίνετι τὸν ὑγιαίνοντα. Plur. adv. Epicur.
Itaque Alcidasantem notat Aristoteles rhetor. l. 3.
c. 3. ἐχ. ὡς ἡδυσματι καὶ γνησίῳ, ἀλλ' ὡς ἡδυσμα-
τι, πῶς ἐπιτελεῖται. Damnatque Clemens Strom. l. 1.
τὴν σκευάσιν τροφῆς, ὡς μὴ καλῶς, τὴν πλείω
τῶν τροφῶντων ἔχουσαν τὸ ἡδυσμα. hoc est, in

qa πλεον ἡδυσματος ἢ ἡδυσματος existit, de lusu
ac quiete, qæ sunt vitæ operisque condimenta, & las-
titudinis inde contractæ aut oborientis saltem me-
dicamenta quædam, idem dictum fuerit.

Ὁ γὰρ φιλεῖ στυγνόν. Revera improbus ne-
mo se verè amat. Ità (τὸ δὲ καὶ ἡρώδου, παρὰ δὲ
ἐξον ἡδονῆς, & περὶ ἡρώδου Ν. u. Cleanthes apud Ari-
an. dissert. l. 4. c. 1.) malus quis cum primis
φιλαυτός est, quod Plato docet de leg. l. 5. nec est verè
φιλαυτός tamen. Siquidem, quod Græci interpretes
habent, Psal. 11. v. 5. Ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀδικίαν,
μοσεῖ τὴν ἐαυτοῦ ψυχὴν. Et quod Rex sapientissi-
mus Paræm. c. 8. v. 36. οἱ μισῶντες τὴν σοφίαν,
ἀγαπῶσι θάνατον. Qui diligit iniquitatem, odit ani-
mam suam; quæ odit sapientiam, diligit mortem.
Atque, ut Clemens prædag. l. 3. c. 11. Πᾶς στυγνόν
ἀγαπᾷ, οἱ μὴ φιλοῦσιν; quomodo se amat, qui vitam
non diligit? Optimè Augustin. in Joan. tract. 78.
Impius & diligere se dicitur, quoniam iniquitatem, quæ
iniquus est, diligit. & idem rursus odisse se dicitur,
quoniam quod ei nocet, hoc diligit. odit ergo in se na-
turam, diligit vitium. Ità, quod affectu (sed pravo)
amor est, effectum (& hoc vero) odium est. Bernard.
de convers. c. 4. Denique, quod Marcus illic, Non
se amat, qui non amat bonum suum. bonum au-
tem hominis est in bonis actibus versari. lib. 5. ex-
tremo.

Τὸς τέχνας ἐαυτοῦ φιλεῖντες. Epictet. l. 2. c.
22. Πῶς αὖτις ἐπαύειν, φιλεῖ ταῦτα. Et Theo-
doret. therap. lib. 6. Ὁ καὶ τέχνης ἀγαπᾷ τὴν
τέχνην, καὶ τὸν πόνον οἷς συνηκλήρωται. Canus
tribicen (referente Plut. lib. de sene polit.) dicere
solebat, ἀγνοεῖν ἀνθρώπου, ὅσοι μᾶλλον αὐτὸν εὐ-
λαῶν, ἢ ἑτέρους εὐφραίνει. λαμβάνειν γὰρ ἂν μὲν,
ὃ δὲ δίδωαι, τὸ ἀκίβητον ἐδέλονται. Qin & Evdoxus
Mathematicus, eodem avtore in Comment. adv. vi-
tam Epicur. Εὐχετο, παρὰ τὸν ἡλίον, καὶ καλῶς
μαδῶν τὸ γῆμα τὸ ἄσπερον, καὶ τὸ μέγεθος, καὶ τὸ εἶ-
δος, ὡς ὁ Φαέδων, καὶ ἀφελήσας.

Συμβαίνει τὸν τοῖς κατ' αὐτοῦ ἐργοῖς. Hoc est
quod Euripides, in pertocha illa toties lavdata, toties
decantata, apud Plat. in Gorg. & in Alcibi. 2. Arist.
rhet. l. 1. c. 11. & problem. l. 18. q. 6. Plut. de garrul. &
sympos. l. 1. c. 4. & l. 2. c. 1. Gellius noff. Attic. l. 10.
c. 22. — λαμπρὸς ἐν

Τὴν δ' ἔχαστος κατὰ τὰς ἐπιτεύξεις,
Νέμων τὸ πλεῖστον ἡμέρας τὴν μέτραν,
Ἴν' αὐτὸς αὐτὸς τὴν χάριν * βέλτερος ἂν. * Al. κατ'
Hac re triumphat quisque, in hanc innititur, (πῶς.
In hac diei maximam partem terit,
In qua ipse sentit maximè se excellere.

Ità malim quam cum Grotio in excerptis, qui τὴν χά-
ριν legit,
Ut ipse sese evadat excellentior.
Siquidem eam mentem auctoris fuisse, ex antiquis illis,
qui lavdabant, scriptoribus, penitus intuenti liqebit.

gan

κοπιῶσιν, ut Plut. de sen. polit. q. pecuniis numerandis lucrandisque nunquam defatigatos se sentiunt.

Ο κενόδοξος τὸ δόξαιεν] Themistocles post Miltiadis pugnam, victoriāq. Marathoniam, ἐκ τῶν καὶ δοξάειν, ἐδὲ φαυλοῦν, τὸ Μιλτιάδου τρέπον. Plut. in apophth. & in Themist.

Ὅταν περιπαῖται] cum vehementius istis adiecti fuerint. Vide ad l. 12. § 3.

Ουτε φαγεῖν, ὅτε κοιμῶμαι] Ita Diotima Socrati in Platonis Sympos. Τὸς καλὰς ὁρῶν ἐκπύπνῃ, καὶ ἐπιμνος εἰ σὺ καὶ ἄλλοι πολλοί, ὁρῶντες τὰ παιδιὰ, καὶ ζυῶντες αἰεὶ αὐτοῖς, εἰ πως εἶδοντ' ἢν, μὴτ' ἐδίδον, μὴτε πίνευ, ἀλλὰ θεῶς μόνον καὶ ζυῶνται. De alcatoribus gemina Liban. orat.

31. Τίς πώποτε οἰκίῳ ἔπαι ἠνάγκασεν ἀρτυρεῖν, ὡς ἐκείνῳ τὸ ἀφρόσημα τοῦ κεκυρῶτος τε καὶ μαζωχῆρος ἀπερρίσσει ὕπνου, πείδον μὲν ἀφρόος ἀμελεῖν, πείδον δὲ λατρεῖν ὑπερβῶν ἢ δὴ δὲ περὶ καὶ περὶ αὐτῆς; σωφρονιστὴς γὰρ οἱ φιλόσοφοι νόκτας ἡμέρας ἅλῃσι καὶ ἀπαιτεῖ. καὶ ἡδονῆς ἡδονὴν ἀφείκει.

§ 2. Ὡς ἐνκολον ἀπώσας καὶ ἀπαιτῶσαι πᾶσαν ἐπιτάσας] Vide l. 7. § 29. & l. 8. § 29. 47. & l. 11. § 16. 19. & l. 12. § 25.

Ἐν πάσῃ γαλῶν ἔδ] ὡς καὶ κέμ. φαντὶ τὴν αἰσῶν, ut est, l. 12. § 22.

§ 3. Μὴ σε περιπαῖται] Neque te ducit. Xyl. vel seducat. ut sit idem τὸ περιπαῖται, quod τὸ περιπαῖται, καὶ ὑπερβῶν. atque ita Homerus usurpavit Il. α. v. 555. ubi Jovi Juno,

Νῦν δ' ἀγνοῖς δειδαῖ καὶ φέρει, μὴ σε περιπαῖται Ἀργυρέηζα Θέτις.

hoc est, ne te seduxerit, pellexerit.

Ἐπικαλεῖται] Consequentes. Xyl. & Caf. at D. Jun. ἐπικαλεῖται legi mavult. prohibentes, utrumvis constare potest.

Μέμ. κ.] Senec. epist. 81. Si gratum esse non licet, nisi ut videar ingratus, si reddere beneficium non aliter quam per speciem injuria, potero; æquissimo animo ad honestum consilium, per mediam infamiam rorandam. Nemo mihi videtur pluris aestimare virtutem, nemo illi esse magis devotus, quam qui boni viri famam perdidit, ne conscientiam perderet. & ep. 113. Non vis esse justus sine gloria? at incherule saepe justus esse debetis cum infamia. Et tunc, si sapi, mala opinio bene parva delectat. Vide l. 6. § 2.

Μέμ. κ. ἢ λόγος] D. Jun. ἢ λόγος, quod valde placet.

Αὐτὸ μὴ περιελέπτει] Vide ad l. 2. § 8.

Εὐδείαν πείρουν] rectā progrediatis, viā rectā insistas. ita l. 7. § 55. εὐδεία πειράντων. & l. 10. § 11. εὐδείαν περῶναι δὲ τὰ νόμους, καὶ εὐδείαν πείρουντι ἐπὶ τῷ θεῷ.

Ἀκολουθεῖν τῇ φύσει τῇ ἰδίᾳ καὶ τῇ κοινῇ] Vide ad l. 1. § 9. Stoicis τὸ τέλει, i. e. propositum, sive summum bonum est, τὸ τῇ φύσει ἀκολουθεῖν, sive τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, naturæ ductum sequi. Et secun-

dum naturam vivere. Verum ea natura esset, cujus ductum sequeretur, in hoc habet satis ipsi inter se conveniebat, Siquidem ut Laert. l. 7. in Zenon. Φύσιν χρύσιον μὲν ἔχοντες, ἢ ἀκολούθως δὲ ζῆν, τὴν τε κοινὴν, καὶ ἰδίαν τὴν ἀνθρωπίνην. ὁ δὲ Κλεάνδης τὴν κοινὴν μόνον ἐκδέχεται φύσιν, ἢ ἀκολουθεῖν δὲ, ἢ κατὰ τὴν κοινὴν φύσιν. Marcus Chrysippum sequitur, eodemque utramque naturam, & universalem & humanam, colligare & quasi collineare, contendit. Vide l. 6. § 13.

§ 4. Ἀναπαύσεται] Ita l. 6. § 28. ἀνάπαυσις ἀνάπαυσις. Charon apud Aristoph. in Ran.

Τίς ἐς ἀναπαύσεως ἐν κελῶν καὶ περιπατῶν; Quis ad regiem ex malis vult & molestiis?

Joan. Apocal. c. 14. v. 13. ἴνα ἀναπαύσωνται ἐν ὕπνῳ κόπων. Herodian. l. 1. de Marco nostro; νύκτις τε καὶ ἡμέρας ἐπικαίοντες μὲν ἀναπαύονται. Tractum ab eo, quod mortem somno similem perhibeamus. Nalo. amor. l. 2. cl. 9.

Stulte, quid est somnus gelida nisi mortis imago? Longa quiescenti tempora fata dabunt.

Ἐραποπνέσας] Vide ad l. 2. § 2. & l. 4. § 21. & l. 6. § 15. & l. 7. § 50. & l. 9. § 2. Ita Homer. θυμὸν ἐραποπνέοντα dixit, Il. δ. v. 524. & γ'. v. 654. Eodemque sensu in sacra pagina ἐραποπνέσαι, Marc. c. 15. v. 35. 39. & Luc. c. 23. v. 36. quod Matth. c. 26. v. 50. ἀπένει τὸ πνεῦμα. Joan. c. 19. v. 30. παρεδόθη τὸ πνεῦμα. Latini pariter, efflare animam, dicunt. & apud Cicer.

Tuscul. l. 2. Attius in Trachin.

Erudens efflavit graviter extremum halitum.

Πιστὸν δὲ ἐπὶ τότῳ] In Senariis gnomis:

Ἢ πᾶντα πᾶνται, καὶ πᾶν κομίζεται.

Tellus ut edit, ita resumat omnia.

Plin. hist. Natur. l. 2. c. 63. Terra uni rerum naturæ partium, eximia propter merita cognomen indidimus maternæ venerationis. illa nos nascentes excipit, natos alit, semelq. editos sustinet semper; novissimè complexa gremio jam à reliqua natura abdicatos, tum maxime, ut mater, operiens. Ennius item in Epicharmo, à Varrone relatus de ling. Lat. l. 4. & l. 8.

Quæ dedit, illa capit, neque dispendi facit bilum. de quo versu videatur Jos. Scaliger ad Varron. sed & infr. ad l. 8. § 18.

Πατὴρ] indè terram, olim terram, volunt dici, quod incendium pedibus teratur. Aelius Varro de ling. Lat. l. 1. Isidor. orig. l. 4. c. 1. Junil. in Genes. Honor. in imag. mund. c. 3. Hinc Ambros. Epitaph. Theodos. Adhuc in terris es, quæ teris. Et in celo possides. Et Etymolog. βάπτω, τὴν γῆν, Μεσσωίω. ita Adarcatius Ops à calcando, quod Hebraeis דָּבַר dicitur. Fr. Jun. in Tertull. & פָּרַשׁ terra eisdem אֶרֶץ Paræus in Genes. Verum alii aliunde. Jos. Scal. à Græco δάπτω terra, terra, ut δάσ, δάδω, τὰδ, δάσκω, τὰσκα. H. Stephan. ab

ἔγγ,

distingvens, *ibid.* l. 2, c. 7. *ἄλλ' ὃ τὸ λοιπὸν ἡδὺ ἐν τῷ βίῳ, ὃ ὑποβόλαιον, εἰ μὴ ἔστιν ἐν αὐτῷ, ἀρετὴ* c. 1. d' *ὡφελείας τῆς αὐτοῦ κολαξ.* ut commodum suum adulator sive Colax, oblectamentum alienum assentator sive blandus ille respiciat. Indè & ἀρέσκεια, εἰς ἧς ὡς ἐπὶ τῇ βελτίᾳ ἡδονῇ περιεσπένεται. Theophrast. *ethic. charact.* 5. ad quem Casarib. videndus. Ceterum isto blanditiae sive comitatis blanda nomine adulationem suam obvelasse quidam, ex Anaxandride Comico monet Athen. *diapros.* lib. 6. his verbis: *Ταῦτ' ὃ τὸ κολακίαν πνέει, ἐκτρέπεται τὸν νοῦν, ἀρέσκεια περιεσπένεται* ὡς καὶ *Ἀναξανδρίδης ἐν Γαμῖα.*

Tò δὲ κολακίαν, νῦν ἀρέσκων ὄνομα.

Adulatio habet nunc nomen blanditiae.

De Pythagora Laërt. l. 8. *Ἀπειχέτο καταζέλωτος, καὶ πάσης ἀρεσκείας, ὅς σωματικῶν καὶ διανοητικῶν πορηκῶν.* Quod autem Cas. ad obsequia corpusculo praestanda refert, qd̄ ipsius cupiditatibus satisfiat, minus probabile videtur.

Περὶ ὧν δὲ ἐστὶν ἡ λέξις [*levem esse*. Xyl. adducens cum Svidam exponentem τὸ *περὶ ὧν δὲ ἐστὶν*, *ἀρεσκείαν* & *ἀρεσκίαν*, *βλακίαν* καὶ *περὶ πείνης*, tum & illud Apostoli ad Corinth. *epist.* 1. cap. 13. v. 4. *ἡ ἀγάπη ἡ ἀρεσκία* est. quod ille interpretatur, *Charitas non est levis*, aut *nugax*. At verò bonus ille editor Lugdunensis, pro *περὶ ὧν δὲ ἐστὶν*, quod rectum fuerat, sed ipsi fortean minus intellectum, *ἀρεσκείας* substituit. perperam omnino, & ex proprio, opinor, cerebro. Verum mirum quantum diffideant a se invicem enarratores in vocabulo isto apud Pavlum Apostolum, vel interpretando vel explicando. Chrysost. *ἡ ἀρεσκία* est. non est temeraria. Verus interpretres, cui & Beza accedit, *Non agit perperam*. tanquam si à Latinis ea vox ad Græcos transierit. Syrus, *Non tumultuatur*. Tertull. *de patient.* c. 12. *Non protervum facit.* Erasim. *Non est procax.* Alii, *Non est inconstans.* Alii, *Non agit improbe.* Alii, *Non est fucata.* Alii, *Non adulator.* Ego crediderim commodissime posse verti, *Non effert se*; non est jactationi aut vanæ ostentationi dedita. Ità Græcus Schol. primo loco: *Ὁυκ αἰαζομένη.* Helych. *Περὶ ὧν δὲ ἐστὶν*, καὶ *βλακίαν* ἐπισημαίνει. Svidas etiam, *Περὶ ὧν δὲ ἐστὶν*, καὶ *βλακίαν* ἐπισημαίνει. Idem tamen inter alia: *Περὶ ὧν δὲ ἐστὶν*, καὶ *βλακίαν* ἐπισημαίνει. Et Concil. Nicen. 2. *Can.* 15. *Πάν τὸ ὃ μὴ διὰ χρείαν, ἀλλὰ διὰ καλλωπισμὸν περιελαμβάνεται.* Et *ἀρεσκείας* ἔχει κατηγόριαν, ὡς ὁ μέγας ἐπὶ Βασίλειο. Reperiuntur autem illa Basilii verba (si modo Basilii Cæsariensis sint, & non potius Eustathii Sebastienis, ut opinantur quamplurimi, *ascetica* illa) *respons. part.* 2. ad *quest.* 49. Ità illi à Basilio an Eustathio, iste, ut probabile est, à Clemente Alex. habuit. Is enim *padag. lib.* 3. c. 1. Apostoli locum exponens: *ἀρεσκία*, inquit, ὃ καλ-

λωτισμός ἀρεσκίᾳ καὶ ἀρεσκίᾳ ἔχων ἔμφαντον. Verum latius multo patet vocabuli hujus usus sensusque, quàm ut ad vestitum duntaxat, quo tamen etiam *εὐαβρυέως* solent διὰ λαλόντες καὶ βλακίαν ἐπισημαίνει, restringi debeat. Docet id Cicero ad *Attic.* lib. 1. ep. 10. Ego autem ipse, inquit, *Dii boni*, quomodo *ἐν ἀρεσκείᾳ* novo auditori Pompeio. id est, quomodo me ostentavi, & quasi juveniliter jactavi, omnibus adhibitis facis & ornamentis orationi meae, quasi exultavi, & placere illi studui: inquit Petr. Victorius. Accedit quod Stephanus de *dialect.* c. 16. § 1. monet, Sophoclis Scholiasten, *ἀρεσκίαν*, καμψίαν, interpretari, & *ἀρεσκίαν*, καμψίαν, apud quem *πέρησι* & *ἀρεσκείᾳ* legendum, nulli potest esse ambiguum. Græcam si damus originem, malim cum *Dunæo* nostro à *ἀρεσκείᾳ* duplicato, quàm à *ἀρεσκείᾳ* cum Stephano derivare. Verum plura de vocabulo isto qi voluerit, adeat post H. Steph. *thesaur.* Jo. Drus. *observ.* l. 7. c. 7. Muret. *var. lect.* l. 14. c. 7. Andr. *Dunæum* nostrum notis ad *Savilii Chrysost.* in 1. *Cor.* 13. Heinsium denique, qi post ista à me adnotata prodit, *exercit. sacr.* ad 1. *Cor.* cap. 10.

Et *ἀρεσκία* βελτίᾳ καὶ ἀρεσκείᾳ ἀρεσκείᾳ καταζινώσκει] aut leg. *καταζινώσκει*, aut sup- plendum verbulum aliquid, fortean, *διώσκει*, ex clavula proximè præcunte, aut *μολύνει*, aut *συμβάλλει*, aut ejusmodi aliud quippiam. Est autem ὁ *ἀρεσκείᾳ*, qi difficulter rem propositam comprehendit & assequitur. Sicut contrà ἐν *παρρησιασμένῳ*, ὃ ὅτις ἐστὶν τὸ *περὶ ὧν δὲ ἐστὶν* Helych. *ἡ ἡρεσκία* facile assequitur. Svidas in *ἡρεσκία*, ὅτις ἐστὶν τὸ *περὶ ὧν δὲ ἐστὶν* καὶ *ἀρεσκείᾳ* ἀρεσκείᾳ. In sessione proxima, *ἀρεσκείᾳ* ἐν ποίῳ, dicuntur, qi quasi nevigam assequuntur, aut intelligunt, hoc est, non attendunt prorsus, id quod agunt. Et mox; *Ἄλλ' αὐτὸ τὸ δὲ παρρησιασμένῳ*. Sed necesse est illud ipsum quod sit nosse, & intelligentiā assequi, sive *ἀρεσκείᾳ*, ut statim ipse se interpretatur. Epictet. *lib.* 1. cap. 5. *ὅτι μὴ παρρησιασμένῳ, μὴ σιωπῶντι μὴ δὲ*. & *lib.* 3. cap. 26. *ὅτι τὸ ἐν ἀρεσκείᾳ παρρησιασμένῳ* Galen. *de errat. diagn.* c. cur. cap. 1. *Ἐγὼ δ' ἔπος ἀρεσκείᾳ ἀρεσκείᾳ ὄντως, ὡς μὴ παρρησιασμένῳ τὸ ἀρεσκείᾳ ἡρεσκείᾳ (π. α. τ. ὡς ἡρεσκείᾳ, leg. ut Marc. l. 7. § 4. *παρρησιασμένῳ τὸ ἀρεσκείᾳ*)* Idemque *ibid.* mox; *οἱ ἀρεσκείᾳ ὄντως, καὶ ἀρεσκείᾳ οἱ ἀρεσκείᾳ τὸ ἀρεσκείᾳ, ὡς μὴ παρρησιασμένῳ*. Eodem sensu τὸ *παρρησιασμένῳ* verbo usus est Lucas Evangel. c. 1. v. 3. *Ἐδὲ καὶ καὶ παρρησιασμένῳ ἀρεσκείᾳ τὸ ἀρεσκείᾳ*. hoc est, omnia ab initio usque accuratè intelligentiā assequuntur. quæ Evangelistæ verba contendit Budæus cum illis Demosthen. *ἀρεσκείᾳ παρρησιασμένῳ*. ὃ τότε παρρησιασμένῳ καὶ παρρησιασμένῳ ἀρεσκείᾳ, κατηγόριαν. Et rursus; *Ἐγὼ δ' ἔπος ἀρεσκείᾳ ὡς μὴ παρρησιασμένῳ*

c. 6. v. 6. Ποῦνθ' ἐλεημοσύνην, μὴ γνῶτο ἢ
δεῖσθαι, ἢ ποιεῖν ἢ δεῖν. Facientis elemosynam
nesciat sinistra quid dextra faciat. Ambrosius offic. l.
1. c. 30. qd & Evthymius inclinatur, ita interpreta-
tur, quasi dictum esset, ut frater tuus, qd est tanquam
dextra tua, qd facis nesciat. Sic facias, ut proxima
nesciat uxor, uti Persius loquitur. Melius Jo.
Chrysost. orat. 19. Οὐ χεῖρας ἀντίτεται, ἀλλ'
ὑπεβολικῶς αὐτὸ τέθεικεν. Εἰ γὰρ διὸν τε δεῖν, φησι,
καὶ σεαυτὸν ἀγνοῶσι, περὶ αὐτοῦ οὐκ οἶσιν, καὶ
ἄν αὐτὸς διωκτὴν ἢ τοῖς διακονουμένους χεῖρας λα-
βεῖν ἔχῃ, ὡς πῖνός φασιν, ὅτι τὰς σκαυὰς δεῖ κρύ-
πτειν ἀνθρώπους· πάντας γὰρ ἐν ταῦτα λαμβάνειν
ἐκάλωσεν. Nam qd de dextra, qd sit amor divi-
nus, sinistra, qd favor humanus existat, arguantur
Hieronym. in Matth. Hilar. ibid. Avg. in Psal.
121. & in 1. Joan. tr. 6. & de temp. 60. Gregor.
in Job. l. 3. c. 21. Theophylact in Matth. alijs est
merum ipsorum commentum. Rectius Clem. Stro.
l. 4. Ἄλλ' ἐδὲ αὐτὸς ὁ ἐλεῶν, ὅτι ἐλεεῖ, γινώσκων
δοῦναι. Aliud est qd Senec. de benef. l. 6. c. 8.
Beneficium aliquis nesciens accepit, nemo à nesciente.
Beneficium nisi sciens volensque dare nequit: verum
beneficium qd dat, qd ad beneficii præstiti imputa-
tionem, perinde affectus esse potest, ac si qd faciat fe-
ceritve nescius sit. atque hoc est, qd, post Chri-
stum nostrum, Marcus voluit. Geminā planè men-
te Plato in Theateto, de Philosopho genuino. Ταῦ-
τα μᾶλλον αὐτὸν κέληθεν, ἢ οἱ τῆς θαλάττης λε-
γόμενοι χῆες. καὶ ταῦτα πάντα, ἐπ' ὅτι ἐκ δεῖν, ὡς
οἶδεν. ἐδὲ γὰρ αὐτῷ ἀπέχεται τὸ εὐδαιμονεῖν χα-
ρειν, &c. Optimè formulæ istius sensum expressit.
"Ομοίως δεῖν ἀμπελῶ] ita mox: ὡς ἀμπελῶ.
Μηδὲν ἄλλο φερεται πρὸς τὴν] Vide ad lib. 7.
§ 73.

Οὐκ ἐπιβοῶμαι] qd Dominus Christus
Matth. c. 6. v. 2. ὅταν ποιῇς ἐλεημοσύνην, μὴ
σαλπάζῃς.

Μεταβαίνει ἐπ' ἑτέρον] Vide l. 6. § 7. & l. 11.
§ 4. & l. 12. § 29. Senec. de benef. l. 1. c. 2. 40
Qualiscunq; priorum eventus est, persevera in alios
conferre. Melius apud ingratos jacebunt. ne cessave-
ris; opus tuum perage, & partes boni viri exegere.
alium re, alium fide, alium consilio, alium præceptis
salubribus adjuva. & l. 4. c. 14. Ad beneficium
non adducit cogitatio avara, nec sordida, sed humana
& liberalis, cupiens dare etiam cum dederit, & au-
gere novis ac recentibus vetera. Hoc est qd suo
more, id est, Comico, Plaut. Trinumm. Act. 2.
Sc. 2. v. 39.

Is probus est, qm non panitet qm sit probus:

Benefacta beneficiis alijs pertegito, ne perpluant.

Seriò magis alius qspiam apud Plut. de sene polit.
& adv. vit. Epicur.

Καὶ μὴ πωλούμεθα δρῶντες ἐν βεγτίς.

Vide l. 7. § 73. Plin. l. 3. ep. 5. Antiquiora bo-

nesicia subvertas, nisi illa posterioribus cumules.

Εν τέτοις ἐν δεῖν] Interrogantis tanquam ex
aliena persona, esse volunt hæc verba, Xyl. & edi-
tor Lugd. affirmantis ac præcipientis ex sua Cas. il-
lud malim, qia subsequencia, vol. ἀλλ' αὐτὸ δεῖν,
&c. subjectionis sive responsonis formam habent.

Ἀπαρκολληδότης] Sic ut non possint intelligi:
Xyl. imò potius, sic quasi non intelligant ipsi, ut in
præcedentibus, ἐδὲ οἶδεν. Sic l. 2. § 15. sed rati-
one diversâ ἀπαρκολληδότης ἐν γένει. Vide supra
ad § 5. συσπαρακολληδότης.

Βλέπεις καὶ τὸν κοινὸν αἰδέσθαι] Ità reverà be-
neficia conferenda, ὡς αἰδέσθαι, ut sentiat sibi gratiam
factam is cui beneficit, ut infra l. 11. § 15. Verum
ut beneficii avtorem, qis is fuerit, dignoicat, nihil
quicquam est necesse. Senec. de benef. l. 2. c. 9. In-
terdum & ipse qd juvatur fallendus est: ut habeat, nec
à qo acceperit, sciat. Exemplum subjicit Arcesilai,
qd amici paveris, sed pauptatem per verecundiam
dissimulantis, ac per agritudinem decumbentis, pul-
villo sacculum clam subjecit, ut qd desiderabat, in-
veniret potius qam acciperet. Ctesibium hunc no-
minat Laert. l. 4. Appellem Chium Plut. de adul.
& amic. gem & fraude amicâ utilique deprehensâ,
dixisse, Ἀρκεσίλαος τὸ παίρνιον, ille ἔδωκεν, Ἀρκεσίλαος
τὸν τὸ κλέμμα, iste refert. Ibid. Plut. Τῇ τῷ
φίλῳ χρεῖται ἐπιδεικνύων ἐδὲν ἐπεσιν· ἀλλὰ πολ-
λάκις, ὡς φησὶ ἰατρὸς λαθὼν ἐδερχέσθαι, καὶ φίλῳ
ἀφελήσεν ἐντυχὼν ἢ διαλυσάμενθ', ἀγνοεῖθ'.

ἐμπληθεῖς. Sed ad Senecam redeamus paria Mar-
co interrogantem. Quid ergò? ille nescit à qo ac-
ceperit? Primum nesciat, si hoc ipsum beneficii pars
est. Denique ille nescit accepisse se: ego sciam me de-
disse. Parum est, inqis. Parum, si scenerare cogitas.
sed si dare, qo genere accipienti maxime profuturum
erit, dabis. contentus eris to teste: alioquin non bene-
facere delectat, sed videre benefecisse. Volo, inqis, sci-
at. debitorem qaris. Volo utiq; sciat. Quid si illi mi-
lius est nescire? si honestius? si gratius? non in
40 aliam partem abibis? Volo sciat. Ità tu hominem non
servabis in tenebris? Beneficia in acta non mitto.
qid? ego illi sum indicaturus me dedisse, cum inter
prima præcepta & maxime necessaria sit, ne unquam
exprobrem, imò ne admoneam quidem? hæc enim be-
neficii inter duos. lex est, alter statim oblivisci debet
dati, alter accepti nunquam.

Τὸ γὰρ νὸν λεγόμενον παρεκδέχῃ] non intelligis.
Cas. sic ex Polybio Svidas, ἐκ ὁρῶς τοῦ ἡμετέρου
ἐκδέχῃ λόγους. i. e. νοεῖς, ὑπολαμβάνεις. Svidas.
50 excipe. Xyl. ut sit παρεκδέχῃ, idem qd ἐκδέχε-
σθαι, excipere. neutrum satis arridet. ego conditiona-
lem particulam deesse puto, [αὐ] παρεκδέχῃ, si
socius ceperis. Ità enim significat τὸ παρεκδέχῃ.
Eusebius hist. eccles. l. 3. c. 39. Papiam narrat, τὸς
ἀποστόλους παρεκδέχῃ δὲ αὐτῶν ἡμεῖς, ex relationi-
bus Apostolicis socijs acceptis, commentitia multa
tradidisse.

μοσία ἐκείνῳτε παρὰ πλοῖαν εὐχὴν εὐχόμενοι, τὰ
 χαλὰ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τοῦ θεοῦ δίδου καλὰ οὐκ
 αὐτοῖς αὐτοῖς. Unde & Jupiter Ammon dixe-
 rit, βλάπτει αὐτὸν πῶς Λακεδαιμονίων εὐχόμενοι
 εἶναι μᾶλλον, ἢ τὰ σύμπαντα ἧς ἐλλείων ἔσθ'. Quid
 & Xenophon de Socrate memorial. l. 1. "Εὐχετο δὲ
 πρὸς τοῦ θεοῦ ἀπὸ τῶν ἀγαθῶν δίδου ὡς τοῦ
 θεοῦ καλῶς εἰδόμενος, ὅποια ἀγαθὰ εἴη. Responxit
 eodem Juvenal. Sat. 10. v. 346.

Nil ergo optabunt homines? si consilium vis,

Permittes ipsis expendere numinibus, quid

Conveniat nobis, rebusque sit uile nostris.

Nam pro jucundis aptissima quæque dabunt Di.

Charior est illis homo, quam sibi.

Atque hoc est quod R. Simeon in Pirke Abot. c. 2.

§ 13. קַבֵּל תְּפִלָּתְךָ וְשִׁמְרָהּ

Orationem tuam fixam nē feceris. hoc est, nolis
 inter orandum terminos numini figere, legemque
 quid factururus sit, Deo præstare; sed vora tua sim-
 pliciter, prout illi visum fuerit, præstanda ipsi per-
 mittito. At τὸ ἐλδοειὸς εὐχεῖς, sive liberali-
 ter precari, (ita enim cum Xylandro malim, quam
 cum Merico, liberè) est ejusmodi orationem ad-
 hibere, quæ alios etiam contribules, conterraneos,
 aut extraneos etiam nobiscum unā comprehendat,
 qualis ea est, quam hic Marcus retulit, Attica suppli-
 candi ratio: qualis itidem, quam Xylander hic ad-
 ducit, Persarum veterum, de quibus Herodot. lib. 1.
 apud quos lege sic cavebatur; εὐχόμενοι μὲν δὲ τῷ
 θεῷ ἰδίῳ μόνῳ, ὃ εἰ ἐργίανται ἀρετῇ ἀγαθὰ. ὃ
 δὲ πᾶσι τοῖσι Πέρσῃσι κατὰ χεῖρα ἐν γένεσιν, καὶ
 τῷ βασιλεῖ. ὃ γὰρ δὴ τοῖς ἀπασιν Πέρσῃσι καὶ αὐ-
 τοῖς γίνεται. Sed liberalior his Christianorum lita-
 nia. Paulus Timotheo epist. 1. c. 2. v. 1. præcipit
 ποιῆσαι δέσεις, προσευχάς, ἐν τῷ εὐχαριστίας,
 ὑπὲρ πάντων ἀνθρώπων. Liberalissima verò omni-
 um λειτουργία Judaica, si Philoni credimus, de mo-
 narch. l. 2. Τῶν μὲν γὰρ ἄλλων οἱ ἱερεῖς ὑπὲρ δι-
 κείων καὶ φίλων καὶ πολιτῶν αὐτῶν (αὐτῶν forsan)
 μόνον εὐχόμενοι τὰς τ' εὐχὰς καὶ θυσιὰς ἐπιτελεῖν.
 ὃ δὲ ἦν Ἰσραὴλιν ἀρχιερεῖς, ὃ μόνον ὑπὲρ ἀπαν-
 τῶ ἀνθρώπων γένος, ἀλλὰ καὶ ὑπὲρ ὧν τῆς φύ-
 σεως μερῶν, γῆς, ὕδατος, ἀέρος καὶ πυρὸς, τὰς τ'
 εὐχὰς καὶ τὰς εὐχαριστίας ποιεῖται, τὸν κόσμον, ὅπως
 ὅτι τὰς ἀληθείας, πατριδα εἶναι εὐχὴν νομίζων,
 ὑπὲρ ἧς ἡμεῖς καὶ ἡμεῖς εὐχόμενοι ἐξελόμενοι τὸν
 ἡγεμόνα, ποτινόμενοι τῆς ἐπιμελίας καὶ ἡμεῖς φύσεως
 αὐτῆς μεταδιδόναι τῷ ἡγεμόνι.

§ 8. Συνέταξεν ὁ Ἀσκληπιὸς τέτταρ'] Συντάτ-
 τειν, injungere, præcipere, præscribere, quomodo æ-
 grotis medici hoc vel illud sumendum. Plut. in
 Pomp. Ἐπειδὴ νοσῶντα συνέταξε κίχλῳ ὁ ἰατρός.
 quod in aphorh. νοσῶντι κίχλῳ ὁ ἰατρός λαβεῖν
 προσέταξε. ἐστὶν vocabulum hoc frequentius. Sed
 altero illo potius usus Marcus videtur, quod συντά-

ξιν ἢ συντάγμα ποιεῖν. π. designaret. itaque verbo,
 quod Marci mentem exprimam, insolenti licet voca-
 bulo. coordinavit. alioque συντάττειν etiam simpli-
 citer pro præcipere sumitur. Svid. Συντάττειν, εἰ-
 λαμεν. adductis ex Polybio istis; Συντάττειν,
 ἐλαβεῖν καὶ τι ἀποδῶν ὅσον ἔχει δυνάμειος.

Ὁ Ἀσκληπιὸς] Æsculapium medicinæ præsi-
 dem Deum per insomnia remedia sibi suggerere
 opinabantur. in quo argumento frequens admodum
 10 est Aristides in orationibus sacris. Orat. 1. ἀλυσί-
 αν προστάττει ὁ θεός. & ibid. ἀσιπῶν ἐπιτάττει. &
 Orat. 2. ἀνυπόδητον προσελεῖν, &c.

Συνέταξεν τέτταρ' ἢ τέσσαρ' οὖσι νόσον] Itā l.
 4. § 45. συντάττειν ἡμεροσύνῃς τὰ ὄντα. & l.
 6. § 16. ὅσα οἱ θεοὶ ἀνέμους καὶ διατεταγμέναι.
 Verum istuc ad rem medicam respectum habet, quæ
 si medicinæ rationem universa ista obtineant. Pla-
 to Sophist. Ἰατρικὴ τις ἢ κολαστική. Aristotel. E-
 thic. lib. 2. c. 3. Ἰατρικὴ τις ἢ παιδεία. Idemque
 20 rhetor. lib. 1. c. 14. Et Æneas Gaz. de anim. im-
 mort. Ἰατρικὴ ἢ κολαστική. Medicina quædam est cor-
 reptione divina. Ambros. in Psal. 37. & Hieron. in
 Ezech. Quæ putatur pœna, medicina est. sicut enim
 quædam datur cathartica, ut noxius humor, qui inest
 corporibus, egeratur: sic et dominus dat calicem
 tormentorum meracissimum, ut quicquid fellis amari-
 tudinisque est, auferat a peccatoribus, et pristina
 eos restituat sanitati. Optimè Simplicius distin-
 gvit in Epiḡteti Enchirid. ad duo artis medicæ
 munera respiciens, vel ægritudinem profigandam, vel
 30 valetudinem sanitatemque conservandam; mala exter-
 na, calamitatēque omne genus esse, ἢ νοσῶντων τε-
 λεπείας, ἢ ὑμῶνόντων γυναικείας, vel agnorum me-
 dicamina, vel sanorum exercitia.

Κατάλληλον εἰς τὸ εἰμαρμένῳ] ad fatum, si-
 ve fato, congruens et consentaneum. Itā κατάλλη-
 λα φάρμακα, medicamenta congruentia, Dioscoridi.
 & προσὰ τοῖς νοσῶσι κατάλληλα, alimenta agro-
 tantibus congruentia. referente Budæo. & Marco
 40 nostro παντασίᾳ κατάλληλα. cogitationes vel
 apprehensiones congruæ. l. 7. § 2.

Ὡς καὶ τὸν λίθον συμβαίνειν] Vide l. 4. § 23.
 & l. 7. § 57. Ludit avtem hic in δυνάμει verbi
 συμβαίνειν, quod & evenire & convenire signifi-
 cat. Verum de hoc usu vocabuli in re architecto-
 nica, nihil dum comperi. nisi quod Fabius instituit.
 l. 9. c. 4. Fit saxe, inquit, aspera et dura et dispo-
 lita et hians oratio, si ad necessitatem ordinis sui
 verba redigantur. differenda igitur quædam et præ-
 50 sumenda atque ut in structuris lapidum impositorum,
 loco quo convenit, quæque ponendum. quod hic convenire,
 alibi congruere dixit, eadem utrobique imagine usus:
 Non enim ad pedes verba dimensa sunt. ideoque ex
 loco transferuntur in locum, ut jungantur quo con-
 gruunt maxime, sicut in structura saxorum rudium
 etiam ipsa enormitas invenit, cui applicari, et in quo
 possit

Τῆς ὑμετέρας] Avg. epist. 48. Dilectione, non odio flagellat nos Deus; non studio nocendi, sed desiderio sanandi. ἐν τῷ συμφέγγῳ, εἰς τὸ μετὰ-
θεῖν

Vide infr. § 29. & lib. 1. § 9. & lib. 11. § 20.

Σὺ δ' ἀλλοῖς ἢ τοῖς ἑαυτοῦ. Tu autem aliud quippiam volebas. Xyl. qm̄ illud scil. qd est secundum naturam. M. Cal. erotemacē effert. Tu aliud vis qm̄ qd est secundum naturam? forsan leg. ἀλλοῖς ἢ τοῖς ἑαυτοῦ. qm̄qam & receptam lectionem retineri posse censet Salmast. at in aliud volebas, qd secundum naturam non est. Vide l. 8. § 10.

Τὶ δὲ τῶν περὶ ἡμετέρας. Senec. de ira l. 2. c. 13. Non, ut quibusdam dictum est, arduum in virtutes & asperum iter est. plano adestur. Non vana vobis autor rei venio. facilis est ad beatam vitam via. multo difficilior est facere ista, qe facitis. qid enim qute otiosus? qid trā laboriosus? qid stementia remissus? qid crudelitate negotiosus? vacat pudicitia: libido occupatissima est. omnium denique virtutum tutela. facilius est v̄ vitia magno coluntur. Idem hoc argumentum, ὅτι δυσκολώτερον μὲρ τῆς ἀρετῆς ἢ κακίας. κατόπιν δὲ καὶ ἡδον τῆς κακίας ἢ ἀρετῆς inculcat pluribus in locis, plurimisque docet argumentis, Joan. Chrysost. in Matth. cap. 11. v. 28, 30. orat. 38. ibid. orat. 56. in Coloss. orat. 8. in Philipp. orat. 14. in Psal. 124. alibi.

Ἡ δὲ ἡδονὴ ἐκ τῆς ἀρετῆς σφαιρεῖς. leg. cum Xyl. ἡδονὴ τοῦ σφ. qia περὶ ἡμετέρας π. blandius giddam esse videtur, cum nihil minus existat. Senec. epist. 8. Et fena, & piscis spe aliqua oblectante decipitur. Indē Platonis dictum. Escam malorum esse voluptatem, qā capiantur homines, ut hamo pisces, Cicer. de Senect. Sed & Plaut. Mercat. 5. 3. tanquam sapientum dictum, hoc idem sic extulit.

Voluptas est malorum escas; qd ea non minus hominibus hamo capiantur pisces. — (nes, qī tamen verus, cum aliis eisdem adjunctis, in editionibus quibusdam nevtigam comparent.

Τὸ ἀπείριστον. qd alibi τὸ ἀδιάνητον. aliud est enim τὸ ἀπερίστωτον. l. 7. § 4. Vide ad l. 3. § 9.

Καὶ εὐρεῖν. Vide l. 2. § 5. & lib. 4. § 3. & infr. § 34. & l. 10. § 6.

§ 10. Παντί πᾶσι ἀκατάληπτα. imperceptibilia, sive. imprensibilia. Gellius. l. 11. c. 5. & l. 14. c. 1. Laetius lib. 9. Pyrrhonem ait primū induxisse τὸ τῆς ἀκατάληπτης καὶ ἀπερίστωτης εἰδος. Eum paribus ferē passibus secutus est Arcefilaus. Siquidem & ipse asseruit, πᾶσι πάντων ἐπέχειν δεῖν. ἢ) δὲ πάντα ἀκατάληπτα. Evseb. prepar. l. 14. c. 3. de qo videndus ibid. c. 4. & 5. Numenius Pythag. l. 1. de Academic. à Plat. dissens. Verū is τὰ πᾶσι τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἀκατάληπτης θύματα, Socrati, Platoni, Parmenidē & Heraclito accepta ferebat: ut Plut. adv. Colot. c. 8. Et sanē celebre est Socratis illud, τὰτο λέγοντες εἰδέναι, ὅτι εἰδέν δεῖ. nihil scire se nisi hoc unum, qd nihil sciret: Laert. l. 2. Plut. adv. Colot. c. 5. & Lactant. institut. l. 3. c. 27. qī & ibidem adjicit; Hinc Academicē disciplina manavit; si tamen disciplina divi

potest, in qā ignoratio & discitur & docetur. Et q. 4. Socrates eūq; secuti Academici scientiam sustulerunt, novāq; non philosophandi constituerunt philosophiam. Itaq; Aristocles de philo. l. 8. apud Evseb. prepar. l. 14. c. 17. Εἰς μὲν δὲ φιλοσοφίαν διομαί. δεῖν διομαί. εἰς αὐτῶν, ἀναμετρῶν γὰρ δὴ τὰς τῆς φιλοσοφίας ἀρχάς. qm̄qam restrictius pavlō de se Socrates ipse apud Platon. in Apolog. & Lucian. de sect. à μὲν οἶδα, εἰ δὲ διομαί εἰδέναι qā non ngvi, nec nōsse opinor me. At de Heraclito disertē Stob. tom. 2. tit. 21. ὅτι ἡδεῖ εἰς αὐτὸν μὲν εἰδέναι. ideo juvenis cum esset sapientiorē reliqis habitum esse, qd se nihil scire, scire se profiteretur. Ceterum idem, ut Laert. l. 9. v. 6. ὅτι ἐρατοκλῆς μὲν εἰδέναι. τέλει δὲ μὲν τοῖς ἡρώδῃ περὶ εἰδέναι. juvenis cum esset, nihil scire se; vir factus, nihil non nōsse dicebat. De se Ildorus Pelus. lib. 3. epist. 241. Εἰς δὲ οἶδα σαφῶς, ὅτι εἰδέν οἶδα. Ego pro certo hoc novi, nihil me nōsse. Nec abscedit multum Apollolus, ubi dicit, ad Corinth. epist. 1. c. 8. v. 2. Εἰ δὲ τις δοκεῖ εἰδέναι π, εἰς αὐτὸν εἰδέν εἰδέναι, καὶ δὲ δὲ γινώσκαι. Si quis opinatur nōsse se qicqam, nondum is qicqam, prout nōsse debet, novit: Anaxarchus verd̄ istis longius progressus, μὲν εἰδέν αὐτὸ τὸ εἰδέναι, ὅτι εἰδέν οἶδα. nec hoc qidem scire aiebat se, qd nihil sciret. De Homero Senec. epist. 88. Modō stoicum illum faciunt, virtutem solam probantem, & voluptates refugientem; — modō Epicureum, laudantem statum qicqā civitatis, & inter convivia cantūsque vitam exigentem; modō Peripateticum, bonorum v̄ia genera inducentem; modō Academicum, incerta omnia dicentem. At certē Pyrrhonii, sive Sceptici, Academicē novā fundatores aut favtores, Homerum ipsum, nec Homerum solū, sed Hesiodum, Archilochum, Evripidem, & antiquissimos fere qosq; vel poetas, vel sapientiā nomine celebratos, in partes suas attrahere satagebant: ut docet Laert. in Pyrrh. De Homero videatur, qī Plutarchi nomine de eodem extat libellus.

40. Exagitans istos Seneca idem epist. 88. Audi quantum mali faciat nimia subtilitas, & qm̄ infesta veritati sit. Protagoras ait, de omni re in utramq; partē disputari posse ex ago, & de hac ipsa, an omnis res in utramq; partem disputabilis sit. Nausiphanes ait, ex his qe videntur esse, nihil magis esse, qm̄ non esse. Parmenides ait, ex his qe videntur, nihil esse in universum. [unum esse universum. Lips.] Zeno Eleates omnia negotia de negotio deiecit; ait nihil esse. Circa eadem ferē Pyrrhonii versantur, & Megarici, & Eretrici, & Academici, qī novam induxerunt scientiam, nihil scire. Haec omnia in illum supervacuum studiorum liberarium gregem conjice. Illi mihi non profuam scientiam tradunt: hi spem omnem scientia eripiunt. Satiū est supervacua scire, qm̄ nihil. Illi non praefereunt lumen, per qd acies dirigatur ad verum: hi oculos mihi effodiunt. Si Protagora credo, nihil in

terium.

Δυσκαλίστη] Et Stoici ergo magna in incertitudine ac difficultate, an obscuritate, pleraque censent versari: unde & de Chrysippo jactare solebant, τὸ πόντον ὅμῃ τῇ Ἀλαδηναιῶν λόγος εἰς τὸν τὸ συμπεριφέρειν, ὡς ἄλλος ἐπὶ πρεσβεῖν, οἷς Κρύσιππος ἐξέτασεν εἰς διαβολῶν τῶν ἀδίστων. quod Plut. tamen ἢ ἀπειρίας, ἢ φιλαυτίας ἐπὶ pronunciat, de contradict. Stoic. c. 6. fatetur tamen fuisse Chrysippum, τῶν αὐτῶν δολωμάτων κατήγορον διὰ νότον ἢ συνήγορον. Verum non hoc Stoicis solis visum, sed & aliis. Avdianus Lactantium instituit. l. 3. c. 27. Anaxagoras pronunciat circumfusa esse tenebris omnia. Empedocles angustus esse sensum semitas geritur, tanquam illi ad cogitandum rheda quadrigis opus esset. Democritus quasi in puteo quodam sic alto, ut fundus sit nullus, veritatem jacere demersam. nimirum stultē, ut cetera. non enim tanquam in puteo demersa est veritas; quod vel descendere vel etiam calere illi licebat: sed tanquam in summo montis excelsi vertice, vel potius in caelo, quod est verissimum. quid enim est, cur eam potius in imum depressam diceret, quam in summum levatam? nisi forte mentem quae in pedibus, aut in imis calcibus consistere malebat potius quam in pectore aut in capite. Democriti dictum de veritate in fundo, sive in profundo demersa, refert Cicer. in Lucul. Sen. qst. nat. l. 7. c. 32. sed & Laert. in Pyrrhon. l. 9. his verbis: Ἐπεὶ δὲ ἐδὲν ἴσμεν ἐν βυθῷ ὅδ' ἡ ἀλήθεια. irā enim legendum ex sexto Empir. adv. Logic. l. 1. c. 2. qd' ἡ ἀλήθειαν interpretatur id quod est à Democrito dictum: cum utrobique tamen ἀτὶν corrupte habeatur. Dissertissime verò ex eodem de Pyrrhon. hypobes. l. 1. c. 30. ubi etiam in excusis ἐπεὶ legitur, & ἀντὶ τοῦ ἀληθεία à Democrito positum à Sexto dicitur. Optimè Aristoteles τῶν πρὶν τὰ φυσικὰ l. 1. min. c. 1. Ἢ περὶ τῆς ἀληθείας δευτέρα, τῇ μὲν χαλεπῇ, τῇ δὲ βαρύνῃ. σημειῶν δὲ, τὸ μὴ τε ἀξίως δυνάμει τυχεῖν αὐτῆς, μὴ τε πάντως ἀποτυγχάνειν. Et mox debilitatem humani cavissatus ingenii: "Ὡς ἄρ' ὅδ' ἡ τὰ τῶν φυσικῶν ἀμύματα πρὸς τὸ εἶναι ἔχει τὸ μὴ δὲ ἡμέραν ἄνω ἢ τῆς ἡμετέρας ψυχῆς ὁ νῦν πρὸς τὰ τῇ φύσει φανερώτατα πάλαν. Cicero apud Lactant. l. 3. c. 14. Mihi autem, non modò ad sapientiam cæci videmur, sed ad ea ipsa, quae aliqua ex parte cerni videntur, hebetes & obus. Et Academic. l. 4. Omnis cognitio multis est obstructa difficultatibus, eāge inest, & in ipsis rebus obscuritas, & in iudiciis nostris infirmitas, ut non sine causa & doctissimi & antiquissimi invocare se posse quod cuperent diffusi sint. Certè in plerisque quod magnus ille Scaliger de subtil. exerc. 307. § 21. Sicut à ciconia vulpes delusa, vitreum vas lambimus, pulicem haud attingimus; rerum corticem potius quam res ipsas apprehendimus. Vide Basilium Cæsar. epist. 168.

Πλάτῳ ἢ ἡμετέρας συγκατάθεσις μελεπτοῖ] A

Scepticorum dogmate ista haud longè abeunt. Sed nec quod Sen. epist. 65. For ergo iudex sententiam, & pronuncia, quibus tibi verissimum videatur dicere, non quibus verum dicat. id enim tam supra nos est, quam ipsa veritas.

Πὸς δὲ ἀμετέπλωτος] Quod Cicer ad famul. l. 9. ep. 2. Quis est tam Lynceus, qui in tantis tenebris nihil offendar, nusquam incurrat? Verum nusquam ergo terrarum sapiens vester, nusquam quisquam verā aut scientiā aut virtute imbutus. Siquidem Stoici, ut Stob. tom. 1. l. 2. tit. 4. § 4. ἐπιστήμῳ, sive scientiā, definiunt, καλῶς καὶ ἀσφαλῶς καὶ ἀμετέπλωτος ὑπὸ λόγῳ. Comprehensionem firmam & immutabilem ratione innixam. Vel, ἐξ ἡμετέρας δὲ ἀμετέπλωτος ὑπὸ λόγῳ. Habituū sive dispositionem phantasiarum receptivā, à ratione firmitatem eam habentem, ut non possit convelli, sive quam convellere ratio nulla possit. Eāque sapienti tribuunt suo, quem habere asserunt (Plutarchi sunt verba de Stoic. paradox.) νῦν τέλειον, ἀρετὰν φέρων, ἀδύνατον ἐπιστήμῳ, καὶ ἀμετέπλωτος ἐξ ἡμῶν. Mentem perfectam, prudentiam summam, scientiam opinatiōem immutabilem, habituū mutationis expertem. Quos tamen exagitat auctor idem de commun. notit. c. 41. quod τὰς ἐννοίας ἀπεκρίβας τινὰς οὐκ ὀφείδωμι νοήσεις, μνήμης δὲ κοινῆς καὶ ἡλικίας τυπώσεις, τὰς δὲ ἐπιστήμης καὶ πᾶσι λαπασι πηλυνώεις, ὡς τὸ ἀμετέπλωτος καὶ βέλαιον ἔχουσιν, εἴτα τέτοις ὑποτιθεῖσθαι βάσιν καὶ ἐλθεῖν ὑπὸς διδασκῶν καὶ σκευδιστῶν καὶ ἐρευνῶν ἀπὸ τοῦ οὐκ ὄντος. qalem esse animam humanam asserunt. Vide l. 2. § 1. Interim potest hoc consistere, ut nemo sit prorsus ἀμετέπλωτος, nec tamen πᾶσι ἡμετέρας συγκατάθεσις μελεπτοῖ. cum possint ab eo certò comprehendi non pauca, quod de multis pluribus tamen incertus existat.

Ὡς ὀλιγόχρηστα] l. 7. § 1. ὀλιγόχρηστα. sed & ὀλιγόχρονα. ut πολύχρονα, Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 25.

Εὐτελῆ] Ὡς πλεῖς παλὸς εὐτελέστερα. Jo. Chrysost. ad Olymp. epist. 13, & 17.

Ἐν κήσει κινεῖσθαι] Vide l. 2. § 11. & l. 4. § 39. Sen. epist. 81. Quod contemptis si non cuique contingere ac turpissimo potest, bonum non est. opes autem, & lenoni & lanista contingunt. ergo non sunt bona. Evripides & Eolo, laudatus à Plut. de leg. poet. c. 16. Athen. dīpnos. l. 4. Sext. Empiric. adv. Gramm. l. 1. c. 13. Stob. tom. 2. tit. 5. & tit. 93.

Μὴ πλεῖστον εἶπας ἔχῃ δαυμάτω διδοί,

Ὅν ἡ κακὴ βαρύνει ἐπιπλοῖ.

Laudare Plutium parce: non veneror Deum,

Qui pessimorum saepe sit possessio. Gro.

Hinc Plato de legib. l. 5. Πλατὺς δ' αὖ σφόδρα καὶ ἀγαθός, ἀδύνατος. Et Cicer. in orat. Cornelianā 2. à seipso adductus in Orat. perfect. & à Fabio instituit. l. 9 c. 4. Nam neque me divitiae movent: quibus omnes Africanos & Lelios multi venaliarii mercatorēque

Un god tamen nihil aliud est illis, q̄am est *Qisqis*
 Latinis. Omnes homines nati sumus homines: sed non
 omnes homines, homines sumus. est homo homo; & est
 homo non homo. est homo jumentum, P[sa]. 49. v. 20. est
 homo serpens, Matt. c. 3. v. 7. est homo equus, Fer. c. 5. v. 8.
 homo exterius jumentum, serpens, equus interioris est tan-
 tummodo est homo homo, & duplicat nomen hominis,
 q̄i tam secundum interiorem hominem, q̄am secundum
 exteriorem homo est. Clemens enim Strom. lib. 4.
 Ἐὰς φιλοσόφους καὶ φιλοσωμάτων, καὶ θεία μᾶλλον ἢ
 ἀνθρώπους, τὰς περιβοιωθέντας τοῖς κήρυσι, θη-
 λουμένους ἴστας. ὅν^ο ὕβρισις ὁ ἀλόλαστος λύκος
 ἀγρί^ο, ὁ πλεονέκτης καὶ ὁρσις ὁ ἀπατεῖν. Et Jo.
 Chrysost. in Gen. orat. 12. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ θεία
 ῥοπή πρὸς τὰ πᾶσι τὰ ἐνοχλήσει, ὅτω καὶ τὴς
 ἐν ἀλόγῳ περιουσίας, πάλαι χρεῖ^ς καὶ τῆς θεί-
 ας, τοῖς λόγῳ τεταμνωμένοις ἐπιτήρησι. ποτὲ μὲν
 κινῶς καλῶσα διὰ τὸ ἀναίρουτον ἐταμίον. (E-
 saie c. 56. v. 10.) ποτὲ ἢ ἴππους διὰ τὸ λαίνοι.
 (Jerem. c. 5. v. 8.) ποτὲ ἢ ὄνεις, διὰ τὴν ἀνω-
 ροσύνην καὶ τὴν ἄνοιαν. (Psal. 49. v. 12.) ποτὲ
 ἢ λέοντες καὶ παρθέλους, διὰ τὸ ἀρπακτικὸν καὶ πα-
 ρεσπικὸν ποτὲ ἢ ἀσπίδας, διὰ τὸ δουλεῖν. (Psal.
 140. v. 3.) ποτὲ ἢ ὄνεις καὶ ἔρκει, διὰ τὸν ἰδὸν
 τὴν ποικίλειαν. (Math. c. 3. v. 7.) &c. Senec.

§ 12. Οὐκ ἂν ταῦτα περιειποιοίτης, ἐν αἰσῶτι
 διανοεῖν π. ὡς τοῦ ἀναστ. ὃ ἐραρυόσαι] Pe-
 riocha tota ferè ista misère disturbata, depravata,
 mutilata est. Itaque Xylandrum nihil illis affec-
 tum.

Ὅτι ἐστὶ ἀπατήματα ἀνθρώπων] Epist. l. 4.
 c. 5. ὁπότε φαί σε τὸ τιμωρῶν, ἵε τίνας διω-
 κόμεν ἔχον ἐλλήλυδα. ἵππῳ ἔν ποτ' ἀφ' ὧν ἐξῆς
 ὅταν πρὶ ὀσιπῶν διωμάμεν σερπῆν· ἔχ ὅταν μὴ
 διωμῆται κοκκυῖεν, ἀλλ' ὅταν μὴ βέχηεν. ὁ δ' ἐκ-
 κῶν, ἔχ ὅταν πεπεσῇ μὴ διωμῆται, ἀλλ' ὅταν μὴ
 ἔχνηται· μὴ ποτ' ἔν ποτ' ἐν ὀνείρῳ διωμάται
 ὅταν, ἔχ ὁ μὴ διωμάται· ἀλλ' ὅταν πῶς γινέται, ἔν

"Η ἀπαρχή μου, τι τέτων ἀνέχεται] Omisit clavfulam hanc Latinus interpres. mendum scripturae subesse liquet. leg. ἡ ἀπαρχή μου τις. Tam suffraganeis exanimiter damna rerum istarum, quam ab eis se continere, virtutis est. Hoc est, vel plus hoc etiam quod Apostolus de Hebraeis fidelibus, c. 10. v.

ἐλπίειν, ὅτι ἂν περὶ γέννηται, αἰσχροῦ δόμους καὶ
πύλῳ, ἀλλὰ μὴ ὅτι αὐτῷ ἀβελτηρίαν. ἔδῃ δὲ ὅ
περὶ δὲ τὸν ἀβελτῶν βαλόντων, καὶ πῶς βοὶ λαγῶ
κωμῶνται, δυστυχίας ἔστιν. ἔδῃ δὲ τὸν γέννηται καὶ σαυ-
ραὶ ἐλάττω μὴ λαμβάνοντι, μὴδὲ εἰς δαίμων ἐν-
αυτῷ τοῖς μοχθηροῖς, ἀλλὰ ἀβελτηρία καὶ μοχθηρία
τοῖς ἀδυνάτοις ἐπιχειροῖσι. Vide l. 7. § 4.

Ἀδυνάτων δὲ τὸ τὰς φωνὰς μὴ τοιαῦτά πνευ-
μαίνειν. Itā l. 11. § 18. Τὸ δὲ εἶναι μὴ ἀμαρτάνειν
τὰς φωνὰς, κινῶν ἀδυνάτων δὲ ἐρίεται. Vide
& infr. § 28. & l. 9. § 42. & l. 12. § 16.

§ 18. Οὐδὲν ἔστιν συμβαίνει, ὃ ἐξ ἐκείνου πεί-
σκειν φέρεται αὐτῷ.] transponendas opinor voculas
duas; ὃ ἐξ ἐκείνου φέρεται πέρυκειν αὐτῷ. Vel im-
mutandas potius, ut sic legatur; ὃ ἐξ ἐκείνου πεί-
σκειν φέρεται αὐτῷ. nihil homini cuiquam contingit,
quod ipsum is non natus sit ferre. id est, quod non à
natura habeat, ut ferre possit. neque enim interpre-
tibus assentire, alteri, qui ad naturæ destinationem;
alteri, qui ad ordinarios in rerum natura eventus re-
fert: cum ad ferendi potestatem à natura tributam
replexisse Marcum subsequencia doceant, quibus
alios eadem pertulisse monet, vel per ignorantiam, vel
per ostentationem. Vide l. 8. § 46. & l. 10. § 3.

Ἦτοι ἀγνοῶν.] Sive rei ipsius ignarus. neque
enim nondum rescita quoniam movere possunt in-
fortunia etiam gravissima. Hinc Evripidis illud
Antiope, apud Stob. tom. 2. tit. 99.

Ἐγὼ δ' ὃ πέλας καὶ τὸς ἔμικρον κενόν.

Τὸ μὴ εἶδέναι δὲ ἡδυνῶν ἔχει πνευ-

μαίνειν. ἔπειτα δὲ ἐν κενῷ ἀγνοῶν.

Intelligo quæ parior: haud leve hoc malum.

Quædam est voluptas abstrahi à sensu malis;

Intèrque damna castus ignorantia est. Grot.

Sive etiam rei naturam non intelligens, aut quid inde
possit ipsi mali vel molesti saltem obtingere. Itā
Aristot. ethic. l. 3. c. 8. Ἀνδρείοι δὲ φαίνονται καὶ
οἱ ἀγνοῶντες. Et Epictet. l. 4. c. 7. Τί πεισὶ φο-
βερὸν τὸν πύραν; οἱ δὲ δορυφόροι, φησὶ, καὶ αἱ μά-
χηται αὐτῷ, καὶ οἱ ἐπὶ κοίτῃ, καὶ οἱ ἀποκλείου-
ντες τὰς εἰσόδους. Διὰ τὴν ἔν, ἀντιστοιχίαν αὐτῷ
περὶ ἀγνοῶντος. μὴ δὲ δορυφόρων ὄντων, ὃ φοβερὸν; ἢ
ὅτι ἐν αἰσθάνεται τῶν τῶν τοῦ παιδίου; ἀντὶ τῆς δο-
ρυφόρων τῆς αἰσθάνεται, καὶ ὅτι μαχηταὶ ἔχουσιν,
ἐπὶ αὐτῷ τὸ τῶν περὶ ἀγνοῶντος αὐτῷ, δέλων ἀποδει-
νῶν διὰ πνευμαίνειν, καὶ ἡδυνῶν τῶν ἄλλων παιδίων
αὐτῷ ἐν κενῷ, μὴ τὸ φοβερὸν τῶν δορυφόρων; δέλων
τὸ τῶν, δὲ τὸ φοβερὸν εἶσι. ἀντὶ τῆς μὴ τῶν ἀπο-
δεινῶν, μὴ τῶν δέλων ἐξ ἀπαιτίας, ἀλλὰ ὡς ἀν-
διδόται, περὶ ἀγνοῶντος αὐτῷ, ἢ καλῶς μὴ δεδονέ-
ται περὶ ἀγνοῶντος αὐτῷ; ἐδῇ. Indè Sen. epist. 36.
ubi submonuerat, nec infantes, nec pueros, nec mente
lupos, timere mortem, subiungit, Ego turpissimum,
si eam securitatem nobis ratio non præstat, ad quam
stultitia perducit.

Ἦ ἐπιδεικνύμεθα μεγαλοφρονῶντων.] Senec.

epist. 78. Athleta quantum plagarum ore, quantum
toto corpore excipiunt? ferunt tamen omne tormen-
tum gloriæ cupiditate. nec tantum quia pugnant, ista
patiuntur, sed ut pugnent. exercitatio ipsa tormen-
tum est. Tertull. ad Martyr. epist. c. 4. Timebit
forsan caro gladium gravem, & crucem excelsam,
& rabiem bestiarum, & summam ignium penam, &
omne carnificis ingenium in tormentis. Sed Spiritus
contra ponat sibi & carni, acerbæ licet ista, à multis
tamen ego animo accepta, imò & ultro appetita, fa-
ma & gloria cavilla, nec à viris tantum sed etiam à
fæminis. Lucretia vim stupri passa, cultum sibi ad-
egit in conspectu propinorum, ut gloriam castitatis
sua pareret. Mutius manum suam dextram in ara
cremavit, ut hoc factum ejus fama haberet. Minus
fecerunt Philosophi: Heraclius, qui se bubulo stercore
oblutum exussit: item Empedocles, qui in ignem Ἄ-
tnæi montis defecit; & Peregrinus, qui non olim se
rogo immisit: cum fæminæ quoque contempserint ignes.

20 Dido cum post virum dilectissimum nubere cogeretur:
item Asdrubalis uxor, quæ jam ardente Carthagine,
nè maritum suum supplicem scipionis videret, cum
filiis in incendium patriæ devolvit. Regulus dux
Romanus captus à Carthaginensibus, cum se unum
pro multis captivis Carthaginensibus compensari nol-
let, maluit hostibus reddi, & in arcæ genus stipa-
tus, undique extrinsecus clavibus transfixus, tot cruce-
sensit. bestias semina libens appetiit, & utique hor-
ridiores, aspidem serpentes, taurum vel urso, quæ Cleo-
30 patra immisit sibi, nè in manus inimici perveniret.
Sed mortis metus non tantus est, quantum tormentorum.
Itaque cessit carnifici meretrices Atheniensis, quæ con-
ficia conjurationis, cum propterea torqueretur à tyran-
no, & non prodidit conjuratos, & novissimè lin-
guam suam comestam in faciem tyranni expuit; ut
nihil agere se scirent tormenta, & si ultra perse-
verarent. Apud Lacedæmonios ante aram nobiles quæ
adolescentes flagellis affliguntur, astantibus parenti-
bus, & propinquis, & ut perseverarent adhortantibus.
40 ornamentum enim & gloria deputabitur; majore qui-
dem titulo, si anima potius cesserit plagis, quam cor-
pus. Omisso nunc gloria cavillam. eadem omnia sa-
vitia & cruciatibus certamina jam apud homines af-
fectatio quoque & morbus quidam animi constituitur.
quod otiosos affectatio armorum ad gladium locat; cer-
tè ad feras ipsas affectatione descendunt; & de morsu-
bus & de cicatricibus formosiores fidei videntur.
jam & ad ignem quidam se accendunt ut certum
spatium in tumba ardere censerent. alii inter ve-
natorum taurorum supulit patientissimis instabuleve-
runt. In eandem sententiam multa habet, & ex istis
quædam repetita, in apologet. c. 50.

Ἦτοι δὲ] fortiter, constanter perferre. Plut. Ly-
corgo: Οὐτε γὰρ φόβον ἔτε θυμὸν ἐγγίνασθαι πλεο-
νέστερον τοῖς ἐπὶ δακτύλοις ἐκείνῳ, ἀλλὰ ἐν-
δοῦναι τὴν ψυχὴν τῷ θανάτῳ. Idem in
Publicol.

ἔπος ἀμεινον ἢ ἐμείνας, καὶ τὸ ποτέσσον ἢ ἐ ποτέ-

fine castigatione, sed sine ira. qis enim, qui medetur, irascitur? &c. ibid. l. 2. c. 9. Non est irascendum erroribus. qid enim, si qis irascatur in tenebris parum vestigia certa ponentibus? qid siqis surdis, imperia non exaudientibus? qid si cœcis? qid si illis irasci velis, q

agrotant, senescunt, fatigantur? hac conditione nati sumus

tius; ἄλλοι δὲ ἀμαρτάνει. τίς ἐς ἐμὲ; Peccat alius. quid hoc ad me? ipse viderit. Verum nihil moverim. l. 4. § 26. & l. 9. § 4. εἰς αὐτὸν ἀμαρτάνει sibi peccat. Epictet. l. 2. c. 13. Τίς ἂν σοι μέλει περὶ τῶν ἄλλοτ' ὄντων; ἢ ἐπεὶ ἀμαρτάνει; πᾶς γὰρ ἐξ ὧν ὁ κόσμος ἐστὶν ἄλλος μὲν εἶναι ἀμαρτάνει, ἄλλος δὲ κακός; ἢ ἢ ἐν ἀγωνίᾳ περὶ τῶν ἄλλοτ' ὄντων;

Οὐ γὰρ] Viderit ipse: οὐ γὰρ μελέτω. quasi dicat, Quid ad me? sive, nihil id ad me pertinet. Sic Cic. Acad. l. 4. Viderit hoc Epicurus. Naso Art. l. 1.

Viderit Atreides. — q. d. nihil ad me. cavissimam ipse suam tueatur. & l. 3.

Viderit utilitas. — q. d. utilitatem ipse nihil moror. Sic l. 8. § 41. & l. 9. § 27. & l. 11. § 13. & l. 12. § 1.

Ἰδὲν ἐξ ἑαυτοῦ] Supr. § 3. ἰδὲν ἡγεμονικὸν ἔχει.

Εἰς τοῦτο ἔχω δὲ με δελεῖν τοῦτο ἔχει] Hoc argumento compescit sues rex pius a viro nequam ac nefario maledictis impetitus. Regum hist. l. 2. c. 16. v. 12. Sinite istum. Ipse enim maledixit, quia id Dominus edixit. Vide ad l. 4. § 34.

Καὶ περὶ τούτου, ὃ με πόνον ἀφίσταται] Itā l. 6. § 22. Εἰς τὸ εἰς αὐτὸν καὶ τὸν πόνον. Epictet. dissert. l. 1. c. 12. Ἐκείνοι μὲν πειρήσαντο τὰ φαινόμενα αὐτοῖς. ἡμεῖς δὲ ἔδεν ἅλιν καὶ εὐσυν ἔξουθε. Sen. ep. 103. Tu ita cogita, quod ex homine periculum sit; ut cogites, quod sit hominis officium. alterum intuearis, ne laedaris; alterum, ne laedas. commodis omnium lateris, movearis incommodis; et memineris quod praestare debeas, quod cavere. Verum ista non ad Stoicam amussim exacta profus.

§ 26. Ὑπὸ τῆς ἐν τῇ σαρκεὶ λείας ἢ τραχέως κινύσας] i. e. à voluntate vel dolore. eadem periphrasis suprā l. 4. § 3. λείας ἢ τραχέως κινύσας. Epictet. dissert. l. 2. c. 1. Πόθεν τὸ ἐστὶν κορμολυκεῖν. σφόδρα αὐτὸ κατὰ τὴν φύσιν. τραχέως κινεῖ τὸ σαρκεῖον, ἔτα τὰ λιν λείας. ἂν σοι μὴ λυσσεῖς, ἢ σφοδρῶς ἡτοικῶν ἂν λυσσεῖς, φέρει. Senec. de beat. t. 15. Quomodo hic potest Deo parere, et quicquid evenit bono animo excipere, nec de fato geri, casuum suorum bonus interpret, si ad doloris voluntatemque punitionum concutitur? Vide l. 10. § 8.

Μὴ συγχρινέτω] Nē admittat persuasiones. Xyl. tanquam si de principalis partis iudicio agatur, quod in casibus istiusmodi inhibendum toties inculcat Marcus l. 4. § 39. & l. 8. § 28, 44. & l. 11. § 9, 16. & istic etiam in mox subjunctis, τὸ ἐπὶ τῇ φύσει καὶ τῇ ἀρετῇ. Verum melius Cas. nē immisceatur, sive nē immisceat se. Vide l. 7. § 67. & l. 10. § 24.

Περίγραψατο αὐτὸ] Circumscribat cas. Xyl. Verum αὐτὸ potius legendum. atque ita Cas. circumscribat se.

Τὸς περὶ τῶν] Persuasiones, Xyl. perpeffiones, vel afflictiones potius; de quibus & l. 3. § 6. & l. 7. § 55.

Περί τῶν ἀδυνάτων φυσικῶν καὶ περὶ τῶν ἀνελκέντων] frustra enim id foret. Senec. de ira l. 2. c. 2. Omnes enim motus, qui non voluntate nostra fiunt, invicti et inevitabiles sunt: ut horror frigidā aspersus, ad quosdam itus aspernatio, ad peiores nuncios subriguntur pili, et rubor ad improba verba suffunditur, sequiturque vertigo praecepta occurrentes. quorum, quia nihil in nostra potestate est, nulla quod minus fiant ratio perfradet. Sensum enim hominis nulla exiit virtus. Idem epist. 85. & epist. 11. Nulla sapientia naturalia corporis aut animi vitia ponuntur. quicquid infixum et ingenitum est, lenitur arte, non vincitur. quibusdam etiam constantissimis in conspectu populi sudor erumpit, non aliter quam fatigatis et aestuantibus solet: quibusdam tremunt genua dictum: quorundam dentes colliduntur, lingua riuabat, labra concurrunt. hac nec disciplina, nec usus unquam excutit: sed natura vim suam exerceat; et illos vitii sui etiam robustissimos admolet. inter hac ruborem esse scio, quicquid gravissimis quoque viris subitus offunditur. magis quidem hoc in juvenibus apparet, quibus et plus caloris est, et tenera frons: nihilominus veteranos et senes tangit. — non accidit hoc ab infirmitate mentis, sed a novitate rei; quae inexcitatos esse non concutit, movet, naturali in hoc facilitate corporis pronos. nam ut quidam boni sanguinis sunt, ita quidam inciviles et mobiles, et cito in os prodeunt. Hac nulla sapientia abigit. alioquin haberet rerum naturam sub imperio, si omnia eraderet vitia. quaeunque attribuit conditio nascendi, et corporis temperatura, cum multum se diutius animus composuerit, harebunt. nihil horum vitari potest, non magis quam arcesse. — nihil adversus haec sapientia promittit, nihil proficit: sui juris sunt; iniussa veniunt, iniussa discedunt. Idem epist. 57. Illius quoque in quem jus fortuna perdidit, ferietur animus; mutabitur color. quaedam enim nulla virtus effugere potest: admonet illam natura mortalitatis suae. itaque et vultum adducit ad tristitiam, et inhorrescit ad subita, et caligabit, si vastam altitudinem in crepidine ejus constitutus despexerit. non est hic timor, sed naturalis affectus inexpugnabilis rationi.

Τὸ ἐπὶ τῇ φύσει καὶ τῇ ἀρετῇ] In eandem sententiam Stoicus quidam apud Gellium l. 19. c. 1. eadem ferē affectione, quā Seneca epist. 57. in crypta Neopolitana, in procella vehementiori dum navigat, ipse correptus, ex Epicteti dissertationum ab Arriano digestarum, qui nunc non prostat, l. 5. Visa animi, quae φαντασίαι Philosophi appellant, quibus mens hominis primā statim specie accidentis animum rei pellitur, non voluntatis sunt, neque arbitrariae, sed vi quaedam suā inferunt sese hominibus. noscendi probationes autem, quae οὐκ ἐπὶ τῇ φύσει vocant, quibus eadem visa noscuntur ac dijudicantur, voluntariae sunt, finitque hominum arbitratu. propterea cum sonus aliquis formidabilis, aut celo, aut ex ruina, aut repentinus nescius nullius periculi

nostro emaculandus; Γεῖται, ἢ δυστομία ὅρ.
 τρέφων. καὶ γεῖται ἀνθρώπος, ὁ δύσμορος. τὸ γε-
 ῖται μὴ ὀρίξαι. leg. τὸ γεῖται μὴ ὀρίξαι. lo-
 cum enim istum dubio procul adduxerat. qem
 Xyl. etiam (qem Caf. quoque sequitur) sic verterat;
 Nē irascaris ei q̄ hircum olet, aut cui anima foetet.
 Ego verò ἐρωτηματικῶς legendum, vertendumque
 omnino censuerim. Nunquid ei irascaris, q̄ hircum
 olet? nunquid ei, cui anima foetet? Sicut in lana suc-
 cidior sordes contractæ gravem mittunt odorem,
 ita ex pilorum hirsutia ac sudore crebro sordes in
 alis collectæ: qalis hircis cū sit familiaris, à lanis
 ad hircos, ab hircis ad homines translata vox est. Ad
 Marci mentem pulcrè Gregor. Naz. Πῶς εὐτα-
 ξίας. Ἐνέλε π. τῆς τῶ ἀδελφοῦ Δωδεκά, ἢ ὕστερ,
 ἢ δεκάτης, ὁ τὸ πνευματικῶ μύρο συγκεχρισμένος.
 ἵνα μεταδῇς τέτω τῆς σῆς εὐωδίας. ἐκ ὧν ἐξά-
 νης ἰδὸς ἢ χαλκία, ἢ ὅμω τὸ πνευματικῶ μεταβλη-
 θῆς ὁδωῖται, ἢ καὶ διαφθαῖ, καὶ διὰ τὸ πῶ ἢ σοι συλ-
 γῶνται φάρονται τὸ θμεῖον ἢ ἀπολείπονται. ἀλλ' εἰ
 μὴ εἰ διωπῆς, καὶ κείνον διεφθάρσεν. εἰ δὲ μὴ,
 τὸ γὰ ἀφ' ὧν ἔχει, ἐκ τῶ μὴδὲν αὐτὸς τῆς
 μοχθελίας μεταλλάσσει. ὅσμη τις ὅταν ἀνδρὶς τὸ
 σκεῖν πάθος, ἢ ἀπλάσει τυχόν. τὸ σὺν εὐωδίας
 ἑσθρηνίσαν τυχόν, αὐτὸ ἐξέλει πνεύματι ὑπὲρ τὸ ὁμο-
 δόξαι καὶ συγγενὲς συμπαθεῖ. &c. Hinc meretricula-
 rum scommata illa, apud Athenæum l. 13. Θαῖς
 πρὸς γεῖται τερψιμένη ἐργασίη, ἐπεὶ πῶ αὐτῶ
 ἡρώτα πῶ πορεύεται, εἶπεν.

Ἀγχαὶ συνοικίῃσι τὸ Πανδίων. Θρῦν συνοικίῃσι ποτὲ γεῖται, ἀρα ποῖντων,
 Λάβε, εἶπε, καὶ κατὰ τὴν ἀν. allusit altera ad voca-
 bulum αἰγός, quā capram significet, qd̄ Ἄγαι no-
 men includere videtur; altera ad τρέφω, qd̄ hir-
 cum designat, q̄si τρέφω, hoc est, hircus di-
 xisset.

Τὸ ὄζον. Itā Lucian. Antholog. l. 2. c. 14.
 ὄζοντος ἐξοριστός.

—cui scilicet agris

Favibus exuperat gravis halitus;—

Gutture sulphureas lentè exhalante Mephites.

utl̄ Pers. Sat. 3. unde guttur meditatorum efficitur
 latinarum, ut Hieron. adv. Jovinian. l. 2. dum ni-
 micum,

Τὸ σῶμα καὶ πνεύματι τῶν ὄζων, ut illè in Antholog. loquitur. ut possint illi ex ve-
 teri Stoicorum decreto aq̄ liberi crepitus atq̄ ructus
 esse. utl̄ Cicero ad Patrum suum jocatur, lib. 9.
 epist. 21.

Ἀνδρὶ τοιαύτω ὑποφωγῶν] corpus ita affe-
 ctum non potest non ejusmodi odorem emitte-
 re: nec improbi animus talibus dogmatibus imbutus,
 non ejusmodi actiones, & operationes edere. Vide
 supr. § 17. & l. 11. § 18. & l. 12. § 16.

Εὐ σοι γένοιτο] formula ironica: q̄a & Epict.
 l. 2. c. 5. & alibi utitur. Sed & nos Angli; well

fare thee. aliud est qd̄ Xyl. bene res habes. ἔν
 ἔχει. l. 10. § 1.

Δείξον] Vide supr. § 22.

Εἰ γὰρ εἶπαι, διεφθάρσεν] Itā Dominus Chri-
 stus, Matth. c. 18. v. 15. Ἐάν σου ἀνέστη, ἐκέρδη-
 σαι τὸν ἀδελφόν σου.

Οὐτε τραγῶδες, ὅτε πόνον] Ista istic qd̄ ve-
 lint, ego nescire me fateor. cum sequenti periocha
 committunt pleriq̄, itā vertit Xyl. ac si legisset,
 ὅτε ὡς τραγῶδες, ὅτε ὡς πόνον, ὡς ἐξελθὼν ζῆν δι-
 ἀνῶν, ὅτε ἐνταῦθα ζῆν. Verrit enim, Non itā
 hic vivendum est tibi, ut tragædo aut scorto, q̄
 egrediens vivere cogitat, qd̄ ego planè qd̄ sic,
 non capio. M. Caf. ubi nec vociferator nec scorta-
 tor futurus est. [q̄ istud] qomodo vivere statuis,
 ubi ad locum ejusmodi secesseris, ubi horum neuter
 existat, itā istic licuerit. D. Salmat. sic legit. ὅτε
 τραγῶδες, ὅτε πόνον, ὡς ἐξελθόντες ζῆν διαφθάρ-
 σαι ἐνταῦθα. ζῆν ἔχει. neq̄ histrio, neq̄ scor-
 tum scenicum itā in theatro vivere cogitant, ut in-
 de exeat. Sic et̄ hic etiam vivere licet. Si tra-
 gædus, inq̄t, & scortum, q̄i operam suam scenæ
 addixerunt, perpetuò in eo exercitio, qamvis turpi
 & infami vivere destinant, nec ab eo vitæ genere
 recedere cogitant; qd̄ ni & liceat nobis manere in
 hac turbulenta vitæ rutuba? Avdeamus in loco
 penè conclamato & nostram, licet min⁹ dextram
 forsan, conjecturam interjicere. Qid si voluit Mar-
 cus, qd̄ l. 4. § 31. μὴ πύρρον, μὴτε δῦλον.
 30 qd̄q̄ Plato epist. 7. μὴτε ἀπεχθάνεω μάλιστα
 νεφελόντα, μὴτε δὴ πολυκλονία γέ, κατεῖν
 αὐτοῖς. Vide l. 11. § 18. Itā certè usurpavit τὸ
 τραγῶδες l. 9. c. 29. εἰ ὅτε τραγῶδες, ὅτε με
 κατὰ κέρμε μμείδω.

§ 29. ὡς ἐξελθὼν ζῆν διαφθάρ] Turpe & pe-
 riculosum est in eo statu vivere, in qo nolis mori.
 Verum nihil impedit, inq̄t Marcus noster, qo mi-
 nus qisq̄ in eo statu vivat, in qo mori ac defungi
 desiderat atq̄ in animo suo habet. Vide supr. l. 2. §
 40 11. & infr. l. 11. § 3.

Ἐξελθὼν] exiens, è vita scil. ut l. 2. § 11.
 ἐξέρχαι τὸ βίω. pro mori. ἐξελθὼν & ἀπλῶς
 simpliciter pro mori. Itā Epictet. l. 2. c. 15. συμ-
 βῆναι ἵνα ἐξέλθῃς. Liban. Monod. in Daphn.
 Apoll. templ. ὅς νυμφὶς πνός, πλεκομένη ἡδὴ τε-
 φάνων, ἀπλῶς. nam qd̄ M. Caf. de Seccessione,
 sive ἀναχωρήσει intelligit, qalem l. 4. § 3. lo-
 quitur; mihi nevtiq̄am probandum videtur.

Τότε καὶ τὸ ζῆν ἐξίδη] Itā l. 8. § 47. ἀπὸ
 50 ἔν ἐν τῷ ζῆν. Stoicum hoc dogma, pietati parum
 consentaneum: de qo vide ad l. 3. § 1. Apud Sto-
 bæum tom. 2. tit. 1. Musonius, opinor; ἐάν μὴ ἐν-
 ποιῇ πνεύματος, ὡς ἐν τῷ βίῳ εἰ ὅ μὴ, ἑα-
 δίας ἀπαλλῆλεως, ὡς ἐν πνεύματι, ὅτε καὶ
 ἐν τῷ βίῳ. κατὰ τὸ καὶ ἐξ ἀνάγκης, ὅτε ὁ βίῳ,
 ἐξοικισμένη, ὅτε τὸ ἐνταῦθα ὁ μὴδὲς ἐκ-
 μείδω.

μεγάλην τέχνην, ὅσοι τὸ δεῖν καὶ τὸ εἶναι ἐπὶ ἑρ-
γῶν, ἴσιν τε. Martial. l. 10. epist. 23. de M. An-
tonio.

Præteritisque dies, & totos respicit annos.

Nulla recordanti lux est ingrata gravisque.

Nulla fuit, cujus non meminisse velit.

Amplius ætatis sparium sibi vir bonus: hoc est

Vivere bis, vitæ posse priore frui.

De aliis autem Marcus aliorumque bene gestis l. 6.

§ 48. quod de se suisque illis.

Μὰς πῶς ἴδω ἐξέλιπον, ὡς εἶπεν] nomi-
nem unquam vel factum vel dictum lassisse. Syntaxis ge-
mina Homericæ illi Odys. c. v. 15.

Δαμῶνι ἢ τὴν σὲ ἐξέω κακόν, ὡς ἀποδίδω.

Quia hæc est hæc] Hoc nomine Deo
gratias agnoscit deberi, l. 1. § 17. διὰ τὸ ἀνταρτῆν
τὸ σῶμα ἐπὶ πᾶσι ἐν τῷ βίῳ. quod labori-
bus tot tantisque exantlandis par fuerit, in corpusculo
et in infirmo.

Πᾶσις ἢ δὴ σὲ ἰππεύει τὸ βίον] Vide l. 3. § 20

§ 8. & l. 9. § 33. & l. 10. § 1. Lucet. l. 3.

Cur non, ut plenus vitæ conviva recedis?

De Pollio Stat. Sylv. l. 2. Sylv. 2. v. 127.

--dubio gem non in turbine rerum

Deprendet suprema dies, sed abire paratum,

Ac plenum vitæ--

Καὶ τέλει ἢ ῥεῖσθαι] Vide l. 12. § 36.

Ἀνθρώπων ἐνστάτων] ita restituit Xyl. quod
in membranis ἀνθρώπων sensu planè adverso lege-
batur.

Θέλω ἢ καὶ εἶναι] Vide supr. § 9.

§ 32. Διὰ τὴν συζῆσιν] Anacharsis illud in

Græcis, quos cateroq; suspiciebat, quasi rationi mi-
nüs consentaneum notabat, ἐπὶ παρ' αὐτῶν ἀγωνί-
ζονται καὶ διὰ τῆς τέχνης ὅτι καὶ τῆς τέχνης
quod in certaminibus de peritis imperiti judicarent.
Quod respexit Tertullianus, apolog. c. 1. Quod
magis, hos Anacharsis denotasset imprudentes de
prudenteribus judicantes, quàm immutatos de musick
Horum ergo judicia peritum prudentemque gemli-
bet contemptum habere vale Marcus noster. Cui
accedit Demetrius Cynicus, q; ut Seneca epist. 91.
dicere solebat, eodem loco sibi esse voces imperito-
rum, q; ventre redditos crepitus. Varro Margo-
poli:

--stultos contemnite docti.

Vide l. 2. § 1. & l. 3. § 11. & l. 6. § 34.

Ἀπὸ τῶν καὶ ἀμαρτίας ψυχῶν] rerum naturæ ac
conditionis ignari. Avson. lud. 7. sup.

Bias Pricæus dixit: Οὐ πᾶσι κακοί.

Quod est Latinum, Plures homines sunt mali.

Sed imperitos scito, quos dixit malos.

Et mox:

Bias Pricæus dixit: Οὐ πᾶσι κακοί.

Latine dictum suspicor, Plures mali.

Dixisse nollem. Veritas odium parit.

Malos sed imperitos dixi & barbaros,

Quia jus, & æquum, & sacros mores negligunt.

Epicet. l. 1. c. 29. Εἴτα μισθὸς μὴ ἐν ἀπορ-
ρεῖται ἀπὸ ἀπορροῦν καὶ ἀπὸ τῆς νήτης, ἢ ἀπὸ
τῶν. ἔδωκε γὰρ μισθὸν, ἀν' ἐπιχειρῆν τῆς ἀπὸ κέντρου
αὐτῶν τὸν κύλον ἀπορροῦν μὴ ἢ ἴσως: ὁ δὲ
τῶν ἀλλοδαπῶν πεπαιδευμένων, ἀπὸ τῶν ἀπαι-
δῶν ἐπιμαρτυρεῖται, ἐπιμαρτυροῦντες τὴν ἀπὸ τῶν καὶ
ἀνοστῶν, καὶ ἀδίκων καὶ δικῶν: ὁ πολλὸς ἀδικίας τῶν

10 πεπαιδευμένων. Vide reliqua. Idem l. 4. c. 5. Τί
ἐν; ἔδωκε με καὶ ἀπορροῦν καὶ ἀπὸ πῶν καὶ ἀπὸ
ἐπὶ τῶν καὶ πῶς καὶ ἀπορροῦν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ
καὶ ἀδίκων καὶ δικῶν: ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀνοστῶν καὶ
μέλει καὶ πῶς καὶ ἀπὸ τῶν καὶ ἀπὸ τῶν. Vi-
de & eundem ad l. 9. § 16. ἀμαρτίας autem ψυ-
χῶν, animæ imperitis, pro hominibus imperitis, quod
est Hebræis ac Hebraisantibus valde familiare.

Vide ad l. 1. § 16. ubi σώματα, id est, corpora,

pro servitiis. Moses lib. 2. cap. 1. v. 5. Fueruntque

20 omnes animæ, quæ ἐφ' ἑαυτοῖς somore prolicunt, septu-
aginta animæ. quod Stephanus apud Lucam Act.
c. 7. v. 14. Græcam secutus versionem, ἐν ἐβρα-
ϊστικῇ λέγουσιν τε ψυχῶν. Idemque c. 27. v. 37. ἡδὲ
ἐν τῷ πλοῦ καὶ πᾶσι ψυχῶν καὶ δικῶν καὶ ἐβρα-
ϊστικῇ. Paul. ad Rom c. 13. v. 1. Πᾶσι ψυχῶν
ἐβραϊστικῇ καὶ ἑβραϊστικῇ καὶ ἑβραϊστικῇ. Nec abhorrent
Latini. Tertull. de anima c. 13. Enimvero quis non
animæ dabit summam omnem, cujus nomine totius
hominis mentio titulata est? Quantas animas paucos?

30 ait dives, & animas salvas optat gubernator. Ci-
cer. familiar. l. 14. epist. 14. Vos meo charissimæ
animæ quàm sepius ad me scribere.

Ἡ εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τέλος] Vide l. 8. § 3.

Τὸν διὰ τῆς ὁσίας διηκονία λόγον] Animam

scil. œcumenicam, vel catholicam potius, de qua su-
pra § 30. & l. 4. § 40. & l. 6. § 14.

Κατὰ τὴν ὁσίαν τεταλμῶν] live κατὰ τὴν τε-
ταλμῶν, ut Apostolus Act. c. 17. v. 26. Vide ta-
men supra § 13.

40 Ὀνομαζόμενα τὸ πᾶν] Vide supra § 21.

§ 33. Σπιδε, ἢ σκελετῶν] cinis, aut sceletus:

quod supr. l. 4. § 48. Τδερος, ἢ πτερος. ibi vide.

Apud Plutarchum Antonius postdicte de rerum

summa cum Cæsare decertaturus ad cenam suos

jubet, ἀπορροῦν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

πολλοὺς αὐτῶν, ἢ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

αὐτῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῶν

incontinentiam sub intolerantia comprehendit, continentiam sub tolerantia contineri contendit. de patient. c. 5. Ut compendio dictum sit, omne peccatum impati-
entiae ascribendum. malum impatientia est boni. ne-
mo impudicus, non impatiens pudicitiae, & impro-
bus probitatis, & impius pietatis, & inquietus quietis.
ut malus unusquisque fiat, bonus perseverare non pote-
rit. Et ibid. c. 15. Omnia Dei plucita tuctur pati-
entia &c.

Μῆτε σὺ, μῆτε ἐπὶ σοὶ] Evcher, in orat. hortat. 10
Eſto tu, inquit, tibi charior, quam tua. Verum Marcus
hic ista, & quicquid extra corpusculi animulaeque fines
confistit, tua esse tibi negat. sed & Lucilius apud Se-
necam epist. 8.

Non est tuum, fortuna quod fecit tuum.

& Publius Syrus,

Alienum est omne, quicquid optando venit.

ideo nimirum, quia, ut Lucilius idem,

Dari bonum quod potuit, auferri potest.

In eandem sententiam Bernard. de bon. deser. Di- 20
vitia ista nec vera, nec vestra sunt. si vestra sunt,
vobiscum auferre. Quod enim hic relinquitur, non no-
strum sed alienum est. Ambros. epist. 9. Basil. Cae-
sar. explicans illud Moſaicum, Περὶ ἑαυτῶν
τῶν ἐστὶ, μῆτε τοῖς σοῖς, μῆτε τοῖς ἀλλοῖς inquit,
ἀλλὰ σου τῶν μόνων. ἄλλο γὰρ ἐστὶν ἡμεῖς αὐτοὶ, καὶ
ἄλλο τὰ ἡμέτερά, καὶ ἄλλο τὰ περὶ ἡμᾶς. ἡμεῖς οὐδὲν
ἄν ἐσμεν ἢ ψυχὴ καὶ οὐδὲν ἡμέτερον δὲ τὸ σῶμα, καὶ
αἱ δὲ αὐτὰ ἀσπίδες· περὶ ἡμᾶς δὲ τὰ χεῖμαλα,
αἱ τέχναι καὶ ἡ λοιπὴ τῆ βίου καὶ αἰσθητικῆς. Caterum E-
pictetus nec reculam, nec corpusculum etiam, tuum
esse tibi concesserit. Siquidem, illud etiam explicans,
quod Marcus hic, μῆτε ἐπὶ σοὶ, sic infit, dissert. l. i.
c. i. Τί λέγει δὲ Ζεὺς ; Ἐπιπτε, [ita distinguen-
dum, secus quam in vulgatis] εἰ εἶδόν τε βδ, καὶ τὸ
ἐπιπτεον ἀν σκ, καὶ τὸ ἐπισείδιον, ἐπὶ τῆς ἀν ἐλ-
θερον καὶ ἀπαρμυπιδιον. νῦν δὲ καὶ σε λαμβανέτω.
τάτο καὶ ἐστὶ σὸν. Cui concinit & Pythagoras refe-
rente Stobaeo tom. i. tit. i. Πέπεισο, μὴ εἶδόν
ἡμίμα, ὅσοι μὴ ἐπὶ σοὶ διασώζεις. Epictetus idem
enchir. c. i. § 2. Τοῦ μὲν ἐφ' ἡμῶν ὅτι φύσιν ἐλάττει-
ται, ἀπὸ φύσεως, ἀπαρμυπιδίου τὰ δ' ἐκ' ἐφ' ἡμῶν,
ἐλπίς, δόξα, κολυτὰ, ἀλλότρητα. εἰ δὲ ἐν τῇ φύσει
δοῦλα ἐλάττειται ἐμψύχης, καὶ τὰ ἀλλότρητα ἴδια, ἐμ-
ποδιστῆται. — μέμνη καὶ θεός καὶ ἀνθρώπος. εἰ δὲ
τὸ σὸν μόνον ἐμψύχης σὸν εἶναι, τὸ δ' ἀλλότρητον, ὡς
ἐστὶν, ἀλλότρητον, ὅθεν σε ἀναγκάζει ἡδέεσθαι,
ἡδέεσθαι σε κολύσσει, ὃ μέμνη ἡδέεσθαι, καὶ ἐγκυλίσεις
πνί, ἄλλαν πρὸς σε ἡδέεσθαι, ὅθεν σε βλάπτει, ἐχθρόν
ἐχ' ἔχει· ὅθεν γὰρ βλαβερόν τι πέσει. Vide & Mar-
cum ipsum l. i. c. 12. § 3, 16.

§ 34. 'Ευχεῖν] Vide l. 2. § 5. l. 10. § 6.
Epict. dissert. l. i. c. i. εὐδαιμόνεια καὶ εὐεχέντα.
& c. 4. εὐεχένος καὶ ἐπαρτήσεως βίωσεν. Ei oppo-
nitur τὸ δυσχεῖν, Epictet. l. i. c. 18. Ὅπως τὸ
πρῶτον καὶ μόνον αἰπὸν ἐστὶ τὸ κατεργάζεσθαι ἢ ἀμαρ-
τάν, τοῦ δυσχεῖν ἢ δυσχεῖν, τὸ ἀπυχεῖν ἢ ἐπι-
σχεῖν.

cum res scil. ex voto & animi sententia non succe-
dunt, non fluunt. ab eis tractum, quod actu adverso
conflictantur. Idem l. 2. c. 17. Θέλεις τὰ δυνα-
τὰ, καὶ τὰ σοὶ δυνατὰ; τί ἐν ἐμποδίῳ; διὰ τί
δυσχεῖς; ὃ φάσεις τὰ ἀναγκαῖα; διὰ τί ἐν πε-
πλημένῳ; διὰ τί δυσχεῖς; διὰ τί δέλοισ; σε
π, ὃ γίνεται, καὶ μὴ δέλοισ; γίνεται, ἀπὸ δειξίς
γὰρ μεγίστη δυσχεῖς καὶ κακοδαίμωνια.

Ὅδ' αἶν] supra § 14.

Ὅδ' ὡς ὑπολαμβάνειν] certam in opinando ratio-
nem methodicè observare. Vide ad l. i. § 9.

καὶ περὶ αὐτῶν δύο ταῦτα] Distinctio plena post
περὶ αὐτῶν est collocanda. quod & advertit Cas. dum
non attendit Xyl. sententiam corruptam.

καὶ πάντες ζῶντες λογικοὶ] hoc ideo, quia philoso-
phi λογικὸν ζῶν, sive animal ratione instructum non
homini soli, sed Deo etiam, daemonibus & heroibus
genus commune constituebant; uti ex Plur. de orac.
cessat. Xylander hic monet.

Τὸ μὴ ἐμποδίσαις ὅτι ἄλλος] supra § 10. &
20. & l. 3. § 12. & l. 12. § 8. Epictet. apud
Stobaeum tom. i. l. 2. tit. 7. ex enchirid. c. 13.
Νόσος σώματος ὅτι ἐμποδίων παρεμπόδιος; ὃ δὲ, εἰ
μὴ αὐτὴ δέλη. χαλκῶσι σκέλεος ὅτι ἐμποδίων,
παρεμπόδιος δὲ ὃ καὶ ἐμψύχων ὃ ἦν ἐμπόδιον
ἄλλου πνός ἐμπόδιον, σὺ δὲ.

Τὸν ὅτι ἐπὶ ἀπολήγειν.] Vide l. 4. § 37, 49.
& l. 6. § 50. & l. 7. § 28. & supra § 14.

§ 35. 'Εἰ μὴτε καμία ἐστὶ] Vide supra § 25.

Μῆτε τὸ κοινὸν βλάπτειν] Vide supra § 22.

Τίς δὲ βλάπτει τοῦ κοινῶς;] vide l. 8. § 55. Epi-
ctet. dissert. l. 4. c. 7. Τί μέλει ἀπολλυμένῳ ὅτι ἐν
τῷ κόσμῳ; si tibi vita etiam erepta fuerit?

§ 36. Μὴ ὁλοκαυτῶς τῇ φαντασίᾳ συναρπάσας]
Hoc velle videretur, ne in opem egenis afflatisve aliis
gibusvis, quod ejusdem indigent, ferendo, id statim ad-
mittamus, quod imaginatio forsitan nobis nostra ad a-
spectum primum suggererit: miserum nimirum ho-
minem illum esse, sive mali aliquid illi obtigisset; unde
& nos ipsi pariter afficiamur. id quod l. 7. § 43. di-
xit, μὴ συναρπάσας, μὴ δὲ σφύζειν. Epictet.
enchir. c. 16. Ὅταν καὶ αὐτοὶ ἴδῃς πῶς ἐν πάντῃ,
ἢ ἀποδημιῶν, τῶν, ἢ ἀπολαύσας τὰ ἑαυτοῦ,
πρὸς σε καὶ τὴν φαντασίαν συναρπάσας, αὐτὸν ἐκ κοίτης
ὄντ' αὐτὸς τοῖς ἐπὶ. ἀλλ' εὐδὲς διαίρει πα-
ρεμπόδιος, καὶ λέγειν ὅτι παρεμπόδιος, ὅτι τῶτον δαί-
νει, ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ τούτων. Locum inte-
grum apposui, quia minus integer videtur, quod inte-
gritati restitutum suae. Excidisse aliquid Hier. Volſio
suboluit: sed in supplendo parum feliciter versatus
est. in annotatis interserit, ἄλλον γὰρ ἐλάττει. cu-
jus rationem subjungit, ἐπὶ ἄλλῳ ἐχ' ἀπλεται.
Alium, inquit, non tangit, quia non tangit. ut sit quod
Comicus,

Facile

videatur. Ego, etsi in loco suspecto, nihil muto; sed καλῶν illud pro participio habeo, non pro nomine. Verto itaque, Quando ad rostra clamitans fueris, sive honorem ac dignitatem aliquam aut tibi ipsi, aut cui faves cuiuspiam ambiendo, sive litem aliquam vel propriam vel alienam prosequendo. Verum D. Salmast. καλῶς mavult. i. e. splendide vestitus & pulcher. ut allusum sit ad magistratus, qui pro rostris splendide amicti concionem habebant. ἐμβόλα sive ἐμβόλοι, rostra: locus in foro Romano, navium Antiatum, 10 quas in pugna ceperant, rostris instructus; ut Livius l. 8. Πρὸς τὰς καλῶς ἐμβόλους εἰς τὴν ἀγορὴν. Polyb. l. 6. & ἀναβὰς εἰς τὰς ἐμβόλους. ibid. & apud Svidam avtor incertus, Τὸν ὃ παρακαλεῖν ἵα πρὸς τὸν πόλεμον στρατὸν καλεσσάμενος ὡς ἦν ἐμβόλων, ἐπειεῖτο τὸν λόγους. Praetorem, qui populum ad bellum hortabatur, cum detraxisset, verba ipse faciebat, vel concionem ipse habebat. quem locum Svidam de aciei genere, quod apud Tacticos ἐμβόλον dicitur, perperam cepisse monuit & toties hic nominandus mihi clariss. Salmast.

Ἀνθρώπε, ἐπελάδου] hoc tibi, inquit, occurrat, ubi in foro consistis, locum forsitan honestiorem dignitatemve aliquam vel tibi ipsi vel alii cuiquam enixius ambiens: O homo, an istarum rerum conditionis oblitus es, quod ea, tanquam si boni quidpiam eis inesset, tam studiose persequaris? sive, Nescis, o homo, galia hac sint? pulcrum putas ac beatum magistratum capessere, ac pro rostris concionari, & astari populum?

Ναὶ· ἀλλὰ τέτοις πεπεισάμενος] Responder, quasi ex ambientis persona. Agnosco revera esse ejusmodi, galia tu suggeris; adiaphora scilicet. Verum ea sunt, quae isti in aestimatione cum primis habeant; quaeque ambiunt & affectant omnes.

Διὰ τὴν εἰς σὺ μωρὸς γέννη;] Regerit huic: An ideo & te stultum fieri, & inter stultos nomen tuum profiteri necesse est, quia stolidè sese illi habuerint? Quod in Scolio apud Athen. l. 1 §.

Σὺ μοι μανιοῦν μάλιστ', οὐ σωφρονήσῃ σὺ φρονι. Tu velis mecum insanire, sano ego conspiciam tibi.

Et Callias apud Clem. Strom. l. 6.

Φασὶ μὲν μανιοῦν

Χαλεπὸν μὲν γὰρ ἄπειναι.

Apud insanos omnibus aiant

Esse insanire decorum. Grot.

Vide & Apollodorum Adelp. ad l. 9 § 3. Atque ut Menelao Agamemni. apud Euripidem in Iphigen. Aulid. v. 406.

Σωφρονεῖν σοὶ βέλομαι, ἀλλ' ἔσσωφρονεῖν.

Conspicere, non confurere sum promptus tibi. Grot.

Conspicere, non despicere tecum debeo. Lips.

Eodemque alludens Plut. de amico genuino;

Σωφρονεῖν γὰρ, ἔχλ' σπινωσέιν ἐστίν.

Et ex Sophocle;

Οὐ γὰρ σωφρονεῖν, ἀλλὰ συμμιλεῖν ἐστίν.

Καὶ γὰρ δὴ, συγκληροῦν & συμμιλοῦν, εἰ συναμαρτάνειν, ἔδδ' συμβαδμάρχειν. Marcus ipse supra § 29. Εἰ δ' ἐπερωδῶν, ἔδδ' με καλῶς ἐκρίνε μίμνησθαι. μαρὲς autem, i. e. stultos supra l. 4 § 38. pronunciaverat eos omnes, quos res illiusmodi solent, εὐφραίνειν ἢ λυπεῖν, si concedantur & adsint, lætos; si negentur, tristes faceret.

Ἐν ἡρώδῃ ποτὲ, ὁποδῶν καὶ ἀλαλεοδεῖς, εὐμοῖος ἀνδραποδῶν] Locus morbi manifestus; sed cui 10 citra codicum opem hanc facile medicina fiat. Mer. Calavb. illud ἐν ἡρώδῃ ποτὲ ad priora refert, eoque periocham vult claudi. vertit itaque, Fuera gandoque [id sufficiat.] In praefatione sic παρρησιάζει; Νυν εἰ tu idcirco stultus futurus es? sufficiat quod tam diu ctiannum fueris. Xyl. sequentibus conglutinat, redditque; Aliquando, utcumque relictus, factus sum felix; ut ὅπως δύνῃ τε, non ὅτε δύναται legendum fuerit. quod, si cui admittendum videbitur, malum; 20 Quinunc nescio quo pacto neglectum habeo, fuit quando felicior eram, fortè quæ ferebam meliorem. Ut verba sint indignè ferentis, aliis jam posthaberi se, cum praelatus aliquando fuerit. qualis illa Menandriana apud Sext. Empir. Pyrrhon. hypoth. l. 1. c. 19.

Τὶ γὰρ ἐν ἡρώδῃ ποτὲ, non καλῶς ἀλαλεοδεῖς legit, vertitque; παραρρησιάζει; Mors me, ubicunque voluerit, deprehendat: ipse felix futurus sum. Atque ita Marcus l. 12. § 7. Ὅστιον εἴη καλῶς ἀλαλεοδεῖς ὡς τὸ δανεία. Et simpliciter Epictetus l. 3. c. 5.

Τὶ δέλεος ποῖων καλῶς ἀλαλεοδεῖς; videndus ad l. 6. § 30. Lectionem eam probat D. Boot. sed pro ἐν ἡρώδῃ mavult γένοιο ἀν ποτὲ. ut sit sensus; Quicunque loco deprehensus, felix fueris, sive esse poteris: in tua est potestate situm, ut sis felix, quemadmodum l. 11 § 1. dicit, in mentis potestate situm esse, ut vitam sibi plenam ac consummatam efficiat, ὅτε ἀν καλῶς ἀλαλεοδεῖς, ubicunque vel quodocunque morte superveniente deprehensa fuerit. Vel, γένῃ ποτὲ. Eius aliquando vir felix: fac te felicem. istud tibi acquirere, ut quocunque loco deprehensus fueris, felix sis. Hoc 40 verò sensu admissio, à superioribus ista se jungenda sunt, ut periocham integram cum eis quæ sequuntur conficiant. D. Salmast. denique sic concinnat, ut dialogismus prior continuari videatur. Ἐν ἡρώδῃ ποτὲ εὐμοῖος. Ἀνθρώπε, σὺ δ' εὐμοῖος, ὅποδῶν δύναται καλῶς ἀλαλεοδεῖς, ἀγαθὸν μὲν ὅταν ἀπονεύμας. Felix aliquando fui. Mi homo, tu verò felix, ubicunque deprehensus, si bonam ipse tibi sortem feceris. quod quomodo fiat, mox subjicit. Hoc est quod 50 Plaut. Trinum. 2. 2.

Nam sapiens quidem pol ipse fingit fortunam sibi. Cicer. in paradox. 5. Nec est ulla res, quæ plus apud sapientem polleat quam ipsius voluntas atque iudicium, cui quidem etiam, quæ vim habere maximam dicitur, Fortuna ipsa cedit, sicut sapiens poeta dixit;

Suis ea cuique fingitur moribus.

At

Πάντα κατ' ἐκείνων γίνεσθαι] Vide lib. 2. § 2, 17. Vide & de passerulo, de pilo, Domini nostri pronunciata, Matth. c. 10. v. 29, 30.

4. § 2. Κακὸς ἀνὴρ, ἢ εὐνομήμων] Vide l. § 25. & l. 5. § 3. & infr. § 7. & l. 7. § 36. & l. 8. § 2. & l. 10. § 11. Epictet. enchir. c. 49. "Ὅταν περὶ δέξαι, τέτοις, ὡς νόμοις, καὶ ὡς ἀσκήσαν περιουσίῳ, ἐμμεν. ὁ, π' αὖ ἐν ἑρῇ πρὸς αὐτὸν, μὴ ἐπιδέξαι. τὸτο γὰρ ἐκ ἐτ' ἐστὶ σὺν.

Μία τῶν βιοτικῶν περὶ ξαν] Vide l. 3. § 7. Sen. ep. 77. Quid? tu nescis unum esse ex vita officium, & mori?

Τὸ παρὲν ἐν δέξαι] Hoc est quod noster passim inculcat; l. 3. § 10, 12. & l. 4. § 26. & infr. § 32. & l. 7. § 6. 29. & l. 8. § 2. Pittacus, τί αἰεῖς; interroganti, respondit, τὸ παρὲν εὐποιεῖν. Laert. l. 1. quod postea in proverbium abiit. Suidas. τὸ παρὲν εὐποιεῖν. περιουσία. qd & subjungit Platonis locum ἐ Gorgia. Καὶ, ὡς εἰσιν, ἀνάγκη μοι, καὶ τὸν παλαιὸν λόγον, τὸ παρὲν εὐποιεῖν, καὶ τὸτο δέξαι τὸ διδόνον παρ' αὐτοῦ. Et Cratini ex Pylae.

Ἀνδρὲς σοφὸς γὰρ, τὸ γὰρ παρὲν περὶ ξαν καλὸν, εἰς δυνάμειν ἐν τῷδε.

Sapientis hoc opus est probe disponere, quod impraesentiarum adest.

Apud Procopium Gothic. l. 1. Vitiges;

Εὐὲ γὰρ πρὸς παλαιὸς εἰσέρχεται λόγος, τὸ παρὲν ἐν τῷδε, καλὸν.

Basil. Caesar. in Esaj. & ex eodem Simeon cancellar. orat. 21. Μὴ πολυπραγμονεῖς τὸ μέλλον, ἀλλὰ τὸ παρὲν κατὰ τὸ γρηγοῦν διατίθεσθαι. Ἀγάρ γὰρ τὸν παρὲντα κατὰ τὸν παρὲντα, ὅτε ἐδὲν ἐστὶ πλεον ἀνθρωπίνους. Basil. idem, orat. 24. Et Sim. or. 1. Apud Athenaeum l. 10. incertus auctor;

Ἐπὶ τοῖς παρῶσι τὸν βίον διατάττει.

Vitam explicat ex praesentibus rebus tuam.

Hesych. τὸ παρὲν ἐν τῷδε. περιουσία, ἢ καὶ Πλάτων ἐν Gorgia μνημονεύει. In adagii autem illius expositione lapsum Erasmus restituit Stephanus. Spectant eodem Pindari illa; Isth. od. 8.

Τὸ δ' ἐπὶ ποδὸς ἀρετὸν αἰεὶ,

Χρηματίζω. δόλιον γὰρ αἰὲν,

Ἐπ' ἀνδρείῳ κρήμνι

Ἐλίσσων βίοντα πέσσει.

Et Pyth. 10.

Τὸν δ' ἔκαστος δρέσει,

Τυχὼν κεν ἀρπαλέῳ ὀφείδει φρονεῖν τὸν παρ' ποδὸς.

Τὸ δ' εἰς ἐνιαυτὸν ἀτέμνατον περιουσίαν.

Aristippi etiam monitum apud Aelian. l. 14. c. 6. ἐφ' ἡμέραν πλεον γινώσκω ἔχειν, καὶ αὐτὸν πλεον ἡμέρας ἐπ' ἐκείνῳ τὸν μέρει, καὶ δ' ἔκαστος ἢ πρῶτον πρὸς πρὸς, ἢ ἐννοεῖ μόνον γὰρ ἡμέρας τὸ παρὲν, μήτε γὰρ τὸ φθάνον, μήτε τὸ περιουσιάζον. Senec.

epist. 101. Ille ex futuro suspenditur, cui irritum est praesens. Denique quod Lucianus in Neurologia, ex Tiresia Menippo datum fingit consilium, Τάτο μόνον ἐξ ἀπαντος διεξέρχεται, ὅπως τὸ παρὲν ἐν δέξαι, παρὰ δέξαι τὸ πολλὰ, καὶ αὐτὸ μὴ δὲν ἐπιδέξαι.

§ 3. "Εστὶ βλέπει] Aliud hic, ἐστὶ βλέπει aliud ἐνδον βλέπει l. 7. § 59. ibi vult hominem in mentem suam introspicere; istuc in rerum externarum naturam ipsam internam, misa specie externā. Vide l. 3. § 11. & l. 5. § 36. & l. 7. § 29, 30.

Ἡ δέξια] Vide l. 3. § 11.

§ 4. Πάντα τὰ παρούμενα] Omnia quae subiecta sunt. Xyl. Substantia omnes. Cal. Malim, praesentia haec omnia. τὰ παρούμενα, praesentia. quod lib. 9. § 33. Πάντα ὅσα ὄρεται. Vide ad lib. 8. § 24.

Τάχα μεταβάλλει] Vide l. 5. § 13, 23, 33.

Ἡμεῖς ἐνθυμιάζομεν] Vide l. 8. § 25. & l.

10. § 7. Lugd. ἐνθυμιάζομεν. tanquam ab ἐνθυμιάζομαι. quod nescio an legatur. ἐνθυμιάζομαι, in fumos, exhalationes, vapores abire. quomodo ea solent, quae adolentur: est ergo ἐνθυμιάζομαι

Marco hic, quod ἡμεῖς ἡμεῖς Psaltes dixit, Ps. 37. v. 20. ubi Scripturam receptam cur sollicitaretur Piscator, nihil erat.

"Εστὶ ἡνωται ἢ ἑστία] Siquidem compacta sit eorum substantia. Xyl. ut de subiectis singulis intelligatur, at Cal. si in unam eandemque substantiam redigenda sint omnia: Vel, si rerum omnium substantia sit inter se unita, & in unum compacta. firmitat simul & explicat Marcus ipse, § 9. ἢ ἑστίας καὶ τῆς.

§ 5. "Ο δονῶν λόγος] Supr. § 1. incertum est autem, istane ad priora illa pertineant, an aliud spectent, & seorsum ponenda fuerint. Illud Casavbono, hoc Xylandro placuit. quod & ipse securus sum. De sensu convenit. Menti universi rectoris, quid de singulis faciat, & quod fine quidque faciat, & quod id sit, in quo se vimque suam exerceat, satis perspectum ac prospectum esse; etiam si ista nos quam creberrime lateant.

§ 6. "Αἰετος τέπος τὸ ἀμύνει] Avrea gnomē. Diogenes interroganti, Πῶς ἀμύνεται τὸν ἐχθρὸν; respondit, Ἀυτὸς κατὰ κατὰ δόξιν. Refert Plutarch. de util. ex inimic. qd & de leg. poet. c. 5. Περὶ τὸν γὰρ γὰρ, Ποτὶ τὸν πονηρὸν καὶ ἀχρηστον ὁ πλοῦς ἀπορροή, τέπος τὸν πλοῦς ομοίως καλῶν τὸν πονηρὸν, τὸ τὸ Διογένης παρὰ δέξαι ὅτι. ἐρωτηθεὶς γὰρ ὅπως αὐτὸς ἀμύνεται τὸν ἐχθρὸν. Αὐτὸς, ὅτι, κατὰ κατὰ δόξιν γινώσκω. Atque hoc est quod ille apud Comicum nescio quem (avtore eodem de exil. referente) qd cum de infelicitate sua querentem amicum πλεον πλεον ἀμύνει justifier, interrogatus quā ratione id esset

vid. divin. Quid & de reliquis etiam affectibus Chrylippus in lib. περὶ ἀνομαλογίας, referente eodem in tract. de virt. moral. Τὰ ἐπιγινώσκοντα πόθῳ, inquit, ἐκτρέφει τοὺς λογισμούς. Idge Menandri testimonio comprobatur, cuius ista sunt;

Οἱ μοι, τίλας ἔργον, πῶς ποτ' αἰφρῆνες

Ἡμῶν ἐκείνων ἦσαν ἐν τῷ σώματι

Τὴν καὶ ἐν, ἢ ταύτ', ἀλλ' ἐκείν' αἰφρῆνοις.

Eheu me miserum, quamnam in partem corporis

Mens nostra se proripuit illo tempore,

Cum nimium vecors hac ego illis prastul? Grot.

Inde phasis obtinuit, inquit Plut. in collat. terrest. & aqatib. περὶ τῶν παραφρεσύντων, μὴ εἶδ' παρ' αὐτοῖς, ἀλλ' ἐκπεπληκέναι τῶν λογισμῶν. Vult itaque Marcus, sicubi tale quid contigerit, quam celerrimè ut ad te redeas. Cicero ad Astic. l. 7. ep. 3. Id quod animum induxerat, paulisper non tenuit; sed citò ad se rediit.

Ἔστι γ' ἐγκρατέστερος] Refarciendo jugiter post remissiones atque inturbationes animadversas, validior evadet animi tenor. Ità ossa confracta, si fuerint probè restituta, robustiora fiunt. Sed & athletæ, quicunque magni spiritus, nec projecit animum proijctius, & quoties cecidit, contumacior surrexit. Sen. de benef. l. 2. c. 13. Et qæst. nat. l. 3. præfat. Fidelissimus est ad honesta ex penitentia transitus. Et quod Plutarch. in amator. Ὡς γ' ἡλιθ' ἐκ νεφῶν καὶ μετ' ὁμῶν χλευσθῆναι ἐξυμνῶντες ὅπως ἔρωσ μετ' ὁρῶν καὶ ἐπιλοπυῖται ἐρωμένη διαλλαγῆναι, ἡδ' ἴων καὶ δριμύτης. Plut. item Amphitr. act. sc. 2.

Ira interveniunt; redeunt rursus in gratiam.

Verum ira si quæ fortè eveniunt huiusmodi

Inter eos, rursus ubi reventum in gratiam est,

Bi tanto amici sunt inter se quam prius.

§ 12. Ὡς πολλὰ καὶ ἐπ' αὐτῇ] Senec. epist. 103.

Quantum potes, in philosophiam secede. Illa te sinu suo proteget: in huius sacrario eris aui tutus, aui tutior. Vide & sup. § 10.

Ποσειδάωνος ταύτη] Vide l. 5. § 9. & § 34. & sup. § 7.

§ 13. Νεκρὸς ἐστ' ἐχθρὸς] Cadaver piscis. Plut. de esu carn. l. 1. Ἐγὼ δὲ θαυμάζω πῶς πόθῳ καὶ πότῳ ψυχῇ ἢ λόγῳ ὁ πῶτος ἀνδραπῶν ἢ ψατο φύσις σώματι, καὶ τεθνηκότις ζῶν χεῖλεσι πρὸς ἡμᾶς σαρκός. καὶ νεκρῶν σωματίων καὶ εἰδῶν πρὸς ἡμᾶς ὁ πῶτος, οἷα καὶ τρεφῶν πρὸς ἐπὶ ἐπ' αὐτῇ [ἐπὶ αὐτῇ] τὰ μικρὸν ἐμπροσθεν βρυζομένη μέρη καὶ οὐγγυλῶν καὶ κινῶν καὶ βλέποντα. Ità enim restituendum existimo locum illum, quem aliter Stephanus. Νεκρὸς γὰρ κοτεῖον ἐκβλητῆρες, καὶ δ' Ἡρόκλητον κρέας γ' πᾶν νεκρὸν ἐστὶ, καὶ νεκρὸν μέγας. Idem Sympol. l. 4. c. 4. Inde νεκροκομοὶ μάχονται eidem in libello superiore dicti: & in sap. conviv. Οὐ γὰρ τὰ τῶν νεκρῶν περὶ πλεως. Orcus quidam cadaveribus constipatus, venter dicitur. Vide ad l. 4. § 21.

Χυλδαίων σαυλίῳ] five sanguis uvas; ut Jacobus Patriarch. apud Mosem l. 1. c. 49. v. 11. & Moses ipse l. 5. c. 32. v. 14. i. c. αἷμα σαυλῆς. ut Jalon Siracid. c. 39. v. 26. & c. 50. v. 15. & Maccab. hist. l. 1. c. 6. v. 34. At Cassiodor. Var. l. 12. ep. 4. de vino acinatico, suo more lascivens: Hyemale mustum, uvarum frigidus sanguis, in rigore vindemia, cruentus liquor, purpura porabilis, violaceum nectar. Ad nostri mentem propius Hesiod in Bucolic. referente

10 Fulgent. mytholog. l. 3. c. 1.

—βοτρυάν δέξσον αἷματιέντω.

Et propius adhuc Empedocles, ab Aristotele notatus, Topic. l. 4. c. 5. ab autore etiam problemat. natur. sub Plutarchi nomine q. 2. lavdatus, qui cum Empedocle vult πῶς εἶναι τὴν πῶν,

—ἐν ἑλῶ σαυλὲν ὕδωρ.

Est enim, ut ex Platone auctor idem q. 3. Ὁ γὰρ ὕδωρ ἡδονῶν διὰ τοῦτο. Itaque Athen. deipnosoph. l. 1. Ἀφ' ὕδατος ὁ δὲν φέρεται. ἔστιν γὰρ ἔτερον ὅστιν δὲν, ἢ ὕδωρ ἢ ἀμπέλῳ πεποιημένον. Et Nemes. de natur. homin. Ἀπὸ τῆς αὐτῆς νοτιδός, ἐν τῇ αὐτῇ ἀμπέλῳ δὲν σπῆνται, ἐν τῇ ἑλῶ τὸ ἑλῶν. Sext. Empir. Pyrrhon. hypobes. l. 1. c. 14. § 1. Ὑδωρ ἐν καὶ μιννοειδές, ἀναδιδομένην εἰς τὰ δένδρα, ὅπου μὲν γίνεται ἐλαῖος, ὅπου γὰρ κλάδος, ὅπου γὰρ καρπός, καὶ ἡδονῶν, καὶ ῥοῖα, καὶ αἷμα λῶν ἑκαστον. Epiphani. in ancorat. § 66. Ὁ ὕδατος δένδρεσι καὶ αὐτοῖς συμφουσίῳ κατεργάζεται, ὅτι καρπῶν καὶ ὁμοιότητα ἑκαστον καὶ ἐν μὲν τῷ

30 ἐλῶ, ἐλαῖον πῶν γίνετ' ἐν τῇ ἀμπέλῳ δὲν φέρεται ἐν τῇ σκῇ σῶν γλυκαίνεται. Gregor. Nyssen. de homin. opific. Τὸ γὰρ αὐτὸ ὕδωρ, πικρὰν ἐν τῇ ἀμπέλῳ, ἐν σκῇ γὰρ καλὰ γλυκαίνεται. διὰ τῆς ἀμπέλῳ γὰρ βέβρω καὶ δὲν γίνεται. Ἀπὸ τῆς γῆς γὰρ τῆς ἀμπέλῳ τῶν ῥοῖα ἐλκυσθῆς, ὁ δὲν σπῆνται, Jo. Chrysost. in tit. Orat. 3.

Τερχία περὶ αἵματος] Plin. hist. nat. l. 9. c. 47. Ut boves victum hominum excolunt; ita corporum tutela pecori debetur. Hinc Demonax Cynicus: cum

40 adolescentem quendam τῷ ὑπαρχῶν splendidè vestitum, animadverteret de purpura laticlavio sese efferentem, apprehensâ veste, Τῆς, inquit, αὐτοῦ περὶ σὺ περὶ αἵματος ἐφόρει, καὶ ἦν περὶ αἵματος. Diogenem Canem forsan imitatus, qui adolescentulo cuidam pariter affecto prius dixerat, ἢ παύσῃ, μετῴκῃ, ἐπὶ περὶ αἵματος δὲ σὺ σπῆνται. Refert Antic. Me-
liss. l. 2. c. 74. ubi dicti gratiam tollunt proflus, qui pro δὲ αἵματος, ἀπὸ τῆς substitutum eunt. In eandem mentem Sotades, (quod apud Stob. tom. 2. tit. 22. &
50 Maxim. c. 56. reperitur)

Ἄνθρωποι, ταῦτα περὶ σὺ περὶ αἵματος εἶχεν.

Si veste nites, at hanc prius oves tulere.

Philo de provident. lavdante Evsebio præfat. l. 8. c. ult. Ἐδῶτες γὰρ μὲν, περὶ αἵματος εἶσιν, ὡς οἱ ποιητὰι πέφασιν, ἀνδρῶν. Neotericus quidam;

Pur-

φίλος, nominis id adeptas vult, ὅτι τὸ ἐξ ἴναι τὸ σώματος αὐτὸ καὶ ἀλλήλων. tum ἐξ ἴς qid significet, explicando, subiungit; ἔτι δ' ἐισάγειν ἀναγκαῖον τὴν ἑρμηνείαν, πῶς ὅσοις ἀντιδιακρίνεται. ita vocant solidas corporis partes, qd ab humidis distinguunt, sive in partium distributione humidis oppositas, aligando verò pro spiritu sive forma, qae partes rei cuiusque continet. ita H. Stephanus auctor est eundem alibi ἐξ ἴναι definire, πνεῦμα συνέχον καὶ συγκρατῶν τὰ μέλη, spiritum illum, qd partes compingit & continet. spiritus autem appellatione formam designari, alibi docemus. Vide ad l. 12. § 30. Sed & ἐξ ἴς πνευματικὴν eandem Philoni dicta de mundi immortalitate. verbis illis; ἀνθρώπος μὲν ἐν δόξῃ, πῦρ ἐν ὕψει, γέω δὲ ἐν τῇ ἐξέσει πνευματικῆς περὶ ἀνάγκης καὶ ἐκλογῆς δι' ὅλων ἀρχῶν περιέχεται τὴν πύλινον. Unde & ἐκ τῆς Ζωνῆ ex Platoniorum sententia Nemescio, de natura hom. l. 2. Ζῶν μὲν λέγεται καὶ πάντα ἀψυχὰ ἐκτετατὸν σώμα. καὶ δ' ἐστὶν ἐκ τῆς συνέξεως τῶν πνεύματων. τὸ δ' ἐξ ἴς (sive ut alii legunt eis τὸ ἐξ ἴς) καὶ μὴ διαλύεται. Et κωκυτὰ ἐξ ἴναι magis Philo, ἐκ τῆς συνέξεως πνεύματος, inquit, πολλὰς ἐχει συνάμας, ἐκ τῆς συνέξεως, ψυχικῶν, λογικῶν, θεωρητικῶν. Et mox; Ἡ μὲν ἐξ ἴς κοινὴ καὶ ὅσῳ ἀψυχῶν δόξῃ, ἀψυχῶν καὶ ὕλων, ἡς μετέχει καὶ τὸ ἐν ἡμῖν εἰσότης, ὅσα. Ἐξ ἴς igitur hoc in loco, vel compagem corpoream vitæ inanem, vel formam potius meram, sive spiritum celestis συνάμας, i. e. facultatis vitalis (strictius legendo) exortem designaverit; qam ψυχικῶν ἐξ ἴς, qasi meram ὁ πνεῦμα sive existentiam, Sextus nuncupat, & τὸ πῶς εὐσεως Marcus istis distinguit. Siqdem in eandem planè mentem Sextus Empiric. adv. Mathemat. l. 8. c. 2. qo loco his gemina planè leguntur ista. Τῶν ἡνωμένων σωμάτων, τὰ μὲν τῶν ψυχικῶν ἐξέσει συνέχεται, ὡς λίθου καὶ ὕδατος. τὰ δ' ἐξ ἴς εὐσεως, καὶ τῶν πνεύματων. τὰ δ' ἐξ ἴς ἀψυχῶν, τὰ δ' ἐξ ἴς ζωῆς. Philo itidem de numin. immutab. gradus qsdam rerum naturalium constituens; Τῶν σωμάτων, inquit, ὁ ὅσῳ ὅλων ποιητῆς, τὰ μὲν ἐκ τῆς συνέξεως ἐξέσει, τὰ δ' ἐκ τῆς λογικῆς ψυχῆς. idemq; de mund. immortal. disertius adhuc; Τῶν ἐν ὧν ὅσῳ διατεταμένων, τὸ ἐξ ἴς ὕλων καὶ λίθων ἐξ ἴς, ὡς τῆς συνέξεως, καὶ τῶν πνεύματων ἐξ ἴς. Vides omnino cum Marco istis, ἐξ ἴς lignis & lapidibus, εὐσιν satis stirpibusq; tribui: habesq; res quatuor, sed eas sibi invicem subordinatas, qibus compages omnis corporea continetur, partēsque ejusdem sibi invicem uniuersas; ἐξ ἴς, εὐσιν, ψυχικῶν, πνεύματων ἐξ ἴς λίθων, εὐσιν εὐσεως, ψυχικῶν ζωῆς, πνεύματων ἀνθρώπων. eodem planè ordine, qd hic Marcus. qin, nē qid desit eorum, qorum Marcus hic meminit, subiungit, ἀπὸ τῶν πνεύματων τελεωτέων, qd est idem prorsus cum illo Marci, ὁ ψυχικῶν λογικῶν καὶ θεωρητικῶν καὶ πολιτικῶν τῶν πνεύματων. Adjici potest, qd non Philo tantum & Galenus dixere ἀπὸ τῶν πνεύματων sive semen in εὐσιν primò, tum in ζωῶν transire; id qd Aristoteles dixit, ζῶν τὸ

ἀπὸ τῶν πνεύματων βίον, de gener. animal. l. 3. c. 2. sed & Stoici ipsi, τὸ ἀπὸ τῶν πνεύματων semen, πνεῦμα spiritum esse: hunc in utero fortum, εὐσιν primò; tam ab aëre refrigeratum, ψυχικῶν fieri. ita ἀπὸ τῶν πνεύματων ζωῆς, τὸ ἐξ ἴς εὐσεως τῶν πνεύματων distinguunt: & semen sive πνεῦμα volunt dici, donec in utero vitam vegetativam adeptum sit. Vide ad l. 10. § 26. & l. 12. § 24. Accedit & qd Zeno ἐξ ἴς sensu isto accepisse videtur, apud Laërt. l. 7. ubi dicit, Τῶν ψυχικῶν, 10 δ' ὅν μὲν, ὡς ἐξ ἴς καὶ ζωῆς, ὡς δ' ἐξ ἴς ὅσῳ καὶ ὅσῳ πνεύματι. δ' ὅν δ' ὡς πνεύματι, ὡς δ' ἐξ ἴς ὅσῳ καὶ ὅσῳ πνεύματι. Vide ad l. 12. § 30. indē ἐκ τῆς διαμείνεως, Porphyrio dictum de abstinent. l. 4. Ὅσῳ καὶ καὶ λίθου τῶν πνεύματων, τὸ ὅσῳ τῶν πνεύματων εἴπαις ἀν καὶ τὸ (τῶν πνεύματων) ἐκ τῆς διαμείνεως καὶ εὐσεως, τὸ δ' ἀπὸ τῶν πνεύματων εὐσεως καὶ ζωῆς καὶ πνεύματι. Ea igitur, inquit, qae vel formā merā continentur, ut ligna & lapides; vel natura (i. e. animā vegetativā) τὸ πῶς εὐσεως sic dictā, 20 unde εὐσεως planta) ut ficus, vites, olea, &c. Vide & Marcum ipsum l. 10. § 2. ubi εὐσεως μὲν τῶν πνεύματων εὐσεως distinguunt. Non erat itaq; qd vir summus in ad Epictet. & Simplic. notis, aut voces illas ἐξ ἴς & ἐκτετατὸν apud Philonem ac Clementem mendii suspectas haberet; & ἐπὶ αὐτῶν ἐκτετατὸν referribendum praecriberet; aut Philonis solius arbitraretur esse ἐξ ἴς vocabulum hac ratione usurpatum, qum & Sexti, & Zenonis etiam, aliorumq; itidem existere sit clarissime demonstratum.

30 Τὰ δ' ἐξ ἴς ἐκ τῶν πνεύματων μετρίωτερον] qae sub altioribus aligantur. Xyl. & mox: Siqa paulò plus haberent gratiae: perperam, & prae Marci mentem, ad res retulit, qd de hominibus dictum est. οἱ μετρίωτεροι, qd modestiores & moderatores sunt. Ψυχικῶν λογικῶν καὶ θεωρητικῶν] vide l. 4. § 40. & l. 5. § 21. & l. 12. § 30, 32.

Ἐχέτω καὶ κινεμένη] forsitan ἴσχυον. ut infra § 16. κινεμένη καὶ ἴσχυον. nam & ἴσχυον παθητικῶς quandoq; usurpatur. Arrianus de Indiae fluminibus, 40 Χειμῶν ἴσχυον, ἐλίζοι τε γίνονται.

Τῶν ὁμογενῶν συνήγει] Congeneri suo cooperatur, vel homini, ut l. 2. § 1. vel Deo etiam, ut l. 5. § 21. de illis Xyl. intellexit, de isto Cal. ego utrumq; opinor respexisse.

§ 15. Τὰ μὲν πᾶσι γινώσκουσιν] διὰ τὴν ἴνα ἡ ἀπὸ τῶν πνεύματων τῶν κόσμων. καὶ ἴνα γινώσκουσιν, ὅτι μὲν ἐκ τῶν πνεύματων, ὅτι δ' ἐκ τῶν πνεύματων. Epictet. l. 2. c. 1. Idemq; l. 3. c. 24. ἀνθρώπων πνεύματι τινὰ εἶδ' καὶ παραχρησθῆναι ἄλλοις [ἄλλων πο- 50 τιῶν] ἀλλοις, καὶ τὰ μὲν διαλύεται, τὰ δ' ἐκ τῶν πνεύματων, τὰ μὲν μένει ἐν τῷ αὐτῷ, τὰ δ' ἐκ τῶν πνεύματων. Ocellus de univers. Τὸ μὲν διαλλαγήν γινώσκουσιν, τὸ δ' ἐκ τῶν πνεύματων. Empedocles apud Aristotel. Physic. l. 8. c. 1.

— ἡ μὲν ἐν ἐκ πνεύματων μεμεινέναι εὐσεως.

Ἡ δ' ἐκ τῶν πνεύματων ἐκ τῶν πνεύματων ἐκ τῶν πνεύματων.

Τῇ

nis membro altero τὸ ἀναπνεῖν meminit, quasi istud in animantibus τὸ διαπνεῖν illi in arboribus respondeat. Οὐτως δὲ καὶ ἡμεῖς, inquit, ἢν μὴ ἀδελφόν τὸ πὸν ἐξαρθῇ, ταχὺ μὴδὲ καὶ τὰ σαρμὰ καὶ αἱ γυνῶμα σφραγίσκοντες, καὶ ἐπὶ ἀναπνεῖν, μὴ ὅτι λέγειν π, συννοούμεθα. Etiam si verò τὸ διαπνεῖν istud, quod hic stirpibus tribuitur, distat multum reverà ἀπὸ τῆς διαπνῆς; illius, quæ animantium peculiaris est; in hoc tamen consentiunt, quòd spiritu sive flatu quodam urumque perficitur, & quòd ad conservationem τῶ διαπνεομένης, cuiuscuque generis illud fuerit, urumque conducit. Verum præter διαπνῆν illam externam, quæ ab ævra liberio stirpibus eis obvenit, quæ locis patentioribus succrescunt, aliam etiam internam nobis Theophrastus insinuat, quæ per singulas stirpis ejusque partes, animæ, quam vegetativam dicimus, virtute, spiritus quasi vitalis quidam diffunditur, ejusdemque itidem pars excrementis dissipatur & dissipetur. Is enim de

caus. plant. l. 5. c. 15. ubi de morbo quodam piceæ arbori familiari, quam δάδωσιν vocat, verba faciens hæc habet; Εἶκοι περὶπαύσαι τὸ συμβαίνειν τῷ ἐπὶ τῷ ζῶνι, ὅταν ὑποπαχυνθῶν, ἢ συνδυσπνῶν, δὲ ἔλκεν τὴν πύλιν, ἐπὶ ὅλας τὰς πόδας πρὸς ἑαυτῇ, δὲ τὴν σύμφορξιν καὶ τὴν πύκνωσιν, ἐκείνῃ τῇ διαπνῆνται, καὶ αἱ πύκναι. δὲ καὶ ἡ κακὴς ὅς ὀρεῖται τὴν αἵμα τεταμένην, καὶ τὴν ὑποπνῆν τὴν πύλιν δὲ τὴν πύκναι. πάντα γὰρ, ὅς εἶκοι, δέονται πνέματος πνέου, ἢ μινδύσας, ἢ πένον. Et l. 6. c. 15. ἐπὶ πάντων γε συνδυσπνῶνται, δέονται τὸ δένδρα συμπνῆναι καὶ ἐκείνην ἐξελθεῖν δένον τὸ πνέματι. Quid & Jul. Scalig. ad l. 5. c. 20. ad illud Theophr. c. 15. de arboribus dictum atare diurnā exarescentibus, ὥστερ διαπνέοντων καὶ μετανοομένων Metaphorā, inquit, est ab animalibus, quibus spirandi, atque vitæ idem finis est, ac quædam ἐκείναι plantæ; tamen utrumque beneficio διαπνῆς. Omne enim vivens διαπνέει. calor enim vitalis ege in multis refrigeratione, in omnibus infuscatione. infuscatur autem cælesti calore circumfuso, qui sese induit in omnia. Percunt ergo plantæ quasi suffocant. ubi πνέμα δίδωκεν ἢ ἐξερ' percunt in idem, quasi exspirantes, ubi copiosius illud ἐξαλείφεται. quod & Theophrastus præ Theophr. dixit l. 2. c. 20. De seminibus quibusdam Galenus præ τῶν ἡρώων συνάμασι l. 1. c. 10. Περὶ πνευματικῆς ὑγρότητος ταῦτα ἔχει, καὶ δὲ τὸ πνέμα τὴν σφραγισμένην ἐπεσπῆν ὡπὶς χεῖρ, κατὰ δυνάμειν δὲ ἐν τοῖς ἐνεαῖς ἐκείναι ἐκείνην πνέον, καὶ τὸ πνέμα τὴν διαπνεῖν τῆς πνεύματις ὑγρότητος, τὸ δὲ πρὸς δυνάμειν, μέχρις ἐν ἐκπνεύματι περὶ αὐτῆς μετῆναι. (qo loco quod Galen. διαπνεῖν, Theophr. διαπνεῖν dixit de caus. plant. lib. 3. c. 7. ἢ ἐκείνους ἀποκατέτατα τὸ σπέρματι ἐκείναι τῆς ὑγρότητος, ἢ δὲ τὴν νεὰ τῇ ἐκπνῆ ἀλλὰ δὲ πνέον ἐκείναις ὅς πνέον καὶ πνέον, διαπνέον)

l. 3. c. 15. *Εἴτε δὲ ἀγῶνι παρορνεδαί εἶναι*, &c. unde & *athletis* ὁρδαλμοὶ σπειρογυμνοί, *Galen. hortator. c. 11.* & *Pavlan. in Lacon. de pube Spar-tana*: Μάχην τε ἢ καὶ χερσὶ, καὶ ἐμπροσθεν λαβῆ. δεικνύει τε, καὶ τὸν ὁρδαλμὸν ἀντορύνει. *Philos-trat. tamen imagin. l. 2. in Arrichion* καὶ σφύρῳ σφύρας παλαίει, καὶ τὴν χεῖρα ἐκείνου, σφύρουσιν τὰ πάλιν καὶ ἐκείνου τὴν πρὸς τὸν παλαστήσαντα ἐρ-γῶν, πάλιν τὰ δεικνύει καὶ ἐρύνει. aliis igitur saltem nec ista interdicta, unde καὶ ἀδύνατον ἀνταγωνί-
10 *stiam* non poterat non creberrimè contingere. quod *Vatro, descobinari supercilia dixit*, apud *Nonium, ex Suetr. Pa victis*. Pugilis spectatores, qui miserum putatis vinci, garo à vobis, si adversarius supercilia mihi cecis descobinavit, num quis vestrum sua mihi est daturus? Ità *Apollon. Argon. l. 2. v. 109*

Δρύφε δὲ εἰ βλάραρον γυμνὴ δ' ἐπειλεῖ σέθεν ὀπω-
πῇ. Vide ad l. 12. § 16.

Καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπαγχεῖς] *Mendum* subesse sus-
picatur *Annot. Lugd. σπειρογυμνὸς* legit, & expo-
nit, caput capiti affringens. quod minus placet, quia à
Scriptura vulgata longius abscedit. Ego, si quid mu-
tandum videretur, ἐπαγχεῖς, vel ἐπαγχεῖς legerim.
& capite collisus, verterim. Verum ἐπαγχεῖς for-
san pro ἐπαγχεῖς fuerit, quod apud *Libanium in vite*
sua historia reperitur. Τοῖς ἐν μέσῳ τῶν κέντρων λί-
θοις ἐπαγχεῖσιν τὴν κεφαλὴν, δεικνύουσι τὸν ἐπὶ
κεφαλῇ. *Pavlan. in Messen.* Οἱ κριοὶ ἐπὶ τὸν βωμὸν
αὐτοματῶν καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ἐπαγχεῖσιν, σποδνύ-
σιν. Qd allusum putat à *Diogene Cynico Petr. Faber, agonist. l. 1. c. 11.* quando *Olympionican,*
κρίων ἀρεμάνων, i. e. *arictem Martium* dixit, refe-
rente *Laertio l. 6.* quia luctatores nimirum *arictino*
quodam more capita conferebant, frontesque collide-
bant συνενδυνάτες ὡς οἱ κριοί. De *Athletis Ana-
charis apud Lucian. de exercit.* καὶ τὰ μέτωπα σωμα-
εφύλασσιν, ὡς οἱ κριοί. inde *arictare* dictum, pro
adversis frontibus concurrere, sive collidere. quod de
preliantium congressu usurpavit *Sen. de ira l. 2. c. 3.*
Magno imperatori, antequam inter se acies arictarent,
cor exiliit. de nubium conflictus qst. *nat. l. 5. c.*
13. *Nubes* resolvit modò ipsa arictatio, ut magno-
rum inter se corporum attritus. (id quod *Lucretio*
l. 6. —nubes

Frontibus adversis concurrere—)
de dentium collisus, de *ira l. 3. c. 4.* dentes inter se
arictati. de oppositionibus hominum mutuis, quod &
Marcus istuc respexit, *epist. 103.* Non arictant inter
se, nisi in eodem ambulantes. de fortuitis casibus, qui-
bus corpora humana sunt obnoxia, ad *Marc. c. 11.*
factatu, non tempestate magnà, ut dissiperis, est opus.
ubicunque arictaveris, solveris. Apud *Tertull. in*
Scorpiac c. 6. ubi de *athletis* agit, pugni cassant,
calces arictant. quo loco, calces arictant, legi vult *Fa-
ber agonist. l. 2. c. 9.* ego nihil mutandum existi-
mem. de ædificiis terræ tremore commissis, *Plin.*

nat. hist. l. 2. c. 82. *Innoxium*, &c. cum concurrentia
testa contrario istu arictant, quoniam aliter motus al-
teri renititur. Quamquam nec arictum tantum dun-
taxat est conflictatio illiusmodi, sed & tavorum.

Virg. Æn. l. 12.

Cum duo convulsis inimica in pralia tauri

Frontibus incurrunt.—

Martial. l. 4. epigr. 35.

Frontibus adversis molles concurrere danas

Vidimus, & sati sorte jacere pari.

Unde leves animi tanto caluere furore?

Sic pugnant tauri, sic cecidere viri.

Itaque & istis pugiles conferri solent: De *Amyco*
& *Polluce* decertantibus *Apollon. Argonaur.*
lib. 2. v. 86.

Στάθε δὲ βαλὼν ἀπὸ πρὸς ἀπὸ μὲν ἑαίσο μετὰ πρὸς

ἰδρῶν, ἄλλος καμῖλιν ἐν αὐτῶν αὐτοῖαν τε

ἄλ δ' αὖτις συνδρασκὸν ἐναίτοι, ἥτε ταύροι

σποδνύσιν ἀντὶ τοῦ κακοπότης δεικνύσιν.

20 De *Hercule & Acheloo* pariter colluctantibus *Naso*
Metam. l. 9.

Digredimur paulum, rursusque ad bella coimus,

Inge gradu scitimus, certi non cedere cratque

Cum pede pes junctus, totoque ego pectore pronus

Et digitos digitis, & frontem fronte premebam.

Non aliter vidi fortes concurrere taurros,

Cum pretium pugne toto nitidissima sultu

Expetitur conjux.—

De *Hercule* denique *Antarctice* *Lucan. bell. Pharf.*
lib. 4.

Conscrivere manus, & multo brachia nexu,

Colla diu gravibus multum tentata lacertis,

Immotumque caput fixa cum fronte tenetur.

Quamquam nec illud omissum velim quod *Synefius*
commemoratur orat. de calvit. circulatorum quendam
vidisse τῆς κεφαλῆς τὴν ῥάμην ἐμπροσθεν, δια-
κνεῖται δὲ ἀδιδάγμω καὶ κρῖν, ποῖρω δὲ ἐν μάλα
τὸν πύλον καὶ ἀσείον. de quo planè dixeris, quod
alibi *Synefius*, τὸ κρατὶον ἀπειργάζει ἀντὶ οὗτοι
40 *διεγν.*

Οὗτοι ἐπιστημαίνοντες] observat hic *Xylander*
τὸ ἐπιστημαίνοντες in malam partem usurpatum, prout
& apud *Appianum ἐμρυλίαν l. 5.* de milite, qui lu-
dis publicis in subsellia egitum ascenderat, verbis il-
lis: ὁ δὲ ἄνθρωπος ἐπιστημαίνετο. populus murmure indi-
gnitatem rei detestatus est; vel indignationem suam
significavit & expressit. cui adjici potest illud ex
Polyb. l. 6. ἐπιστημαίνετο τὸ γινώσκον καὶ ἀντα-
50 *σείον τοῖς παρῶν. Vide ad l. 7. § 49.* *Epictet. iti-*

dem *enchir. c. 24.* Κόρε δὲ ὅταν μὴ αἰσῶν καμῖλιν
—τῶν ἐμοὶ ὡς ἐν ἐπιστημαίνετω, ἀλλ' ἢ σαρμα-
τίαν, ἢ τὴν κλησίδαν, ἢ τὴν ἀδελφείαν, ἢ τοῖς
τεκνοῖς, ἢ τῇ γυναικί. ἐμοὶ δὲ πάντα αἰσῶν σημαί-
νετω, ἐὼν ἐγὼ δέλω. Cum tamen plerumque in par-
tem meliorem accipitur. Sicut *Polyb. l. 1.* Τὰς
παρεμύοντες τῶν περὶ ἐμὲ ἐπιστημαίνοντες. *legisti.*

*Dic verum mihi, Marce; dic, amabo:
Nil est quod magis audiam libenter;
Oras, Gallice, me, rogāsque semper.*

Marcus erem. leg. spirit. § 45. *Dei* *et* *ibid.* §.
 med. *et* *ibid.* §.
 §. *et* *ibid.* §.
 Philo. de mund. immortal. *et* *ibid.* §.
 Chylo.

ἀκλιντο δ' ἐπ' ἀλλήλους ἀμαυροῦν καὶ ἀσμεῖν, καὶ ὅθεν
ἐπ' ὅσῳ παρ' ἡμῶν φυλάττοντες ἀμείλει περὶ τῶν ἐν
ταύτῳ συνεστῶτων κινήσεων, καὶ πάλιν ὁμοίαν ἡπό-
ρεν πρὸς ἐμᾶν, ὅς πῃ διακρίνεται τὸν ὁριζῶντα
ἀπὸ τῆς καλῆς Νιρέας, ἢ τὴν μεταπύλινον ἀπὸ τῆς
ἡμετέρας βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τὸν μάχιστον ἀπὸ τῆς
Ἀγαμέμνωνος. ὅθεν γὰρ ἐπ' ὅσῳ παλαιῶν γνωστικῶν
λαὸν αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ' ὁμοίᾳ τὰ ὅσα τῶν ἀδελφῶν
καὶ ἀνεπίχραστα, καὶ ὅσα ὁ δὲν ἐπ' ἀκρίβειαν διω-
κόμεθα. Et mox: Οἰμῶς σὲ καὶ ὅσῳ ἐπ' ὅσῳ τῆς σκηνῆς πολ-
λέως ἐφωσμένον. τὸν στρατὸν καὶ τὴν τῆς τῆς
πρὸς τὰς χεῖρας ὅσῳ δεινότητος, ἀπὸ τοῦ Κρέοντος,
ἐνὸς τε ἢ Πλειόνης καὶ τῆς Ἀγαμέμνωνος. καὶ ὁ
αὐτὸς, εἰ πύτοι, μικρὸν ἐμπεσεδεν, μάλα σιμῶν τὸ
τὸ Κρέοντος ἢ Ἐρεχθίδας ὅσῳ μιν μισοῦντος, μετ'
ὁλίγον οἰκτίρας περὶ τὸν τὸν τῆς καλῆς ἀσμε-
νός. ἢ δὲ ἢ πέραν ἡμέρας τὰ δεινότητος, ἀπὸ τοῦ Κρέοντος
ἐκείνου αὐτοῦ τὸν χρονοῦ τῆς ἐνὸς ἐνὸς ἐνὸς, καὶ τὸ
πρὸς τὸν τῆς ἀσμενός, καὶ μετὰ τὸν τῆς ἐνὸς ἐνὸς
τῆς, πέντης καὶ ταπεινὸς ἀπὸ τῆς τῆς, ἐκ ἐπ' Ἀγο-
μέμνωνος ὁ ἀσμενός, ὅθεν Κρέων ὁ Μανικῆς, ἀλλὰ
Πάρος ὁ Χαιρέμης Σανίδος ὄνομα ἔχων, ἢ Σάτυ-
ρος ὁ Θεοφύλακτος Μακεδόνιος. ταῦτα καὶ τὰ τῆς
ἀνδρῶν πρὸς τὸν τῆς. Vide l. 11. § 6. Non in-
commode igitur aut incongrue calculis computatoriis
similes feruntur mortales, q̄i inter computandum o-
bolum alter, alter talentum præfert, idēque nunc
illius, nunc illius pro computantis arbitrio vicem
suffinet; putatione demum finitā, in eundem sac-
culum pyxidēve immissi, eodem planē loco nume-
rōge habentur universi. q̄æ collatio pulcherrima,
cūm à Polybio de vita avlica præcipuē fuerit ufur-
pata, hist. l. 5. his verbis. Ὅπως γὰρ, inquit, εἰσιν
ἐπὶ παραπλήσιοι τῶς ἐπ' ὅσῳ ἀβελήαν ἡρώς. ἐκεί-
νοι γὰρ γὰρ τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
καὶ παραπλήσιοι τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν τῶν
αὐτῶν καὶ τὸ τῶν βασιλέων νόμιμα μακάριοι καὶ πα-
ραπλήσιοι ἐκείνοι γίνονται. ab interprete Latino
cūmq; secuto Bisciolā est misere depravata, pro cal-
culis putatoriis, suffragia nobis supponentibus, dum
sic reddunt, Hi enim similes sunt suffragiis, q̄æ in
publicis consiliis dari solent. nam, ut illic pro eorum
q̄i consulunt voluntate, q̄æ modò aenea fuerunt, nunc
aurea dantur, &c. q̄æ à Polybii mente & verbis
etiam longissime abeant.

Στοικαδικὸς λόγος. Ex Stoicorum sententia
Laert. l. 7. in Zenon. Ἔστι ἡ εὐσυνέσις ἐξ αὐτῶν
κινήσεων καὶ σπέρματος λόγος, &c. Plut. item de
Philosoph. placit. l. 1. c. 7. & Athenagor. legat pro
Christi. Θεὸν πῦρ τεχνικὸν ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπὶ τῶν

* In leg. ex Athen.
monit Lips. Phys.
Stoic. l. 1. c. 6.
σὺ κόσμῳ * ἐμπερικλυτὸς πάντας
τῶν σπέρματος λόγος, καὶ ὅς
ἐκείνου καὶ ἀνιμωδῶν γίνεται.

q̄o loco σπέρματος λόγος, sive
feminales rationes pro ideis quibusdam sumi viden-
tur, qales Plato imaginatus est in Deo. A q̄o nec

abhorret Joan. Damasceni illud, de fide orthod. c.
13. Πάσιαν αἴσιν, καὶ πάντων τῶν λόγος ὅσῳ ὄντων,
καὶ τῶν αἰτίων ἐν αὐτοῖς περὶ τῶν. Vide l. 4. §. 14.
& l. 7. § 32. & l. 8. § 25. & l. 10. § 7. Sen.
epist. 71. Aut in meliorem emittitur vitam, aut na-
tura sua remiscetur, & revertitur in totum. Ser-
vius in Æn. l. 3. Romani cadavera comburebant,
ut statim anima in generalitatem, id est, in suam re-
dieret naturam. q̄o loco cur materiam pro natura po-
suerit clariss. Calavb. ad Baron. appar. nescio.

§ 25. Ποῦ καὶ τὸν αὐτὸν ἀκασιμὸν ἔχοντα. Si
consideraveris, inquit, q̄am multiplicia variāq; uno
eodēque temporis momento in mundo minore tuo
anima exequatur, minis miraberis Deum sive ani-
mam universi in mundo majore illo tam innumeris
peragendis sufficere. à minore isto ad majorem illum
ratiocinatur, sicut istic, ita & l. 4. § 27. Vide & supr.
§ 4. Epict. l. 1. c. 14. Ἀλλὰ σὺ μὲν περὶ τῆς θείας
δοκίμης, καὶ περὶ ἐκείνης τῆς θείας ὅσῳ καὶ τῆς αἰσθη-
τικῆς ἀπὸ τῶν ἀσμενῶν ἐντυμῶν διώκεις, καὶ ὅσῳ
αἰσθητικῶς ἀπὸ τῶν ἀσμενῶν ἀπὸ τῶν ἀσμενῶν, ἀλλὰ
ἀσμενικῶς, ἀλλὰ ἢ τοῖς μὲν συγκαταδικαῖς, τοῖς δὲ
ἀνανδρῶν καὶ ἐρετικῶν, τύποις τε τοσούτοις ἀπὸ
τῶν πολλῶν ἀσμενῶν ἐν τῇ αὐτῇ ψυχῇ φυλάτ-
τεται, καὶ ἀπὸ αὐτῆς κινέμενος εἰς ὅσῳ οἰκιστὴς
ἐμπόλεις τοῖς πρῶτοις τετυπωμένοις τέχναις τε
ἀλλὰ ἐπ' ἀλλὰ, καὶ μνήμης ἀπὸ τῶν ἀσμενῶν
ἀπὸ τῶν ἀσμενῶν. ὁ δὲ θεὸς ὅσῳ οἶος τὸ ὅτι πάντα ἐφο-
ρεῖν, καὶ πάντα συμπαρεῖναι, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν
ἰστέν διαδοσθῆναι. Habet & Stob. tom. 1. l. 1. tit. 5.
sed valde depravata.

§ 26. Μὴ καὶ ἐν τῷ ὄντι. omisit planē Xyl.
annon mente est in re definita. Cal. imò, num cum vo-
cis intensione, sive contentione, literas singulas profer-
res? affirmatē interrogat, & interrogando negat.
non ita proferres. q̄orum enim? μὴν, num. ut l.
5. § 28. & infr. § 42. κατελεγεῖν intendere
comendere vehementer. ut l. 4. § 3. μὴ κατε-
λεγεῖν.

Τὶ ἐν ἐν ὁρίζοντι. de vocabuli Scriptura
litem moveant, &c. Cal. siq̄i irascuntur. Xyl. q̄ali
hypothesi de nominis Scriptura non continet his
verbis, sed proposito suo accommodet. Verum aliò
trahit illud ἀσμενῶν, pro q̄o ille ἀσμενῶν
minis necessario substituit.

Πάν καὶ τὸν ἐξ ἀσμενῶν τῶν. Vide ad l. 3.
§ 1. τὸν τῶν ἀσμενῶν ἀσμενῶν ἀσμενῶν.

Μὴ τῶν ἀσμενῶν ἐν τῇ ἀσμενῶν. q̄od
l. 5. § 33. ἀσμενῶν αὐτῶν καὶ ἀσμενῶν. Itā de
Domino Christo Petrus epist. 1. c. 2. v. 23. ὅς καὶ
ἀσμενῶν ἐν αἰσθητικῶν. Hoc est q̄od Paulus ad
Rom. c. 12. v. 21. Μὴ νικᾷ ὑπὸ τῷ κακῷ. Gvido
Carthuf. meditat. c. 1. Cur rapis in te id q̄od in alio
tibi difficit? iram scilicet. irascens ergo, q̄ia ille
irascitur, imò jam tibi irascere, q̄ia irascens. Si ira
ipsa tibi verē difficeret, non admitteres illam, sed
fugeres

est, ut si res patitur, non sit ipsa mors otiosa. Vide l. 7. § 73. Cicer. de senect. Senectus non modo languida & inertis non sit, verum etiam sit operosa, & semper pro eis, quas habet, viribus, agens aliquid & moliens.

§ 30. ὅπου μὴ ἀποκαταρτίζῃ hoc est, cave ne postquam ad imperium aditus fueris, instituti pristini vitæque philosophicæ oblitus, quasi Cæsarianus quidam efficiaris, & in Cæsarium mores totus transis. quales autem Cæsares atque Imperatores Romani plerique extiterint, & quomodo sese in imperio gesserint, notius est, quam ut dicto opus sit: & oblique notat Marcus ipse, lib. 1. § 11. Certè de Marco Petrar. lib. de Imper. offic. Philosophicum maluit quam Cæsarium cognomen. Et Eutropius: Ad nullam insolentiam clatus est imperii fastigio. Et Capitolin. Suos mores semper tenuit. Sed omnium disertissimè Aristid. orat. in Marc. ubi Pausanias mores adversos planè descripserat, Ὁ δ' inquit, ἐπέδειξεν, ὅτι καὶ ἰδιώτης ὄντα καὶ βασιλεὺς διὸν τε δὲ τὴν αὐτὴν εἶδ' οὐ τὴν αὐτὴν τὴν αὐτὴν βασιλείαν παρεχόμενον ἑαυτὸν, ὥστε διπλοῦς ἀξιώσιν τε καὶ τῆς βασιλείας καὶ ἐκείνης ἑαυτὸν, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν καὶ τὸν λόγον ἡρώδης. Ἀποκαταρτίζῃ vocabulum Marco confectum, prout Charmidari & Recharmidari Plauto, Trinum. act. 4. Sc. 2.

Proin tu te itidem ut Charmidatus es, rursus recharmida.

sicut enim Recharmidari Comico, est in Charmidom revertis ita ἀποκαταρτίζῃ, pro eo quod est, in Cæsarem converti, Cæsarem, sive Cæsarianum fieri, in mores Cæsarianos transire Marco illic noxiè dictum; sed eadem analogià, quā ἀποκαταρτίζῃ, in carnem condescere, Aristot. probl. l. 1. q. 53, & l. 5. q. 34. quā ἀποκνεύῃ, feram bestiam fieri, Polybio l. 1. Et Epicteto l. 1. c. 5. quā ἀποκτενέῃ, in stirpem, sive, arboris naturam transire; quod de eis Plotinus extulit qui facultati altrici excolendæ toti se dedunt: Svidas in Κόμῳ. de Daphne in arborem conversa, Lucianus hist. ver. l. 1. de hedera usupavit, Theophrastus hist. plant. l. 3. c. 18. arborem fieri, verit Plinius l. 16. c. 34. & ἀποκαταρτίζῃ, hedera fieri, sive hedera fieri; his eisdem ibidem. & ἀποκαταρτίζῃ, in pappos convergi; eidem Theophr. l. 7. c. 11. quā ἀποκαταρτίζῃ, Avtori de mundo c. 3. quod Sinuari, Apuleius, sive, in sinus absumi; quā ἀποκαταρτίζῃ, in terram redigi, Philoni de mund. immort. ἀποκαταρτίζῃ, in lapidem transire, Aristot. problem. l. 24. q. 11. quod de Academicis Epictetus l. 1. c. 5. ἀποκαταρτίζῃ, igniri, Avtori de mund. c. 4. & ἀποκαταρτίζῃ, in carbonem religi, Lucian. dial. marin. 10. quā denique ἀποκαταρτίζῃ, Deum fieri; quo modo Amelius apud Theodoretum therap. l. 2. αἰετοὶ καὶ ἀναλυθέντα πάλιν ἀποκαταρτίζῃ καὶ διδόν ἔδω, διὸ ἢν περὶ τὰ εἰς τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὴν ἀνθρώπου καὶ ἀχλύου, sive, inter Deos referri; qui Romanorum Imperatoribus honos haberi soli-

tus. unde de nostro Lucianus in Pseudomant. Θεὸς Μάρκος ἦν. & Terrullianus apolog. c. 34. Maledictum est ante apothecin Deum Cæsarem nuncupare. alludit eò Seneca cū n Clavdio illudens ἀποκαταρτίζῃ tanquam ἀποκαταρτίζῃ dixit, idque tituli Satyræ suæ in ejusdem obitum conscriptæ dedit, ut Dio Cassius testatur l. 60. de quo videndus V. Cl. Hejnsius. Frustrā sigidem est hic Xyl. cū τὸ ἀποκαταρτίζῃ suspicatur significari, imperio aut rerum summā deponi. quem tamen secutus est Jo. Mevrius in Lexic. Græcobarb. ubi τὸ ἀποκαταρτίζῃ, adducto etiam Marci loco hoc ipso, à Cæsaris dignitate dejici, exponit. Sed & Annotator Lugd. de Cæsaris statu dejici. ut ἀποκαταρτίζῃ sit imperium amittere, ac Cæsareatu quasi deestitui; quomodo ἀποκαταρτίζῃ sive ἀποκαταρτίζῃ Hippocrati de acr. loc. & ag. est virginitatem deponere, sive devirginari, ut Petronius loquitur. & quomodo ἀποκαταρτίζῃ Marco l. 10. § 21. munere defunctum esse, & ab eodem jam cessare. cū eandem in istis τὸ ἀπὸ vim obtineat, quā τὸ εἶναι finitimum in illis, ἐξυδαρτίζῃ, in aquam liquecere, Dioscorid. l. 1. c. 88. ἐξυδαρτίζῃ, in oleum verti, Theophrast. de caus. plant. l. 6. c. 9. & 11. ἐξυδαρτίζῃ in acrem abire, cū eidem l. 1. c. 27. tum & Luciano de mort. Peregr. & Hippocrati de nat. infant. ἐκπύρεται, igniri, & in ignem transire: unde ἐκπύρεται Stoica, quā autumabant illi fore, ut ignis tandem omnia absumeret, & in substantiam suam redigeret; quod eis ἑαυτὸν ἐκπύρεται καὶ ἐκπύρεται βίβειν Plutarchus dixit, de esu carn. 1. & de commun. notion. c. 27. ἐκπύρεται, virum fieri, in virum evadere; Svid. quod idem ἀπύρεται, in virum evadere ex puero, Clemens Strom. l. 1. in virum ex femina converti, dixit Theodorus in Theolog. Orient. ἐκπύρεται ἱερεῖ, ex libero in servitutem religi, Plutarch. Anton. ἐκπύρεται denique, Deum evadere, Clem. paedag. l. 1. c. 12. nec aliā ratione uniones exaluminati, pro alumino tinēti, Plinio dicti l. 10. c. 35.

Μὴ βαρεῖς] ne mergaris & obruaris. Xyl. imò ne tingaris, ne inficiaris: ne mores avlici genitum animi candorem obsuscet: quod inquinamentum combibere, Septimius dixit, de spectat. c. 14.

Ὅς ὅτε τ' ἐλέσθαι αὐτὸν οἴοντο μῆν. ut Hom. loquitur Il. d. v. 14. i. ut Maro & En. l. 12. Indum sanguineo veluti violaverit ostro

Siquis ebur. — quod nos diceremus, that you be not stained. nam quod Græci μῆν & βάπτεσθαι, nos dicimus to stain. Eum autem Homeri locum respexit Plut. de E I Delph. ubi dixit, eadem usus, quā hic metaphorice Marcus, voce; τὸ ἐν εἰλικρινέσι καὶ καθαροῖς. ἐπεὶ γὰρ μῆνι περὶ ἑταῖρον ὁ μισθός, ὡς παρὰ τὸν Ὀυρεὸς ἐλέσθαι πᾶσι κοινωσάμενον βαρεῖν μάλιστα εἴη καὶ τὸ μὴ γινώσκειν τὸν ἀσφαμένον οἱ βαρεῖς φείρεται, καὶ φείρεται τὸν μῆνιν ἐνέμενον. Unde

Δουλοῦμαι ὁ, καὶ τὸ ἐκείθεν ἀνὴρ ὁ. ἀνδρὰ
δ' ἂν γένοιτο
Τὸν ἀνδρὸν, περὶ αὐτὰ μαλακὰ, τοὺς πρὸς με-
ν ἄνδρας,
Ἄλλοι δ' ἰσχυροὶ ὅτι πρὸς μελίκαις τοῖς φίλοις,
Ἦναι περὶ αὐτὰ μαλακὰ δ' αὐτὰς δὲν ἐντυχόν.
Sich, quis, Trojam petenti principatum Graciae
Fille cum nullo uideri, maxime vellet tamen,
Ut modestus, et benignus, dexteris praefereris.
Tunc tuae semper patebant ieiunia cunctis foris.
Hic dubas respondere blandus, hoc salubriter prius
Moribus tibi quae pariter gloriatur in medio finem.
Nunc sed imperii potius vertitur orbe modus:
Non amicus nunc priores, ut solebas, intellige
Durum imprimis adiri, nec frequentes inter laetum.
Non dicit mutare mores magna iuvantem virum,
Cujus hoc magis probanda tunc amici est fides,
Quo magis florens amicus adiuvandis sufficit. Grae.
Seilicet, quod Menander in Gubernat. à Prisciano l.
8. relatus.

[vide l. 9. § 3.] quod de Lario Macedone Plin.
nin. l. 3. ep. 14. *Superbus dominus ex facie, & quod
eruisse patrem suum parum, tam mirum, memini*]-
tes. Ita quod Martial. l. 1. ep. 6.

[illegible]

Pium itaque illud Placelle Imperatricis Theodori
conjugii datum monicum, Ἄς σὺ δ' ἀδρ, ἀγαπᾷς
ἀλλήλους, τί ἀντὶ τούτου ποιεῖται, τί δὲ ἐξέρχεται αὐτοῦ
Theodoreti. *bist.* Eccles. l. 3. c. 18. Vide a.
l. 10. §. 19.

Τίποτος σταυροῦ ἀσπίς, ἀγχιότι] Vide l. 2.
§ 17. Pavius Timotheo, *crist.* l. 1. c. 5. v. 22. Σ
αὐτὸν ἀγχιόν ἀσπί. & Jacob. c. 5. v. 27. ἀσπί
ἐαυτὴν πηροῦ. & Joan. *crist.* 3. c. 9. v. 18. π

δαίνυν. Epictet. l. 2. c. 8. Τί δ' ὅτι ἂν μόνον σε καὶ καταδύσων, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνον ἐπιστάσει καὶ παρεκάλειτο, ὅδε τοιοῦτο ἂν μεμνῆσθαι; ἀλλὰ καὶ καλοῦ καὶ κακοῦ ἐπιεπιτάσει; εἰ δὲ σοὶ ὁρῶντων πῶς ὁ θεὸς παρεδίδωκε, ὅπως αὐτὸς ἡμῖν; παρεδίδωκε σοὶ σπουδῆν, καὶ λέγει, Τὴν μοι φύλαξαι τοῦτον, διὸ πέτεται, ἀδύνατον, πρὶν, ὑψηλὸν, ἀκατάβλητον, ἀπαρτίζον, ἀπείραστον. εἴτα σὺ ἐφύλαξαι;

Ἀρεμ. [Vide l. 3. § 5.]

Ἀγωνιστὴν, ἢ τοιοῦτον συμμεινῆς. Est hic revera, si dextre accipias, ὁ καλὸς ἀγὼν ille, quem decertare Timotheum hortatur Apostolus; decertasse jam se testatur ipse. ἀγωνίζου, inquit, τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως. epist. 1. c. 6. v. 12. & τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἡγωνίσασθαι. ep. 2. c. 4. v. 7. neque enim sine certamine jugi seduloq[ue] ad salutem pertingitur. ἀγωνίζεσθαι εἰσελθεῖν inquit Dominus; Luc. c. 13. v. 24.

— Labor ad nitendum intrare volenti.

Silius bell. Punic. l. 15.

ἢ τοιοῦτον συμμεινῆς. Ita l. 10. § 8. μήποτέ μιν οὐκ ἐπὶ τῷ νοῦ. Plin. min. l. 1. ep. 23. Tuam personam tibi imponas: quæ sapienti viro ita aptanda est, ut perforatur.

Ἀιδεῖσθαι. Numinis reverentia jure merito primas hic obtinet, utpote quæ sit sapientia, non ἡ γῆνη principium duntaxat, Prov. c. 9. v. 10. sed & ἡ ψυχή caput, principale, ac præcipuum; Prov. c. 1. v. 7. imò sapientia ipsa; Job. c. 28. v. 28. & summa totius. Eccles. c. 12. v. 13. Itaque exigenda vita cuj[us] αἰδώς θεοῦ ἐστὶν ἐνδοξία. Apostolus ad Hebr. c. 12. v. 32. atque ut Silius bell. Punic. l. 15.

Idem justitiæ cultor, quæcunq[ue] capesses,

Testes factorum stare arbitrare deos.

Nam mihi pro certo constat, omnium mortalium vitam divino numine inspicere. neque bonum neque malum facinus cuj[us]que pro nihilo haberi, sed ex natura diversa præmia bonos malosq[ue] sequi. Salust. ad Casar. & Juvenc. hist. Evang.

Nil absente Deo loquimur: nil abdita clausum

Peccatoris antra tegunt. cernit Deus omnia præsens. Prudent. cabemer. hymn. 2.

Speculator adstat desuper;

Qui nos diebus omnibus,

Actusq[ue] nostros prospicit,

A luce prima in vesperum.

Hic testis, hic est arbiter,

Hic intuetur, quicquid est,

Humana quod mens concipit:

Hunc nemo fallit judicem.

Aug. de verb. Dom. orat. 10. Oculum in te non intendit suum, qui fecit tuum? Plaut. captiv. 2. 2.

Est profecto Deus, qui quæ nos gerimus, auditq[ue] & videt.

Is aut tu me hic habueris, proinde tuum illis curaverit.

Bene merenti bene profuerit, malè merenti par erit. Boeth. consol. l. 5. extremo: Manet etiam spectator desuper cunctorum præsciens Deus, visionisq[ue] ej[us] præsens semper aternitas cum nostrorum actuum futura qualitate concurrat, bonis præmia, malis supplicia dispensans. aversamini igitur vitia, colite virtutes. magna vobis est, si dissimulare non vultis, necessitas indicia probitatis, cum ante oculos agitis iudicis cuncta cernentis. Avtor Oculi moralis, sive is Robertus Capito Lincoln. sive quis alius; c. 15. § 2. ubi Bernardi illud adduxerat; Quis loco, quod angulo reverentiam habeat angelo, qui te custodit, nè illo præsentem facere audeas, quod me præsentem non audeas. Hic est, inquit, magni consilii Angelus, cui patens est omnis angulus. Nade quidam;

Cum quid turpe paras, quod me spectante ruberes,

Cur, spectante Deo, non magis inde rubes?

Videl. l. 1. § 4. & l. 2. § 11. & l. 11. § 26. & l. 12. § 2.

Σὺ δὲ ἀνδραγατῶν. Ovid. Ponti l. 2. cl. 9.

Regia, crede mihi, res est succurrere lapsis:

Convenit & tanto, quantus es ipse, viro.

Conveniens homini est, hominem servare, voluptas:

Et melius nullā queritur arte favor.

Hac enim ratione fit, ut juxta paramiam à Svida in literas relata, ἀνδραγατῶν ἀνδραγατῶν δαμνόντων efficiatur. Marcus noster, prout à Juliano in Casaribus inducitur, à Sileno interrogatus, Τί μάλιστ' ἐστὶν καὶ τὸ βίη πάλῳ. respondit, Τὸ μάλιστ' ἐστὶν καὶ τὸ βίη πάλῳ. Ille rursus, Δεῖνός μιν ἐλαχίστων, ἐν πλείονι ὅς ἐστι μάλιστ' ἐλαχίστων. Pythagoras verò, Aliano referente, l. 12. c. 59. Νὸς ταῦτα ἐκ τῆς θεῶν τοῖς ἀνθρώποις δεδωκέναι καὶ τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ εὐεργετῆν εὐεργετῆν ὅς τοις θεῶν ἐγγὺς ἐκείνους. At Strabo l. 10. Ἐν μὲν εἰρημῇ καὶ τῷ τῷ ἀνθρώπου τῷ μάλιστ' ἐκείνους τοῦ θεοῦ, ὅταν εὐεργετῶν. ἀμείνων δ' ἂν λέγῃ τις, ὅταν εὐδαίμωνος. q[uo] loco Xylander εὐδαίμωνος

numina rectè colere, cur sit interpretatus, ego nullus assequor. Cicer. de natur. deor. l. 1. Quoniam plurima homini ab homine vel commoda vel incommoda solent oriri; & Dei proprium est vel servare vel benefacere; idcirco qui in gravi periculo succurrit, quæ ingenti quoniam afficit beneficio, quoniam Dei quasi vice fungitur, ei cui prodest, Deus dicitur extitisse. Et Plin. hist. nat. l. 2. c. 1. Deus est mortali jurare mortalem: & hæc ad æternam gloriam via. hic est vetustissimus referendi bene merentibus gratiam mos, ut tales numinibus ascribant. Verum novissima illa minus pia. Piè Gregor. Naz. orat. pro pauperib. Γὰρ τὸ πλεονέκτην πλεονέκτης, καὶ τὸ αἰνέον αἰνέον. ἢ τὸ πλεονέκτην πλεονέκτης, καὶ τὸ αἰνέον αἰνέον. ἢ τὸ πλεονέκτην πλεονέκτης, καὶ τὸ αἰνέον αἰνέον. Et ad cives suos in angustiis constitutos: dum præfectum ad clementiam & condonationem

ut sic istis, ὡς ἐπ' ἐδὲν ἐπαδ' ἔν, qd l. 1. § 16. ἐδὲ ἂν πνα εἴπην ποτε, ὡς ἰδρωτός. Aristotel. ethic. lib. 4. c. 3. in caractere τῶ μεγαλοφύχου, utrumque his verbis expressit: ἢ γὰρ σπασμὸς, ὁ πῶς δόξα σπασμὸν ἔχει σπασμὸν, ὁ μὴδὲν μέγα δόξα. De Constantio Liban. orat. 3. τοῖς μὲν καμνοῖς ὑπαικῶν ὀξέως ἢ μὲν τοῖς τῶ δόξῃσι οὐν τρεῖς ἡ ποιμνίῳ.

Mh' ἀνέπτερον ἐν μάλα κριπῶν] Vide l. 1. § 16. Agapet. paranesi ad Justinian. § 42. Νυνεχῶς ἀκροῦσθαι δὲ τῶν ἡμῶν κριπῶν. Διωρη-
τες γάρ οὐκ ἔστιν ἡ τῶ διακρίσει εὐρεσις, ῥηδίας ἐκφορῶν-
ται μὴ μὴ λῶν ἀνέπτερον.

Διακρίσεις ἐκ ἐδὲν] Vide l. 1. § 5.
Οὐ φοροῦν] φοροῦν, δειλὸς τῶ φορῶν φο-
ρῶν. Svid. pauidus, qd strepitus metuit. five ut
Mato cEn. l. 2.

Omnes qm torrent auræ, sonus excitat omnis.
Et hunc imitatus Silius l. 6.

--qm sonus omnis & auræ

Exterret.

imò cui strepitus, ubi nullus est, videtur esse. ut
Ἀπῶν γὰρ τῶ φεβυλῶν φορῶν.

Facile anima motiens audit aut fingit sonos.

qd de malè sibi conscio Eliphaz Jobi c. 15. v. 21. sonus pavoris auribus ejus jugiter insonat. ut So-
phocles Acriso, à Stobæo tom. 2. tit. 8. lavdatus.
indè pro superstizioso, & suspicioso, five metuloso
nimisq; auro usurpatur. De Judæis ad Diogene-
m Justinus: Τὸ γὰρ πῶς τῶ βρώσει αὐτῶν φο-
ροῦν, ἢ τῶ πῶς τῶ σάββατο δειπνῶν.

Οἱ μὲν δὲ τῶ μέγχι ἐπὶ τοῖς] leg. δὲ
μὲν ἐν τῶ [αὐτῶ] μ. ε. tantà victus tenuitate
usum. ut à mane ad vespam loco eodem possit du-
rare, sine ulla alvum levandi; aut vesicam, nisi sta-
tis horis, necessitate. Casavbon. ad Capitol. Pium.
Apud Etymologum in Περιελάεισιν mendum ge-
minum, (qd & Sylburgium video observasse)
ubi terribilia visa dicit μελῆεν τῶ ἡυχλῶ ἡ
ἐρώτων τῶ φόβῳ, ἢ μὴ ἐν αὐτῶ ἐν τῶ μὲν. re-
ponendum ἐν τῶ αὐτῶ μὲν. Qd autem hic Marcus
de Pio, Dionem de Marco narrare refert, sed memo-
riâ, puto, lapsus V. C. Salmasius ad Capitolini Pium.

Χάριν, εἰς πῶς δεινὸς κρείττον] Vide Marcum
in hoc Pii æmulum; supr. § 21. Lavdat hoc &
in Constantio Themistius orat. qingenn. qd ubi
Nestoris consilium Agamemnoni datum retulerat
ex Iliad. l. v. 74.

Πολλῶν δ' ἀρχαίων, τῶ πείσσει, ὅς κεν ἀείων
βυλῶν βυλῶν.

Red & reprehensionem ejusdem, ibid. v. 108,

--μάλα γάρ τοι ἔργα

Πολλ' ἀπεμυστέμεν.

Subjungit ad Imperatorem verso orationis filioz Coi
δ' ἐν ἐπὶ μέγχι γὰρ νῦν, ὅς κεν ἂν ἔχοι ἀνέστηναι,
ἢ γρηῃν αὐτῶ [αὐτῶ f.] συμβεβηλὼν ἀνέστηναι.

ἐντες παρρησίᾳ. ἂν εἰ [ἢ] κτ' αὐτὸν ἀν-
ταδῶν τὸ δέον ἐξέπρε, ἢ τὸ ἔργον ἐπείγει τῶ
παρ' ἄλλῳ καὶ ὡς ἐνυμνῶν. Et de eodem Liban.
orat. 3. ὡν μὲν αὐτὸς ἐνέσκει, τέτων τῶ βυλῶ
εἰς μέσον ἄγων' τῶ. ὅς κεν πῶς συμβεβηλὼς, ἢ
αὐτῶν, φωνῶν, ἀλλ' ἔργῳ τὸν παλαιὸν λόγον
βεβαιῶν, ὡς ἀπὸ τῶ γὰρ φωνῶν, τὸ τοῖς
βελήτοις εἰδέναι τῶ ἡφρον πῶς. Recte, si-
dem, qd Isocrat. de pace. Πῶς ἂν ἀνδραποῖ κα-
λῶς διωρῶν, ἢ κρῖναι πῶς ἡ γρηῃν, ἢ
βυλῶν πῶς πῶς μελλόντων, εἰ μὴ τῶ μὲν λό-
γῳ ἡ γρηῃν παρρησίᾳ ἐξέπρε, αὐ-
τῶ ὅς αὐτῶ κοινὸς ἀποφύγει ἀποφύγει παρρη-
σι. Et apud Herodotum l. 7. Arrabanus: ὅς βα-
σιλεὺς, μὴ λεχθεῖσιν, μὴ γρηῃν ἀνέων ἀλ-
λήλων, ἢ ἐπὶ τῶ ἀμείνω ἀνέων ἐλῶν, ἀλλὰ
δὲ τῶ εἰρημῶν γρηῃν λεχθεῖσιν, ὅς, ἐπὶ, ὡς
τὸν γρηῃν τὸν ἀμείνων, αὐτὸν μὲν ἐπ' ἐωντῶ
διαγινώσκων. ἐπὶ τῶ παρρησίᾳ ἀλλῶ γρη-
20 σῶ, διαγινώσκων τὸν ἀμείνων.

Θεοφίλῳ γρηῃν δειπνῶν [religiosus citra
superstitionem. nisi si religiosum eo sensu accipi ve-
limus, qd Nigidius apud Gellium l. 4. c. 9. in an-
tiq; carmine,

Religientem esse oportet; religiosum nefas.

ut religiosus sit is, qd nimia & supersticiosa religi-
one sese alligaverat; qd res vitio assignabatur. Qan-
quam vitio isto laborasse cumprimis Romanos au-
tor est Polybius l. 6. ubi statum Romanum cum

30 Carthaginensi componens, Μερίην δὲ μοι δοκεῖ,
inquit, διαφορῶν ἔχειν τὸ Ρωμαίων πρὸς τὸ ἑλλῶν,
ἐν τῇ πῶς δέον διαλήψαι καὶ μοι δοκεῖ τὸ παρῶ
τοῖς ἀλλοῖς ἀνδράποῖς ἐν τῇ δέον, ὅτῳ σὺ ἔχειν
τὰ Ρωμαίων πρὸς τῶν λαῶν ὅς τῶ δειπνῶν
νῖαν. ἐπὶ τῶν τῶ ἐκ τῶν πρὸς τῶ παρῶ
τῶ τὸ μέγχι παρ' αὐτοῖς εἰς τὸ τῶ κατ' ἰδίαν
βίαις, ἢ τὰ κοινὰ τῶ πόλεως, ὡς μὴ κατὰ τῶ
ἑλλῶν. Qm nec Marcum nostrum hoc morbo
immunem prorsus fuisse, cum ex Capitolino in
40 Marco, tum & ex Luciano in Alexandro, colligi
posse videtur: nisi si quis gentis potius qm regis vit-
um illud fuisse dixerit.

Ἰν' ἔπος ἐνυμνῶν σοι] par huic Aristippi
votum, qd cum ab eo qareretur, qmmodo Socrates
diem obisset, respondit, ὡς ἂν ἐγὼ ἐνυμνῶν, pro-
ut ipse optaverim. Laert. l. 2. nec dispar Balaami
arioli illud, apud Mosem l. 4. c. 23. v. 10; Moria-
tur anima mea morte justorum; siq; finis meus,
qalis illius est. Interest, qd Marcus Pio vitā com-
par esse desiderat, ne morte sit dispar, sed cum vitā
30 retrò salubriter actæ conscientia placidus defungi
qeat: Balaam contra morte compar esse piis ambit,
cum vitam eorundem æmulari ac sectari recuset: hoc
est, ut poetaster ille apud Capitol. de Macrinis

Impius & Felix sic simul esse cupitis

Ne nolit pius esse, velit tamen esse beatus:

Qd

l. 9. c. 36. Itā regibus etiam in artis suae ratione concedere nefas habent artifices etiam infimi quique. Apollodorus itidem architectus, cum de operibus suis apud Trajanum verba habenti, Hadrianus obstreperet, Ἀπὸλλοδοῦς, inquit, καὶ τὰς κολοκώδας γράφει· τέκτον γὰρ ἔστιν ἐπιστάτης. Abies cucurbitas pinge tibi: istarum enim rerum nihil nobis. Dio Cal. l. 69. Ὅυτος ἐφ' ἐκείνης ὕλης, τὸν ἐμπειροῦ τῆς ἀπείρου κερταίν· πᾶσαι ἀνάγκη. Epictet. l. 3. c. 26. Idemque l. 4. c. 12. Ἐπεὶ τοὺς παῖδας ἐπιστήμη καλὰ φρονητικὴ ὅτι τῆς ἀγνοίας καὶ τῆς ἀγνοήτων, καὶ ἑμὸν αἰ ἐπιστῆμαι, ἀλλὰ καὶ αἱ τέχναι. φέρε ὅν θέλεις, σκευτά, ὃν θέλεις, τέκνον· καὶ τῆς πολλῶν καλῶν γὰρ τῶν αὐτῶν ἐργῶν. Vide l. 5. § 32.

Τὸν αὐτοῦ] Quam arsest ista propria hominis, quā hominis? sed quam cum Diis communem habet, Marcus ipse docet l. 11. § 5. ἀγαθὸν ἐστὶν ὅνιον ὅτι.

§ 36 Γωνία] Itā l. 3. § 10. Μικρὸν τὸ τῆς γῆς γωνίδιον. & l. 4. § 3. Πόσον γωνίδιον ἢ κατεκτείνῃ. & l. 8. § 21. ἐν γωνία, τέτυκται κλίμαθι.

Σταγὼν τοῦ κόσμου] Apollonio querenti utra major esset, terra an mare, respondit Iarchas Indus, terram mari majorem: πῶς γὰρ θαλάσσαν αὐτὴ ἐξεί, quia terra mare continet. scil. πῶς θαλάσσαν λίμνῳ, mare lacum effecens; non autem πῶς διηκεῖν ὕψος, terram potius insulam, ut Strabo l. 1. quocum contentiens & Plin. l. 2. c. 66. tellurem præcinctam circumfuso mari. & Aristot. de mundo c. 3. ἢ εὐμπασαι μίαν νήσον ὅτι, ὑπὸ τῆς θαλάσσης ἀπερρεσμένη. quod Mela. c. 1. ambitur omnis Oceanus. at verò ἐργῶν εὐσία, sive aqua elementum, terrā longē majorem: καὶ γὰρ ἐκείνῳ τὸ ὕψος εἶπε· terram siquidem ab aqua sustineri. Itā ille aequi elementi mare partem minimam opinatus videtur, utpote qui sub terra aquarum nescio quas somniabat abyssos, quibus ea quasi supernataret, cum aquas contra terra sustineat, ut recte Plin. l. 2. c. 65. Verum Marcus guttulæ instar obtinere vult ad mundi huius universi ambitum; cui eleganter, ut γῆ σταγὼν, l. 4. § 3. itā πύλας σταγὼν, hoc loco dicitur. Apud Esaiam itidem c. 40. v. 15. Numini divino collati populi universi, dicuntur esse, ὡς σταγὼν ὑπὸ καδδὸν, ut gutta situla, hoc est, instar guttulæ, quæ sive inter effundendum deciderit, sive post effusum liquorem in fundo subsisterit, de mensura iusta nihil minuitur: & ut pulvis lancium, (nam Græci περὶ λῶν ζυγὰ perperam reddunt) hoc est, instar pulvisculi, qui post aromata effusa lanci adhereret, nec de iusto pondere tamen quicquam deperisse deprehenditur.

Ἀθῶς βοάθειον] l. 12. § 32. ἐν πόσῳ βοάθειον τῆς γῆς. ἐπὶ τῇ πύλῃ παρὰ τὸν βοάθειον. i. e. glebam patriam, pro agro sive fundo dixit Synes. epist. 38. & Apul. Miles. l. 1. Hymettos Attica, & Isthmos Ephyræ, & Tanaros Spartiaca, gleba fertiles, æternū libris felicioribus condita, mea vetus prosu-

pia est. Itā enim habet editio Colviana. Tanaros, inquam, non Tenedos; ut nihil opus sit, quod Cl. Salmasius voluit, prolegom. in Solin. pro Spartiaca sporadicam substituere, cum Tanaron in tractu Laconico agnoscant Pausanias & Stephan. de urbibus. Athon autem idē forsan nominat Marcus istic, quia tanquam magnum & stupendum quoddam commemorant Athon montem à Xerxe perfoſsum, cum in Graciam trajiceret. quid enim magni perfoſsus 10 Athos, si βολάθειον fuerit, si glebulæ duntaxat rationem obtineat.

Σπυγμὴ τῆ αἰῶνος] Vide l. 2. § 14, 17.

Ἐναφανίζομαι] Vide l. 2. § 12. & l. 4. § 14. & l. 7. § 10. & l. 12. § 32.

Πάντα ἐκείθεν ἐρχόμενα] Vide l. 2. § 3. & l. 4. § 23. Auctor de Mund. ad Alex. c. 6. Ἀρχαῖος τις λόγος καὶ πάσις ὅτι πᾶσαν ἀνθρώποις, ὡς ἐκ θεῶν τὰ πάντα, καὶ διὰ θεῶν ἡμῖν σωθήσκειν· ἐξ ἑμῶν δὲ φύσις, αὐτὴ καὶ ἐκείθεν αὐταρκῆς, ἐρημω- 20 θείσθαι τῆς ἐκ τέτυκταις. Quod Apostolus ad Coloss. c. 1. v. 16. 17. ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα. & mox: τὰ πάντα δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθη καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ σωθήσονται. Et ad Rom. c. 11. v. 36. Ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα.

Τὸ κοινὸν ἡγεμονικὸν] quod l. 7. § 75. τὸ τῆς κόσμου ἡγεμονικόν. anima universi. Vide l. 4. § 40.

Ὁρμικαῖα, ἢ κατ' ἐπακολούθησιν] forsan ὁρμικαῖα. Vide l. 7. § 75. & l. 9. § 28. Vide 30 & Brissonem infra ad § 38.

Ἐπιθυμῖα] Vide ad l. 3. § 2. Ocellus Lucan. de univers. c. 1. § 8. Πάντα ἐκείθεν τὸ πᾶν, τὰ μὲν ὡς μέρη, τὰ δὲ ὡς ἐπιθυμῖα. eadem & ἐπακολούθημα Philo dixit libro de provident. cuius fragmentum, imò στοιχειώδες bene magnum exhibuit Evleeb. præpar. l. 8. c. ult. ubi inter alia: Καὶ μὴ δὴ τὸ πᾶν φύσις ἀναγκαστάων ἐργῶν ἐπακολούθημα δὲ τέτυκται κατὰ φύσιν· ἀλλ' ὅμως παρ- 40 ἔχεται τινα ὁρμικαῖα ἐστὶν ὅτε καὶ αὐτῶν.

Καὶ τὸ διηκτικόν] Virgil. Georgic. l. 1.

Ille malum virus serpentibus addidit atris. quasi veneni expertes antè fuissent: quod & nostris nonnullis, sed frustra, placuisse videtur.

Πᾶσα κακουργία] Vide ad l. 3. § 11. τῆς παρὰ θεῶν.

Ἀναρτα] vide l. 8. § 30. Joan. Chrysoſt. in Genes. c. 3. v. 18. ἀράνθους vocat καλὰς ὑπομνήματα· non tamen quasi ab initio ista non fuerint, ut Augustinus censuit, de Gen. contra Manich. l. 1. 50 c. 13. Sanius idem ipse de Gen. ad liter. l. 3. c. 18. Ab initio creata, in suo genere utilia, & ad universi ornatum perfectionemque conducentia, parva loco haberi, quod in locis ab homine cultis frequentiora existerent. neque aliud Joan. voluit.

§ 37. Ὁ τὸν ἰδὼν] Idem argumentum tractat, l. 2. § 14. & l. 4. § 32. & l. 9. § 32. & l. 11. § 1. & l. 12. § 24, 35. § 38. Τὸ

πρὸς τὸν Ἀποστόλου ad Cor. cp. 2. c. 6. v. 1. Et, πρὸς τὸν συνωρεῖται. ad Rom. c. 8. v. 28.

Οἱ μὲν εἰδότες καὶ περιεκολλημένοι, οἱ δὲ ἀνεπιστάτοις] Xyl. pars scientes & certo ordine, pars insciti. Videtur eīdotes legis. qnqam eodē recidit, utrumlibet admiseris. Verūm περιεκολλημένοι, intelligenter potius, vel intelligentes etiam reddidisset. ἀνεπιστάτοις, citra considerationem. ἀνεπισήτως, citra cognitionem. hoc an illud legeris, ciccum havd interest: nisi qd istud πρὸς εἰδότες, illud πρὸς περιεκολλημένους, potius respondere videatur. Bernard. de grat. & lib. arb. Operatur Deus salutem suorum, aliquando per creaturam sine ipsa, aliquando per creaturam cum ipsa. multa enim sunt hominibus salubria per insensibilem, & item per irrationabilem creaturam: qā idcirco dixi fieri sine ipsa, qd non qeat, intellectu carens esse vel conscia. Multa quoque multorum saluti utilia facit Deus per malos, sive homines, sive angelos, sed qniam invitos, ideo contra ipsos. nam dum nocere cupientes, juvant, quantum [quantumvis] aliis valeat utilis actio, tantum [tamen] ipsi perversa nocet intentio. Porro per qos & cum quibus operatur Deus, boni sunt, vel angeli, vel homines: qia qd vult Deus & agunt pariter & volunt. nec sunt operis tantum ministri per effectum, sed & operantis qodammodo socii per consensum. Et mox: Utitur ergo Deus in salutem suorum irrationabili item & insensibili creaturā, tanquam iumento vel instrumento, qā jam expleto opere, nusquam erunt. utitur creaturā rationali, sed malevolā, qāsi disciplinā virgā, qā correcto filio in ignem projiciat, tanquam samentum inutile. utitur & angelis & hominibus bonae voluntatis, tanquam commilitonibus & coadjutoribus suis, qos peractā victoriā amplissime munerabit. Syncl. epist. 57. Αἱ κακοποιοὶ δυνάμεις ἐν κόσμῳ συντελεῖσι μὲν τῇ ῥεῖα τῆς πονηρίας. καλὰ δὲ τὰ πρὸς αὐτοὺς καλὰ εἶδος. εἰσὶ δὲ ὅμοιοι θεομυθεῖς τε καὶ ἀποστροφῆται. εἰ δὲ δάκνεται τὸν γνωμὲν ὁ πτωχὸς ἢ δάκμων ἢ ἀνδραπῶς, ὡς ἀνελπίστου τὰ πρὸς εἰσφύγων θεῶν· ἀλλὰ τῇ μοχθηρίᾳ τῆς οὐσίας χειρίζονται, τοὺς κοινούς συμφοραίς ἐπέχειν. Exemplum habes in Assyrio rege apud Esajam c. 10. v. 5, 7.

Καὶ τὰ κατὰ δόξιν] Etiam dormientes cooperari ad ea qā in mundo geruntur, Heraclitum dixisse asserit. eū tamen Heraclitus idem dixerit, referente Plur. lib. de superst. Τοῖς ἐχρηροῦσιν ἐνα καὶ κοινὸν κόσμον εἶναι, καὶ ὅτι κοινοῦ δυνάμει ἐκείνῃ εἰς ἑσὶν ἀποστροφῆται. Vigilantes in mundo uno eodēq; omnium communi, versari; dormientes in suum cuiusque proprium nescio qem concedere.

Ἐν πλεονασμῷ δὲ] Supervacaneā operā. Xyl. quantum in se est. Cal. abunde, sive ex abundantia, malim. Galen. de opt. sect. c. 18. ἐν πλεονασμῷ γὰρ

ἔστι καὶ τὸ κατὰ δόξιν, ὅτι ἀρχαῖος ἢ κατὰ λήγῃς καὶ πλεονασμῷ. ex abundanti est, istud ostendere. ἐν πλεονασμῷ, sive ex abundanti agere dicitur, qā liberaliter, ultra id qd exigi poterat aut necesse fuerat, aliquid vel concedit, vel largitur, vel quocunque modo facit. indē apud Rhetores, τὸ ἐν πλεονασμῷ καλεῖται περισσώματα, de quibus Hermogen. de invent. l. 1. c. 3. & ἐν πλεονασμῷ περισσώματα, & ἐν πλεονασμῷ λέγειν, ibidem; ubi alia ac graviora, qām ea qā obijciant, obijcere possē se crimina alicui prætendunt. eodē sensu, ἐν τῷ πλεονασμῷ Marcus dixit l. 7. § 56. Ex abundanti, inquit, & istiusmodi homines ad mundi opus operam conferunt suam, qia fati effectum, dum eidem renituntur, illustrant.

Ὁ μεμψόμενος] qī obijrgat naturam; & Deos male emendare, qām se. Senec. epist. 107.

Καὶ ὁ ἀντιλέγειν περιέρχεται] Dum in bonum usum malē facta vertuntur, ejus consiliis militant, etiam qī ejus consiliis repugnant. Greg. Rom. in Job. l. 6. c. 14. itā Assyrius Esaj. c. 10. v. 6, 11. Deusq; de eis qī faciunt qā non vult, facit ipse qā vult. Avg. de corrept. & grat. c. 14. Et enchir. c. 100. Per eam creatura voluntatem qā factum est qd creator noluit, implevit ipse qd voluit. hoc enim ipso, qd contra voluntatem Dei fecerunt, de ipsis facta est voluntas ejus. Vide l. 8. § 35.

Τὸ πρὸς ἐχρησεν ὁ κόσμος] Vide l. 9. § 42. Chrysipp. de natur. lib. 2. à Plutarcho relatus de contradict. Stoic. c. 31. & de Commun. notit. c. 13. Ἡ κακία πρὸς τὸ λοιπὸν συμπλάματα ἐξαιθεῖται γίνεταί γδ αὐτῇ πρὸς κατὰ τὴν φύσιν ἀρετῇ καὶ ἰσχύος εἶπτο, ἐν ἀρχαῖς γίνεταί πρὸς τὸ εἶναι καὶ γδ ἀνὰ τὰ κατὰ φύσιν. Vide infr. ad illa, εὐτελεῖς καὶ γαλεῖται εἶδος. Sed & Plato in Theatet. à Theodoro etiam adductus therap. lib. 12. Ἀλλ' ὅτε ἀπολλυμένων τὰ κακὰ δυνάτων· ἀπεραντῶν γὰρ τι τὸ ἀγαθὸν αἰετῶς ἀνέγκη. Non necessarium prorsus, at conducibile tamen, nec nostri negant. Lactant. l. 5. c. 7. Virtutem aut cerni non posse, nisi habeat vitia contraria; aut non esse perfectam, nisi exerceatur adversis. hanc enim Deus bonorum ac malorum voluit esse distantiam; ut qualitatem boni ex malo sciamus, item mali ex bono: nec alterius ratio intelligi sublato altero potest. Deus ergo non exclusit malum, ut ratio virtutis constare posset. Avg. enchir. c. 10. Ab hac summē & immutabiliter bonā Trinitate creata sunt omnia, & nec summē, nec aequaliter, nec immutabiliter bona, sed tamen bona etiam singula. Simul verō universa valde bona; qia ex omnibus consistit admirabilis pulcritudo. in qā etiam illud qd malum dicitur, bonē ordinatum & suo loco positum, eminentius commendat bona, ut magis placeant & laudabiliora sint. neq; enim Deus omnipotens, rerum cui summa potestas, cum sum-

ulterius de his impraesentiarum non lubet disserere. Illud tantum adjiciam; in Plutarchi animadversione verba illa, παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ, viciata videri. qid enim habet commune παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ; Et primā quidem facie videri possit, leviculā inflexione παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ legendum. certē δὲ παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ Deus pater nostris dicitur. Eliax c. 44. v. 6. & Joan. Apocal. c. 1. v. 17. & c. 2. v. 8. & c. 22. v. 13. Verum locum istic τὸ παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ gem habeat, non video. Itaque malim Plutarcho ipso faciem præferente legere, παρὰ τὸ καὶ ὑπὸ τοῦ. Sic enim Plut. de Stoic. concordia. c. 29. Ὡς περὶ τὰ διὸς τὰ σωτῆρος, καὶ ἡμέτερος καὶ πατρὸς δίκης καὶ εὐνομίας.

§ 43. Μὴν δὲ ἡλίου. Lucian. iisdem de astrolog. τὰ ἔργα ἐκείνου ὡς τῶν διωκόντων, τῇ Ἀρεσίδῃ μὲν εἰπὼν, Iliad. ε. v. 429.

Ἀλλὰ σὺ γὰρ ἡμετέραν μετέρχου ἔργα γάμοιο. τὰ δὲ τὰ πολέμου.

Ταῦτα δὲ Ἀριτοῦ καὶ Ἀδύνη πάντα μελίσσει. Geminio utitur argumento Plutarchus in lib. de tranquillitate. Ἀλλ' ἐμοί, inquit, τὸν μὲν Σπινώδης οἰονταί περὶ τὸν, ὅταν ἀνάσσει τὸν σοφόν. παρ' αὐτοῖς μὴ μόνον φρονίμων καὶ δίκαιων καὶ ἀνδρείων, ἀλλὰ καὶ ἡρώων καὶ στρατηγῶν καὶ ποιητῶν καὶ πλάστων καὶ βασιλέων προσερχομένων. αὐτὰς δὲ πάντων ἀξιῶσι τέχνην. Καίτοι καὶ ἡ δὲ θεὸν ἄλλοι ἄλλω ἔργον διώκουν, ὁ μὲν Ἑρμῆος, ὁ δὲ καὶ ἡλίου, ὁ δὲ καὶ ἡροῦ. ἐπινοοῦνται καὶ τὸν Ἀρεσίδῃ τὸν δὲ Ζεὺς, ὡς ἐμὲ τὸν πολέμου ἔργων, ἐπὶ γάμοις ἀποστέλλει καὶ θαλάμους. Et mox: Οὐ πάντα πάντων ὄντων ἀλλὰ δὲ τῷ Πυθικῷ χρημάματι περὶ τὸν, αὐτὸν καλεῖσθαι. εἴτα χρηστὸς περὶ ἐν ὁ πέφυκε, καὶ μὴ παρὰ ἄλλων ἀλλοτε βίον ἥλον ἔλκεν καὶ παρὰ τὸν τὸν φύσιν. Vide ad l. 4. § 27. sed & Epictet. dissert. l. 3. c. 22.

Διόρως μὲν. Vide ad l. 9. § 9. Senec. quaest. nat. praefat. l. 1. Occasus siderum atque ortus, et tam diversas concordantium vias.

§ 44. Εἰ ἔν. Illud παρέλκεν videretur. est enim novi argumenti exordium. Vide l. 8. § 3.

Καλῶς ἐβλάπτειτο. Itā l. 3. § 4. Ταῦτα δὲ ἀγαθὰ εἰ πέπεισται, & l. 9. § 28. Εὐ εἶχε πάντα. Vide & l. 7. § 41. Epictet. dissert. l. 3. c. 24. Τῷ ὄντι καλῶς διοικεῖται τὰ ὅλα, εἰ μὴ ἐπιμελείται ὁ Ζεὺς ἡμῶν περὶ τὸν, ὡς ὅντι ὅμοιοι αὐτῷ. ἀλλὰ ταῦτα, ἐμὲ δὲ, καὶ ὅσα ἐνδομυθολογία. Et c. 26. Καὶ στρατηγὸς δὲ ἀγαθὸς ἐλπίει ὁ μισθὸς, ἐδὲ ἐργάτης, ἐδὲ σκυλεῖς; τῷ δὲ ἀγαθῷ λέγει; ὅπως ὁ θεὸς ἀμειβεῖται αὐτῷ ἐπιευχόμετων, ἡ δὲ διακόνων, ἡ δὲ μαρτύρων; οἷς μόνους χρῆται παραλείπει παρὰ τὸν ἀπαμειβόμενος, ὅτι καὶ ὅτι, καὶ καλῶς διοικεῖ τὰ ὅλα, καὶ ὅτι ἀνδρὶ ἀγαθῷ εἶναι καλόν, ὅτι ζῶντι, ὅτι σποδανόντι. quæ novissima Socratis sunt. ex Platon. apolog. mutata. Vide ad l. 10. § 31.

Ἀγαθὸν γὰρ θεὸν. Vide l. 2. § 11.

Ἀσπάζεσθαι καὶ εὐχεσθαι. amplius. et acquiescere. hoc est enim τὸ εὐχεσθαι, φιλεῖν καὶ προσαναπαύεσθαι, ut Marc. l. 4. § 31. Demosthen. de coron. Εἰ δὲ φησιν εὐχεσθαι, δεικνύει καὶ εὐχεσθαι, καὶ σιωπῆσαι. acquiescam, et conticescam. Illocrat. ad Domonit. Στέρχει τὰ παρὲν. praesentibus acquiesco, contentus es. Plut. Antonio; Νυνὶ δὲ τὰ παρὲν εὐχεσθαι. nunc rebus praesentibus contenti sumus. Polybius à Svida laudatus: Νυνὶ δὲ, εἰ παρὲν ἡμῶν γὰρ ἐπινοοῦν, τὰ παρὲν εὐχεσθαι. Incertus avtor apud Stob. tom. 2. tit. 108.

Πάντων δεῖσιν μὴ βιάζεσθαι θεῶς.

Στέρχει δὲ καὶ εὐχῇ.

In cœlites vim non parare est optimum;

Sed amare fatum. Grot.

Et apud eundem tit. 109. Sophocles:

Στέρχει δὲ τὰμπεσόντα, καὶ δὲ εὐχῇ ἀνέπει.

Σοφὸν καὶ δὲ τὸν, ἀλλὰ μὴ σέβειν τύχην.

Amare oportet casus, ac disponere,

Non genere sortem, ut aleatorem bonum.

Itā enim accipio illa, Σοφὸν καὶ δὲ τὸν, quomodo Flaccus dixit in art. —fidus Interpretes—

pro, sicut fidus interpretes. & l. 1. ep. 2.

Rusticus expectans, dum defluat annis—

pro, Rustici instar est expectantis. Vide l. 3. § 16.

& l. 5. § 8. & l. 7. § 38. & l. 10. § 6, 11. Theodoros, denique therap. l. 1.

Ἐκείνος δὲ ἀνθρώπων, τέχνην μαθεῖν, ἐδὲ τὸν τινὰ φοιτᾷ μὲν τῷ διδασκῶντι ἐπιστημῇ, εὐχεσθαι δὲ τὰ προσερχομένων παρ' ἐκείνου μαθήματα. Et mox: καὶ ὁ μὲν εἶχε ἡμῶν γινώσκον τὸν γινώσκον, ὁ δὲ εὐχεσθαι τὸν πῶς.

ubi male vertit Acciaolus, disciplinas colit, et fidei in-

nititur: cum vertendum potius fuerit, documentis acquiescit, et fide contentus est. hoc est enim quod prius dixerat, πῶς δὲ τοῖς λεγούμενοις, καὶ ἐκ ἀντι-

λέγει τῷ διδασκῶντι. Et in syntaxi diversa, apud Illocrat, in Panathen. Ἀρᾶν εὐχεσθαι τοῖς ἡμῶν συμβεβηκόσιν. eis quæ jam obtigerunt acquiescere no-

cesse est. Idemque de pace. ὁρῶσι γὰρ ἡμῶν εὐχεσθαι, ὅτις ἀν' ἐχούμεν, ἀλλ' ἀν' ὅτις πλείονος ὀρεζομέ-

νους. non contentos, sive acquiescentes eis, quæ posside-

mus, de Scopa Polybius Svidā referente: ἐκ εὐχε-

ρῇ τοῖς παρὲν, ἀλλ' ἀνθρώποις. ἡν. quod mox quasi interpretatus ipse, ἐκ ἀρκεσθαι τούτοις, inquit. Lucianus item à Budæo adductus: εἰ δὲ τις αὐτῷ ἀντι-

λέγει, εὐχεσθαι ὅτι δίκαιον τοῖς ἐγνωσμένοις. acquiescere eis quæ decreta et statuta sunt. Et apud Svidā avtor innominatus: Ἐκείνους δὲ οἷμαι διωκόμενους εὐχεσθαι ἡναγκάζετο τέττοις illis contentus esse cogebatur. Liban. orat. 3. de Alexandro; εὐχῇ καὶ ἡμῶν, ὅτι εὐχεσθαι ἀξίον, ἐπιχειρεῖ τὰ πλεόν. Greg. Naz. in Julian. exalt. Ἀλλ' ἐκείνος ἐν ἡ ἐκείνῳ τῷ, ἐν ταύτῃ μενέτω, καὶ ἡ τῷ κρείττονι δει-

ος. ἐν ὃ εὐχεσθαι τὸν παρὲν, πλεόν εὐδοκίμῳ, ἡ ἐν τῷ. ζητεῖν, ἡν. ἐκ ἀλάβε. Eodem sensu & τὸ

εὐχεσθαι.

40

50

utrigue reipublica dant operam, majori minorique, quidam tantum minoris, quidam tantum majori. E primo genere est Marcus noster.

Tò πῶς πόλεον] Vide l. 5. § 22. & infr. § 45, 54.

§ 45. Τῷ ὅλῳ συμφέρει] Vide l. 2. § 3. & l. 5. § 8.

Ὅτι ἀνδράπων ἢ ἐτέροις ἀνδράποισι] leg. forsan; ἢ ἐτέροις. hoc est, ea quæ hominum alicui evincunt, non universo tantum, sed hominibus etiam aliis aliquo modo conducere.

Κονότερον] Sed nunc vocabulum utilis accipiamus latius; ut etiam rebus mediis pateat. Xyl. imò, τὸ συμφέρον, sive conducibile, nunc vulgari modo accipitur, quatenus de rebus mediis enuntiatur. ita l. 2. § 9. ὡς ἂν τις κονότερον συλφίρει. τὸ συμφέρον enim sive conducibile de rebus mediis dici Stoici vix concesserint. quæ illi χρησιμὰ ἢ ἐνχρηστικὰ esse aiebant, ἀλλ' ἔκ ἀφέλιμα. id est, utilia, sed non conducibilia. Vide ad l. 3. § 6, 11. & l. 8. § 7. Ità Porphy. de abstinent. ubi Carnæadis illa refulerat; Ἐκείνον ὅς φησὶ γεροντότων, ὅταν τὸ πρὸς τὸ πέρυκα καὶ γέρονε, τὸ γέρονε τέλος, ἀφελείτω subjungit; κονότερον ὃ τῆς ἀφελείας, ἢ ἐνχρηστικῶν ἢ περὶ λήξεων ἀκυστόν.

§ 46. Ὅσπερ προσίσταται] ὅσπερ Xyl. legisse videtur. Lugd. ὡσπερ exhibet. προσίσταται, aliquando offendere, molestum esse, radio afficere. Ità Dionys. Halic. de dictione Isocratica. πᾶς ὁ ὅς χρημάτων κόσμος πολὺς ὄντι περὶ αὐτῶν, καὶ λυπεῖ πολλοὺς καὶ ἄλλων κατὰσκευλὺν, προσίσταται τοῖς ἀνοῦς. id est, obsidens aures et offendens. quod alibi dixit idem, κόπιον τὴν ἀκοήσιν. confirmat autem hoc disertè id quod à Marco hic dicitur, tenorem unum eundemque visorum dictorumque continuum, fastidium afferre. gangam contra Jo. Chrysost. in ad Cor. ep. 2. orat. 8. αὐτὴ ἡ χεινοτομία πᾶσι προσίσταται. innovatio ipsa quoque offendebat. Idem itidem in ad Hebr. orat. 8. de rudimentis pietatis Christianæ primis, quæ λατρίᾳ nomine apud Apostolum designantur; Ὁμοίαν γὰρ πᾶσι ἡμῶν ταῦτα προσίσταται (τοῖς τελείοις, utique) ἀλλ' ἐκείνους ἔτρεφον, ἵνα μὴ προσίσταται αὐτοῖς. Vide quomodo nos adultiores ista nunc offendant; cum illos tamen rudiores tunc alerent, ipsos novitiam offendentes. atque isto quidem sensu τὸ προσίσταται hic sumi oportebat, si ὅσπερ legeremus. Verum ὅσπερ malim; quia τὸ τῶς sequitur; ut significet, hic potius προσίσταται, contingere, usu venire, quomodo Plato in Theæteto. ταῦτα ἔστι ὅσα προσίστανται προσίτω αὐτοῖς. Hæc eis ne in somnis quidem facere usu venit. Et Porphy. de abstinent. l. 1. Platonium illud explicans, eis ὃ δὲ πᾶσι κατὰ νύκτα ἔστι ὅσα, φησὶ, προσίσταται.

Ἀεὶ τὰ αὐτὰ] Querit Aristot. problem. l. 21. q. 14. Διὰ τί τὰ αὐτὰ σωματικαῖς αἰσθητικαῖς καὶ ψυχικαῖς καὶ λῶν σωματικῶν προσφύκει τοῖς ἡδύα.

Summa solutionis est, ὅτι τὸ μὴ ἔδος ἔξιν δεκτικὸν πᾶσι ἐν ἡμῶν ποιεῖ, καὶ πληροῦσιν. τὸ δὲ σωματικῶς προσφύκει τοῖς πᾶσι, πᾶσι δὲ ὃ ἐπιθυμία, καὶ κατὰ τὸν αἶσιν. leg. καὶ expuncto, κατὰ τὸν αἶσιν. & in proximis, pro ἐστὶ γὰρ πᾶσι καὶ ἡ ἐπιθυμία. ἐστὶ γὰρ [κατὰ τὸν αἶσιν] ἡ ἡ ἐπιθυμία. affirmant sequentia: αἱ μὴ ἔξιν γυμνασθεῖν αἰσθάνονται καὶ ἐπιθυμία: τὰ δὲ ἀρχαῖα σωματικὰ ἔξιν μὴ γίνεσθαι. διὸ τὸ μὴ ἔδος, ὃν γυμνασθόν, αἰσθάνονται καὶ πληροῦσιν τὴν ἐπιθυμίαν. ἡσπληροῦσθαι, ἐκείνῃ προσφύκει. Plutarch. in pedagog. Μονοθεῖα, κατὰ τὸν αἶσιν ἀλλοῖς ἀπασιν, ἐν ἀνάσσει καὶ δαίμονι, πληροῦσθαι τὴν καὶ προσφύκει τῶν ἡσπληροῦσθαι, καὶ τὴν καὶ τὴν. Iocrat. ad Demon. § 12. Τὰς ἐνδοξίας μὴ πᾶσι τοῖς αὐτοῖς, μὴ δὲ μακρὰς ἀεὶ τὴν αὐτὴν πληροῦσθαι γὰρ ἀπάντων. Contrā; — μετὰ τὴν πᾶντων γλυκύν.

Euripid. Orest. Idemque Antiop. apud Stob. tom. 2. tit. 63.

Κόρος ὃ πάντων. καὶ γὰρ ἐκ καλίωνων Λέκτροις ἐν αἰσθητικῶν ἐκπληροῦσθαι. Διὰ τὸ δὲ πληροῦσθαι τῆς ἀντιθέσεως πάλιν φάσκει διὰ τὴν ἀντιθέσιν ἡδύα. Rerum satietas omnium est. turpes toros Vidi sequentem, pulchra cui conjunx domi: Et plenus epulis aliqis ē vili cibo, Novitate commendante, cepit gaudia. Grot.

Gregor. Naz. de pace, orat. 3. Τὸ γὰρ καὶ ὅτι καὶ ὁδὸς κόρος ἐστὶ, καὶ τὸ αἰσθάνων, ὡς λέγουσιν καὶ πληροῦσθαι πάντων, καὶ τὸ ἀλγύνων μόνον, ἀλλ' ἡδύα καὶ τὸ ἡδύα καὶ τὸ πάλιν εἰς ἀλλήλα ἀντιθέσιν τῆς καὶ ἀντιθέσεως. In animo forsitan habebat Pindari illud Nem. od. 7.

Κόρον δ' ἔχει καὶ μέλι, καὶ τὸ τερπνὸν ἀντὶ ἀρεσθῆ. Vel Homeri illud Il. v. v. 636. (σα.)

Πάντων μὴ κόρος ἐστὶ, καὶ ὅτι, καὶ φιλότιμος, Μολπῆς τε γλυκερῆς καὶ ἀμύμων ὁρχηθμοῖο. vel etiam Moschi illud idyll. 4. v. 71.

καὶ εὐφροσύνης κόρος ἐστὶ. 40 Idemque de Theolog. orat. 1. Ὅτι τὸ μεμνηθῆς διανεμῶς καλῶν, τὸ θεολογεῖν δὲ ἔστι τὴν θεολογίαν, ὡσπερ (ὅσπερ f.) εὐφροσύνη, ἀλλὰ τὴν ἀρεσίαν. ἔστι τὴν διδασκαλίαν, ἀλλὰ τὴν ἀρεσίαν. ἡ γὰρ μέλιτος πληροῦσθαι καὶ κόρος ἐστὶν ἐργασίᾳ, καὶ τὸ ὄντος μέλιτος. Alludit ad Regis sapientissimi dictum, Proverb. c. 25. v. 16. Mel si offenderis, quod satius est comedas, ne saturatus illo, evomas rursus: Ità pedem tuum studiosè contineas ab adibus vicini tui, ne satur tui cum fuerit, odio te habeat. 50 scil. saturatus stomachus, non oblata solum renuit, sed ingesta etiam rejicit. Evcher. in Gen. q. 1. Itaque Salvian, ep. 1. Gratiā meorum rogatus utor interdum, sed tamen parce, et apud paucos, ne gratiā ipsā ingratè utar, In Petron. fragm.

Non amo contenta valet natura tenore, Sed permutatas gaudet habere vices.

Ταύτας

τοῖς θεοῖς ἐξέστ' τε καὶ καὶ τὴν μετακίνησιν τὴν ἐν-
δυνάμει ἐκείσε ἐντυχὴν γινώσκ. μεταβαλεῖν, muta-
re, sed & sedem mutare, de loco in locum migrare.
Ita Aristoteles *hist. anim.* l. 8. c. 12. de gruibus,
μεταβάλλουσιν ἐκ τοῦ Σκυθικῶν εἰς τὰ ἐλθὲν τὰ
ἀνα τῆς Ἀργυρῆς. & de piscibus, οἱ μὲν ἐκ τῆς Πόν-
του, ἢ εἰς τὴν Πόντον μεταβάλλουσιν. inde μεταβολῇ pro
migratione. Aristot. *ibid.* τὰ μὲν ἐκ τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ τὸ
ποιεῖν τὰς μεταβολὰς, τὰ δὲ καὶ ἐκ τοῦ ἐξ ἑαυ-
τῶν. Thucyd. l. 1. Μέλισσα δὲ τὴν γῆν ἢ αἰεὶ αἰεὶ τὰς
μεταβολὰς τοῦ οὐρανίου εἶχεν. Vide ad l. 5. § 13.

Φιλόσοφοι] Vide l. 3. § 3. & l. 7. § 19.
Στρατιῶται, πῶς αὖτοι] Vide l. 3. § 3. & l. 4.
§ 32, 48. Tragicus à Plutarc. ad Apoll. laudatus:

Πῶς δὲ τὰ σέμνα κείνη; πῶς δὲ Αὐδῆς
Μέγας δῶκεν Κεῖς, ἢ Ἐρμῆς βαρὺν
Ζῶντα Σιλάου αἰχμήν, Ἑλλασποντίας;
Ἀπῶντες αἰδαν ἡλθον εἰς λήθης ὅμιλον.
Ubi ille gendam fastus? ubi nunc Lydia
Dominator ingens Cræsus? & Xerxes grave
Quaratus agor junxit Hellepontium?

Abripuit omnes orcus ad Lethes domum? Grot.

Εὐδοξος] Εὐδοξος Ἀργυρῆς Κνίδος, ἀστρολό-
γος, γεωμέτρης, ἱατρὸς, νομοθέτης. τὸν δὲ ἀντὶ τοῦ
Εὐδοξοῦ ἐνδοξον ἐκάλουν, διὰ τὴν λαμπρότητα τῆς
ἐξουσίας. Laërt. l. 8. q. 1. & vitam ejus breviter de-
scripsit. de eodem & Svidas. Strabo operis initio.
Diodor. Sic. l. 1. Aristot. *ethic.* Nicom. l. 1. c.
12. & l. 10. c. 2. (q. 10. libros ideo Nicomacho
filio, non Aristoteli patri tribuere videtur Laërtius)
Plut. de Isid. & Osir. in Marcell. & adv. Colot. &
adv. Epicur. q. 10. loco memorabile istius votum com-
memorat: ἡνυχέτε, παρρησίᾳ τῶ ἡλίου, καὶ καλῶμα-
ζῶν τὸ ὄμμα τῶ ἀστῆρος, καὶ τὸ μέγεθος καὶ τὸ εἶδος, ὥς
ὁ φάειδον, καὶ ἀφελγύναι. Senec. *q. 1. nat.* l. 7.
c. 3. Gell. l. 17. c. 21. Philostrat. in *Sophist.* Vi-
truv. l. 9. c. 7, 9. Petron. in *Satyr.*

Ἱππάρχος] Hipparchus Nicæus, insignis item
Mathematicus; qem consiliorum natura participem,
Plinius vocat, *hist. nat.* l. 2. c. 12. & *ibid.* c. 26.
nunquam satis laudatus; & q. nemo magis approba-
verit cognitionem cum homine fidem, animasq. no-
stras partem esse cæli. Et mox: eundem ausum, rem
etiam Deo improbam, (hominem loqui meminere po-
rentiæ divinæ minus gnarum, qam vates sacer præ-
dicat, *Psal.* 147. v. 4.) annumerare poteris stellas,
ac sidera ad nomen expungere, (ita malim, qam, ad
normam expangere;) — cælo in hereditate cumctis
relictis, si quisqam, q. cætationem eam caperet, inventus
est. De eodem Strabo l. 1. & 2. & Ptolom. in
astronomic.

Ἀρχιμήδης] Archimedes celeberrimus geome-
tricā & machinali scientiā. Plin. l. 7. c. 37. de q.
vide cum alios, tum Plut. ex Marcell. *vit.* ad l. 5.
§ 1. sed & q. ille *ibidem* de eodem plura: q. loco
inter alia refertur istius ad Hieronem arrogantissima

vox illa. ὡς εἰ γὰρ εἴχεν ἐτέραν, εἰκνισεν δὲ ταύ-
τῳ, μεταβάς εἰς ἐκείνην. vel ut Pappus in *mechan.*
Δὲς μοι πῶς εἶ, καὶ κινῶ τὴν γλῶσσαν. Des ubi consi-
stam, & dimoturus sum terram. sive ut Lud. Vives
de art. corrupt. l. 5. Si alter foret terra globus, se
illum ad hunc tracturum, vel hunc ad illum impulsu-
rum. Cicer. *Tuscul.* l. 1. Astrorum conversiones
motusq. omnes q. animo vidit, is docuit similem ani-
mum suum ejus esse, q. ea fabricatus in cælo esset.
nam cum Archimedes Luna, Solis, q. nque errantium
motus in sphaeram illigavit, effecit idem, q. ille, q. in
Timæo mundum edificavit, Platonis Deus, ut tardi-
tate, celeritate dissimillimos motus una regeret con-
versio, q. si in hoc mundo fieri sine Deo non potest, nē
in sphaera quidem eisdem motus Archimedes sine divino
ingenio potuisset imitari. de q. artificio vide Clay-
diani epigram. 21. De eodem avtem Archimede
videri possunt etiam Polyb. *hist.* l. 8. Diodor. l. 5.
c. 9. Vitruv. l. 9. c. 3. Cicer. *Verrin.* 4. pro Clu-
ent. & *Tusc.* l. 5. Athen. l. 5. c. 7. Synes. de in-
somnia. Procl. in *Euclid.* l. 2. c. 3. Evistat. ad *Il.*
α. ubi ἐκατόνχαιρον. & ad *Il.* ε. ubi κεραυνόβό-
λον dictum refert. Rhemn. Fann. de ponder. &
Pisid. apud Svid. in *Διωνυσ.*

Ἀυδαδῆς] Contumaces. Xyl. peremptorii, fi-
dentes. Cal. arrogantes, malim. q. nquam nec hoc
satis arridet, neq. enim in partem seq. iorem usurpā-
se videtur Marcus istic. vixq. est ut uno verbo
exprimam, q. voluisse sentiam. q. de inventis

30 suis summopere placebat sibi. Vide ad l. 10. § 9.
Χλιδαστῆς, ὁ Μένιππος] De Menippo Cyni-
co Laërt. l. 6. Φέρει μὲν ἐν σπεύδιον ἐλθ. τὸ δὲ
βελία αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγέλαος γάμει, καὶ π. ἴσον
τοῖς Μελεάγρῳ τῷ κατ' αὐτὸν θηροφύλῳ. Mitius ta-
men de Menippo Strabo l. 16. Ἐκ τοῦ Ταύρου
ἦν Μελεάγρος καὶ Μένιππος ὁ σπεύδιον ἐλθ. Hinc
avtem de Menippo Diogenes Polluci ab inferis re-
versuro in Luciani *mortalibus* mandata dans: Ἦν
πα ἴδης Μένιππον τὸν κινῶν, (εὐρεῖς δ' αὖ αὐτὸν
ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κεῖναιον, ἢ ἐν τῷ Λυκείῳ,
ὅθ' ἐκείνων πρὸς ἀνδράσιν φιλοσόφων καὶ ἀγέ-
λωντα) εἰπὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι, ὦ Μένιππε,
κελεύει ὁ Διογένης, εἰ σοι ἱκανὸς τὰ κατὰ γῆς
καταβέβηται, ἵκεν ἐνθάδε πολλὰ πλεία σπη-
λασφύλον. & in *his* κατηρημένῳ, eundem appel-
lat Dialogus, φοβερὴν πνεύμα καὶ τὸ δῆγμα λα-
τρεῖον, ὅσα καὶ γελῶν ἅμα ἔδωκε. Porro à Me-
nippo isto, scripta χλιδαστῆς καὶ σαρκαστῆς Menip-
ποι dici solenne habent; ut Varronis *Satyræ*, & Lu-
ciani *dialogi*. Qin & libellos illos ipsos, q. illius no-
mine vulgò circumferebantur, ab aliis, Dionysio
nempe Zopyrō Colophonis, sub Menippi perso-
na fuisse compositos, non deesse q. tradant, Laërti-
us testatur.

Ἐν ὁδῷ πολλὰ ἄξιον] Vide l. 4. § 32. & *supr.*
§ 16. Dio Prus. *orat.* 16. Ἀντὶ ἐκείνῳ ἐνδυμν-
ῶν

cri periocha ista atrexit, vertitque, ita & de tem-
pore annitendum est nobis, ut persuadeamur; ac si
αὐτὰς scriberetur. melius Lugd. annitendum est
nobis, ut persuadeamus eis cum quibus agimus. Hoc,
inquit, conemur: ulterius enim nil datur. Epict.
l. 4. c. 6. Μὴ γὰρ δέδωται σοι τὰς; (ἄλλως πείσαι,
τίνα ἐξὶν ἀγαθὰ καὶ κακά.) οὐκ εἶναι μόνον σοι δέδο-
ται, σωτὴν πείσαι καὶ ἄπο πείσεως;

Περὶ τῆς ὅς καὶ ὅς ἀκόντων] etiam invitis homi-
nibus id agendum non est, quod iustitiae ratio jubet. 10
Xyl. quasi Marcus velit, quod ex Platone Cicero ad
Lentul. lib. 1. c. 9. Tantum contendere in repub.
quantum probare tuis civibus possis; vim neque parenti
neque patrio afferri oportere. Cum Marcus contra
plane moneat, ubi ad consensum in recto svasionibus
alios adigere minus valemus, etiam invitis ipsis &
renitentibus id faciendum, quod iustitiae ratio exige-
re videbitur. Vide Ios. c. 24. v. 14, 15. Opti-
me ad Marci mentem Clemens Strom. l. 4. Καὶ
ἀκόντων πινὼν καὶ τὰ πλεῖστα ἐνισχυμένων, καὶν καλὰ-
σεις ἐπαρρησιάζονται πρὸς τὸ ἀνδρὸς, ἢ πρὸς τὸ θεοῦ-
τε, οἰκιστοὶ οἱ τε οἰκέτης, ἢ τε γυνὴ· καὶ μὴ καὶ
ἐλπίσας, καὶν περὶ τὴν θάνατον ἀπειλήται τέτρ, καὶν
ὅτι δικαιοσύνη ἀγνῶται, καὶ εἰς κινδύνους ἐξάτης
περίληπται, καὶ τε τῆς κήρυξης ἀπάσης κινδυνώ-
σῃ, καὶ ἀρξέται τῆς θεοσεβείας καὶ ὅπως πᾶν
ἐξ ἐξ ἀπειρήσει ποτὲ, ἢ καὶ γυνὴ φαῖλα συνοικῶσα
ἀνδρὶ, ὃ ὅς, ἐὰν φαῖλον ἐχῇ πατέρα, ἢ πονηρὸν
θεοπότην ὁ οἰκέτης· τῆς ἀρετῆς ἐχόμενοι ὁμονοίας.
Vide l. 3. § 7. & paulo post ibidem: Ἰσμεν γὰρ 30
καὶ παῖδας, καὶ γυναικας, καὶ οἰκέτας, πολλὰς, ἀκόν-
των πατέρων καὶ θεοπότην καὶ ἀνδρῶν, βελτίους γε-
γονέναι.

Περὶ τῆς ὅς] cum ante περὶ ὧν dixisset. transi-
tio non a numero ad numerum tantum, sed & a
persona ad personam. qualis & l. 2. § 9. & l. 8.
§ 12, & § 31. & l. 10. § 35. ejusmodi in sa-
cra pagina occurrunt crebro. Deut. c. 12. v. 8.
Psalm. 16. v. 12. & Psalm. 18. v. 32, 35. & Ps. 77.
v. 1, 2. Luc. Act. c. 1. v. 3, 4. & c. 17. v. 2, 3.
Pavl. ad Rom. c. 8. v. 1, 2, 4. & v. 15. & ad Cor.
cp. 1. c. 10. v. 6, 7. & 9, 10. Ita etiam fumen-
dum videtur illud Joannis epist. 2. v. 8. Βλέπετε
ἐαυτοὺς, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν τὰ ἐργασάμεθα, ἀλλὰ
μὴδὲν πλὴν ἀπολάβωμεν. itaque vetus interpres ver-
tit, ne perdatis, sed ut accipiat.

Συλχρὸς εἰς ἄλλην ἀρετὴν τῇ κωλύει] Vide
lib. 4. § 1. & l. 5. § 20. & l. 8. § 32, 35. &
l. 9. § 11.

Μεθ' ὡς ἐξαίρετος] Vide l. 4. § 1. & l. 5.
§ 20. & l. 11. § 37.

Ὅτι καὶ ὅς ἀδυνάτων ἐκ ὁρέων] leg. καὶ ὅτι, &
ὁρέων. etiam si ὁρέων Xyl. maluisse videatur. Vide
l. 5. § 17.

Τὰς ὅς πλάνους, ἐφ' οἷς ἀσέβηται, ταῦτα
γίνεται] deesse videtur aliquid. supplenda forsitan

conditionalis particula, ut sensus sit integer, [εἰ]
ἐφ' οἷς ἀσέβηται. Ita sensibile videntur interpre-
tes. Si id cuius causa citatus es, consequaris. Xyl.
Si id, cuius causa satus, inque mundum sum editus,
factum fuerit. Meric. hoc est, inquit ille, ut desideria
mea omnia rationis imperio subiciam. Neutrū sa-
tisfacit. Malim, adiecta etiam negativā [εἰ καὶ] ἐφ'
οἷς ἀσέβηται, ταῦτα [εἰ] γίνεται. nos quod no-
strum est, hoc est, conatos esse consequimur, etiam si
ca ad quā impulsī sumus, novitiam fiant, neque exitum
fortiantur conatos nostri. ὁρῶν siquidem id est, actum
nostrum, non & effectum, quod in aliena potestate
situm, nobismet ipsi proponebamus. Vel etiam per-
sonā eādem continuatā, καὶ ἐφ' οἷς ἀσέβηται, ταῦ-
τα μὴ γίνεται. etiam si ea quā conatus sis, non fiant.
Vide l. 5. § 14. Ita Epictet. l. 2. c. 6. ἀλλ' ἐκ
ἐπεί γε. μὴ γὰρ ὅτι τὸ ἐργον ἦν.

§ 51. Ὁ καὶ φιλοδοξῶν, ἀλλοστρεῖαν ἐνέργειαν]
Ambitiosus bonum suum extra se in alieno actu,
20 favore, laude, exultatione, positum habet. Vide ad
l. 2. § 6.

Ὁ ὅς οὐκ ἐχρῶν, ἰδίαν πείσιν] Voluptuarius
in sensu sive corporis affectione. ita πείσιν noster
semper usurpat. ut l. 3. c. 6. & l. 9. § 16. καὶ καὶ
τὸ πᾶν ἀγαθὸν κρινῶν, ut Epicur. ad
Menæc.

Ὁ ὅς ἐχρῶν, ἰδίαν πείσιν] Studiosus verò
sive sapiens in actione sua, non & in actionis even-
tu, ut monitum supr. § 48. vel in hominum etiam
quorumvis approbatione. Vide l. 5. § 34. & l. 9.
§ 16. De populo Atheniensi in Panathen. Aristi-
des: Ἐν γὰρ πείσιν, καὶ ἐν πάσει περιουσία ἡ δό-
ξα. Praclarissime, & ad Marci mentem accom-
modatissime, Clemens Strom. l. 4. de verè pio: Ὁ
ὅς φιλοφρονέται, καὶ καὶ κληνται, ὑπακούει, ὅτε δια-
φύσῃ, ὅτε διαφύσῃ ἐπὶ τῷ γνῶσιν ἔσται. καὶ γὰρ
περισπῆται, εἰ πᾶσι ταῖς ἐξωθεν ἔσται κα-
ρὸς ἢ ὑπὸ λαοῦ αὐτῷ ἀγάπῃ ὅς ὅτι ὄντως ὄντος
ἐξ αὐτῶν ἐκλήρωται, καὶ πρὸς τὸ θεὸν ἀγαθῶν, θεο-
σεβείας. ὅθεν εἰ καὶ ὑποδοῖται ἐξουσίαν λαοῦ
παρὰ τὸ θεὸν περὶ τὰ ἀπογορεύματα, ἀπαιρη-
τός τε ἀν' εἰ καὶ μὴδὲν τὰ μακάριον ἀγαθὰ
λήψεται ἐπὶ τοῖς ὅς ἐπαγγελίαν προσλάσσει. ἀλλ' εἰ
καὶ λήσεται τὴν θεὸν ἐφ' οἷς περὶ τῆς περὶ τῆς
ἀδυνατῆς περὶ τῆς πᾶσι τὸν ὁρῶν ἐδελάσαι
ποτ' ἀν', τὸ ὄντως καὶν καὶ ἀρετὴν ἐξ ἐαυτοῦ, καὶ
ταῦτα ἀγαθὰ ἐπὶ ἀπὸ ἐκλήρωται. Nihil sancti-
us dici poterat, nihil sublimius.

§ 52. Ἐξέστι καὶ τῷ μὴδὲν ὑπολαβεῖν]
Vide l. 5. § 2. & l. 7. § 2. unde videtur aliquid,
quod hic deest, supplendum, nimirum, μὴδὲν [δ' αὖ
δε] vel μὴδὲν [καὶν] nihil secus quam oportet,
vel nihil mali originari. hoc enim satis est ad ani-
mum in tranquillo statu continendum.

Ἀυτὰ γὰρ τὰ πρᾶγματα] Vide l. 5. § 19.

§ 53. Πρὸς τὸ ὅς ἐτέρω λεγομένη γίνεσθαι]
vel

ἰληγοῦσιν ἑαυτοὺς, οὐκ ὅτι μὲντοι ἔχουσιν αἱ τοῦ
 φωνῆς αἰσθ. καὶ αὐτὴν ἐκκαλεῖται ὁ ὁρῶν ὁ φωνῆς
 πῶς· ὁ μὲντοι παρὼν ἐκεῖ ἐστὶ καὶ ὁ ἐκκαλεῖται
 πῶς· καὶ ὁ καλὸς διακρινόμενος· αἰδ. ὁ παρὼν τοῦ
 τοῦ τοῦ φωνῆς ἐκεῖ ἐστὶ, καὶ αὐτὴ τοῦ παρὼν
 ἐστὶ. Ἰδούμενος ἐκεῖ. Ἡ αὐτὴ τοῦ φωνῆς τοῦ
 ἰληγοῦσιν, καὶ ὁ παρὼν τοῦ φωνῆς ὁ ἰληγ.

Δι' οὗτα θεωρούμεθα.] Quam sint, quæ obsequio
suo accipiuntur, et ut sibi contingant atque obveniant, 8
hac ratione enituntur. θεωρούμεθα enim istic obvenire
contingere non autem superesse, quod Xylandrum fuger-
at. Dio Prus. orat. 4. post ea quæ ad l. 5. § 36.
dedimus: ἀπορούμεν αὐτὸ καὶ διὰ τὴν θεω-
ρούμεθα. ultro citra laborem ei obvenientia. Attrianus
verò an Epictetus l. 4. c. 5. in eadem sententia ver-

—*turdus*

Nunc bene vivo & fortunatè, atq; ut volo, atq;
animo ut lubet:

Mca

Ἀναστάναι] reviviscere quodammodo tibi licet,
 το ἀναστῆναι τις πάντας, cogitationes illas,
 prior-dixeram, refutandum. Itā Apolt. ad Ephc.
 5. v. 14. Ἔγεραι ὁ καὶ θῶν, ἢ ἀνστα ὡς τῇ
 νεκρῶν. atq. hoc est, μένος ἔχεις ἐν τῇ ἀνάστασι
 τῇ πρώτῃ. Joan. Apocal. c. 10. v. 6. partem ha-
 bere suam in resurrectione priore: illā nimirum,

ubi poeta ait licetator aliquis, mures Opicos, nē co-
dices suos corroderent, abigens, ad felicioris ac lav-
dioris alicujus aedes commigrare illos jubet, apud
quem inventuri sint, *ἄνθρωποι συγγενὲς τῷ περὶ ἑλάνου*,
ceteram frequentem largamque satis ab eis q̄ canibus
proiciuntur, reliquis. Verum de vocabulo isto, qd̄
late patet, & nos latius alibi. Offium autem cani-

Μυῖλλον ἐπὶ τῶνδε τῶν δαδρῶν] Itā de eisdem Horat. *serm.* l. 2. sat. 6.

Currere per totum pavidi conclave, magisque

Exanimis trepidare. —

gibus ille opes confert, earumque usufructuarios. Vide l. 11. § 22.

Σιγῶν δὲ τῶνδε τῶνδε τῶνδε] Gloss. sigillari.

Nobis autem. forsan, sigillaria, Nobis autem. vel

etiam, sigillarii. Nobis autem. Sigillaria, sive sigil-

la, parva sunt signa, icunculae sive imagunculae.

Macrob. *Saturn.* l. 1. ubi Sigillariorum celebra-

tionem Saturnalibus adjectam dixerat, c. 10. subjicit,

c. 11. Quasi verò sapiens quicquam sigillaria, quae lusum

reptanti adhuc infantiae oscillis fœtilibus prae-

terant officio religionis adscribere. & in fine capi-

tis, sigilla vocat, quae arte fœtili fingerentur. Sve-

ton. l. 5. c. 5 de Claudio: Tiberius patruus pe-

terenti honores, consularia ornamenta detulit: sed in-

stantius legitimos flagitanti, id solum codicillis re-

scripsit, Quadraginta aureos in Saturnalia & sigil-

laria misisse ei. Senec. *epist.* 12. Ego sum Felicio,

Philosui villici filius, delictolum tuum, cui solebas

sigillaria mittere. Tertull. *adv. Valent.* c. 12. Ut

autem tantum sigillarium extrinsecus quoque inerna-

rent. Et de orat. c. 12. Cum perinde faciant na-

tiones, adoratis sigillaribus suis residendo. Arnob.

contr. gent. lib. 6. Deos esse sigillaria ipsa censetis.

Sigilliola eidem lib. cod. In sigilliolis parvulis con-

trahere se Deos, & alieni ad corporis similitudinem

coartari: at verò in vastis porrigere se longius atque

in maximitate producere. Porro sigillaria videretur

ut Herodot. l. 2. & Lucian. de Dea Syria; sunt

sigilla ita concinnata, ut nervorum sive verticillo-

rum quorundam ope, pro tractantis arbitrio attracta

citāge, modò in hanc, modò in illam partem mo-

verentur, figurāsque subinde varias exprimerent. Ar-

istot. de mund. c. 6. & videretur videretur videretur

χρῆμα τὸ ζῶν, & αἶμον & ὀδοντὸν, ἐστὶ δ' ὅτε

πάντῃ τῷ μέρει, μετὰ τὴν ἐκτετακμένην. Quod Apul.

de mund. Etiam illi, qui in ligneolis hominum figu-

ris gestus movent, quando filum membri quod agitare

solent, traxerint, torgebitur cervice, nutabit caput,

oculi vibrabunt, manus ad ministerium praestō crunt,

nec invenisse totus videbitur vivere. Erant ea ple-

rumque lignea, ut Apul. hinc. Horat. item *serm.* l. 2.

sat. 7.

— nervis alienis mobile lignum.

Verum & argentea quandoque. Petron. in *satyr.* Lar-

50 am argenteam attulit servus, sic aptam, ut articuli

ejus veretbrage locatae in omnem partem flecteren-

tur. hanc cum super mensam semel iterumque abje-

cisset, & catenatio mobilis aliquot figuras exprime-

ret, &c. Marcus ad animi motus exprimendos ima-

ginæ hinc ductā frequenter est usus. Vide ad l. 2.

§ 2. & l. 6. § 16. Usus est & Clemens Alex.

non semel. sic enim Strom. l. 2. Νόμισμα ἑστὶν

ἢ ἡμέρη, ἀφ' ἧς δὲ δίκαιον, οὐσιαστικὸν ἐνεργείας,

τότε ἀκρίβειαν παρέλκει, ὅρμη τε ἢ θεωρητικὴ τῆ-

των. & ἐκείνη ἐργασίαν ἐν τῷ ζῶντι, & τὸ ὁρμητι-

κὸν ἀνάγκη λέλοιπεν ὑπὸ τῆς ἐξωθεν αἰτίας κα-

νέμερον. Vide & eund. ad l. 12. § 19. Ista au-

tem sigillaria videretur inter res ludicras nec

ullo in pretio atque aestimatione habendas jure me-

rito recenset Marcus istic. Itaque Siracusanus ille in

Xenophontis *symposio*, qui eis exhibendis vitam to-

lerabat, atque hoc praecipue gloriabatur, quod hac ra-

tione stultis hominibus illuderet; ἐπὶ τῷ, inquit, τῷ

ἐμῷ νόμισμα. Τοιοῦτοι τρέφονται. Solenne ha-

bebat, quocumque terrarum veniret, καρπῶν μὲν ἀφ'

ἑσθίας, ἐρεσῶν δ' ἀπολείπει, φρούτων κοπὴν, μέντοι

ἰνῶπιαν, loci incolis comprecari.

Εὐνοῦς] placidus. ita l. 8. § 47. ἀπὸ ἐκ τῶ

ἐν εὐνοῖς. Sed ἀσυνῶς. lubenter. De verè Chri-

20 stiano. Clemens Strom. lib. 4. Ἀσυνῶς τῶ δὲ

τῷ βίῳ ἀπολυθῆσθαι, χάριν ἵσως & τὸ τῷ αἵματι

παρεχόμενον τῆς ἐνδυνάμει ἐξοδεῖν, & τὸ τῷ ἐμ-

βελῶν τεχνισμῶν ἐργασίαν, ἀπολείπει, ὡς

ἔστι, τὸ μὲν δ' ἀσυνῶς, δ' ἀσυνῶς ἢ κρείσσον.

indè ἀσυνῶς Marco, l. 5. § 9. & infr. § 27.

Vide ad § 58. ubi ἀσυνῶς Plutarchus, quod

ἀσυνῶς Herodotus dixerat.

Τοιοῦτοι δ' ἐκαστος] Vide l. 5. § 16.

§ 4. Κατὰ λέξιν] Vide l. 6. § 53. non est

avtem κατὰ λέξιν hic verbatim, ut interpretes opinati

sunt: sed in sermone, sive in oratione, inter loquen-

dum. ut κατὰ λέξιν ὁρμὴν, in omni conatu, sive

molitione. Sed nec ὁρμὴ ἐκαστος, sed τοῖς γινόμενοις

παρεχόμενοις, non omni conatui, sive proposito, sed

in omni conatu sive proposito, eis quae fiunt, sicut in

sermone omni, eis quae dicuntur, animum advertendum

monet.

Παρεχόμενοι] quod infr. § 30. συμπαρακρί-

40 νειν τῷ νόμῳ. Vide ad l. 2. § 8.

Κατὰ λέξιν ἐκαστος ὁρμὴν] haec est ἐμπροσθεν illa

κατὰ λέξιν παρὰ τὸν, consideratio sive actionis sive

molitionis cujusvis, de qua sup. l. 4. § 32. & infr.

§ 30.

Κατὰ ἐμὴν μὲν τῶ ἐτέρῳ] aut ista loco mota sunt,

aut ὑστερον περὶ τὸν ὁμιλεῖν, ut ille loquitur, quae

ad membra priora pertinent, Marcus ipse subjun-

xit. itaque in vertendo prius dictorum ordinem sequi

praeparabam.

Ἐπὶ τῷ σκοπῷ ἢ ἀναφορῇ] Vide l. 2. § 16.

& l. 10. § 37.

Τὸ σημαίνον] Varro de ling. Lat. l. 4.

Cum uniuscujusque verbi natura sint duae, à qua re, &

in qua re, vocabulum sit impostum. — Priorem illam

partem, ubi, cur & unde sint verba, scrutantur,

Graeci vocant ἐτυμολογίαν illam alteram περὶ ση-

μαίνοντες.

propter quæ coleris. Refert Seneca ep. 21. Subjunctumque. numquid ergo mentitus est? quæ Idomeneæ nescit, nisi Epicurus illum suis literis incidisset? omnes illos megistanos & satrapas, & regem ipsum, ex quo Idomenei titulus petebatur, oblivio alta suppressit. Nomen Attici perire Cicronis epistolæ non sinunt. nihil illi profuisset gener Agrippæ, & Tiberius progener, & Drusus Cæsar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, nisi Cicero illum applicuisset. Profunda supra nos altitudo temporis venit, pauca ingenia caput exerent, & in idem candore silentium abitura oblivioni resistent, ac se diu vindicabunt. Quod Epicurus amico suo potuit promittere, hoc tibi promitto, Lucili. Habebo apud posteros gratiam possum mecum duratura nomina educere. Virgilius noster duobus memoriam æternam promissit & præstat.

Fortunati ambo, si quid mea carmina possunt;

Nulla dies unquam memori vos eximet ævo:

Dum domus æneæ Capitolii immobile saxum

Accolet, imperiūque pater Romanus habebit.

De Niso & Euryalo *Æn* l. 9.

§ 7. Μὴ αἰσῶν βουδύει. Periochen superius proximam, à librario aliunde interjectam censet Xylander: quia quæ hæc dicuntur, eodem pertineant, quod priora illa § 4. & sunt revera argumenti ejusdem & hæc & illa periocha. Verum nihil obstat, quod minus ita fuerint à Marco ipso digesta, qui prout in mentem nunc hæc nunc illa venerant, chartis illincere solenne habuit, quod & *infr.* § 14. & 16. animadvertere licebit. Recte autem idem monet locum hic habere Diomedem illud, quod & in proverbium jam abiit; *Iliad.* κ.

ὣς τε δ' ἐρχομένη.

Usurpavit Plato in *Protag.* & *Cicer.* *famil.* l. 9. ep. 7. & ad *Attic.* l. 9. ep. 4. Sed & *Aristot.* *polit.* l. 3. c. 12. Τὸ ὅ ἐνός ἐστι δῖο ἀγαθὸν βέλπες: (agnoscis Salomonis illud, *Eccles.* c. 4. v. 9.) τὰ το γὰρ ὅτι τὸ,

ὣς τε δ' ἐρχομένη.

Idemque *ethic.* l. 8. c. 1. ὣς τε δ' ἐρχομένη, νοῦν καὶ πρᾶξιν συναπώττει. Et *Cicer.* *offic.* l. 2. Omnis ratio & institutio vitæ, adjumenta desiderat. Ità generalius acceptum jure probabitur, quod de animi virtute vique corporis *Sallustius* in *Catilin.* Utrumque per se indigens, alterum alterius auxilio eget. de natura & arte *Flaccus* in *art.*

—alterius sic

Alterā poscit opem res, & conjurat amicē.

Vide ad l. 2. § 1.

Ἐρεχθίδην τὸ ἐπιβάλλον. id quod tibi incumbit, alie pertinet, cui est officii & muneris exequi, ita l. 5. § 25. αὐτῶν πρῶτον καὶ δ' αὐτῶν πρῶτος εἶναι, ὅτι ἐπιβάλλει. & l. 10. § 24. ὅσα ἐνθάδε ἐπιβάλλει, καὶ unicuique conveniunt, ad quæque pertinent. *Herodot.* l. 4. Ἀπολαβόντες τῶν κτημάτων, τὸ ἐπ-

βάλλον. Sortitam facultatem, quæ ad ipsos pertinebat, portionem. dixerat enim superius, ἀπολάβετε τῶν κτημάτων τὸ μέρος. Et cum μέρος, *Lucas Evangel.* c. 15. v. 12. Δὲς μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς κτῆσεως, da mihi honorum partem, quæ ad me pertinet. *Demosth.* de corona: Τῆς τῶν ἀλλαν ἀνδραγαθῶν τῶν μέρος τὸ ἐπιβάλλον ἐπὶ ἡμᾶς μέρος μετεἰληφέναι νομίζω τὴν πόλιν. fortuna cum aliis nobis communis ratam atque ad nos pertinentem portionem

10 tulisse. Sed & μέρος ἐπιβάλλον, *Procop.* *Got.* l. 1. καὶ τὴν Γότθοις ἐπιβάλλον ἐν Γάλλοις μέρος λαβόντας. acceptam, quæ apud Gallos ad ipsos spectabat, portione. *Basil. Cæs.* in *Psal.* 1. Ὁ κύριος ἐν τῷ βίῳ τῶν γένων, ἔπειτα μακάριος, διὰ τὸ ἀδελφὸν τῆς ἐκείνου, ὃ ὁ συμπράξας τὸ ἐπιβάλλον, καὶ ἀνταπρόσθω τέλει τὴν γὰρ κατὰ κλήσιν, ὅτις ἦδη ἀσφαδῶς μακαρίζεται. *Aristot.* *polit.* l. 1. c. 13. Δεῖ μέντοι μετέχειν πάντας, ἀλλ' ὅτι πρὸς αὐτῶν ἄρτον, ἀλλ' ὅσον ἐκάστῳ μέρος τὸ αὐτῶν ἐργον. διὸ τὴν μὲν ἀρχὴν τέλειαν ἔχον δὲ τὴν ἡθικὴν ἀρετὴν, τῶν δ' ἀλλαν ἔχον, ὅσον ἐπιβάλλον ἐν αὐτοῖς, quantum ipsis convenit, vel, ad ipsos pertinet. & l. 2. c. 3. Ἡμεῖς γὰρ ἐπιμελείας τῶν γένων καὶ τὸ πλεονεχέειν, καὶ τὸ ἰδίῳ μάλιστα φρονέειν, τῶν δ' κοινῶν ἥτιον, ἢ ὅσον ἐκάστῳ ἐπιβάλλει, quantum ad unumquemque attinet. & l. 7. c. 1.

Ἐκάστῳ τῆς ἐυδαιμονίας ἐπιβάλλει πᾶσιν, ὅσον πρὸς ἀρετῆς καὶ φρονήσεως, καὶ τὸ παρῆεν καὶ ταῦτα. tantum ad unumquemque felicitatis contingit, quantum virtutis & prudentiæ. Et l. 3. c. 4. καὶ τὸ κοινῇ συμβάλλειν συνίστην, καὶ ὅσον ἐπιβάλλει μέρος ἐκάστῳ τὸ ζῆν καλῶς. etiam publica utilitas homines in unum cogit, propterea quod bene vivendi pars ad singulos pertinet.

30 § 8. Τὰ μέλλοντα μὴ ταρσύνειν. *Basil. Cæs.* in *Esaj.* Μὴ πολυταρσύνειν τὸ μέλλον. τὴ γὰρ ὀρελάειν τὰ μελλόντων τὴν γνώσιν; εἰ μὲν γὰρ ἀγαθὸν εἴη, τὸ ἐσθλὸν ἦξει, καὶ μὴ ταρσύνειν; εἰ δ' αὖτε κακόν, τὸ κακὸν ἐσθλὸν παύσει, καὶ τὸ κακὸν ἐσθλὸν παύσει. τὸ κακὸν ἐσθλὸν παύσει, καὶ τὸ κακὸν ἐσθλὸν παύσει.

40 πῃ; Ex Solonis mente *Avlon*. Certa si decreta, fors est, quid cavere proderit? Sive sint incerta cuncta, quid timere convenit? *Senec.* *epist.* 74. Si verò aliquid timetur malum, eodem perinde, dum expectatur, quasi venisset, urgetur: & quicquid ne patiatur timet, jam metu patitur. gemadmodum in corporibus futuri languoris signa præcurrunt: quidam enim segnitia nervis inest & sine labore ullo lassitudo & oscitatio & horror membra percurrens: sic infirmus animus, multo antequam operatur malis, patitur: præsumit illa, & ante tempus cadit. quid dementius autem, quam angere futuris, nec se tormento reservare, sed accersere sibi miseria, & admovere, quod optimum est differre, si discutere non possis? vis scire, futuro nomen debere torgeri? quicunque audieris post quinquagesimum annum sibi patienda supplicia, non perturbatur, nisi

περίσσοι, ἀλλὰ ὅσα. Optimè Cicero *Academ.* l. 4. *Nōstra, inquit, sola vera sunt. certè sola, si vera. plura enim vera discrepantia esse non possunt.* Et de oratore l. 2. *Plus uno verum esse non potest.* De unica interim veritate quæ arguantur Scholastici, vide apud Alexandr. Halens. part. 1. q. 15. m. 5. & Thom. Aquin. sum. part. 1. q. 16. a. 6.

§ 10. Ἐν ἀναρίστη. Vide l. 2. § 12.

Ἐκ τινος ὅσον λόγον. Vide l. 4. § 14, 18. & l. 6. § 23. & supr. § 6.

§ 11. Κατὰ φύσιν ὅτι καὶ κατὰ λόγον. Eadem inquit, actio creaturæ rationalis est secundum naturam & secundum rationem. quia nimirum de natura rationalis est, esse præditum ratione. Sen. de vita beat. c. 8. *Naturā duce utendum est. hanc ratio observat, hanc consultit. idem est ergo beatè vivere, & secundum naturam. Sed & ex consequenti, idem secundum naturam vivere, & secundum rationem.*

§ 12. Ὁσός, ἢ ὁρθέως. Xyl. ἐρωτηματικῶς legit: *Rectus, an qui erigatur?* quasi dixerit, cogita tecum, uter horum sis, qui rectus ipse consistat, an qui ab alio erigi opus habeat. M. Calab. μὴ legisse videtur. vertit enim; *Rectus ipse, non directus.* quomodo ferè legitur l. 3. § 5. Vide quæ sunt ibi adnotata. Mihi hoc velle videtur, vel ut rectus consistas ipse, vel si labi contigerit, erigentis opem nē spernas. Vide ad l. 1. § 7. & 14. & l. 4. § 12. Utriusque horum imaginem hanc ineptam subministrat Synchysis in calvit. *Ὡς τὸ νεωγῶν πύξες ἀπὸ τῆς ὀρέως τῆς ὑμεινόντων αὐτῆς συνιέντες, ὥς εἰς ὅσον αὐτῶν βέλτεται τε καὶ πέρυκει, ὅσα μὴ πρὸς τὸ παρ' αὐτῆς ἐξίρκει, καὶ οἷς αὐτῆς καὶ χέρεται ἐν τῇ βίᾳ.* Plantæ, inquit, quædam suapte vi ὁρθεύει. i. e. recte crescunt, aliæ quæ sponte nequeunt, arce & opo, sive adminiculis ὁρθεύει. i. e. erigi necesse habent.

§ 13. Ἐν ἡνωμένοις. Ἠνωμένα καὶ διεσπῶτα, de quibus tum hic, tum & l. 9. § 9. Marcus noster, sic distinguit Sextus Empiric. advers. Physic. l. 1. c. 2. *Τῶν συνικνύων τὰ μὴ ὅσον ἡνωμένα, τὰ δὲ ἐν συνικνύων, τὰ δὲ ἐν διεσπῶται. ἡνωμένα μὴ ἐν ὅτι, τὰ ὅτι μὴ ἐξ ἑαυτῶν καὶ ἀλλήλων, καὶ ἀλλήλων ὅτι, τὰ ἐν συνικνύων, τὰ ἐν διεσπῶται, καὶ πρὸς ἐν πηράλειον νοήτων συνικνύων, ὥς ἀλλήλων, καὶ πηράλειοι, καὶ νῆες ἐν διεσπῶται, τὰ ἐν διεσπῶται καὶ ἐνικνύων, καὶ καὶ αὐτῶν συνικνύων συγκνύων, ὥς σπῆται καὶ πῶμα καὶ χεῖρ.* Plutarchus itidem in præcept. conjug. *Τῶν συνικνύων οὐδὲν τὸ μὴ ἐν διεσπῶται λέγουσιν ὅτι, καὶ ἀλλήλων ὅσον καὶ σπῆται.* τὰ δὲ ἐν συνικνύων, ὥς οὐκ ἔστι καὶ νῆες τὰ δὲ ἡνωμένα καὶ συγκνύων, καὶ ἀλλήλων ὅτι τῶν ζώων ἕκαστον. Quod Pompon. digest. l. 41. tit. 3. leg. 30. *Tria genera sunt corporum: unum, quod continetur uno spiritu, & Græcè ἡνωμένον vocatur, ut homo, lignum, lapis, & similia: alterum, quod ex contingentibus se, hoc est,*

ex pluribus inter se coherentibus constat, quod συνικνύων vocatur, ut ædificium, naves, armarium: tertium, quod ex distantibus constat, ut corpora plura, non soluta, sed uni nomini subiecta, veluti populus, legio, grex. Senec. ep. 102. *Quædam continua esse corpora, ut hominem: quædam composita, ut navem, domum, omnia denique eorum diversa partes iunguntur in unum sunt coacta: quædam ex distantibus, eorum adhuc membra separata sunt, tanquam exercitus, populus, &c.* illi enim per quos ista corpora efficiuntur, jure avi officio coherent, naturā diducit & singuli sunt.

Τὸ μέν τὸ σῶμα. Inculcat hoc Apostolus passim de Christicolis, quod Marcus hic de omnibus in universum hominibus. Ad Ephes. c. 4. v. 4. *Ἐν σῶμα, καὶ ἐν πνεύματι.* & ad Rom. c. 12. v. 5. *Ὅτι πολλοὶ ἐν σῶμα ἐσμέν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καὶ εἰς ἀλλήλων μέλη.* item ad Cor. ep. 1. c. 10. v. 17. *Ἐν σῶμα εἰ πολλοὶ ἐσμέν.* & c. 12. v. 12. *Καὶ ὡς τὸ σῶμα ἐν ὅτι, καὶ μέλη ἔχει ποικίλα, ἐν ὅτι σῶμα μέλη τὰ σῶμα. ὅτι ἐνὸς πολλὰ ὄντα, ἐν ὅτι σῶμα ὡς ἓν ὁ Χριστός.* (quod loco ὁ Χριστός, pro corpore Christi politico, non physico sumitur, prout & ad Gal. c. 3. v. 16.) *Καὶ ὡς ἐν ἐνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἐν σῶμα ἐκκλησίαν, καὶ πάντες εἰς ἐν πνεύματι ἐποπιδουρ.* & rursus, v. 27. *Τυμεῖτε δὲ ἐν σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέσων.* Gregor. Naz. orat. pro pauper. *Θεοπροετρεῖν ἅπλῃ τὸν τὸ πνεῦμα, ἢ ἐκαστὸν τὰ αὐτῶν πάντες καὶ ἐν ἐκαστῷ ἐν κρείσσον, καὶ εἰς καὶ πάντων, ἐκ τῶν πάντων, Χριστός, καὶ ὁ πᾶν ὅσον ἀλλήλοις τὰ μέλη, τὸ ἐκαστὸν ἐκαστῶ, καὶ πᾶν ἀπᾶντες. Senec. de ira l. 2. c. 31. *Quid si nocere velint manus pedibus, manibus oculis, ut omnia inter se membra consentiant, quia singula servari, totius interest: ita homines singulis parcent, quia ad cæterum geniti sumus. Salva autem esse societas nisi amore & custodia partium non potest.**

Πρὸς μίαν πρὸ σωτηρίαν. Vide ad l. 2. § 1. *Μία ἐστὶν.* Itā Sen. 95. *Omne hoc quod vides, quod divina atque humana conclusa sunt, unum est; membra sumus corporis magni.* Et Marcus pariter, l. 4. § 40. *Ὅς ἐν ζωῶν ὁ κόσμος.* Vide & ad l. 2. § 1, 3, 4, 9. Verum restringit hic ad ὁσὴν λογικόν. Vide ad l. 3. § 3. *συγγενὲς πᾶν τὸ λογικόν.*

Ἐάν τὸ διὰ τὸ πᾶν σοφίαν μέσος. Verba illa διὰ τὸ πᾶν σοφίαν glossēma forsitan fuerint. Μέλθ' artem & μέσος itā Marcus distinguit, ut μέλθ' animantibus duntaxat competat, μέσος etiam inanimatis. Aliter pavlo Strabo l. 2. q. non animationis, sed configurationis ratione, istud ab isto determinat. *Ἡ καὶ μέλθ' τμήν, inquit, τὸ ἀλλὰ καὶ μέσος διαφέρει, διότι ἡ καὶ μέλθ' λαμβάνει περιγραφήν ἐκ τῆς φυσικῆς, ὁρθεύει πᾶν καὶ τὸ πᾶν σημαίνει καὶ τὸ εἶναι, (Odys. 1. v. 291.)*

Τὸν δὲ διαμελεῖται ταμὼν. — ἢ δὲ ἐν ἐκαστῷ τοῦ πᾶν. & accuratius Aristot. hist. animal. l. 1. c. 1. *Τὸν ἐν τοῖς ζώοις μολεῖν, εἶνα ὁ μόνον μέρη, ἀλλὰ καὶ μέλη*

Ο, πὶς δὲν ποιῇ] leg. §, πὶς δὲν πὶς ποιῇ, ex mem-
bro precedente.

§ 16. Τὸ ἡγεμονικὸν αὐτὸ ἐαυτὸς ἐκ ἐνοχλεῖ
αὖ λέγω, ἢ φοβεῖ ἐαυτὸ εἰς ἐπιθυμίαν.] manca
hæc esse, ex sequentibus satis claret; nec quid possit
suppleri, est adeò difficile conjectu. Verùm q̃
enunciativè capiunt, à Marci mente quàm longissi-
mè recedunt. is enim passim inculcat, molestiam
omnem, non à rebus externis, sed ab animo ipso &
opinione de eis concepta, nobis obtingere: hoc est;
mentem ipsam sese conturbare, solam sibi molesti-
am omnem facessere. Videantur quæ suprà § 14.
& l. 4. § 7, 39. & l. 5. § 2. & l. 6. § 8, 52. &
infr. § 68. & l. 8. § 40, 42, 47. & l. 9. § 13,
15. Itaque D. Boot. per interrogationem concipi-
postulat: cui ego libens assentior; & quæ desunt,
itâ supplenda existimarem. ἐκ ἐνοχλεῖ αὖ λέγω,
ἢ φοβεῖ ἐαυτὸ; [ἢ λυπεῖ;] εἰς ἐπιθυμίαν [ἢ
κινεῖ; vel ἐκ ἀρεῖ;] sicut Galen. de optim. sect.
c. 6. εἰν μὴ λυπῇ, ἀλλ' εἰς αἰσθητὴν ἡμῶς ἀγν.
Mens an non ipsa sese perturbat? exempli gratiâ:
nonne seipsam terret? nonne tristitiâ afficit? nonne
in cupiditatos conjicit? &c. vel etiam, αὐτὸ ἐαυ-
τὸς ἐκ ἐνοχλεῖ; ἢ λυπεῖ (ut sit hoc illius, αὖ
λέγω loco) ἐαυτὸς; ἢ φοβεῖ; &c. Sensum ipsum,
quicquid de verbis fuerit, confirmant sequentia. εἰν
μὴ ἐαυτὸ ταράσσῃ. Verba autem feliciter paulò
videtur restituisse sic D. Salmasius. αὖ ἢ φοβεῖ, ἐκ
ἀρεῖ εἰς ἀθυμίαν. ἀρεῖ εἰς ἀθυμίαν idem est ac si
dixisset ἐαυτὸ λυπεῖ. nam ἀθυμία est λύπη, ut ἐν-
θυμία hilaritas. unde ἐυθύμει, hilari sis animo, itâ
l. 4. § 38. καὶ ὅσα τὰς μαρὶς ἐυθραίνει ἢ λυπεῖ.
istiusmodi aliquid supplendum ex sequentibus liquet,
ubi hæc duo simul repetit, εἰ δὲ πὶς ἀλλ' αὐτὸ
φοβεῖται ἢ λυπεῖται διώταται, ποιεῖται. & post, τὸ
ἢ λυχεῖται τὸ φοβεῖται, τὸ λυπεῖται. confir-
mant eadem & sensum verborum Marci. confir-
mamus genuinum. Si enim nihil aliud potest menti
hiscæ modis molestiam facessere, ipsa sibi facessat
necesse est, quodcumque molestiâ aliq̃ afficitur. 40
Itâ Epictet. l. 3. c. 19. Προαίρεσιν γὰρ εἰδὲν διώτα-
ται καλύσαι ἢ ἐλάσαι ἀποαίρετον, εἰ μὴ αὐτῇ
ἐαυτῷ. εἰδὲν ἄλλο ταράχῃς ἢ ἀναταρασίᾳς αἰτὸν
εἶναι, ἢ ὀδυρμα.

Αὐτὸ γὰρ ἐαυτὸ ὑποληπτὸς ἢ πείθει] Ipsa
enim sese (si volet) opinando non movebit istis
motibus.

Τὸ σωματικὸν μὴ πάθῃ π] Vide infr. § 33.
& l. 8. § 28.

Οὐ γὰρ εἴσεις αὐτὸ εἰς κρίσιν ποιῶν] Locus
iste mihi planè depositus, absq̃ clariss. D. Salma-
sio fuisset, cui non ego magis debeo, quàm Marcus
ipse. is manum medicam favito sydere admovit.
Malè, inquit, Xylander αὐτῷ pessimè locum hunc
sic vertit, Animo nullus metus, dolor, aut opinio
horum accidere potest: neque enim ei sunt habitus ad

hæc. Sic vertendum illi fuit; Animula verò, quæ ti-
met, quæ dolet, quæ super his omnino aliquid opinatur,
nihil eorum patitur, si non illam in hoc iudicium
demittas. legendum igitur in Græcis, εἰδὲν μὴ πά-
θῃ, εἰ καὶ εἴσεις αὐτὸ εἰς κρίσιν ποιῶν. vel, εἰ
παρέσεις αὐτὸ εἰς χρ. τ. Nihil verius. Epictet.
dissert. l. 2. c. 6. Τίς γὰρ σε ἀνατρεῖται διώταται
ὑπολαβεῖν π, δὲν ἢ δέλεος;

Αποσσεῖς] ἀπὸ τῆς τῆς ἡγεμονικῆς αὐταρκεί-
ας, Vide suprà l. 5. § 14. & infr. l. 11. § 1.

Ἀνεμπόδισον] Vide l. 5. § 20. Epictet. l. 2.
c. 19. ὅτε πλεῖστές ἐστιν ἐρ' ἡμῶν, εἰδ' ὕψισται, ὅτε
δέξασ, ὅτε ἄλλο π' ἀπ' αὐτοῦ, πᾶσι δὲ καὶ ὅτις φαντα-
σιαν. τὸτο ἀκόλυτον φύσει μόνον, τὸτο ἀνεμπό-
δισον.

§ 17. Ἐυδαίμονία ὅτ' δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγα-
θὸν] deesse vocabulum aliquid videtur, quod mem-
brum posterius expleat. forsitan [ἡγεμονικὸν] ἀγα-
θὸν, fuerat, in hoc enim Marco censente, τὸ πᾶν.
20 Vide ad l. 2. § 15. idemque eidem δαίμων iste.
Vide ibid. § 17. & l. 10. § 13. q̃o loco ait τὸν
νῦν, ubi voluerit, ἀγαθὸν δαίμονα fieri. Nam M.
Calavbono, τὸ ἢ ἀγαθὸν expungenti non accedo.
Conjecturam meam firmat, quod ex Platone Cle-
mens Strom. l. 2. Ἄντὸς δ' ὁ Πλάτων πᾶν εὐδαί-
μονίαν, τὸ εὐ τὸν δαίμονα ἔχειν δαίμονα δ' λέ-
γεσθαι, τὸ πᾶν ψυχῆς ἡμῶν ἡγεμονικόν. Cui gemi-
na, ex innominato aliquo, ista Svidas exhibet: Ὅτι
ὁ παλαιὸς εὐδαίμων βῆ. ὁ γὰρ εὐ τὸν δαίμονα
30 ἔχων, σημαίνεσθαι δοκεῖ τὸ πᾶν εὐδαίμονα ὀνόματι.
εἰ δὲ δαίμων ἐκείνῃ ἢ ψυχῇ, κατὰ Ξενοκράτη
δοκεῖ, εἴν δὲ εὐδαίμων, ὁ εὐ πᾶν ψυχῇ ἔχων.
εὐ δ' πᾶν ψυχῇ ἔχει ὁ παλαιός. παλαιός δ'
ἀρεῖ ὁ εὐδαίμων. Accedit & Pythagoræ scitum il-
lud, εὐδαίμονεῖν ἀνθρώπων, ὅταν ἀγαθὸν ψυχῇ
ᾤοντο γίνεσθαι. Laërt. lib. 8. Apul. de Deo Socrat.
Nam quodam significatu & animus humanus, etiam
nunc in corpore situs, Daemon nuncupatur, [Maro
Æn. l. 9.]

—Ditne hunc ardorem mentibus addunt,

Euryale? an sui cuique Deus sit dira cupidus?

igitur & bona cupido animi, bonus Deus est. unde
nonnulli arbitrantur, εὐδαίμονος dici beatos, quorum
Daemon bonus, id est, animus virtute perfectus est.
gem nostrâ lingua, ut ego interpretor, poteris Geni-
um vocare, quod is Deus, qui est animus sui cuique,
quoniam sit immortalis, tamen quodammodo cum homi-
ne gignitur. Vide dissertationem hac de re Dionis
Prus. orat. 23.

Τί ἔν' ὧς πείεις, ὧ' φαντασία;] Quid est opus
imaginatione, five opinatione, cum mens ipsa quod
suum est & fecerit & habuerit? Vide ad periochen
proximè superiorem extremam: & infr. § 29.

Ἀπέρχῃ τὸς θεός σοι.] forsitan [νῦν] τὸς θεός.
atque itâ M. Calavb. nam Xyl. omisit; malèque red-
didit, ὧς ἡλδεις, unde venisti. cum vertendum fu-
erit,

*Αφ' ου, ουκ εστιν ουκ
Παυλ', ουκ εστιν.

[Hæc Ennius ait] e superis ergo excellere jam
epicius. Accedit quòd Gallus Herodi Antico,
qui fuit Marcus Horreianus, æqualis fere, de Epicius,
tanquam qui mandatum dixerat, ita verba facit, l.
2. c. 12. De Epicius philoſopho nobili, recentior est
memoria, quæ ut scribit, passi obliuiscimus, debuerit.
vide ad l. 1. §. 7. & ad l. 8. §. 31.

§ 23. Ἡ ὅψ' ὄλων εὐσις, ἐκ πῆς ὄλης ὑσίαι·
 αἰς κερπ] Eleganti similitudine hoc illustrat, non
 Lucianus ille, Epicuri de grege, (ἡ λαοαρχία, seu
 de schola Platonica Leo, (Byzantius fortæan)
 ex Athen. *dipnosoph. l. 1. 1.* & Laert. *l. 3.* in *Pla-*
ton. patet, in *dialogo*, quem *Alcedonem* inscripsit, et

φαρμακὸν ἔχον τε καὶ χυδαῖον. εἰ δὲ πρὸς παντὶ ἔχον
 κρυφίως, οὐδὲν μὲν καὶ πρὸς ὁρδαλμῶν παρελ-
 πει, καὶ δὲ πρὸς δόδρα. ὅστις ἢ μολίᾳ οὐδὲν, τῆς
 κούρας καὶ τῆς ὁρδαλμῶν ἀναπλάττει. ὅταν ἰσ-
 θαλμῶν καὶ παρελπίων πύτοι. ὁ ἢ συνάγει τὰς
 ὁρδαλμῶν, σκαῖς ὅτι καὶ ὅτι ἐπὶ πύτοι ἐκ ἐρύθμης,
 ἀλλὰ πύτοι τε καὶ ῥέσθ, τέτα τε ἢ ψυχρὰ ὁρδαλμῶν
 ὁρδαλμῶν οὐραίνετω. quibus verbis extremis gra-
 phice depinxisse videtur τὸ ἐπὶ σκοπῶν illud τὸ παρ-
 ὄν. nos dicimus, a touring look. Vide infr. 10
 ad § 59. Sed nec minus scieton. l. 4. c. 50. in
 Cajo. cui frontem torum ubi tribuerat, Vultum,
 inquit, naturā horridum ac tetrum, etiam ex industria
 efferebat, componens ad speculum in omnem terrorem
 ac formidinem. Ceterum D. Salmā, ista & luxata
 & perturbata suspicatur: jungi sic debere, Tὸ ἐπὶ σκο-
 πῶν τὸ παρὸν πύτοι παρὸν πύτοι, αὐτῶν γὰρ τέτοι
 παρὰ σκοπῶν πύτοι, ὅτι παρὰ τὴν λόγην. atque hanc
 subleqi post illa quae supra § 10. habebamus. Tὸ
 λογιῶν ἴσθι ἢ αὐτὸ παρὸν πύτοι πύτοι ὅτι καὶ ἴσθι
 λόγην. Si in animali rationali eadem actio secun-
 dum naturam & secundum rationem; ira in vultu
 effertens, quae prae naturam est, etiam praeter ra-
 tionem. Illud, ἢ τὸ παρὸν πύτοι πύτοι, ὅτι ὁρδαλμῶν
 ἴσθι πύτοι καὶ πύτοι. ad praecedentia § 22.
 censet idem pertinere, & de lucerna dici, quae ali-
 quando sic extinguitur, ut possit iterum accendi, ali-
 quando verò, ubi in totum oleo defecta est, ita ex-
 tinguitur, ut denuo accendi nequeat. Suspiciatur er-
 go post exemplum arulae, cui grave non esse dixit
 solvi, ut nec compingi, addidisse & simile de lu-
 cernae (prout & l. 8. § 17. post exemplum bullae
 idem fecit) cui non est grave extingui, ut nec ac-
 cendi, etiam si eodem modo extinguitur, ut non pos-
 sit lumen suum recuperare. reliqua aliunde irreplisse
 avianam; quibus de medio sublati, periothen hanc
 amegressam cum proximo sequenti commodè cohae-
 suram. & sunt revera lectio 22. & 24. prout nos
 eas distinximus, ejusdem planè argumenti.

Εἰ γὰρ καὶ ἡ συνάδων τὸ ἀμαρτάνειν ἐνίστα-
 ται] Mer. interserit negativam, ut sit τὸ [καὶ]
 ἀμαρτάνειν, & de innocentiae confidentia intelliga-
 tur. Melius opinor, Xyl. Nam si etiam sensus pec-
 cati nullus erit. hoc est, nam si eodem usque in vultu
 obfirmatione processeris, ut jam peccati sensum
 omnem amittas, quid amplius tibi vivere proderit?
 Galen. de differ. puls. lib. 4. σπ. ἴσθι, inquit, appel-
 lant veteres, τὸ ἐν τῆς πλεμοναῖς γινώσκῃν αὐ-
 τῶν πρὸς ἡμῶν συνάδων. Idemque therapeut.
 l. 13. c. 1. "H πρὸς ἀμαρτάνειν καὶ πύτοι ἔχει
 πύτοι τὸ μολίᾳ ἢ ἀπὸ πύτοι, αὐτῶν γὰρ τέτοι
 πύτοι διὰ τῆς ἴσθις ὁρδαλμῶν συνάδων. Ita
 medicis familiaris peculiaris vox ista vide-
 tur, affectionem illam denotans, quae aeger eorum
 quae in corpore suo fecit se habent, ipse sensum ob-
 tinet. A corpore ad animum transiit, ut Marcus

hic, ita & Epictet. l. 2. c. 11. Ἀρχὴ φιλοσοφίας,
 συνάδων τὸ αὐτὸ ἀδενείας καὶ ἀδυναμίας. Clemens
 generalius de utroque pariter usurpavit, Strom. lib. 1.
 Εὐρεπικὸν γὰρ καὶ ἐπνοητικὸν ἢ συνάδων, ἐπ-
 νοητικὸν πύτοι ἀναπλάττει συνάδων ἢ ἴσθι ἐπ-
 νοητικὸν, ἢ εἰς ἐπνοητικὸν συνάδων. Idem vult, sed
 significantius paulo dictum, quod Gregor. Naz.
 epistaph. in Patr. Εὐρεπικὸν γὰρ τὸ πύτοι. & ad
 cives suos in angust. Τολμῶν πύτοι τὸ ἀλγύν.
 Tunc ergo ἢ τὸ ἀμαρτάνειν συνάδων ὕστερον,
 cum crebro peccandi usu, τολμῶν πύτοι ἢ ἴσθι,
 callum quasi quendam contraxit animus, ὅτι μολίᾳ
 ἐπ-
 νοητικὸν ὕστερον ὅτι ἀμαρτάνειν, ut deinceps ne peccare
 quidem se animadvertat. Epictet. l. 2. c. 18.

Tis ἐπὶ τὸ ἴσθι αὐτῶν] Vide l. 9. § 2.

§ 25. Πάσι δὲ ὅσοι ὁρδαλμῶν] De Catone Senec.
 epist. 71. Quid ni ille mutationem recipit. fortis
 & aequo pateretur animo? quid enim mutationis periculo
 exemplum? non terra, non caelum, non totus hic re-
 rum omnium contextus: quia si Deo agente ducatur,
 non semper tenebit hunc ordinem; sed illum ex hoc
 cursu aliquis dies deiciet. certis eunt cuncta tempo-
 ribus; nasci debent, crescere, extingui. quicunque vi-
 des supra nos currere, & hac quibus innixi atque im-
 positi sumus velut solidissimis, carpentur ac desinent.
 nulli non senectus sua est. inaequalibus ista spatis eo-
 dem natura demittit. quicquid est, non erit: nec peri-
 bit, sed resolvitur. nobis solum perire est. proxima
 enim invenitur: ad ulteriora non prospicimus: he-
 bes, & quae se corpori addixerit. alioqui fortius finem
 sui suorumque pateretur, si speraret omnia illa sic in
 vitam mortemque per vices ire, & composita dissolvi,
 dissoluta componi: in hoc opere aeternam artem cuncta
 temperantis Dei vult. Vide supr. § 23. & lib. 9.
 § 33.

Καὶ πύτοι ἀδνα] Naso Metamorph. l. 15.

Nil eadem durare diu sub imagine eadem

Crediderim.

Nec species sua cuique manet: rerumque novatrix

Ex aliis aliis reparat natura figuras.

Senec. epist. 30. Quis queri potest, in ea conditione se
 esse, in qua nemo non est? prima enim pars aequitatis
 est aequalitas. sed nunc super vacuum est natura caus-
 sam agere, quae non aliam voluit legem nostram esse,
 quam suam. quicquid composuit, resolvit: & quicquid re-
 solvit, componit iterum.

ἴσθι δὲ πύτοι] hoc est quod Maxim. Tyr. orat.
 25. ad l. 4. § 40. διὰ τὸ πύτοι τὸ δὲ καὶ χυδαῖον. Vi-
 de l. 2. § 3. & l. 6. § 14. Aristot. de gener. &
 corrupt. l. 1. c. 3. ἴσθι δὲ πύτοι ὅτι πύτοι ἀπὸ πύτοι
 πύτοι, διὰ τὸ πύτοι ἢ ἀπὸ πύτοι πύτοι καὶ πύτοι: τὸ
 πύτοι δὲ πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι
 καὶ πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι
 ἀπὸ πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι
 διὰ πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι πύτοι
 πύτοι. Clem. Strom. l. 4. & Philo de mund. immort.

Diogenes

Μένει γὰρ εἰσαὶ φθειρομένην ἢ εἰ εἶδει, τερψί-
σιον ὡς ἀληθῶς καὶ δεῖον ἔργον.

§ 26. Τὶ ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὑπολαβὼν] Vide
l. 6. § 27. & l. 8. § 14. & l. 10. § 30. Epictet.
encheir. c. 41. "Ὅταν τις κακῶς ποιῇ, ἢ κακῶς σε
λέγῃ, μέμνησο ὅτι καθήκειν αὐτῷ οἰομένηται ποιεῖν ἢ
λέγειν. καὶ οἷόν τε ἔν ἀκολουθεῖν αὐτὸν τῷ σοί
φαινομένῳ, ἀλλὰ τῷ αὐτῷ ὥστε εἰ κακῶς αὐτῷ
φαίνεται, ἐκείνῳ βλάπτει, ὅτι καὶ ἐξηπάτηται. καὶ
γὰρ τὸ ἀληθὲς συμπεπλεγμένον ἐν τῇ ὑπολάβῃ. Λεῖ-
δος, ἡ τὸ συμπεπλεγμένον βέβαιον, ἀλλ' ὁ ἐξα-
πατηθεὶς. ἀπὸ τούτων ἐν ὁρμώμενῳ ἀφάτος ἔχεις
παρὰ τὸν λοιδορῶντα. ἐπιτρέψῃ γὰρ ἐκείνῳ, ὅτι ἐδοξεν
αὐτῷ.

Ἐλπίσεις] At hoc dogma Stoicum non admit-
tit. Vide ad l. 2. § 13. Epictetus tamen etiam
l. 1. c. 18. χαλεπαίνειν δεῖ αὐτοῖς, ἢ ἐλεεῖν αὐτούς;
& mox: ἐλεεῖ αὐτὸν μάλλον.

Δεῖ ἢ συγγινώσκειν] Tu, inquit, aut eodem,
aut pari morbo laboras: igitur ignoscere debes ge-
mina peccanti. Flaccus l. 2. sat. 3.

O major, tandem parcas, infanc, minori.
Et Senec. Agam.

Det ille veniam facile, cui venia est opus.
Siquidem ut Flaccus l. 1. sat. 3.

æquum est

Peccatis veniam poscentem reddere rursus:
Iago, quod Gvigo meditat. c. 15. Non sit exactior
vindicta, q̄ peccator est venia. Verum ignoscere
illud Stoæ adversatur. Vide ad l. 1. § 15. vide
& lib. 11. § 18. & ad lib. 5. § 22. Demo-
nachem.

Ἐἰ ἢ μνηστέ] Dilemmate probat non irascen-
dum peccanti. aut in eodem, inquit, errore versaris,
& erranti ignoscas æquum est, nisi te ipse prædamna-
re volueris: aut saniori uteris iudicio, & propitius
esse debes illi, q̄ falsi specie, recti ignarus abripitur.
vide ad l. 2. § 1.

§ 27. Μὴ τὰ ἀπόντα ἐνοεῖν, ὡς ἦδη ὄντα]
τὰ ἀπόντα, M. Calavb. futuras; ut eodem referatur,
quod illud supra § 7. Τὰ μέλλοντα μὴ ταρασσέτω.
Meliùs Xyl. ea quæ absunt, sive quæ desunt tibi. Hoc
est enim quod vult Marcus, ut non tam quæ nobis de-
sunt, animis nostris obversentur, quod illorum cogita-
tione ad sortis præsentis displicentiam aliquam impel-
lamur, quàm de eis quæ adsunt, sermō cogitemus, quod
in statu præsentis nostro accipiamus libentiùs. Hinc
reprehensio illa Euripidea in Hippolyt.

Ὅου σ' ἀρέσκει τὸ παρὸν.
Τὸ δ' ἀπόν φίλτερον ἡγή.

Et Avson. idyll. 15.

Spernimus in commune omnes præsentia.—

Manil. l. 4.

Nec quod habet, numerat; tantum quod non habet,
optat.

Liban. orat. 31. de avaris. Ἀρκεῖ ἢ αὐτοῖς ὅτι

παρέντων ἔδεν· τὸ δ' ἀπόν, ὅτι μὴ παρέστιν, ὁδωγῇ.
Democritus itidem apud Stob. tom. 2. tit. 4. Ἀνο-
ήμονες ὅτι ἀπόντων ὀράγονται· τὰ ἢ παρέντα
καρδαλέωτερα ὄντα ἀμαλδύουσιν. q̄ & contra
ibid. c. 17. Εὐνῶμαι, ὁ μὴ λυπεύομαι· ἔφ' οἷσιν
ἐκ ἔχει, ἀλλὰ χαίρειν ἐφ' οἷσιν ἔχει. quod Epicteto
tribuit Maxim. collectan. c. 28. Senec. epist. 74.
Quis quare virtus nullo eget? presentibus gaudet;
non concupiscit absentia. Optimè Philemon apud

10 Stob. tom. 2. tit. 16. & Maxim. c. 22.

Ἐὰν οἷς ἔχωμεν, τοῖςδε μὲνδε χρῶμεθα,
Ἄ δ' ἐκ ἔχωμεν, ζητῶμεν, ὧν μὴ διὰ τύχης,
Ὡν ἢ δ' αὐτοῖς ἐσόμεθ' ἐστερημένοι.
Si quæ bonorum habemus, his non utimur,
Quæ non habemus, quærimus; his carebimus,
Nobismet ipsi dum nos, eis, dum fors negat.

Plut. de tranquill. Μαυρίων γὰρ ἐστὶ τοῖς ἀπολλυμέ-
νοις ἀνιάδης, μὴ χαίρειν ἢ τοῖς σωζομένοις· ἀλλ'
ὥστε τὰ μικρὰ παιδεία, ἀπὸ πολλῶν παιδείαν
ἀν ἐν τῇ ἀφελειᾷ πρὸς τὰ λοιπὰ πάντα παρ-
είλαντα κλάει καὶ βοᾷ· τὸν αὐτὸν τερπὸν ἀπὸ
ὀχληθέντας ὑπὸ τῆς τύχης, καὶ πάντα πάντα ποιεῖν
ἀνόντα ἐμυτίς, ὁδυρομένης καὶ δυσφορῶντας. καὶ π
φίται πρὸς αὐτὸν [ἐκ] ἔχωμεν; π ἢ ἐκ ἔχωμεν;
declenda enim negativa prior. Subjungit idem Arce-
filai dictum. Οἱ πολλοί, inquit, πεινῶντα μὴ ἀλ-
λότεια καὶ τραπὸς καὶ ἀνδραγαθίας διοῦνται εἶν ἀκρι-
βῶς καὶ καὶ μέγας ἐκαστον ἐπιπορόμενοι τῇ δια-
νοίᾳ καὶ τῇ ὁλῇ θεωρεῖν· τὸν δ' αὐτῷ βίον ἐχόντα
30 πολλὰς ἐκ ἀτρεπείας ἀναθεωρήσεις ἔδωκεν, ἔξω βλε-
ποῦντες αἰεὶ, καὶ θαυμάζοντες ἀλλοτρίας δόξας καὶ
τύχας, ὥστε μοιροῖ τὰς ἐτέρων γυναικας, αὐτῷ
ἢ καὶ ἑαυτῷ ἑαυτῶν καλῶς ἐνέηκεν.

Πῶς ἂν ἐπεζητήτο, εἰ μὴ παρὰ] Plut. ibid.
Καὶ τοὶ καὶ τὰτο μέγα παρὰ ἐυθυμίας ὄντι, τὸ μά-
λιστα μὴ αὐτὸν ἐπισκοπεῖν, καὶ τὰ κατ' ἑαυτὸν ἐυ-
θυμίας μὴ ἢ τούτοις μάλλον παρῶσιν, ἀν μὴ παρῶ-
ντων αὐτῷ φασίας ἀναμνήσκειν· ἀναμνήσκον-
τες αὐτοῖς πολλάκις, ὡς ποθεῖν ὄντι ὑγεία νε-
40 σθῆς, καὶ πολέμων καὶ εἰρήνης· &c. καὶ τὸ σερπῶς γε-
νομένων, ὡς ἀνιερῶν. ἡ γὰρ τότε γίνεται μέγα καὶ
ἡμῶν ἡμῶν, ὅταν ἀπολήται, σωζόμενον ἢ, τὸ μὴ εἶν
ὄντι· ἐλεῖ γὰρ αἰσῖαν τὸ μὴ εἶν· παρῶσιν ὄντι· ἢ
δεῖ κλάδης μὴ ὡς μετὰ, καὶ στέμνεν αἰεὶ δεδιό-
ται, ὡς ὑπὲρ μεγάλων, μὴ σερπῶσιν· ἐχόντας ἢ
παρῶν καὶ καταρῶν, ὡς μὴ εἶν αἰσῖαν· ἀλλὰ
χρῆσθαι μάλιστα ἐπὶ τῇ χαίρειν καὶ ἀπολαύειν αὐ-
τῷ, ἵνα καὶ τὰς ἀποβολὰς, ἀν σιωπῇ γάνωσι, παρ-
ότερον φέρωμεν. Idem ad uxorem consol. Καὶ δεῖνόν
50 ὄντι ἑτέρας μὴ ἰδέας ἀν ἐλέδης πῶς σιωπῇ γάνωσι,
καὶ τότε παρῶντος, ἐφ' ὃ νῦν ἀνιέρωμεθα· σὲ ἢ
ἐκλαύειν καὶ δυσφορεῖν παρῶντος, καὶ μὴ ἀπ' αὐτοῦ
τὸ δεῖνόντος αἰσῖαν πάλιν ἔχει τὰ σωζόμενα
χρῆσθαι ἡμῶν· ἀλλ' ὥστε οἱ τὰς ἀκατάστατος καὶ μει-
ερος Ὀμήρου στίχους ἐκλέγοντες, τὰ ἢ πολλὰ καὶ με-
γάλα ἢ πεπονημένων ὑπὲρ παρῶντες, ὥστε ἐξα-
κρίσιν

χρῆσθαι καὶ συγκρατῆσαι τὸ βίαιον τὰ φαῖλα, τοῖς δὲ
χρηστέσι ἀνὰ μέρος καὶ συγκρατῆσαι ἐπιβάλλουσιν,
ἀμείνουν πὶ τοῖς ἀνελδοῦσι καὶ φιλαργύροις πα-
ρῶν, οἱ πολλὰ συνάγοντες ἡ γυνὴν παρῶν,
ἀλλὰ θρῆνῶν καὶ ἀποφύσσον ἀπολαύσαν. Et mox:
Οὐ γὰρ ἔστι ταῦτα μεγάλα μὲν τοῖς στερεοῦσι ἀ-
γαθὰ, μικρὰ δὲ τοῖς ἔχουσιν.

Μὴ δὲ τὸ ὅπως ἀναγινώσκω] δὲ τὸ, Annot.
Lugd. sed utrumvis consisteret probē. ut δὲ, vel per,
vel propter hic significet; dum istū libenter acquiescō,
sive, istū delectando, & acquiescendo 3 vel eō quod
istū delectari & acquiescō. ego illud malim, ob
ἔδωκε. Hesych. ἀναγινώσκει, χαίρει, ἀγαλλίεται.
ἀναγινώσκω, καὶ χαίρει, ἡδύται, εὐχάριται, ἀναδύματα,
ἀνέμους. Vide ad l. 5. § 9.

Ἐκπαῖον αὐτῷ] Flaccus lib. 1. epist. 10.

Quem res plūs nimis delectare secunde,

Quamata quiescit. Si quid mirabere, pones

Innotum. — Marci mentem expellit optime.

Ὅτι δὲν ποτε καὶ παρῶν, τὰ ἐργασίῳ] Itā
consideranda nobis commoda ea, quae ex praesentibus
rebus decerpimus, ne tamen erga has eo animo affi-
ciamur, ut ex amissione earum perturbemur. Plut.
de tranquill. Ὅτι δὲ δίδωσι τοῖς πύχλιον ἀλῆος καὶ
ἀπὸ τοῦ οὐδενὸς ὁλοκαυτῶν.

Μὴ δὲ τὸ πὶ τοῖς ἀνελδοῦσι καὶ φιλαργύροις
παρῶν, οἱ πολλὰ συνάγοντες ἡ γυνὴν παρῶν,
ἀλλὰ θρῆνῶν καὶ ἀποφύσσον ἀπολαύσαν, ἀνὰ μέρος
καὶ συγκρατῆσαι ἐπιβάλλουσιν, ἀμείνουν πὶ τοῖς
ἀνελδοῦσι καὶ φιλαργύροις παρῶν, οἱ πολλὰ συνά-
γοντες ἡ γυνὴν παρῶν, ἀλλὰ θρῆνῶν καὶ ἀποφύ-
σσον ἀπολαύσαν. Sen. de vit. beat. c. 20. Ego divitias & pra-
esentes & absentes aequē contemnā: nec si alicubi jace-
ant, tristior, nec si circa me fulgebunt, animosior, for-
tunamque nec venientem sentiam, nec recedentem. Flac-
cus carm. l. 3. ale 29. de Fortunā;

Laudo manentem: si celeres quiescit

Pennae, resigna quae dedit: & mea

Virtute me involvos probamque

Pauperiem sine dote peto.

§ 28. Ἐν αὐτῷ σωματικῷ] Itā l. 8. § 41. &
42. & l. 11. § 12. & l. 12. § 3. Τὸ ἡμέτερον
οὐδὲν οὐρανόθεν, ἀλλὰ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου καὶ αὐτῶν
δὲν γένετα. Quod Plato in Phaedon. Τὸ ψυχρὸν
αὐτῶν ἐκ αὐτῶν ἐκαστοῦ καὶ ἀπολείπει. & rur-
sus, σωματικὸν αὐτῶν οὐδὲν αὐτῶν. & de Sarapi-
one Damalcus (opinox) apud Svidam: Σωματικὸν
ἑαυτῶν αὐτῶν καὶ σωματικὸν, ὡς δὲν τὸ πρὸς τὸ εἶναι
καὶ τὸ ἀναστῆναι. Verum Marcus cum σωματικῷ
dixit, Erinacei sive Echini imaginem in animo ha-
buisset videtur,

Ὅτι ἐστὶν ἄνθρωπος ἐκείνου ὁμοῦ καὶ δὲν,

Σπρίτικον αὐτῶν ἀναστῆναι εἰλήδας ἡμέρας,

Κίττοι δὲν τὸ καὶ θρῆνῶν αὐτῶν καὶ δὲν.

Qui simul ab alio impetu se seise feris,

Denso sub orbe sentium corpus regens,

Morsusque ab omni tuus ac tactu jacet.

hoc est quod Marcus, l. 8. § 45. ἀνατρεφόμενος γί-
νεται, neque enim Grotio accedere possum, qui postre-
ma illa veritē,

Mordere & ulso tangere ignarus, jacet.

melius Campens. si metri rationem habuisset;

Sic jacet ut nec attingi nec morderi queat. Et Erasmi.

Tutus jacet morsusque tactusque omnium.

Versus Ionis sunt Tragicis in Phœnice; quos exhi-
bent Plut. in collar. terrestr. & agat. Athen. dipnos.
l. 3. Schol. ad Aristoph. eqis. & Zenobius in pro-
verb. Aelian. hist. animal. l. 6. c. 54. Μὴ ὡς ἀνι-
στῆς ἑαυτῶν σωματικῶς, ἀλλὰ τὸν ἐργάζεσθαι. Op-
pian. item ἀλιδτ. l. 1. v. 363.

Φερεῖ δὲ τὸ πικρὸν καὶ τὸ πρὸς τὸν ἀνὴρα
ἑλκῶτα σφαιροῦσθαι, ὅφ' ἐκείνῳ γὰρ φυλάσσεται,

Ἐνδοξον ἐπὶ τὸν καὶ.

Itā Plin. l. 8. c. 37. Ubi sensere venantem, con-
traffo ore, pedibus, ac parte omni inferiore, quā raram
& innocuam habent lanuginem, convolvuntur in
formam pilae, ne quid comprehendi possit praeter acule-
os. Et Ambros. hexamer. l. 6. c. 4. Echinus iste
terrenus, quem vulgo hericium vocant, si quid insidia-
rum praesenscrit, spinis suis clauditur, atque in sua se
arma colligit, ut quicunque cum contingendum puta-
verit, vulneretur. Inde natum proverbium,

Πολλὴ δὲ δὲ ἀλιδτῶν, ὅτι ἐκείνῳ ἐν μέσῳ.

Ars variis vulpi est, una echino maxima. Erasmi.

Facere huc videtur & Horatii illud supra laudatum,

Meā virtute me involvo.

Ἐαυτῷ ἀρκῶν δὲ ἀνατρεφόμενος] Vide l. 5.

§ 14. & l. 8 § 7. Sen. ep. 74. Una haec via est

ad tuta valenti, & externa despiciere, & honesto

comentum esse. Idem. ep. 76. Huc est quod imperios

in vexatione corporis malū habet; non assueverunt ani-

mo esse contenti.

§ 29. Ἐξέρχεται τὸν φανταστικόν] Expungo,

dele phantasmā, sive imaginationem: non omnem

tamen, sed salū & fallacem. Vide l. 6. § 13. &

supra § 2. & 17. & l. 8 § 29. & l. 9 § 7.

Ἐν τῷ τὸν ἡμετέρον] Vide l. 2. § 2.

Πολύχρονον τὸ ἐν τῷ] Vide l. 6. § 2 &

l. 8. § 31.

Διπλῆ] Vide l. 4. § 21.

Ἐν τῷ τὸν ἡμετέρον] Vide ad l. 2. §

5. & l. 3 § 12. Basil. Caesar. orat. 13. de bapt.

Περὶ τοῦ καὶ τὸν ἀρχαῖον τὸ βίαιον, ἐν ὁδοῦ τοῖς

ἐκείνῳ τὸν τὸν καὶ τὸν. Senec. ep. 12. Mors tam ju-

veni ante oculos debet esse, quā senī. Epictetus en-

chirid. c. 22. Θανάτῳ καὶ ἐργῇ, καὶ πᾶσι ταῖς

δυνάμειν καὶ τῷ ὁδοῦ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ καὶ τῷ

qi & iudex & testis idem futurus est. Idem autem, ut Joan. Chrysost. tom. 6. orat. 67. *ἡ δὲ τὰ τοιαῦτα ἀνθρώπων ἡμεῶν ἐπὶ τὴν τὴν τελευτὴν, ἢ εὐδαιμονίας ποιησόμεθα τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν ἀφραδίαν.* hoc est; ut Avg. homil. 13. Ultimum diem latere voluit, ut omnes observarentur. Et quod Gregor. Rom. in Job. l. 12. c. Dies ultimus salubriter ignoratur, ut semper proximus esse credatur. Quomodo enim de die in diem differendo peccas, cum extremum diem, an iste sit, nescias? Avg. epist. 145. Senec. ep. 61. Id ago, ut mihi instar totius vite sit dies. non tanquam ultimum rapio, sed sic illum aspicio, tanquam esse vel ultimus possit. Idemque epist. 114. Quid facies, respice ad mortem. Nulla res magis proderit, quam cogitatio mortalitatis. Idem de ira l. 3. c. 42. & ep. 12. Sic ordinandus est dies omnis, tanquam cogat agmen, & consummet atque expleat vitam. Si omnes dies, tanquam ultimum ordinat, nec optat crastinum, nec timet. Idem de brev. vit. c. 7. Horat. l. 1. epist. 4.

Omnes crede diem tibi diluxisse supremum. Martin. Dunicus. in ethic. Dies omnis pro ultimo habeatur. Et Hieron. in Matth. c. 24. Sic quotidie vivamus, quasi die illa iudicandi simus. *Τὸ εὐμενὲς ἀμαρτηδὲν*] quod ab altero peccatum est, illi dimitte, cuius est, & ad quem pertinet. Idem l. 9. § 20, 38. Sua vitia quisque fugiat: nam aliena non nocebunt. Grigo meditat. c. 2. § 7.

§ 30. *Συμπαρελθόντων*] Vide supra § 4. & l. 6. § 3, 53.

§ 31. *φαιδριον*] Vide l. 3. § 5. & l. 4. § 26.

Φίλων] Vide supra § 22. & l. 3. § 9.

Ἀπολύθων θεῶν] Senec. de vit. beat. c. 15. Sapiens semper habebit in animo illud vetus præceptum, Deum seque. Vetusissimum sané. Etenim Moysi tribuit Philo de migrat. Abr. *Τέλει ἔνδεξι καὶ τὴν ἱερωτάτην Μωσὴν, τὸ ἐπὶ θεῶν.* Ceterum alij aliis tribuunt. Pythagoræ Boëthius consol. l. 1. c. 4. Instillabas auribus cogitationibusque meis Pythagoricum illud, *Ἐπεὶ θεῶν.* Homero etiam Stobæus eclog. tom. 1. l. 2. tit. 3. *Ὅτ' αἰνέειται καὶ ὁρμεν ἐπὶ πύλαις.*

— καὶ ἔχοντα σώει θεός. ab eo Pythagoram sumpsisse. Alicui ē septem sapientibus Cicero de fin. l. 4. *Legē sunt vetera præcepta sapientum, Deum sequi se nōsse, &c.* & Socrates apud Stob. tom. 2. tit. 3. Zenoni Epictetus apud Arrian. dissert. l. 1. c. 20. *Τέλει ἔνδεξι τὸ ἐπὶ θεῶν.* Videt. l. 10. § 11. & l. 12. § 27, 31.

Πάντα νομίζω] hoc est, quod Manil. l. 4. — *certa stant omnia lege.*

Nasometam. l. 3. — *fatali lege geruntur.*

Hemistichium videtur poetæ cuiuspiam: ideo præmisit, *ἐκείνῳ μὲν ἔπος.* avtor nimirum ille, quisque fuerit. ut l. 4. § 18. quoniam Xyl. de Deo accipit, quasi hoc dicat. illud malim cum M. Cal. Manil. idem l. 1.

Sed nihil in tota magis est mirabile mole,
Quam rario, & certis quod legibus omnia parent.
Pindar. Nem. od. 5.

— *πῶτος δὲ κείνῳ*
Συγγενὲς ἔργων πέρι Πάντων.
Senec. de provid. c. 5. Scito omnia certā & in æternum diā lege decurrere. non, ut putamus, incidunt cuncta, sed veniunt. (quod in Herc. fur. 2. Certo veniunt ordine Parca)

olim constitutum est, quid gaudas, quid fleas. & epist. 96. Decernuntur ista, non accidunt. Idem epist. 76. Virum bonum concedas necesse est, summa pietatis erga deos esse. itaque quicquid illi acciderit, ego animo sustinebit. sciet enim id accidisse lege divinā, quā universa procedunt. Et in quæst. nat. l. 3. præfat. Quid est præcipuum? posse lato animo adversa tolerare, quicquid acciderit, sic ferre, quasi tibi volueris accidere. debuisses enim velle, si scisses omnia ex decreto Dei fieri. Et epist. 71. Magna animus Deo pareat, & quicquid lex universi iubet, sine cunctatione patiar. vide ad l. 10. § 5.

Ἐπὶ εἰ δαιμόνια τὰ σοιχεῖα] locus corruptus; nec quod certo absque codicum ope restitui possit. Xyl. *ἐπὶ εἰ δαιμόνια τὰ σοιχεῖα.* quod si divina sunt etiam elementa. Cal. *Τὶ δὲ εἰ μὲν τὰ σοιχεῖα, quid verò si elementa sola ferantur lege?* Boot. *ἐπὶ [μὲν] εἰ δαιμόνια τὰ 5. multo etiam magis, si permanent elementa. Lectoris esto arbitrium, vel eligendi si quod ex istis libuerit, vel proferendi, si quid potuerit istis probabilius certiusve erucere.*

Ἡ δαιμόνια ὀλίγα] Xyl. *ἢ δὲ λίαν*, sed supplet simul quod deesse videbatur, avr admodum parva [secus.] D. Boot. *εἰ μὲν λίαν ὀλίγα.* atque ea proculdubio Marci mens; parva admodum fortune relinquit. De viro certe sapiente Epicurus ipse in select. sentent. apud Laert. l. 10. & Stob. tom. 1. l. 2. tit. 7. *Βραχεῖα σοφῶν πύχνη παρέμπεμπει.* τὰ δὲ μέγιστα καὶ κλειώτατα ὁ λογισμὸς δίδωκε, καὶ κατὰ τὸν σωεχὴν χεῖρον δοικεὶ καὶ δοικίσει. hoc est, ut Senec. de constant. c. 15. Raro sapienti intervenit fortuna. Vis tu, inquit, fortius loqui, & illam ex toto submovere? ut Cicero de fin. l. 2. Exiguam fortunam intervenire sapienti: maximasque ab eo & gravissimas res consilio ipsius & ratione administrari. ut Vitruv. præfat. l. 6. Parva sapientibus fortunam tribuere. quæ autem maxima & necessaria sunt, animi mentisque cogitationibus gubernari. Itaque Aristot. in ethic. magn. l. 2. c. 8. *Οὐ πάντες καὶ πᾶσι καὶ ἀποταύσσεται ἐλαχίστη πύχνη.* De Deo ac providentia divina multo magis hoc sentire pium est, nihil esse quod sit lege divinā exemptum. Eximunt tamen, ut parvula, sed dubitanter, hic Marcus, ita parvula & exigua non pauci. Balbus ex Stoicorum sententia apud Cicero de nat. Deor. l. 2. Magna dii curant, parva negligunt. Evripid. apud Plut. de leg. poet. c. 7.

is cum Epicuri ratiocinationem illam ridet exagitatque ibidem, tum & Epicurum nos ea derisui habere contendit, Tusc. l. 2. § 44, 45. Tertullian. apolog. c. 45. Sic & Epicurus omnem cruciatum doloremque deprecat, modicum quidem contemptibilem pronuntiando, magnum vero non diuturnum. Sext. Empir. adv. ethic. c. 5. Πόνος δ' ὅσον ἀκρότατος, καὶ εἰ τὰ μέγιστα ταλαιπώματα, ἀλλὰ τὰ γε πρὸς ἀσπὲς, ἀσπὲς τρεῖς, δαιμονίους, ἢ ἀναιρεῖ ἢ ἀναρτῇ. ὁ δ' ἵμερος καὶ παρὰ τὸν βίον, ὅτε σιωπῆς πλεονάζει, ἀλλὰ πολλὰς διαταπώσεις ἔχον καὶ βλάνας. Σενεκ. ep. 24. Dolor levis est, si ferre possum; brevis est, si ferre non possum. & ep. 78. Summi doloris intensio invenit finem, nemo, o est valde dolere, & diu. Sic nos amarissima nostri naturae disposuit, ut dolorem aut tolerabilem aut brevem faceret. Et mox: Utrum vis? longum esse morbum, an concitatum & brevem? Si longus est, habet intercapedinem, dat refectiōni locum: multum temporis donat: necesse est ut exurgat & desinat. brevis morbus ac praecipit alterutrum faciet; aut extinguetur, aut exstinguetur. quid autem interest, non sit, an non sit? in utroque finis dolendi est: hoc itaque solatium vasti doloris est, quod necesse est desinas illum sentire, si nimis senseris. & ep. 30. nullum dolorem longum esse, quia magnus est. & ep. 94. Optimam esse doloris naturam, quod non potest, nec quod extenditur, magnus esse; nec quod est magnus, extendi. Idem de provident. c. 6. Contemnite dolorem: aut solvetur, aut solvet. At festive Morus noster dilemma tam Marci quam Epicuri eludit, qui cum ex Epicuri mente cecidisset;

Deiciat miscram tibi nulla molestia mentem;

Si longa est, levis est: si gravis est, brevis est.

Subjungit statim tanquam ex suas

Deicit beu miscram, prostermit & utraque mentem:

Longa nec ulla, levis: nec gravis ulla, brevis.

Vide ad l. 8. § 58.

Καὶ ἀπόλη-ψιν διαπρέει leg. ἀπόλη-ψιν. mens, inquit, nihil mali subesse opinetur, & tranquillitas inter cruciatus etiam acerbissimos constabit; cum mens interim nihilo deterius se habeat. Vide l. 5. § 2. & l. 6. § 52. & supra § 2. & 14. & l. 4. § 7. & infra § 64.

§ 34. Ὡς αἱ δίνας] Elegans similitudo, ab arenis, vel Libycis, vel maritimis, mutata, quarum acervi cumuli, sive ventorum sive fluctuum violentia ac violentia adacti, alii aliis superveniendo, illos isti adoperiunt, obruuntque. non ab similibus translatio, l. 9. § 28. in voce ἐπικυματώσεις. nam & hanc de arenis illis usurpavit Plutarch. in Alex. εἰ λαβὼς ἐν ἄμμῳ βαθεῖα καὶ ἀχανεῖ ποσειδωνίους ἐπιπέσοι νότος ὥς περὶ καὶ παλαι λέγεται περὶ τὸν Καμύσου γράβον, ἀναστήτας δινα, μεγάλας, καὶ κυματώσεις τὸ πεδίον, μυριάδας ἀνδράπων πίντε

καταχόσαι καὶ διαφθεῖραι. historiam habes Herodot. l. 3.

§ 35. Πλάτωνικόν] ex Politic. l. 6. codicum discrepantiam habes ad marginem adnotatam.

§ 36. Ἀντιδενικόν] Ex Epicteti dissert. apud Arrianum l. 4. c. 6. qui ut Cyro dictum ab Antisthene perhibet. Verum utri Cyro dictum? majori? at hunc omnino non attigit. minori? nec hunc forsitan unquam vidit. neutri, credo. sumptum existimo ex altero librorum an orationum Antisthenis, quibus Cyri nomen praefixit, in quo Cyro dicentem hoc aliquem induxerat. utriusque & Laert. l. 6. c. 1. Et Athen. l. 5. meminere. Refert & Laert. ut Antisthenis dictum, βασιλικόν, καλὸς ποιῆσαι, καλὸς ἀκούειν. Verum Alexandro Maced. tribuit Plut. in arophi. βασιλικόν ἔστιν, ἐν ποιῆσαι, καλὸς ἀκούειν. Usurpavit & Dio Prus. orat. 47.

§ 37. Ἀγρόν] turpe menti, cum vultum componat, sese ipsam non componere.

§ 38. Τοῖς πρὸς ματαιῶν] Evripidis sunt ex Belerophonis; ut docet Stob. tom. 2. tit. 108, integros exhibent cum Stob. ipse, tum & Plut. de tranq. & de Homer.

Τοῖς πρὸς ματαιῶν καὶ θυμῷ καὶ χρεῶν.

Μέλει γὰρ αὐτοῖς ἔδεν. ἀλλ' ὁ πυρῶν.

Τὰ πρὸς ματαιῶν ὁρῶν ἀνὰ πῆλιν, πρὸς καλῶς.

Subjungit idem de tranq. ex Plat. politic. l. 10. Κυβεία γὰρ ὁ Πλάτων τὸν βίον ἀπείχεσθαι, ἐν ᾧ καὶ βαλεῖν δὲ τὰ πρὸς ποταμῶν, καὶ βαλόντα, καὶ καλῶς τοῖς πρὸς ποταμῶν, τῶν καὶ τὸ καλὸν ἐν ἑρ' ἡμῖν τὸ ὅτι ποσειδωνίους δὲ καὶ τὰ γινόμενα πρὸς τῆς τύχης, καὶ νέμεν ἐν αὐτῷ τύπον, ἐν ᾧ καὶ τὸ οἰκίον ἀφελήσεται μέγιστα, καὶ τὸ ἀβέλτητον ἡμῖν λυπησὶ τὰς ἐπιπυρῶν καὶ ἡμέτερον ἐργον ὄντιν, ἀνὰ ἐν ποσειδωνίῳ. Idemque ad Apollon. Πάντα καλῶς. ὁ Πλάτων εἰκοι παραμένειν, ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς νοσχίαν ἔχειν, καὶ ὅπως ἐν πλώσει κώσαν πρὸς τὰ πᾶσι πλοῖα πᾶσι τὰ ἐμὲ πρὸς ματαιῶν, ὅπῃ ὁ λόγος ἐρεῖ βέλτερος ἔχειν. Socrates apud Stob. tom. 2. tit. 103. Περὶ τῆς τιμῆς εἰκοι ὁ βίος καὶ δὲ ἀσπὲς ἡμῶν τινα τίς τῶν τὸ συμβαῖον. καὶ γὰρ ὄντιν ἀναδὲν βαλεῖν, καὶ ἀναδὲν τῶν ἡμῶν. Epictet. dissert. l. 2. c. 5. Αἱ ὕλαι ἀδιάφοροι. ἡ δὲ χρεῖς αὐτῶν ἐν ἀδιάφοροις. πῶς ἂν πᾶσι τις αἶμα καὶ τὸ εὐαδὲς καὶ ἀτάραχον, αἶμα δὲ τὸ ἐπιμελὲς καὶ μηδ' εἰκοι, καὶ ἐπιμελὲς καὶ αἱ. ἡμῶν ἀδιάφοροι, οἱ καὶ ἀδιάφοροι. πᾶσι δὲ τίς μέλει πᾶσι τὰ πρὸς τῆς δ' ἐπιμελὲς καὶ τεχνικῶς χρεῖς, τὸ τοῦ ἐμὸν ἐργον ὄντιν. ἔτα καὶ ἐπὶ τὰ βίον. Terent. Adelph. act. 4. sc. 7.

Ita vita est hominum, quasi cum ludas tessaris;

Si illud quod est maxime opus, jactu non cautes;

Illud quod cecidit forte, id arte ut corrigas.

Atque hoc est, sperem neque ut agere, imitari saltem; ut Sophocles apud Stobaeum, ad l. 6. § 44. Iavdatus.

Πρὸς μα-

S. 45. ⁷ Οὐ αὖτε πρὸς αὐτὸν τὰς [] Sumptum
hinc

hinc divinum illud planè, ingentem invictumque
proflus spirans animum, Epicteti votum, qd sic nu-
men affatur, *differt. l. 3. c. 24.* "Hv av χάραν κ
τάξιν ἐγχεύσεις, μινειάμεις ἀπιδυνάμει σφόδρον
ἢ ταύτῃ ἐγχαλασίῃ. Quicunque mihi locum sta-
tionemve assignaveris, decies millies mortem oppetam
ego, qm ut eam deferam. Idemque ex persona Socratis
l. 1. c. 9. Γελοῖός ἐστι, δι πτες ἀξιώτε, οἱ μὲν με
ὁ σπῆνός, ὁ οὐκ ἔστι ἐπιξεν εἰς πνα τάξιν, ὅπ
ἔδει με πρεῖν αὐτῷ, κὶ φυλάττειν, κὶ μινειάμεις
σφόδρον αἰρεῖν ἀπιδυνάμει, ἢ ἐγχαταλιπὲν αὐ-
τῷ. οἱ δ' ὁ θεός ἐν πνι χάρα κὶ ἀναστροφῇ ἐλά-
ττωρε, ταύτῃ ἐγχαταλιπὲν δὲ ἡμῶς. qo loco
aut δὲ illud inducendum videtur, ut τὸ ἐγχαταλι-
πὲν ad ἀξιώτε referatur: vel posterius membrum
ἐρατμικῶς enunciandum: qm etiam sic su-
perbia manebit sententia.

§ 46. Ἀλλ' ὁ μακάριος] Ex Platon. Gorg.

Καὶ ὁ εὐλοφύχνητος] Ita Paulus Apost. *Act. c.*
20. v. 24. Ἀλλ' ὁ θεός λόγον πείθει, ὅδε ἐχω
τῷ ὑπὸ μὲν πρῶτον ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν
θεῖον μὲν ὑπὸ χάριτος, κὶ τῷ διακονίαν, ἢν ἔλα-
βον παρὰ τοῦ κυρίου. Et pii illi martyres, de quibus
Joannes Apoc. *c. 12. v. 11.* ἔκ ἡγάπησαν τῷ ὑ-
πὸ αὐτοῦ ἀρξὶ θανάτου. hoc est, ὡς εὐλοφύ-
χνητος.

Ἐπεὶ ταῦτα πρὸς τῶν τῶν θεῶ] Vide ad *l.*
4. § 31.

Πιστοῦσα τῆς γυναικὸς] lectionem hanc so-
licitat Xyl. qia facil. minime muliebris hæc senten-
tia videatur. Annot. Lugd. etiam τῆς γυναικὸς
avdaçter deleri jubet. Verum nihil movendum ex
Platone liqet. suntque etiam mulierculis decantata
istæ, *Epigram. effigies innotabiles neminemque sibi destina-
tum unquam effugere valuisse.*

Οὐδὲ τις ἀνθρώπων] ἀναπαύεται παύλο Platonis
codices, ὅς' ἂν εἰς ἐκείνους. Homer. *Il. l. 7.*
v. 488. à Clem. Alex. adductus, *strom. l. 6.* &
à Stob. *tom. 1. l. 1. tit. 9.* & *l. 2. tit. 7.*

Μεῖζον δ' ἔστι πνα ἐμὲ πρὸς γὰρ ἐμὲ μὲν αὐ-
τῷ.

Ὅου καὶ, ἔστι μὲν ἔδω, ἔστι μὲν τὸ σφῆν
γινώσκω.

Nemo nocens, nemo bonus hac in animis oras
Editas, videret sui quæ bene gerat. Grot.

Apud Clem. eundem Platonem in Amore, sive Pul-
critis. Ἀλλὰ τὸ μωρόν νῆμ' ἀνὴρ ἐξέπρω ὅτιν

Ἐκφυγεῖν, ὅστις γὰρ ἀποφύγετα.

Effugere ac statim sati irrefolubile nulli,

Quæque est a alimur munere, posse datur.

Simonides apud Plut. ad Apollon. Ἀνθρώπων ὀλί-
γον μὲν καὶ ἀπὸ ἀπεργασίῃ μέλινες· αἰὼνι δὲ
πρῶτον, πρὸς αὐτοὺς πένον· ὁ δ' ἀνθρώπος ὁμῶς
ἐπὶ μακάριον ἀνάσσει· καὶ τὸ ἴσον λάργον μέγας
εἶναι ἀγαθόν, ὅστις τε γὰρ. Vide qæ concesserunt
de argumento hoc Clem. & Stob. locis superius me-

moratis, & Hear. Stephanus *l. 5. sched. 13. sed &*
ad l. 6. § 10. Epictet. *l. 2. c. 6.* ἀποδύναται μέλ-
λων. ἀνθρώποι δ' ἄλλοι ἀδύναται ἔσονται;

§ 47. Περισκοπεῖν ἄστρον δέξιν] Hæc etiam
fortassis Platonis fuerint. Pythagoræ par monitum,
l. 11. § 26. de qo & Synecius, *de provid. l. 2.* "Ο
τοι (ἀμύθη) Ἰουδαγῶρας τὸν σφῆν, ἀλλ' ὅθεν ἢ
δεξιμόν φησιν ἢ) ὅς' τε ὄντων κὶ γινώσκων.
ita enim rectè restituit Petavius, qod in diversam,
10 vel adversam potius, mentem, ἀλλ' ὅδε δ-- ante le-
gebatur. Anaxagoras sciscitanti, ἢς ἐνεκα αἰτίας τὰ
πολλὰ περιεῖται διανυκτερεῖν ὑπαιρξῆς, cur no-
stem toties sub dio ageret, respondit, τὰ τὸν κόσμον
δεξιμάς. ut mundum specularetur. τὰς πορείας κὶ
περιφορὰς ὅς' ἀστέρων ἀνιπῶντο. inquit Philo de
mund. immortal. Idem interroganti, τίς ὁ ἐν
ἀν τῷ ἐλοῖτο γινώσκων μᾶλλον ἢ μὴ γινώσκων, cuius-
nam rei gratiā quædam natum se potius qm non na-
tum fuisse elegerit, respondit, τὰ θεωρεῖν τὸν ὕπερ-
βον, κὶ τῷ πρὸς τὸν κόσμον τὰξιν. ut cælum con-
templaretur, ordinemq; elegantem universi. Aristot.
ethic. *Eudem l. 1. c. 5.* live ut Laërtius avtem *l. 2. qæ-*
renti qem in finem natus esset, respondit, Εἰς θεω-
ρεῖν ἡλίου κὶ σελήνης κὶ ἕργων. Ad Solem, Lu-
nāmq; ac cælum contemplandum. Sive ut Laërtius
instit. *l. 3. c. 9.* qd & Cæli ac Solis videndi causā
tam magnum, inquit, esse credidit, videre cælum &
solem: ibid. & *c. 12.* Tanti visa est contemplatio
cæli ac lucis ipsius, ut quæcumque miseria libeat susti-
nere. Sed & Clem. Alex. *strom. l. 4.* τῷ καλα-
στοῦ τὰ ἀνδραγαθὰ ὁρῶν πρὸς τῷ ὕπερβον θεῶν
γινώσκων. Qd Naso Metam. *l. 1.*

Pronqæ cum spectent animalia cætera terram,

Os homini sublime dedit, cælūmq; videre

Fuisset, & erectos ad sidera tollere vultus.

Qd tamen aliorum trahit Galen. de usu part. *l. 3.*
c. 1. qo loco & Platonis illud lavdat; ὅς' ἔστι τὸ
ἔστι τὸ ἀνὴρ βλέπειν, ὅταν πρὸς ὑπὸν αὐτῶν ἀνα-
κλίνετο κατὰ μὲν, ἀλλ' ὅταν πρὸς τῷ πρὸς
ὄντων φύσιν ἐπισκοπεῖται. Itaq; Apostol. ad Rom.
c. 1. v. 20. τὰ ἀόρατα τὰ θεῶν ἀπὸ κτίσεως κό-
σμου τοῖς ποιήμασι νοήματα καθεστῶτα. Sub Au-
gustini nomine avtor sermon. ad frater. in cron. post
Nafonis illud, nescio ejus meminit, à qo dum ty-
rannus qæreret & diceret, Qare te Deus fecit? re-
spondit, Hæc contempler cælum & cælorum numina.
(lumina forsan) subjungitque, Quis fidelium plus di-
xisset, aut probabiliore argumento, nescio. factus enim
homo est in terra, non ad terram, sed ad cælum: &
50 factus est de terra, non propter terram, sed propter
cælum. Respexit forsan avtor ignobilis iste, ad An-
axagoræ illud superius memoratum; qod Laërtio
tamen minus satisfacit: Primum, qd omne hominis
officium in solis oculis posuit, nihil ad mentem referens,
sed ad corpus omnia. tum, qd rem maximam redegit
ad minimam, duo sola deligendo, qæ sibi diceret in-

ruenda: denique quod non auctoris virtutem, providentiam, potentiam animo metitur, cuius opera miratur. quod si, inquit, natum se esse dixisset, ut mundum intraretur; quam omnia comprehenderet, ac majori uteretur sonos; tamen non impleisset hominis officium; quia quanto plurius est animus quam corpus, tanto plurius est Deus quam mundus; quia mundum Deus fecit & regit. Non ergo mundus oculis, quia utrumque est corpus; sed Deus animam contemplanus est. Vide ad l. 8. § 26.

Ὁσπερ συμπαθεῖς ὄντα] quod συμπαθεῖς ὄντα, Philo de monarch. ad l. 11. § 1. exhibuit. tanquam mente sua & cogitatione sidera in motu cursuque suo rapidissimo illo comitatus & consecutus. neque est enim hoc arduum menti humanæ. Senec. de benef. l. 3. c. 20. Corpora obnoxia sunt & ascripta dominis: mens quidem sui juris est. quæ adeo libera & vaga est, ut nec ab hoc quidem carcere, cui inclusa est, teneri queat, quod minus impetu suo utatur, & in infinitum comes celestibus exeat. Et ibid. l. 6. c. 23. Vide animi quantum avocant, quemadmodum soli aut moveant deos, aut garant, & mente in altum data divina comitantur. Et l. 2. c. 29. Animo nihil non eodem, quod intendit, momento pervium est. sideribus velocius, quorum post multa secula futuros cursus antecedit. Augustin. in Joan. tract. 20. Celeritatem animi ipsius vide. Vide si non vehementior est scintilla animi cogitantis, quam splendor solis lucentis. Solem orientem tu vides animo. ab oriente ad occidentem venturus est; jam ex alia parte cras oritur. ubi hoc fecit cogitatio tua, alibi ille tardus est, & tu omnia peragrasti. Vel vitæ suæ momenta tanquam unâ cum celestibus illis corporibus, transvolantia considerans, quorum cursu dimensa sortimur mortales ejusdem intervalla. Senec. epist. 12. Tota ætas partibus constat, & orbis habet circumductos majores minoribus. est aliquid quod omnes complectatur & cingat. hic pertinet à natali ad diem extremum. est aliter qui annos adolescentie excludit. est qui totam pueritiam ambitu suo adstringit. est denique ipse annus, in se omnia continens tempora, quorum multiplicatione vita consumitur. mensis arctiore præcingitur circulo: angustissimum habet dies gyrum: sed & hic ab initio ad exitum venit, ab ortu in occasum. Hinc Columellæ monitum, dere rustic. l. 10.

Invigilate viri: tacito nam tempora gressu

Diffugiunt, nulloque sono convertitur annus.

Nec subitendum, quod Plato etiam in Timæo, τὸ ἐν ἡμῖν δεῖν καὶ τὸ πᾶσι χρόνος καὶ ἀεὶ ἀπορροεῖς eadem statuit. Vide ad l. 2. § 13.

Τὰς ὅσας εἰρηλατῶν] Vide ad l. 4. § 46.

Ἀποκαταλείπει τὸν ὅππῃ τὸ χαλεπὸν ἐστίν.] Sen. epist. 95. de philosophia. Erras, si illam putas tantum terrestres operas promittere: alius spirat. Totum, inquit, mundum scrutor, nec me intra contubernium mortale contineo, suadere vobis ac dissuadere contenta. magna me vocant, supraque vos posita.

Nam tibi de summa celi ratione Deumque

Differere incipiam; rerum primordia pandam.

ut ait Lucretius l. 1. — Ista jam à formatione morum recesserunt: sed levat animum, & ad ipsarum quas tractant rerum magnitudinem attollunt. Idem epist. 117. & ep. 79. Tunc animus noster habebit quod gratuletur sibi, cum emissus his tenebris, in quibus volutatur, non tenui visu clara prospexerit, sed totum diem admiserit; & redditus caelo suo fuerit, cum receperit locum, quem occupavit sorte nascendi. Sursum vocant illum initia sua. erit autem illic etiam antequam hæc custodia exolvatur, cum vitia disjecerit, purusque ac levis in cogitationes divinas emicuerit. Vide eundem, & epist. 65. vel Apostolum potius ad Philip. c. 3. v. 19, 20. & ad Colos. c. 3. v. 1, 2.

§ 48. Τὸ τῶ Πλάτωνος] ubi Plato hæc habeat, mihi nondum succurrit.

Ἐπισκοπεῖν δὲ καὶ τὸ ὁμῖον] Non celestia tantum suspici vult, sed inferiora etiam ista omnia, tanquam de specula, despici. quod est argumentum τῆς ἐπισκοπῆς Luciani. Vide Senec. ad Marc. c. 18. & Cyprian. epist. ad Donat.

Τὸ πᾶμιζ] Vide ad l. 4. § 27. sed & l. 12. § 24. τὸ πᾶμιζ autem, sive cinnum hunc non in Mundo tantum, Menippus apud Lucianum in Icaro-Menippo, rerum in terris gestarum, qualem in Luna divertens conspiciatur, faciem depingens: *Ὁ μὲν ἵσταται εἰς ἀπείραν καὶ γὰρ οὐρανὸν ἐπερὶ τῆς διαστήσεως καὶ ἐκκλίσεως καὶ ἐπερὶ τῆς μέγας ἐξουσίας ἐν γαίᾳ καὶ περὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐραίνετο. καὶ πολεμῶντας μὴ εὐρών τοὺς Γένους πλαναμένους ὅτι ἀμαρτάνουσιν τοὺς νόμους. γενομένης δὲ τῆς Ἀγνοίας. καὶ ὁ Φοῖβος δὴ ἐν ἐπορθεῖ καὶ ὁ Κίλις ἐλπίσας καὶ ὁ Λάκων ἐμαρτυρεῖτο καὶ ὁ Ἀδριατικός ἐδιδόχετο. ἀπάντων τέτων ὑπὸ τὴν αὐτὴν γινόμενον χρόνον, ὥστε σοὶ ἡδὴ ὀπνοεῖν, ὁποῖός τις ὁ κυκλῶν ἔσται ἐραίνετο.* Et Heraclitus apud eundem in βίῳν πρέσει, sive vitarum licitatione: *Ἐμπεδον ἔδεν' ἀλλὰ καὶ εἰς κυκλῶνα πάντα συνεισέρχεται.* Sed & in Homine, mundo hoc minore, deprehendi idem monet Synesius de regn. *Εὐ γὰρ ἰδὲ τότο, ὡς ἐκ ἀπλοῦν π χρίμα, ἐδὲ μορφεῖς ἀνδρῶν. ἀλλὰ συνήμισον ὁ Θεὸς εἰς ἐνὸς ζῶσι συσταίν, ὅχλον δυνάμεων πᾶμιζ καὶ πᾶμφων.* In mundo itaque quanto magis?

Τὸ ἐκ τῆς ἐναντίας συσκευασμένον] Ita supra § 9. συσκευασμένον καὶ τὸ συσκευασμένον τὸν αὐτὸν κόσμον. Clemens Strom. l. 1. *Ἡδὲ καὶ ἡ ἐναντία τῇ νεότητι εἶναι ἀλλ' ἀμφοῖν γε ἁρμονία ἐστίν. ἐν τῇ ἀειμῶνι ὁ ἀρπὸς τῆς ἀειμῶνι διαφύεται. ὁμολογεῖσι δ' ἀμφοῖν τῇ ἀειμῶνι. ὡς τὰ χρίματα ὁ κύκλος, καὶ τὸ τελευτῶν, καὶ τὸ τετελεσμένον, καὶ ὅλα τῶν χρίματων ἀλλήλων διενέωχεν. ἀπὸ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ πᾶσι τὰ μέγιστα συμπαύεται.* καὶ

Epicharmus apud Plut. ad Apollon. *ἡμετέριον* καὶ *ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ* ὅθεν ἔρχεται. καὶ ὡς εἰς γῆν, πνεῦμα δ' ἀνα. π. ἢ δὲ χαλεπὸν; ὅθεν ἔν. ita enim concipi debent, q̄a vitiata in vulgatis habentur. Concretum est, & discretum est, eodemque revent, unde venit: ad terram terras, sursum spiritus. cogit horum grave est? nihil quicquam. Lucet. l. 2.

Cedit enim retro, de terra quod fuit ante,
In terras: & quod missum est ex aetheris oris,
Id rursum caeli relictum templa recipient.

Solomon ipse Eccles. c. 12. v. 7. Roditque pulvis ad terram, quod prius fuerat: spiritus autem ad Deum, qui primò dederat. Heraclit. epist. ad Amphidamant. *ἔάν τις φάσιν ὡς ἀντὶ τὸν οὐρανὸν τὸ σῶμα, ὁ σῶμα εἰς τὸ εἰμαρμένον. ἀλλὰ ὁ ψυχὴ δὲ σῶμα ἀλλὰ ἀθάνατον ὅτι χεῖμα εἰς ἕανδον ἀναπλήσεται μετέπειτα. ἡζονται δὲ με αὐτῶν οἱ δῆμοι.* Hinc de Sibylla prima fabulosum illud ex Sarapionis Epici apud Clem. Strom. l. 1. *μὲν δὲ ἀποβαίνοντες ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ τὸ πνεῦμα εἰς ἀέθρα χαρίζεται αὐτῶν καὶ τελευτῶν, τὰ δ' εἰς τὴν γῆν καὶ ἀναβαίνει μετὰ τοῦ σώματος, τὰ δ' εἰς τὴν γῆν μετὰ τοῦ σώματος, πᾶσι, ὡς εἰδὲς ἀνατρέχοντες, ὅτι ἀντὶ τὸν οὐρανὸν ὁ πνεῦμα ἀναπλήσεται, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ σπλάγχνον ὡς ἀντὶ τὸν οὐρανὸν τὸ πνεῦμα ἀναπλήσεται. πᾶσι δ' αὐτῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνατρέχοντες, ὅτι ἀντὶ τὸν οὐρανὸν τὸ πνεῦμα ἀναπλήσεται. quod eò potius refero, quia lucem dat loco Plutarchi de sera num. vindict. ubi de Sibylla dicitur, *ἔδειξεν αὐτῶν πᾶσι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, ὅτι ἀντὶ τὸν οὐρανὸν τὸ πνεῦμα ἀναπλήσεται.* Vide l. 5. §. 4. & l. 4. §. 5, 14, 21, 23.*

Ἡ δὲ πᾶσι δόλως καὶ πᾶσι πᾶσι σκορπισμός; leg. πᾶσι πᾶσι. vel, [πᾶσι] καὶ τ. Vide sup. §. 32.

§. 51. Καὶ σπῆσι. Καὶ istis superfluum videtur. versus sunt ex Evripid. Supplic. à Plutarcho etiam in Consul. ad Apollon. lavatis; quò loco verisimul proxime hos prægressus iste præfigitur;

Μισὸν δ' ὅτι χεῖμα εἰς ἕανδον ἀναπλήσεται. sunt autem variè admodum in Evrip. cod. apud Marc. apudque Plut. concepti, quod est vitiatorum indicium satis clarum.

Σίτιν καὶ πότιν καὶ μαγανδῖμασι. At Plut.

Ἐρωτῖσι καὶ πόσι καὶ μαγανδῖμασι.

Evrip. cod.

Νοτῖσι καὶ τραυνοῖσι καὶ μαγανδῖμασι. ubi Brod. *ρωτῖσι*, quiete, laboris fugā. quod merito rejicit Canter. & Plutarcho adheret. quem ita probat Grot. ut opinetur tamen esse potuisse, *ρώσι* καὶ *τραυνοῖσι*, quod mihi omnium minimè videtur verisimile; morbis enim vitam protelari, salutem horum ope uti homines ad mortem remorandam, quis dixerit? at Camer. *ὄχοισι*, vehiculis, legendum suspicatur. Ego vel Marcum sequar lubens, vel Plutarchum, qui ut verbulo differant, sensu conveniunt.

Καὶ μαγανδῖμασι. Evripid. cod. *μαγανδῖμασι*, oraculis, quibus moniti casus futuros declinent. Brod. Plut. *μαγανδῖμασι*, carmine. Grot. ut ad curationes magicas referatur. ego nec Marci nostri *μαγανδῖμασι* spreverim. cum & *εἰληται* καὶ *εἰληται* magica eò quoque vocabulo usitatissime designentur. Quamquam alio forsitan sensu istis accipi queat, pro scitamentis nempe, sive cupediis, quomodo usus est Greg. Naz. de amor. pauper. orat. 16. ubi *10* *λίπεσις* *τραυνοῖσι* καὶ *τὰ μαγανδῖμασι* καὶ *μαγανδῖμασι* καὶ *μαγανδῖμασι*, conjunxit. Et Plin. l. 10. c. 50. *Deidre* & *Parthi* coqis suos mores. nes tamen in hoc mangonio quicquam totum placet. Vel latiori etiam sensu, pro artificio omni, quò corpus humanum accurari solet. Unde Mangonium ars: & venaliorum mangonia, Plin. l. 21. c. 26. & puerorum mangonifatio, ibid. l. 32. c. 10. quā pubem eorum retardari procurabant mangones, sicut artificii & accuratioribus his, *10* *εἰ εἰλεται* senectutem & mortem etiam, quantum poterant, ipsam, ceterum & de magicis ac feralibus illis Plinius l. 28. c. 1. *Quis ista invenit ostendit? quis cunctis innocentiora egerit, quam remedia? procul à nobis nostrisque literis absint ista. nos auxilia dicimus, non piacula.* Tum subiungit, quod Tragicis mentem accedit prope; *Vitam quidem non adeo expectandam censemus, ut quoque modo trahenda sit.*

Παρεκτρέποντες ὄχον. *10* *Παρεκτρέποντες ὄχον*, avertentes curram. Xyl. quasi *ὄχον* legerit. nisi hypothetarum mendum fuerit. canalem, aut fluvium cursum. Annot. Lugd. cursum divertentes, metaphora ab his qui fluvios derriuant & desectunt. Brod. *ὄχετον* mavult Grot. ego nihil mutem.

Θόδοι καὶ πῆσι. *Θόδοι καὶ πῆσι*, Hæc aliunde sunt.

Καμάτοις ἀνδρῶν. *Καμάτοις ἀνδρῶν*, Laboribus luctu lachrymisque calentibus. Xyl. etiam si miseriam nostram lugeamus Cal. at quid si ἀνδρῶν, minimè flendis aut lugendis, verterimus? possit enim etiam oboriri suspicio, scripsisse Xyl. carentibus non calentibus. ut sit *καμάτοις ἀνδρῶν*, labores, si cum Flacco loquamur, *illachrymabiles*; vel eò sensu quò Plutonem ille *illachrymabilem* dixit, *carmin. l. 2. Od. 14. quos lugere sterēge frustra fuerit: (τί γὰρ ἐλαττεῖν ἐστ' ἐς ἀπᾶντ' ὁδὸν ἐμὸν δὲν καπνῶν;*

Nam quid levat tandem mala,

Quassare corda luctibus?

Bacchylides apud Stob. tom. 2. tit. 109.) vel quò fortes illos prius Agamemnone priores *illachrymabiles* ignotosque l. 4. od. 9. qui minimè lugeantur; sive qui lugendi non sint, sed strenuè alacritate perferendi. Senec. ep. 107. *Malus miles est qui imperatorem gemens sequitur.* Et *quass. nat. l. 3. præfat. Flore, queri, ingemere; desistere est.* quamquam & *ἀνδρῶν* est *δύλωιν*, *κλαίειν*, Svidæ. atque inde poteris τὸ ἀνδρῶν deduci.

§. 52. Κατὰ δὲ πᾶσι. *Κατὰ δὲ πᾶσι*, profusus. D. Boot. ut sit.

fit ad id κατὰ δύναμιν dependere, impendere, insu-
mere. qomodo Svidas ex Amiphiæ machis;

Καὶ οὐ μὲν ἡλθε, καὶ ἔδωκεν ἡγεμονίαν.
id est, κατὰ δύναμιν. inde κατὰ δύναμιν. Svidas idem,
καὶ ἔδωκεν ἡγεμονίαν τῆς κατὰ δύναμιν πείνεται ὅτι
ἡγεμονίαν. Et Gregor. Naz. de pace 3. ad l. 4. §
20. πῶς δ' αὖ κατὰ δύναμιν ἡγεμονίαν. & sic sensus,
fieri potest, ut profusor sis; ut tamen nihilo libera-
lis es tantum exstas. Falluntur enim, quibus luxu-
ria specie liberalitatis imponit. ut Tacit. hist. l. 1.
& ut Plin. in paneg. Ambitio, & iustitia, & ef-
fusus, & quidvis potius quam liberalitas existimanda
est, cui ratio non constat. Itaque Senec. epist. 121.
Non uno ego liberalis, pecunia sua iratum. mul-
tum interest, utrum quis dare sciat, an servare nesciat.
multi sunt, qui non donant, sed projiciunt. id est,
κατὰ δύναμιν, hinc κατὰ δύναμιν, prout Hesiod. in
Theogon.

Καὶ ἔδωκεν ἡγεμονίαν.

In mare projecti.

de talibus Tacit. libro superius indicato. Perdere
iste sciet, donare nesciet. Et Epicharmus apud Plut.
in Pelopid. & de garrul.

Οὐ γὰρ εὐχόμενος αὐτῷ. ἔχει νόον, χαίρει
διδόν.

ita enim est concipiendum, ut versus consistat.

Liberalis hanc es ipse: morbum habes, lubet dare.
Ego malim κατὰ δύναμιν. qomodo mox κοινω-
νιστάς. (ita enim scribendum, non κοινω-
νιστάς) & cum Xyl. lucia peritorem intelligi. nam
κατὰ δύναμιν pro luciatore, qod Xyl. attumat dici,
exemplo carere existimo. κατὰ δύναμιν deiecit, pro-
sternere, de colluctantibus est frequentissimum: qes
ait Galen. in Hippocr. aphor. 3. αὐτὸ τὸ ἐξου-
σιάζει καὶ τὸ πᾶσι ἀπὸ τῆς τῶν διατρίβων ἐν
πομπῇ τῶν κατὰ δύναμιν ἰσχυρῶν. Eustath.
ad Hom. Il. l. v. 206. Τὸ κατὰ δύναμιν, ἢ ἀπὸ τῆς ἀντὶ
τῶν ἐδωκεν, ὅτι, ἔδωκεν. ἢ βασιλεὺς αὐτῶν, αὐτὰ κα-
τεπίσταν. ὅπου καὶ ὁ παλαιὸς κατὰ δύναμιν τὴν ἀντι-
παρῶν. itaque artem istorum Galenus idem lib. ad
Thrasibul. non tam γυμναστικῶν dici postulat, quam
κατὰ δύναμιν, sive, ut Lacones efferebant, κατὰ δύ-
ναμιν. qd & inquit in κατὰ δύναμιν ἰσχυρῶν καὶ
εὐσυνῆ. τὴν ἐν ταύτῃ τετραμυθίαν, καὶ ἰσχυ-
ριαν. in hoc studio enutritas, non validiores sese
dicunt esse, sed prosternendi peritiores. Atque ita re-
vera Spartani quidam auctore Plutarcho in apoth.
de antagōnistā suo, a qo in certamine superatus &
prostratus fuerat, dixisse fertur; ὅτι μὲν ἐν κρείσσων,
ἀλλὰ κατὰ δύναμιν. non est melior me aut for-
tior, sed deieciendi sive prosternendi peritior. Qd &
reflexisse Marcum illic, mihi probabile admodum
videtur: quasi dixerit, κατὰ δύναμιν περὶ σε ὅτι πῶς
vel, ἀλλ' ὅτι πῶς ὅτι; est aliquis te lucia peritior, sive
corporis robore viribusque validior? at te benignior,
aut modestior, &c. nē existat. hoc enim in te po-

litum est: illud non item. vel, hoc si minis exti-
terit, nihil est qd ea in re, aut ille superiorem te
esse sese gloriatur, aut ipse ab ullo superari te dedecus
ullum existimes. Qd Agelilaus aliquandō Persa-
rum regem magnum pradicanti, τί δ' ἐμὲ γὰρ μεί-
ζων ἐκείνῳ, εἰ μὴ καὶ διαμύστες; Plut. de se
laudand. qd contractius & λακωνικώτερον dici
poterat, τί μείζων, εἰ μὴ ἀμείνων; Plato ep. 4.

Ἀνδρεία μὲν γὰρ καὶ ταῖς καὶ ῥάμῃ δυνάμειν, δέ-
ξιν αὖ καὶ ἑτέρων ἐν πᾶσι ἀλυσία καὶ διαμύ-
στες, καὶ μεγαλοφροσύνη, καὶ τῇ ἀπὸ πάντων ταῦτα
εὐθυμοσύνη, εὐμαρῇ πῶς αὖ τῶν ἀντιπαικνῶν τα-
πεινὰ τιμᾶν, εὐκότως τῇ ἄλλαν διαφέρειν. ἀπὸ
τάτων δ' ὁ μέγιστος ἐστὶν ἀνὴρ. Nihil, opinor, ad
Marci mentem aperiendam accommodatius dici po-
tuit. Vide ad lib. 3. § 4. Epictet. enchir. c. 42.

Οὐτὶ οἱ λόγῳ ἀνθρώποι, ἐγὼ σε πᾶσι πάρεστις εἰ-
μι. ἐγὼ σε ἀρεὰ κρείσσων. ἐγὼ σε λογιώτερος. ἐγὼ
σε ἀρεὰ κρείσσων. ἐκείνῳ ὅ μᾶλλον σωματικῶς ἐγὼ
σε πᾶσι πάρεστις. ἢ ἐμὲ ἀρεὰ κῆσις πῶς οἷς κρεί-
σσων. ἐγὼ σε λογιώτερος. ἢ ἐμὲ ἀρεὰ λέξις πῶς οἷς
κρείσσων. οὐ δὲ γὰρ ὅτι κῆσις εἶ, ὅτι λέξις. Ge-
mina habes l. 5. § 5. & infr. § 66. Adnotave-
rat nescio quis ad periochar hujus caput verba hęc.
καὶ ἐστὶν ἀρετὴ ταῦτα, ἀλλὰ τῇ ἀνωτέρῳ τῇ ἀρετῇ
Πλατωνικῶν σωματικῶν. qod in contextum postea
cum irreplisset, nos denuo furcillavimus: cō magis,
quia etiam frivolum, falsum est, non alienum duntaxat.

Εὐτακτίτερος ἐπὶ τοῖς συμβαίνουσιν] Trans-
latum à re militari, in qd de eis usurpatur, qis qic-
quid obveniret, ordinem non turbant, qicquid fuerit
in junctum, citra tergiversationem aut qe imoniam
exequuntur. Xenophon. Cyri institut. lib. 1. Εὐ-
τακτίτερος καὶ εὐπειθέστερος ποιεῖ. Epictet. l. 3. c.
24. Ὁ ἀλῶς καὶ ἀγαθός, μεμνημένος, τίς τ' ὀδῇ,
καὶ πῶς ἐν ἐλπίδι, καὶ ὅπου τῇ γήρῃ, περὶ μόνῳ
τάτῳ ὀδῇ, πῶς τῶ αὐτῷ χάρεν ἐμπληρώσῃ ἐν-
τάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ.

§ 53. Ὅπου ἔργον] Vide l. 5. § 3, 14.

Κοινὴν δεοῖς καὶ ἀνθρώποις λόγον] Vide ad l.
3. § 4. συγγενὲς πᾶν τὸ λογικόν.
Ἀφελείας τυχεῖν] ita infr. § 74. ἀφελείας
περὶ τῆς καὶ εὐσυνῆ. Et l. 11. § 4. πεπινυῖα πει-
νωτικῶν; ὡς ἀφελήματα.

§ 54. Παύλαχθ καὶ δυνάμεις] Vide l. 3. §

45. Senec. Melcā, 2. 1.

Nusquam potest non esse virtutis locus.

Ἐπὶ σοὶ ἐστὶ] Vide ad l. 2. § 11. ἐπὶ αὐτῷ
τὸ πᾶν & l. 10. § 32.

τῇ παύσει συγκάσει] ita deinceps leg. καὶ τῇ
παύσει παντασί.

Θεοσιβῶς εὐμαρῶν] Vide ad l. 6. § 2, 32

& l. 10. § 21. Epictet. differ. lib. 3. c. 26. ὡς
ἐφίστοι καὶ ἐννοεῖ, ὅτι ἐὰν τῇ θεῷ περὶ κατὰ δύναμιν
ἐαυτὴν, διελθῇ ἀσθενῶς. πῶς λέγεις περὶ κα-
τατῆσαι ἢ ὅτι αὐτὸν ἐκείνῳ. θεῷ καὶ αὐτὸς θεῷ.

ὃ δ' αὖ ἐκείνῳ μὴ δέλη, ὅσο μὴδ' αὖτε δέλη.
Vide infra § 56. Sen. ep. 74. Placuit homini, quicquid Deo placuit.

Ἐμποιότεχνον] compositio duriuscula, sed gemina illi Epicteti differt. l. 2. c. 20. ἢ ἀεὶ σφαιλο-
τεχνον &c. Sunt autem compositiones istiusmodi apud Stoicos nimio quam familiares. Vide Epictet. l. 2. c. 5. ad l. 4. § 1.

§ 55. Τὸ ἐξῆς τῇ καλαστικῇ] Vide lib. 5. § 16. & supra § 53. ita l. 12. § 12. Τὸ ἐξῆς τῇ φύσει. Clem. Alex. Strom. l. 1. φύσει δ' αὖ κενονικὸς καὶ δικαίος ὁ θεὸς ἡμᾶς ἐδημιούργησεν.
Τὰς σωματικὰς πείσεις] Vide ad l. 3. § 6.

Ἡ νοεὶ ἐδέλει παρορτισθῆναι] Vide ad l. 2. § 2. ψυχῆς τῆς ἡγεμονικώτερης. Plut. adv. Epicur. & in ista principatum obtinet τὸ ἡγεμονικὸν κατ' ἐξοχὴν sic dictum. Ἀποπνύει τὸ κερδίον καὶ βέλαιότατον ὅτι ἐν ἡμῶν ἡπείδῳ ὑπὸ πνέοντι. Aristot. ethic. magn. l. 2. c. 6. Et Eudem. l. 5. c. 12. Ἀποπνύει ἂν ἐπὶ εἰ τοῦ χεῖρον ταύτης ὄν, κλειότερον αὐτῆς ἔσται. Idemque polir. l. 1. c. 4. Τὸ ζῶον ἀποπνύει σωφρονικὴν ψυχῆς καὶ σώματος ὄν τὸ μὲν ἀσχηρὸν δεῖ φύσει, τὸ δ' ἀρχαῖον. δεῖ δ' σκοπεῖν ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἐχέουσιν μάλλον τὸ φύσει, καὶ μὴ ἐν τοῖς διεφθαρμένοις. — ἐστὶ δ' ἐν ἀποπνύοντι ἐν ζῶον διαφθεῖται καὶ διαποπνύει ἀρχὴν καὶ πολιτικὴν. ἢ μὴ δ' ψυχὴ τὰ σώματα ἀσχεῖ, διαποπνύει ἀρχὴν. ὃ δ' ὅς τις τῆς ἀρέτης, πολιτικὴν καὶ βασιλικὴν. Salust. bell. Catilin. Nostra omnis vis in animo corpore sita est. animi imperio, corporis servitio magis utimur. Tertull. de bapt. c. 4. Spiritus dominatur, caro famulatur. Et Aug. homil. 37. Anima dominatur, caro servit: anima superior est, caro subiecta est. Recte itaque Hesych. in aetetic. c. 1. § 33. Μὴ ἀγνοεῖτω τίς κλειὴν καὶ ἀσχηρὸν ἢ φθαρτὴν πλὴν καὶ δέλη. Vide infra l. 10. § 38.

Τὸ μὲν λοιπὸν τῆς λογικῆς ἐνεργείας] Vide l. 5. § 16. & Epictet. differt. l. 2. c. 8.

Χριστικὴ πᾶσιν ἐκείνοις] Probat hinc mentis principatum Epictet. l. 2. c. 23. Vide ad l. 5. § 40. l. 10. § 39. Clemens Strom. l. 1. Ἐν μὲν γε ὅλοις, καὶ τοῖς μαχίμοις ζώοις, δὲ ἐμφύχων τε καὶ ἀψυχῶν, ψυχὴ τὸ πάντων δεῖ καὶ νῦν ἐν τοῖς τῆς ψυχῆς πάθεσιν, ὃν ἐμπραττέμεθα τῇ ἀρετῇ, λογισμὸς δὲ τὸ τεκνικόν.

Τὸ ἀπερρίπτωτον] Vide ad l. 3. § 9.

Ἐυδὲς ἀφανέτω] Vide ad l. 10. § 11, 12.

Ἐχει τὰ εἰωτὰ] ἀπείχει, forsan. quod est significantius, & Marco familiare. Vide ad lib. 4. § 49.

§ 56. Ὡς ἀποτεθνήκοι καὶ μέλει νῦν βελαιότα] Periochæ istius Senecæ meliorem interpretem frustra quaesiveris. Sic ille epist. 12. Sic ordinandus est dies omnis, tanquam cogat agmen, & consummet atque expleat vitam. Pacuvius quæ Syriam usu suam fecit, cum vino & illis funeris epulis sibi pa-

rentaverat, sic in cubiculo ferebatur à cæna, ut inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur, βελαιότα, βελαιότα. nullo non se die extulit. hoc quod ille ex mala conscientia faciebat, nos ex bona faciamus, & in somnum iuri, lati hilarēsq; dicamus, Vixi, & quæ dederat cursum fortuna peregi. crastinum si adjecerit Deus, lati recipiamus. ille beatissimus est & securus sui possessor, qui crastinum sine solitudine expectat. quisquis dixit, Vixi, quotidie ad lucrum surgit. Quod Flacc. l. 1. epist. 4.

Omnem crede diem tibi diluxisse supremum.

Grata superveniet, quæ non sperabitur hora.

Idem Sen. epist. 101. Sic formemus animum, tanquam ad extrema ventum sit. nihil differamus: quotidie cum vita paria faciamus. Martial. l. 4. ep. 54.

Si sapias, utaris totis, Coline, diebus:

Extremumque tibi semper adesse putes.

Eumolpus apud Petronium: Ego sic semper & ubique vixi, ut ultimam quamque lucem, tanquam non redituram consumerem. Vide ad l. 3. § 8.

Ἐκ τῆς ἀπορίας] idem quod lib. 6. § 41. ἐκ ἀπορίας. ex abundantia.

§ 57. Μόνον φιλεῖν] hoc est, quod Epictet. differt. l. 1. c. 1. ἀρετῆς τὸν δευτέρου. Vide ad l. 3. § 4. & l. 10. § 12. Vide & Democritum supra ad § 27.

Τὸ δ' ἀρμολόγητον] Vide ad l. 4. § 18. & l. 10. § 20. Epictet. l. 2. c. 7. Ἄλλο γὰρ πρὸς θεοῖς, ἢ τὸ ἀμεινον; ἄλλο ἐν τῷ ἀμεινον; ἢ τὸ πρὸς θεῷ δοκεῖν; & l. 4. c. 7. κρείττον' ὃ ὁ θεὸς θέλει, ἢ ὃ ἐγὼ. malè ista cum sequentibus commisit Xyl.

§ 58. Οἷς τὰ αὐτὰ σωθεύμεν] Ita solatur se Merope in Euripidis Cresphonte: (Plut. exhibet in Consol. ad Apollon.)

Τεθνήκοι παῖδες καὶ ἐμοὶ μόνῃ βροτῇ,

Οὐδ' ἀνδρὸς ἐσθλῆς. ἄλλα μὲν μὲναι

Τὸν αὐτὸν ἐξελύτταναι, ὡς ἐγὼ, βίον.

Orbata natis mortuis, spoliis viro,

Non sola ego hominum: mille sunt alia, quibus

Toleranda fuit hac vita, quæ nunc est mihi. Grot. Juvenal. Sat. 13.

— nec rara videmus

Quæ pateris: casus multis hic cognitus, ac jam Tritus, & è medio fortuna ductus acervo.

Itaque ut Menander:

Παρηγόρει τὰ κακὰ δὲ ἑτέρων κακῶν.

Solari alienis ex damnis velis tua.

Siquidem ut Senec. Troad. 4.

Ferre quam sortem patiuntur omnes, Nemo recusat.

Quem & vide ulterius id argumenti ibidem proelantem. Vide & ad l. 11. § 12. de Tragœdiarum usu. Facit huc Democriti techna illa, quæ Dario uxoris obitum impotentius simul ac obstinacius lugenti illufit. Spem faciebat regi posse se illam vitam restituere, si res ad id perficiendum necessariae suppeditarentur. re-

ἀποκρίσει τὸ πρῶτον, ὅταν ἡ ἐξουσία ἐπιπλά-
σῃ θύματα τῶ ἐξουσίαν ἐπιπλάσσει, ὡς περὶ τὸ πρῶ-
τον τῶ ἐξουσίαν ἐπιπλάσσει, vid. sup. ad § 23.

§ 61. Ἡ βιωτικὴ τῆ παιδαγωγικῆς ὁμοιότερα]
Artem vivendi luctatoriae magis quam saltatoriae si-
millem esse dicit, primò, quia hoc est in utraque illa
principale, cavere ne deiciaris, sed consistas jugi-
ter: cum in saltando, non tam de consistendo, quam
de gesticulando laboretur. Ità Apost. ad Ephes. c.
6. v. 11. πρὸς τὸ δουλεύειν ὑμᾶς ὁμοίως ὅτι ὅταν
ἡμῶν ἡ πάλιν, &c. Et mox: v. 12. ἵνα δουλεύετε
ἀντιπρῶτον ἐν τῇ ἡμετέρᾳ τῇ κυρίᾳ, καὶ ἀπαντα κα-
ταπερσομένης ὁμοίως. Vide sup. ad § 51. & Petr.
Fabr. agonist. l. 1. c. 11. deinde etiam, quia in sal-
tando stituculos & gesticulaciones omnes praemedi-
tatas apud se saltator habet, suoque in illis expri-
mendis exhibendisq; artificio simul & arbitrio uti-
tur. cum in lucta ad adversarii technas conatusq;
attendere atq; accommodare se is q; luctatur, necesse
habeat. q̄a ratione & τῇ καθόλου τῇ βιωτικῇ con-
sistat. Vide sup. ad § 38. alià autem ratione
saltatoria dissimilem fecit artem vivendi, lib. 1. §
1. & l. 12. § 9. ibi vide sis.

Ὅτι πρῶτον πρῶτον] q̄a ideo graviora videri
soleret, quia minus praevidiunt. siquidem praemoniti
praemoniti; qd̄ vulgò dicitur. Bern. in concion.
solenn. 33. & de divers. argum. 37. & praevisa
jacula minus feriunt. Gregor. Rom. in Evang.
hom. 35. Et contra, Ταχέως τὸ πρῶτον γινώσκω
καταρτίζω, καὶ πολλὰ παύει ἀδυναμία. Demosth.
Olynth. 1. & Thucyd. apud Theophylact. ep.
30. Δεῖται τὸ πρῶτον τὸ ἀντιπρῶτον καὶ ἀπερὶ τῆς
καταρτίζω, καὶ πρῶτον πρῶτον ἀδυναμία. Itaq; Se-
nec. ad Marc. c. 9. Necessè est magis corrumpimus,
q̄ qd̄ ex inopinato ferimus. q̄a multo ante praevisa
sunt, longiusq; incognita. hic nos error decipit,
hic effraenat, dum patimur, q̄a nunquam pati nos
posse praevidimus. auferit vim praesentibus malis, q̄
futura prospexit. & ep. 76. Praecogitati mali mol-
lis ictus venit. Et de tranq. cap. 11. Si non quicquid
fieri potest, pro futuro habes, das in te vires rebus
adversis, q̄as infregit, q̄isq; prior vidit. Et ad Helv.
c. 5. Illis gravis est fortuna, q̄ibus est repentina.
facile eam sustinere potest, q̄i semper expectat. nam
& hostium adventus eos prostermit, q̄os inopinatus
occupavit. at q̄i futuro se bello ante bellum parave-
runt, compositi & adaptati, primum, q̄i tumultuosissi-
mus est, ictum facile excipiunt. Gregor. item in
Job. l. 13. c. 8. Improvidi dum mala q̄a ventura
sunt, praevidere nesciunt, tantò eis graviora sunt, quantò
ab eis inopinata tolerantur. firmis autem mentibus re-
pentè adversa non veniunt, q̄ia priusquam veniant,
praevidentur. Vide ad § 68. & l. 4. § 46.

§ 62. Ἀκρίτως πλάσσει] Etiam leges veniam
concedunt, ex involuntaria & necessitate delinquenti,
ut Tertullian. apolog. c. 45. Συγγνωμὸν γὰρ ὅτι

τὸ ἀκρίτως. Cleon. apud Thucyd. l. 3. Et Athe-
nienles in purgatione sui apud eundem l. 4. Πλὴν
δ' εἰς τὸ πρῶτον καὶ δευτέρῳ πρῶτον καὶ δευτέρῳ
σύγγνωμὸν π γινώσκω καὶ πρῶτον τὸ δεῦ. καὶ γὰρ ὅτι
ἀκρίτως ἀμαρτημάτων καταρτίζω τὸ πρῶτον βαρύνω,
παρρησιάζω τε ὅτι τοῖς μὴ ἀνδράσι καλοῖς ὀνο-
μασθῆναι, καὶ ὅτι ἐπὶ τοῖς ὅτι συμφορῶν π πολυ-
στοι. Demosth. pro coron. Ἀδίκει τις ἐκόν; ὅρα
καὶ πρῶτον κατ' αὐτὸν. ἐξήμαρτε τις ἄκων; συγ-
γνώμην ἀπὸ τῆς πρῶτης τάττω. Maxim. Tyr. dis-
sert. 41. Ἐλεῖται τὸ ἀκρίτως. μισοῖται τὸ ἐκόν.
Aristoteles ipse ethic. Nicom. lib. 3. c. 1. ἐν μὲν
τοῖς ἐκόντοις ἐπαινοὶ καὶ φόροι γίνονται ἐν τῇ
ἀκρίτως συγγνώμῃ, ἐπὶ δὲ τῇ ἐκόντῃ. & lib. 5.
c. 8. Ἀδίκει μὲν καὶ δικαιοπραγεῖ, ὅταν ἐκόν τις
πράττει. ὅταν δ' ἄκων, ὅτε ἀδίκει, ὅτε δικαιοπρα-
γεῖ. ἀδικημα γὰρ καὶ δικαιοπραγία. δύνανται τῷ
ἐκόντῃ καὶ ἀκόντῃ. ὅταν γὰρ ἐκόντος ἢ, φέρεται. ἄμα
γὰρ καὶ ἀδικημα τότε ὅταν ὅτε ἀδίκων π ἐκόντῃ μὲν,
ἀδικημα γὰρ ὅτε μὲν, ὅταν μὲν τὸ ἐκόντος πρῶτον. e-
dem habet & ethic. Eudem. l. 4. c. 6. Verum cum
in istis ἀκρίτως vel ignorantia semper vel vis aliqua
intercedat: ignorantiam q̄am facti vocant, intelli-
git Aristoteles; juris sive officii, vel veritatis saltem
dogmatumq; in q̄ibus illud fundatur, Marcus no-
tetur. parique modo ille vim eam intelligit, q̄a à
principio externo insertur, ὡς περὶ εἰς ἑτέρας τις λα-
βὼν τῷ χεῖρῃ τὸ δένδρον πρῶτον ἑτέρον. iste eam,
q̄a ab interno proficiscitur ac profluit. Vide l. 8.
§ 14. & l. 10. § 30. & l. 11. § 18. Clemens
autem Strom. l. 1. c. 1. ὅτε γὰρ οἱ ἐπαινοὶ, ὅτε οἱ φόροι,
ἔσθ' αἱ πρῶται, ἔσθ' αἱ καλῶς, δύνανται, μὴ τῇ συγ-
γνώμῃ ἐκόντος πρῶτον ἑτέρον τις ὁμοίως καὶ ἀπορρίπτει,
ἀλλ' ἀκρίτως τις καλῶς ὅταν. ἐπὶ γὰρ ἀμαρτη-
μάτων πρῶτον καὶ ὅταν κατὰ τὴν ἀμαρτηματι-
κὴν ἀκρίτως ἔσθ' ὅτε κατὰ, ὅτε ἀκρίτως καὶ ἀμα-
ρτίας ὅταν ἀμαρτημάτων ἀκρίτως, ἐκόντος αἱ καλῶ-
ς. καὶ γὰρ τὸ πρῶτον ἀκρίτως ἀλλ' ὅταν δὲ
ἐκόντος τις καὶ δὲ ἀκρίτως πρῶτον, ἀπορρίπτει τῷ
πρῶτον. ὅτε δὲ καὶ τῆς καλῶς ἀκρίτως ὅταν. ὅτε ἀκρί-
τως τις καλῶς, τῇ γὰρ ἀπὸ αὐτῶν ἡδονῇ συναπαρτι-
νῶν, ἀραδὸν ἀπορρίπτει ἀκρίτως ἡδονῇ. ὅταν ὅταν
ἐκόντος, τὸ ἀπὸ ἀκρίτως τῆς τε ἀκρίτως, τῆς τε
ἀκρίτως τῆς καλῶς καὶ ἀκρίτως, καὶ πρῶτον τῶν
τῶ μὴ συγγνωμῇ τῆς ἀπὸ ἀκρίτως ἐκόντος ἐαν-
ταστίας, ἀπορρίπτει ἐκόντος. Ità & peccatum aliquo
modo nevitq;am voluntarium facit, nec peccantem
tamen ideo poenae merito liberat: quia nimirum non
est ἀκρίτως ἀκρίτως, sed κατὰ π tantum, q̄atenus
corrumpitur iudicium. ὅταν γὰρ πρῶτον καὶ ὅταν ἐκ
τῆς ἀκρίτως ἐκόντος ἐκόντος, ut Marcus loquitur
l. 12. § 3.

Ὅτι ἐπιμνηστικὸς δένδρον] neque testimonio
egebis, opus habebis, interpret uterq; malim, neque
testimonium, id est, approbationem, ab illis petes. ratio
annexa, ab eorum dispositione interiore, huc trahit.

Ἐπὶ βλάπτων] suspensa relinquitur, prout exhibetur, oratio, cum desit verbum ad quod conditionalis se recipiat. leg. ergo (opinor) εἰς βλάπτων. nam εἰς βλάπτων, minus placet. quod tamen lectione recepta tolerabilius esset. vel εἰς βλάπτεις, participium in verbum transmutando. sed prius illud aridet magis.

§ 63. Πᾶσι ψυχῇ] Platonis esse Epictetus monet, à quo etiam laudatur, *dissert. l. 1. c. 28.* & l. 2. c. 22. Ex ejusdem *Protagora* sumptum annotat Xyl. ubi tamen non comparat. Quae ibi Plato, ad l. 11. § 18. dabimus. Ceterum in *Sophist.* statuit πᾶσιν ἀνέστον ἀμαθίαν εἶναι. Astipulari videtur pervulgatum illud, Nemo vult falli. Epictet. *dissert. lib. 4. c. 1.* τίς θέλει ζῆν ἐξαπατημένον, ἀεσπίντων; Avg. de verb. Ap. serm. 30. Quis est, qui velit decipi? da mihi hominem religiosum; non vult fallere: da impium, sacrilegum; fallere vult, falli non vult. nolunt fallere boni; falli autem nec boni volunt, nec mali. Idemque *Enchir. c. 17.* Usque adeo rationalis natura refugit falsitatem, & quantum potest devitat errorem, ut falli nolint etiam quicunque amant fallere. Verum queri potest, quomodo verum hoc sit, nullam animam veri notitiā sponte destitui: cum Petrus Apostol. de impiis ac flagitiosis quibusdam dicat, λατρεύει γὰρ αὐτοὺς τὸ τοῦ δειλοῦτος. Ista illos veritas volentes fugit. scilicet, quod Bernard. de gradib. humil. 2. ut liberius peccent, libenter ignorant. Et, quod Tertull. *apolog. c. 1.* Non libet rectius suspicari; non libet propius experiri. malunt nescire, quia jam oderunt. nolunt scire pro certo, quod se nescire pro certo sciunt. ideo & credunt quae non probantur; & nolunt ingiri, ne probentur non esse, quae malunt credidisse. Verum quod in schola dicitur, neminem bonum quia bonum odisse, ita verum quia verum nemo aversatur; etiam si alia ratione, quatenus nimis sibi minus illud expedire arbitrat, aut affectibus ipsius adversari videtur, hanc libenter eidem assentiatur. Vide Thom. *sum. part. 1. 2. q. 29. art. 5.* Ceterum in Platonis sententiam descendere videtur Clemens Alex. loco superius ad § 62. indicato. Τὸ μὲν ἐφευδῶς τῆς ἀληθείας, κακὸν ὄν· τὸ δὲ ἀληθεύειν καὶ τὰ ὄντα δεξιᾶν, ἀμαθὸν· τὸ δὲ ἀμαθῶν ἀκυσίως μὴ σέβον· διανοοῦντες γέρονται δὲ ὅμως, ἢ ἀλαπέντες, ἢ νοηδέντες, ἢ βιαθέντες, καὶ μὴ πεισθέντες. ὁ δὲ δὴ πεισθῶς ἐὼν ἡδὴ παραγαλίσσεται· κλέπτειται δὲ ὁ μεταπεισθείς· ἐκλαδύμενος ὅπῃ μὴ ὁ χρεῖν, ἀλλ' ὅ δὲ λόγος ἐξαπείμωτος λαμβάνει· βιάσεται τε πολλὰ καὶ ὀδυῖν τε καὶ ἀλγυῖαν, φιλονεικία τε αὐτὸ καὶ θυμὸς, καὶ τὸ δεξιᾶσαι· καὶ ἐπὶ πᾶσι γονυθῶνται, οἱ ἥτοι ὅς ἡδονῆς κληιδέντες, ἢ ἀπὸ οὐδὲν δεινότες. Sed rem ipsam quod attinet nihil à nostris alienum habet.

Οὕτως ἔν καὶ ἀπραγμοσύνης] nemo, inquit, sponte privatur, aut veritate, aut virtute, quod idem habet

& l. 11. § 17. In hunc sensum conceptus est senarius ille, quem adducit, & simul etiam in hac parte refellit Aristoteles *ethic. l. 3. c. 5.*

Οὐδεὶς ἐκὼν πονηρὸς, ἐδ' ἀκὼν μάκαρ.

Nolens beatus nemo, nec sponte est malus.

nec aliter intellexisse philosophum docent, quae subiungit statim: "Εοικὸς τὸ μὲν εἶδεναι, τὸ δὲ ἀλγεῖν. μακάριον μὲν γὰρ εἶναι ἀκὼν· ἢ δὲ μοχθηρὰ ἐκαστον. Proinde accentum retrahere, quod τὸ πονηρὸς

illud τὸ ἐμπόνη καὶ ἀδελὸς significationem obtineat, ut vir doctissimus in excerptis postulat, praeferentem prorsus auctoris forsitan, praeter sensum proculdubio citantis existat. ut ne adjiciam, non desse, quod pro mero Grammaticorum nugamento habeant illud de significatione ab accentu retracto immutata, cum translationem accentus eandem in aliis iidem vocabulis ab Atticis usurpari animadvertant, citra ullam significatus immutationem. Vide Eustath. ad *Iliad. β.* & H. Steph. de *dialect. c. 25.*

20 Nec alio sensu Hercules apud Epicharmum ab Eustratio citatum per furorem à se gesta excusans inducitur, his verbis,

Ἀλλὰ μὲν ἐγὼν ἀναγκαῖος τὰδε πάντα ποίω.

Οἱμαι δ' ὅς ἐστις ἐκὼν πονηρὸς, ἐδ' ἀπὸ ἐχέον.

Hac ego ex necessitate facio quae facio omnia:

Quippe, ut credo, sponte pravus nemo, aut calamitosus est.

Vide *supr. ad § 61.* & ad l. 4. § 6. Sed & in eandem sententiam citra ambiguitatem omnem disertissime Plato ipse in *Timaeo*; ubi cum statuisset, primum τὰ αἰεὶ ψυχῇ νοήματα διὰ σώματος ἐξῆν γίνεσθαι, deinde νόσον ψυχῆς, ἀνοίαν εἶναι τὸ ἀνοίας διὰ γένναι, μανίαν καὶ ἀμαθίαν subiungit; ὁ νόσους καὶ ἀρετὰς ἔχον· ἀπὸ τῆς σώματος τὴν ψυχῇ, ὅς ὡς νόσους, ἀλλ' ὡς ἐκὼν κακὸς, κακὸς δεξιᾶσται. Et mox: Καὶ γὰρ δὴ πάντα ὅπου ἡδονῶν ἀκρεγία καὶ ὄνειδος, ὡς ἐκόντων λέγεται τῇ κακῶν, καὶ ὅς ὡς ἐνεσίλειται. κακὸς μὲν γὰρ ἐκὼν εἶναι. διὰ δὲ πονηρῶν εἶναι πᾶσι τὰ σώματος καὶ ἀπαίδων· περὶ δὲ κακὸς γίνεται κακὸς· παντὶ δὲ ταῦτα ἐχέοντα, καὶ ἀκοντι περὶ γίνεσθαι. ita restituit H. Stephan. quod perperam κακὸν π

antè legebatur. cui βελαντιῶν do ego Galenum in *dissertatione*, quae probare contendit, animam sequi temperaturam corporis c. 6. lectionem eandem exhibentem: huic autem lectionis genuinae assertae gratiam mutuam rependunt Platonis codices; ex quibus pro ἐχόντων; ἐκόντων apud Galenum reponendum. Verum Aristoteli contra Stoicos & Platonem ipsum suffragatur, Platonis licet ipse, Maximus Tyr. *dissert. 41.* νόσος ψυχῆς μοχθηρὰ νόσος σώματος δυσυχία. ἐκαστον ἢ μοχθηρὰ ἀνέστον ἢ δυσυχία.

§ 64. Οὐκ ἀρεδὸν] Vide ad l. 2. § 1, & l. 4. § 8. Hesiodi *oper. l. 2. v. 309.* à Socrate laudatus apud Xenoph. *memorab. l. 1.*

Ερζον

vinaci statu perditus atque pernox, à summo luci ortu ad solem alterum orientem, inconnivens, immobilis, iisdem in vestigiis, & ore atque oculis eundem in locum directis cogitabundus, tanquam quodam secusu mentis atque animi facto à corpore. Verum de bello ad Potidæam quod narratur, Athenæus l. 5. in dubium revocat. Cæterum quod Marcus hic attingit, de excubiis in Pago (Marrion forsan) frequentius habitis Cas. intelligit.

Τὸν Σαλαμίνιον κελδεῖς ἄγειν] Salaminus iste Leo dicebatur (neque enim, quod interpretes sensisse videntur, Salaminus illi nomen fuerat) homo locupletissimus, ad quem comprehendendum, quod morte afficeretur, nulla iusta de causa, Socrati unâ cum quatuor aliis in mandatis dederant triginta tyranni, penes quos summa rerum tunc Athenis residebat. Verum is illorum iustis obtemperare recusabat. Meminere Plato in *apolog.* & *epist.* 7. Alcibiades *Axiob.* Laërt. l. 2. Epictet. l. 3. §. 26. & l. 4. c. 7.

Εν ταῖς ὁδοῖς ἐρευνῶντο] Alludit ad Aristophanem illum de Socrate in *Nubib.*

"Ὅτι βρενθῶναι ἐν ταῖς ὁδοῖς, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ.

Fastuosus per vias vadit, oculos circumferens. quod & Plato in *sympos.* respexit, ubi Socratis incessum, fugientibus sociis post pugnam Potidææ commissam, describens, Ἐμοὶ γὰρ, inquit, ἐδίδει, ὡς Ἀεισώρες, τὸ σὸν δὴ σῶμα καὶ ἐκεῖ διαπορεύεσθαι, ὡς καὶ ἐν δὲ δὲ, βρενθῶντος καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. quod ridet etiam exagitâque Mallurius apud Athen. l. 5. βρενθῶντος, ὡς ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. Helych. & βρενθῶντος, ὡς ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. Zonaras *annal.* tom. 3. in Michaele; Ὁ μὲν ἐν ταῖς ὁδοῖς, ὡς ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. Michaele; τὸν δὲ ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c.

Παεὶ δὲ καὶ μάλας ἀντὶς ἐπιτίθετε] leg. ἀπὸ τῆς. quod & interpretes viderunt. neque enim hoc ab adversariis objectum Socrati, etiam si animi magni excelsique specimen dare quibusdam videatur, Marcus tanquam verum admittere, ac non confictum potius, credi voluit. incessum scilicet gravem & τὸ περὶ τὸν ἢ, de quo noster *supr.* § 60. factum nescio quem interpretabantur illi.

Ἀρκεῖς τῶν δὲ ἢ] Hoc enim profitebatur Socrates in *Platon. apolog.* Ἐμοὶ μὲν θανάτου μέλει ἔσθ' ὅππῃ τῷ δὲ μὲν ἀδίκον μὲν ἀνόσιον ἐρεῖξας, τότε δὲ τὸ πᾶν μέλει. Vide *suprà* § 20.

Μῆτε γὰρ ἀπονεμομένη] & hoc idem de se *ibid.* γὰρ ἐπιτίθεσθαι καὶ τὸ δὲ καὶ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. Et mox: Κινδυνεύει γὰρ μοι τὸ ἐνυμνεῖν σῶμα, ὡς ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c. Et rursus: Οὐδὲ τὰ ἐμὰ νῦν ἀπὸ τῶν αὐτομάτων γέρονται ἀλλὰ μοι δὴ δὲ τῶν, ὅππῃ τῶν καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, ἢ ἢ, καὶ τὰ ἐρηθμὰ παρὰ δὲ δὲ, &c.

ἢν μοι. denique Criton. Ἐπὶ ταύτῃ τοῖς θεοῖς εἶλον, ταύτῃ ἢ ἢ, quod laudat Epictet. *enchir.* c. ult. & *disser.* l. 1. c. 4.

§ 67. Ἡ οὖτος ἐχ' ἕως συνεκέρχασε τὸ συγκριματὶ] deesse aliquid in quod transeat illud τὸ συνεκέρχασε, clarius est quam ut monitu opus sit. Xyl. videtur legisse, ἐχ' ἕως συνεκέρχασε τὸ συγκριματὶ, vel τὸ συγκριματὶ. quum vertit non ita consulit omnia. Ego suspicor pronomen τὸ intercidisse, cum syllaba σε continenter iteratum occurreret, ut scriptum fuerit, ἐχ' ἕως συνεκέρχασε τὸ συγκριματὶ. non ita τὸ, id est, mentem tuam, natura corporis tui compagini commiscuit. Aristophanes *Pluto.* 4. 3.

"Οὕτω πολυφόρος συγκριματὶ δέχεται.

Mali tam facto sum commissus demoni.

Hoc si cui minus arriserit, alteram habeat conjecturam; cohaesisse cum priore periocham istam, & sic fuisse conceptam; [ὅ] ἢ οὖτος ἐχ' ἕως συνεκέρχασε. quam (mentem scilicet: ἢ, quod superiora clauserat) natura, &c. Cæterum D. Salmastii (qui nec prius illud improbat) si conjecturam alteram adjecterim, ut τὸ συγκριματὶ, vel τὸ σε συγκριματὶ, legatur, ea religis illis, opinor, præferenda videbitur. pro salvia sua quisque censeat. Tertull. *de resurrectione carn.* c. 7. Animam Deus inseruit & immisit carnis tantâ quidem concretione, ut incertum haberi possit, utrumne caro animam, an carnem anima circumferat; utrumne anima caro, an anima appareat carni. Sed & magis animam inveni atque dominari credendum est, ut magis Deo proximam. Vide l. 10. § 24. & 36. συνεκέρχασε καὶ συνεκέρχασε.

Καὶ ὡς μὲν ἐν γυναιδὶ καὶ] De Democrito Laërt. l. 9. ex Demetrii agnitionis: Δικὰ δὲ καὶ Ἀθλῶν ἐλθεῖν, καὶ μὴ σπασθῆναι γυναιδὶ καὶ, ὅς τις καὶ ἀφρονῶν καὶ εἰδέναι μὴ Σωκράτην, ἀφρονῶν δὲ ὡς αὐτὸν. ἢ δὲ τὸν γὰρ (ἐστὶν) εἰς Ἀθλῶν καὶ ἐπὶ με ἐν γυναικί. de Socrate Epictet. l. 4. c. 8. & l. 3. c. 23. "Οὕτως ἐλάνθανε παρὰ τῶν πλείονος Σωκράτους καὶ ἤρχετο τῶν αὐτῶν ἀξιώσεων φιλοσόφους συνεκέρχασε. Et Senec. *ep.* 79. Quamdiu videbatur furere Democritus? vix recepit Socratem fama. quamdiu Catonem civitas ignoravit? respuit: nec intellexit, nisi cum perdidit. De Epicuro idem; Vides Epicurum quāto opere non tantum eruditiores, sed hæc quoque imperitorum turba miretur? hic ignotus ipsis Athenis fuit. circa quos delituerat. multis itaque jam annis Metrodoro suo superstes, in quadam epistola ait, nihil sibi & Metrodoro inter bona tanta nocuisse, quod ipsos illa nobilis Græcia non ignotos solum habuisset sed panem inauditos. De Sarapione incertus auctor, (Damascius, opinor, qui Ilidori vitam conscripsit) apud Svidam: Ἰστὶν ἐπιτίθετο εἶλον ὁ Ἰσίδωρος τὴν λαδόντα πάντας ἀνθρώπους ἐπὶ εὐσεβείᾳ τε καὶ εὐνοίᾳ φιλοσοφία, πλὴν αὐτὸς τὰ Ἰσίδωρος. τοσούτων δὲ τῶν ἀνδρῶν περὶ τὸ ἀληθὲς τῶν τε καὶ λόγων, τότε ἐν παροιμίᾳ λέγεσθαι εἰσὶν.

movent, quia attonitos habent. nemo nostrum quid veri esset, excussit, sed metum alter alteri tradidit. nemo ausus est ad id quod perturbatur accedere, et naturam ac bonum timoris sui nosse. itaque res falsa et inanis habet adhuc fidem, quia non coarguitur. Et ep. 104.

Terribiles visu forma, letumque laborum: egregie Virgilius noster, non re dixit terribiles esse, sed visu. id est, videri, non esse. quid in istis est tam formidabile, quam fama vulgavit? quid est, cur timeat 10 laborem vir, mortem homo? Vide ad l. 2. § 12. & lib. 4. § 3.

Σὲ ἐξήτῳ] Senec. epist. 64. de Sextio: In quacunque positione mentis sum, cum lego hunc, libet omnes casus provocare, libet exclamare: Quid cessas fortuna? congregere. paratum vides. illius animum induo, qui querit ubi se experiatur, ubi virtutem suam ostendat:

Spumantemque dari pecora inter inertia votis

Optat aprum, aut fulvum descendere monte leonem. 20 libet aliquid habere quod vincam, cuius patientiam exercear. Idem de provid. c. 3. Ignominiam iudicat gladiator cum inferiore componi: et scit cum sine gloria vinci, qui sine periculo vincitur. pudet congregi cum homine vinci parato. alium circumspicit, cum quo conferre possit manum. Et c. 4. Opus est ad notitiam sui experimentum. quid quisque possit, nisi tentando non didicit. itaque quidam ultro se cessantibus malis obtulerunt, et virtuti itura in obscurum occasionem, per quam enitesceret, quaesierunt. gaudent aliquando 30 magni viri rebus adversis, non aliter quam fortes milites bellis. ego Mirmillonem sub C. Casare de raritate munerum audivi querentem: Quid bella, inquit, atas perit! avida est periculi virtus, et quod tendat, non quid passura sit, cogitat. Epictet. l. 1. c. 29. Κληθέντι εἰς τινα ποιῶντι πρῶτα πρὸς εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἐλήλυθεν ὁ κμερὸς τὸ ἐπιδείξαι, εἰ πεπρωμένω. νέω, γὰρ ἀπὸ χολῆς ἀπὸν εἰς πείρασιν, ὁμοίως. ὅτι τὸ μεμελετηκότι συλλογισμὸς ἀναλύνει καὶ πρὸς εὐλογον αὐτὸν περτείνει, λέγει, μᾶλλον μοι πεπρωμένον κομίζω περτείνετε, ἵνα γυμνασθῶ. καὶ εἰ ἀδελφὴ τὸν κέως νεανίσκος δυσαρτέειν ἔβαλεί με, φησὶν. ἔτις ὅτιν ἐνυπνὸς νέω, ὁ ὠδίνων αὐτὸς ἐπ' εὐνῆς, καὶ λέγων, Ἐμοὶ νῦν πείρασιν μὴ ἐρχέσθαι ποιῶντι, ὅτι τὸ ἐλήλυθεν: ἐμὲ νῦν κατὰ τὴν εἰσὶναι κατὰ μὲρον ἐν γυναικὶ, διωκόμενον σεφάνασθαι. Ὀλύμπια: πότε τις ἐμοὶ κατὰ μελέει τοῦτον ἀγῶνα; ὅπως ἔχειν εἶδει πάντας ὑμᾶς. ἀλλ' ἐπ' αὐτὸν τοῖς Καίσαρ μονομαχίαις, εἰσὶν πινες, οἱ ἀγανακτῶντες, ὅτι εἰδὲς αὐτὸν περτείνει, ὅτι ἐλθόνει, καὶ εὐχονται τὸ δεῖν, καὶ περτείνεσθαι τοῖς ἐπιτόποις, δεινὸν μοι μονομαχίαις: ἐξ ὑμῶν δ' εἰδὲς φωνήσεται τοῖς τῶν; Atque Diogenes, cum in calus quidam adversos incidisset, Euge, inquit, si puerum, 50 ὅτι με ἀρρένας περτείνεις. Stob. tom. 2. tit. 106. Ἰλιν ἀρετῆς] Vide l. 4. § 1. & supr. § 58.

Ita Gregor. Naz. epist. 57. Ἰλιν ἀρετῆς ποιεῖσθαι τὸν ἀδελφόν. Idemque orat. 28. Ἰλιν ἀρετῆς ποιεῖσθαι τὸν ἀδελφόν.

Scilicet adversis probitas exercita rebus,

Tristi materiam tempore laudis habet.

Naso trist. l. 5. el. 5. laudis: quia virtutis, cui laus debita.

Θεῶν ἢ ἀνδρῶν πρὸς ἐξομεῖσθαι] Qin & ad utroque hosce spectat, aut spectare debet, quicquid molimur, 10 Marco ipso assertore, l. 3. § 13.

Οὐτὲ γὰρ ὅν] Senec. epist. 77. de viro sapiente. Vanas humanarum mentium formidines securus audit, et dicit,

— non ulla laborum,

O virgo, nova mihi facies inopinave surgit.

Omnia praecepi, atque animo mecum ante peregi.

(Aeneas apud Virgil. Aen. l. 6.)

tu bodie ista denunciast: ego semper denunciavi mihi, et hominem paravi ad humana. at stultis et fortunae credentibus omnis videtur nova rerum et inopinata facies. magna autem pars est apud imperitos mali, novitas. Idem ep. 91. Tota ante oculos sortis humanae conditio ponatur. nec quantum frequenter evenit, sed quantum plurimum potest evenire, praesumamus animo, si nolumus opprimi, nec ullis iniuriis, velut novis obstupescere. Vide supr. § 61.

Οὐτὲ δὲ μετὰ χεῖρας] Senec. ep. 104. Nihil illi videtur grave, nihil asperum, quod virum incurvet. Vide supr. ad § 2.

§ 69. Ἡ τελειότης] Vide lib. 3. § 7 & l. 5. § 31.

Πᾶσαν ἡμέραν ὡς τελευτῶν] Muson. apud Stob. tom. 2. tit. 1. Οὐκ ἐστὶ τὸν ἐνεσθῆναι ἡμέραν καλῶς βιώναι, καὶ περτείνεσθαι αὐτὸν, ὡς ἐστὶν τὸν βιώναι. Vide ad lib. 2. § 11. & supr. § 29, 56.

Μῆτε σφύζειν, μήτε νερῶν] antithesis observanda. Vide supr. § 43, ambigi tamen potest, an eodem istic, quod illic, sensu usurpetur τὸ σφύζειν. Svid. σφύζειν, ἐπείγειν. potest autem torpori, five stupori opponi cum trepidatio. (nam & istam ille tollit) tum & motus concitatio, five incitatio quavis, constabit satis alterutra significatio; nec utram sumptis, multum refert. Vide l. 1. § 15. Gregor. Naz. οὐδὲ εὐταξίας. Μῆτε νωθεῖς ὁμῶς περὶ τὸ καλόν, μήποτε νωθῶσιν. νωθεῖα γὰρ ὕπνος σύζυγος: μήτε διαπυρεῖσιν ἀλογίᾳ, ἵνα μὴ ἐκφερώμεθα. ἐν γὰρ πᾶσι πάντως, ἢ κέντρων δεινῶν διὰ τὸν νωθεῖαν, ἢ κνημίζοντων διὰ τὸν θερμότητα. ἀμφοτέρων γὰρ, ὅσον χεῖρσι μὲν βαλόντες, τῆς μὲν τὸ σφύζειν, τῆς δὲ τὸν ὄγκον, τῆς δὲ τὸ βεβρῶν διαφύγων, τῆς μὲν τὸν ὄγκον, τῆς δὲ τὸ σφύζειν. ἵνα μήτε τὸ ἐνλείποντι ὁμῶς ἀκαρπῆς, μήτε τὸ περτείνοντι κινδυνεύοντι. ὁμοίως γὰρ ἀρχὴ καὶ νωθεῖας ἀκαρπῆς, καὶ θερμότης ἀπαι- 50 δεινῶν.

40 mentem universi, cum ad ista producenda ac con-
stituenda peculiari motu processisset, de futura dis-
positione atque ordinatione legem nullam tulisse, sed
temerè ferenda casui fortuito permisisse. disposuit
ergò. hæc genuina Marci mens. nec aliud quicquam
evincunt loca ad lectionis mutaræ firmamentum ad-
ducta ex l. 6. § 9. & l. 9. § 26. edit. *Cas. l. 6.*
§ 44. & l. 9. § 28. distinctionis nostræ. liquidem
priori loco τὴ κοινῇ, non τὰ λογικῇ, ea esse dicen-
tur, ὅτι οἱ θεοὶ μάλιστα θεωροῦνται, atque istis κατ'
50 ἐπακολούθησαν συμβαίνει cætera. posteriore verò
nuda ponitur distributio illa, ἵστοι ἐφ' ἑκάστῃ
ὁρμῇ τὴ δὲ ὅλη διάκρισις ἢ ἀπὸς ἁρμυσις, τὰ δὲ
λοιπὰ κατ' ἐπακολούθησαν. Sicut l. 6. § 35.
de ratione præditi nè γὰρ quidem. Ità Marcus pro
concesso sumit mentem universi, si ad primam
certam constitutionem ratione ac consilio quodam
destina-

Ἄνευ δὲ τοῦ, ἐν ᾧ ἀρεαῖς; Senec. de clem. l. i.
c. 4. Animus recipiū. tu es illa corpus tuum. vides,
ut puto, qām necessaria clementia sit. tibi enim parcs,
cūm videris alteri parcere. Avlon. grat. act. 2. Quā-
tūm hunc gradum novi beneficii tui, Auguste, consti-
tuis, deferre tibi ipsi, qd̄ alter ornetur. Cassiodor.

destinato accesserat, ita cuncta disposuisse ut à primis illis cavillis succedentia quæque necessaria quadam consecutione profluerent. quod & illic monitum voluit. Vide & lib. 10. § 6. Senec. de beneficiis lib. 6. cap. 23. In prima illa con-

stitutione, cum universa disponent, etiam nostra viderunt, rationemque hominis habuerunt. — etiam si potiora illis sunt, in quæ oriuntur, nos tamen in maiora ituri juvant. de syderibus loquitur.

Ad Librum VIII.

§ 1. Οἷον φιλοσοφίας ὡν] Epictet. lib. 2. c. 9. ὡς ἐστὶ τὴν τῶ ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶσαι διωκόμενοι, περιλαμβανόμεναι τὴν τῶ φιλοσοφίας, τιλικήν το αἰτίαν, ὅθεν πρὸς δὲ καὶ λήξας ἔραυ μὴ διωκόμενοι, πρὸς τῶ αἰαντος λήξον βασιλεὺς ἡδέων. Quem eundem vide & l. 3. c. 21.

Αἰταγωνίζεσθαι ὃ καὶ ἡ ἀντίδοσις] Repugnat res ipsa: ipsum vitæ tuæ institutum opinioni isti, quam de te habes tanquam qui philosophus sis, adversatur, falsique te redarguit. vel quia aliis negotiis districtus totus teneris, nec huic studio torum te sedulo iugiterque dedisti, vel etiam quia affectibus etiamnum indulgere deprehenderis, eoque à vero mentis animique cultu abesse te quam longissime prodixit. Senec. epist. 59. Exiguam temporis impendisse philosophiæ, satis abunde occupatis fuit. leviter tam magnæ rei insitimus. quemadmodum autem potest aliquid, quantum satis sit, adversus vitia discere, qui quantum à vitia vacat, discit? Atqui, non cum vacaveris, philosophandam esse, omnia alia negligenda, ut bene assideamus, cui nullum temporis satis magnam esse, etiam si à pietate usque ad longissimam humanæ ævi terminum vita protrahatur. Idem epist. 72. Galenus de affect. dignosc. c. 3. cuidam ἀναμαρτυρῶν se se optinanti. Ἀλλὰ σὺ γὰρ τὴν παραπλήσιον ἐξέλιπες καὶ ἂν ποτε γένοιτο, ὅσα γὰρ οἱ δὲ ὅλα τὰ βίᾳ ἀπάσθεναι ἀσκήσασθαι, ὃ περὶ οὐκ αὐτὴν τελείως αὐτὴν ἐργάζεσθαι, καὶ δὴ σὺ μάλιστα οὐ μὴν ἐπὶ ἀσκήσεως σου. Et c. 4. Δεῖται γὰρ ἀσκήσεως ἕως ἡμεῶν γένεσθαι ὅλα τὰ βίᾳ, ὡς τὸ γένεσθαι τέλει ἀνὴρ. Vide Epictetum enchir. c. 35, & 36. (ubi perperam divulgis quæ arctissime cohererebant, ex Epiro Rhegium fecerunt editores) & dissert. l. 3. c. 15. unde mendosa quædam in enchir. possunt emendari felicius, quam est à Vossio aliisque. id non advertentibus tentatum. Inter alia quæ cum utroque vitata videantur, intacta prorsus, tanquam integra præterierunt illi, hæc habet. Δοκίμης ὅτι ταῦτα ποιῶν, διώσασαι φιλοσοφείν δοκίμης ὅτι διώσασαι ὡσαύτως ἐδίειν, ὡσαύτως πῖνεν, ὁμοίως ὀργίζεσθαι, ὁμοίως δυσχερεῖν. ita in dissertationibus exhibentur: nam in enchiridio & mutilata & inquinatiora lego, Δοκίμης ὅτι

ταῦτα ποιῶν, διώσασαι φιλοσοφείν; δοκίμης ὅτι διώσασαι, (φιλοσοφείν scilicet. quod est τὸ κοινὸν subavdendum) ὡσαύτως ἐδίειν, ὡσαύτως πῖνεν, ὁμοίως ὀργίζεσθαι, ὁμοίως δυσχερεῖν; neque enim aut irasci aut tædio habere permittebant Stoici. ita c. 22. περιπατεῖν, ἐν τοῖς καὶ σαυτὴν, ἐκείνῳ δὲ σε ὁμοῖον ἐν ἐδρῇ φάνεσθαι, οὐ μὴ πῖνεις. sequitur: ἀρχηπῆσαι δὲ, πρῶτον, νικῆσαι πῖναι, ἐπιθυμίας, ἀπελθεῖν ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἀπὸ παιδείας κατὰ φροντισθῶν, ἀπὸ τῆς ἀπαντωντων κατὰ φροντισθῶν, ἐν παντὶ ἐλασσὸν ἔχειν, ἐν ἀρχῇ, ἐν τιμῇ, ἐν δίκῃ, &c. Huc applicat dictum vulgare, quod inter adagia locum meritò sibi vindicat, idem l. 4. c. 6. Νῦν ὃ περὶ ἀλλοῖς γίνεσθαι λέγεις, ἀλλὰ ἐν ἐπιθυμίας, καὶ πολλὰ ὃ τὰ καλὰ λέγεις, ὅτι ἔργον ἔργῳ ἐκοινωνεῖ. Et rursus c. 10. Ἀλλὰ περὶ καὶ δέλεος τὰ τιλικὰ ταῦτα λαβείν; καὶ πῶς διώσασαι ὃ ἔργον ἔργῳ ἐκοινωνεῖ. εἰ δὲ ἐκείνῳ δέλεος, τὰ ἀρετῆς εἰ ὃ μὴ, ὅτε τὰ ἐξέει, ὅτε ἐκείνῳ, περὶ οὐκ αὐτὸν ἐπὶ ἀσκήσεως. Quod fusiùs paulò enchir. c. 1. § 4. Τηλικύτων ἐπὶ ἐδρῇ, μέμνηται ὅτι ἐπὶ δὲ μετὰ τὴν κεκινημένην ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀλλὰ τὴν μὴ ἀφέναι παντελῶς, τὰ δὲ ἐπὶ τῆς περὶ τὸ παρὶν. ἐάν ὃ καὶ ταῦτα ἐδίειν, καὶ ἀρχῇ, καὶ πᾶσιν, τυχὼν μὴ, ἐπὶ αὐτῇ τῶν τούτων, ὅσα τὰ καὶ τῆς περὶ τῶν ἐπίδοξιν πάντως γὰρ μὴ ἐκείνῳ ἀποτάξῃ, δὲ ὡν μόνον ἐυδαμονία καὶ ἐλπίς ἀφένεται. Et ibid. c. 12. Ἴδι γὰρ ὅτι ἐπὶ δὲ καὶ τὴν περὶ τῶν σαυτὴ καὶ οὐκ ἔχουσιν ἐλπίδας, καὶ τὰ ἐπὶ τῶν ἀλλοτρίων ἐπὶ τῶν ἀμειλίγων, καὶ ἐπὶ τῶν ἀμειλίγων, πᾶσι ἀνέγκη. Quod Siracid. c. 38. v. 25. Ὁ ἐλαττωμένης περὶ ξει, αὐτὸς σοφιστῆς. Et Epictet. c. 36. edit. vulg. Ταῦτα ἐμὴ συμφανεί, ἐν αὐτῇ δὲ αὐτῶν ὃ ἀγαθὸν ὃ κακὸν ἐπὶ. ἢ τὸ ἡγεμονικὸν σε δὲ ἐξῆρξας τὸ σαυτὸ, ἢ τὰ ἐκτός. ἢ περὶ τὰ ἐστὶ φιλοτιχείν, ἢ τὰ ἐξω τῆς ἐστὶν ἢ φιλοσοφίαν τίξιν ἐπὶ ξειν, ἢ ἰδῶτε. In eam mentem Pythagor. apud Stob. tom. 2. tit. 1. χαλεπὸν πολλὰς δὲ δὲ ἀμα, τὰ βίᾳ βασιλεὺς. Et observat Cl. Casaubon. apud Athen. l. 12. τὴν ἀφένειν ὀπποῖ τῇ φιλοσοφίᾳ. id est, vitam occupatam & sollicitam philosophicæ.

Τὶ δόκει, ἀρετῆς] hoc quippe stultorum esse dixerat. l. 7. § 73. & l. 4. § 44. sed & videri esse, quod non es, quid tibi proderit l. 10. § 8. Socrates,

κε Xenophonte memorab. l. 1. dicere solitus est, *ἡ ἐκ ἐστὶ καλλίον ὁδὸς ἐπ' εὐδοξίαν, ἢ δὲ ἡ ἀντὶς ἀρετῆς τε γένοιτο καὶ μὴ δοκεῖν βέλτοι.* At Marcus hic qd aliis videaris, missum prorsus vult facias, Æschyli illud pervulgatum in Theb. imitatus;

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἀείρος, ἀλλ' εἶδ' ἔδει.

Esse, hanc videri, enim elaborat optimus.

Qod ē tragico de Amphiarao prolatum, ad Aristidem corona transtulit. Plut. in Aristid. vit. & Apoph. qd & laudat de poet. leg. c. 13. De Iſidoro & de Marino etiam extulit Damascius in vit. Iſid. apud Phot. bibl. cod. 242. Catoni par elogium tribuit Salut. in Cutilin. Esse, qm videri, bonus malebat. qd subjungit tamen: ita, qd minus gloriam petebat, eō magis adſquebatur: qd supra Socrates. De se Gregor. Naz. adv. eos, qd sedem Constantinopolitanam ambire ipsum insinulabant. 'Αλλ' εἶπο, οἷσι, δοκεῖ τοῖς πολλοῖς. τί δέ μοι διαφέρει, εἰ τὸ εἶδ' πλείον ὁ λόγος, μάλλον δ' αἶψα τὸ γὰρ ἡ κατέμεινον, ἢ ἐδικαίωσεν, ἢ ἀλλοῖον πεποιήκεν, ἢ μακρότερον τὸ δ' δοκεῖν ἐδὲν πρὸς ἡμᾶς, ὡς περ εἴθε οὐκ ἀλλότριον. Et mox: Τὸ δοκεῖν ἐν, ἀν μὴ παρὰ γὰρ δεξιμαδα ἴν' εἶπο πῇ ἀνδράπων; εἰ δ' ἀντιπλήρ, χαίρειν ἐάσωμεν, καὶ ἐδὲν τὸ εἶδ' δὲ τὸ δοκεῖν ἀραιώσωμεν. De Socrate Epictetus dissertat. lib. 4. c. 8. Ἀπὸ γὰρ, ἐπὶ ἀρκέμεν τὸ εἶδ' φιλόσοφον χαίρων δ', καὶ οὔ μὴ δοκῶν, ἐκ ἐλπίστος. Qm & idem apud Platonem in Gorgias Παντὶ μάλλον ἀνδρὶ μελετῶν, ὅ τὸ δοκεῖν εἶδ' ἀγαθόν, ἀλλὰ τὸ εἶδ', καὶ ἰδία καὶ δημοσία. Epictet. enchir. c. 24. Ἐάν ποτε σοι γένηται ἔξω φρασίνας; πρὸς τὸ βελτιοῦναι ἀρετῆς πνί, ἵνα δὲ πᾶσι πᾶσι τῶν αἰσιν. (ita malim pro εἶσαν, qm cum Volſio. εἶσαν) ἀρετῆς ἐν ἐν παντὶ, τὸ εἶδ' φιλόσοφον εἰ δ' καὶ δοκεῖν βέλαι, τὸ εἶναι σωτὴρ οἶον, καὶ ἰκανὸς εἶναι. ubi tamen τὸ εἶδ' superflua esse suspicatur meritō Volſius. Eratosthenem verō vitii illius, qd à Marco hic tangitur, insinulat Strabo geograph. l. 1. Μέσος ἦν, inquit, τὰ τε βαλόντες φιλοσοφῶν, καὶ τὰ μὴ διαφύοντες ἐχχέειν εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ἐπὶ τῶν ταύτων, ἀλλὰ μόνον μέγας τὸ δοκεῖν περιόριον.

Εἰ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ βίω, ὅσον δύνωται ἢ οὐ εὖσις δέλει, βιώσεις. Si reliquum vitæ, quantumcumque natūra tibi concesserit, transegeris. emendationi assentior. Verum mihi aliquid insuper, qd desit, suppleendum esse videtur. Sequitur enim, κατανόησον ἐν τῇ δέλῃ. considera ergo qd ea velit. non qm diu, sed qmmodo vivere te velit. unde liqet, de ea re monitum aliquod antecessisse. forsan ergo legendum fuerit, εἰ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ βίω, ὅσον δύνωται, [ὡς] ἢ οὐ εὖσις δέλει, βιώσεις. Si reliquum vitæ, quantumcumque id futurum sit, prout natūra tua vult, & te exigit, transegeris.

Οὐδὲ μὲν εὖσις τὸ εἶδ' ἦν] Contendit non immeritō Mer. Calavb. Antonini ista, cum Solomonis illis, Eccles. c. 1. v. 13. & c. 2. v. 1. — 13. qibus per multa, imō universa ferē, qz sub sole geruntur, pervagatus Rex, nuspam vitam beatam verēque tranquillam deprehendisse se profiteretur. qd tamen illud, εἶδ' μὲν, apud Marcum, qd & denuō repetitur, malim, nuspam, simpliciter, qm, in istorum nullo, vertisset. Adjici potest Severi Imper. illud;

10 Omnia fui, & nihil expedit. Spartian. potius tamen, prout ab Avrelio refertur: Ortus Lepi, humili patre, primō literis, deinde imbutus foro: qd parum commodante, ut rebus arctis solet, dum tentat par exquirat varia melioraqe, conscendat imperium. ibi graviora expertus, laborem, curas, metum, & incerta prorsus omnia; qst testis vitæ mortalium, Cuncta, inquit, fui, conduciit nihil. Qd de Marco filius, de Severo pater ὁ μακρότερος, ad Spart. Quatuor verbis complexus est integri libelli ejus (finem solum excipimus) qd

20 à sapientissimo rege Solomone, super humanarum rerum vanitate, divinitus planē & θεωρητικῶς est compositus. Finem meritō excepit: gem frustra statuit hic Marcus, ἐν τῷ πλείον εἰς ἐμὴν τῇ ἀνδράπων εἶσις. qm qm hanc ineptē prorsus, si naturam diceret, qualis est ab initio condita ac creata: jam enim corrupta & defecta, non valet suis viribus eō etiam adspirare, in qd uno bonum ipsius verum ac syncerum consistit. Melius itaqe Solomon, utpote θεωρητικῶς, ἐν τῷ πλείον εἰς ἐμὴν τῇ πολὺς αὐτῶν εὐλαστῶν. Vis, inquit, post hac omnia summam rei? Deum reverere; & precepta ejus observare: hoc est enim totum hominis. Eccles. c. 12. v. 13. Epict. l. 3. c. 24. Τὰ ἀγαθὰ εἶδ' καὶ μὴ ζητεῖτε. ἐν ἐμῶν τοῖς ζητεῖτε εἰ δ' αὖ, εἰς ἐμὴν εὐρίσσετε. at qmmodo apud se bonum istud offender quis? subjungit; ὅλ' πρὸς τὴν θεὸν τεταμένον, καὶ τὰς ἐμῶν ἐντολὰς καὶ τὰς περὶ ἡμᾶς. ecqid aliud Rex sapientissimus?

Ἐπὶ δὲ γυμνασία] Vide Epictet. dissert. l. 1. c. 11.

40 Ὅτι καὶ πλείον ἀπαιτῶν] Bonum nihil est, inquit, nisi qd habentem bonum facit. At de bonis, qd dicimus, externis, verē Avg. concion. solenn. 236. Omnia ista bona sunt; sed unde facias bene, non qd te faciant bonum. habeto bona, qd te faciant bonum. bona sunt qd habes. esto & tu bonus inter bona tua. esto bonus mansurus inter bona peritura. crubescere bonis tuis. noli esse malus in eis, ne pereas cum eis. Vide l. 2. § 11. & Senec. ep. 76.

Ἐλπίστος] liberum. at interpretes, liberalem. 50 ἐλδοθέειν. sic l. 7. § 67.

Ὅτι καὶ πλείον πάντων] Contrā, nihil malum est, nisi qd habentem malum atqz improbum facit: qd externa ista non possunt. Vide l. 2. § 1.

§ 2. Μὴ μελανόσω ἐπ' αὐτῇ] Epicharm. apud Stob. tom. 2. tit. 1.

Οὐ μελανόειν, ἀλλὰ μεροεῖν καὶ τὸν ἀνδρα τὸν σφόδρ. Cuncta

Theſſali dictum commemoraverat, q̄i à vicino è domo ſua rogatus quidpiam, q̄od is q̄i petebat, ſuperfluum ipſi ac ſupervacuum eſſe diſcitabat, reſpo- dit, "Αλλὰ μὴ τούτοις ἐσμέν· ἡμεῖς εὐδαίμονες καὶ μακάριοι τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ἐκ ἐνέμοις τοῖς ἀναγκάσις. At verò iſta ſuperflua & ſupervacanea ſunt q̄e nos divites ac beatos faciunt, non autem neceſſaria illa: ſubjungit, iſtud videri περιττὸν καὶ παρήκειν μᾶλλον ἢ βίῳ ἐπιμενέει. [C] pompam aut panegyri- n po- tius, q̄am vitam laudantis. additq̄e felicitatem iſti- usmodi δεσφῆ καὶ μαρτύρων, ἢ μὴ δὲν εἶναι, aut nul- lam eſſe omnino, aut ſpectatorum, non dominorum eſſe; certè absq̄e illis nullam revera exiſtere. Itaq̄e ἀν- νοις iſta, q̄am hic Marcus tangit, eadem ſerè eſt cum ea q̄am Apoſtolus notat, ad Rom. c. 13. v. 14. ubi vetat, τῆς σαρκὸς ἀρετῶν περὶ τοῦ εἰς ὀφειλόμε- nec abludit ab hac multum ſolicitudo illa, cujus Martham illam ſedulam nimis Chriſtus inſimulat, cum ait, ὅτι μεριμνᾷ καὶ περὶ πολλὰ τυρβάζεται. ε- νὸς δὲ ὅτι ῥεῖα. Vide l. 7. § 20. & l. 9. § 40.

Δαλεία πῶσαν] De regibus Solomon, & ipſe rex, Eccleſ. c. 5. v. 9. מֶלֶךְ לְשָׂרָה נֶעֱבֵר etiam rex agro ſervus eſt. dum eum ſcil. colendum neceſſario curat. ut Chald. paraphr. & Rohobamo Solomonis filio atq̄e in regno ſucceſſori conſili- arii ſeniores, hiſtor. Reg. lib. 3. cap. 12. ver. 9.

הַיָּה עֶבֶד לְעַם הַיָּה servus ſis o- portet populo iſti. Siq̄idem, ut Auguſtin. de Civ. Dei 30 l. 19. c. 15. Etiam q̄i imperant, ſerviunt eis, q̄ibus vi- dentur imperare. Itaq̄e non immeritò pronuntiavit Antigonus, τὴν βασιλείαν, ἐνδεχόν εἶναι δαλείαν. re- gnum eſſe nobile ſervitutem, Ælian. l. 2. c. 20. & magnam ſervitutem magnam eſſe fortunam; Seneca ad Polyb. c. 26. cum, in maxima fortuna minima ſit licentia, ut Cæſar apud Salluſtium in Catilin. Eo- dem facit & Senarius Græcus ille;

Εἰς ὅτι δαλὶ δαλεία, ὁ δαλείας.
Unus familia ſervus, ipſe aded eſt herus.

Et Hebræorum doctorum illud; הַמְלִיכוֹת הֵיא עֶבְרִי Servitus eſt & regnum. "Αλλ' ἐμείνους μὴ μικροδύναμις λέγε, τάς δ' ὡς εἰσὶν ἀξιοί, μεγαλοδύναμις. Epiſtet. l. 3. c. 26. Ità, q̄od idem l. 4. c. 1. καὶ ὁ δυνάστης ἡμῶν τῶν πεπενημέ- νων εἶδεν διαφέρει. Vide l. 10. § 19. Sed & q̄od multo gravius eſt, iſdem ſæpenumero

— inus & in jecore agro

Naſcuntur domini.
q̄os æterni ſubeant oportet Obſegio ancipiti. Perſi- ſat. 3. & 5. & Ambroſ. ep. 7. Intra ſe dominos ha- bent: intra ſe ſervitium intolerabile patiuntur; tot dominorum, q̄ot vitiorum ſervi. Avg. de civit. Dei l. 4. c. 3. Unde Diogenis dictum; Τὸς δὲ ἀκέραις δαλείας δαλείων· τὰς δὲ φάλας ὀφειλόμενους. La-

ert. l. 9. & ſicut de Roma Auguſt. de civit. Dei l. 15. c. 4. Urbs victrix gentium, captiva vitiorum. Ità de Romanis Cicer. Verrin. 3. Judiciorum do- mini, cupiditatum ſervi. ut nè illud adjiciam, q̄od Plin in panegy. Principes multi, civium domini, li- bertorum ſervi. & q̄od Ambroſ. ep. 7. Emunt ſibi dominos, captivarum ſuarum captivi. Dabo (inquit Sen. ep. 47.) conſularem ancillæ ſervientem: dabo ancillula divitem. Itaq̄e Democritus apud Stob. 10 tom. 2 tit. 6, & 7. "Ενιοι πόλεως ἢ δαλείας γυ- ναξὶ δὲ δαλείας. Honeſtius tamen pavlò, q̄od de Perſa Plut. ad præſect. indoct. "Ο Περσῶν βασιλεὺς πάντας ἡγήτο δαλείας, πᾶν τῆς ἐαυτοῦ γυναικὸς, ἢς μάλιστα δαλείας ἀφαιλεν εἶναι. Et q̄od Catò major, de ingenuis legitimisq̄e conjugiiſ ſi accipias; Πάντες ἀνδραποῖ τῶν γυναικῶν ἀρχοῦν· ἡμεῖς δὲ πάντων ἀν- δραποῦν· ἡμεῖς δὲ αἱ γυναῖκες. Plut. apoph. vide l. 2. § 2. & l. 9. § 38.

§ 4. "Οπ] principium ἀκέραιον, ſive abruptè exorſum. Hoc, inquit, animo tuo obverſetur, vel præſto tibi ad manum & ad mentem ſit, ubi homi- num aut injuriis, aut flagitiis commoveri te ſenſeris, eadem facturos, etiamſi tu te indignatione con- feceris.

Κὰν σὺ διαρραγῆς] etiamſi tu rumparis. Ità De- moſthenes περὶ περάν, "Οὐδὲ ἀν σὺ διαρραγῆς. Lucian. Timon. ὅπως δι κλέακες ἐμείνεις διαρρα- γῶς τῶν φθόνων. Et Evnap. Ædeſio. "Οἱ δὲ πα- ραδωκῆς δυνάτες, ἐν γυνύμφοι τῶν φθόνων. Mare- bucol. 7. — invidia rumpantur ut illa Codro. & Martial. l. 9. epigr. 99.

Rumpatur, q̄isq̄is rumpitur invidia.

& l. 8. epigr. 61.

Livet Carinus, rumpitur, furit, plorat,

Et querit alios unde pendat ramos.

Non abs re ipſa itaq̄e aberravit proſus M. Caſ. cum pro more noſtri idiomatis reddidit, etiamſi tu te ſuſ- penderis. q̄omodo & Epiſtet. l. 2. c. 20. ἀπάγ- ξαδὲς ἀν αὐτῶν ἐπὶ τοῖς ἐν γυνύμφοις. Malim ta- 40 men Marci phraſin retentam. Siq̄idem, ut invidia, ſic & ira, rumpi dicuntur, q̄i excaſcentia ſua in- dulent nimis. Epiſtet. diſſert. l. 1. c. 13. "Οταν δὲ δερμὶν αὐτῶν αἰσθάνῃς σιμὴν ὑπακῶσιν ὁ πάς, ἢ ὑπα- κῶσιν χλιαρότερον ἐνέγκῃ, τὸ μὴ χαλεπαίνειν, μὴδὲ ῥήγνυδς. de ebrio Baſil. Caſ. homil. 1. λοι- πορείται, τὸ πλεῖς ἀπειλεῖ, δίδμυται, βοά, διαρρή- γνυται. Liban. vit. ſua: "Οἱ τῶν δαλείων τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἐν γυνύμφοις. Morell. q̄i ex ſententia magi- ſtratum angebantur. imò, q̄i eorum q̄i in magiſtrato 50 conſtituti gloriā, dum invident, rumpuntur. Plave. Bucchid. 4. 2.

Pa. Sufflatus ille huc veniet. Pl. dirupum velim.

Flacc. l. 1. ſat. 3.

Rumperis & luras.

De dolore pariter Cicer. ad Attic. l. 7. ep. 12. Non deterreo periculo, ſed dirumpor dolore. & l. 4. ep. 16. Unum omnia poſſe, dirumpuntur ii, q̄i ne atiq̄id poſſe.

posse daturum. Eodem sensu ὅτι διαφύλαξ usurpatum Lucæ Act. c. 7. v. 54. de qo alibi diximus. sed & finis Persio sat. 3.

--turgescit vitrea bilis:

Findor. -- i. c. ῥήγνυται τοῦ χόλου, καὶ λα-
κω. II. Calavb.

§ 5. Ὅλως χεῖρα ὡς εἰς ἑαυτὴν ἔσθ] qod usita-
tius ac plenius ἐστὶς ὀλίγῃ χεῖρι dicitur. qali dicat,
annon ad breviculum temporis spatium perpeti po-
tes? sicut Plantes P[er]s. 37. v. 10. adhuc paululum,
& improbus non erit. ita Marcus hic; Adhuc paulu-
lum, & ipse non erit. qid autem interest, tu, an ille,
tollaris? vide l. 7. § 79. At M. Caf. legisse vide-
tur. ὡς εἰς ἑαυτὴν ἔσθ. cūm vertit, intra tempus bre-
vissimum cuncta finem habitura sunt; nec cuiusquam
ultra memoria erit. qd & Africanum pro Adriano
cur substituerit nescio, cūm & Basil. & Lugd. A-
drianus; exhibeant.

Πεῖσον τὸν ἀμύλασπτον] ita ut te nevtigiam a
faciendo dimoveri seu revocari patiaris. ita lib. 10. 20
§ 12. ἀμύλασπτον ταύτην χεῖρην. Clemens Strom.
l. 5. Μαδύρες ὅδε αἱ πρὸς ἀληθείας τὴν δὲν, ἐν-
δύας βεβήκαμεν ἀμύλασπτον. Plato de legib. l. 9.
Τὰς ὅς καὶ ἐν ἑαυτοῖς οὖν αἱ ἀμύλασπτον.

§ 6. Μεταπείθει] Nalo met. l. 15.

--cūm sint huc forsitan illa,

ἢ μεταπείθειται ἡμεῖς καὶ ὅλην ὁμολογίαν.

Μεταπείθει] Vide l. 7. § 18, 23. & l. 9. § 33.

Πάσα τέχνη] omisit clausulam hanc inter-
pres Angl. Nalo Met. l. 15.

--omnia verti Cernimus.--

Sic. l. 9. § 19. πᾶσα ἐν μεταβολῇ. Sed & ἑμα-
κάτερον etiam in abstracto, ut istic, sic lib. 11.
§ 35. πᾶσα μεταβολή. & lib. 4. § 3. ὁ κόσμος
ἀλλοιούμενος.

Ὅσα δὲ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ πρὸς ἄλλους πᾶσα συνῆδη] transposita videntur ista, qibus rerum transpositio-
nem alternatim fieri solitam describit Marcus: mihi
sic collocanda videntur; πᾶσα τέχνη: πᾶσα συν-
ῆδη. ὅσα δὲ πρὸς ἑαυτὴν, καὶ πρὸς ἄλλους. receptam le-
ctionem Xyl. dum sequitur, Marci textum convel-
lit & distrahit. vide lib. 7. § 1, 58. & l. 9. § 35.

ἵσται αἱ ἀπορροαὶ] i. e. τὰ ἀπορροαῖα, ut l.
2. § 17. & infr. § 6. qæ ex lege qali qada divi-
na assignantur cuique, paria eadēmqe sunt. Siquidem,
ut Rex sapientissimus, Eccles. c. 9. v. 2. Eadem
omnibus eveniunt; iustis, iniustis; mundis, immundis;
piis, impiis; summis, infimis. &c. Et Senec. ep. 107.
ideo nulli querenda, qia paria sunt omnibus. nam etiam
god effugit aliquis, pari potuit æquū autem jus est,
non qd omnes usi sunt, sed god omnibus latum est.
vide infr. § 43. vel etiam ita sunt æqualiter propor-
tione. non A. rithmetica, sed Geometrica distributa,
ut unicuique id qod est ipsi congruum maximè &
consentaneum attribuitur. ut l. 5. § 30. & infr.
§ 7.

§ 7. Ἀρκέται πᾶσι φύσις ἐαυτῇ εὐδαιμονία] Suf-
ficit hoc naturæ sive creaturæ cuique, si munus sibi
propriū ac peculiare exequatur, bonum sibi con-
gruum & consentaneum assequatur. Siquidem, ut phi-
losophus, ethic. Eudem. l. 1. c. 8. Τὸ φάναι πάν-
τα τὰ ὅσα ἐφικτὰ ἐνός πρὸς ἀγαθόν, ἢ ἀληθείαν. ἐπα-
σιν ὅτι ἰδίᾳ ἀγαθὸν ὀρέγεται. & in hoc igitur ac-
quiescit.

Φύσις ἢ λογικὴ εὐδαιμονία] Itā natura rationalis
tunc prosperè agit, cūm munia sibi propria & pecu-
liaria obit, qalia sunt qæ istic Marcus recenfer.
Nam εὐδαιμονία, εὐπραξία. Helych. vide l. 5. § 14;
34. pro eo autem qod εὐδαιμονία Marcus istic, ἐυ-
δαιμονία dixit Joannes Apost. epist. ad Gaium v. 2. ὅτι
πάντων ευχαρίσται εὐδαιμονία καὶ ὑγιάνειν, καὶ ὁ
εὐδαιμονία οὗ ἡ ψυχή.

Τὰς ὀρέξεις καὶ ἐργασίας ὅς ἐφ' ἡμῶν μόνον] Hoc
est qod passim inculcat Epictet. enchir. c. 1, & 2.
dissert. l. 1. c. 1. & 27. & l. 2. c. 13. & l. 3. c. 24.
& l. 4. c. 1, 4, 10. alibi. huc autem plurimūm fac-
cit, qd inter alia l. 4. c. 1. ἐλεύθερον sive liberum
hominem eum definit, ὅτι αἱ ὀρέξεις ἀνεμπόδιστοι αἱ
ὀρέξεις ἐπὶ δουλικαῖς αἱ ἐργασίας ἀπελπίσονται.

Ἔργα] ἢ γὰρ M. Caf. rectè. ut de natura univer-
sali, sive anima universi, cujus portio qædam ani-
ma hominis cuiusvis est, intelligatur.

ἵσται καὶ κατ' ἀξίαν τοῦ μετρίου] ita supr. § 5.
ἵσται αἱ ἀπορροαὶ. Verūm est æqualitas ista, ut
Aristoteles loquitur, ethic. l. 5. c. 3. ἢ κατὰ τὴν ἰσότη-
τα ἀναλογίαν. in qæ τὰ κατ' ἀξίαν cūmpri-
mis ratio habetur. πρὸς δὲ δίκαιον ἐν τῇ διανομῇ
ὁμοιοῦται πάντες κατ' ἀξίαν πρὸς δὲ δίκαιον. Plato
leg. lib. 6. Διὸς γὰρ δὴ καὶ οὕτως ὅτι. πρὸς μὲν μέτρον
πλείων, πρὸς δὲ ἐλάττω σμικρότερον νέμει, μέτρον δι-
δόντα πρὸς τὴν αὐτὴν ἰσότητα ἐκείνην.

Μὴ εἰ τὸ πρὸς τὸ ἴσον εὐρήσκει ἐπὶ πάντις, ἀλ-
λά εἰ συνίστησιν τὰ πάντα. τὴν ὅτι πρὸς ἀθέρᾳ] di-
vulla vitiatæqe ista M. Caf. feliciter, mutatione le-
vissimā, restituit, legendo, τὰ πάντα τὰς πρὸς
ἀθέρᾳ τὰ ἐτέρᾳ. Proportionis istius, inquit, æqualita-
tem deprehendens licet, non si unum aliqod in uno-
quoque consideres; sed si istius qæqæ, cūm alterius cu-
iusqam affectibus ac dotibus a natura eidem collatis
universis simul sumptis contuleris. qod esse proporti-
onis geometricæ monet philosophus ethic. Nicom.
l. 5. c. 3. & Eudem. l. 4. c. 2. Ἐν γὰρ τῇ γεωμε-
τρικῇ συμβαίνει καὶ τὸ ὅλον πρὸς τὸ ὅλον, ὡς καὶ ἐκ-
τέρον πρὸς ἐκείνην. Itaqe Avg. de ver. relig. c. 40.
Tota simul consideranda sunt, si velimus rectè judi-
care. Plinius l. 4. ep. 14. Sapiens & subtilis (re-
rum æstimator) debet non diversis conferre diversa,
sed singula expendere, nec deterius aliqod putare, qod
est in suo genere perfectum. Itā siqdem unumqodqæ
in suo genere perfectum existere patefiet, nec mulcæ
aut culicis magis qicquam deesse, qod ad mulcæ cu-
licisve naturam ac constitutionem pertineat, qām
elephantā

elephantum autem leoni: Verumqueprehenditur Plinianum illud, l. 11. c. 2. Rerum naturam nusquam magis, quam in minimis, totam esse. Siquidem de cunctis naturae operibus dici potest quod de partibus humani corporis Hippocrates, de loc. in hom. Tē σώματος τὸ μικρότατον πάντα ἔχει, οὐκ ἄρα καὶ τὸ μέγιστον. & rursus: ἐν τῷ μικροτάτῳ πᾶν ἐν τῷ μεγάλῳ. In hanc mentem Galenus, de usu part. l. 17. extremo, ubi insignissimum illud summæque mirandum prædicaverat artificium, quod in humani corporis fabrica deprehenditur, Ἐν αὐτῇ, inquit, τὰ πῆς φύσεως ὅτι καὶ πάντα τὰ ζῷα. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἀνθρώπων ὑποστάσεις μόνον εἶναι περὶ αὐτῶν τέχνην, ὅσων δὲ πλείονες ἐξηγήσατο λόγους, ἀλλ' ὅ,τι ἐν ἐτέροις ἐτέρον ζῷον, ἵσταν ἐνδείξεται σοφίαν τε αἰμα καὶ τέχνην τὰ δημιουργοῦ καὶ ὅσα γὰρ ἡ μικρότερον, τούτων μείζον τὸ δαύμα, καὶ δαύμα ὅσα διασημαίνοντες ἐν μικροῖς ὅσοις οἱ δημιουργοί. Cui concinit & Plinius loco supra memorato: Restant, inquit, immensa subtilitatis animalcula, nusquam alibi spectatiorē naturæ rerum artificio. In culice hic instat, in pulice ille; videri dignissimus uterque: quibus & ex Plutarcho de solert. animal. formicam licet adjungas. ἔδεν ἅτοι μικρόν ἢ φύσις ἔχει μείζονα καὶ καλλίονα καὶ ὑπερτάτον, ἀλλ' ὅσων ἐν τούτῳ καθαροῦ πάσης ἐνεστὶν ἀρετῆς ἐμφανής. Quid & Tertull. de anima c. 10. Hoc magis credas, si Deum recogites tantum artificem in modicis, quantum et in maximis. Eundem vide sis adu. Marcion. lib. 1. c. 13, & 14. Ambr. hexam. l. 6. c. 6. Mirabilis igitur natura in maximis: mirabilis etiam in minimis. Sicut enim non minus plana camporum, quam montium alta miramur; nec plus altitudinem cedri stupemus, quam vitis aut olivæ brevis fecunditatem: ita non amplius miror elephantum, quia procerus est, quam murem, quia terribilis elephanto est. est enim donata prærogativa quædam singulis creaturis, ut quibusdam privilegiis propriis fulcianeur. Auctor denique questionum Vet. ac Nov. Test. quæ Augustini nomine prostant, quest. 123. An quia præstantior est homo cæteris animalibus, idcirco illa imperfecta dicenda sunt? aut quia sancti angeli non sunt quod est Deus, imperfecti sunt? absit. omnia enim pro locis et gradibus suis firma et perfecta sunt, ut implcant id ad quod facta sunt.

§ 8. Ἀναγινώσκων ἐκ ἐξέστην. Recte ista Mer. Casaub. à superioribus, quibus virtuosè cohaeserant, separavit; novæque hinc periochæ initium dedit. vide lib. 3. § 14. & l. 5. § 5. & l. 7. § 67.

Οὐκ ἐξέστη non est otium. Cas. per negotia non licet. vel etiam, non potes, non datur. adeo forsanes rudis & illiteratus, ut nec legere quidem queas. quædam de vita avlica quod sequitur, si ad hanc periochen pertinet, à qua tamen Xyl. Lugd. Cas. ipse sejungunt, illi potius interpretationi favere videtur. forsitan enim vitam avlicam cavillantem inducit, quasi per eam Scriptorum evolvendi facultas aut oppor-

tunitas negetur. Verum aliud illud quod sequitur, pertinere videtur.

§ 9. Τὸν ἐν ἀλλῇ βίῳ] vide l. 5. § 16. Flaccus l. 1. epist. 17.

Rure ego viventem, tu dicis in urbe beatum;

Stultus uterque locum immeritum cassatur iniquè.

In culpa est animus, qui se non effugit unquam.

Senec. ep. 50. Dicimus, Non ego ambitiosus sum; sed nemo aliter Romæ potest vivere. non ego sumptuosus sum, sed urbs ipsa magnas impensas exigit. quid nos decipimus? non est extrinsecus malum nostrum: intra nos est, in visceribus ipsis sedet. Et ep. 55. Non multum ad tranquillitatem locus confert. animus est qui commendat omnia. vidi ego in villa hilari et amena mestus; vidi in media solitudine occupatis similes. vide l. 4. § 3.

Mundè τὸν σταντὴ] quasi dicat, forte tuâ contentus agas. quod Apost. ad Philipp. c. 4. v. 11. ἐμαυτὸν ἐν οἷς εἶμι, αὐτάρκης εἶναι. nam quod Lugd. exhibet, 10 ἐστὶν ἐν ἐαυτῷ, nec navci est.

§ 10. Ἐπίτησις τῆς ἐαυτοῦ] penitentia, inquit, est sui ipsius reprehensio. vide l. 12. § 16. ubi non reprehensio sui tantum, sed condemnatio etiam dicitur. Ex Gallo Asinio, & Largio Licinio, Gellius noct. Attic. l. 17. c. 1. Penitere tum dicere solemus, cum quæ ipsi fecimus, aut quæ de nostra voluntate nostrorūque consilio facta, ea nobis post incipiunt displicere, sententiāque in eis nostram demutamus. Plut. de tranq. ex Euripid. Orest. & Stob. tom. 2. 30 tit. 24.

Ἡ σύνθεσις ὅτι σύνθεσις δὲν εἰρασμένη, ὅ,τι ἐλκεῖ ἐν σαρκὶ, τῇ ψυχῇ τὴν μεταμέλειαν, αἰματώσαν αἰεὶ καὶ νύσσαν ἐναιπολείπει τὰς μὲν γὰρ ἀλλὰς ἀναστρεῖ λυπὰς ὁ λόγος. τὴν δὲ μετανοεῖαν αὐτὸς ἐργάζεται διακρινόμενος τὴν αἰσάνη τῆς ψυχῆς, καὶ κολαζομένην ὑπὸ αὐτῆς. αἱ γὰρ οἱ ἐργάζοντες, ἢ ἡπόλοισ ἢ πυρετοῖς *διακρινόμενοι* [διακρινόμενοι Gesner. sed ita Galen de affect. dign. c. 6. πυρετῶ διακρινόμενοι.] ὅ,τι ταῦτα παρόντων ἐξάδεν ὑπὸ καύματι. ἢ καὶ ὑπὸ μᾶλλον ἐνοχλῶνται, καὶ καμὸν ἔχουσιν. ὅπως ἐλαφροτέρως ἔχει τὰ τυχερὰ τὰς λύπας, ὥστε ἐξάδεν ἐπιπρεσύναι, τὸ δὲ *Οὐκ ἐμοὶ γὰρ * ἀλλ' ἐπαίνο, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς, [* ἀλλαν vulg. perperam] ἐπιπρεσύναι τοῖς ἀμαρτανώτοις ἐνέδεν ἐξ αὐτῶ, βαρύτερον πείναι τὴν αἰσάνη τὸ ἀλγεῖν.

Ὡς χρησίμων π παρεκτός] Est tamen penitentia reprehensio sui, tam de malo admisso, quam de de bono omisso. Verum ad Marci propositum, membrum alterum suffecerat.

Ἀναδὸν χρησίμων π] Stoicum hoc dogma, nihil utile nisi quod bonum & honestum. Laert. l. 7. Zenon. & Stob. tom. 1. l. 2. tit. 4. § 8. Πᾶν ἀγαθὸν συμφέρον εἶναι, καὶ λυσιτελὲς καὶ χρησίμων. χρησίμων, ὅ,τι καὶ ἀρετῆς παρέρχεται. live, ὅ,τι ἐν τῇ καίμῳ ἀφελίμων. Socrates apud Platon. po. lit.

In superos aër tenuissimus emicat ignes.
Inde retro redeunt: idēq; rerexitur ordo.
Ignis enim densum spissatus in aëra transit:
Hinc in aquas: tellus glomerata cogitur undā.

Vide l. 4. § 40.

§ 19. Καὶ ὁ ἥλιος ἐρεῖ, πᾶσι τὸ ἐργον γέρονε.] ita Bal. at Lugd. ἐρεῖ πᾶσι τὸ ἐργον γέρονε. potest dicere cuius rei causā factus est. Xyl. de se dicit, alicuius gratiā factus sum Cal. qid si legas, καὶ ὁ ἥλιος ἀπὸ πᾶσι τὸ γέρονε. etiam sol utiq; alicuius rei gratiā extitit.

Καὶ οἱ λοιποὶ θεοὶ] Sidera nimirum, q̄a animata esse putabant, & Deorum loco habebant. vide l. 9. § 35. & l. 12. § 28. Itā & sapientes Aegyptii, θεοὶ ἦσαν καὶ σελεύων. Laert. proem. & Pythagoras, ἡμῖν τε καὶ σελεύων, καὶ τὸν ἄλλους ἀστέρας, ἔειπεν. Idem l. 8. De sole Heraclit. ad Hermod. ep. 1. Αἰθερ, θεὸν μαρτυρεῖ; ἔργα δὲ μαρτυρεῖν, οἷα ἥλιος, καὶ ὡς αὐτὸς καὶ ἡμεῖς μαρτυροῦμεν ὅτι αὐτὸς μαρτυρεῖ. καὶ ἡλὸς καρποφόρον μαρτυρεῖ. σελεύων ὁ κύκλος ἐκείνους ἐργα, ἐργα καὶ μαρτυρεῖ. Imō testimonium perhibent ista omnia solis conditori, non soli. vide Psal. 8. v. 1, 3. & Psal. 19. v. 1, 2, 6. & Psal. 74. v. 16, 17. & Psal. 104. v. 19. & Ath. c. 14. v. 14. Vide tamen, si operapretium id videbitur, de sole Apollonae impii Juliani Imperat. orationem auctore dignam. Plato in Cratilo, à Theodoro adductus therapeut. l. 3. Φαίνεται μοι οἱ ἀστέρες ἀνθρώπων οἱ περὶ τὴν ἑλλάδα, τὰς μὲν ἡγεῖσθαι θεοὺς, ὅπως νῦν οἱ πολλοὶ τῶν βαρβάρων, ἥλιον, καὶ σελεύων, καὶ γῆν, καὶ ἕρμα, καὶ ἔρμιν. ἅτε ἐν αὐτῷ ὄντες ἰσθία δέμαρ καὶ δόνητα, καὶ ταύτης τῆς οὐσίας, τῆς τοῦ θεοῦ, οὗτος αὐτὸς ἐπονομάσθη. Clemens item in protrept. 'Οἱ μὲν γὰρ εὐθεὶς ἀμφὶ τὴν θεογονίαν ἀπατάμενοι, καὶ ὅσοι μόνον πεπονημένοι, τῶν ἀστέρων τὰς κινήσεις ἐπιτελούντες, ἐδωμάσιν τε, καὶ ἐξεβρίσκουσι, θεοὶ δὲ τὸ θεῖον ἐνομασάμενοι τὸν ἀστέρα, καὶ ἀσσεκύνουσαν ἥλιον, ὡς Ἰνδὸν καὶ σελεύων, ὡς Ἡρώεα. &c.

Σὺν ἑνὶ πνεύματι καὶ τῷ ἡμένῳ.] vide ad l. 5 § 1. & l. 9. § 9.

§ 20. 'Η φύσις ἐκτελεῖται ἐν αὐτῇ] natura finem suum habet in rei uniuscuiusque fine. Cal. ut σχεδὸν hic sit collimare. at Xyl. consilium iniri. ad Marci mentem propius, rationem habet. hoc est enim σκοπεῖν Marco istic: ut l. 1. § 9. τὸ σχεδόνον τῶν φίλων. vide ibi adnotata. Tertull. adv. Marc. l. 2. c. 5. Universa Deus disponendo praeiungit, & praeiungendo disposuit. Cyprian. epist. 3. ubi Domini Servatoris illud ex Math. c. 10. v. 29. laudāsser, nec passerulum quidem, q̄i assario dimidio venear, citra Dei nutum ad terram decidere. Cū Christus nec minima fieri sine voluntate Dei dicat; existimat aliquis & summa & magna, aut non sciente, aut non permittente, in Ecclesia Dei fieri? Trithem.

ad Caesar. q̄st. 8. Magna divinae providentiae commendatio, q̄a non solum hominum curam habet, sed avium quoque minutarum. Hieron. quidem in Abacuc. c. 1. v. 14. Sicut in hominibus etiam per singulos Dei currit providentia; sic in ceteris animalibus generaliter quidem dispositionem & ordinem cursumque rerum intelligere possumus. v. g. quomodo nascatur piscium multitudo & vivat in aquis, quomodo reptilia & quadrupedia oriantur in terra, & quibus alimentum cibis? Ceterum absurdum est ad hoc Dei deducere maiestatem, ut sciat per momenta singula quod nascantur culices, quod moriantur; q̄a cunicum & pulicem, & muscarum sit in terra multitudo; quanti piscis in aqua natus; & q̄i de minoribus majorum praedae cedere debeant. Non sumus tam futuri adulatores Dei, ut dum potentiam eius etiam ad ima detrahimus, in nos ipsos injuriosi simus, eandem rationalium quam irrationalium providentiam esse dicentes. At Bernard. de grat. & lib. arb. Attingit illa (sapientia divina) à fine ad finem: hoc est, à maximo angelo usque ad minimum vermiculum: ab ortu creaturae usque ad finem destinatum à creatore, sive in rem urget natura, sive rem accelerat causa, sive rem concedit gratia; dum nihil horum evenit, quod non prout vult, potenti praerodinet providentia. Attingit autem, non quidem mobili discurfione, vel subiectae creaturae quasi officiali administratione, sed substantiali quādam & ubique praesentis fortitudine, q̄a utiq; universa potentissime movet, ordinat, administrat. Adjici poterat quod de capillis numeratis, Christus, Math. c. 10. v. 30. de folio ab arbore cadente. Bern. conc. solen. 8. & 99. Trithem. ubi supra. vide ad l. 7. § 31. Senec. q̄st. natur. l. 3. c. 29. Sive anima est mundus, sive corpus; naturā gubernante, ut arbores, ut saxa, ab initio eius usque ad exitum, quicquid facere, quicquid pati debeat, inclusum est; ut in semine omnis futuri ratio hominis comprehensa est; totius enim corporis & sequentis aetatis in parvo occulteque lineamenta sunt. Sic origo mundi, non minus solem & lunam & vices siderum, & animalium ortus, quam quibus mutarentur terrena, continuit.

Τὸς ἀτελέτους] Fuscus apud M. Senecam, Sutor. 2. statui nascens: bus in finem vita dies est. Habebit quippe quantum illi dies primus ascripsit. L. Senec. ad Marc. c. 20. sic lib. 6. § 49. ἀτελέτης, & l. 12. § 23. θεὸν δίδου. vide l. 2. § 4.

Ὡς ὁ ἀναβάλλων τὴν σκῆπτρον] Sejungunt ista à superioribus G. Xyl. & M. Cal. mihi continuanda prorsus videntur. quemadmodum, inquit, q̄i pilam mittit rationem apud se habet, non tantum quomodo motus ille ineatur, sed q̄a feratur, & q̄o loco terminetur; sive q̄a permeet pila, q̄d pertingat, ubi cadat; ad eundem modum natura consilium iniri, non de ortu tantum, sed de obitu etiam, ac progressu cuiusque rei. Plautus alio, nec ab hoc tamen

dentibus M. Casavb. possunt tamen ad idem argumentum pertinere. Merito multa pateris, quia ad id quod præ manibus est non attendis, sed de rebus futuris anxius, animique suspensus es, & quod præcipue te spectat differs. vide lib. 9. § 25. & lib. 12. § 1.

Μάλλον ὅ ἑλεις] Hæc integra satis videntur ista; forsitan scribendum fuerit [ὅτι] μάλλον δὴ &c. ut ratio reddatur, quare tot molestiis conflictetur; quia nimirum sui emendationem de die in diem infinitus differt. Legi possunt tamen & ἐρωτησάτω, [πῶς] μάλλον ὅ &c. quasi dicat. Cur crastino die malis bonus fieri, quam hodie esse? vide l. 2. § 4. Pers. sat. 5.

Cras hoc fiet. idem cras fiet. Quid? quasi magnum Nempe diem donas. sed cum lux altera venit; Jam cras hesternum consumpsimus, ecce, aliud cras Egerit hos annos, & semper parvum erit ultra: Nalo remed. l. 1.

Sed propera, nec te venturas differ in horas:

Quæ non est hodie, cras minus aptus erit.

Nam quod sequitur,

Dicimus assidue, cras quoque fiet idem;

non de instituti mutatione in melius; quod Casavb. in Persium, sensisse videtur, dum memoriâ filius codicem non consulit; sed de perseverantia in cæpta vitæ mollioris ac dulcioris usura dictum est. Petron. Arb. satyr. Quod hodie non est, cras erit: sic vita truditur. Quod tamen eruditissimus ille vir, etiam cum duplici negatione exhibet; Quod hodie non est, cras non erit. Certè quod Nalo supra verbo monuerat, idem fusiùs Epictet. dissert. l. 4. c. 12.

Ὅτι παρὰ τὸ σήμερον ἀμαρτῆσαι, εἰς τὰλλα χρεὶν ἀνθρώπῳ τὸ πρῶτον ἔχειν. πρῶτον μὲν, τὸ κατεργάσασθαι, ἔπειτα τὸ μὴ ποιεῖν ἐγγίναται. εἴτα ἕως τῆς ἀναβάνου τῆς περὶ σοφίας, αἱ δ' εἰς ἄλλον ἢ ἄλλον χρόνον ἀποδεῖν, (ita Casavb. restituit quod eiaude legebatur) κατεργάσασθαι τὸ εὖ ποιεῖν, τὸ εὖ καλεῖται. εἰ μὲν ἔν ἡυστατεῖς ἢ κατεργάσασθαι, ἢ πᾶν τῆς ἀπορίας αὐτῆς ἔστι λυσίτε-
λεστέον; εἰ δ' ἔν ἡυστατεῖς, τὸ ἐν δυνάμει τῆς περὶ σοφίας συνάγει; Verum Marci verbis gemina prorsus sunt, & ad ea forte respexit etiam, quæ in fine dissertationis illius Epictetus disceptat. γὰρ δ' οὕτως εἶπες, ὅτι αὐτεῖον ποιεῖς, ἵδι ὅτι τὸ κατεργάσαι, σήμερον ἔσομαι ἀναλκῆντος, ἀκαρεῖς, ταπεινός, ἐπὶ ἄλλοις ἔσται τὸ λυπεῖν με. ἐργασάσομαι σήμερον, φρονήσω. βλέπε ὅσα καὶ σταυρῶ ὅπως εἶπες. ἀλλ' εἰς αὐτεῖον καλῶς ἔχει πόσω κρείττον, σήμερον; εἰ αὐτεῖον συμπεριεῖ, πολὺ μάλλον σήμερον, ἵνα καὶ αὐτεῖον διωκῇ, καὶ μὴ πάλιν ἀναβῇ εἰς τὴν πρίν. Joan. Chrysostom. de statu orat. 19. Μὴ μοι λέγεις, ὅτι κατὰ μικρὸν, μηδὲ εἰς τὴν αὐτεῖον ἀναβάντι. ἢ ὅτι αὐτεῖον κατέποτε λαμβάνει τέλος. vide ad l. 3. § 4. 6.

§ 23. Ἐπὶ ἀνθρώπων εὐπορίαν] Hoc est, τὸ

κοινωνικὸν καὶ εὐρυγενὲς quod passim inculcar. καὶ ὅτι ἐστὶν κατὰ φύσιν σφόδρα μέγα καὶ δυνάμει ἀνθρώπων μὴ τὸ κέρδος εἰς ἑτέρους διακινῆται. Joan. Chrysost. in ep. 1. ad Cor. c. 10. v. 33. orat. 25. Δέχομαι, ἐπὶ τοῦ θεοῦ ἀγαθόν] Ita pii passim, Deo adscribunt, quæcunque ipsis obtigerint, universa. Job. c. 1. 21. Psal. 18. v. 39, 40. & Psal. 44. v. 1. 8. vide l. 12. § 36.

Ἀφ' ἧς πάντα] Ita ad Cor. c. 2. c. 5. v. 18. Omnia à Deo sunt. vide & Thren. c. 3. v. 37, 38. & Marc. l. 2. § 3. & l. 4. § 23, 33. & infr. § 27.

§ 24. Ὅποιον σοι φαίνεται] vilitatem rerum humanarum externarumque omnium, de materia, ex qua consistit, ignobilitate perspicendam proponit. (quod idem agit & l. 5. § 10. & l. 6. § 13. & l. 9. § 14.) Illa siquidem, πῶς τὸν πᾶν μέγας τὸ εἶναι, καὶ πᾶν κακοῦ μέρους, malim ad priora de lotione, cum G. Xyland. & M. Casavb. referre, quæ periochæ sequenti cum Cl. Salmasio connectere, Senec. epist. 107. Eadem vitæ conditio est, quæ balneæ. Sed aliud ille respexit, quæ Marcus istuc. vide ad § 43.

§ 25. Λυκίλλῃ Ὀυίῃσιν εἶτα Λυκίλλῃ] Rectè distinxit ista, prius confusa, explicavitque, à Xylandro parum intellecta, Cl. Salmasius ad Capitol. Marc. Lucilla, inquit, Verum extulit. post & ipsa factis concessit. Itaque in singulis subaudienda verba illa ἐξήνεκα & ἐξήνεκα: Lucilla Marci filia L. Vero imperii consorti nuptui data, eidemque superstes. Capitol. Ver.

Σέκουσα Μάξιμον] de quo l. 1. § 15. Ἐπὶ γὰρ ἡαυτῶν Διότμον] Epitynchani nomen ex inscriptionibus sepulcralibus Salmasius ibidem exhibet. Verum quis iste Epitynchanus, vel Diotimus, cui is supervixerit, & successerit, nescire me fateor. Diotimi tamen ut Adriano superstitis mentio sit rursus, infr. § 37.

Φαυσίαν Ἀντωνίῳ] Ἀντωνίῳ φαυσίαν. Salm. Annia Faustina Antonini Pii uxor. Capitol. Pio.

Κέλδ' Ἀδριανόν] Caninius Celer orator sive Rhetor quæ & Marcus & Lucius audierant. Capitol. Marc. & Ver. ab Adriano forsitan eidem in disciplinam traditi. Nam quod Maviliac. in dissert. critic. quæ Harpocrationi à se edito atrexit, Caninium & Celerem, quasi duos, recenset, quorum Marcus Caninius alter sit dictus, neminem (puto) syllogismum habet. post illa verò, εἶτα Κέλδ', subiungi postulat item Salmasius. πῶς τὸν πάντα quod suo loco motum fuerat.

Δεινός] austeri. Xyl. sed & Casavb. quæ tamen de ingenii acumine exposuerat, apertius lib. 5. § 5. vide ibi adnotata. & ad l. 6. § 44.

Χάρις] depravarum opinor. forsitan ἱεράς fuit. Hieracis certè apud Stobæum reperiuntur fragmenta ex lib. de iustitia. vel χάρις etiam, siquidem Chirax

Charax Philosophus Pergamenus Svidæ memoria-
tum. & Lugd. edit. Xapoz habet.

Δημιτρίος ὁ Πλατωνικός] Phalereum, puto,
vult ē familia Platonica, Theophrasti auditorem;
de q. Laert. l. 5. Svidas, Marc. ipse l. 9. § 29.
quoniam potest etiam Demetrius Byzantinus Peri-
pateticus, cujus & Laertius ibidem meminit, Marco
dictus intelligi. Verum illum potius exillimem
designatum, qia inter homines acuminis & subti-
litaris laude insignes hic à Marco proferatur. De
eodem autem Cicero offic. l. 1. Demetrius Phala-
reus in hoc numero haberi potest, disputator subtilis,
orator parum vehemens, sed dulcis, ut Theophrasti
discipulum possit agnoscere. Itaque de eodem idem
in Bruto § 37. delectatus magis Atheniensis qm
inflammatus, & suavia malis videtur qm gravibus,
sed suavitate ei q perfringeret animos, non q per-
fringeret. Eandemq illi savoritatis laudem tribuit
in oratore. § 92.

Εὐδήμων] Evdemon inter Astrologos celebri-
ores recensetur à Vitruvio. l. 9. c. 7. qo tamen lo-
co Amar. Ranconetus Evchomon legendum crede-
bat. Turneb. advers. l. 1. c. 3.

Πάρις ἰππικός] vide ad lib. 4. § 35, 48, &
l. 9. § 14.

Κούρ' ἢ' Ἰλνν' μνημονεύεται] vide lib. 4.
§ 33. & l. 5. § 33. & l. 12. § 27.

Ἦνι μετὰ δόξῃ] vide ad l. 4. § 21. & l. 5.
§ 33.

§ 16. Ἐνδοξόν ἀνθρώπου] ἀνθρώπου, malim.
vide ad l. 1. § 1. & l. 6. § 7, 33. Latitia est ho-
mini facere qe sunt homini: verum latitia est ho-
mini Christiano, facere qe sunt Dei. Joan. ep. 1.
c. 5. v. 3. P'sal. 112. v. 1. Blai. c. 58. v. 13. Joan.
Evang. c. 4. v. 34. Job. c. 23. v. 12, 13. Cae-
rium, qe sunt hominis, qd hominis, ad creaturæ
in opinionem conditi, ejusdemq legi conformis, eadem
sunt iidem & Dei. vide Marc. l. 3. § 13.

Ἰδὲν ὁ ἀνθρώπου ἐνδοξόν] Latitia, inquit, ho-
mini & voluptas esse debet facere qe officii sunt sui.
Nihil autem magis humani est officii, qm erga
genus humanum humanitatem exercere. Hoc itaq
lato animo lubentiq faciendum est. Nalo Pont.
l. 2. & 9.

Conveniens homini est hominem servare voluptas.
& vera benefaciendi cupido utilitates relinquit. ipso
benefaciendi opere latissima. Senec. de benef. l. 4.
c. 14. vide ad l. 3. § 6.

Ἐνδοξόν τὸ πρὸς δόξαν ἔχον] Ex Stoico-
rum sententia Laert. l. 7. in Zenon. Τετάρτην δὲ
τὴν εὐδαιμονίαν οὐκ ἔστιν ἡ δόξα, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν
ἀρετὴν ζῆν. οὐ γὰρ ἐστιν ἡ δόξα, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὴν
ἀρετὴν ζῆν. ita enim ex Svida leg.
ibid. Unde & illud apud Plutarchum de placit.
Philosoph. l. 1. prafat. Peripateticorum quorundam
esse, Ἀνθρώπου τιμὴν, ἢ μὴ ὄντων θεωρητικὴν,

ἢ ὅτι τὸν ἀνθρώπου. vide ad l. 7. § 48. Epif-
acter. l. 1. c. 6. Τὸν δὲ θεῶν θεῶν εἰσὶν ἄλλοι (ὁ
θεὸς) αὐτὰ τε καὶ ὅτι ἔστιν ἡ δόξα, καὶ ἡ αἰσθησις
καὶ ἡ ἐκείνη, καὶ ἡ ἐκείνη αὐτῶν ὁρατὴ ἐν τῇ
ἐκείνῃ τῇ τῇ ἀνθρώπου. vide sis & qe sequitur
lectu dignissima.

§ 27. Τρεῖς γὰρ εἰς] vide ad l. 1. § 12.

Ἀπὸν ἀμειψόμενον] corpus ambiens, sive ami-
cūs instar circumjectum tibi, cingensq te. vide l.
10. § 1. sed & ibid. § 38. qo loco, τὸ ἀμειψό-
μενον ἀνθρώπου, dicit, qatenus organi sive visus
instar animæ est usus; qd hic τὸ ἀπὸν ἀμειψό-
μενον, qatenus ea ab illo afficitur. de eodem, ἀμειψό-
μενον ἀνθρώπου. l. 12. § 2. & ἀμειψόμενον σωματι-
ον. ibid. § 3. qd locus hunc illustrat planè.

Ἀπὸν ἢς συμβαίνει πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις] vide supr.
§ 23. & l. 2. § 3.

§ 28. Ἀθελίαν καὶ γαλῶν] Translatio du-
plex; altera à cœli facie, unde ἀπαιθεῖς dixit,
l. 2. c. 4. altera à maris statu, unde ἐγγαλῶν
τὸν ἥλιον; Epicuro dictum, epist. ad Herolot. apud
Laert. l. 10. qd γαλῶν τὸν πῦρ postea expo-
nit. Ità γαλῶν καὶ εὐδία Epictet. l. 2. c. 18.
vide ad l. 7. § 68. Sed & de argumento isto infrà.
§ 40. 47. & supr. l. 7. § 14, 16, 33. & l. 12. § 22.

Πᾶσι γὰρ καὶ οἱ, καὶ οἱ, καὶ οἱ, καὶ οἱ, καὶ οἱ, καὶ οἱ,
ἐνδοξόν] Epictet. enchir. c. 1. ἐπ' ἡμῶν ἀνθρώπων,
οἱ, οἱ, οἱ, οἱ, οἱ, οἱ.

Οὐδὲν γὰρ ὁ δὲ ἀνθρώπου] vid. infr. § 48.

§ 29. Ἐξ ἀλλοῦ] vide l. 7. § 29.

Χρόνῳ καὶ ἐνδοξῇ καὶ ἀξίᾳ] vide ad l. 3. § 11. &
infr. § 43.

§ 30. Μὴ ἀπεισθῆναι οἱ τοῦ λόγου ῥηθῆναι.]
Sana oratione non est aperte semper utendum. Xyl.
gem & Calab. sequitur. aq. sanam orationem nuf-
quam non adhibendam, Marcus censuerit. qd ὁ ἀ-
νθρώπου simpliciter apud omnes passim exigit. vide
l. 3. § 12. & l. 6. § 43. Alia ergo lectio
illuc qatenda; Marci mens alia eruenda. ego ma-
ximè κατὰ τὸν ἀνθρώπου, καὶ ἀπεισθῆναι οἱ τοῦ λόγου
ῥηθῆναι. Et publicè in Senatu & apud unumquemq
privatim, cam sermonis rationem habeas, ut non
tam diserve & eleganter, qm modeste & decenter
loqaris. Oratione verò sanā & salubri semper uti-
ris. vide ad l. 1. § 7. ἀνθρώπου. & l. 3. § 5. κατὰ
τὸν ἀνθρώπου. Siqdem κατὰ τὸν ἀνθρώπου, κατὰ τὸν ἀνθρώπου.
Svid. Antigonus narrat. mirab. 52. de Callima-
cho Ægyptio, ἀπεισθῆναι οἱ τοῦ λόγου ῥηθῆναι. cum di-
sceris videri vellet. & Etymolog. Συναρτῆς, ὁ
ἀπεισθῆναι λέγει. Alioq γὰρ οἱ, οἱ, i. e. cla-
rum & perspicuum denotare, docet Svidas adductis
hiscæ inter alia testimoniis, ex autoribus, qorum no-
mina subiiceret.

Ἰσθὲν γὰρ ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸ ἀνθρώπου.
Incerti erramus, nec certi qid novimus.
(Est ex Sophoclis Ajace) & γὰρ οἱ οἱ ἡ δὲ
ὁ δὲ

§ 30. ἀπεισθῆναι λέγει. Alioq γὰρ οἱ, οἱ, i. e. cla-
rum & perspicuum denotare, docet Svidas adductis
hiscæ inter alia testimoniis, ex autoribus, qorum no-
mina subiiceret.

Ἰσθὲν γὰρ ἡ δὲ τῶν ἀνθρώπων, αὐτὸ ἀνθρώπου.
Incerti erramus, nec certi qid novimus.

(Est ex Sophoclis Ajace) & γὰρ οἱ οἱ ἡ δὲ
ὁ δὲ

V.

Ἰριεὶ λόγῳ] *Sermone sano, i. e. vero. ὕμης λό-*
γος, verus, sincerus, simplex sermo. cui opponi-
tur proverbiale illud ex Euripidis Andromach. 50
 — ἐλπιτε πάύειν, καὶ ἔσθ' ὕμης. i. e. ut
 Lucil. *Pergula pictoris veri nihil, omnia ficta.*
 & ῥοσάν λόγος apud eundem in *Pheniss.* vide ad
 l. 12. § 1. Sed & apud Sophoclem in *Trachin.*
 (sic restituente H. Stephano) τὸ γὰρ ῥοσάν τι ληπεῖν
 ἀνδρὸς ἔχει σάβην. ῥοσάν π. i. e. ῥοσάν τε πνε
 λόγος, ut Euripides.

Drivitis haredem cum non inveniunt suum. Grot.
Et Pindar. *olym.* 10. Παῖς ἐξ ἀλόχου πατρὶς πο-
δένος ἤγοντο νεώτερι πάλιν ἡδῆ. μῆλα δὲ τοι δερ-
μαίνει φιλότατοι νόον· ἐπεὶ πᾶσιν ὁ λαχὼν δὲ-
πόταν ἐπακτὴν ἀλλοτρίον δύσασκεν εὐερέσσει. C.
Clemens denique Alex. *strom.* l. 2. Ὁ ἀπαιτῶν εἰσὶν
αἱς καὶ ὅσιν τελείωτος ἀπολείπεται, ὅτε μὴ ἀνι-

Fas trepidat.—

Δευτέρα

36. Μὴ σε συγχρίτω ἢ τὸ ὅλον βίον φαντασία]

πῶς αὐτῷ, ἀλλὰ τὸν αὐτὸν ὅσον ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ. ὡς περὶ τῆς Περσῶν τῶν ὁμοίων λαμβάνειν πλὴν
 τοῦ αὐτοῦ σώματος τὸν κύνδιν. Πέρσαι μὲν ἐν,
 ἐπὶ τούτῳ δυσφοροῦσιν. Ἐλλὼν δ' ἀνὴρ παρῆχε τὴν
 πῆλιν τὸ σῶμα, ὡς κύνδιν, ὡς ἱμάτιον. qd loco
 rescribendum videtur pro τὴν αὐτὴν, τὸ αὐτὸ. pro
 ἐπὶ τούτῳ, ἐπὶ τούτῳ. qd modo Simocat. ep. 25.
 ἐπὶ τῷ παθεῖ δυσφοροῦν. pro κύνδιν, κύνδιν.
 κύνδιν enim non κύνδιν dicitur. Sed & inversione
 mutari postulat, qd δούλακον arculam vertit Naogeorgus;
 cum saccum aut sacculum debuerit. Nisi
 cum Erasmo Aroth. l. 7. mantica quis maluerit.
 Synes. epist. 133. Δείσαν ὃ ἀποδύσκειν, ἐνταῦθα
 τὸ φιλοσοφῆσαι ὁρεῖται, τὸ μὴ δὲν ἡγεῖσθαι δειδόν,
 ἀναχωρεῖται τὸ δούλακον ἢ κρεουλῶν. Augustini
 Nom. manual. c. 24. & Bern. medit. c. 3. Nihil
 aliud est homo, qm sperma fetidum, saccus sterco-
 rum, cibus vermium. Alij ratione de homine bi-
 bace, & qd in hoc tantum vivit ut bibat, Senec.
 epist. 77. Nihil interest centum per vesicam tuam,
 an mille amphorae transcant; Saccus es. Indè natum
 proverbium, ejus meminit in Hesione Alexus refe-
 rente Athenæo l. 11. ubi Herculis bibacitatem si-
 mul ac edacitatem notat.

— κατὰ τὴν πῶς παροίμειαν,
 Ἀεὶ ποτ' αὐτὸν ἀσπάζεαι, αὐτὸν δ' δούλακον,
 Ἀνθρώπου ὅστις. — vulgò qd dicitur solet,

Homo semper alias saccus est, alias uter. Grot.

Saccum opinor, edacitatis nomine dixit, bibacitatis
 utrem. Nam qd saccum Seneca dixit, saccos vi-
 narios (ita Plin. vocat. l. 24. c. 1.) respexit, quibus
 vina (cum eodem l. 19. c. 4. coqor) castrabantur,
 i. e. colabantur; qd leniora mitioraqe, sed & de-
 facciatiora ac puriora, fierent. indè Lucil. apud Cic.
 de fin. l. 2. vinum cui sacculus abstulerit nil. & Mart.
 l. 12. epig. 61. — Ut liquidum potet Alauda merum,
 Turbida sollicito transmittere caecuba sacco.

Verum eadem planè, qd Marcus hic δούλακον, Lu-
 cilius, qd eodem redit, folliculum. Nonius: Fol-
 liculum Lucilius posuit pro corpore, l. 26. Ego qis sim,
 & qd folliculo nunc sum indutus, non qaro. Arno-
 bius item adv. Gentes, l. 2. Nihil enim est nobis
 permittum ad hanc vitam; nec in caruncula hujus fol-
 liculo constitutus, opus aliquid sponsum est auxiliique
 decretum. Idemqe ibidem, corpore nuncupat, ster-
 coris vires, & saccari obscenissimus serias.

§ 38. Βλέπε κύνδιν, ἐπὶ τῷ σφωτάτῳ] Lo-
 cus valde depravatus mihiqe absqe codicum ope,
 conclamatus planè. Xyl. σφωτάτα legisse videtur,
 cum vertit, qm sapientissimè judica, inquit ille.
 Cas. [ἐν] σφωτάτῳ, in rebus iudicii, discretio-
 nisqe maxime. D. Boot. ἐπὶ τῷ σφωτάτῳ. ait
 vir sapientissimus. Mihi aliquid ejusmodi dixisse vi-
 detur, qale l. 10. § 12. reperitur. Si acutè intueri
 potes, rerumqe naturam penitus introspicere; id
 facias sedulo, oculis ad id usus tuis: sin minus hoc

vales, sapientissimos qosqe ad eam rem in consilium
 adhibeas tibi. D. Salmasius locum vitiatum potius
 qm mutilum censet. Lego, inquit, εἰ δυνάσται δὲ
 βλέπειν, βλέπε. Κύνδιν ἐπὶ σφωτάτῳ. Athe-
 nienſis ille philosophus, Socratis discipulus, qd &
 apologiam pro Socrate scripsit, ejus verba hic usur-
 pat Marcus. sed fortasse aliter distingvendum. εἰ
 δυνάσται δὲ βλέπειν, βλέπε. Κύνδιν ἐπὶ σφω-
 τῶν, δὲ κύνδιν κύνδιν ἀρετῶν ἐκ ὁρῶ.
 10 &c. ut ista potius sint Critonis. Possit & legi, Ζή-
 νων ἐπὶ σφωτάτῳ, Si nobis constaret esse Ze-
 nonis. Hæc ille. vir avtem tantus ubi δυνάσται, mihi
 certius aliquid decernere temerarium nimis foret.

§ 39. Ἡδονῆς δ' ὁρῶ] Vide lib. 5. § 15.
 & lib. 6. § 34. & supr. § 8. voluptatem non
 esse bonum probat, qia bonum bono non ad-
 versatur; qum adversus voluptatem tamen con-
 tinentia, qæ virtus est, ac per consequens bonum, se
 accingat. Senec. pariter de vit. beat. c. 10. Hæc
 omnia virtus discunt, & avtem pervellit, & volu-
 ptates estimat; anteqam admittat; nec qas probavit,
 magni pendit; nec usu carum, sed temperantiā lata
 est. temperantia avtem cum voluptates minuat, sum-
 mi boni injuria est. Tu voluptatem complecteris, ego
 compeſco. Cic. Academ. l. 4. Tu, cum honestas
 in voluptate contemnenda consistat, honestatem cum
 voluptate tanqam hominem cum bellua copulabis?

Τὴν ἐνδεχόμεν] sed & τὴν σαφροσύνην. Si-
 qidem ὁ σαφρὸν ἐνδεχόμεν τὰς ἡδονὰς. Aristot. ethic.
 l. 7. c. 11. ὅτε γὰρ ἡδοναί, οἷς μέλιστα ὁ ἀνθρώ-
 πος, ἀλλὰ μάλιστα δὲ καὶ ἡδοναί, ibid. l. 3. c. 11.

§ 40. Ἐάν ἀσέβης τὴν πατρίδα] vide l. 7.
 § 14, 16. & supr. § 28. & infrà 41, 47.

§ 41. Ἐμποδισμὸς αἰδέσεως] cum impeditur
 somnus, aut appetitus. Lugd. Somnus, illud unde
 sit nescio. nam Xyl. Basil. sensus, rectè.

Ἐμποδισμὸς ὁμοῦ δὲ καὶ ὁμοῦ κατὰ τὴν ὁμοῦ ἐν-
 σταν] Repugnare sibi primà facie potest Marcus
 videri. Siqidem l. 5. § 20. concedit qidem τὴν
 40 ἐνδεχόμεν ἐμποδισμὸν, actum sive effectum im-
 pedi posse; negat verò dari ab externis. ulla τῆς
 ὁμοῦ, & διαδέσεως ἐμποδισμὸς, appetitus sive impe-
 tus ac dispositionis impedimenta: cum hoc loco etiam
 ὁμοῦ, ἐμποδισμὸν admittat, eumqe parti non λο-
 γικῇ, sed ζωικῇ adscribat. verum facili conciliari
 poterunt ista, si ὁμοῦ distingvamus in internam
 externamqe, qarum illa ab externis impedi non ne-
 gat, hæc possit. vel etiam in ὁμοῦ ἀλλοτρίῳ, sive ap-
 petitionem à ratione alienam, qæ cum sit, ut Marcus
 50 hic loquitur, ἀνυπεξαίρετος, citra exceptionem ullam
 concepta, est idcirco impedimento obnoxia; &
 eandem rationi consentaneam, qæ est μετ' ὑπε-
 ξαιρέσεως, cum exceptione. l. 4. § 1. & l. 6. § 50.
 atqe ideo nevtiqam aut frustratur, aut à re ulla ex-
 terna impeditur, qd minus, qd sibi proposuerit, af-
 seqatur. l. 5. § 20.

Ὁφείτω

afficit, q̄ lege mandante, moribus ipsorum exigentibus, id facit, sed coactus quodammodo ἀναγκάσει γε δύναμις, ad supplicia etiam iustissima ac meritisissima descendere. Talem nobis Deum depingit Jeremias vates, Thren. c. 3. v. 33. *Q̄i non affligit ex animo suo, mœstitiâ q̄ afficit mortales. De suo optimus de nostro justus: optimus ex naturæ proprietate; justus ex causæ necessitate.* Tertull. de resurr. carn. c. 14. Unde Salvian. de provid. l. 5. c. 8. Nos vim Deo facimus iniquitatibus nostris. Nos nolentem ulcisci cogimus. Nos parcere volentem non permitimus. & l. 8. c. 2. Nos calamitatum nostrarum auctores sumus. Deus enim pius & misericors est, & q̄i neminem velit perire vel ledere. Nos vero nos Deo nolente cruciamur. A Deo quidem punimur, sed ipsi facimus ut puniamur. Cum autem punire nos ipsi facimus, cui dubium est, q̄i ipsi nos nostris criminibus puniamus? q̄ia quicunque dat causam q̄a puniatur, ipse se punit. Talem principem suum Nalo Pont. l. 1. eleg. 3. Est piger ad pœnas princeps, ad præmia velox; Lige dolet, goties cogitur esse ferocis; Multa metu pœnæ, pœnâ q̄ pauca coërect, Et jactat invitâ fulmina rara manu.

Est. 2. eleg. 2. *Q̄i cum triste aliquid statuit, fit tristis & ipse: Cuiq̄ serè pœnam sumere, pœna sua est. Vixta tamen vitio est hujus clementia nostro: Venit & ad vires iræ coacta suas.*

Et Trist. l. 4. cl. 8. Ergo illum demens in me sedire cœgi, Mitius immensus q̄o nihil orbis habet.

Talem & Marcus ipse se profiteri videtur. § 43. *Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο*] Hoc est q̄d Flaccus epist. 1. — alios aliis rebus studiisq̄ teneri. & l. 2. epist. 2. Denique non omnes eadem mirantur amantiq̄. Pyndar. Pyth. 10. Καὶ γὰρ ἐπὶ τέρπον ἑτέρων ἔρος ἐκνίξει φρένας Namq̄ aliis aliarum rerum cupido pungit pectora. & Petron. — non omnibus unum est, Q̄d placet. — 40 ego ἡδὴ malim. q̄d, l. 4. § 26. καρδαντίον τὸ παρὲν. Τὴν ὑπερφορμίδα] vide l. 2. § 17. & l. 4. § 19. *Οὐς βαρύντω*] q̄os agere ferunt. Schol. ad illud Thucydidis l. 2. ἐβαρύνοντο ὃ καὶ χαλεπῶς ἔρεον. & δὲ, inquit, λέγειν, ὅτι ἐβαρύνοντο, ἢ βαρύνμαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, &c. hoc nimirum sensu, opinor, negat τὸ βαρεῖν usurpari. Alioq̄ Plato etiam in sympos. dixit, Ὁ ἐν Πόρῳ μεθυδείς τὸ νέκταρ, εἰς τὸν τῷ Διὶ κήπον εἰσελθὼν, βαρυνόμενος ἐν δύν. vino, an somno, gravatus dormiebat. Marcus 50 suprâ § 36. βαρεῖ σὲ αἰεὶ τὸ παρὲν. Caterum τὸ βαρεῖν μετασχηματίζω, prout Marco istic, usurpatum, havd temerè alibi deprehendes. Herodianus tamen lib. . . ἐβαρύντο τε αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν. Eorūq̄ nobilitatem agere, sive gravatim, ferebant. Τί ὃ ἄλλος πρὸς σέ] ita l. 4. § 19. πῶς ἂν ὁ τὸ πρὸς σέ; Ἀπὸ γὰρ] ita l. 4. § 3. τὸν καὶ τὸ ἀπὸ γὰρ.

Indè illa Tragici incerti apud Sext. Empir. Pylhon. l. 1. c. 14. § 2.

Δεινὸν γὰρ ταῦτόν τοις μὲν ἀνδάνειν βροτῶν, τοῖς δ' ἐξ ἑσθ' ἔσθ'.

Miserum, q̄d eadem saepe res, hominum his placet, illis in odio est.

Prout de se Lucilius; Q̄d tibi magnopere corda est, mihi vehementer displicet. Cicer. Tuscul. l. 5. § 63. Sic se res habet, te tua, me delectant mea.

10 Sigidem, q̄d ex Evripidis Phœniss. Sextus ibid.

Εἰ πᾶσι τ' αὐτὸν καλὸν ἔρου σφόδρ' ἄμα,

Οὐκ ἔν' ἀν' ἀμφίλει' ἀνδράποισ' ἔει.

Si idem probarent omnes, si saperent idem,

Dissidia generi nulla mortali forent.

Nῦν δ' ἔσθ' ἑμοίων ἔσθ' ἔτ' ἴσον βροτῶν.

Dissimillima nunc sunt ingenia mortalibus.

Perf. sat. 5. v. 52.

Mille hominum species, & rerum discolor usus.

Velle suum cuiq̄ est, nec voto vivitur uno.

20 Scil. q̄d Terent. Phorm. 2. — ita est:

Q̄ot homines, tot sententiæ suis cuiq̄ mos.

Vide Flaccum carm. l. 1. od. 1. & Marc. l. 10. §

10. sed & Athanasii q̄i nomen præfert, auctorem

in definition. inter hominum ἡλίμια εὐσυνόν,

q̄d in omnibus idem sit, & γυναικόν, q̄d in aliis

aliud, distingventem, apud Calavb. in Perf. sat. 5.

Ἐμὲ δ', εἰδὼν ἑμὲς ἔχω τὸ ἡγεμονικόν] Confi-

milis huic locus apud Epictetum dissert. l. 3. c. 5.

ubi ex persona Socratis; Ὡςπερ ἄλλ' οἱ τις χεῖρε

30 ἀρετὴν τὴν αὐτὴν παιδὸν κρείσσονα, ἀλλ' οἱ τὸν ἵππον

ἑπὶ τὴν κατὰ ἡμέραν χεῖρα παρεκκλινούσων ἑμαυτῶν

βελτίονι γυμνάζει. vide supr. § 26. & l. 10. § 35.

Μήτε γὰρ ἀνδράποισ' συμβαίνοντων] Annot.

Lugd. κατὰ τὴν ἀνδράποισ' σ. vide infr. § 46.

Ἀλλὰ πᾶν εὐκλεῖον ὁφθαλμοῖς ὁρᾶν] Syn-

taxis poscit ὁρᾶν. q̄ia præcellerat τὸ ἡγεμονικόν.

Χρᾶνδρον ἐνδύσῃ κατ' ἀξίαν] vide l. 3. § 12.

& supr. § 29.

§ 44. Ἰδὼν ἰδὼ τὸν χεῖρον] ita Bas. & Lugd.

40 ego ἡδὴ malim. q̄d, l. 4. § 26. καρδαντίον τὸ παρὲν.

Τὴν ὑπερφορμίδα] vide l. 2. § 17. & l. 4. § 19.

Οὐς βαρύντω] q̄os agere ferunt. Schol. ad il-

lud Thucydidis l. 2. ἐβαρύνοντο ὃ καὶ χαλεπῶς

ἔρεον. & δὲ, inquit, λέγειν, ὅτι ἐβαρύνοντο, ἢ βαρύνμαι,

ἀλλὰ βαρύνομαι, &c. hoc nimirum sensu, opinor,

negat τὸ βαρεῖν usurpari. Alioq̄ Plato etiam in

sympos. dixit, Ὁ ἐν Πόρῳ μεθυδείς τὸ νέκταρ,

εἰς τὸν τῷ Διὶ κήπον εἰσελθὼν, βαρυνόμενος ἐν

δύν. vino, an somno, gravatus dormiebat. Marcus

50 suprâ § 36. βαρεῖ σὲ αἰεὶ τὸ παρὲν. Caterum τὸ

βαρεῖν μετασχηματίζω, prout Marco istic, usurpa-

ratum, havd temerè alibi deprehendes. Herodianus

tamen lib. . . ἐβαρύντο τε αὐτοὶ τὴν ἐξουσίαν.

Eorūq̄ nobilitatem agere, sive gravatim, ferebant.

Τί ὃ ἄλλος πρὸς σέ] ita l. 4. § 19. πῶς ἂν ὁ τὸ πρὸς σέ;

Ἀπὸ γὰρ] ita l. 4. § 3. τὸν καὶ τὸ ἀπὸ γὰρ.

§ 45.

re vocabulum, adducit Gellius l. 19. c. 1. ubi sapientem dicit objectis visis terrificis. *συγκατεπίθεως*, *ἐπὶ τῷ προσώπῳ* *ἐκείνῳ*, nec adferri, nec ulterius aliquid adjicere, *ἐπὶ* opinari, quā quod visum ipsum renunciat. Neque enim duo ista, quod Gellius fecisse videtur, confundenda prorsus & pro eodem habenda existimant. In hanc eandem sententiam Philemon Com. apud Stob. tom. 2. tit. 108.

Μεῖζον τὰ κακὰ τοῖς πολλοῖς, δέσποια,
Αὐτοὶ δὲ αὐτὰς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
Οἷον, τέθνηκεν ἡδὲ, ἢ μήτηρ τινὶ,
ἢ, ἢ Διὶ, ἢ ἄλλῳ ἢ ἀναγκάσει γὰρ πρ.
Ἐἰ μὲν δὲ ἄλλῃ τῇ, Ἀπέθαν', ἀνδρῶν ὅτ' ἦν,
Τότε πονήσας τὸ κακὸν, ἥλικον ὅτ' ἦν.
Ἐάντ' ἀέλωι ὁ δὲ ἴσθι, ἐκ' ἐτ' ὀφθαλμοῖς,
Ἀπόλλων, ἐν αὐτῷ ἐάν τὸ σκόπιον,
Πρὸς τοῖς κακοῖς ὅτ' ἐτερεὶ συλλέγει κακὰ.
Ὁ δὲ τὸ λογισμὸν πάντα παρ' αὐτῷ σκοπῶν,
Τὸ κακὸν ἀφαιρείται, ἀγαθὸν ὅτ' λαμβάνει.
Hec, persape homines graviora efficiunt mala
Ipsi sibi ipsis, quā ea sunt natura sua.
Excessit vitā natus, aut mater putat,
Aut proxima aliquis ex necessitudine.
Id si quis sic accipiat; Nempe obiit diem
Homo natus; quantum fuerat, tantum est malum.
Quod si sic; Perit; non vobor amplius;
Hec vita invita: quia ista secum deputat,
Is ad malum alia sibi consarcinat mala.
At quid rationis cuncta ad arbitrium vocat,
Is quod dolet deducit, retinet quod juvat. Grot.

Senec. ep. 78. *Levis dolor est, si nihil illi opinio adiecit.*

[*Γνωσθῶν*] vide l. 4. § 6. & l. 6 § 3. & l. 7. § 29.

§ 50. *Τί δὲ καὶ ἐγένετο ταῦτα;*] Vide l. 6. § 36. Epictet. dissert. l. 1. c. 6. *Ἀλλὰ μὴ μοι βῆσι. τί τ' ἐν ἐνέκῃ χεῖρὸς ἔχεις, ἀνδράποδον; ἢ ἵνα καὶ ἀπομάσῃς σκαυτὸν; τὸ ἐν εὐλογίᾳ μὴ γίνεσθαι ἐν τῷ κόσμῳ; καὶ πῶς κρεῖττον ἀπομάσῃς σκ, ἢ ἐγκαλεῖς;* vide q̄ sequuntur. 40. *Chrysostom. orat. de stat. 1. Μὴ λέγετε, τί τ' ἐρεκεν σωεχάριστον ὁ Θεὸς πρὸς καλὴν μάλα; διὰ τὸ τὸ συνεχρήσεν, ἵνα σε πῶς προθυμίαν τοῖς πολλοῖς δείξῃ μέλλον.*

[*Ἐξω ἔδεν ἔχει*] Hoc est quod Seneca ep. 93. *Omnia quae usquam erant, clusae & seipsam sui finem fecit. de natura principali. Et Empedocles pariter a Plutarcho laudatus, de placit. Philosoph. l. 1. c. 18. à Theodoreto therapeut. l. 4 & à Stobaeo tom. 1. l. 1. tit. 2. de mundo sive universo,*

Οὐδὲ π' ἂν παντὸς κενεὸν πᾶν, ἐδὲ ἀειρόν.
Nil est in toto vacuūve super vacuūve. Grot.
[*Ἐκ αὐτῷ ἀεὶ ἀδύει*] vide l. 7. § 23, 25.

§ 51. *Μήτε ἐν τοῖς πράξεσιν ἐπιπύρειν*] *Flu-
fieri, Xyl. tardum & remissum esse; Cal. havi ma-
lé. ἐπιπύρειν, languide agere: tractum ab equis, quia a-*

pud Medicos veterinarios *ἐπιπύρειν* dicuntur, cum i-
lia trahentes languide incedunt, τὰ ὀπίδια ἐφέλκοντες
ἐπὶ τὰ ἐμπροσθέντα, καὶ ὑποφύροντες, ὥστε ἀλλή-
λοις συγκρίνειν. uti Aristot. *histor. animal. l. 8. cap. 24.*

Κλέναισι, κρεανομοῖσι.] *Τὸ κρεανομοῖν* proprie
de visceratione usurpatur, in qua *κρέα νέμοι*, carnes
distribuantur. *Homer. Il. 1. v. 216.*

Πότρυκα ὅτ' ὅσον ἑλὼν ἐπένειμα τραπέζῃ
10 *Καλοῖς ἐν κρεανομοῖσι ἀτὰρ κρέα νέμειν.* *Αρχιλλῆς.*
i. c. *ἐκρεανομοῖται*, inde enim *κρεανομοῖται*. *Eustath.*
ibid. Verum Marcus noster istuc aliter accipit, de
inimantium atque effectorum hominum truculentia,
quod congeneres sibi mactant, ossaque eorum diffri-
gunt tanquam ad ollam, carnes in frusta secant, velut
ad lebetem: ut Micheas loquitur. 3. v. 3. quod Cle-
oni minatur ille in *Aristoph. equit.*

Περικόμματ' ἐκ σε σκιδάσω. i. e. *καὶ μέγας
κατακόψω τὸ σῶμα.* *Schol.* Itā vocabulum usur-
pavit Constant. Manasses in breviario historico de
Domitiano. (*πῶν*)

*Διψῶν αἵματι καὶ σφαγῶν, καὶ μάγειρος ἀνδρό-
κρεανωτὴν δομπατῶς.* --- Sed & Cle-
mens Alex. in *hortat.* ubi Penthei discerptionem
Ἰσαχρον κρεανομοῖαν appellat: Idemque de Bacchi-
cis orgiis *ibid.* & ex eodem Evlebius *prepar. l. 2.*

c. 5. ex Clementis codicibus emendandus. *Διόνυ-
σον μανθῶν ὀρμαίνοντες Βάκχοι, ἀμοφαγὰ πῶν
ἱερῶν ἀνθρώπων, καὶ τελίκουσι τὰς κρεανομοῖας
ἢ φόνων.* Eodem sensu τὸ *κατακρεανῶν* ab He-
rodoto usurpatur, l. 7. ubi de Pytheo Ischenoi filio,
ὃς ἐς τὸ ἀντρέχει μαχόμενος, ἐξ ὃ κατεκρεαν-
ώθη *ἔπας*, donec velut in laniena, frustratim con-
cissus est: *κατεκρεανώθη.*

30 *Οἷον ἐπὶ πρὸς παρὰ τὴν πύλιν, καὶ γλυ-
κέα, βλασφημοῖαν αὐτῶν.*] Senec. de *benefic. l. 7.*
c. 31. *Non est mihi relata gratia. quid faciam? quod
dii omnium rerum optimi auctores: qui beneficia igno-
rantibus dare incipiunt, ingratis perseverant. Alius
illis objicit negligentiam nostri, alius iniquitatem, ali-
us illos extra mundum suum projicit & ignavos, he-
betesque, sine luce, sine ullo opere, destituit: Alius
solem, cui debemus, quod inter laborem quietemque tem-
pus divisimus, quod non tenebris immersi, confusionem
aeternae noctis effugimus, quod annum cursu suo tempe-
rat, & corpora alit, sata evocat, percipit fructus, sa-
xum aliquod, aut fortuitorum ignium globum, & quid-
vis potius quā deum, appellat. Nihilominus tamen
more optimorum parentum, qui maledictis suorum*

50 *infantium arrident, non cessant dii beneficia com-
gerere de beneficiorum auctore dubitantibus: sed aequi
tenore bona sua per gentes populosque distribunt, unam
potentiam sortiti, prodesse. Spargunt opportunis imbribus
terras, maria statu movent, siderum cursu notant
tempora, hyemes astatēque intervallu lenioris spiritus
mollunt: errorem labentium animorum placidi, atque
propitii*

[illegible]

[*Prædicta dicitur*] fons perennem, qui non fal-
lat, ut interpretatur Ierem. i. 6, v. 14, 10. Na-
fontem. l. 1.

*Flammiae perpetuae torrens solet altius ire :
Sed tamen haec brevis est, illa carentis aë-*

Coys, apud Anton. Melff. l. 2. v. 1. *invenio per-
petuum militem pueri in praesentia, non unius
perpetui.* Senec. c. 95. *Non praesentem talem in per-
petuum, ut esse bonus est, facit hoc quod de gratia
divina, quae facit in imbutis, Christus.* Joan. c. 4. v.
74. *74. etiam de auctoritate istius* *Abbas*
et alii auctor.

*[C]onsequens te, Xyl. gignit te, Cal-
phraus auriculula, & symacris infidens. itaque suppo-
nitur mihi lectio. quam tamen si eximere libuerit, quia
alia commemorata sunt omnino, nullum venire, conge-
nitum est quasi naturam fac tibi usum atque industriam
jungi debentem. In hoc acallidius clemente, ut videret
quasi in natura etiam tibi. quod Elenius fletum.
l. 7. τὴν δὲ ἀνατίλλαντι πῶς ἀρτίως ἀποστει-
νόμενον παρακαλεῖται, συνάπτει δὲ τὴν ἐξ ἐκείνου
τὴν λέγει τὴν δόξαν, ὅτι οὐκ ἐστιν ἐπικρατεῖα κατὰ
βίον.*

§ 52. Tu exordium ad hunc ep. aduersus
hereticos aduersus aduersus § 51. In Basil. quod
Xyl. & Lugd. in istis uenerunt, Xyl. sic red-
didit, ut ois tibi elegantius uidentur, & q. plac-
dentius iugis leuitem, cu illis, q. neq. ubi, neq. q.
fuit, eueniunt ergo iuxta Xylandum etiam tran-
spontenda facient uerba; lepidumq. m. ut aduersus
q. om. vel m. ut p. p. aduersus § 50. Calavb. qid le-
geat, hanc est coniecta prolixae ceterum, & illud
in clausula nouissima excludit. Sic enim uertit;
Quem ergo sensus illum esse, q. tanquam rem mo-
mentis alacrisse propensit sibi fructum placuisse ho-
minum, q. ut ubi fuit, nec q. fuit, ista uenit: For-
sit, quare, q. dicitur fuerit ut l. 11. § 10. ut
est, ut ut dicitur est, ut. In legendo. vel sic po-

test concipi; *Qalis ergo tibi is videtur, qui vno
hominum plavsus vel averatur, vel avcupatur; (si-
quidem est ad qid natus sit non videtur attendere.)*
vel ietiam, qui nec ubi sint, nec qd ipsi sint, mōrunt
vel etiam Calavbonum legendo, qd v. h. p. v. av.
*v. avc. qd nec ubi sint, & Licet bona cum lecto-
ris venia, aliam insuper de loco isto suspicionem*
*meam proponere. Fieri potest, ut Marcus scrip-
sit, ο τιν εἰς κερταίωνων επωνων ἢ εὐρημῶν δά-
νων, ut ex ἢ εὐρημῶν, illud εὐωνῶν ἐνανium sit:*
vel etiam ο τιν εἰς κερταίωνων ἢ [ἄδων] εὐωνῶν,
ἢ εἰρωνο δάδων, ut ἄδων interciderit, ἢ alterum
in proximam clausulam transierit, per exscriptoris
oisitanciam. Siquidem εἰρωνο εὐωνῶν, five lavdem
vanorum hominum fugere, res est lavdis potius
*qam vicuperii. vide l. 10. § 13. Ceterum alii vi-
derint. tis avtem, αἰσι τῶ πῶς-τις frequentius est,*
qam ut multis moneri opus sit.

§ 53. "Ος ἐκ ἀρίστων ἐαυτοῦ] vide ad l. 3. §
 20 4. Senec. de tranquill. c. 2. Innumerales proprie-
 tates sunt, sed unus effectus viui, disflcere sibi.
 Διαφύεται γὰρ ἐαυτοῖς (οἱ παῖδες) καὶ ἐτέρων καὶ
 ἐπιθυμῶσιν, ἀλλὰ τὸ βέλαντω. Aristot. cib. l. 9. c. 4.
 Senec. idem ep. 102. Putas in posse sententiam u-
 nam omnium esse? Non est unus una. Flaccus
 epist. 1.

Idem eadem possunt horam durare probantes?
quasi dicat, non possunt.

§ 54. Συμπνεῖν] Arnob. l. 2. *Auras accipi-*
unt naribus & per anhelitum reciprocitas reddunt;
& nos spiritum consimiliter, & respiramus commu-
nitibus crebris. vid. l. 9. § 8.

Συμπεριέναι πρὸς θεὸν ἔχει πάντα νόσφι] i. e.
Deo sive numini divino, consentire; quod ὁμογενώ-
μονα ἔειπεν dixit, l. 9. § 1. συνέραν. l. 10. § 21.

Πᾶσι κρύπτει & διατηρεῖται] animam mundi, live mentem, vult in omnia diffusam, & permancntem univerſa; de qua *l. 4. § 40.* cum Deum eſſe agnoſcunt Stoici ipſi; quem & Jeremias *c. 23.*

40 v. 24. ait, *cælum & terram implere; intra nimirum omnia, nec inclusum; extra omnia, nec exclusum; ut Hildebertus in symbol.* Unde dictum Empedocli, *Deum esse sphaeram intelligibilem, cuius centrum ubique, circumferentia usquam.* Trithem. ad Caes. q. 1. quāquam Jo: Gerson super Magnificat. conc. 3. suppleendum monet; nisi in seipso. Ceterum Jul. Scalig. de subtil. exerc. 363. Trisacristum, sed pessime, dixisse, Deum esse; cuius medium in centro, circumferentia ubique. Opinè Hieron. ad Marcell. q. 5. In omnibus insusius, & circumsusus; ut cuncta penetret interior, & contineat exterior.

§ 55. 'Οὐδὲν βλέπει τὴν κόσμον] ita l. 5. §
35. τίς ἡ βλάση τῶ κοινῷ;

Μένω δ' ἐλαθερόν δει] Malkia five vitium,
habenti

'Οὐ μὲν ἀκέραια] De sole item Julian. *orast.*
 2. Τὸ φῶς ὃ ἔχεις αὐτὴν ἀφαιρείται· ἀλλ' ἐδὲ αὐ-
 τὴς αὐτὴν ἀφαιρείται φῶς, πῶς σελήνῃ ἐξ-
 ὀντατος ἰσχυρῶς πελάγειται, καὶ μεταδίδας αὐτῇ
 τῆς αὐτῆς φύσεως. ἔδὲ πεινέμεν καὶ θαυμάσων τῶ-
 νιν κόσμον ἐκπλήσις * αὐτῆς [αὐτῷ vulg. αὐτῇ
 emendand perperam.] καὶ ἡμεῖς, ὅτεν ἐδὲ ἀνὴρ
 ὅρατος ἀρετῆς μεταδίδας ἄλλω, τῷ μεταδιδόντι
 μείον ἔχων ἐράνιν ποτε. De face pariter Taitan.
 ad Graec. Ἀπὸ μίας δαδὸς ἐνέπληται, ἀπὸ πυρὸς
 πολλὰ, τῷ πρώτῃ δαδὸς διὰ τῷ ἔξωτιν ἥτις
 πολλὸν δαδὸν ἐκ ἐλαττώσει τὸ φῶς. Quid Ennius
 apud Cicero. *offic.* l. 1,

Ноты

Homo, qui erranti comiter monstrat viam,
 Quasi lumen de suo lumine ascendat, facit:
 Quibulo minus ipsi lucet, cum illi accenderit.

Actives sed et inalevantes adpau] In notati-
 onibus ludere, & conatu parum felici, Chrysippo
 Stoicisq; solenne fuit. Marcus illic actives dici
 vole solis radios magis ad extendendos
 minus probabiliter. Neque enim solent prapositiones
 in deductis hac ratione immutari. Melius
 Grammatici per se adpau deducunt: adpau, adpau,
 adpau, adpau, adpau. Neque enim Etymologo
 accedo derivanti per se adpau, adpau, adpau, adpau
 adpau adpau (quod & Marcus illic) adpau adpau.
 Malim per se adpau adpau, adpau, adpau. i. e.
 frangere: unde & adpau lius, adpau unda allise
 franguntur, & actives solis radii, quod actives adpau
 ut Marcus loquitur, i. e. ad corpora solida ro-
 fringantur.

Ubi adpau adpau adpau] Senec. epist.
 93. Sed quatenus solis radii obstant. At solis radii lux
 integra est, cum inter opposita: & quatenus aliquid in-
 teriaceat, quod non prohibeat ipsa aspectu, in opere est,
 cursu suo fertur. goties in r. nubi luxit, non est so-
 reno minor, nec tardior quidem; quatenus multum in-
 terest, utrum aliquid obstat, an impedit. Eo-
 dem modo actives opposita nihil detrahunt. non est
 minus, sed minus fulget: nubi forsitan non age ap-
 paret, sed minus sibi eadem est. & more solis obstat, in
 occulto rem suam exerceat. hoc itaque adpau adpau
 possunt salutariter, & damna, & injuria, quod ad-
 versus solum petere a bala.

Inalevantes adpau] Tren. adv. heres.
 l. 4. c. 28. quod in lumine sunt, non ipsi tamen illumi-
 nant, sed illuminantur & illustrantur ab eo.

Adpau adpau] Corpus opacum solis
 radios non admittendo, lucis beneficio sepe privat,
 solis nihil derogat. ita quod officium suum praestandi
 se opponunt, bono, quo seui poterant, se privant, av-
 tem live actore nihil obstant.

§ 58. Hic deinde actives adpau, & adpau
 adpau] Frigidum tamen, involuque nimis ad-
 versus mortis metum solamen; aut nullum es post
 mortem sensum habueris, aut aliusmodi quam nunc
 habes. Hoc est, quod Senec. epist. 81. adversus mor-
 tem metum seculari, subala leonem excipere. potest
 enim & sensum, qui nunc est, manere, mansueti in
 improbis, ut tamen aliusmodi cruciatus periculi-
 fiant, quam dum hic viverent, unquam experti fue-
 rint.

Actives adpau] nihil hoc est necesse.

Tal adpau] Atqui hoc est ipsum miseri-
 arum omnium cumulus & culmen; quod improbis
 adpau adpau adpau. ad Hebr. u. 9. v. 17. ite-
 mel tantum mortem obire liceat. quod Sophocel. a-
 pad Stob. tom. 2. tit. 110.

Adpau adpau] talis actives adpau.

Namque homini eadem bis datum non est mori.

Post mortem semel obitam, in morte secunda, quae
 sic dicitur Apoc. c. 20. v. 14. quod actives adpau
 eis adpau adpau adpau adpau adpau, ibid. c. 19. v. 20. iterato mori non datur. Bern.
 ad Eugen. de consider. l. 5. alludens ad illud Esajae
 c. 66. v. 24. & Marci c. 9. v. 44. Ubi vermis
 nunquam moritur; nec ignis unquam exstinguitur. Hor-
 reo vermem mordacem, & ignem vivacem. Horreo
 inclidere in manus mortis viventis, & vitae morientis.

10 Hac est secunda mors, quae semper occidit, nunquam ser-
 occidit, quod det illis semel mori, ut non moriantur in
 aeternum? quod dicunt montibus, Calate super nos, &
 collibus, Operite nos. (Luc. c. 23. v. 30. & Apoc.
 c. 6. v. 16.) quid nisi mortem mortis beneficio, aut si-
 nire, aut evadere volunt? denique, invocabunt mor-
 tem, aut, & non veniet. Apoc. c. 9. v. 6. Quam
 miserum est avtem, ut Adrianus Imper. olim, mor-
 tem optare, & mori non posse? live, ut chorus apud
 Senec. Agamem. 3. 2.

O quam miserum est nescire mori!

Imò, quid miserius, quam, quod Bern. ibid. semper vel-
 le quod nunquam erit, & semper nolle quod nunquam non
 erit? Non est dubium multo fore descriptis his qui sic
 crunt, quam his qui omnino non crunt. Idem in Cant.
 ferm. 35. siquidem anima in eo statu posita, & beata
 esse perdit, & esse non perdit. quae ex re cogitur sem-
 per, ut & mortem sine morte, & defectum sine defe-
 ctu, & finem sine fine patiat: quatenus ei & mors
 immortalis est, & defectus inficiens, & finis infi-
 nitus. Gregor. Rom. dialog. l. 4. c. 45. live, ut
 idem, si utriusque avtor idem, in Job. l. 9. c. 48.

30 Fit ergo miseris mors sine morte, finis sine fine, defe-
 ctus sine defectu, quia & mors semper vivit, & finis
 semper incipit, & defectus deficere nescit. Ita, crunt
 illic homines semper in morte, ac per hoc nunquam vi-
 ventis; nunquam mortui, sed sine fine morientes; vita
 morituri, & mortui sine fine victuri. Nunquam avtem
 eris homini peius in morte, quam ubi eris mors ipsa sine
 morte. August. de civit. dei l. 13. c. 11. & bo-
 mil. 16. Atque hoc Joan. Chrysostomus opinatus
 est voluisse Apostolum, ad Cor. epist. 1. c. 3. v. 15.
 cum diceret, Eandem rem, & eandem rem, ac si
 adpau adpau adpau, idem sit quod & perit adpau
 adpau. Verum aliud prorsus illud est, de quo videatur
 Jos. Scaliger. notis ad N. T. Ceterum hinc querelae
 illae apud Jobum c. 3. v. 18. Cur arummofo lux
 amplius datur, & vita amaris animo protrahitur? quibus
 mortem postulantibus non adest illa, quatenus eam
 pra thesauris abditissimis regitant: quod latarentur ac
 50 pra gaudio exultarent, si sepulcrum adire aut repetere
 liceret. Et Avlon. ibid. l. 15.

—Fortuna reclamare,

Quod vitam dedit aeternam? cur mortis adempta est
 Conditio? sic Cavea sub rupe Prometheus
 Testatur Saturni genam, nec nomine cessat
 Incusare Fovem, data sit quod vita perennis.

Ita

Ita, quod Plin. l. 25. c. 3. Ea vita conditio est, ut mori etiam optimi portus sit, siquidem ut Philemon apud Stob. tom. 2. tit. 122.

Θωπεύειν δεῖσθαι ὅτιν, ἢ ζῆν ἀδελφός.

Satius mori, quam vivere infelicit.

Et Sophocl.

Τὸ μὴ γδ' εἶναι κρείσσον, ἢ τὸ ζῆν κακός.

Non esse praeferat quippe quam male vivere.

Et Aeschylus Ixione:

Ζωὴς ποικίλης δόλῳ· εὐπορώτερος

Τὸ μὴ γενέσθαι δ' ὅτιν, ἢ περιμένει

Κρείσσον, κακὰς περὶ σπονδίας.

Laboriosa atate mors felicior.

Natumque non fuisse, quam esse existimo

Melius viro illi, saeva cui toleranda sunt.

quāto magis ea si aeterna fuerint, & in aeternum subeunda: quomodo idem in Prometheus.

— κρείσσον εἰς ἀπαξ θανεῖν,

ἢ τὰς ἀπέρας ἡμέρας πάσχειν κακός.

— satius est semel mori,

quam trahere miseros. vita quae numerat, dies.

Hoc est, quod Christus Dominus, Matth. c. 26. v.

24. Καλὸν ἢν αὐτός, εἰς ἐγγενήν ὁ ἀνδρα-

τὴν εἶναι. Cui ego credere malim, quam viro

eruditissimo, qui in contrarium contendit, deterioris

conditionis esse, omnino non esse, quam esse in miseria

poenae interminatae. Rectius solidiusque Lyfias

adv. Phanium ab Athenaeo l. 12. laudatus: ubi Ci-

nelliam acerbissime pertrinxerat, ὅς ἀσβεστον

ἑπάντων καὶ παρενομήτων ἀνδράπων γεροντότα,

καὶ ποιῶτα περὶ θεῶν ἐξαμαρτόντα, καὶ τοῖς ἄλλοις

αἰσχροῦν ὄντι καὶ λείπει. Nec non congerrones illius

Ἀντὶ Νημιώσων Καποδομονισαῖς σφισιν αὐτοῖς

τύνομα δειρόντες, ὡς καὶ θεῶν καταγελοῖσας subji-

cit statim, Εὐκλείων μὲν ἐν ἐκείνῳ ἀπώλετο, ὡς καὶ

εἰκὸς τὰς τοιούτους πάντων ὅτι πλείων νινωσκό-

μύθων, οἱ θεοὶ ἔπος δέδοσαν, ὥστε καὶ ἐχθρὸς αὐ-

τὸν βέλτερος ζῆν μάλλον ἢ τεθνήσκειν, παρεδείγμα

τοῖς ἄλλοις. — Τὸ μὲν γὰρ ἀποθανεῖν, ἢ καμῖν νε-

μῆσας, ποιεῖν ἅπασιν ἡμῖν ἐστίν· τὸ δ' ἔπος ἔχον-

τα τοσούτον χεῖρον διατελεῖν, καὶ κατ' ἐκείνῳ καμῖ-

εῖν ἀποδυνάμει καὶ διὰ τὸ τελεῖν τῆς αἰῶνος τὸν βίον,

τότοις μῖνοις προεῖναι τοῖς τὰ ποιῶτα, ὡς καὶ ἔ-

στ' ἐν ἡμερησίᾳ. Spectant horum illa Senecae

Medea 5.

Jas. Infesta memet perime. MED. Misericordie jube.

Et Agamemnon. 5. 3.

B. Concede mortem. C. Si recusares, darem:

Rudis est tyrannus morte qui penam exigit.

E. Mortem aliquid ultra est? C. Vita, si cupias mori.

Sed & Svetonii illa de Tiberio l. 3. c. 61. Mori

volentibus vis adhibita vivendi. Nam mortem adeo

leve supplicium putabat, ut cum audisset unum ex reis,

Carnubium nomine, anticipasse eam, exclamaverit,

Carnubius me evasit. Et in recognoscendis custodiis,

precanti cui dam penae maturitatem, respondit; Non.

dum tecum in gratiam rediit. Deus certe cum morti aeternae addictis nunquam in gratiam est deinceps rediturus, utpote quibus interminetur (nec vana sunt minae Dominicae) & memoriam certissimam dampnatorum, & oblivionem plenissimam damnatorum; uti disertè Rufinus; videndus comment. in Oseam l. 1. ad c. 1. v. 6. Frigidum ergo solamen, vitam non desitutam, ubi morte ipsa potest esse vita millies multo acerbior.

10 § 59. Ἀλλήλων ἐρευνᾶν] vide ad l. 2. § 1. & supra § 56.

Διδασκε ἢ φέρε] vide l. 5. § 28. & l. 6. § 25. Varro satyr. Menipp. de mariti officio; referente Gellio l. 1. c. 17. Vitium uxoris aut tollendum, aut ferendum est. qui tollit vitium, uxorem commodiorem praestat: qui fert, sese meliorem facit. Male avtem Xyl. Διδασκε discite: imò, doce, corrige, evince, redargue.

§ 60. Καὶ ὅταν ἐυλαβῆται, καὶ ὅταν περὶ τῷ σέβει ἐρευνᾶται] Xyl. & Cal. τὸ ἐυλαβεῖσθαι καὶ περὶ τῷ σέβει ἐρευνᾶται, eodem referunt, cum diversas & disparatas mentis operationes designari, καὶ ὅταν illud bis positum clarè satis ostendat. Non est itaque istic τὸ ἐυλαβεῖσθαι cavendum esse, quod neque simpliciter unquam, opinor, significat; sed cavetè agere, five cavetè in re aliqua versari: hoc avtem in loco potius, declinare, five cavetè defugere. Sicut Latinis metuere, pro, cavendo fugere & effugere. Flaccus carm. l. 2. od. 2.

Illum aget pennà metuente solvi

Fama superstes.

i. e. solvi cavente, & cavendo effugiente, nè solvatur.

& l. 3. od. 11.

Quae velut larvæ ega trima campis,

Ludit exultim, metuitque tangi.

i. e. tactum declinat. ita Graecis τὸ ἐυλαβεῖσθαι,

cavetè declinare, aversari, fugere. Isocrat. ad De-

mon. § 9. ἐυλαβεῖ τὰς ἀντιβολὰς, καὶ τὰς ἀντι-

σιν. i. e. aversare, declina. Plato polit. l. 2. ἐυλα-

βεῖναι πέναν ἢ πόλεμον. Fugientes parietatē

aut bellum. Mens, inquit, secus quam sagitta aut jacu-

lum fertur. Sagitta namque non recta fertur ubi à

solidiore materia, in quam inciderit, refilit sed nec

cum scopum petit remotiorem, quam ut recta perime-

ando assequi possit. Mens avtem cum declinat ali-

quid, & cum in rei alicujus consideratione volutatur,

ad quam ea necessariò requiritur, etiam tunc quoque ad

scopum sibi propositum recta fertur nihilo minus, quam

cum aut prosequitur aliquid, aut cum consideratione

vel omissa, vel peracta, jam rem ipsam aggreditur.

φέρεται κατ' ἐὐθεῖαν] vide l. 6. § 16. & l. 10.

§ 11. recta scil. mens utrobique fertur; cum quia vari-

onis recta ductum utrobique sequitur. l. 7. § 55. &

l. 5. § 14. tum quia via brevissima & expeditissima

etiam tunc quoque procedit. l. 4. § 51.

Ὅτι δὲ ἢ ἦν, καὶ ἐπὶ τὸ ἀνεκείμην εἰσελθὼν εἰ-

το

ἡ δὲ τὸ πρῶτον φιλοσόφων πῦξις, πᾶντα ὅσα ἀνέ-
τεσσιν οἱ ἀνθρώποι, ἀποσπᾶν καὶ ἀσπᾶν νομί-
ζουσιν.

"Ερεκεν ἀλλήλων] vide l. 2. § 1. & l. 5. § 30.

Τὴν ἀρεσβυτικὴν ἤν' θεῶν] τὴν ἤν' ἑλῶν
φύσιν. vide ad l. 4. § 23. qam & τὴν ἀλήθειαν
postea indigitat. καὶ ἤν' ἄλλων ἀληθῶν ἀπέναντον
ἀρεσβυτικὴν αἰτίαν. prout autem natura naturans, (ut
scholae lingua loquamur) ita & prima veritas Deus
est. אֱלֹהִים הוּא הַאֱמֶת i e. Deus veritas, dictus

Jeremie. c. 10. v. 10 non אֱלֹהִים הוּא duntaxat
i. e. Deus veritatis. Psalm. 31. v. 5. cuius itidem

lex & sermo, אֱלֹהִים Psalm. 119. v. 142. non λό-
γος ἀληθείας tantum, Jacob. c. 1. v. 18. sed ἀλή-
θεια quoque, veritas ipsa. Joan. Evang. c. 17. v. 17.

Τὰ δὲ γε ὅλα ἀρεσβυτικὴν ὑπάρχοντα πᾶντα] Hac
autem omnia inter se. Xyl. ut idem prius valeat
utrumque, τὰ ὅλα καὶ τὸ ὑπάρχοντα. ac Cal. quicquid
nunc est ad id quod prius fuerat, initiumque illi dedit,
ut τὸ ὑπάρχον hic idem sit quod τὸ ὑπάρχον. Sicut
& τὸ ὑπάρχον in illis usurpatur, qd ad l. 2. § 10.
laudavimus. Utrumvis constare potest, illud sim-
plicius videtur.

Ὁ ψευδὴς ἀρεσβυτικὴ] Falsa, inquit, quisque lo-
quitur, impietatis est reus, siue volens id, siue nolens
fecerit. Si volens scilicet quia fallere vult. Falle-
re autem est iniustitiae pars. si nolens, quia rerum
naturae veritatis adversatur. Videantur Avgustini
de mendacio, & contra mendacium, ad Consuetum,
scripti libelli.

Ἀπορροὶς] occasiones. Xyl. instinctus & oppor-
tunitates. Cal. Ma i. n. subsidia. Subsidia & admini-
cula à natura accipit; ita usurpavit Xenoph. oecon.
ἐρροὶς ἐπιστήμης πνῆς ἐργασίας καὶ ἀπορροὶς, ἀφ'
ἧν διακρίνεται αὐτῶν τὰς οἰκίας. & adminicula quae-
dam unde rem familiarem augere possint. Demosth.
ἐργασίας καὶ ἐργον παρ' ὑμῶν, ἐξ' ἀπορροὶς ἀ-
δελφῶν τὸ πολέμου. Nec subsidium ullum ad bel-
lum.

Ὁ τὰς ἡδονὰς ὡς ἀγαθὰς δόξαν, τὸ δὲ πῶ-
ς ὡς κακὰ φεύγων, ἀσπᾶν.] Senec. epist. 74.
Ab hoc discende iudicio, (ut ullum praeter virtutem
bonum putes.) non pietas constabit, non fides. Multa
utramque praestare cupienti patienda sunt, ex his
quae mala appellantur; multa impendenda ex his quibus
indulgemus, tanquam bonis. & epist. 76. Si hanc
opinionem receperis, aliquid bonum esse praeter bone-
stum, nulla non virtus laborabit. nulla enim obtineri
poterit, si quid iam extra se respexerit.

Μέμφοις πολλοῖς τῇ κοινῇ φύσει] vide l. 6.
§ 6. 40. vide & piorum etiam hac in parte gere-
las. Psalm. 73. & Jerem. c. 12. Sed & querelis isti-
usmodi occurrentes; Senec. de provid. c. 2. &

Salvian. de gubernat. Dei. l. 1. c. 2. Πῶς δὲ καὶ ὅσον
ἀσπᾶν τὸ βελήσαν. καὶ γενόμενον; Apollon.
Tyan. epist. 66. Itaque quod Epictet. l. 1. c. 27. τὸ
σύνολον, ἐκείνης μεμνήσκεις, ὅτι ἐάν μὴ ἐν τῷ αὐτῷ
ἢ τὸ εὐσεβὲς καὶ συμφύρον, ἢ διώκεται σωθῆναι τὸ
εὐσεβὲς. Idemque enchir. c. 30. ὅτι καὶ τὸ συμφύ-
ρον, ἐκεῖ καὶ τὸ εὐσεβὲς. ὥστε ὅστις ἐπιμελεῖται τὸ
ὀφείλον ὡς δεῖ, καὶ ἐκκαλῆται, ἐν τῷ αὐτῷ καὶ εὐ-
σεβείας ἐπιμελεῖται. & ibid. τίς περὶ τοῦ θεοῦ

εὐσεβείας, ἰδοὺ ὅτι τὸ κρείστανον ἐκεῖνό ἐστιν, ὁρ-
δᾶς ὑπολήψεις περὶ αὐτοῦ ἔχειν, ὡς ὄντων καὶ δι-
οικόντων τὰ ὅλα καλῶς καὶ δικαίως. καὶ σαυτὴν εἰς
τὰ τοιαῦτα καταστρέφειν, τὸ πείθεσθαι αὐτοῖς, καὶ εἰκέν.
πᾶσι τοῖς γινουμένοις, καὶ ἀκολουθεῖν ἐκόντα ὡς ὑπο-
τίς ἀέτης φράσις ἐπιτελεστέος. ἔτι καὶ ἔτε-
μεμνήσκῃ ποτὲ τοῖς θεοῖς, ἔτε ἐγκυλῶνται, ὡς ἀμα-
λάρχοι. ἀλλὰ ὅς ἐστιν ὁ καλὸς τὸ τοιοῦτον γινάσκῃ, ἐάν μὴ
ἴσῃς ὅτι ἐκ ἡμῶν καὶ ἐκ τῶν ἡμῶν μόνον δῆς
τὸ ἀγαθόν καὶ τὸ κακόν. ὡς ἂν γε τὴν ἐκείνων ὑπο-
λήψιν ἀγαθόν ἢ κακόν, πᾶσι ἀνέγκαν ὅταν ἀπο-
τυγχάνῃς ὧν θέλεις, καὶ ἀπειπῇς οἷς μὴ θέλεις,
μέμνησθαι σε καὶ μισθὸν τοῦ αὐτοῦ.

Ὁμογενόμενος ὅλως] Quid l. 8. § 54. συμφύ-
ρον & l. 10. § 21. συνεφόνον dixit.

Ὁς ἐπίσης] vide l. 2. § 11.

Ὁμογενόμενος ὅλως] Vide ad lib.

7. § 75.

§ 2. Ἀγῶν ἀποδοχῆς] ita Origen. adu.
Gels. l. 1. τῆς κακίας ἀγῶντος. Sed de Christo.

At malitiae & pravitate expertem prorsus excedere
quod datur, cum ea instincti etiam, & quidem deus-
posito βελῶν, καὶ ἀνεκπαύτων, non disceptant tan-
tummodo, ex utero in lucem prodeamus. Psalm.
51. v. 5. & 58. v. 3. Job. c. 14. v. 4. Elai.
c. 48. v. 8.

Τὸ δὲ ἐν κορεσθείσῃ γε τῇσιν] vide infra § 37.
& ad l. 5. § 29. ita Lucret. l. 3.

Cur non ut plenus vita conviva recessis?
Flaccus sat. 1.

Rarus, qui exacto contentus tempore vitae
Cedit, uti conviva saur.—

Talem tamen proficitur se Seneca, ep. 61. Vixi
quantum satis erat: mortem plenus expecto. Et Ci-
cer. de senect. Omnino rerum omnium satietas vitæ
facit satietatem. Vitæ autem satietas tempus matu-
rum mortis affert. Habet enim natura, ut aliarum
omnium rerum, sic vivendi modum. Verum vitæ sa-
tietatem loquuntur illi, vitii & malitiae saturitatem
Marcus hic. Nec minus ista quam illa expleri pati-
tur, anima pravitate penitus infecta, de qua Ber-
nardi illud usurpari potest, de consider. l. 5. Pecca-
tum in anima, atramentum in charta bibula. fa-
cilius charta detritur quam litura eraditur. quæque
ut Moses lib. 5. cap. 29. v. 19. ebrietati sitim ad-
ficere solet: temulentorum in morem; de quibus Si-
monas. epist. 52. Διψῶσιν οἱ μέθυσοι ὅταν κορε-
σθῶσι

aut laqueum. Et Theognidem taxat, q̄i dixerat,

Χρη̄ πινίλω, cūm dicere debuisset,

Χρη̄ κακίλω φάροντα, ἢ ἐς βαδουχίτεα πόντον
ρίπην, ἢ πετρῶν, κύρνε, δ' ἡλιθάτων.

Modò è diverso Platonem sugillat, q̄i dixerit, ὅπ̄
πὸ μινδὲ μαδόντι, μινδ' ὀπαυλῶ ζῆν, λυσitelεί
μιν ζῆν. Itacūtq̄e ipse, ὅπ̄ ἢ τοῖς καλοῖς πορσί-
κει μινδὲν ἐν τῷ ζῆν. & de natura lib. 3. ὅπ̄ λυ-
σitelεί ζῆν ἀρετῆς, ἢ μὴ βίῃ, καὶ μινδ' ἐποτέ
μέλλει φερίσσειν. At contrā Marcus & istic, & ali-
bi. vide l. 10. § 8.

Οὐπω τε ἔδῃ ἢ πείρα πείδει φάρον ἐν
λοιμῷ.] Diodor. Sicul. hist. lib. 12. ἢ κακία ἢ ἢ
καλοῖς, καὶ δὲ τοῖς λοιμικῇ νόσος, ὀπινέμεται τὸν
βίον ἢς ἀνδράπων, ἢ νοσποτεῖ τὸς ψυχῆς ἢς
αἰείων. Joan. Chrysost. in Joan. orat. 57. Δεινὸν
ἦ, δεινὸν, ἢ ἢς πινῶν συνίδεια. ὅγ̄ ἔτο τα-
χῶς λοιμὸς ἀπέρται, ἢ ἢς διαφθείρει, ὡς ἢ
ἢς πονηρῶν κακία ἀνδρῶν. φείρεται ἢ ἢς ἢς
ἐμυλίου κακία. q̄od & Apostol. ad Cor. epist. 1. c.
15. v. 33. adducit ex Menandri Thaide, uti Schol.
Gæc. adnotavit. Itaq̄e q̄od Gregor. Naz. in opu-
lentis, q̄od pauperes, vitio vertit, de omnibus in
universum, q̄od peste correptos, respectu corporis,
de pietatis, virtutisq̄e studiosis, q̄od improbitatem,
impuritatem, impietatem, palām praeferentes, ani-
mi respectu, non incommode usurpatur; & q̄od
illos quidem nullā mutatione factā. ἢς ἢς
σώματων ἀσφάλεια, τὴν τέτων φυλῶ νομίζου-
ῖν ἢς τὴν αὐτὴν ἀσφάλειαν, μινδ' ἀσφαλείας
q̄od istos, voculā unā immutatā, & ψυχῶν voca-
bulo pro σώματων substituto. Atq̄e in eam men-
tem Senec. de tranq. c. 7. Serpunt vitia & in proxi-
mum genge transiliunt. Itaq̄e ut in pestilentia ca-
vendum est, nē corruptis jam corporibus, & morbo
fragrantibus affideamus, q̄ia pericula trahemus, af-
fatuq̄e ipso laborabimus: itā in amicorum legendis
ingeniis, dabimus operam, ut q̄am minimē ingi-
natos assumamus. Adjicere lubet Marci ipsius ver-
ba ferē novissima ad amicos, moribundum deflen-
tes; Quid me fletis, & non magis de pestilentia &
communi morte cogitatis? q̄od res humanas ridendo
protulisse eum dicit Capitolinus, cūm deploran-
do potius dicere debuerit: q̄od & Jos. Scaliger
observavit.

Λοιμὸς γὰρ] Philo de provident: apud Evseb.
præpar. lib. 8. c. ult. κατὰ συνέστασις ἢ λοιμικῆς μά-
λως, ἢ ἢς ἢς, ἐπορσίπεις ἢς ἢ κακία.

Διαφθορὰ δεινός] Itā Paulus ad Tim. epist.
1. c. 6. v. 5: διαφθαρεύου τὸν νῦν. & Petr. ep. 2.
c. 1. v. 4. Σπορυζόντες αὐτὸς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ
οδοῦ. Sed & ψυχῆς διαφθορῶν, ἀδίκων dixit
Plato apud Plut. de stoic. contradict. c. 12. Τῷ
γὰρ ἀδικῶ μὴ αἰσέται, ἢ αἰσέται, τὸ δ' ἀδικῶ
μινδ' ἢς ἀπὸλλυται. Epictet. l. 4. c. 1.

§ 3. Μὴ καταφρονεῖν θανάτου] Mortem con-

temni vetat. Unde & Scaliger Capitolinum notat,
q̄od Marcus illa q̄a superius retulimus mortem
contemnentem dixisse asserit. Verūm q̄id dicemus
ergo creberrimis illis philosophorum, cūm extero-
rum, tum & nostrorum, dissertationibus, quibus ad
mortis contemptum mortales cohortantur, ani-
māntq̄e? Responso proclivis satis videtur; con-
temnendam esse mortem, q̄asi bonis saltem quicquam
obesse possit; Non contemnendam, q̄atenus est na-
turæ munus, q̄od Marcus istic, vel q̄a divinæ dispo-
sitionis, & dispensationis effectus.

Εὐαρεῖται αὐτῷ] Vide l. 2. § 3. & infr. § 6.

Ἐνὸς ὄντος, ὡν ἢ φύσις ἐδέλεται] Vide lib. 2. §
17. & l. 3. § 7. & l. 6. § 2.

Λελογισμένον] Hominem consideratum. q̄omo-
do Cicero pro Cæcin. illud considerati hominis esse
putavit, q̄a de re jure decernere oportebat, armis non
contendere. Porphy. de abstinent. l. 1. ταύτη δι-
επινολογῆσαι φαίνεται ὁ σκεδῶν τὰ καὶ ὅπ̄ ὁ
ἢς παντὰ γὰρ τὸν λογισμὸν ἔχει παρῆστα ἢς
κρατῶντα ἢς ἢς ἢς τὰ ἀλογον. ὁ ἢς πολλὰ
περὶ πινῶν παρῆσαι τὸν λογισμῶν, ἢς σὺν τέτῳ περὶ
τεν ἀπερῆται. διὸ ἢς ὁ μὴ ἀλόγιστος λέγεται, ὁ
ἢς λελογισμένον. q̄i locus parum integer videtur;
itā forsitan restituendus ὁ δῆ π. περὶ πιν. τὸν λο-
γισμὸν ἢς σ. τ. περὶ πιν. ἀ π. multa facit ratione
neglectā, & cum ista (parte scil. irrationali) facit
q̄a facit.

Μὴ ὀλοχαρῶς, μινδὲ ὡσπῶς, μινδὲ ὡσπῶς
πρὸς τὸν θάνατον ἔχειν] Vide lib. 3. § 7. Se-
nec. epist. 30. Vides quosdam optantes mortem, &
quidem magis q̄am rogari solet vita. Nescio utros
existimem majorem nobis animum dare, q̄i deponunt
mortem, an q̄i hilares eam, q̄ictiq̄e opperiantur: q̄oni-
am illud ex rabie interdum ac repentina indignatio-
ne fit; hæc ex judicio certo tranquillitas est. Venit
aliquis ad mortem iratus morti: venientem nemo hi-
laris excipit, nisi q̄i se ad illam diu composuerat.
Multos spectavi abruptantes vitam; sed plus mo-
menti apud me habent, q̄i ad mortem veniunt sine
odio vitæ, & admittunt illam, non attrahunt. Idem
epist. 24. Objurgat Epicurus non minus eos q̄i mor-
tem concupiscunt, q̄am eos q̄i timent; & ait; Ridi-
culum est, currere ad mortem tadio vitæ, cūm, ge-
nere vitæ, ut currendum esset ad mortem, effeceris.
Item alio loco dixit: Quid tam ridiculum, q̄am appe-
tere mortem, cūm vitam tibi ingietam feceris, metu
mortis? His adjicias & illud ejusdem notæ licet;
Tantam hominum imprudentiam esse imò dementiam,
ut quidam timore mortis ad mortem cogantur. Itā
Arcefilaus apud Plutarch. ad Apollon. Πολλοὶ διὰ τὸ
ἐδέσθαι, ἢς τὴν πρὸς τὸν θάνατον διαβολῶν, Σπο-
ρήσκουσιν, ἢς μὴ ἀποθάνωσι. Atq̄e ut Diogenes;
Οἱ μὴ ἐν νῦν χεῖμα ὄντες, ἢς περὶ μινδὲν κα-
ταφρονεῖ τὴν νῦν, περὶ τῶν ἐαυτοῦ ἐπὶ σφαῖραν.
Lucret. l. 3.

Et

Et saepe usque ad hunc moris formidine, vita
Percepta humano vitam, luctusque videnda,
Ut sibi confiscenti moriens pectore letum.
Ange, ut Marcial. l. 1. epig. 80.

Hoc, rogo, non formis est, ut mori? ut Plin. l. 6. epist. 10. Senec. epist. 70. *Stultitia est, timore mortis, mori. venit qui occidit. expolia. quid accipias?* quare suscipis aliena crudelitatis procuratorem? Utinam invades carnis tuas, an parent? Scribonia Drusi Liberti amica, confitum habenti, utrum confisceret sibi mortem, an expectaret. Quid te, inquit, delectat alienum negotium agere? Sed pergit idem ep. 14. *Confirmas animum vel ad mortem vel ad vita patientiam. In utraque monendi ac firmandi sumus. Et ne nimis memas vitam, et ne nimis oderimus. Etiam cum ratio suadet finire, non temere nec cum procursu capendus est impetitus. Vir fortis ac sapiens non fugere debet? vixit, sed exire. (quoniam de Catone quid ibidem dicat, vide ad l. 2. § 17.) Et ante omnia ille quae vivitur affectus, libido moriendi. Est enim ut ad alia, sic etiam ad moriendum inconsulta animi inclinationis: quae saepe generosus atque acerrima indolis viras corrumpit, saepe ignavos facientesque illi contemnant vitam, hinc graventur. Vide amplius ad l. 6. § 46. Plotius min. lib. 1. ep. 22. de T. Aristone agens. Nam impetu quidam et instinctu procurare ad mortem, cum tunc cum multis deliberare verò, et causas ejus expendere, atque fraseris ratio, vita morisque confitio suscipere vel ponere, ingenuus est animi. Elegantiissime avos libri de dupli. martyrio. quod Cyrenianum nomen praefere, live fratris is, live alius quis fuerit: *Pharonium* interest inter barbaricam immunitatem et *Martyrium* modestissimam constantiam, in se imbecillum, in Christo fortem. Sunt qui certis antibus corpus stupescunt, ne sentiant cruciatum: Sunt qui affectus impetenter, qui sensum adiuvant animi, ut in vel mortem impetiti perferant. Sed placidum illud ac mansuetum, illud humiliter sublimis, et sublimiter humile, non videmus nisi in Christi martyribus.*

Mā dāpōrē? Xyl. illic ē Marci tūm mente, rōm & verbis, longissimē recessu: Accessit propius Mer. sed dāpōrē istud prorsus omisit, de vocabuli sensu incertis fortitan. Mihi hoc loco *an* in *expetitur* temere, potius videtur. de quo vide ad l. 1. § 36.

Mā dāpōrē? Svid. *ἀσυνός*, τὸ πρὸς τὴν καὶ ἀδυναμία. *μὴδὲ σπινδαρός* ἐπὶ πρὸς τὴν καὶ ἀδυναμία. Hunc Marci locum dubio procul adduxit, verum id *ἐπὶ πρὸς τὴν καὶ ἀδυναμία*, a Lexicographo, opinor esse, non ab autore. Svidam ex parte secutus Mar. violenter vertit. Ego, imperiose, malim: quando cum impetu quis ad aliquid impellitur. Itā nec temere vult hominem in mortem profligare, priusquam apud se letitio a: sedulo perpendit, iusta neque suppetat vitam

exponendi aut excludendi occasio, de quo vide ad l. 3. § 1. nec etiam ubi iusta causa id faciendi suberit, cum impetu quodam ad mortem obcundam ferri. Tractum ab eis, qui dum ad rem aliquam quam avidè expectant, potiundam conferim ruunt, alii alios protrudere, & propellere solent: hoc est quod Svidas, *μὴδὲ ἀδυναμία* ferri, cum, uti illi Adonia spectatum in aviam regiam confluentes.

Ω δαδνδ' ὡς τε ὕψος.

Theocrit. idyl. 15. sive ut Philosophiae nomen ementit, avri accipiendi spe impulsus, eis ἀκρόπολιν ὠδίζοντα. in Luciani piscatore. vel etiam ut civis Athenienses in Pnycom καταρρέοντες ἀπὸ τοῦ

ἀλλήλοισι ὠδίζοντι ἀπὸ τῶν ἐν ὕψει, atque *Εἰς τὴν περὶ δειλίας πᾶς ἀνὴρ ὠδίζετο.* Aristoph. Acharnan. ὁμοῦς itaque περὶ τὸν δαυαλὸν ἔχουσιν, qui spiritum, non placidè emittunt, sed cum impetu ejiciunt, ut de Catone ipso Seneca, ep. 25. vide ad l. 2. § 17. Potest & à belluis ferisque trāctum videri, quae in ferrum, quo impetuntur, sponte ipsa ac cum impetu obviam feruntur. *Ὅτι οἱ καὶ περὶ οἱ περὶ τὴν πολλὴν ὁμοῦς ἀδύνατοι.* Marci mentem expresse optime Gregor. Nazian. in Julian. orat. 2. *Ἐπὶ Πέρσας στρατοὶ, δεσφους ἀλογίᾳ μῦλλον ἢ ῥώμης ἀσφαλείᾳ, περὶ οὗς καὶ ἐκείνο σπινδαρὸν ἀνωμάλους ὁ σπινδαρὸς, ὅτι δέσφους καὶ δεσφους, καὶ οἱ τοῖς ἐν ὁμοῦς πησιδῶσι, πησιδῶσι ἀλλήλων τῇ δυνάμει καὶ ῥώμῃ, ἀνδρεία τε ἢ καὶ ῥώμῃ καὶ ἀνδρεία. Τὸ μὴ γὰρ ἐν τοῖς περὶ τῶν δέσφους, ἀνδρείας ὄντι, ἀλλὰ τὸ ὕψος, δευλίας ἢ δὲ πλείων ὁ κινδυνός, ὁμοῦς καὶ ῥώμῃ καὶ ἀνδρείᾳ, ἀλλὰ καὶ καὶ καὶ καὶ. δεσφους καὶ πησιδῶσι, ἀσφαλείᾳ. quod & ferinum potius quam humanum idem censet, καὶ δαδνδ' ὡς τε ὕψος. Vide l. 11. § 3. Senec. de ira l. 3. c. 3. Hic barbaris fortè ruentibus in bella exitus est. aguntur, quā dolor traxit, incompositi, interitui, incauti, pericula appetentes sui: gaudent feriri, et instare ferro, et tela corpore urgere, et per suum vulnus exire.*

Mā dāpōrē? hoc est, quod Senec. ep. 70. Quid est stultius quam fastidiosè mori? Aliud est enim quod Tereullianus ad nation. l. 1. c. 19. fastidium mortis, est spes resurrectionis. Sigidem huius fastidium mortis, non navicatio ad mortem, sed mortis cum saltu quodam, sed pio illo, despectus. Vide l. 3. § 7.

Περὶ τὸν καὶ ἀδυναμία? Vide ad l. 5. § 10. *Περὶ τὸν καὶ ἀδυναμία* de vita καὶ ἀδυναμία? Senec. ep. 102. *Permatmodum novum mensibus nos tenet materina ueris. Et praparat non sibi, sed illi loco, in quem videtur amari. Jam illoce spem trahere. Et in aperto durare: Si per hoc spem, quod ab infantia patet in senectutem, in aliam naturae sumimus partem: alia origo nos expectat, alius rerum status. vide ulterius ad l. 4. § 21.*

Τὸ ἐλῦτον τέταρτον αἰσθάνεται] ἔλυσμα dicuntur folliculi illi, quibus semina continentur & involvuntur nonnulla, nec omnia tamen: sunt enim & γυμνώματα. Theophrast. *hist.* l. 1. c. 18. & Plin. l. 19. c. 7. quod Basil. hexaem. *orat.* 5. Τινὰ μὲν γυμνά, πλεῖς δὲ ἐν ἐλύστοις κακαλυμμένα. Plinio tunica, Varroni l. 1. c. 3. vagina, dicuntur. Helych. ἐλυστρον, δέρμα, θήκη, λέπτυνον, ἐνέλημα, κάλυμμα, στέπασμα. de seminibus usurpat etiam Dioscorides, l. 2. c. 111, & l. 4. c. 167. his avem dehiscensibus semina jam matura prorsus, ipsa sponte sua decidunt. Unde illud Plinii l. 18. c. 30. Oraculum verò, biduo celerius messim potius facere, quam biduo scribis. Et de leguminibus Theophrast. l. 8. c. 10. Θελύσσει δ' οὐχὺλότερα τὰ χερσὶ ποδὶ, ποδὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἔχον συνάγειν ταχὺ τὸ κατὰ πόδιν. Ἐλύτω, sive integumento, & involuero istiusmodi corpus humanum confert Marcus noster, quod eo anima quasi involvatur, tempusque nos praestolari monet, quod tanquam semen maturum jam, ea folliculo isti excidat. Eodemque in eundem senium vocabulo usus est Admetus poeta quidam ignobilis, in versiculo isto, gemi cippo suo inscribendum destinaverat;

(τὸς

τοῦ αὐτοῦ) Ἀδμήτα ἐλυστρον ἔην δ' εἰς θεὸν αὐ-
Refert Lucianus in *vita Demonastris*. Arnobius pariter corpus, nunc folliculum, nunc pelliculam nuncupat. lib. 2. extremo. nec in caruncula huius folliculo constitutus, operis aliquid sponsum est. & mox: Non vitam eripitis nobis, sed pelliculis re-
velatis & caribus nos. Itaque quod vir spiritus ingen-
ris Basilii Valenti mortem minanti referente So-
pomen. *histor. eccles.* l. 6. c. 16. Μερίστω δόσιν χά-
ειν, ὥς (ὁ leg.) ἐν τῷ χειρὶ δὲ δωματῶν τὰ σώμα-
τες ἀπαλλάττει. id. Gildas noster in *epist.* suorum
ingreptoria sic reddidit; qui maturius Basilium de
podo folliis huius solveret. Quid & Tertullian. in
apolog. c. 50. Anaxarchi follem dixit, quod Græci,
κύλαρον alii, alii ἀσχόν. vide ad l. 3. § 5, 7. & l. 8.
§ 37. & l. 10. § 36. Quamquam & corpus animæ
ἐλυστρον dici potest, quatenus thecæ sive vaginae ge-
neralius sumptæ significationem habet. vide Plu-
tarchum *sympos.* l. 4. c. 2. *infr.* ad § 9. ἐνέθον.

siquidem in lingua Aramæa corpus etiam כְּנָנִי
dicitur Daniel c. 7. v. 15. quæ vox vaginam signi-
cat; *annal. sacr.* l. 1. c. 21. v. 27. atque ita Ter-
tull. de *resurr.* c. 9. corpus humanum, afflatus di-
vini vaginam nuncupat. Plinius l. 7. c. 52. de
Hermotimo Clazomenio: cremato corpore inimici
remicanti animæ quasi vaginam ademerunt. Verumque
hic quod Theodoret. *therapeut.* l. 9. ὡς τὸ πολλὰ
ἐν ἀγνῶνι πτωχῶν ἐλύστοις οὐτελέσι καλύπτεται.
Nec aliter ferè Senec. *epist.* 92. Quis unquam vesti-
menta æstimavit arcu? Nec bonum, nec malum
vagina gladium facit. de corpore idem existima me

dicere. Prout autem corpus ἐλυστρον Marcus ita νέ-
λυθ' Epictetus dixit: l. 1. c. 20. τὸ κοχλίας ἀ-
μαδόν, ἐκ αἰκῆς, ἢ ἐν τῷ καλύπτει τὸ ἢ τὸ ἀν-
θρώπου, εἰκός; & c. 23. de Epicuro, ἐν τῷ καλύπτει
δεῖς τὸ ἀμαδόν ἡμῶν. Ità videt Anacharsis Æso-
pum in Plutarchi *symposio*. ὡς κοχλίας ἡγήσα-
μενον τὸ κάλυθ' ἢ ἢ τὸ καλύπτει τὸ καλύπτει. qanquam po-
tuit & Marcus respexisse ἐλυστρα, sive χεῖρα, in-
volucra illa, & impedimenta, uti Tertullianus ap-
pellat, de *car.* *Christ.* c. 4. quibus infans, & dum
in utero consistit, involvitur, & quibus exutus atque
evolatus excidit quodammodo; cum in lucem hanc
prodit. *Sapientia Solomonis* Avtor, de se matris ute-
ro edito. c. 7. v. 1. καὶ εἰς τὴν γλῶσσαν κατέπεσον.

Ei δὲ ἡ ἰδιωτικὴ παρέστηγμα ἀνέκδοτον ἔ-
λει] Citat ista bis Svidas, in *παρέστηγμα* & in
ἀνέκδοτον, & avctiora quam codices nostri, exhi-
bent, utrobique illic adjectis his, ποδὶ τὸν δὲ δὲ
πὺν εἶπω, illic hīce, ἐρησται ἀν τὰ χάρις τῆς καρ-
δίας ἀπὸ τοῦ ποδὶ. quæ tamen postrema forsitan Svidæ
ipsius fuerint, τὸ ἀνέκδοτον exponentis. Idem *πα-
ρέστηγμα* interpretatur κανὼν, canonem, regulam,
additque esse & εἰδὸς πὶ θεῶν ἀπονομῆς. quod mo-
do usurpavit Vitruvius. l. 9. c. 7. de quo videri po-
terit Turneb. *advers.* l. 11. c. 3. hoc loco, docu-
mentum Xyl. reddidit. remedium Calayb. atque ita
Marcus ipse l. 4. § 44. βουήθημα. qanquam vim vo-
cabuli si respicias, machinamentum potius, sive ad-
miniculum, dixeris. nam quod priore Svidæ loco
παρέστηγμα legitur; & Portas dementiae facinus
vertit, παρέστηγμα est χειρὶν ex posteriore corripi-
endum. ἰδιωτικὸν quod dicit vide ad l. 4. § 44.
Οὐκ ἐστὶν ἢ ἐμπειρομένη] deest substantivum.
ἢ ἡμῶν forsitan. Nam quod Annot. Lugd. articu-
lum ἢ delet, ut ad ἐμπειρίας participium referatur,
minus placent.

Οὐκ ἐστὶν ἀνθρώπων ὁμοθυμαδόν] Me-
nander *Philadelph.* Stobæo referente tom. 2. tit. 122.

Ὡς ἡδὺ τὸ ζῆν εἰ μεθ' αὐτὸν κείναι πρὸς αὐ-
τὸν ἐστὶ τὸ ζῆν ἡδὺ δ' ἀποθνήσκειν, ὅτῳ

Ζῆν μὴ πάρεσθ' ὡς βέλτεται

Quam dulce vita est, si quibuscum discipulis

Transigere ætatem deitur: at dulce est mori,

Cui vivere non est ex animi sententia.

Et Apollodor. *Adolph.*

Ἀπαρμόνας ζῆν ἡδὺ μὴ καὶ βίῳ

Καὶ σπινθὸς, ἀν ἡ μεθ' ἐτέρων ἀπαρμόνων.

Ἐν θνητοῖς ἢ ἐν πῖθκοις ὄντα δεῖ

Ἴσθαι πῖθκον ὃ ταλαιπώρην βίαν.

Vita otiosa plena beatitudinis,

Si cum otiosis aliis vitam transigas.

Cum similibus forisq; agentem simiam.

Fieri necesse est, ὅτι vitam arumabilem. Grot.

vide l. 4. § 50. & l. 5. § 36. & l. 10. § 36.

Τὸ τὰ πάντα δόγματα] forsitan τὰ αὐτὰ δ. eadem
dogmata colentes, eadem sentientes. quod supra ὁμο-
δογμα.

ה'יא אביריורא *Improbis parcere crudelitas est.*
X 4 § 6. 'A-

Gregor.

[illegible]

§ 10. 4. *See supra*] vide 1. 8. § 19. Nihil
est in verum natura oculorum, infusio oculorum nihil.
Vide Ecclef. 4. 11. v. 1, 2, 3. ad Philip. 2. 12. 11.
Galat. 5. 9. v. 22. Matth. 6. 7. v. 13, 20. & 6.
12. v. 22. 23.

[illegible][illegible]

ὁ λόγος ἐν κοινῇ καὶ ἰδίᾳ καρπὸν εἶναι] ὅτι
 πισμύων, οὐκ ἀφ' ὧν, ὅν φέρει; αὐτῇ καὶ πᾶσι.
 L. 42. § 1.

§ II. 'Εἰ μὴ δύναται, κατὰ δύναμιν] Vide
l. 5. § 28. & l. 8. § 59.

Περὶ τοῦ ἡ ἐνυμνίου] Infrà § 42. ἀντι-
 ποθέμενον ἢ ἀντιθέτον.

§ 70. Eodem utitur argumento apud principem Poetarum Phoenix Achillem alloquendo, *Iliad. i.*

u. 491. (28)

Νηλεὺς ἦτορ ἔχειν, σπαστοὶ δὲ τε καὶ θεοὶ ἀντί,
τῶν θεῶν καὶ μετ' ἄνθρωποι, πῶς τε, βίη τε.

Ἰσταμ πραιδικατ Αποστολος αἰλ Rom. c. 2. v. 4. &

c. 11. v. 22. & ad Tit. c. 3. v. 4. sed cum primis
ad Rom. c. 5. v. 6, 10.

*[Ἔξισ' ὃ καὶ σοὶ] qia. nimirum πρὸς τὸτο ἰ
ἐνυμνῶ σοὶ δεδωκεν. qod suprà dixerit. sic Matth.

Εἰ εἰπὲ, τίς ὁ καλῶν] lege ἢ εἰπὲ: quod &

§ 12. Πόρε] Lepida illa Crateris epistolæ or

dine 4. "Εἰς αἰσθητὸν ὁ ποιητὴς, ποιητὴς εἶπε φά-
 λλον, ποιητὴς ἵνα μὴ παύσῃς. Διὰ γὰρ τοῦ μὴ πρ.

forlan, τὸ ὅ ἐναντίον.

De Hercule. Dig. Pruf. erit. 8. Ποσειδάωνος

[illegible]

nos autē et p[er] ἔργα, ὡς τὸν ἐπιτενον βίον ἀδελ-
φῶν ἔσται. Verūm istos obijicienti Elyco apud Sene-

cam in Herc. furen. 2. 2. respondet Megara;
Quemcumque fortem videris, miserum neges.

vide L. I. § 15. & *ῥητλίως κατεργαστικὸν* ἔργον αὐτοῦ

Μηδὲ ὡς ἐλαττωτὴς ἢ θαυμαζέσθης θέλων] qo
vitiūm in Diogene notavit Plato, q̄ cūm is frigid

perfusus aliquando, aliquandiu confisteret, qđ ad illan
tium oculos ad se intuendum converteret, illi avter

hominis quali frigore rigentis misereri præ se ferren
 ei ἐλέησθε αὐτὸν ἐλεῆσαι, ἁπόσιν τε, si misereri homin

ταῖς, discedite, inquit. ἐνδεκνύμεθα φιλοδοξίᾳ
αὐτῆς, inquit Laërt, l. 6. Vanitatem gloriolæque cup

*dinem arguens in homine. utpote q̃ nemine insp̃
ctante ipse sponte suâ se vexare defineret. Vic*

§ 13. Ἐξήλθον πάλιν θεωρίσας] Vide

lib. 1. § 12, & 15. *affertur* avtem vocabulum
50 etiam si laxius acceptum circumstantias gascunt

ut observant, Sext. Empiric. *Pyrrh. hypotesis* l. 1.

c. 14. Hermogen. *art. rhet.* l. 3. c. 3. & Fabri
institut. l. 3. c. 5. & l. 5. c. 10. atque ita Dem

Alcæo dixit; καὶ πῶς αὖτε, καὶ πῶς αἰσίου

πίνων ὁ πινὼν ἐπὶ ἐνέλευσεν· hoc est; vertente, qd Dalechampium corrigit, Calavbono; Quicquid anni tempore, & quicquid rerum suarum statu, sive tristi, sive læto, poeta hic potius reperitur. & ad Apollon. consol. Plur. Ὡς γὰρ ἐν οὐτοῖς, ποτὲ μὲν πολυκαρπία γίνονται, ποτὲ δ' ἀκαρπία, καὶ ἐν ζώοις ποτὲ μὲν πολυχρόνια, ποτὲ δ' ἀχρόνια, καὶ ἐν θαλάττῃ, οὐραία τε καὶ χειμῶνες· ἔτι καὶ ἐν βίᾳ πολλὰ καὶ πικρὰ φρονήματα γινώσκονται, ποτὲ τὰς ἐραντίας ἀφίσταται τὸ ἀνδράπευον πῦμα. Eā tamen, qā hic Marcus adhibuit, loquendi formulā, in sequentem partem sumitur; pro ejusmodi casibus qī molestiam nobis aliquam faciunt. qd & frequenter fieri Budæus monet. Itā Svidas. Συμφορὰν Θηνιδίης τῷ Διὶ ἀφίστασθαι δυσχίαν, καὶ ἔκ ἐξ οἰκείας ἀβολίας κακοπραγίαν. Et Phrynich. Πειρασμοῖς ἢ συμφορῇ. Stoicis familiare esse eo sensu adnotans. Maxim. Tyr. in titulo dissert. 35. Ὅτι ἐξέστ' ἢ ἐν ᾧ ἀφίστασθαι ἀρελοῖσθαι. Huc generosa illa gnostici vox apud Clem. Strom. lib. 4. Ὡς κινεῖς, ὅς περὶ αἰσιν, καὶ λάβε' ἐπιδείξιν. qd latius paulo extulit Epictet. apud Arrian. dissert. lib. 1. c. 6. Φέρε νῦν, ὦ Ζεῦ, λὺ δέλεος, πείρασιν· ἔχει γὰρ παρασάδην ἐν ᾧ σὺ μοι δεδιδύμεν καὶ ἀπορμαίνεις τὸ κοσμησάμεν διὰ τοῦ ὀπθελόντων ἐμαυτῶν. & ibid. c. 24. cujus & titulus, Πῶς πρὸς πειρασμοὺς ἀγωνισέον. Ai πειρασμοὶ εἰσὶν, αἱ τὰς ἀνδρῶν διεινύουσιν. qd Nafio rift. l. 4. clog. 3.

Quæ latent, inque bonis cessat non cognita rebus,
Apparet virtus arguiturque malis.

Et Senec. Herc. fur. 2. 2.

Imperia duratolte, qid virtus erit?

sed pergit Epictet. Δοιπόν, ὅταν ἐμπέτη πείρασος, μέμνησο, ὅτι ὁ θεὸς σε, ὡς ἀλείψης, τραχέει νεανίσκῳ βέλτερον· ἵνα τίς οἰσίνεῖν ἀλυμπονικὴν γένῃ· δίχα δ' ἰδρωτὸς ἐ γίνετω. Ibidemq. l. 2. c. 6. Ἡμεῖς δ' ἡδὲ δέλεος, ἔσθ' ἢ ἀνύγκης καλῆς οὐλύτης ἵστα· καὶ οὐτὴν ἀλλὰ κλαίοντες καὶ γένοντες πάροχον, ἀπαρτοῦν, καὶ φρονήσεις αὐτὰ καλῶντες. ποῖος φρονήσεις, ἀνδρῶν; ἢ φρονήσεις λέγεις τὰ φρονήματα, πάντα φρονήσεις εἰσὶν εἰς ὃ ὡς δύσκολα καλεῖς, ποῖαν δυσκολίαν ἔχει, τὸ θυμὸν φθαρῆναι; Clemens item Strom. l. 7. Ταῦτα ἐδέποτε, πειράσεως γινώσκεις, τῆς ἰδίας ἐξέως ὁ γνωσκὼς ἐξίστα. ἐμπέδον γὰρ καὶ ἀμετάκλητος ἢ τὰ ἀγαθὰ ὀπισθομνησὶ κλίσις. Plura adjici poterant: verum ista suffecerint, & vocabuli rationem explicando, & usum apud Stoicos hoc sensu fucentem comprobando.

Ἐξέλεθον.] Vide l. 5. § 2. & l. 8. § 40. & l. 12. § 22, 25.

Ἐξω γὰρ ἐκ ἡν.] Vide l. 7. § 16. & l. 8. § 47. & l. 10. § 38.

§ 14. Πάντα ταῦτα.] forsan potius πάντα τ' αὐτὰ· omnia eadem sunt, qā prius fuerant. vide l. 4. § 42, & l. 7. § 1.

Συνήθη μὲν τῇ πείρᾳ.] Vide l. 4. § 44.

Ἐρήμεια ἢ τῇ χεῖρ.] Itā l. 4. § 38. Πᾶν ἐρήμειον. & § 44. τὰ ἀνδράπευα ὡς ἐρήμεια, id est, diurna, non diuturna; sive brevīs aevi. ὀλιγοχρόνια. ut l. 7. § 1. itā enim τὸ ἐρήμειον uiuatur. Clem. radag. l. 2. c. 8. Ἀντίκα δὲ μάλα καὶ διελέγεται τὸ ἐρήμειον αὐτῶν· ἀμφοῖν γὰρ μακροχρόνιοι, καὶ τὸ ἀνδρῶν καὶ τὸ καλλῶν. & Timæus de anim. Θρατά τε καὶ ἐραμεία ζῶα.

Ῥυπαρά.] Vide l. 5. § 10. & l. 8. § 24.

§ 15. Τὰ πρῶτα ἐξω θυρῶν ἔσμεν.] Itā lib. 4. § 3. Ἐξω ἔσμεν ἀπὸ τῶν ἐντῶν. & lib. 5. § 19.

Τὸ ἡγεμονικόν.] Vide l. 4. § 39.

§ 16. Οὐκ ἐν πέσει, ἀλλ' ἐν γαίᾳ.] Vide l. 6. § 51. & l. 8. § 12.

§ 17. Τῷ ἀναρρίφειν πλῆθος.] Idem de pila. l. 8. § 20.

§ 18. Διέλθε ἑσὺ εἰς τὰ ἡγεμονικὰ αὐτῶν.] Vide l. 4. § 38. & l. 7. § 34.

Τίνας κριτὰς φασί.] Pythagor. apud Stob. tom. 2. tit. 46. Ποῖοι δ' κριταὶ ἐν καλῷ, καὶ ποῖον μέλλος ἀδελφεῖν· καὶ οὐ γὰρ κριτὴς πάντες καλεῖται πρῶτος, ὅτι οὐδὲν ἂν ἦν ἐπαύριον κατὰ φρονήσιν, καὶ τῶν ἀδελφῶν κατὰ φρονήσιν. Cleanthes apud Clementem Stromas. l. 5.

Μὴ πρὸς δέξαντες, ἐδέξαντο σφῶν ἀντιφρονήσιν.

Μηδὲ φασὶ πολλῶν ἀντιφρονήσιν καὶ ἀντιφρονήσιν.

Οὐ γὰρ πλῆθος ἔχει σωτηρίαν κείνην, ὅτε δικαίαν.

Οὐτε καλῶν ὀλίγοις ἢ παρ' ἀνδράσι τῷ τῷ καλῷ.

god is à Comico ἡνωμώτερον ἐν βεργαί conceptum asserit his verbis,

Αἰσθὼν ἢ κείνῃ τὰ κατὰ τῶν πολλῶν λόγῳ.

Itā enim quidam legi postulant, & cum Clementis scopo probè congruit. Cæterum lectio recepta,

Αἰσθὼν ἢ κείνῃ τὰ κατὰ τῶν πολλῶν λόγῳ, aliud sonare videtur, eoque respicere, qd à Demosthene dictum est, ὡς τὸ μὲν ὑποκρινόμενος ἐκ τῆς φωνῆς, τὸ δ' ἠπίστερος ἐκ τῆς γνώμης δὲ κείνῃ.

Secius planè qām Philisco Marci nostri filius, referente Philostrato, τὸν μὲν ἀνδρα δεικνύειν ἢ νόμον, τὸν δὲ ἠπίστερος ἢ φωνή. Sed & qd Caphefias tibicen, cum μεγαλοφῶναι περὶ pradicaretur, & post Caphefiam Zeno ac Demosthenes, ἐκ ἐκ τῶν μεγάλων τὸ ἐν κείνῳ, ἀλλ' ἐν τῷ ἐν τῷ μέγῳ. Referunt hoc Laërt. lib. 7. Athen. l. 14. Eustath. in odyss. 1. prius illud Stob. tom. 2. tit. 4. Svidas. Plut. in vita 10. rhet. Quāquam & πλῆθος λόγῳ ille ad acclamantium, καὶ εὐφρομένην δεικνύειν λέγει, cui opponitur illud τὸ εὐφρομένην ἀφροσύνην lib. 1. § 9. non incommode referri potest. de ea vide sis Plinium min. l. 2. cp. 14. ubi inter cæteras, si quando transibis per basilicam, & volēs scire quomodo quicquid dicat, nihil est qd tribunal ascendas, nihil qd prabeas aurem, facilis divinatō; scito cum pessimè dicere, qī laudabitur maximè. In Senecæ excerptis:

Malè

ἡπς ἐάν νῦν π. σ. corrupte. itaq; Annot. lego, ἐάν ἡ π. σ. deleo ἡπς & ἡν. avdacter pariter ac infelicit; ex formula loquendi non animadversa, ἡπς ἐάν pro ἡπς ἐν, q̄cunge. sicut Levit. c. 20. v. 2. ἀνὴρ ὅς ἐάν λαβὴν γυναῖκα. & Matth. c. 11. v. 36. πᾶν ῥῆμα ἀγρόν, ὃ ἐάν λαλήσωσιν, &c.

Ἐπὶ τὸ κοινωνικὸν τέλθ. vide l. 1. § 16. κοινωνισμοῦ. & l. 2. § 2. ὁρμῶ ἀκοινωνητοῦ. vide & l. 8. § 7. & infra § 31. ἐπὶ αὐτὸ τὸ κοινωνικὸν περὶ αὐ.

Στοιχείων] vide l. 2. § 16. & l. 4. § 29.

Ἀπὸ τῆς τοιαύτης συμφορίας] Asterisco ista, tanquam mutila, notavit in versione Xylander. D. Salmasius pro συμφορίας ἀσυμφορίας legi vult. & cum sequentibus, q̄ ad argumentum superius pertinere censet, ita committit, ut post ὁ διστάζω sententiam claudat antegressam. Sic enim ille. Nihil magis sibi discordans, q̄m animus puerilis. Ludent, irascuntur; & paulo momento huc illuc impelluntur: tales, inquit, sunt & homines, q̄ actiones suas non referunt πρὸς τὸ κοινωνικὸν τέλθ, & re vera sunt. Mihi tamen superioribus potius annectenda videntur; ut sit, ὁ διστάζω ἀπὸ τῆς τοιαύτης συμφορίας; q̄ sequuntur, aliò spectare existimo: eodē nempe, qd̄ illa, q̄ recensuerat itidem l. 5. § 33. ad vanitatem vilitatēq; insignem rerum omnium ferē humanarum designandam.

§ 24. Πενήτων ὄργαι] ἔργα mavult D. Bootius, q̄a παύγια legitur. Ego nihil mutarim. praefertim cum παύδια φιλόνοκα legam loco superius indicato; ubi argumentum idem prorsus tangi videtur.

Πενήματα νεκρὸς βασιζόμενα] Spiritus q̄i cadavera gestant. Xyl. animulae miserae cadavera sustinentes. M. Casaub. quomodo ex Epicteto Marcus, l. 4. § 35. Τυχόντων εἰ βασιζέων νεκρὸν. qd̄ & D. Salmas. inclinat. Sed ut huc irrepsisse ista ex superioribus suspicatur. D. Boot. vult ὀχλήματα v. β. qd̄ si admittere placuerit, ὀχλήματα malim.

Ὡστε ἐν γέσπερον ἀεσιπτεῖν τὸ τῆς νεκρίας] Ut ne tam cito cadant: sicut in nenia vulgari dicitur. sive, ut mortuorum numerus tardius compleatur. Cal. ut eo efficacius accidat id qd̄ in Necyā. Xyl. atq; hoc malim. ut sensus sit: qd̄ ea q̄ in Necyā, sive eorum q̄ apud inferos haberi existimantur, (unde Odyssae lib. 11. Νεκρίας nomen adhaesit) repraesentatione aguntur, efficacius peragantur, spectantiumq; mentes vehementius afficiant. (ita Platoni de legib. l. 1. ἀεσιπτεῖν πρὸς τὰς Λυχίας) vel qd̄ Necyā, sive magicā animarum evocationis opus efficacius procedat. ut Νεκρίας nomine mortuorum evocatio ope magicā procurata intelligatur. (quomodo Herodianus l. 4. usurpavit, ubi de Antonino Severi filio, Materniano eum mandasse, νεκρῶν ἡγεμονίαν, μαδῶν αὐτὸ τὸ τέλος τῶ βίῃ αὐτῶ) & πενήματα

qd̄ praecesserat, ad spiritus impuros sive daemones referatur. Verum illud malim, eo magis, q̄a festi sive solennitatis cuiusdam à Græcis celebrari solitae meminit Svidas, q̄a Νεκρία dicta fuerit, in q̄a spectacula forsan istiusmodi exhibebantur. Νεκρία, inquit, ἡ δὲ νεκρῶν ὁρμή. cur enim Νεκρία legat Castellan. de Græc. festis ego nescio. Sed nec q̄a ratione Helych. Γενέσια & Νεκύσια pro eisdem habeat: fieri tamen potest, ut utroq; illo nomine, & Νεκρία & Νεκύσια celebritas eadem dicta fuerit. Res itaq; humanas & occupationes mortalium, partim puerulorum lusibus dissidiisque, partim spectaculis vanis, q̄a simpliciorum animos afficere consueverunt, confusiles, imò pares planē, pronunciat.

§ 25. Ἴδι ἐπὶ τῷ ποίῳ τῶ αἰνῇ] Vult in re q̄ae considerari, formam & materiam: vel formam seorsim à materia abstractam, & durabilitatem ejus. Vide l. 4. § 21. & l. 7. § 29. & l. 8. § 31. & l. 12. § 18.

Τὸ τὸ ἴδιος ποίον] Vide l. 10. § 7.

§ 26: Διὰ τὸ μὴ ἀρκεῖν τῷ σῶ ἡγεμονικῷ] vide l. 6. § 41. & l. 8. § 48. Senec. epist. 20. Huc ergo cogitationes tuae tendant. hoc opta, omnia alia vota Deo remissurus, ut contentus sis temetipso, & ex te nascentibus bonis. Nullum enim bonum mansurum est, nisi qd̄ ex se sibi invenit. Idem epist. 27. Epictet. l. 4. c. 6. Πῶς ἐπὶ ὁρῶν δόγματα ἔχα. μὴ ἀρκέω. εἶναι δὲ εἰμὶ, ἀλλ' ἐπιτημέ- 30 νθ. ὡς τὸ δοκεῖν;

Ποῖε π ταῦτα δια κατεσθλάσαι] Argentinens. editio, q̄a usus D. Salmas. ποῖε πρὸς ταῦτα δια κατεσθλάσαι: qd̄ ipse reddit, q̄alia hac ex q̄ali fiunt! ut sit exclamatio; πῶς habes ἡγεμονικόν, ex qd̄ διαοιούνται? q̄alis illa vulgaris, δια ἐξ δίων; sed & Marci illa l. 10. § 25. ἐξ οὗ δὲ ὅς. verum malim qd̄ & Lugdunensem exhibere video, ποῖον ταῦτα, vel etiam ποῖα ταῦτα, δια κατεσθλάσαι, ποῖον utiq; ex membro priori supplendum; vel ταῦτα 40 εἰς α. eodē utrumq; recidit: non es contentus ἡγεμονικῷ tuo ea faciente ad q̄a natum est. Lectio- nem hanc firmat, qd̄ l. 8. § 45. habetur, ἀρκέμε- νον εἰ ἔχει, καὶ ἐρρεῖν καὶ τὸ ἐξῆς τῇ ἰδίᾳ κατε- σθλά.

Ἀλλὰ, ἄλλῃ] Locus defectus; forsan & depravatus. Hoc D. Boot. suspicatur, legitq; ἀλλ' ἀλλοῖα. inde multas tibi faceffis molestias, q̄a non acquiescis mentis tuae operatione ea ad q̄a nata est, sed ἀλλὰ molientis. meam addo conjecturam, fuisse ἀλλὰ 50 ἄλλῃ ἔσθ. Verum sufficiat, qd̄ haecenus hac in parte tibi ipsi injurius fueris, quemadmodum infra § 37. ἄλλῃ τῶ ἀδελφῷ βίῃ. vel etiam, ἀλλὰ ἄλλῃ, sed hac satis. Putat tamen Salmas. cum sequentibus jungenda ista, & scribendum, ἀλλ' ὅταν ἀλλοῖα ἔσθ. &c. & expungendum illud ἄλλῃ.

§ 27. Ἡ τοιαύτη πνα ἐμφανίσθη] leg. forsan ἐμφανίσθη,

& recedentibus denuo, quasi rotæ cuiusdam versatili alligati modò in sublime attollantur, modò ad infima rursus devolvantur. Adagii instar celebratur illud, Τερχὸς τὸ ἀνθρώπου· ἡ γὰρ ἐπιτάλλα. Apostolus proverb. 1863. Phocylides.

Κοινὴ πάντων, ὁ βίος προγὰς, ἀεὶ πρὸς ὅλους.

Fors eadem omni; vita tota; instabilis status omnis.

Cyros Croesus apud Herodotum lib. 1. citante item Stobæo tom. 2. tit. 102. ὡς κῆλθ' ἔπ' ἀνθρώπων ἐστὶ πρῶτον. φερεσθῆναι ὃ ἢ ἐπ' αὐτῷ αὐτὸς ἐπυχεῖν. Et priscus nescio quis apud Plut. ad Apollon.

Τερχὸς φερεσθῆναι ἀλλοῦ ἢ ἑαυτοῦ.

Αἰὲς ὁ βίος γίγνεται, ἀλλοῦ ἢ ἑαυτοῦ.

Qd facit, qd Sesostris Ægyptio, ē regibus subactis, qd jumentorum loco currum sibi trahere quandoque cogebat, qdam regessisse fertur, rotam cur tam crebro respiceret, à tyranno requisitus, Ἐκπύπτεται ὁ δὲ ἀνὴρ πρὸς φερεσθῆναι τὴν τερχὸν, καὶ ἄλλοτε ἀλλὰς κυλιόμενον καὶ ποτὲ μὴ ταπεινῶντα τὴν ὕψη, αὐτὸς δὲ τὴν ταπεινὴν ὕψη. Historiam eam Chagani Abarn. regi priscum Romanum recitasse tradit Nicephorus Callisti l. 18. c. 29. eaq̃e relatione Chagani ferociam mitigatam; prout & responsione ip̃ à primitus Sesostris inductum, nē reges deinceps jungeret. Imaginis ejusdem consideratione, Regis Franci, cujus in potestate tunc fuerat, delinivit animum Agarenorum Imperator. quoniam enim per biennium integrum ridere nunquam fuisset conspectus, in risum erupisse tandem aliquando accepto, accessit hominem rex jussit. q̃i risus carissam sciscitanti, his verbis respondit; uti Zonaras ea retulit annal. tom. 3. in Basilii historia: Τερχὸς ἀμείβεσθαι εἶραν, ὅτι τὸ μὴ φερεσθῆναι ἡ, τὸ δ' ἥτο μετῴρεται· ὅτι τὸ μὴ μετῴρεται κατὰ πρὸς γῆν, τὸ δὲ φερεσθῆναι μετῴρεται· ὅτι δ' εἰσὶν καὶ τὰ ἀνθρώπων πρῶτα κινήσας καὶ μεταστέλλουσιν, ἐξέρχονται λογισμῶν, ὡς ἢ ἀδυνατῶν, ὅτι διατεθῆναι καὶ τὰ κατ' ἐμαυτὸν, καὶ ὡς ἐξ ὕψους κατὰ γῆν εἰς ταπεινότητα, ὅτι αὐτὸς ἴσως ἐν γημερότητος εἰς ὕψος ἐπαρθῆναι καὶ γὰρ ἐξ ἐμῶν μετῴρεται. Apud Sophoclem Menelaus, lavante in Demetrii vita Plutarchos

Ἀλλ' ἐμὸς αἰεὶ πότος ἐν πυκνῷ θαλάτῃ.

Τερχὸν κυλιέται, καὶ μεταλλάσσει εὐσπιν.

Ὡς περὶ σιλικῆς δ' ὁ φῶς εὐφραίνει δὴ.

Σπινῶν δὴ αὐτῷ ὅν ἢ ποτ' ἐν μορῇ μῆδ',

Αἰὲς ἐξ ἀδύτου πρῶτον ἐρχεται νεῖα.

Πρῶτον καὶ ὡς αὐτὸν καὶ πρῶτον.

Χρῆται ὅτι αὐτὸς ἐν γῆν ἐστὶν φανῆ,

Πάλιν διαφύει, καὶ πάλιν μὴδ' ἐν γῆν.

Luna confert, mutabilitatis nomine, sublunaria ista omnia q̃modo & Joannes in Apocal. c. 12. v. 1. Gregor. Naz. ad suos ob Praesidis offensionem dejectos. Κῆλθ' πρὸς ἐπ' ἀνθρώπων πρῶτον φερεσθῆναι τὸ πᾶν τὰ βελτίους, καὶ μεταλλά-

ρεῖ, καὶ ἀντιπαρατίθεται ὡς αἰεὶς ἐν μῆδ' ἐν πρῶτον, καὶ γὰρ αὐτὸς τὴν καὶ ὕψους, ἢ ἀνθρώπων εὐφραίνει. Et ad Sophron. epist. 51. Ὅπως δὴ τὰ ἡμέτερα, καὶ ὅπως κῆλθ' πρὸς ἀνθρώπων φερεσθῆναι πρὸς ἡμᾶς, νῦν μὴ ἔπ' ἢ νῦν ὃ ἔπ' ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώπων, καὶ ὅτι τὰ ἐπυχεῖν ἐξῶς ἡμῶν, ὅτι τὰ δὲ φερεσθῆναι, ἀλλὰ τὰ κατὰ τακτικῶν, καὶ μεταπλάττει ὡς αὐτὸς &c. ut supra. & in orat. pro pauper. Ὁυδὲν ἔπ' ἀνθρώπων βέλτερον, ἐπ' ὁμαλὸν, ἐπ' ὅτι ἔπ' αὐτῷ ἰσχυρόν· ἀλλὰ κῆλθ' πρὸς ἡμέτερον φερεσθῆναι πρῶτον, ἄλλοτε ἀλλὰς ἐπὶ μίᾳ ἡμέρᾳ πλάττει, ἐπὶ δ' ὅτι καὶ ἔσται, φερεσθῆναι μεταβελῆς &c. q̃ sequuntur. & mox: τὸ μὴ γὰρ ἐπὶ πάντα ἐδύσασθαι, καὶ φερεσθῆναι, καὶ ὡς ἐπὶ ἐν πυκνῷ θαλάτῃ, ἄλλοτε εἰς ἀλλὰς μεταπλάττει, καὶ μεταπλάττει. Agaren. paranes. § 11. Κῆλθ' πρὸς ἀνθρώπων φερεσθῆναι πρῶτον, ἄλλοτε ἀλλὰς φερεσθῆναι ἐπὶ τὸ φερεσθῆναι. Diodor. Sicul. histor. lib. 18. Ὅ γὰρ κοινὸς βίος, ὡς περὶ τῶν πρῶτον πρὸς ὁμαλῶν, ἐν ἀλλὰς ἀλλὰς τε καὶ καὶ τὰ κυλιέται πάντα τὴν αἰὶν. Trahit horsum Clemens Strom. lib. 3. ex Dionys. Thracis Grammatici in libro q̃o trochiscorum sive rotularum mysticarum significationem explicat; τὴν τε τερχὸν, τὴν φερεσθῆναι ἐν τοῖς ἔπ' ἀνθρώπων τερχῶν, καὶ τὸ ἔπ' ἀνθρώπων φερεσθῆναι τοῖς φερεσθῆναι. allatis in eam mentem Orphei verbis illis:

Θαλάτῃ δ' ὅτι βροτοῖσιν ἐπὶ γῆν ἐστὶν ἐστὶν μέμνηται, ὅτι ἔπ' αὐτῷ αὐτὸν ἐπὶ φερεσθῆναι, ἀλλὰ κυλιέται.

Πάντα πρὸς γῆν ὅτι καὶ ἐν μέρῃ ὅτι δὴ ἐστὶν.

Ἀλλ' ἔχει, ὡς ἡρῶντες, φερεσθῆναι ἐπὶ ἡμῶν.

Hinc & celebris ille fortuna rotæ, de q̃ Cicero (q̃quam à Fabio, an Tacito, in dialogo de causis corrupt. eloquent. eo nomine notatus) orat. in Pison. Nē tum q̃idem, cum illum suū saltatorium versaret orbem, fortuna rotam perimebat. Sed & alii non pauci. Senec. Hippolyt. 4. 2.

Quanti casus humana rotant?

Et Tibull. l. 2. eleg. 5.

Versatur celeri fors levis orbe rota.

Plautus item (si Dion. Lambino, & Joan. Gulielmo verisimil. lib. 2. cap. 17. credimus) in Trucul. 2. 1.

Vortit sese rota vicissim; stultus est q̃i id admiratur.

Boeth. consol. lib. 2. c. 1. & 2. Hunc continuum ludum ludimus; rotam volubili orbe versamus; infima summis, summa infimis mutare gaudemus Tu

verò volentis rotæ impetum retinere conaris. Ammian. hist. lib. 26. Quis beatus versā rotā fortunæ ante vesp̃eram potest esse miserrimus. Vide ad lib. 4. § 42. ἐπὶ φερεσθῆναι. Qd̃ autem illi rotam, Seneca etiam, audaciùs paulò, petarum nuncupavit. Sic enim ille epist. 98. oblitus hujusce petari, q̃o humana jactantur; sibi uni fortuitorum constantiam

vi virtutisque perennante, Plato de leg. lib. 3.
 τὸν γὰρ πᾶν] ita l. 6. § 38. τὸν γὰρ
 πᾶν πάλιν ἀνθρώποις ἐπιπέμπεται.

Εἰ τις δεῖς, εἰ ἔχει πάλιν] vide ad l. 2. § 11.
 Εἰς εἰκὴ μὴ καὶ σὺ εἰκὴ] vide l. 6. § 44. atq[ue]
 contra planè Jocasta in Sophoclis Oedip. Reg.

Τί δ' ἂν φρονεῖτ' ἀνδρῶν, ὅτι τὰ τῆς τύχης
 Κεχρῆται, ἀφ' ὧν δ' ἔστιν ἑτέρως σαφὲς
 Εἰκὴ κεχρῆται τῶν, ὅπως δύναιτο τις.

Quid quisque curat, quando fortuna omnia
 Versat, nec ulla superæ est providentiæ
 Notat optimum est ergo vivere ut casus tulit.

Ἡδὴ πάλιν ἡμᾶς γῆ καλύπτει] ita l. 6. § 52.
 εἰς αἰὼν πάλιν καλύπτει] Hesiod. aliquoties.

Ἄντ' ἔπει καὶ τὸν γέν' καὶ γαῖαν καλύπτει.
 Hinc Nicoelis dictum, ἐπιτυχίης εἶναι τὸν ἰατρῶν,
 felices esse medicos, ὅτι τὰς καὶ ἐπιτυχίας αὐτῶν
 ὁ ἥλιος ὁρᾷ, τὰς δ' ἐπιτυχίας ἡ γῆ καλύπτει.

Antonijs collect. l. 1. c. 56.
 Τὰς ἐπιτυχεύουσας] vide ad l. 7. § 34. Flac-
 cus l. 2. ep. 2.

Perpetuus nulli datur usus, et hæres
 Hæredem alterius, velut unda supervenit undam.
 vide Nalon. ad l. 6. § 15.

§ 19. Χειμάρους ἡ δὲ δὴ δὴν αἰτία, πάντα φέρει]
 vide ad l. 2. § 17. & l. 4. § 43. & l. 5. § 23. &
 l. 7. § 19. Pertinent autem huc imagines illæ a-
 pud Homer. Iliad. ε'. v. 87.

— ποταμῶν πλῆθοντι εἰκοῖς
 Χειμάρους, ὅς' ὅτε βίων, ἐκείνου γε γούργος.
 Τὸν δ' ἔτ' ἄρ' τε γούργος ἐργαζομένη ἰχθυόωσιν,
 Οὐδ' ἔρα ἔρατα ἰχθὺς ἀλῶσιν ἐκείνου.

Ἐλθόντ' ἐξαπνίης, ὅτ' ἐπιβόησεν Διὸς ὀμβρῶν.
 Πολλὰ δ' ἔπει αὐτῶν ἔργα κατ' ἰσχυρὰ καὶ αἰχμῶν.
 & l. 1. v. 492.

Ὡς δ' ὅποτε πλῆθον ποταμῶν πεδὸνδε κατὰσσι
 Χειμάρους, κατ' ὅρεσιν ὁ παρ' ὀμβρῶν Διὸς ὀμβρῶν.
 Πολλὰς δ' ἔπει αἰχμῶν, πολλὰς δ' ἔπει τὸ πύχας
 Εἰσφέρουσι, πολλὰν δ' ἔπει αὐρὸν γετον εἰς αἶα
 βόλλει. Et Mar. Æneid l. 2.

Non sic aggeribus ruptis cum spumens amnis
 Exiit, oppositæque evicit gurgite moles;
 Fertur in arva furens cumulo, campisque per omnes
 Cum stabulis armenta trahit. —

& lib. 12.
 Aut ubi decursu rapido de montibus altis
 Dant sonitum spumosi amnes, et in agora currunt
 Quisque suum populatus iter. —

Τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ ὡς οἶεται, φιλοσόφως
 περικτυπᾶται] Philosophicæ agentes. Xyl. rectè sicut
 l. 2 § 10. φιλοσόφως ὁ Θεόφραστος. Certè tam ra-
 tione caret, quod istis philosophis, quàm quod illis φι-
 λόσοφοι, legi postulat Annot. Lugd. nec Xylan-
 drum tamen probo, quod ista à se invicem divellit,
 quæ conjungenda potius fuerant, cum de eisdem ef-

ferantur: probo, quod ex commate prægresso τὸ ὡς
 ἐν τῇ κοινῇ repetat, ut plenius expressum sic lega-
 tur, καὶ, ὡς οἶεται, φιλοσόφως περικτυπᾶται ἀνθρώποις,
 ὡς μυζῶν μεσά. Sophistas scilicet Marcus hic per-
 stringere videtur, de quibus Julian. Imper. epist.

42. βύλοντι γὰρ πρὸς τοῖς ἀνθρώποις, ὡς λέξων μόνον,
 ἡθῶν δ' εἶναι διδασκαλοὶ καὶ τὸ κατὰ σοφίαν εἶναι φαπ-
 τῶν πολιτικῶν φιλοσοφίαν. εἰ μὴ ἢν ἀληθὲς ἢ μὴ,
 τὰ πρὸ ἀφείδωτο νῦν, vel (god magis reor) politicos

10 illos, qui sapientiæ nomine laudari solent, quosque ideo
 à sophistis distingvi vult Dio Prus. de regn. orat. 4.

Ξεναγῶν γὰρ καὶ σοφιστῶν καὶ δημαγωγῶν. λέγω δ' ἀνα-
 κρίναντων στατηγῶν τε καὶ σοφιστῶν, καὶ πολιτικῶν ἀν-
 δρῶν, ὅσοι τῶν εἰρημῶν locum eo magis, quod ex-
 purgem, adduxi. quis enim non videt, (nec vidit
 interpretes tamen) vocabulum σοφιστῶν istinc furcil-
 landum? quomodo enim Sophistas à Sophistis discre-
 verit? vel hos certè quos Prodicus, referente in Eu-
 thymio Platone, μεθόδεα φιλοσοφῶν τε ἀνδρῶν καὶ

20 πολιτικῶν, viri philosophici ac politici conterminos.
 dixerat. διορίσαι δ' εἶναι, inquit ille, πάντων σοφῶ-
 τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν εἰρήνην, καὶ δοκεῖν πάντων
 παρὰ πολλοῖς. Putant se omnium hominum sapi-
 entissimos esse, atque ita à plerisque etiam existimari.
 ideo autem & Philosophos & Sophistas etiam in-
 sensos habebant, quod utrumque genus hoc, si in exi-
 stimatione foret, luminibus suis obsecutum vide-
 retur. istis verò in ordinem redactis, ἀναμειβή-
 τως ἢν παρὰ πᾶσι τὰ νικητήρια εἰς δόξαν εἰσε-
 30 δαι σοφίας περὶ εἶναι μὴ γὰρ τῇ ἀληθείᾳ σοφίαν συ-
 φωτάτους, &c. habes μυζῶν de qua Marcus. Et mox
 Σοφοὶ δ' ἡγῶνται εἶναι, πάντων εἰκότως. μετρίως μὴ
 γὰρ φιλοσοφίας ἔχον, μετρίως δ' πολιτικῶν, πάντων
 εἰκότως λόγῳ μετρίως γὰρ ἀμφοτέρων ὅσον εἶδει,
 ἐκτὸς δ' ὄντες κινδύνων καὶ ἀγῶνων καρπὸν τῆς
 σοφίας. Itaque illud ὡς οἶεται, ut videtur, duplici
 ratione potest intelligi; vel, ut ipsi de se opinantur;
 aliòque volunt opinari, vel etiam, ut aliis hanc pav-
 cis, falsò tamen, videtur. Neque enim revera Phi-
 40 losophos vivunt; sed Philosophos agunt: hoc est phi-
 losophos simulant, & simiarum more imitantur,
 cum nihil sint minús. Ideo Plato in Sophist. τὴν
 σοφίαν definit: μιμητικὴν τῆς σοφίας quasi philosophi
 sive sapientis simiam dixisset. quomodo Regulus ille
 omnium bipedum ipse negissimus, Rusticum, homi-
 nem verè integerrimum, malitiosè insectatus, Stoicorum
 simiam appellavit. Plin. Min. l. 1. ep. 5.
 sed & Lucianus istiusmodi homines vocat πιδήκους,
 ἀπὸ ἀκρῶν χεῖλος φιλοσοφίας, καὶ ἔτερον μὴ ἐνὶ
 50 φρεσὶ νεύοντας, ἀλλο δ' ἢ λέγοντας quos eisdem &
 Greg. Nyss. orat. de profess. Christi. πιδημάδεις
 ψυχῆς appellat, διὰ δὲ μιμήσεως ἐχρηματισμένους
 τὸν χριστιανισμὸν ὑποκρίνεσθαι, μόρφωσιν ἔχοντες
 εὐσεβείας τῶν δ' ἀνὰ μὴν αὐτῶν ἀνέμωται. uti
 Apolt. ad Timoth. ep. 2. c. 3. v. 5. vide ad l. 10.
 § 8. Tales D. Christus. in Phariseis ὑποκρίτας
 etiam

Τί ποτε ποίουν, ὃ νῦν σε οὕτως ἀπαιτεῖ] Post
 τί ποτε distinguit Interpres Anglicanus, & ero-
 rematicè legit, τί ποτε; O homo, quid negotii facessis
 tibi? Xylandrum forsan secutus, qī sic prior red-
 didit; Quid faciendum? quod nunc natura poscit, eū
 contende; &c. Verū contextus series ista vix ad-
 mittit, & distinctiones à Xyl. ipso in contextu
 positæ respuunt omnino. Verto itaque, Facias tan-
 dem, ὃ homo, eorum aliquid, quæ natura nunc à te exi-
 git. De mente vide l. 6. § 2. & l. 7. § 54, 55.
 & supr. § 6. & infr. § 41. & l. 10. § 12, 33.
 ne eadem identidem apposita denuo navisem pa-
 riant.

Μὴ ἀειλάττει εἰ τις εἴσται] Vide lib. 1. § 7,
 9. & l. 7. § 58, 67. & l. 8. § 1. Epictet. lib. 3.
 c. 24. Μόνον μὴ πόμπαν αὐτῷ· μὴδ' ἀλαζο-
 νείᾳ ἐπ' αὐτῇ· ἀλλ' ἐργῷ δεινὸς καὶ μὴδὲς
 αἰδάνηται, ἀρκῦ αὐτὸς ὑμῶν καὶ ὑδαμονῶν.
 Senec. epist. 79. Hæc nos oportet agere, & in hoc
 ire impetu toto, licet pauci sciant, licet nemo vide-
 at. Et, epist. 113. nihil ad rem pertinet, quā multū
 agitationem tuam novcrint. Optimè Plut. de perfect.
 indic. 'Εἰ γὰρ ἀληθινὸς ἑστὶς παιδὲς ἢ γυναικὸς, ὃ
 ζητεῖ μέρτυρας, ἀλλὰ κατὰ τὸ πᾶν, καὶν κρύ-
 φῃ κατεργάζεται τὸν πόδον· ἐπὶ μᾶλλον εἰκὸς ὅτι
 τὸν φιλόδοξον, καὶ φιλόστονον συνίσταται διὰ τῆς
 ἑσθῆος τῇ ἀρετῇ καὶ ἡρώδων, αὐτὸν ἐν ἑαυτῷ σω-
 πῇ μέγα ορεσθῆν, ἐπαινεθῆν καὶ ἀκροαθῆν μὴδὲν
 δέον. ὡς περ ἐν ὁ καὶ ἐν ἐκείνῳ οἰκοὶ τὴν δε-
 ραπαιδίαν, καὶ βοῶν, θάλασσαν, Διογυσία, πέπαιμα
 τετραπύλον, ὅπως ὁ ποιήσας τὴν χειρὸν καὶ ἀσείον,
 εἴτα τὸτο διγυμῶν, καὶ ἀφαιρὸν πανταχῇ, δι-
 λὸς ὅταν ἐξω βλέπων ἐπὶ, ὡς δὲ ἐξω ἐλαμῶν,
 ἔπω ὃ τῆς ἀρετῆς γερνὸς δευτῆς, ὃδ' ὕπαρ, ἀλλ'
 ὅταν αὐτῆς ἐν εἰδολοῖς καὶ σκιαῖς περιελαμῶν, εἰδ'
 ὡς περ ζωγράφημα περὶ τοῖς ἐπὶ δέαν τὸ πεπε-
 γμῶν. gemadmodum autem Plut. ab amantibus
 iconem traxit; ita Anstid. in Eteon. à scientibus.
 ὡς περ οἱ διδῶντες σιωπῇ πίνουσιν. quod & Dio
 Prus. orat. 27. 'Οἱ διδῶντες τῆς ὁδοιπόρου ἐπει-
 δὸν ἐλθόντων ἐπὶ κρήνῃ πᾶσι, πίνουσιν ἐπὶ κρήνῃς
 ἐμπληθύνοντες, καὶ τὸ διδῶν ἀποβύοντες, ἡσυ-
 χῇ ἀπαλλάσσονται, ὡς καὶ ἔχοντες, ὡς εἰπόντες π.
 vide Epictet. l. 3. c. 12. ad l. 1. § 7. qī & istos
 vanæ gloriæ inhiantes, & famæ popularis aucupes
 avidos, scenicis confert; qī nisi turbā inspectante
 non cantant, non agunt. l. 3. c. 14. 'Ὡς οἱ καλοὶ
 τραγῳδοὶ μόνοι ἄσαι καὶ δύνανται, ἀλλὰ καὶ πολ-
 λῶν. ubi, mali Tragædi; Volfius cur redderet, nihil
 video.

Μὴδὲ τὴν Πλάτωνος πολιτείαν ἐλπίει] De
 Catone Cicero, ad Attic. l. 2. ep. 1. Dicit tanquam
 in Platonis politia, non tanquam in Romuli sæce,
 sententiam. Qod Plutarchus in Phocione sic reddit,
 ὡς περ ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ, καὶ ἐν ἐν τῇ
 Ρωμαίων πολιτείας ἀποδείκνυται. Plato certe

quam finxit politia, ideam, nusquam unquam reperta
 est, aut repertam usquam unquam rei spes est. Theo-
 doret. therapeut. l. 9. 'Αλλ' ὁ μὲν φιλόσοφος τῶν
 δὲ νόμων ἐκτέλει· καὶ ὁ δὲ νόμος. πεπετακὶ τῆς ἀν-
 δρώπων ἐκτέλει, καὶ ἑσθῆος, καὶ αἰσθῆς, καὶ γυμνασίου,
 καὶ ἐκτέλει, καὶ βιβλίου, καὶ δίδου, καὶ ἐκτέλει, καὶ
 ἀνδρα, καὶ γυναικῶν, καὶ νέων, καὶ πρεσβυτέρων, καὶ
 ἐκτέλει, καὶ λόγων ἀμύνητον, καὶ τῶνδε βιῶναι
 τῶν νόμων. Hinc apud Athenæum ille ἀφροσφῶν.
 l. 11. 'Εοικαν ἐν ὁ Πλάτων μὴ τοῖς ἀνδρά-
 ποῖς γράψαι τῶν νόμων, ἀλλὰ τοῖς νόμοις αὐτῶν δια-
 πλατῶναι· ὅςτις καὶ ζητεῖ τῶν χρησιμῶν
 ἐκτέλει ἐν, καὶ ποιεῖ λόγων, ταῦτα καὶ γράφει, καὶ
 μὴ ταῦτα ποιεῖν τοῖς συγγραφέας, ἀλλὰ τοῖς τῶν
 χρησιμῶν ἀντεχόμενοι. qæ postrema eruditus in-
 terpres minime affectus est. debuit, inquit, Plato
 imitari non vota facientes, qī impossibilia sæpe optant
 sibi, sed eos, qī res perfici possibiles suscipiunt, ac
 moluntur. Quam iniquior forsan hoc nomine Platonī
 atqæ aliis rerum publicarum ideas delineanti-
 bus Gregorius Naz. (non solus tamen is) qī in
 Julian. invect. 1. Πῶς δὲ θαυμάζειν ἀξίον τέ-
 ται, καὶ λόγῳ πλοῖσι τοῖς τοῖς ἐργαῖς συστῆσαι
 μὴ θαυμάσιος; Non possum autem erudito inter-
 preti Anglic assentiri, qī ista cum segentibus tan-
 quam ex aliena persona à Marco prolata existimat.
 Sunt enim Marci ipsius, eum quem alloquitur invi-
 tantis ad id quod est naturæ ipsius consentaneum
 agendum & conandum, quantum in se est: monen-
 tisque simul animum ne despondeat, etiam si non pos-
 sit hominum mores ita refingere, ut respub. Platonī-
 cæ inducendæ spes detur, aut eam hominum in
 bono promovendo conspirationem experiri, qæ in
 ea, quam Plato sibi finxit, republica expectari pote-
 rat; sed successibus etiam leviusculis & processibus
 perexiguus contentus agat, pergatque nihilominus in
 instituto. quod idem & de se, profectūque suo, cuique
 svadere conatur, l. 5. § 9.

Ὡς καὶ μικρὸν τι ὄει] Non est parum, inquit, si
 vel parum studio tuo proficere poteris, in tam am-
 pla validæque hominum morūque corruptela; si vel
 supprimere saltem valeas, quod corrigere non datur.
 Siquidem dogmata tenacius animi medullis infixæ,
 imis de pulmonibus revellere possumus, plus quam
 Herculeus labor fuerit; quod tamen nisi fiat, nihil
 liberè ac lubenter, sed servo fucatoque affectu pera-
 gitur, quicquid à talibus præstatur. Malè ista cepit
 accipere Xyl. dum legit δέσµα γὰρ αὐτῆς πρὸς
 ταῦτα καὶ; vertitque, Mutat aliquis illorum suum pla-
 citum? sed & Xylandri vestigiis insistens Anglus.
 cum πρὸς illud sit ἐρωτηματικόν. Equis enim dogma,
 sive iudicium, illorum mutaverit? Senec. de ira l.
 2. c. 10. Numquid ille cuius navigium multam, un-
 dique laxatis compagibus, agam trahit, navis ipsi
 navigio irascitur? Occurrit potius, & aliam exclu-
 dit undam, aliam egerit, manifesta foramina perclu-
 dit,

de, lacrimibus, &c. ex oculis sentiantur ducenibus la-
bus continuis resister: nec iteo intermissa, quia quan-
tum ex oculis est, subnascentur. Lento ad iudicio opus
est contra mala continua & servandus non ut definiant,
sed ut viderent.

Διότι τὸν ἑνὸς τοῦ ἑνὸς ἀποκαταστήσει
Hoc est quod unico verbo Hebraei שָׁפַח i. e. men-
tari, pro, fide commendat in obsequium se dederit.
Ibi videret, Psal. 13. v. 44. -- 46. Populus prius
ignarus mihi, ignoransque me, servitum mihi ad ipsum
mei servitum obediunt mihi: alienigenae munerantur
(i. e. ut recte Jun. muneratiter dedunt se) mihi: dum
docuit me eis (quasi in talos) animi, & conculcibus
suis calcitrant. & Psal. 66. v. 3. Proprie am-
plius dicitur rebari tui, muneratiter se dedunt tibi in-
muni tui. & Psal. 81. v. 16. Ofores fovea menda-
citer se dedissent ei. sed & vate rege prior Moyses, re-
gis insit & ipse, Deut. c. 33. v. 5. in solenni illa
benedictione populi sui, ibid. v. 29. Hostes tui men-
daciiter se dedunt tibi.

Καὶ ἀναστρέφει τὸν ἄνθρωπον] Vide ad l. 8. §
25. Hunc autem, etsi Philo sophiam professum, A-
lexandro ac Philippo adjungit, quia & ipse respub-
licam gloriose laus Athenis tractaverat, ubi &
statuere ante 360. eidem publico populi suffragio
electus fuit, quia tamen haud longo post intervallo
omnes, unica dumtaxat excepta, dejecta, contracta,
constata sunt. Vide Laert. l. 1. & Diodor. Sicul.
l. 18. sed & Cicero de offi. l. 1.

Εἰ δὲ τὸν τὸ ἐν τῇ ἐκείνῃ ἡμέρᾳ] Vide l. 8. §
31.

Οὐδὲν αὖτε τοῦ ἀποκαταστήσει] Vide l. 8.
§ 36. & l. 7. § 58.

Ἀλλὰ τὸν αὖτε τὸ ἀποκαταστήσει] Vide l. 8.
§ 36. & l. 7. § 58. Adversus illud peccant, post
Philosophos quidam, qui subtilitate nimia philoso-
phiam totam deestruunt & delumbant; Scho-
lastici nostri, qui argutis, criticis, & quæstionibus
spinosis Theologiam totam implexam & involutam
nobis dederunt: adversus illud cum Sophistæ alia
(sive) tum & Cynici audierunt.

Ἐκαστοῦ τῶν] Ἐκαστοῦ τῶν, vocabulum vix alibi
lectum, & quod non nisi in antiquis. Philo in Flac-
cium. Ἀλλὰ τὸν αὖτε τὸ ἀποκαταστήσει] Ἐκαστοῦ
τῶν, ἢ τῶν αὖτε τὸ ἀποκαταστήσει, ἢ τῶν αὖτε
τῶν αὖτε τὸ ἀποκαταστήσει, ἢ τῶν αὖτε τὸ ἀποκαταστήσει
in Constitutio his verbis depingit Ammian. l. 16.
Infidebat coram solus ipse corporeus Augustinus pro-
fusa verbis appellatus, vocem literarumque insonante
fragore, talem se, tamque immensum, qualem in provin-
cia sua visibatur, ostendit. nam & corpus perhumili-
te curvabat portus ingreditur celsas, & velut collo
mucosum vestem arietem luminum tendens, nec dextrâ
vultum, nec laevâ spectabat, tanquam signum homi-
nis non cum tota concitaretur morans, nec fractus, aut

os aut nasum tergens vel fricans, manumve agitan-
tem visus unquam. Quæ eadem per totam vitam obser-
vâsse, author est idem l. 21.

§ 30. Ἀναστρέφει τὸν ἄνθρωπον] Vide l. 7. § 48.
Est autem istud argumentum totius dialogi Lucia-
nici illius, quem ἀποκαταστήσει ea de causa inscripsit.
Sed & somni Scipionis Ciceroniani partis non con-
temnenda.

Καὶ πᾶν τὸν παντὶον] Omnis generis divitias.
Xyl. ἀπὸ τῶν. sed sequentia refutant, ἐν χειρὶ, ἐν
χαλκῷ.

Ἐπὶ τοῖς ἢ τὸν ἄνθρωπον ἀλλὰ πάλαι βεβαιώ-
νον βίον] vide l. 7. § 49. Hoc autem historię
beneficio cum primis datur, de qua Nicet. Chon. ope-
ris historici initio. Βίβλος ὁρῶν, ἡ ἱστορία, ἢ
συμπληρωματικὴ πειράζει, τὸ γεγραμμένον, τὸ πάλαι
τε δευτέρως ὅς ἐστι συμπληρωματικὴ ἱστορία, ἢ
ἡ πάλαι πειράζει πᾶσι βεβαιώσας. Verum Marcus
hic potius vult nos animo complecti, quam immen-
sum temporis spatium nos antecesserit, quod trans-
actum sit illis, qui & nobis profus ignoti, rerumque
nostrarum itidem ignari fuerint. vide ad l. 4. § 3.
τὸ χῶρος, sed & l. 6. § 13.

Ὅστι μὲν ἔδωκεν ὁ νόμος οὐ] vide Boeth. consol.
l. 2. c. 7. ad l. 4. § 3. vide & l. 8. § 21.

Τόχα ἐπὶ πᾶσι τῶν] vide ibid. & l. 3. § 10.
& l. 4. § 19.

Τόχα ἐπὶ τῶν] vide l. 4. § 3. τὸ ἐπὶ τῶν
ἐπὶ τῶν.

Ὅστι ἡ μὲν ἀποκαταστήσει] vide ibid. τὸ κεῖν.
§ 31. Ἀποκαταστήσει] Idem l. 7. § 54. & supra § 6.
Καταλήγουσα ἐπὶ αὐτῷ] ut nihil aliud requirat,
quæ recte fecisse. vide l. 3. § 6 & l. 9. § 34. &
l. 6. § 7, 10. & l. 7. § 73. & infra § 42. καταλή-
γουσα διδόναι.

§ 32. Ὅσα ἐπὶ τῶν ἀποκαταστήσει] vide
ad l. 8. § 40, 47.

Καὶ πάλαι ἐπὶ τῶν ἀποκαταστήσει] vide
ad l. 8. § 40, 47. Ita
pessime divellit & delumbat Lugd. dum ab illis
ad se statim novam orditur sententiam, cum su-
perioribus adnecti mens auctoris liquidò postulat.
Melius Angl. a legentibus, τὸν ἀποκαταστήσει. Nev-
tri tamen assentior. articulum, qui deperisse videtur,
interferendo, dictionis seriem continuandam sic sen-
tio. τ. ὅς ἐστι πειρατικὴ ἢ δὲ στασιμὴ [τῶν] τὸν
ἄνθρωπον ἀποκαταστήσει, &c. vide Platon. polit.
l. 6. à Marco laudatum l. 7. § 35.

Παλιὰ ἐπὶ τῶν ἀποκαταστήσει] quasi ex angustis educere
se poteris, & in patente te collocare. Ita Plaut. Pf.
18. v. 10. Eduxi me in locum patentem. eis πα-
τεριν. Græc. in latum. & Psal. 31. v. 9. Non
conclusisti me in manibus inimicorum meorum, sed
in patente, sive, in lato, posuisti pedes meos. ἐπὶ τῶν
ἀποκαταστήσει, Græc. cui opponitur ἀποκαταστήσει. ad
Rom. c. 2. v. 9. ὁ δὲ τὸν ἀποκαταστήσει. Epict. l. 1.
Y 3

c. 25. Ὅσῳ, ὅπ' οὐ σαυτὸς πενοχάειαν παρέχεται, οὐ σαυτὴν δάσκει; & μοχ, καὶ δὴν γὰρ ἐνείνεται μνησθ, ὅπ' ἑαυτοῦ δάσκαλός, ἑαυτοῦ πενοχάειαν παρέχεται. Τέτρεσι, τὰ δὲ γράμματα ἡμῶν δάσκει καὶ πενοχάειαν. Talem sibi procuraverat πενοχάειαν Pellaeus ille, q̄

Estuat infelix angusto limite mundi,

Ut Gyari clivus scopulis parvāq̄ Scripho.

Juvenal. sat. 10. atq̄ hoc est verē πενοχάειαν τὴν κόσμον, uti Epictetus idem, sed sensu paulō diverso dixit l. 3. c. 26.

Τὸν δὲν κόσμον περιελθεῖναι τῇ γυνάμει] q̄d eum animo percurrere, Senecae ep. 71. vide l. 7. § 47. & l. 11. § 1.

Ἀρκεῖν δ' τὸ περὶ τῆς γυνάμεις] vide l. 4.

§ 3, 50. Greg. Rom. in Job. l. 7. c. 20. & im-
mensum est, q̄d suae termino sequitur; & parum est, q̄d q̄d finitur. Longum quippe nobis videri non debet, q̄d cursu sui temporis tendit ut non sit: q̄d dum per momenta ducitur, ipso hoc momenta sua q̄a differunt, impellunt. atq̄ unde teneri cernitur, inde agitur, ut non teneatur.

§ 33 Πάντα ὅσα ὁρᾷ, ταῖς αἰσθησίαις] vide ad l. 2. § 12. & l. 4 § 48. & l. 7. § 25. Senec. epist. 71. Omne humanum genus, q̄d q̄d est, q̄d q̄d erit, morte damnatum est. Omnes q̄a usq̄am rerum potiuntur urbes, q̄a q̄a alienorum imperiorum magna sunt decora, ubi fuerint, aligando q̄aretur, & vario exitii genere tollentur. alias destruent bella, alias defidia paxq̄ ad inermem versa consumet, & magnis opibus exitiosa res, luxus. Omnes hos fertiles campos repentina maris inundatio abscondet, aut in subitam cavernam concidentis soli lapsus abducet. q̄d est ergo q̄are indignor, aut doleam, si exiguo momento publica fata precedo?

Ὁ ἐξαχμῆρας ἀποθανόν] Vide ad l. 2. § 14. & l. 4 § 50. Hieron. in Nepot. Si nongentos excederemus annos, & Methusale tempora nobis donarentur, tamen nihil esset praeiterita longitudo, q̄a esse defisset. etenim inter eum q̄i decem vixit annos, & eum q̄i mille, postq̄am idem vitae finis adveniret, & irrecusabilis mortis necessitas, transactum omne tantundem est. Augustin. de verb. Dom. serm. 42. & homil. 1. & 28. & de 10. chord. c. 2. Tota vita brevis est; à prima infantia usq̄e ad decrepitam senectutem, spatium breve est. Q̄d tam diu vixerat, q̄d Ada profuisset, si hodie mortuus esset? Si adhuc viveret, & hodie moreretur, q̄d illi vita longitudo profuisset? q̄d enim diu est, ubi finis est? quantum est in hac vita, q̄d erit aligando finitum? q̄icq̄d fuit futurum, ubi praeiteritum factum est, jam tale habetur, ut si non fuerit. Gregor. in Job. l. 15. c. 2. Si ab ipso humani generis exortu usq̄e ad hoc tempus, in quo sumus, mentis oculos ducimus, omne q̄d finiri potuit, q̄am breve fuerit videmus. Ponamus enim quilibet hominem à primo die mundi conditum, usq̄e ad hodi-

ernum diem vitam ducere, hodie tamen eandem vitam, q̄am q̄asi longam ducere videbatur, finiret ecce finis adest, praeiterita jam nulla sunt, q̄ia cuncta transierunt. futurum in hoc mundo nihil est, q̄ia nullum ad vitam vel brevissimum restat momentum. Ubi est ergo longum tempus, q̄d inter initium finemq̄e deprehensum ita consumitur, ac si nec breve unquam fuisset. Senec. epist. 49. Modò amisisse te video: q̄id enim non modò est, si recorderis? modò apud Sotionem philosophum puer sedi: modò cavissus agere cepi; modò desii velle agere, modò posse. Infinita est velocitas temporis, q̄a magis apparet resistentibus. Nam ad praesentia intentos fallit; adeò praecipiti fuga transitus levis est. Cursum huius rei q̄erit: q̄icq̄d temporis transiit, eodem loco est: pariter adspicitur; una jacet: omnia inde in profundum cadunt. & alioq̄i non possunt longa intervalla esse in care; q̄a tota brevis est. Idemq̄e ep. 99. Omnes quantum ad brevitatē aevi, si universo compares, & juvenes, & senes, in aeq̄o sumus. minus enim ad nos ex omni aetate venit, q̄am q̄d minimum esse q̄is dixerit. q̄oniam q̄idem minimum aliqua pars est; hoc q̄d vivimus, proximum nihilo est.

§ 34. Δ' δια φιλέει] q̄a amant. Xyl. imò, propter q̄a amant, alios scilicet. atq̄e ita Cas. at Lugd. φιλέει. q̄asi mens esset, propter q̄a succensent aliis. q̄d φιλέει potius diceretur.

Γυμνὰ νόμισε τὰ φυχάκια αὐτοῦ] vide l. 2. § 12. & l. 3. § 11. & l. 7. § 62. Senec. ep. 47. (q̄am transcripsit, more suo, tacito auctoris nomine, Macrob. Saturn. l. 1. c. 11.) Q̄madmodum stultus est, q̄i empturus equum, non ipsum inspicit, sed stratum ejus & frænum: sic est, q̄i hominem ex veste, aut conditione, q̄a vestis modo nobis circumdata est, aestimandum putat, & ite γὰρ ἵππος εὐγενὴς καὶ νοτ' αὖν, ὁ πολυτελεὴς σέβειν ἔχει, ἀλλ' ὁ τῇ φούρῃ λαμπρὸς. ἔτε ἀνὴρ περὶ δούλος, ὁ πολυτήμων εἰς αὐτὸν κακῶς ἰσχυρὸς, ἀλλ' ὁ πλεὺς φυχῆν γενναῖον. Socrates apud Stob. tom. 2. tit. 1. q̄d Plutarchi nomine exhibet, Anton. meliss. l. 1. c. 31. Senec. idem ep. 41. Q̄id est stultius, q̄am in homine aliena laudare? non faciunt meliorem equum aurei fræni. Et epist. 91. Q̄od de veste dixi. idem de corpore me existima dicere. Nam hoc quoque natura, ut quandam vestem, animo circumdedit. Pelamentum ejus est. q̄is autem unquam vestimenta aestimavit arculā? nec bonum, nec malum vagina gladium facit. Itaq̄e ut idem epist. 80. Omnium istorum personata felicitas est. contemnes illos, si despoliaveris. Equum empturus, solvi jubes stratum, detrabis vestimenta venalibus, nē q̄a vitia corporis lateant. Hominem involutum aestimās? Mangones q̄icq̄d est q̄d displiceat, alioq̄ lenocinio abscondunt. itaq̄e eumentibus ornamenta ipsa suspecta sunt. siue crux alligatum, siue brachium aspiceres, nudum juberes & ipsum tibi corpus ostendi. Vides illum Scythia, Sarmatia'ue regem, insigni capitis decorum

(terra tubera sunt) αἰεὶ ἂν συνεχῆς καὶ ἀδιόρατα πόλεμους. Theodor. Prodrum. in provident.

Εὐρημα κυνὸς ἢ σελαστὴ πορρῶρε.

Ὁ μαργαρετὴς κύνια φάλλον ὄρεα.

Λίθοι τὸ σῆμα, οἱ χρυσοῦντες λίθοι.

Ὁ λαμπρὸς δίκτος ἐκ πτείνου καὶ ξύλου.

Ὅστιν τε πλίνθον, καὶ λίθον ἐξεσμένον.

Τῆς πταίνου, γῆς ξύλου, γῆς πάντες λίθοι.

Τὴν γῆν ὅτι πτείνον, καὶ σέων, ἐκ αἰχμῆς.

Augusti hominis purpura, inventum est canis;

Libido, margarita, vilis ostrei:

Summa est laetitia, quod glabella saxa sunt.

Ex calce, lignis, splendida ornata domus,

Coelique latere, fossilique marmore est.

Calx nra terra, ligna, lapides terra sunt.

An terram honorans, erubescere hanc velis? Svart.

Ἡ ποσειδῶν οὗτος, ὁ ἀργυρεὺς] f. ὁ χρ. [κα]

ὁ ἀργυρεὺς. facies autem sive sedimentum terrae ita

vocat, quia inter ligandum subdit, quod est purissimum

metalli atque pretiosissimum; quomodo in vino

& urina solet τὸ ὑποσῆμα, sive ἡ ὑποσῆμα, vo-

cabulum Henrici Stephani thesauri adjiciendum,

cum ex Marco; tum ex Helychio, apud quem repe-

riat. Ἡ ποσειδῶν, τρυφία, τρυφ. & Σκωρία, ἡ γαι-

ώδης ἐν [τῇ] γῆν. Ἡ ποσειδῶν. ita enim locum

illum defectum integrandum sentio. Sed & ex La-

ert l. 7. qui in Zenon. ait Stoicos eadem ratione dix-

isse ὑποσῆμα πάντων τῶν γῆν. quoniam nec hi

soli. nam & Porphy. de abstinent. l. 3. nos ait

mundi inferioris. ὑποσῆμα οἰκεῖ. & Synes. de

provident. l. 1. τὴν ὑποσῆμα ὅτι ὄντων, mundi

inferiora ista appellat. Leucippus item apud Her-

mian in Philos. irrif. τὰ παρυμαρῖα καὶ τὰ ὑπο-

σῆμα ὅσα καὶ γῆν ἡρώδης. & Theodoret. qui the-

rap. l. 1. pravos improboscque homines ait, ὑποσῆμα

πῶς πικρὰ ἐοικέναι, ὅτι τὸ διυλισμὸς ὁ διυλι-

σμὸν πόρων διὰ πικρῶν. de Cynico Julian de

cynism. orat. 2. ἐκείνη τὸ χρυσὸν ἐκ ἐστὶ χρυσόν,

ὅχι ἡ ἴαμι. ἴαμι, ἡ πρὸς ἀμοιβῇ πρὸς

αὐτὰ ἐξεπύλαι, καὶ τῆς ἀξίας αὐτῶν ἐπισημῆται

αὐτὰ πικρὰ ἡρώδης. γῆν δὲ αὐτὰ διδόν ἀμφο-

τερε. τὸ σπινθώρεον ὅτι καὶ τὸ ῥάδιον, ἀνθρώπων

τὸ κενόδοξια ταῦτα καὶ σμαδιας νενόμισεν ἔργα.

Qu & ideo potest metalla ista γῆς ὑποσῆμα

dixisse, quia in infimas terrae partes, quasi demersae

jacent, quomodo ad ima faeces, ac sedimenta subsi-

dunt. unde Senec. ep. 1. In imo pessimum. & epist.

108. gravissimum quodque turbidumque subsidit. Ita

enim de his avtor idem ep. 90. aurum & argentum,

quasi male nobis committerentur, natura abscondit.

nos in lucem, propter quod pugnaremus, extulimus. Nec

erubescimus summa apud nos haberi, quod fuerant

ima terrarum. vis scire, quam falsus oculos tuos de-

cipit fulgor? nihil est istis, quamdiu immersa & in-

voluta caeno suo jacent, sedius; nihil obscurius. &

de benef. l. 7, c. 10. Laminas utriusque materiae, ad

gas cupiditas nostra caligat, terra, quae quicquid utile

futurum nobis erat protulit, istas defodit & mer-

sit; & ut noxiis rebus, ac malo gentium in medium

prodituris, toto pondere incubuit. Quod Plinius nat.

hist. l. 33. praefat. Hac summa sui parte tribuit,

quae profunt. illa nos premunt, illa nos ad inferos a-

gunt, quae occultavit atque demersit. Sed non aliter sa-

tis, si Senecae credimus, qui mox ibidem. Possum de

rerum natura queri, quod aurum argentumque, non in-

terius absconderit, quod non majus, quam quod detrahi

posset, pondus iniecerit. Idem denique ep. 92. de vi-

ro bonor. Aurum argentumque illis, in quibus jacuere

tenebris dignissima, non ad hunc estimat splendo-

rem, quod imperitorum verberant oculos: fecit enim de cae-

no, ex quo illa secrevit cupiditas nostra, & effodit. In

sacris literis, divitiarum, quae istis cumprimis constant,

עֲשֵׂר, voce composita id est, densum lutum

sive caenum dicuntur. Abacuc. c. 2. v. 5. sed &

עֲשֵׂר i. e. faeces, sive ὑποσῆμα, ut Mar-

cus istic, Sophonia c. 1. v. 12. si Drusio fides:

proverb. class. 1. l. 2. prov. 58. quoniam eo loci,

concretum esse super faeces: vel de securitate ac fi-

ducia, cum Piscatores vel de oblatione in malis,

cum Junio, de pace tranquillitateque jugi narrat, malum

intelligere: ex gemina ferè formula, quae Jeremiae

c. 48. v. 11. reperitur.

Τετρία ἡ ἐσθία] vide ad l. 6. § 12.

Τὸ πνευματικόν] etiam quae spiritui constant. Xyl.

etiam vita tua. Cal. i. e. anima, quasi πνευματικόν le-

gerit. τὸ πνευματικόν, est formale, sive quod formae

rationem obtinet: Opponitur enim τῇ ὑποσῆμα

ὅλη τὸ πνευματικόν, sicut τὰ ὑλικά τὰ αἰσθητά.

l. 4. § 16. & l. 5. § 13. ubi idem planè quod istic

argumentum tractatur; & l. 7. § 29. & l. 8. § 9.

quod l. 12. § 10. ὅλη καὶ αἰσθητά dixit. & ibid. §

18. αἰσθητά καὶ ὑλικά. πνευμάτια verò formae sunt.

l. 12. § 30. πνευμάτια καὶ ὑποσῆμα.

Ἐκ τέτων εἰς ταῦτα μεταβάλλον] quia nimis

elementa, ex quibus & spiritus ipse sive anima

juxta Stoicos conflatur, in se invicem transmutan-

tur. vide l. 4. § 21, 46.

§ 37. Ἄλλος τὸ ἀθλίον εἶναι καὶ χορηγεῖν] So-

crates apud Stob. tom. 2. tit. 4. τοῖς πτωχοῖς μι-

κρὰ χορηγεῖν εἰς τὸ κλάειν ἱκανόν. Apost. ad Co-

rinth. ep. 1. c. 10. v. 10. Μὴτε χορηγεῖτε, καὶ δά-

σκαὶ καὶ πτωχοὶ ἐν ἑστέ.] de Israelitis loqui-

tur in eremo subinde ex occasione gavis murmu-

rantibus.

Πιθηκισμός] imitationis. Xyl. dissimulationis.

Cal. at Svidae πιθηκισμοὶ sunt ἀπάται καὶ κολακεί-

αῖα. (apud quem pro μενικῆς, ut vix leg.) ex

Aristoph. in Equit. ubi Cleon adversario suo;

Οἱ μοι τὰ λαοὺς διότις πιθηκισμοῖς με πειθεύουσιν;

& mox: Ἀλλ' ἔχ' ὑποβουλὰς με πωπεύουσιν.

Et.

tatem primo loco, tum corporis Deum poscit.

Καλαργυρήδης] Xyl. καλαργυρήδης legisse videtur. quasi Pindaricum illud voluerit, γυῖος πενδύλον πέντε δὲν φάρμακα. Pyth. od. 3. idemque medicum adhibitum omnino negare Epicurum frustra avumat; cum negat duntaxat eo animo adhiberetur, ac si magni momenti haberet illud, quod a medico praestaretur. Ego verò existimabam τὸ καταργεῖν ἴστικ esse munire corpus adversus vim morbi. Somnia nimirum mera comminiscimur nobis, ubi genuina non occurrunt scriptura. Verum somnium istud excussit planè mihi Vir clariss. Salmasius, dum legendum suggerit, καταργεῖν ἴστικ. qd verbo usus est & Marcus l. 7. § 3. & l. 10. § 13. unde & φάρμακα pro fustu. μετὰ δὲ τῶν φαρμάκων, l. 4. § 42. non medicis, inquit, praebentur, ut de me magnos spiritus fumore possent, quasi aliquid operae pretium facturi, in sanitate mihi restituta. Nihil certius. Qod autem Marcus hic καταργεῖν ἴστικ, id in eodem planè argumento ἔρρυν ἐπάραι Epictetus dixit, dissert. l. 3. c. 10. τὴν κοιλίαν τὴν ἰατρῶν; πλῆρες, ἔαν δέλης, κέρτε, καλῶς ἔξῃ; πὶ παρῶν αὐτῶν ἀπορρίπτει τὰ ἐπάραι ἔρρυν; hoc est, τὴν καλαργυρήδης. de eisdem sensu diverso Marcus, τὴν ὁρῶν ὑπὲρ τῆς ἀρρώστου συνάπτει dixit. l. 4. § 42. Centè ἔρρυν & καλαργυρήδης conjunxit & pro eodem usurpavit Epictetus l. 3. c. 26. ad l. 10. § 19. repraesentandus. καλαργυρήδης

optimè exprimit quod Hebraei dicunt יָצַח הַיָּדָא i. e. inquit Jairus ad Judic. cap. 7. vers. 2. יָצַח הַיָּדָא i. e. inquit Jairus ad Judic. cap. 7. vers. 2. יָצַח הַיָּדָא i. e. inquit Jairus ad Judic. cap. 7. vers. 2.

Αἰν' ὁ βί' ἡμεῖς ἐν κ' καλῶς] M. Casavb. ἡμεῖς, legisse videtur. D. Boot. (cui accedo) ἡμεῖς marult. Senecc. ep. 92. Epicurus, cum illum hinc urinae difficultas torqueret, hinc insanabilis exulcerati dolor ventris, beatissimum, inquit, hunc & ultimum diem ago. quod idem & ep. 66. tangit. Epicuri verba ipsa habes ex epist. ad Idomeneum apud Laert. l. 10. τὴν μακρείαν ἄντες κ' αἶμα τε λαβόντες ἡμέραν τὴν βίην ἐξαρῶμεν ὑμῖν ταυτὶ φαρμάκῳ τε παρκολεθρῶν, κ' δυσεντερίᾳ πάθῃ, ἐσθελὼν κ' ἀπολείπῃ τὰ ἐν ἐαυτοῖς μακρῶς ἀντιταρτέμετο ὃ τότε τὸ κατὰ φύσιν χαίρειν, ἐπὶ τῇ τῆς γερνέοντος ἡμῶν διαλογισμῶν μνήμῃ. Eam Cicero, qui ad Hermachum scriptam allerit, sic vertit, Tuscul. l. 3. cum ageremus vitæ beatum, & eundem supremum diem, scribebamus hac. tanti autem morbi adorant vesica & viscerum, ut nihil ad eorum magnitudinem possit accedere. 50 compensabatur tamen cum his omnibus animi latitia, quam capiebam memoriā rationum inventorūque nostrorum. Meminit & Epictetus dissert. l. 2. c. 13.

Ταῦτα] Leg. ταῦτα. ταῦτα ἐκείνῳ, eadem quæ illo. quod non advertens Xyl. sententiam mutavit.

Μὴ αἰσπάζῃς φιλοσοφίας ἐν τῇ δόξῃ τῆς περὶ πίστεως] Qod de Theoderico Gotho aleam tractante, Sidon. l. 1. ep. 2. In bonis jactibus tacet, in malis ridet, in nervis irascitur, in utrisque philosophatur.

Μῆτε τῶν ἰδίων κ' εὐπολογῶν συμφυλάειν] at Epicurum supra aiebat dixisse, ὅτι τὰ συμφυλάειν εὐπολογῶν διατέλει. & l. 10. § 30. monet Marcus ipse, εὐπολογῶν ὁρῶν τὰ ἐν τῷ βίῳ. itaque illud κ' εὐπολογῶν Xyl. prorsus omisit. Verum potuit ibi speculationes naturales designasse, quæ ad rem præsentem mentemque firmandam faciebant, istæ vanas, fuitiles, curiosas, inutiles, notare, quæ ad mores formandos nihil conducere. Suspicio tamen hæc prorsus spernenda forsan fuerit, scripsisse Marcum κ' μὴ εὐπολογῶν, vel κ' εὐπολογῶν & rerum naturæ imperito. vide l. 10. § 9. μὴ συμφυλάειν autem dixit, quomodo συνεπιδρῶν. l. 7. § 43.

Περὶ μόνῳ τῷ νῦν περὶ αὐτοῦ ἔδ] Vult nos, quod vulgò dicitur, hoc agere. Flaccus in art. Ut jam nunc dicat, jam nunc debentia dici. Ità Marcus, ut jam nunc facias, jam nunc fieri debentia. vide ad l. 6. § 2. & supra § 6, 29. & l. 10. § 1.

§ 42. Οὐ δύναται] itaque ἐν τῇ κόσμῳ ἐξελθεῖν ὁρῶμεν, ut Apost. ad Cor. ep. 1. c. 5. v. 10. ἐκ τοῦ κόσμου ἐμμεναι nos oportet, si ejusmodi vitare velimus homines, quales in mundo non possunt non esse frequentes. Verum necessitate illam, quam somniabant Stoici, quasi citra malum bonum nē consistere quidem posset, Christiani nequaquam agnoscimus. vide ad l. 6. § 41. & l. 8. § 15.

Οὐ δύναται ἐν τῷ κόσμῳ ἔδ] Terrell. adu. Prax. c. 10. Oportebit enim & multos esse & hereticos. Alludit ad illud Apostoli, ad Cor. ep. 1. c. 11. v. 19. Δεῖ δὲ κ' αἰρέσεις εἶναι] sed & D. Christus, Matt. cap. 28. v. 7. ἀνάγκη γάρ ὅτιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα.

Τίνα ἐδῶκεν ἡ φύσις ἀστέλι περὶ τῶν] Vide supr. § 11. Epictet. enchir. c. 9. ἐὰν ἐκείνῳ περὶ τῶν ἀστέλων, μέμνηται ἐπιφύτων ἐπὶ σταυρῶν ζῴων, τίνα δύναται εἶναι περὶ τῶν ζῴων αὐτῶν. ἐὰν καλὸν ἴδῃς ἢ καλὸν, εὐχρίστως δύναται περὶ ταῦτα ἐκτρέφειν. ἐὰν πῖν' ἀπορρίπτῃται, εὐχρίστως καρτεῖται. ἀν' αὐτοῦ, εὐχρίστως ἀνέστηκας, κ' ὅπως ἐκτρέφῃς σὲ, ὃ συνεπείσασθαι εἰς ταῦτα.

Περὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων] Ità Apost. ad Titum c. 3. v. 1. πᾶσι ἐνδοκίμως πομπήσῃ περὶ πάντας. & quia objici poterat, multos esse ἀνθρώπους κ' ἀποήτας, mox subjicit, v. 3. ἡμεῖς περὶ κ' ἡμεῖς ἀνθρώποι, ἀποήτες, πλανῶμεν, &c.

Μεταδιδόσκον τὴν περὶ τῶν ἀνθρώπων] quod Jacob. Apost. ep. c. 5. v. 19. τὴν διὰ τῆς ἀληθείας πλάνην δένται

— quis enim virtutem amplectitur ipsam

Premia si tollas? — Sed pergit Seneca.

Quid est autem turpius, quam aliquem computare quanti vir bonus sit? cum virtus nec lucro invitetur, nec absterreatur damno; adeoque neminem spe ac pollicitatione corrumpi, ut contra se impendere jubeat, ac sapius in ultro-tributis sit. Quid confessor, inquit, si hoc fortiter, si hoc grate fecero? quod feceris. nihil tibi extra promittitur: si quid forte obvenit inter accessiones numerabis. verum honestarum pretium in ipsis est. Idem de benef. l. 4. c. 1. ad quæ Lips. factum ipsum facti merces. Idem epist. 113. Sacra res est justitia, alienum bonum spectans; nihil ex se petens, nisi usum sui. me justum esse gratis oportet. parum est. me in hanc pulcherrimam virtutem in ultro etiam impendere juvet. non est quod spectes, quod sit justæ rei præmium majus, quam justum esse. Sed & de clem. l. 1. c. 1. Recte factorum verus fructus, fecisse. nec ullum virtutum pretium dignum illis extra ipsas est. Et de vit. beat. c. 9. Interrogas, quid petam ex virtute? ipsam: nihil enim est melius; ipsa pretium sui est. Silius bell. Pun. l. 13.

Ipsa quidem virtus sibi rei pulcherrima merces.

& brevius adhuc Clavian: de Mallii coff.

Ipsa quidem virtus pretium sibi --

& Tragicus nescio quis latius, apud Clem. Strom. lib. 4.

Ὁ δ' ἕναι ἀρετὴν οὐδ' ἀνθρώποις μέν

οὐκ ἐν θοράσιν τὰ πῆχιστα λαμβάνει

Ἀυτὴ δ' αὐτῷ ἀθάνατον πόνον ἔχει.

Hoc in tot una rebus humanis habet

Virtus, quod extra præmium non accipit;

Dignum laboris ipsa, sed pretium sui est. Grot.

Epictet. l. 3. c. 24. Τὴν δὲ ἀρετὴν αὐτὴ τῷ πράττειν καλῶς τὸ πρῶτον. ἐπαθλὸν ἔν δὲ ἐν τῇ ἐπαθλῶν ἀνδρείᾳ ἀγαθὸν μέλιν τὸ καλὸν καὶ ἀγαθὸν πρῶτον; vide l. 1. § 16. Spectat huc planè illud Pavli Apost. ad Philip. c. 1. v. 21. Ἐμοὶ δὲ τὸ ζῆν Χριστὸς, καὶ τὸ ἀποθανεῖν κέρδιον in loco (præfiscini dictum sit) solus interpretum reverendus D. Airæus noster Apostoli mentem affectus videtur. Parum, inquit, pensi habeo, quid de me fiat, modò sive vitâ sive morte meâ Christo honos nullus accrescat. mihi siquidem, cum in vita, tum et in morte, quæstus est Christus. hoc est, quæstus omnis, si ve merces omnis, quem ego mihi vel vivendo vel moriendo prepono expecto; Christus est; si ve is est, ut Christo deserviam. vide l. 8. § 2. Malè autem

hic Annot. Lugd. quæ καλακτητικῶς διδέναι exponit, ita dare, ut in accipiente desinat. pejùs quod κατὰ πῆχιστα, rescribi postulat. pessimè quod hoc ita sumi vult, ut significet, seipsum spectando: quod est Marci menti ex diametro adversum.

Τέτε μὲν ἐν τῇς] ὁ αὐτὸς ἐστὶν ὁ ἐν τῇς δεξιῇ, (inquit Plut. de amore proli) τὸ,

Μετὰ τὸ ἀνθρώπων τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ εἰλεῖ;

Ergo hominem homo mercede quæquam diligit?

magna scil. laus est, si homo mansuetus homini est. Senec. epist. 95. Cicero de legib. l. 1. Id enim ipsum injustissimum est, justitiæ mercedem quærere. & ibid. Si non ipso honesto movemur, ut boni viri simus, sed utilitate aliqui atque fructu, callidi sumus, non boni. Et mox: Quid liberalitas? gratuita an mercenaria? si sine præmio benigna est, gratuita; si cum mercede, conducta: nec est dubium, quin is qui liberalis benignusque dicitur, officium, non fructum sequatur. Ergo item justitia nihil expectit præmii, nihil pretii. per se igitur expetit. Eademque omnium virtutum causa atque sententia est. Idem academ. l. 4. charitas, amicitia, justitia, reliqua virtus esse nulla potest, nisi erit gratuita: nam quæ mercede aliqua ad officium impellitur, ea non est virtus, sed fallax imitatio simulationisque virtutis. Ἀμείδος δὲ ἢ ἀρετὴ ἵνα καὶ ἐξερῇ μὲν, πρὸς τὸ καλὸν μόνον βλέπῃ. Gregor. Naz. ad Episc. 1:0.

Ὡς εἰ δὲ ὁρᾷμεν] vide ad l. 2. § 1. de corporis membris, Ambros. hexam. l. 6. c. 9. Videas singula gratuito stipendio militare.

Ἀπὸ τοῦ ἰδίου] Insignis Annotatorem Lugd. non emendandi, sed in deterius demutandi pruritus tenuit, qui proverbii planè immemor, καλὸν ἐν κέρδιον ἢ αὐτῶν monentis, etiam καλὰ ἐν κέρδιον passim sollicitat, nec sollicitat tantum, sed sedibus suis pellit prorsus. Is hoc loco, Lego, inquit, ἐχ' αὐτὸν, qui idem tamen libro 11. ἀπὸ τοῦ pro ex quo positum vult. Locus is est, l. 11. § 1. ἐξ αὐτοῦ τὸ ἐμὸν. sed & l. 4. § 49. ἢ εὐσεβὴς ἢ τὸ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ταῖς. ad quem locum quæ adnotavimus si consulere libuerit, Marci sensui mutatione istâ nervos plurimum accisos faciliè deprehendes. nam numerum mutari, ubi neutra sunt nomina, docere poterant cum & sub Orbilii ferula adhuc agentes. Consultius fecisset si pro ταῖς legisset ὁπ. neque enim relativum illud ad ταῖς, h. e. membra operantium, sed ad τὴν τι, si ve opus; ad quod condita sunt, respicit.

Ad

'Αρσεν[ος] vide ad l. 6, § 30. τὸ ὁμαλὲς.
[Ἰν] vide lib. 11, § 27. Place. *carm.* lib. 1.
ad. 24

Et Naso amor. l. 1. cl. 3. Nuldaque simplicitas —

Παλαια 7 Ιτα Dio Prut. orat. 37. de An-
narcho: δει το σκελετον & vile ad l. 8 § 34.
corpus vestit, five indumentum, confect, qumodo &
Apoll. ad Cor. ep. 2. c. 5. v. 4. Joan. Chrysost. de
statu orat. 5. πω αλλ ης ειναι διατρεφει & το σκε-
λετον ανθρωπου, κακοις ον ικανος, το σωμα
το λυγρον σκελετου & τοσδε σκελετοι δια
της πλανευσης ανθρωπων, λαμβανειν τον σκελε-
τον αυτων. Lucret. l. 3. Si immortale, inquit,
nostra fuit mens, (quod esset nos nouimus) vestem
velareque, ut angust, gaudere. Ac Tertull. de re-
surrect. c. 7. carnū tunicam, cuiem dicit. armen.
inquit, pellente tunica, & e cuncta superaddita vestitu-
runt. usque ad ea q̄ detraxerit cuiem, nudaverit car-
nem. Porphy. de abstinent. l. 1. Αποκαλυπτει οσα
τοις ποσειν ειναι χροματα, τα τι λεγεται τινος η
σημεια, & οσιν ειναι χροματα, οσα ειναι
οσιν ταυς σημειας. & l. 2. Εφ η τοι ναι το
σημεια, το κοσμος τεινι, το εχοντι η οσιν ο-
σα σημεια ταυς ποσειν, η εχοντι οσιν οσιν
σημεια. Certe Origenes tunicas pellentes, quibus
proptoplasas Deus induisse Moisi dicitur Gen. c. 3.
v. 21. corpora vult esse, quibus anime amittuntur.
Verum delirium hoc refutat Methodius apud Epi-
phan. her. 64. § 23. Ambros. hexam. l. 6. c. 6.
Cero hodie sumitur, croa deponitur. non igitur caro
ta es. caro amittitur est anima. q̄ se induit quidam
corpore vestimento. non igitur ta vestimentum es,
sed q̄ vestimento uteris. Gregor. Roman. in Job.
l. 9. c. 29. vestimentum est corpus terrenum, q̄ in-
duta anima legitur, nē in sublimitate substantiae suae
nuda videatur. Senec. ep. 92. Quid de veste dicit,
idem de corpore me existima dicere. nam hoc quae

Tunc φιλαργυρίης & σεργητικῆς] segethnikis istud istuc
 non coningo. Xyl. omisit, Cal. de affectibus &
 desiderijs ab exterioribus istis penitus abstractis ex-
 posuit. Sed leuicula mutatione, lectio recta restitu-
 tur, σεργητικῆς rescribendo. dilectionem talem com-
 mendat sibi, qualis est σεργη, siue naturalis affe-
 ctio, q̃a prolem suam parentes diligunt; hoc est,
 10 veram, simplicem, gratuitam, non mercenari-
 am, non fucaram, non effictam. de qua videatur
 Plur. ἀλλ' τῆς εἰς τὰ ἐκγονα φιλοστοργίας.

Παλῖρις καὶ ἀνεύρεσις] vide ad l. 2. § 17. & l. 3.
§ 5, 7, 8. Apostol. ad Phil. c. 4. v. 18. ἀπὶ χω-
ρὰ πάντα καὶ πλεονεύει, πεπληρωμένος. Clem. Strom. l.
7. de Gnostico. Ἀυτῶρες καὶ χυνοὶ αἵματος, ἀνεύ-
ρεσις δὲ τοῦ ἀλλοῦ, Epictet. l. 3. c. 24. εἰς πᾶσι δὲ
ὅσιν δίδοντ' εἰς τὸ ἄλλο ἐλθεῖν, εὐδαμονοῦσαν καὶ πό-
σον τοῦ καὶ πέραντων. τὸ δὲ εὐδαμονοῦν ἀπὸ χω-
20 ρῶν πάντων αὐτοῦ ἐλθεῖν, πεπληρωμένῳ πρὸς τοὺς αἵμα-
τας δὲ πρὸς τοὺς αἵματας αὐτῶν, καὶ λιμὸν. vide l. 11.
§ 1.

30 Ὅσον ἐπιποθεῖν Vide l. 11. § 37.
 Ἀρχιδὸν τῇ περὶ τῆς Vide l. 7. § 54. & l. 9.
 § 2. & l. 9. § 6. Apoll. ad Philip. c. 4. v. 14. Ἐ-
 μαλλον ἐν οἷς εἰμι αὐτάρκεις εἶναι. Clemens Strom.
 l. 7. ὁ γαστροκός ἐπὶ ἀργασίᾳ πινῶν ἢ ἀπο-
 τινῶν, ἀρκεῖν τοὺς περὶ αὐτοῦ elegantia imagine illu-
 strat hoc Epictetus enchir. c. 15. ubi convivio vi-
 tam confert his verbis. Μέμνητο, ὅτι, ὅς ἐν συμ-
 ποσίῳ δίδῃ σε ἀναστρέφει· σπουδαίων γέροντες τι-
 κατὰ σε· ἐπαινεῖς τὴν χεῖρα, κομίζεις μετὰ τα-
 ρα παρέχων· μὴ χεῖρα καὶ ὅτω ἵκει· μὴ ὀπίκα-
 ῖα πῖρρα τὴν ὀφθαλμῶν, ἀλλὰ πείθει· μέγας ἀν-
 γέλων κατὰ σε· ὅτω πρὸς τέχνην, ὅτω πρὸς γυ-
 γνάμνηα, ὅτω πρὸς ἀρχαί, ὅτω πρὸς πάλαιον· καὶ ἐση-
 ποτε εἴθι· ἢ δὲ ὧν συμποτῆς. ἀν' ὃ καὶ παρὰ τῶν
 εἰναι τὸν σὺ μὴ λαβεῖς αὐτὸν· ὡς δὲ, τότε εὐ-
 μὲν συμποτῆς ἢ δὲ ὧν ἐση, ἀλλὰ καὶ συνάραχον.

40 ita leg. ex Simplicii commentario; non παρ' ἑβ-
 ρων, qd codices impressi proferunt. Hunc imita-
 tur ex Charidemī persona Dio Prut. orat. 30. Πα-
 ραίνεός τις τὴν κόσμον τὰς ἀνθρώπων ἐορτίσεν-
 τας, ἐπ' εὐχαρίαν πᾶσι καὶ δούλει μακράν κα-
 κήνην. tum de convivium variis moribus differ-
 ens, inter alia, πᾶσι καὶ αὐτοῖς, καὶ ἀρκέως τῆς
 πέρας, διὰ τοῦτ' ἐπὶ τὰς περὶ τὴν διαίτην τῶν
 καλῶν. ὅτι μὲν οὖν ἐνταῦτα, ἡ δούλει ἐορτή, καὶ
 παραμάλα ἐστίν. Talis, monstrum id hominis,
 50 Heliogabalus, qd ad mare piscem nunquam comeditis,
 in longissimā ad mari locis omnia marina semper ex-
 hibuit. Lampid. Synchus de provident. 1. Ἀβελί-
 τε καὶ πολλὰς εὐχὰς ἀέροι· ἀνθρώπων ἀνταρ-
 σίας

Baronii annal. appar. exerc. 1. § 10. Fuit opinio
vetustissimorum Græcorum, nihil è rebus creatis perire,
sed mutari duntaxat. mortem inane esse nomen sine
re: nam revera mutationem esse, qm̃ vulgus dicit
mortem: quippe nihil creatum interire, qd̃ formam ali-
am assumere. (vide ad l. 9. § 35.) hoc est, ut illi
dicere solebant, ἀλλοιούμεθα. Hoc avtem Joan. Philo-
ponus ad Aristot. de gener. corrupt. l. 1. ab Ho-
merico illo Odyss. π. v. 181. sumptum existimat.

10 Ἀλλοῖς μοι, ξεῖν', ἐράνεις νέον, πᾶ πάρεστιν.
 Ἀλλοῖς, inquit, non ἄλλοις ad rem locum Eristhium ex Grammaticis quibusdam inter ἀλλοίωσιν; ἐπεξερίσιν; καὶ μεταμorfωσιν distinguentis vise sis, nam quod ad illa Aristotelis physico. l. 5. c. 2. Ἡ μὲν ἐν χτὶ πειρὸν κίνησις ἀλλοίωσις ἐστίν. Simplicius; Ὅμοια τὸ τῆς ἀλλοίωσεως ἐνομία αὐτὸς ὑπαδεῖναι χτὶ πειρὸν κίνησις. non erat quod Nogarola falsitatis argueret, adductis ex Ocello Luciano, Timaeo Locro, et Platone. (nam plarium illum

20 Hermetis titulo indutum, cui larvam Castav, ad
Baron. appar. exerc. 1. § 10. detraxit, nihil mora-
mur) locis qibusdam, qibus illi τὴν καὶ πρὶν αἰ-
ωνίαν, αἰδιώσεως nomine designant. Neque enim
hoc voluit Simplicius, neminem Aristotele priorem
de ista motus specie vocabulum illud usurpasse: sed
confusa generaliq; magis notione τὸ αἰδιώσεως ἔμ-
μα priscos illos usurpasse, dum non τὴν καὶ πρὶν αἰ-
ωνίαν, qam εἰσοειν dicimus, sed & τὴν καὶ πρὶν αἰ-
ωνίαν, eodem hoc nomine comprehendebant: et qod

80 Aristoteles accuratius ista distinguens, ad τὴν χη-
μαίων κίνησιν dunaxatē refrinxit: itaque in locis ip-
sis à Nogarola adductis Plato duo tantum motus
genera statuit, τὴν ἀλλοίωσιν, ἢ τὸν περιστρέφειν, &
τὸ κινεῖσθαι πᾶν ἢ φέρεσθαι, ἢ ἀλλοιεύειν. αὐτῷ
γὰρ, inquit, μόναι κινήσεις ἰσά ἀλλοιώσεως nomine,
cum Marco istic, φησιν τὰ ἢ φερεσθαι etiam com-
prehendit. Corruptionem itaque nihil vult Marcus
aliud effic, q̃am alterationem quandam. Accedit Ape-
lonius Tyan. *epist.* 66, sed adhuc παραλελειμμέναι.

tam nec γένεσιν, qām φθορῇ iustificatus. Θάνατος
 ὑμῖν ὡς ἀδελφοί, ἢ μόνον ἐμφανέσει, καὶ θάνατος ὡς ἐν
 γένεσιν, ἢ μόνον ἐμφανέσει. τὸ μὲν γὰρ ἐξ ὧσιν
 τραπὶν εἰς φύσιν ὡς ἐν γένεσιν, τὸ δὲ εὐσεβῶς
 ὡς ἴσταν καὶ ταῦτα θάνατος, ὅτε γινώσκουσιν κατ' ἀ-
 ληθείαν πῶς ὅτε φθινομένης ποτε. μόνον δ' ἐμ-
 φανὲς ὄντες, φθορῶν τε ὑστερον, τὰ μὲν θάνα-
 τος πῶς τ' ὅλως, τὰ δὲ διὰ λατρίαν πῶς ὡς ἴσταν, ὡς
 μὲν οὖν οὗτοι αὐτοί, καὶ οὗτοι δ' ἡ διαφορά καὶ οὗτοι.
 At de diverso Temull. adu. Prax. c. 27. Trinitu-

ratio interpretatio est pristina. omne enim quodcumque
transfiguratur in aliud, definit esse quod fuerat, & in-
cipit esse quod non erat. Et clarius adhuc de resur-
rectionis c. 55. Interpretabimur itaque plenius &
vim & rationem demutationis, quae ferme submini-
strat alterius carnis resurrectione praesumptionem, quasi
demutari, desinere sit in totum, & de pristino perire.

Di/cer-

potius, elle vult, quam corruptionem - vulgariter dictum. rationem petas licet ex L. 5. § 13. & L. 8. § 13. & L. 9. § 34. Idem placet Hippocrates de dial. 1. Ἀπόλυτοι μὲν εἰδὲν ἀπάντων χρημάτων, εἰδὲν γίνεσθαι ὅ, πῃ μὴ φερόμεν ἢν. Συμμεταγμένα δ' ἐκ διανοούμενα, ἀλλοτρίως νομίζεσθαι ὅ περὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ μὴ εἶναι ὅς τις ὥς τις αἰσθάνει ἡδέως. τὸ δ' ἐκ τῆ φάσεως ἐς ἄλλω μεταδὲν διαλέξαι. sed & ἐπιστὶς philosophis havi pavis vifum, πῶς γινέσθαι ἐκ τῶν φερόμεν, ἀλλοτρίως ἐν, monet Aristot. de gener. et corrupt. L. 1. c. 1. αὐτὰρ μὲν γενναι τοιοῦτοι μύθοι τάνυτ' ἐν. τὸ δ' τοῖς τετον ἀλλοτρίως φαίνεται ὅτι γὰρ ἀλλοτρίως, ὅταν τοιοῦτον ὅς τις τοιοῦτον, αἰσθάνει ὅτις, μεταβάλλει ἐν τοῖς αὐτῷ πᾶσι. Ibid. c. 4. Itaque Callarb. ad

Vita dum superest, bene est.

Hanc mihi, vel acutam

Subde sustineo crucem.

(ita restituit, Lipsio felicius, puto, Acidalius, quæ corruptissima prius probabant) quod miserrimum erat, si incidisset, optatur; & tanquam vita petitur, supplicii mora: contemptissimum putares, si vivere vellet usque ad crucem. Tu vero, inquit, me debiles licet, dum spiritus in corpore fracto & inutili maneat: depraves licet, dum monstroso & distorto temporis aliquid accedat: suffigas licet, & acutam sessuro crucem subdas, est tanti, vulnus suum premere, & patibulo pendere districtum, dum differat id quod est in malis optimum, supplicii finem. est tanti, habere animam, ut agam. quid huic optes, nisi deos faciles? quid sibi vult ista carminis effaminata turpitudinis? quid timoris dementissimi pactio? quid tam fœda vitæ mendicatio? huic putas unquam recitasse Virgilium,

Usque ad æonem mori miserum est?

optat ultima malorum, & quæ pati gravissimum est, extendi & sustineri cupit: quæ mercede? scilicet, vitæ longioris. quid autem huius vivere est diu mori. invenitur alijs quæ malis inter supplicia tabescere, & perire membratim, & totiens per stillicidia amittere animam, quam semel exhalare? invenitur quæ velit adactus ad illud infelix lignum, jam debilis, jam prævius, & in fœdum scapularum ad pectoris tuber elisus, cui multa moriendi causa etiam citra crucem fuerant, trahere animam tot tormenta tracturam nega nunc magnum beneficium esse naturæ, quod necesse est mori. Multi pejora pacisci adhuc parati sunt: etiam amicum prodere, ut diutius vivant, & liberos ad stuprum manu suâ tradere, ut contingat lucem videre tot conficiam scelerum. Executienda vitæ cupido est: descenduntque nihil interesse, quando patiaris, quod quandoque patiendum est. quæ bene vivas referre, non quamdiu. sæpe autem in hoc esse bene, nē diu. Vide ad l. 4. § 40. & lib. 8. § 58. & l. 9. § 2. Augustin. ep. 45. Quamvis laboribus agitur, ut longiore tempore laboretur, & mors cum impendere coperit, ideo cavetur, ut diutius timeatur? quibus excruciantur doloribus, quæ curantur à medicis, & secantur? nunquid ut non moriantur? non, sed ut aliquanto serius moriantur. multi cruciatus suscipiuntur certi, ut pauci dies adiciantur incerti. Et nonnunquam ipsis doloribus victi continuo moriuntur, quos mortis timore suscipiunt. Et cum omnino non eligant vitam finire nē doleant, sed dolere nē finiant, accidit eis ut doleant & finiant: non solum, quia & sanati vique vitam finiunt post dolores, quæ tantis comparata, nec sempiterna esse potest, quia mortalis est; nec diuturna, quia tota brevis est; nec de ipso brevi spatio sui secura, quia semper incerta est: verum etiam, quod aliquando eam dolore finierunt, quam nē finirent, dolore voluerunt. Sophocles. Ajax:

Αἰεὶν δὲ ἄνδρα τὸ μακρὸν ἔλκειν βίη,

Κακοῖσιν οὖς μὴδὲν ἐξῆλθεταί.

Τὶ δὲ παρ. ἡμᾶς ἡμέρα τέρπειν ἔχει

Προδίδου, καὶ ἀναδέου τὰ γὰ κατὰ δαίμῳ;

Οὐκ ἂν περὶ αὐτῶν ἔλθῃς λόγῳ βροτῶν,

Ὅς * καναῖσιν ἐλπίσιν δερμαί- * καλεῖσιν

νεταί.

H. Steph.

Ἀλλ' ἢ χαλῶς ἔην, ἢ χαλῶς τετυκέναι

Τὸν εὐχρῶν ἔχῃ. παντ' ἀκήκας λόγον.

Optare vitæ spatia longævitæ viro

Deforme, nullum cui levamentum est mali.

Nam quid dici rursus & rursus dies

Adjecta prodest, amplians semper mori

Me iudice ille nullius pretii est homo.

Cui spes inanis credulam mentem fovet.

Pulcrum agere vitam, nobilem, aut pulcre decet

Obire. habes quodcumque dicendum fuit. Grot.

Idemque Eleftra:

Τὶ δὲ βροτῶν ἂν τοῖς κακοῖς μεμνημένοι,

Θνήσκουσιν ὁ μέλλων τὸ καὶ κέρδος φέροι;

Morte appetente, quem cingunt hominem mala,

Dilatio brevicula quid lucris ferat? Grot.

Οὐκ ἔν τῷ μὴ ἔην κρείσσον ἐστ' ἢ ἔην κακῶς.

Indecore vitæ satius est non vivere.

Euripid. Pirithoo, apud Stob. tom. 2. tit. 122. contra planè quæ apud eundem Iphigenia in Aulide,

— μάλιστα δ' οὖς εὐχεταί.

Θαρεῖν κακῶς ἔην κρείσσον, ἢ θανεῖν κακῶς.

— Desipit qui vult mori:

Meliusque vivere malè, quàm mori bene. Lips.

30 Sive ut Grot. — quæ mori prosperat, furit.

Molesta vitæ melior, quàm pulcre mori.

ubi modesta pro molestâ perperam prostat. Senec.

epist. 77. Caesar, cum illum transeuntem per Latinam viam, unus ex custodiis agmine, demissa usque

in pectus vetere barbâ, rogaret mortem, Numquid enim,

inquit, vivis? Et de Herodico Plato polit. lib. 3. Et

ex Platone Plur. de tard. nūmin. vind. quæ cum in

morbum insanabilem incidisset, ὑμᾶς μὲν ἰατρῶν

κἢ primus hominum adjunxit, eaque ratione vitam

diutius sustinuit, ὅτι μακρὸν ἐπὶ κίνσῃ τὴν θάνατον

αὐτῶς κἢ τοῖς ὁμοίως νοσέουσιν. non vitam illum sed

mortem sibi, similiterque laborantibus diuturniorem

reddidisse. Plurimum autem refert, vitam aliquis ex-

tendat, an mortem. Senec. epist. 68. Hinc Oedipi

querela illa de filia pietate importuna in Senecâ, &

Senecâ saltem, Thebaid.

— Quid me, nata, pestifero tenes

Amore vitæ sumis extendis meum,

Longasque vivi ducis exequias patriæ.

Aliquando terrâ corpus invisum tege.

Peccas honestâ mente, pietatem vocas

Patrem insepultum trahere. quæ cogit mori

Volentem, in ægo est, quæque properantem impedit.

Occidere est, vetare cupientem mori.

Non tamen in ægo est: alterum gravium reor.

Malo imperari, quàm cripi mortem mihi.

Gregor.

Gregor. Nysseni. orat. euseb. c. 8. Τὸ γὰρ δὴ τῶν
καταδύμενων ἀνθρώπων ἀντίον ὅτι τοῖς τοῖς βίᾳ
πύχνοις ἐκείνοις ἐκείνους ἀνθρώπους ἀντίον
τοῖς τοῖς πύχνοις τοῖς μὲν τῶν ἀνθρώπων τῶν
πύχνοις ἀντίον.

Θεομετρίους] q̄i cum bestiis depugnaturi com-
mittebantur, vel eisdem laniandi obiciebantur, be-
stiarum. inde Θεομετρίους Paulo Apost. usurpatum,
ad Corinth. epist. 1. cap. 15. v. 32. sed sensu, puto,
diverso, de quo alibi, cum Deo bono dicturi su-
mus.

Ταῖς αὐτῶν ἀντιῶν καὶ δόγματι] Micellus apud
Lucian. in catach. ὁ μὲν δὲ πύχνοις ἐκείνους
ἀντίον ἀντίον. vide ad l. 4. § 47.

Ἐπιβόλαις ἐν σαυτῶν ἐκείνους τὰ ὅλα ταῦτα ἀν-
τιῶν.] M. Cal. metaphoram esse avum a na-
tione consuetudinis ductam, atque ita τὰ ἐπιβό-
λαις quandoque usurpat. Libanius de servit. orat.
31. ὅτι τὰς μάχας ἐκείνους ἐκείνους ἀντίον, ἀντίον
ἀντίον ἀντίον τῶν. Plato ἐπιβόλαις ἐκείνους
ἐκείνους. Eō magis fortan, q̄ia de insula subiectum
est, potest tamen & ab ἀντίον, sive balneariū, sive
ἐπιβόλαις tractum videri, de his enim τὰ ἐπιβό-
λαις quoque dicitur. Diocorid. lib. 1. c. 189. ἐπιβό-
λαις ἐκείνους βόλαις & Galen. ad Glaucon. lib. 1. c.
ἐπιβόλαις ἐκείνους τὰ ὅλα ταῦτα. ut sit sensus, inde, immi-
te, tagere, immergere se penitus in aqua ut eis, q̄si to-
tus immittas sit. Sicut δεικνύσκειν ἐκείνους dixit
l. 3. § 4. Ita Ilichomachus apud Xenophont. in
memoria. ἀντίον ἐκείνους ἐκείνους τὰ ὅλα ταῦτα
τὰς ἀντίον. Synes. de regn. Ἀντίον ἐκείνους ἐκεί-
νους τὰς ἀντίον τὰς Ζωὴς εἶδος. Eligat quis quod
arbitratur magis.

Ἐκείνους τὰς ἀντίον μακροχρόνους.] Ita
Aristides orat. sac. ὅτι ὅτι τὰς ἀντίον μακρο-
χρόνους ἀντίον μακροχρόνους, καὶ μακροχρό-
νους ἀντίον, ὅτι τὰς ἀντίον ἐκείνους τὰς ἀντίον
μακροχρόνους ἀντίον τὰς ἀντίον μακροχρόνους
ἀντίον. Scirem fortan Aristophanem in animo ha-
buit, q̄i in Pessis.

Ἐκείνους τὰς ἀντίον
καὶ μακροχρόνους ἀντίον
ἀντίον ἐκείνους
ἐκείνους ἀντίον.

Liban. Nani in Daphn. Apoll. incend. τὰς ἀντίον
ἐκείνους τὰς ἀντίον μακροχρόνους non beatorum
insula locum illum praestitisset? Allusit uterque ad
insulas illas, μακροχρόνους Graecis dictas, fortunatas, &
fortunatorum, Latinis: de quibus Strabo geograph.
lib. 1. & 3. & ex eodem Eustath. ad Odyss. p. &
Calanb. ad eund. Diodor. Sicul. lib. 5. extremo.
Philostroph. vit. Apollon. lib. 3. c. 1. Plut. in Sertor.
Plin. histor. nat. l. 6. c. 32. Mela l. 3. c. 7. Plaut.
Trimem. act. 2. sc. 4. Eas depingit nobis Flaccus
epod. 16. & Murex. var. lect. lib. 5. c. 1. Eō post
mortem migrare credebant, an fugebant, animas co-

rum, q̄i hic piē probēque degerant. q̄a de re visendi
Hesiodus lib. 1. v. 169. Pindar. olymp. 2. Plato in
Gorg. & ex horum utroque Plut. ad Apollon. &
Clem. Strom. l. 4.

Ἀντίον μακροχρόνους ἐκείνους τὰς ἀντίον πύχνοις] Simile quid-
dam Epictetus lib. 2. c. 13. Philosophia nomen
ambienti cuidam, q̄i quod profiteri volebat, praestare
non poterat: Σὺ δὲ ἐπὶ τὰς αὐτῶν βλάβεις, καὶ ἐκεί-
νους ἀντίον μακροχρόνους ἐκείνους τὰς ἀντίον ἀντίον
καὶ ἀντίον, καὶ πύχνοις ἀντίον, καὶ ἀντίον ἀντίον.
ἐκείνους δὲ ἐκείνους πύχνοις ἀντίον ἀντίον.

Ἐκείνους τὰς βίᾳ] vide ad lib. 9. § 2. Diogenes
cuidam excusanti se, tanquam ἀντίον ἐκείνους ἀντίον
πύχνοις, Philosophia studio inidoneum; Τί ἐν Ζῆς,
εἰ τὸ καλὸς Ζῆς ἢ μέλει σοι; Quid igitur, inquit,
vivis, si bene vivere non curas? Laert. lib. 6. Dio-
geni ex parte accedit Aristot. ethic. lib. 3. c. 9.
ὅσοι ἀντίον πύχνοις τὰς ἀντίον ἀντίον πύχνοις, καὶ ἐκεί-
νους ἀντίον, καὶ τὰς ἀντίον πύχνοις ἀντίον ἀντίον. Cyni-
cus idem humerum saevius, cur ē vita non excedere
sciscitanti, respondit, τὸ ἐκείνους ἀντίον ἀντίον ἐκεί-
νους βίᾳ, καὶ ἀντίον ἀντίον, τὸς γὰρ Ζῆς ἀντίον
τὰς ἀντίον τὰς ἀντίον τὰς ἀντίον καὶ τὰς ἀντίον
ἀντίον ἐκείνους ἀντίον ἀντίον. Alian. l. 10. c. 11. id quod
Flaccus l. 2. epist. 2.

Vivere si recte nescis, discere peritis.

Ἐν γὰρ μόνον τὸ πρῶτον] cum id unum in
vita egeris, ut eo modo discas. Xyl. atq̄i nihil
minus in vita egit, q̄i ignavē prorsus insipienterq̄e
se gesserit. melius itaq̄e Cal. (q̄i Xylandri tamen
illud etiam in contextum suum admisit) cum hoc
unicum in vita laude dignum gesseris, quod hoc modo
ē vita exieris. id quod Othoni Sylvio competere
possit; de quo Dio Cal. lib. 64. καὶ τὰς γὰρ μὲν
ἀντίον Ζῆς, καὶ ἀντίον ἀντίον, ἀντίον ἀντίον ἀντίον.
Itaq̄e ut Plut. in Oison. Ἀντίον ἀντίον, ἀντίον
ἀντίον μὲν ἀντίον, μὲν ἐκείνους, ἀντίον τὸν βίον
ἀντίον ἀντίον, τὸν ἀντίον τὸν ἀντίον. βίον
ἀντίον ἀντίον ἀντίον ἀντίον ἀντίον ἀντίον ἀντίον.
Per q̄a factum putem (inquit Sveron. l. 8. c. 12.) ut mors ejus minimē congruens vitæ, ma-
jori miraculo fuerit.

Οὐ καλὸς ἀντίον ἐκείνους τὰς ἀντίον] Deus à morta-
libus non adulationem, sed imitationem & obsequi-
um poscit. Hinc reprehensiones illæ, Psal. 50. v.
16, 17. & Psal. 78. v. 36, 27. Esaj. c. 1. v. 11,
-16. & c. 66. v. 3. Jerem. c. 7. v. 9, 10, 21, 24.
Ezech. c. 20. v. 39. Luc. c. 6. v. 46. Non pos-
sum continere me, q̄in subiciam insignes illos ē sce-
na, q̄i cothurnum certē, non soccum resipiunt, ver-
sus; quorum meminere Porphy. de non edend. ani-
mant. l. 2. & Clem. Strom. l. 7. & Cyrill. advers.
Julian. l. 9.

Τὸς ἀντίον μακροχρόνους καὶ λίαν ἀντιβίον
Ἐν τῶν ἀντίον, ὅτι ἐκείνους ἀντίον

Z 4

Ο. 2. 4

Ὅσων ἀσέβων, ἢ ὁλῆς πυρμυθῆς,
 Ἄ ἢ κύνιν πεινῶσιν ἔχ' βρώσιμα,
 Χαίρειν ἀπαρχῇ, ἢ γέρας λαχέιν τὸ δε,
 Τῶτων τε τοῖσι δρῶσιν εὐπνέειν χάριν,
 Καὶ ληστῶ, καὶ πύργω, καὶ τῶν τῶννοι δὴ
 Τύχουσι ὄντες; —

Qs gente in hominum tam supinè credulus,
 Aut stultus adeo est, qd deos existimet,
 Seu bilis iusta, sive nudorum ossium,
 Proiecta qd vix tangat esuriens canis,
 Gaudere donis, idge honori ducere,
 Facientibusq gratiam reponere,
 Sive i' latrones, sive pirata sient,
 Sive & tyranni?

Εὐπνος ex Porphyrio reposui, qd apud alios ἀπ-
 νος legitur. εὐπνος, qd Ebraeis עִבְרִי credulus, fa-
 ciens. de qd Solomon, Prov. c. 14. v. 15. ἀκαμὸς
 πτωχεῖ πτωχὸν λόγῳ. Extrema, qd reliqui omiserunt,
 sed cum primis ad rem præsentem faciunt, ex Cle-
 mente atexui.

Ἐξομοιωθῆς ἐαυτῷ] Marcus à Juliano in Ca-
 sarib. inducitur Sileno percontanti, τί κἀλλιστον τῷ
 βίῃ τέλθ; respondens, τὸ μιμῆσθαι τοῦ θεοῦ.
 verum amplius aliquid sonare videtur τὸ ἐξομοιωθῆς.
 hoc est enim qd Apostolus, ad Cor. ep. 2. c. 3. v.
 18. εἰς τὴν αὐτῶν εἰκόνα μεταμορφωθῆς ὥστε
 συμμόρφους ᾧ θεῷ. ad Rom. c. 8. v. 29. ἀγίους, κα-
 τὰς εἰκόνas ἀγίων θεῶν. Levit. c. 19. v. 1. & Per,
 ep. 1. c. 1. v. 16. ἀγνὸς, κατὰς εἰκόνas ἀγνῶν.
 Joan. ep. 1. c. 3. v. 3. δικαίους, κατὰς εἰκόνas δι-
 καίων. ibid. v. 17. ἐλεήμονας κατὰς εἰκόνas ἐλε-
 ήμων. Luc. c. 6. v. 36. τελείους, denique, ὡς εἰς εἰ-
 κόνas τελείων. Matth. c. 5. v. 48. Gregor. Nyss.
 de profess. Christ. Χριστιανισμός ἐστὶ τῆς θεῆς φύσε-
 ως εἰδυίαται μιμητής ἀνθρώπος ᾧ θεῷ. ὥς ἐν
 τῷ κρείων ἐστίν, ἔτερον δὲ ἐλαττωμένον ἐκέρχεται
 ἐξέλει, ὅταν περὶ τῷ θεῷ λαβὼν ἔχει, διδὸς ἵνα
 ᾧ λαμβανόντων ὥς μιμητής ἐστὶ θεοῦ. Sed &
 Plato, cujus verba forsitan respexit hic Marcus, leg.
 l. 4: Τίς πρῶτος φίλος καὶ ἀκόλουθος θεῷ; μία καὶ ἓνα.
 λόγον ἔχοντα ἀρχαῶν, ὅπ τῷ ὁμοίῳ τὸ ὁμοιον
 φίλον ἀν εἶναι. unde colligit Clemens Strom. l. 5.
 Philosophia finem à Platone statui, ὁμοίωσιν θεῷ,
 Deo simile fieri. Idemq de eodem l. 2. beatitu-
 dinem collocasse, ἐν ἐπιστήμῃ τοῦ ἀγαθῆς, καὶ ἐν ἐξο-
 μοιωσὶ τῇ πρὸς τὸν θεόν. Similitudinem autem
 hanc in eo consistere, ut quis iustus, piusq cum pru-
 dentia existat. qd & dogmati nostro esse consenta-
 neum, qippe qibusdam è nostris, Moysi illud Genes.
 c. 1. v. 26, 27. ita sumi, ac si dictum sit, Τὸ μὴ
 κατ' εἰκόνα, εὐθείας καὶ τὴν γένεσιν εἰληφέναι τὸν
 ἀνθρώπον. τὸ κατ' ὁμοίωσιν δὲ ὥστε καὶ τὴν
 τελείωσιν μέλλειν ἀπολαμβάνειν. Verum argutum
 nimis hoc, nec qd possit admitti; cum utrumq ho-
 mini primitus condito discretè tribuatur.

Εἶναι τὴν σικλὴν τὰ σικλῆς ποιῆσαι] Christus
 Dominus Matth. c. 7. v. 16. ἀπὸ ὅσων καὶ ὅσων αὐ-
 τῷ ἐπιγνώσεσθε αὐτῶς; μήτι συλλέγεσθαι ἀπὸ ὅσων
 ἀκανθῶν σαφυλῶν, ἢ ἀπὸ θριβῶλων σῆμα; &c. vide
 l. 9. § 9.

Μέλιον τὴν μελίαν] ἡδεῖς γὰρ πῶποτε κη-
 ρύβια εἶδεν ἀπὸ γῆρας ἡγομένῳ μέλιτι. Plur.
 de sene politic.

Τὸν δὲ κύνια, τὰ κύνες] Elifao, qam atrocita
 10 perperaturus is esset, prædicanti, Hazael Syrus,
 Num tu servum tuum canem esse autumas, qd ejusmo-
 di in me admittam? hilt. Regum l. 4. c. 8. v. 13.
 Ita canem esse non diffitetur, havd hominem, qd
 ejusmodi faciat. Vide ad l. 5. § 11.

Τὸν δὲ ἀνθρώπον τὰ ἀνθρώπου] vide l. 5. §
 1. & l. 8. § 23. & infra § 15. ἀνθρώπον ἀληθι-
 νόν, verum hominem, qd facit scil. qd hominis sunt.
 Epictetus l. 1. c. 16. Ἐἰ ἀνδρῶν ἡμῶν, ἐποίησαν τὰ
 τῆς ἀνδρῶν. εἰ κύνες, τὰ τῶν κύνων. νυνὶ δὲ λο-
 20 γικῶς εἶναι ὁμῶς με δὲ τὸν θεόν. ποῶ αὐτό.
 vide ad l. 6. § 7. Idem l. 2. c. 9. Οὐκ ἐστὶ τὸ
 τυχόν αὐτὸ μόνον, ἀνθρώπου ἐπαγγελίαν πληρῶ-
 σαι. τί γὰρ ὅταν ἀνθρώπου; ζῶν, φησὶ, λογικόν
 ζῷον. ἐν τῷ λογικῷ τῶν χαλεχόμεσθαι
 ὅσων θείων καὶ τῶν ἄλλων; ὅσων περὶ αὐτῶν, καὶ
 ὅσων ὁμοίων. ὅρα τίνων, μή τι πως ὡς θεία ποι-
 ῆσθαι. εἰ δὲ μὴ, ἀπόλεστος τὸν ἀνθρώπον. ἐκ ἐπλή-
 ρωστος τὴν ἐπαγγελίαν. ὅρα μὴ τί ὡς περὶ αὐτῶν
 εἰ δὲ μὴ, καὶ ὅταν ἀπόλετο ὁ ἀνθρώπος, τίνα ἔν
 30 ποιῆσθαι ὡς περὶ αὐτῶν; ὅταν τῆς γὰρ εἰρήνης ἔνεκα, ἔ-
 ταν ὅσων αἰδέσθαι, ὅταν εἰρήνη, ὅταν θυμωρῶς, ὅταν
 ἀνέτιστρεφίως. ποῶ ἀπεχλιναμένον; ὅπ τὰ περὶ αὐ-
 τῶν. τί ἀπολέσθαι; τὸ λογικόν. ὅταν μαχί-
 μως, καὶ βλαβεράς, καὶ θυμωρῶς, καὶ ἀσπικῶς, ποῶ
 ἀπεχλιναμένον; ὅπ τὰ θεία. λοιπὸν οἱ μὴ ἡμῶν
 μεγάλα θεία εἶσιν, οἱ δὲ θεία κακοῖσι καὶ
 μικροῖς, ἀρ' ὅταν εἰπῇ, Λέων με καὶ φαγέ-
 τω. διὰ πάντων δὲ τῶν ἀπὸ αὐτῶν ἢ τὰ ἀνθρώ-
 40 πῶ ἐπαγγελία. πότε γὰρ σὺ ζῆται συμπεπληρωμένον;
 ὅταν τὴν ἐπαγγελίαν πληρώσῃ. πότε διεζέχμε-
 νον; ὅταν τὴν ἐπαγγελίαν πληρώσῃ. πότε αὐλοῖ;
 πότε λύει; πότε ἵππῳ; πότε κύνι; (f. πότε
 αὐλοῖ. πότε &c.) τί ἔν θυμασόν, εἰ καὶ ἀνθρα-
 πος ἀσπικῶς μὴ σὺ ζῆται, ἀσπικῶς δὲ ἀπὸ αὐτῶν.
 Ità de Christiano homine Salvian. de provident. l.
 4. c. 1. Cum hoc sit hominis Christiani fides, fide-
 liter Christi mandata servare, sit absq dubio, ut nec
 fidem habeat, qd infidelis est, nec Christum credat qd
 Christi mandata conculat. ac per hoc totum in id re-
 50 voluitur, ut qd Christiani nominis opus non agit, Chri-
 stianus non esse videatur. Itaq Ambros. serm. de
 Abr. apud Gratian. c. 22. q. 2. c. 20. Attendacium
 est, se Christianum dicere, & opera Christi non facere.
 § 9. Μίμος, πλοῦτος, πλοῖα] Xyl. Λομῶς
 cur pro Μίμος; inferciat, nihil video. in πλοῖα τὸ
 7 ex sequenti vocabulo irrepsit; istud autem cum fe-
 qentibus

eo. qod vulgati cōdices ἀνερχοῖν & ἐξέρ. confir-
mat avtor ipse, q̄ sic pavlō pōst. τῆς δούρας ἐν ἀνε-
ρχομένης σε διαπαντός, ὡς εἶποι, ἐξέρσας, τοῖς συνή-
θεσιν ἐσθ' κτ' πάντα καμὲν εἰσέναι· δεῖ ἐν δια-
ρῆν, ὡς ὑπὸ ἡμῶν εἰσόντων εὐρίσκεσθαι μηδὲν ἡμῶν
μεγάλων ἀμαρτημάτων ἰσχυρῶς κατελιμμένον. (ita
leg. pro eo, qod nullo sensu, sano saltem, κατελιμ-
μένον legitur.) ὡς δ' ἄλλοι πάντες ἀν' οἱ περσε-
δόντες εἰς τὸ δημόσιον, ἀπαντα περσόντων τράτ-
τειν νόσσημα, ἔτω σὺ κτ' πλὴν ἰδίαν οἰκίαν τράτ-
τεις. ἀλλ' οὐκ εἰνὸι μὲν αἰδέμενοι τοῦ ἄλλου, ἀμαρ-
τῶντες π' φεραδίηναι, μόνος εἰαυτὸς ἐκ αἰδέμεναι·
σὺ δ' σωτὴν αἰδέσθαι μέλιν, περσόντων τὸ φάνη,
πάντων δ' μέλιν' αἰδέμενο σωτὴν.

vide ad l. 3. § 4.

Πότε γὰρ ἀπόπτει· Σπολαύσεις] potest esse ex-
postulatio, qalem observavimus suprà § 1. ego ta-
men τότε legere malim, & hīc, & in sequentibus
clavfulis; qod semel immutatum deinceps immutari
necesse habuit. cum eo, inquit, processeris, atq̄ ita
mentem pariter vitāmq̄ tuam institueris, tunc fru-
eris simplicitatēq̄ gravitatēq̄ &c. vide l. 12. §
28. Σπολαύσεις γὰρ ζῆν.

§ 10. Ἀεθύνιον μῦθον ἀρεσῶσαν] Studia ho-
minum, qibus sese efferunt, achi magni aut eximii
aliquid confecerint, elevat; cum vilissimorum ani-
malculorum artibus, qibus illi praeda sibi compa-
res captant, conferendo.

Ἰπποχῆ] Ἰπποχῆ, genus rectis. Ver. lex H. Steph.
Sed sine exemplo. qod hinc licet petatur. Sed & 3
ex Oppiano ἀλιδιπῶν. l. 3. v. 81. qo loco reti-
um genera nomināq̄ varia recensens, inter cetera
& horum meminit.

Τῶν τὰ μὲν ἀμύβλησεν, τὰ δ' ἡγεῖται καλέον]·
Γάρχηματ', ἡδ' ὑποχαι πέμπτες, ἡδ' αὐγίνοι.
unde figuræ rotundæ fuisse videntur ὑποχαι istæ:
cujusmodi sunt, qas nos appellamus pūrs-nets.

Ἀλλ' ὁ Σαρμάτας] qibuscum tunc Romanis
cumprimis res fuit. Itaq̄ in Marci vita mentio
fit Sarmatarum inter gentes ceteras à Marco debel-
latas. horum aliquos in excursionibus q̄ trucidave-
rant, aut ceperant, egregium facinus executos se
avtumabant. Nec tacendum hīc, qo & alluserit
fortean Marcus, qod de Avidio Cassio refert Vul-
catus? Cum exercitum duceret, & in scito ipso manus
auxiliaria, centurionibus suis avtoribus, tria millia
Sarmatarum negligentius agentium in Danubii ripis
occidissent, & cum præda ingenti ad eum redissent,
sperantibus centurionibus præmium, qod præparovā
manu tantum hostium, segniū agentibus tribunis
& ignorantibus, occidissent, rapī eos jussit & in
crucem tolli, servilīq̄ supplicio affici; qod exemplum
non extabat: dicens, eventire potuisse, ut essent insi-
diæ, ac periret Romanī imperiū reverentia.

Οὗτοι γὰρ ἐ ληστές] qinam isti qos latrones di-
cit? num Sarmata? sicut Pavli Festus; Cimbri ista

quā Gallicā latrones dicuntur. ad qem locum Sca-
lig. Cimbri ληστικοὶ sanè ὡς πάντες fuerunt. Sed
non magis Cimbri latronem significat, qām Isaurus
piratam; Ambro, dissolutum ac voracem; Opicus,
obscænum; sed qia tales fuerunt ea nationes, de ea-
rum nomine vocamus, q̄ tales sunt. ita istic Xyl.
nec secius de barbaris patriam suam incurstantibus
suosq̄ diripientibus, qos gibeos & latrones aut fu-
res magis qām hostes dici postulat, Synecius epist.

10 132. τὰ κτ' τῶν ἀπελάτας τέρας ἀπείλα πολυ-
παραγωγῶν. ἔσθ' ὅδ' ἀξίον καλεῖν αὐτῶν πολέμους,
ἀλλὰ ληστές, ἢ λαποδύτας, ἢ τι τοῖσιν ὄνομα μι-
κροπαραπύτων, οἱ μηδὲνα ἐφ' ὧν ὁδὸς ἐπ' αὐτοῖς μέ-
ναν ὕψις αὐτοῖς, ἀλλὰ μόνος τοῦ κατεπλήγας ἀπο-
σφάττησιν, ὡς περ ἱερῆα, ὡς περ δούρα. Verūm vi-
dendum, an non illos potius hoc titulo indigiter,
Marcus, q̄ Sarmatis captis, tangam re pulcrē stre-
nuēq̄ geltā, semetiplos efferebant. ut transitus sit
factus à numero ad numerum. qasi dicat, qid à la-

tronibus etiam isti q̄ Sarmatas capiunt, magis qām
ipsi qos capiunt Sarmatas, distant? Qod Alexandro
Scythæ apud Q. Curtium l. 7. c. 8. Tu, q̄ te glo-
riaris ad latrones persequendos venire, omnium genti-
um, qas adisti, latro es. Aut qid à prædonibus vul-
gariter sic habitis distant viri isti, prout ipsi se ha-
beri volunt, militares? Notum est illud piratæ, q̄
Alexandro eidem qarenti, qo scelere impulsus, ma-
re haberet infestum; Eodem, inquit, qo tu orbem ter-
ræ. Sed qia id ego exiguo navigio facio, latro vocor;
qia tu magnā classe, imperator. Cicer. de repub. l.
3. laudante Nonio. & Avgust. de civit. Dei l. 4.
c. 4. q̄ & subicit. Sanè remotā justitiā, qid sunt
regna, nisi magna latrocinia? unde Pythia, Adra-
stum Sicyoniorum βασιλέα, Clisthenem verò λη-
στήα dixit. Herodot. l. 5. & Dio Prus. orat. 2.
Sed & Lucan. l. 10. Alexandrum felicem terra-
rum prædonem appellat. Deq̄ eodem Senec. de be-
nefio. l. 1. c. 13. A pueritia latro, gentiūq̄ va-
stator. & qest. nat. l. 3. præfat. Quid potius de-
40 orum opera celebrare, qām Philippi aut Alexandri la-
trocinia?

Ἐάν τὰ θύματα ἐξέρχης] malè divulgat ista
à superioribus Xyl. & Lugd. Editor. Mentis, in-
quit, si militarium istorum spectes, prædonibus sup-
pares faciliè deprehendes. prædæ siquidem duntaxat
inhiant utrique.

§ 11. Κτήσας] acqiras, non acquirere. est enim
aoristi imperativi medii non infinitivi activi, ut
interpret Angl. opinatus, dictionis seriem diutorem
50 reddidit.

Οὐδὲν γὰρ ἔτω μεγαλοφροσύνης πομπικόν] vide
ad l. 3. § 11.

Ἐξεδύσατο τὸ σῶμα] corpus exuit, sive è corpo-
re subduxit se; is nimirum, q̄ consideratione istā
animum jugiter exercitatum probēq̄ subactum ha-
buerit, neq̄ enim à prioribus ista dissociata opor-
tuit.

tult. vide Platonis locum insignem, q̃i huc spectat,
ex Theateto, ad l. 11. § 1.

Αἰὲς ἀλὸς ἑαυτῶν } Vide ad l. 4. § 34. & in-
f. § 14. Evrip. Phœniss.

AN HỒ ĐỒN XE TỰT ĐIỂN HỒN

Reverſa ſporket iſta ad numen omnia.

Senec. de ira sap. c. 32. Ego secundum naturam
vires, si totum me illi dedit. Annot. Lugd. avia
mavit, imperandi formulâ, sive monendi. frustra.
cum enunciativè ponantur & antegressa proxima, &
sequebâ itidem.

"Οὐδ' ἐξ αὐτῶν βαλάντιος] Africanus apud Ci-
 ceron. l. 6. de re. ub. in summis. Neque sermonibus
 vulgi dederit te, nos in praeiis humanis ipem posue-
 ris verum tuarum. Suis te illecebris oportet ipsa vir-
 tute trahit ad verum decus, quid de te alii loquantur,
 ipsi vident. Bion Boeotiensis inter cetera profes-
 sus in virtute insignioris indicia, hoc cumprimis
 statuit, ubi qui eodem loco convicia hominum atque
 vota habet: sive ut ille logebatur, ὅπως ἔστι λαιδο-
 ῦσθαι καὶ ἰσχυροῦσθαι τις, αὐτὸς λεγόντων,

*Q. Eas' kani kya rukho, ki dhoori gani bhang,

Она въ с. вѣнчана. Замѣтъ въ тѣхъ же мѣстахъ.

Plus. de profect. Talis Caro, de qo Senec. de ira
l. 2. c. 32. M. Catonem in balneo in ore quidam per-
cusit imprudens: qm enim illi sciens faceret injuri-
am postea satisfaciens, Caro, Non memini, inquit,
percussum me, majore animo non agnovi, qm igno-
visses. Idem, de constan. sup. c. 14. Phocion pa-
triter eum quidam uxorem ipsius contumeliose habu-
isses, post apud ipsum pœnas commeritas metuens
sele purgaret, ignorans se Phocionis conjugem fuisse,
ad. 287. Cum juris Carum in balneo percussit.
ad. 287. 287, inquit, uxor nihil de te percussa est. alia
forsan fueris, qm tu laetor: nec mihi itaqe quod la-
etor. Nam ex Mulo.

infaciat, et exasperet, et pro est. Nam ex Mito-
nio orat. qd. discipulo philosophum an debeat injuri-
arum agere, Scet. tom. 2. tit. 19. qd. idem, qmodo
hinc concionandum concivilis impetentem nihil q-
quam incendit, apud Plut. legas licet, in *præcep-
tulis*. & infra ad l. ii. § 14. Archelaus idem ab
p. 14.

obvium eodem a se comperit, cum ab amicis ad pe-
nas de homine fumens indigaretur. *AM. ex mo-
do. Sicuti et cetera. Et adde. Iam n. Atqui
non me, inquit, confersis, sed illum quem esse me est
opinatus. Plur. in apophth. Socrates etiam dicere
solebat, tunc respondit. Sibi similes quatuor didicisse,
ut scilicet per se esse me peritum deesse, deesse autem
se si non esset morte punit. Expedit, ut Comich per-
stringendos sese homines praecant: siquid enim verū
de nobis dixerint, corrigenti animum dabunt: (como-
do Philippus demagogus Atheniensibus gratiam de-
bere se dicebat, et, si dandus esset praetor, tuorum
se non alios se esse praetorem se, iniebat,
et tunc quia se nunc alios, et tunc seipsum praetorem
dixisset. Plur. apophth.) sin falsi quid dixerint, nihil*

ad nos pertinebit illud. Idemque dicenti, ἢ σοὶ λοι-
δορεῖται ὁ δίδων; An non tibi iste conviciatur? re-
spondit. ἔχι' ἐμοὶ γὰρ ἡ περὶ σοῦ τῶντων. Nequam
mibi enim ista non competunt. Laërt. l. 2. Dioge-
nes dicenti, Πολλοὶ σε καταβελῶσι? derident te
multi, ὦ Diogenes. Ἐγὼ δ' ἢ κατὰβελῶμαι. At
ego, inquit, non derideor. Alii etiam cuidam idem
momenti; Κάκεινον πυλὸν οἱ νοῦοι, ἀλλ' ἔτ' ἐκείνοι
ἔχ' ὄνον ἐπισφουρτον, ἔτε ἐγὼ κείνων. Et illos
forsan derident asini; verum nec asinos advertunt
ipsi, nec ego illos. Laërt. l. 6. Hoc est, quod de
Hercule Epicus quidam apud Plutarch. de util. ex
inimic.

Ὁμοί' ὅσον μύας συγκροτῶν ἐμπύζετο μύσων.

Nec muscam quanti faciebat dicta maligna.
vel quod David potius, *Psal.* 38. v. 13. Ego vero
instar surdi fueram, quia nullus audit; instar muti, quia
nihil rogere possit. vide lib. 6. § 2.

Tò τῶν ἀγαθῶν] vide lib. 7. § 54. & l. 9. § 6.

Φιλῶν τὸ νῦν Σπονδαμύδιον] vide l. 3. § 16.
& lib. 6. § 43. & *supr.* § 6. & *infra* §. 21. &
lib. 12. § 1.

'Ευδῆαν ἀφαιρῶν | vide l. 8. § 59.

Εὐθείας παρῶντι ἐπαρξίτω θεῷ] Plato d
legibus l. 4. à Plur. etiam laudatus adv. Color. C
ἀλλ' οὐδὲ θεὸς ἀρχὴν τῆς τοιαύτης ἐξέτα
δοῦναι δέ τινος τῶν ἁπλῶν, ἐκείνης ἀπορίης, ἢ τῆς
ἐκείνης ἀπορίης. C. τὸ δ' αὖ ἐκείνου διὰ τῆς
ἀπορίης ἀλλοῦ τῶν θεῶν οὐκ ἐπιμελεῖται. ἢ ὁ μὲν
δευτερίῳ μὲν ἐκείνου ἐκείνου, &c. qm
Platonis locum cum Marcus ob oculos habuit
qm hæc scriberet; tum & avtor libri de mundo
qm Aristotelis nomen præferet. eodem opus illud fu
it clavre; quæ illum dictione Latinâ μεταφ
ρεῖ τ. περὶ τοῦ τοῦ. Apuleius.

§ 12. Τῆς ἱστορίας ἑξῆς, παρὲν ὁμοίῳ
 [Xylandri versionem etsi mini-
 perpicuam immerito induxit Editor Lugd. cū
 loco ejus depravatissimam dederit. Interpres Ang-
 frustra in duo membra sententiam, continuari po-
 stulante, dissecuit. Quid, inquit Marcus, est susp-
 cione opus? live, cur tibi res aliqua suspecta sit, a
 scrupulum animo ac trepidationem injecerit, cū
 considerare liceat, vel praesto sit inuerti, quid factū
 sit? hoc est enim παρὲν ὁμοίῳ, ut ἐξ ὧν παρὲν
 similia. Senec. epist. 74. Non potest quāquam beat-
 esse, q̄ huic se opinioni credidit, (externis sube-
 mali aliq̄d.) Non enim beatum est nisi quod intrep-
 dum, inter suspecta male videtur.

Καὶ μὴ σωφράς, εὐαρίστος ἀναταραχῆναι τὰς
 χάριν.] Forſan legi debeat καὶ μὴ σωφράς
 κρινῶς, iublata diſtinctione, et ſi clare perſpexerit
 εὐαρίστος, clarè, diſtinctè. Plato: ἵνα εὐαρίστος
 ἰδῇ, ὃ βουλεύεται. imò ἀναταραχῆναι, ἀναταραχῆναι
 διαταραχῆναι. Heſych. de dialectica Laert. lib. 7.

Zenon. Τότε ἀλλήδες καὶ τὸ ψεύδος διαγινώσκουσιν
αὐτῆς, καὶ τὸ πιθανόν τότε ἀκριβέστερος λεγόμε-
νον διακρίνεται. Cicer. ad Atticum lib. 7. epist.
10. simul hoc διακρίνεται ἀκριβέστερον. & epist. 3.
sed id philosophώτερον διακρίνεται. verum accedo
potius D. Bootio nihil mutanti, sed copulativā tan-
tū interiectā, legenti, καὶ μὴ σιωπῶν, εὐφραδῶς
καὶ ἀμετασφραγίστην. καὶ ἰταῖς ὀπποῖται τὸ ἐμφανές, τὸ
μὴ εὐφραδῶς.

Ἀμετασφραγίστην ταύτην χαρμὴν] vide lib. 8. § 5.

Εὐφραδῶς τὸ φανερὸν δικάζει] Epictet. l. 1.
c. 2. Ταῦτα εἶδε Περίου. Ἐπειδὴ, καὶ ἰδὼν
ἐπὶ τοῖς παλαιῶν, καὶ αὐτῶν. Οὐκ ἀσπασίαν, ἵνα
μὴ εἰσέλθῃ εἰς τὴν σύγκλητον, ἀπαρνησάτο, ἐπὶ σοὶ
δοῖ μὴ εἶσαι με εἰς σύγκλητον. μέχρι δ' αὖν εἰ,
δοῖ με εἰσελθόν. ἀλλ', ἀλλ' εἰσελθόν, φησὶ, σιωπῶ-
σιν. μὴ μ' ἐξετάζει, καὶ σιωπῶσιν. ἀλλὰ δὲ με ἐξε-
τάσει. καὶ με εἰπὼν τὸ φανερὸν δικάζει. ἀλλ'
εἰδὼν εἰπὼν, ἀπαρνησάτο. ποῦτε ἔν σοι εἶπον, ὅτι ἀδύ-
νατός εἰμι; καὶ σὺ τὸ σὺν ποιήσεις, καὶ τὸ ἐμὸν
σὺν ὅσιν ἀποκρίναι. ἐμὸν ἀποδανείν μὴ τῆς μοῖας
σὺν, συγχεῖσαι. ἐμὸν, ἐξελεῖν μὴ λυπηρὸν.
vide l. 3. § 6, 7. & l. 4. § 12.

Ἀεῖον γὰρ κατατυγχάνειν τέτῳ] optimum enim
est cum attingere scopum. Xyl. hoc est, ut id faci-
as, quod iustum & æquum est, quodcumque tibi indè ob-
venierit.

Ἦγε σπώλῃσις ἀπὸ τέτῳ ἔσω] Mutila hæc
suspicatur Xyland. Editor Lugd. in versione pro-
fus rescuit. pro ἔσω D. Boot. legit ὅτι. ab hoc,
inquit, iusto scilicet. utique & æquo aberrare, lapsus nomen
meretur, non autem ob iustum factum odium incur-
rere, aut molestum aliquid perpeti, aut etiam, quod mi-
nus quod conaris, effectum des, impediri. ego si quis id
exhiberet codex, σπώλῃσις γὰρ σπώλῃσις malim;
prout Marcus l. 4. § 43. σπώλῃσις dixit.

Σχολαῖον πῶς ἄμα ἐκκίνητον] hoc est, quod l.
7. § 69. Μῆτε σφύζει, μήτε νερκῶ. M. Caf. ista
à superioribus divellit, atque erorematicè effert; ac-
ci legeret, πῶς σχολαῖον τε καὶ ἐκκίνητον ὅτι; viderint
alii. Ego nullus assentior.

Εκκίνητον] non, mobile; quod τὸ τῆς γνώμης
ἐκκίνητον, in plebe, Romanā cumprimis, Herodi-
ano lib. 7. notatum, designet; unde & mobile vul-
gus, Statio sylv. lib. 2. poem. 2. sed agile, ad id quod
est officium suum aggrediendum agendumque prom-
ptum ac proclive; quodque in eisdem perlegendis
modo iusto debitoque moveatur. Stoici siquidem in
dictionibus istiusmodi ἐνέργειαν & ἐμφασιν quan-
dam, ultra usum communem quod vulgare, affecta-
bant. vide infra ad § 21.

Φαειδὸν ἄμα καὶ σιωπῆτος] non galis stulto-
rum risus, quem ejusmodi esse ait Solomon Eccles.
c. 7. v. 6. galis est spinarum sub olla crepitus;

— Magno veluti cum flamma sonore

Virgea suggeritur costis undantis atheni.

ut Maro. *Æn.* lib. 7. five ut Apul. in apolog. flam-
mæ instar stipulæ accense, claro strepitu, largo ful-
gore, cito incremento; sed enim materiā levi, cadu-
co incendio, nullis reliquiis: icon aprissima vitulati-
onis stolidorum, quæ illi, non gaudent, sed gestunt,
ut Avg. de serm. Dom. in mont. l. 1. itaque risum
& lætitiā istiusmodi pro insania mera, Solomon
habet. *ibid.* c. 2. v. 3. tanquam ἐξέσυνος, non σιω-
πῆτος π. Senec. ep. 23. Animus debet esse alacer
10 ὅς τις fidens, ὅς τις super omnia crectus. Res severa est
verum gaudium. cetera hilaritates non implent pe-
ctus, sed frontem remittunt; leves sunt: nisi forte
tu illum iudicas gaudere, qui vider. vide ad l. 4. §
26. ἦγε ἀνεκδοκῶ.

Ὁ τὸ λόγῳ καὶ πᾶν ἐπέμω.] Dei, natura,
rationis, distamen ductumque sequi, pro eodem Stoicis
habetur. vide ad l. 3. § 16. & lib. 7. § 31. &
supr. § 11. & lib. 4. § 12. & l. 12. § 31. Plato
epist. 2. Νῦν δ' ἡ μέγας ἐγώ εἰμι, ἡμῶν τὸν παρέχων
20 τὸ ἐμὸν λόγῳ ἐπέμω.

§ 13. Ἐάν ἑσὶ ἀλλὰ γέννηται] in aliorum sint
potestate. Xyl. potius, ab aliis fiant, cum ipse ne-
queas, vel necesse non habeas. Epictet. lib. 1. c. 27.
ἀπειλῶν, ἢ αὐτὸς ἀειδύσαι θέλω, ἢ ἀλλῶ παρ-
εἶν ἀποφύγω τὸ ἀειδύσαι. εἰ μὴ δώσω κα-
ταφύξωσιν πᾶσι αὐτοῖς, εἰ φθονήσω ἀλλῶ τὸ ποιῆσαι π
γυναικῶν.

Ὅου δίοισι] quia alienæ vel mentes vel actiones
mihi sunt res mediæ. lib. 6. § 32. & lib. 8.
30 § 55.

Ὅι ἐν τοῖς καὶ ἄλλων ἐπαίνοις ἢ ἰδέσθαι φρυ-
απῶνται] id est, ἐπαυμένω. translatio ab egē
petita, cum in alium pedibus sublati anterioribus,
ὅς jubā concussit, φρυάσσῃ. Salmas. indè & κα-
ταφρυάσσῃ, supr. l. 9. § 41. frustra autem in-
terpretes de eis intelligunt, qui alienis sermonibus &
lavdibus se jactant; ut alter, qui ἰδέσθαι illud insu-
per habuit: vel qui aliorum lavdibus ac vituperiis
tantum tribuunt; ut alter, qui τὸ φρυάσσῃ signi-
ficatum non attendit. quomodo enim quis eō possit
40 φρυάσσῃ καὶ ἐπαυμένῃ, quod ab aliis vituperio affi-
ciatur? non eos loquitur qui lavdantur, vel vitupe-
rantur, aliorumque vel lavdibus elati animos sibi
sumunt, vel vituperiis perculsi abjiciunt: sed eos,
qui alios lavdibus, aut vituperiis prosequuntur, idque
faciendo attolluntur, & effertunt se, ac si magni qui-
piam egissent. hæc enim est istorum οἰσις illa, de
qua Marcus l. 9. § 32.

Τοῖς τοῖς καὶ ἐπὶ τῆς κλίης εἰσὶ] Hinc apud
50 Lucianum in *Cataplo*, Κλίην, sive lectus, ad testi-
monium adversus Tyrannum dominum suum fe-
rendum apud inferos accersitus, ἐγὼ μὲν τοῖς ταῦτα
εἰπὼν αἰσχρονομῶ. πιαῦται ἢ ἂν ἐπ' ἐμὸν διεπερί-
τετο. vide ad lib. 3. § 4. & lib. 11. § 18. ἐπὶ τῷ
κλίῳ.

Ὅια δ' ποῖσιν] vide ad l. 6. § 59.

Ἄλλῃ

1. 2 § 21. *Nata sunt, ea omnia densasce a-*
unt. Callius Hemina annal. l. 1. c. 1. de iure
de fungi, mori, non decreſcere, ut Nonnius explicat.
Senec. ep. 99. Cui naſci contingit, reſtat mori. Ter-
tull.

cedone qid Plin. min. l. 3. ep. 14. vide ad l. 6. § 38. vide & qd de Gallo Cesare Ammian. lib. 14. initio.

Δι' δὲ τῆς ἀειμνήσιας, scil. ut l. 6. § 59. ob qd adipiscenda, sive, qd mercede.

Καὶ μὴ δόλον, ἐν τοῖς τοῖς ἐστίν. Legend. ὁμοίως ἐστίν. vide Psal. 82. v. 6, 7. Esai. c. 14. v. 9, 10. & Ezech. c. 32. v. 18, 30. Verum qd Maro *de n. l.* 10.

Nescia mens hominum sati sortisque futura,
Nec scire modum rebus sublata secundis.
Sophianes apud Stob. tom. 2. tit. 22.

Ἄν δ' εὐτυχίῃτε, μὴδὲν ὄντες, ἐνδεῶς

ἴσ' ἐξάν' ἀφ' ἑαυτῶν τὴν ὃ κέλευσιν

Ἀδύνατον περὶ τὸν ὃ ἀφ' ἑαυτῶν πλάσσειν.

Si faverit fortuna, cum suis nihil,

Caelo locatis capitis, nec de proximo

Respicitis orcum, regna qd in reges habet. Grot.

Plutarch. de Isid. & Osir. Ἐπὶ δὲ πρὸς ἐξουθεν-

της τοῦ μεγαλοχρῆς, ὅς ἐστιν ὁ Πλάτων, ἅμα

ἰσχυρῶς ὁ ὄντος ἐλεγχόμενος τὸν ἰσχυρῶς, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

ἰσχυρῶς ἐλεγχόμενος τὸν ὄντος ἐλεγχόμενος, καὶ

Cerne, amat ut imbrem terra, cum sterili solum
Squalore lugens poscit humectas opes.

Rursum amat & aether ipse, Venerisque impetu
Fatos madoris explet in terram sinus.

Quae federata mutuis amplexibus,
Quod ubique verum est proferunt, ac nutriunt.

Hinc vita visque seculis mortalibus. Grot.

Eis autem gemina adducit etiam Athenaeus ex E-

schyli Danaïdibus ista:

Ἐγὼ μὲν ἀγνὸς ἐξ ἀνδρῶν τῶν σπέρματος χθονα:

Ἐγὼ δ' ἄνθρωπος ἀνδρῶν γάρ με πατρὶς

Ὀμβρῶς δ' ἀπ' οὐρανόθεν ἐγὼ περὶ

Ἐγὼ δ' ἄνθρωπος ἀνδρῶν γάρ με πατρὶς

Μήλων τε βόσκων καὶ βίων ἀνθρώπων.

Δένδρων δ' ὅσων ἐν νοτίοντι γάρ με

Τέλειος ἐστὶν ἄνθρωπος ἀνδρῶν γάρ με

Penetrare terram purus ille aether cupit:

Cupit vicissim terra conjugio frui.

Ab amante caelo defluens terram simul

Faecundat imber: illa mortali parit

Cereale generi germen, & pastus gregum:

Maturitatem dat suam arboribus quoque

Mader marinus. caussa at his cunctis ego. Grot.

Proinde cum apud plures ista reperiantur, Plutar-

chus in amatorio, non poeta huic vel illi, sed poetis

tribuit. Ἐγὼ δὲ ποιεῖται λέγειν καὶ τῶν ἐξ ἀνδρῶν ἄ-

νδρῶν ὃ σπέρματος, ἔγὼ δὲ οὐρανόθεν, καὶ συγγενῶς καὶ

καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, ὅταν ὁ δεινὸς ἔργον ἢ ἔργον τὸ δεινὸν

ἔργον ἀνθρώπων, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

ἄνθρωπος, καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων πατρὶς καὶ τῶν ὃ ἀνθρώπων

Faecunda

De vi doloris jam remissi tempore
Morbus, qui initio fuerat intolerabilis.

Plaut. Trinumm. 1. 2.

Habeas, ut nascus: nota mala res, optima est.

Nam ego nunc si ignotum capiam, quid agam nesciā.

De Christi Domini jugo veterum nescio quis.

Grave dum tollis, suave cum tuleris.

Ἐξω ὑπάγεις] Vitæ genus mutas: è privato in publicum prodis; negotiis te immisceas. allusit foras ad proverbium, quod à Zenodoto refertur. Ἀνδρὶ Λύδῳ περὶ γράμματα ἐκ ἡν, ἀλλ' αὐτὸς ἐξελεῖται.

Ἀπαιτείτην] Vitam hanc λειτουργίαν πρὸς esse vult. quomodo Paulus ὑπερτίσιν in concione ad Antiochenes apud Lucam Act. c. 13. v. 36. Δαδὶς μὲν γὰρ ἰσὶα ἡμεῖς ὑπερτίσιν, τῇ τῷ θεῷ βουλῇ ἐκοιμήθη. Cicer. de senect. dum sumus in his inclusi compagibus corporis, munere quodam necessitatis & gravi opere perfungimur. Indè, vitæ munita, & defunctos mortuos, dicimus, utpote qui vitæ officia jam compleverint. Servius ad Æn. lib. 6. Pulcrè autem & ad Marci mentem Apostolus apud Lucam. Act. c. 20. v. 24. Ἀλλ' ἐξενός λόγον ποιῶμαι, ἔξω τὴν ψυχὴν μου πρὸς ἑμᾶς, ὡς τελειώσω τὸν δρόμον μου ὑπὸ χάριτος, καὶ τὴν διακονίαν τῷ ἑλεῖον παρὰ τοῦ κυρίου. quasi dicat, cur non libens vitam ponam, ubi cursum absolvuerim, ministerium ac ministerium à Christo Domino assignatum exequitus planè fuerim. Διακονίαν dixit, quod Marcus λειτουργίαν. Ἀπολειτῶν ἡμῶν (quod alibi habet temerè reperias) munere defunctum esse: ut ἀποβιῶσαι, vitam obisse: & ab eodem jam liberum & immunem fieri: quod Joannes in Apocal. c. 14. v. 13. dixit, ὁποῦ ἡμεῖς καὶ πᾶν ἀποπαύσασθε.

§ 23. Ὅτι τοῦτο ἐκείνο ὃ ἀρχὸς ἐστὶ] hoc esse agnum. Xyl. hoc vel illud esse. Cas. f. τοῦτο [ὅς] ἐκείνο, tale quid, quale illud. nihil à loco alio distare, animi tranquillitatem quod attinet. vide l. 4. § 3.

Πάντα ὅτι ἐνθάδε τὰ αὐτὰ τοῖς ἐν ἀρχῇ τοῦ ὅρι] Vide supr. § 15. Sed & ad l. 4. § 3. ἀναχωρήσεις αὐτοῖς ἡσθῶν. & l. 8. § 45. Epictet. l. 3. c. 22. Ὅπου γ' ἀνὰ πᾶν, ἐκεῖ ἡλίου; ἐκεῖ σελήνης; ἐκεῖ ὅρα, ἐνύπνια, οἰονοί, ἢ πρὸς θεὸν ὁμιλῶν. Τὰ τῶν Πλάτωνος] Ex Theateto: laudata etiam à Theodoro thearēv. l. 1. & l. 12.

Σκῆλον ἐν ὅρι περὶ βαλλομένη] ἀρχὸν καὶ ἀπαίδων ὑπὸ ἀρχῆς, ἔδεν ἡ πᾶν ὅρι νόμον τὸν τοῦ ὅρι ἀναγκάον ἡμεῖς σκῆλον ἐν ὅρι τὸ τεῖχος περὶ βαλλομένη. Plat. de sapientie sermo est, Philosophiæ studiis prorsus dedito, qui non secus in urbe conversatur, quàm si in monte aliquo ab hominum commercio sejunctus ageret, murisque civitatis, perinde ac cavae alicujus septo pastor rusticus, inclusus teneretur. Theodoretus cum Marco περὶ βαλλομένη legir. Sed Platonis mentem secius cepit, cum opinaretur Platonem hoc voluisse, verum Philo-

phum ἐν ὅρι σκῆλον περὶ βαλλομένη ἀνασιν, in tuguriolo aliquo, sive stabulo in monte sibi extructo esse habitaturum: quod Plato nullus hic dicit.

Καὶ βάλειν βλήματα] ista quod pertineant, ego planè sum nescius. Xyl. & balare. quasi βλημάτων & βλημάτων legerit. quod fundo, quod sensu, nullus video. Annot. Lugd. propriè, inquit, est jacere jacula. Sed jacula istæ quid faciant, nullus idem nos docet. M. Cas. segentibus adfigit; & περὶ βλήματα legisse videtur; & problemata tibi proponere ista, quidnam est mihi nunc mens mea, &c. verum D. Salmas. expungenda censet; utpote quæ nec sensum ullum efficiant, nec in melius reformari possint. Vetat autem Medicorum princeps τοῖς ἀνιήτοις ἐλκεῖν.

§ 24. Τί ὅρι μοι τὸ ἡμερονικὸν μου] Epictet. lib. 1. c. 26. Ὅτι καὶ ἀρχὴ τῶ φιλοσοφῆν, ἀδῶν οἱ τῶ ἰσὶα ἡμερονικῶ, πᾶς ἐστὶ. Vide l. 12. § 33.

Μὴν ἀπολυτὸν καὶ ἀπεσπασμένον κοινωνίας] Vide ad l. 4. § 29. & l. 8. § 34.

Μὴν περὶ τῆς] à metallis translaturum, quæ ubi liquefacta jam, affusa fuerint rei alicui, in unum idemque cum ea corpus coalescere videntur. Ità Epictet. l. 1. c. 3. Τί τῶτοις περὶ τῆς; vide ad l. 12. § 19.

Ὅτι τῶ σωτηρίας.] Plato Phædon E-χάσι ἡδονῇ καὶ λύπῃ, ὡς πρὸς ἡλόν ἔχουσι, περὶ ἡλόν τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα, καὶ περὶ τῶ σῶμα, καὶ περὶ σωματικῆς, ὡς ἀδῶν τῶν αἰσθη-τῶν, καὶ περὶ αἰσθητῶν, ὡς ἀδῶν καὶ τὸ σῶμα φησὶ qanquam negat passim Marcus corpus de istis quicquam pronunciare. vide lib. 7. § 14, 16, 33. & lib. 8. § 25, 37.

Καὶ ἀναπαύσασθαι τῶ σωματικῆς] ita lib. 7. § 57. ἡ εἰς ἔχ ἔτω σωτηρίας τῶ σωματικῆς. &c. & l. 5. § 26. καὶ σωματικῆς.

§ 25. Κῆρυξ ὃ ὁ νόμος] Paviianus Plistanactis filius, querenti quæ legum præcarum nullam abrogare apud suos liceret, respondit: ὅτι τὸ νόμος τῶ ἀνδρῶν, ὃ τὸ ἀνδρῶν τῶ νόμον κυρίως ἐστὶ δῆ.

Pitacus item Cræolo percontanti, τίς ἀρχὴ μεγίστη; respondit, ἡ τῶ πεικίλῃ ἔχου. leges designans, quæ codicibus insculpebantur. Indè Chilonis monitum; νόμοις πείσασθε. Laërt. l. 1. quod Spartanis religiosissimum semper fuerat. Archidamus Zervxidami filius, seiscitanti quanam Sparta rerum potirentur, οἱ νόμοι, inquit, καὶ τὰ ἀρχαῖα καὶ τὸ νόμος. Agellus in epist. ad suos à bello ipsum revocantes, quod cum bene succedere videretur agere quidem, reliquit tamen; Ἀρχαὶ γὰρ ἐκ ἐμῶν ἀρχῶν, ἀλλὰ τὰ πόλεις, καὶ τοῖς συμμάχοις, καὶ τῶ ἀρχῶν ἀρχὴ ἀλαθείας καὶ δίκης, ὅπως καὶ ἀρχῶν ὑπὸ τῶ νόμων καὶ ἐφῶν, ἢ οἱ οἱ ἄλλοι ἐκ πόλεις ἀρχόντες ὄντι. Demaratus, querenti, quæ patriæ exularer, cum rex ibi fuisset, ὅτι κρείσσοις, inquit, αὐτῶν οἱ νόμοι εἰσίν. Plut. in præceptis polit. Δεῖ γὰρ ἐκ ἀρχῆς τῶ νόμου φίλον εἶναι, τῶ καὶ σωτηρίας, ὡς ποτε Περικλῆς εἶπεν, ἀλλ' ἀρχὴ πάντων νόμων καὶ δίκης.

sis id argumenti latius ibi prosecutum. Posset forsan & anima in corpore, cui illigata quodammodo haberet, ut testis pisciculus incola, innexio; quam, dum in malis agit, morae longioris impatiens, lugeat quis, designari. *ἐνδεος* enim ista quoque dici potest, & soler. De Pythagoreis Clemens *Strom.* l. 3. *ἐνδεος* τῶν, καὶ μετὰ τὴν ἐνδεότητα, καὶ μετὰ τὴν ἐνδεότητα τῶν ψυχῶν αἰσίων, qd & l. 7. τὴν μετὰ τὴν ἐνδεότητα dixit. Et in eandem mentem Plato *Timaeo*: τῶν τῶν ἀθανάτων ψυχῶν μετὰ τὴν ἐνδεότητα αἰσίων σώματι καὶ ἀπορροῇ. qd Cicero *lib. de universo* sic reddidit: *In eo* (corpore scil.) *influyente atq; effluente animo divino ambitus illigabant.* ut vel aliam scripturam secutus fuerit Tullius, vel (qd magis avtumo) apud hunc viciata sint verba, legendūq; animi divini ambitus. nam *divinum* dixit qd *ἀθανάτων* Plato. Et mox: *Αἱ δ', εἰς πλείονα ἐνδεότητα πλῆν, ἢ ἐνδεότητα, ἢ ἐνδεότητα, &c.* qd Cicero ab imagine Platonica illa discendens; Itaq; illi in flumen immersi, neque tenebant neque tenebantur. immersi dixit, qd *illigatos* Plato, ad imaginem praesentem aptius atq; accommodatius; sicut & in antegressis ubi corporis ex elementis primis structura depingitur, qd Plato, *Εἰς ταὐτὸ ἑνωμένων, ἢ τῶν αἰσίων, ἢ αὐτῶν ἑνωμένων δευτέρως, ἀλλὰ δὲ σμικρῶν ἀσθενῶν ῥαυρῶν ἑνωμένων.* Cicero: *Eas inter se copulabant, huiusmodi vinculis quibus ipsi erant colligati, sed talibus qe cerni non possent propter parvitatem, crebris quasi cuneolis injectis, &c.* *ἑνωμένων* illud insuper habuisse videtur, qd ad aliam imaginem spectaret, nec cum vinculis & elavis sive cuneolis colligefactio apte satis convenire videretur. Ceterum ista accuratius pensitanti dictionis mutilatae subit animus suspicio. Siquidem illud τὴν ἐνδεότητα πλῆν, non ad superiora pertinere videtur, sed sententiam novam inchoare; ad quam plenius concipiendam verbum aliquod desideretur, puta *ἐπιπλέον*, vel ejusdem significatus aliud quidpiam. *ἐπιπλέον δ' τὴν ἐνδεότητα πλῆν, καὶ ὅτι μόνον τὴν δευτέρω ἑνὸς δέσμευσι τὸ ἐνδεότητα ἐπιδεῖ, &c.* Considera autem quomodo necessitate fatali illigati sumus, dum

Ducunt volentem fata, nolentem trahunt:

qd sponte sequi creatura ratione praedita soli conceditur. Certè nisi sic concipiatur, dictionis series hiabit; & copulativa planè superflua & otiosa est futura. Illustrabit autem locum hunc imprimis Persae dictum ab Herodoto l. 9 literis consignatum; *Ξεῖν, ὅ, πὶ δὲ γένεσιν ἐν τῷ Θεῷ, ἀμύχανον ἀπορροῇ, καὶ ἀνδράποδοι.* Ταῦτα δ' Πρῶτον συγκοι δὲ πρῶτον, ἐπιδεῖ ἀνδράποδοι ἐνδεότητα. Mandonium, inquit, sequimur, fatali quādam necessitate illigati. Subjungit idem, tanquam ἐνδεότητα istam deplorans; *ἔχοντα δ' ὁδὸν ὅτι ἐν ἀνδράποδοις αὐτῇ, πολλὰ οὐκ ἐνδεότητα, μὴδὲς ἡγεῖται.* hoc autem in rebus humanis aserbissimum est, qd nulla prudentia pote-

statem dat cuiquam extricandi se necessitate istā, qā confictus tenetur.

Εὐνομίας ἐπιδεῖ] vide l. 4. § 34. Sponte sequi, ideo solius hominis proprium est, qia solus habet τὸ αὐτεξέστητον, & liberam electionem solus obtinuit: ad bona & honesta, hominis solius probè instituti; qia huic soli & ad bene agendum propendet animus & volupe est rectā incedere, Galen. *de affect. curand.* c. 6. *Οὐτα γὰρ καὶ αὐτῶν ὅτι ἀνδράποδοι οὐκ ἐνδεότητα ἐπιδεῖ τῶν βελήτων τῶν χεῖρας, ἢ μὴ ἀνδράποδοι βελήτων, ὡς αὐτῶν τῶν πεισίων καὶ τῶν ἀνδράποδοι πεισίων ἐκόντας, ὡς αὐτῶν τῶν ἀνδράποδοι πεισίων.*

Ἐπιδεῖ *ἡλὸν, πᾶσαν ἀνδράποδοι*] vide ad l. 3. § 4. & ad l. 6. § 42. Cleanthes; (quem vide ad l. 3. § 4.)

Ὅς ἐλόμεν γ' ἄνθρωπος ἢ μὴ θέλει, κακὸς γενόμενος, ἔδεικνεν ἑλόμεν. Sequar impiger: fac nolles factus improbus, Cogente resistentem vi, sequar tamen.

scil. qd Sencec. 127. post Cleanthis illa;

Ducunt volentem fata, nolentem trahunt.

Et *epist.* 77. *Putato nolle sequi, ducere.* (eo scil. sensu, qd ad supplicium rapti duci dicuntur) *fac tuus juris, qd alieni est.* Alludit eodem & *qst. natur.* l. 2. c. 59. In omnes constitutum est capitale supplicium; & quidem constitutum est iustissimū. nam, qd maximum solet esse solatium extrema passuris, omnium causa eadem est. sequeremur traditi a iudice aut magistratu, & carnisfici nostro praeferamus obsequium. qd interest utrum ad mortem iussi camus, an ultionis? Quis autem geritur, & plorat, & gemit, imperata facere vi cogitur, & invitus rapitur ad iussa nihilominus. qd autem dementia est potius irabi qām sequi? *Epist.* l. 2. c. 16. Ταῦτα (λύπην, φόβον, φθόνον, ἐπιθυμίαν, μαλακίαν, ἀκρασίαν) ἢ ἔστιν ἄλλως ἐκβαλεῖν, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸν δεινὸν ἀποβλέπωμεν, ἐκείνῳ μόνῳ περὶ πεινῶντος, τοῖς ἐκείνῳ περὶ πεινῶντος καὶ πεινῶντος ἀνδρὸς ἀλλοτρίῳ, οἰμώζον καὶ σίνων ἀκολυπηθείς τὸν ἰσχυρότερον, ἔξω ζῆτον δὲ τὴν ἐνδεότητα, καὶ μὴδὲς τὴν ἐνδεότητα δυνάμενος. ἔδει γὰρ ζῆτον, ὅ μὴ ἔστιν, ἀπὸ τοῦ ζῆτον ὅπου ἔστι. Pia sanè, & caelestis illapla sententia. In eandem mentem Greenhamus noster. *oper. tom. 2. c. 31. § 15.* O si Deum homines sponte sequerentur, omnino siquidem sequendum est; aut sicut ovis pastorem ad caulam ducentem, aut sicut porcus lanium ad macellum trahentem: qd si ad macellum malimus qām ad caulam, bestia sumus, aut bestiis ipsis etiam peiores.

§ 29. *Δὲ τὸ τὸν σέρεδιν*] vide l. 12. § 31.

§ 30. *Τὴν παρῆμορον ἀμαρτάνει*] Itā Dion Syracusanus, qd cum à Dionysio tyranno patriā pulsus Megaram petiisset & ad Theodorum urbis illius principem, quem convenire cupiebat, non sine difficultate admitteretur, indignantibus, qd aderant illi, familiaribus, τὴν τὸν, inquit, μεμφομένην; καὶ γὰρ αὐτῶν

αἱ πορ. Interpres Græcus sic extulit. qo tamen in loco veritas Hebraica sic potius habet: Improbi peribunt; & inimici Dei, tanquam agnorum, sive arietum, adeps, consumerunt, & in fumum abibunt. al-luſione factâ ad victimarum immolatarum rationem. de qibus Il. α'. v. 317.

Κνίστη δ' ἔχοντον ἴκον ἐλαιοπρόβητον καὶ καπνῶ. Ibid. Ps. 102. v. 3. ἐξέλιπον, ὥσπερ καπνός, αἱ ἡμέ-ραι μου. Jacob. epist. c. 4. v. 14. Ποῖα γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀπὸ τῆς γὰρ ὄψεως, ἢ τοῦ ὁρίζοντος φαινομένου, ἐπέλα ὅτι καὶ ἀφανίζουμένη.

— Τυχὴ δὲ περὶ τὴν καπνὸν, Ὡς ποτὶ περὶ γῆρας — Iliad. f. v. 100. Senec. Troad. chor. 2.

Hæc omnes petimus fata: nec ampliùs, Furatos superis q̄i tetigit lacus, Nisquam est. ut calidis fumus ab ignibus Panscit spatium per breve sordidus; Ut nubes, gravidas q̄as modò vidimus; Arctoi boreæ disjicit impetu: Sic hic qo regimur, spiritus effluet. Post mortem nihil est: ipsa q̄ mors nihil. Καὶ τὸ μὲν] Evripides (Meleagro, opinor) apud Stob. tom. 2. tit. 122.

Τὸς ζῶντας εὐδραῖ καὶ θανάτων ὅτι πᾶς ἀνὴρ ἢ καὶ οὐκ αἰὶ τὸ μὲν εἰς ὕδεν πέπει. Viventibus te impende: nam q̄ est mortuus, Humus est & umbra: nil qod erat in nil abit. Grot. unde refingenda suspicor q̄a apud eundem ex eodem, sed vitata, puto, tit. 98. sic exhibentur: Τὸς ζῶντας εὐδραῖ καὶ θανάτων ὅτι πᾶς ἀνὴρ. ἢ καὶ οὐκ αἰὶ τὸ μὲν εἰς ὕδεν βλέπει. Et h̄ nōrīm ab interpretibus hæc aliò trahi. Sophocl. Ajax.

Ὅρῳ γὰρ ἡμᾶς ὕδεν ὄντας ἄλλο πλὴν ἔειδεν, ὅστις ζῶντος, ἢ κύβω οὐκ αἰὶ. Nam video nil nos esse mortales, nisi Imaginosa somnia, aut umbram levem. Grot.

Evripid. Medea.

Τὰ θνητὰ δ' ἢ γὰρ τῶν ὁρίων ἡ γῆμα οὐκ αἰὶ. Humana nil nisi umbram ego nōram prius.

E noltris qidam:

Bulla est omnis homo, flos, vapor, umbra; nihil.

hoc est qod Ebraei. הָבָה & בָּוָה vanitas & falsitas, sive mendacium. Psal. 39. v. 6. & Ps. 62. v. 9.

Σὺ ἔν ἐν τίνι] tu autem in qo tempore es? Xyl. ut ῥέον subintelligatur. q̄m brevis es aui? vide ad l. 4. § 33:

Ὅταν ὕλιν καὶ ὑπόδειον φεύγεις;] Plut. de tranquill. Ἀλλ' ὡς περ ἐν μυστικῇ βαρεῖς φθόγγοι καὶ ὁρεῖς, ἐν ὅττι γρημματοπικρὸν φωνήεντα καὶ ἀγῶνα γρημ-ματα μυστικὸς ὅτι καὶ γρημματοπικρὸς, ὅτι ὁ δακτύλος διχρημάτων καὶ ὑποδείων, ἀλλ' ὁ πᾶσι γρημῶς καὶ γρημῶν περὶ τὸ οὐκ αἰὶ. ὅτι καὶ ὅτι.

καὶ γρημῶν ἀντιστοιχίας ἔχοντων, ὅτι δὲ τῶς ἐτέρας ἐξαδμεῖν, ὅτι ἀπαρροδῖν, ἀλλ' ὡς περ ἀρμονικῶς, ἀμειλύνοντας αἰετὶ τοῖς κρείττοσι τὰ χεῖρνα, καὶ τὰ φαῦλα τοῖς χεῖροσι ἐμπελαμειλύνοντας, ἐμμελῆς τὸ τὸ βῖν μῖμα ποιεῖν καὶ οὐκ αἰὶ αὐτοῖς. Hoc est qod Marcus hic ὕλιν καὶ ὑπόδειον, materiam sub-jectam hæc facere, in q̄ se exerceat, & artis suæ specimen edat exeatq̄.

Γυμνάσιον] vide ad lib. 6. § 20. & infra.

§ 33. Crevta apud Evripidem Ione; Περὶ τὴν ἀγῶνα πειθεσθῆναι ἀρετῆς. Ὅτι πόσις ἡμῶν περὶ τῆς γέροντος Στέρωμα δ' οὐκ αἰὶ, στερῶμαι πύδων. Φρῆσαι δ' ἐλπίδες, αἱ δαδῶς Χρήματα καλῶς, ἢ ἐδωδῶν. Virtutis stadium gale patet mihi? Vir nonne ipse mihi proditor exitit? Expulsa adibus (heu) orbæq̄ liberis: Vanæ spes etiam, q̄as bene ponere

20 Cum valde cupiam, non datur exequi.

Joan. Chrysost. in Act. orat. 15. Ἐὰν σοι πάλαι-σρα καὶ γυμνασίον ἢ γυμνῆ. πῶς γὰρ ἢ ἀπὸ περ, γυμνασία καὶ ἀναδῆχας ὕδεν κέρδος ἔχοντα, ἐν δα δλίθω τὸ σῶμα, γυμνασία ὅτι μὴ ποιεῖν οὐκ αἰὶ καὶ περ τῆς ἀγῶντος στερῶν ἡμῶν παρῆχοντα; E-ripictet. l. 3. c. 24. Ἐπὶ τέτοις ὁ θεός με νυνὶ μὴ ἐνταῦθα ἀρεῖ, νυνὶ ὅτι ἐκεῖ πομπῇ, πάντα δεικνύου- τῶς ἀνδράποισι, δίχα ἀρχῆς, νοσηνῶν, εἰς Γυμνα- σίῳ πομπῇ, εἰς δεικνύουσι εἰσάγει. ὅτι μυστῶν μὴ γέ- 30 νουτο πῶς ὅτι μυστῶν τὸν αἰὶον τῆς ὑπερῆς αὐτοῦ; ὅτι ἀμειλύν. ὅς γα ὕδεν τῆς μικροτάτων πνὸς ἀμε- λῆς ἀλλὰ γυμνάζων, καὶ μαρτυρεῖ περὶ τῶς ἀλλῶς γρημῶν. vide ad lib. 6. § 42.

Μέχρι ἐξοικειώσης σωπῶ] Senec. de ira. lib. 2. c. 13. Nihil est tam difficile, q̄ arduum, qod non humana mens vincat, & in familiaritatem perducatur.

Ὅτι ἐρρωμένη σωματικὴ πάντα ἐξοικεῖ] Ea- dem imago, infra § 35. τὸ σωματικὴν ῥωμῆ-ον ὅτι, in animantibus qibusdam ad miraculum

40 usq̄ stupendum observarunt avtores celeberrimi. utpote in sturnis, coturnicibus, cervis, capreis. Aristotel. de plantis lib. 1. c. 5. Ὁ ὕσπιν-αμῶς, καὶ ὁ ἐλλέβορος ἀνθρώποισι καὶ διληπτικῶν, πορῶν ὅτι τῶς ὁρτυξί. Sext. Empir. Pyrrhon. hypoth. lib. 1. c. 14. § 1. Τὸ γὰρ κῶνιον παίνει τὰς ὁρ- 50 τυξας καὶ ὁ ὕσπιν-αμῶς τὰς ὕς. αἱ δὲ χαίρουν καὶ σαλαμινδῶν ἐδῶνται. ὡς περ ἐλαφῶς τὰ ἰεζόλα ζῶντα, καὶ αἱ χαλιδόνες καὶ δεικνύουσι. Alex. Aphro- diti. problem. præfat. ὁρτυγες τε σπᾶνται τὸν ἐλλέ- 50 βορον, τῶς ἀνθρώποισι διληπτικῶν ὄντα. φάροι ὅτι τὸ κῶνιον. Basil. in hexam. orat. 5. Τὸ γὰρ κῶνιον δι- φάρες βόσκονται, διὰ τὴν κατὰ σκεδὴν τὸ σῶμα τῶν ἐν τῇ διληπτικῇ βλάδῃ σποδιδέχοντες. ἐλ- λέβορες ὅτι ὁρτυγῶν ἐν πορῶν, ἰδιότητι κρεῖσσας τὴν βλάδῃ σποδιδέχοντων. q̄a eadem apud Eustathium

Antioch. in Hexam. leguntur. uter ab utro accepe- rit,

Ἄκου ἑαυτοῦ φύσιν ἢ ψυχῆς ἀλόγῳ δοκεῖται] vide *supra* § 2. & l. 6. § 14.

Nōs ὅς ἐστι λόγος] vide l. 8. § 32, 41.

Τὸ σωματικὸν οὐ νεκρὸν] vide l. 4. § 45.

Οὐδὲ ποιεῖ κακόν] vide l. 4. § 7. & l. 9. § 41.

Κρεῖττον γίνεται ὁ ἀνθρώπος] Malis externis melior fit homo. quia sunt aeternae et λόγος γυμνάσματος. *supra* § 30. Gregor. Naz. adv. Julian. orat. 1. φιλεῖ γὰρ τὸ γυμνασίου φρονήματα περὶ τὸ βίαια κρατῆν ἀνδραδίῳ καὶ ἀπὸ φλόξ ἀπὸ ἀνέμου βίσιμωδον, τοσούτῳ μᾶλλον ἀνάπτεται, ὅσῳ ἀν' ὁσούτων κἀταπνέεται. Qod Nalo amor. l. 1. eleg. 1.

Vidi ego jactatas motā fucc, crescere flammās:

Et vidi nullo concutiente mori.

Et mox: οἱ διωγμοὶ πμώτερον τὴν χριστιανισμὸν πεπληκται δαίμον ἢ ἀδενέστερον, ῥάσαντες τοὺς ψυχῆς εἰς εὐσέβειαν, καὶ ὡς περ σίδηρον θερμὸν ὑδατι, τοὺς κινδύνους σφώσαντες. Idemque orat. 28. ἐστὶ π μύθῳ οὗτον, ὁ δὲ διὰ τεμνόμενον, καὶ περὶ τὸν σίδηρον ἀγανέσκει, καὶ εἰ δὲ περὶ δόξας εἰσὶν περὶ περὶ δόξας περὶ γυμνασίου, δανάτω, καὶ πρὸς φύσιν, καὶ αὐξάνει δρεπανώσας, τοιούτῳ π ἢ φιλοσοφία. Qod Flaccus carm. l. 4. ode 4.

Duris ut ilox tunsa bipennibus,

Perdamna, per cades, ab ipso

Ducit opes animūque ferro.

Et Epictet. enchir. c. 24. ὅ, π γὰρ ἀν' ἑαυτῶν ἀποβαίνει, ἐπ' ἐαυτοῦ ὅτιν ὠφελιθῆναι ἀπὸ αὐτοῦ. & l. 3. c. 20. Καὶ ἀπὸ νόσου ὅτιν ὠφελιθῆναι (ita Antigonus, qd à morbo revalescens, ἀπὸν χεῖρον inquit: ἀπὸ νόσου γὰρ ἡμῶς ἢ νόσου ἢ μέγα φρονεῖν, αἰς ὄντας ὄντες. Plut. Apoph.) ἐστὶν ἀπὸ πρῶτον: ἐστὶν ἀπὸ δανάτω. Hinc professiones illae de se Davidicae, Psal. 119. v. 67, 71. Hinc catino, in quo aurum argentūque expurgari solet, piorum perprofessiones atque ærumnae conferuntur. Psal. 66. v. 10, Elia cap. 1. v. 25, &c. 48. v. 10. Job. c. 23. v. 10. Dan. c. 11. v. 35. Malac. c. 3. v. 23. ad Rom. c. 5. v. 2, 3, 4. Jacob. c. 1. v. 2, 3. Petr. ep. 1. 40 c. 4. v. 12. Avtor Sap. Solom. c. 3. v. 6. Jafoni Siracid. c. 2. v. 4. Sed & avtor ad Ebr. cap. 12. v. 11. καρπὸν εἰρημικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης. vide l. 7. § 58.

Ἐπαινετώτερος] vide l. 5. § 15.

Τὸν οὖτοι πελάτῳ ἐδὲν βλέπει] vide ad l. 5. § 22. & *supra* § 6.

Τῶν καλῶν ἀκλήρηματων] ἀκλήρηματ' συμφοραί, δυστυχίαι. Svidas: apud qem ἀκλήρημασι perperam legitur pro ἀκλήρημασι, cum in vocabulo ipso, qd literarum series docet, tum & in scriptoris nescio cujus verbis his *ibidem* adductis, διὰ τοσούτῳ μοι μάλιστα ἀπειποεῖν τοῖς ἀκλήρημασι, διὰ τὸ πάντων βέλτερος στραζέω καὶ μελλέω εἰς διάφορα. à verbo ἀκλήρειν. unde mox apud eundem, συμπαροστές τῇ τῇ ἀκλήρητων ὑποδυνάμει.

& Diodor. l. 16. De Philippo bello superatis insultante; ὑβελζων διὰ λόγων τοὺς τῇ ἀκλήρητων δυστυχίας. & de Thebis à Macedonibus direptis; ἐκ τῶν, ὅστις ἰδὼν, ἐκ τῶν, ἡλέσσε τοὺς τύχας τῇ ἀκλήρητων. & mox: τῷ ἰδὼν ἐχθρὸν ἐκ τῶν τῇ ἡνυχῶντων ἀκλήρημασιν ἐναπεδυνώτω.

§ 34. Τὸ δειγνόμενον ἀπὸ τῇ ἀκλήρητων δογματῶν] Ita Basil. at Lugd. δειγνόμενον. Xyl. qd mor- sus est à veris dogmatibus. tanquam qd à canerabioso, &c. inquit M. Cal. Verum ego ista concoquere non possum. Lego igitur, τὸ δειδόμενον, ei qd veris dogmatibus imbutus est. Sicut βεβαμμένον dixerat, l. 3. § 4. atque eodem sensu Plato dixit, de leg. lib. 4. ἵνα διδοσποῖς αὐτῷ ἢ δόξα γίγνωτο περὶ δεινῶν τε καὶ περὶ ἄλλων.

Ἀρκὰ καὶ τὸ βεβαμμένον] Hoc est qd vulgò dicitur; verbum, sive, ut Terent. extulit, Phorm. 3. 3. Diffum sapienti sat est. Maxim. Tyr. differt. 27. ὡς περ γὰρ ἐπὶ μακρῶν καὶ λεπτῶν δεξι-

20 ταν, ὁ πὺν εὐερεκα κινήσας, περὶ περὶ τῷ κινήσιν καὶ πάντῳ τὸ δεινὸν καὶ μέγιστον ἀκλήρημα καὶ ὡς περ τῇ μακρῶν καὶ διατεταμένον κελῶν, ὁ διασπῶν τῷ ἀρχῶν, περὶ δεινῶν τῷ κινήσιν τὸ βλεπ, βα- δίζουσι ἐπὶ τὸ περὶ ἑστὸ καὶ πρὸ τῇ βεβαμμένον ἀρ- χῆς δεινῶν ἐννοεῖται τῇ περὶ γυμνασίου κελῶν ὁ μὲν δὲ εὐ περὶ κελῶν, καὶ περὶ ἀρετῶν εὐδωμῶντα- τῶν, αὐτὸς τε περὶ αὐτῶν τῷ ἀρχῶν λαλῶν, πο- ρεύεται, καὶ ἐροεῖται, καὶ ἐννοεῖται, καὶ ἐναπμ- πῶνται τῇ μνήμῃ τῇ νῦν δεινῶν. Joan. Leneci- 30 us in *praefat.* ad *observat. polit.* Ut semen, qmvis sit exiguum, cum occupavit idoneum locum, vires suas explicat, & ex minimo in maximos adus diffunditur: sic tametsi pauca sunt & angusta qd dicuntur, tamen si illa animus bene cultus exceperit, radices agunt, exurguntque altius, & undequaque se expan- dunt.

Φύλλα τὰ μὲν] Ista non integra, sed concisa; nec tam versus ipsos, qm versusum ἀπασματα duo, representat hic editio Lugdunensis; & in versione sua reddidit Xylander; cum in Marci conte- xtu tamen integros exhibuisset: nempe,

Φύλλα τὰ μὲν τ' ἀνεμῶ χαμῶδες χεῖν. ---

Et, ὅς ἀνδρῶν γενεή ---

Nec est ab vero simile, Marcum ista duntaxat, posuisse, quia τὸ βεβαμμένον prius dixerat; alium ali- qem, Xylandrum forsitan ipsum, reliqua suppluisse. Sunt autem Homeri ex *Il.* ζ. v. 147. unde & primum imaginis istius, pulcherrimae sanè, libet ad- jicere versiculum,

Ὅτι τὸ φύλλον γυνεή, τῆς δὲ καὶ ἀνδρῶν.

Lavdatum à Zenone apud Laert. l. 7. à Pyrrhone *ibid.* l. 9. à Strabone l. 14. à Schol. Apollon. ad l. 1. à Plutarcho ad Apollon. & de tard. num. vindict. qd & subjungit, φύλλον εἰσάγει τὸν βίον, ἀπμα- ρηνόμενους πάντῳ τῶν, καὶ φθίνουσιν ἐν ὀλίγῳ. à Luciano in *speculantib.* à Simonide (referente Stro- baeo

morientibus. quotidie enim propius ab ultimo statum, & illud unde nobis cadendum est omnis hora impellit.

Μικρὸν καὶ καταμύσεις] Paulò post morieris. καταμύειν, conuocare, oculos claudere, pro, mori. quia moribundis visus deficit, mortuis oculi clauduntur. inde formulæ illæ Il. ε. v. 82. & alibi frequentes:

— τὸν δ' κατ' ὄψε

Ἐλλάς πορφυρεῖ δάνατος. — & ibid. v. 47.

— ὕψος δ' ἀρχὴν μιν σκότος εἶλε. —

Item Il. σ. v. 350.

— θανάτῳ δ' μέλαν νέος ἀμφεχάλλυψεν.

Sed & apud Maron. En. l. 10.

— letho cuncta lumina soluit.

& Olli dura quies oculos, & ferreus urget

Somnus; in aeternam clauduntur lumina noctem.

Contrà, βλέπειν, sive, videre, pro vivere; & βλέποντες, vidētes, pro, viventibus. Euripid. Troad.

Οὐ ταῦτ' ἐν, ὅ πῦρ, τὸ βλέπειν τὸ κατθανεῖν.

Τῷ μὲν γὰρ ἔδεν, τῷ δ' ἐνέειν ἑλπίδες.

god Theocrit. idyll. 4.

Ἐλπίδες ἐν ζωῇσιν ἀνέλπτου δ' θανόντες.

Idem Iphigen. Tauric.

Οὐκ ὅλῳ μᾶλλον ἢ βλέποντ' ἔξω φίλον.

Qod idem alibi:

Οὐκ ἂν προσδίδω καὶ τὸ ἀφύχον φίλον.

& ἥλιον ὄραν, φῶς ὄραν, pro eodem.

Euripid. Troad.

— ἀρχὴ μοι ἀέλιον λαύσας;

& Ionc: Ἥλιον ἂν ἐπὶ μῦθῳ, ἢ δ' ὄραν φῶς.

Syntaxis insolens, sed galis illa (ut obiter adnotem)

Herc. fur.

Παρανέπυμ' εἶν μᾶλλον, ἢ πᾶρ' ἡ κακῶς.

Idem. Iph. Taur.

Οὐ ἔδεν ἢ ἦον ἢ μὲ φῶς, ὄραν δέλω.

& Αἰσθὼν θανόντος σε βλέπειν ἡμᾶς φῶς.

Idemque, Alcest.

Χαίρεις ὄραν φῶς πατέρα δ' ἢ χαίρειν δοκέεις;

Cui subjungit Epictet. l. 2. c. 22.

Θέλεις βλέπειν φῶς πατέρα δ' ἢ δέλιν δοκέεις;

Ita Nalo, trist. l. 5. eleg. 4.

Sive diem videat, sive regatur humo.

§ 35. Τὰ χλωρὰ δέλω] viridia enim oculis

grata sunt, visumque reficiunt. Plut. de tranquill. τὰς

οἷας ὑπὸ ἥλιῳ ἄγαν λαμπρῶν πρὸς σκοτεινῶς, ταῖς

ἀνθρῶπαις καὶ ποῦδαι χειρῶς περιχαρῶν. Et Ba-

fil. Cael. ep. 5. Τοῖς ἀνθρώποις, ἐπειδὴν ποτε συν-

τόνας τὰ λαμπρὰ καταβλέψας, φέρεται πρὸς ῥαῖον

πρὸς τὸ κινᾶν καὶ χλοάζοντα ἥλιῳ χρωμάτων

ἐπαυελθεῖν. Plur. idem de amor. frat. Οφθαλμοῖς

ὅλῳ δὲ δὲν ἀποσφέν, ὅτι τὸ μὴ ποῖντα

πᾶν καὶ μὴ ἀντηπῶν, τὸ δ' ἔιν.

Καὶ τὸ ὑμῖν αἰσθῶν] Ad aurem retulit,

sed animi, non corporis, ἡθικῶς ἢ φυσικῶς confide-

ratam, qod hic Marcus, de stomacho, Joannes δ' Χρυ-

σοστόμων ἐν Αἰτ. Apostol. orat. 55. qo loco lay-

dans Apostoli illa ad Cor. ep. 1. c. 3. v. 2. Τέλα

ὑμῶς ἐπίστα, καὶ ἐβράμα ἔπω γὰρ ἡδυνάστε. &

ad Heb. c. 5. v. 11, 12. Τέλα καὶ ἐν χρεῖα κατέ-

στη, καὶ ἐσεῖς τερεῖς ἐπὶ νοσσοῖς γαγόναι

ταῖς ἀκοῇς. Sed & auditorum Christi illud, Joan.

c. 6. 60. Σκληρὸς ὅστις ὁ λόγος ἐστὶν τῆς διώσεως

αὐτῶν ἀλγεῖν; quibus adjici poterant, cum Christi

ipsius ad suos illa. Joan. c. 16. v. 12. Πολλὰ ἔχω

λέγειν ὑμῖν ἀλλ' ἡ διώσεως βασιλεὺς ἀρτι. tum

& Apostol. ad Tim. ep. 2. c. 4. v. 3. ista, τῆς ὑμῶν

αὐτοῦ διδασκαλίας ἐκ ἀνέξονται, κηρύττονται τὰς

ἀκοῇς. qanquam in illis avris infirmior, in istis in-

qinationior notari videtur. Ἐστὶ γὰρ, inquit, ἐστὶν ἀνέ-

ξεῖα καὶ ἀκοῇς κατὰ τὸν γὰρ σῶμα καὶ, ἐκ ἀνέ-

ξεῖα ὑμῶν σῶμα καὶ διακρίματα, ἀδελφῶν ἀν-

εῖα καὶ ψυχῇ ὁργανοῦνται, καὶ φλεγμαίνονται, ἀπο-

νος γενόμενοι καὶ ἐκλύονται, ἐκ ἀνέξονται δὲ κατὰ

τὸν πᾶν μακρὸν λόγον. ἀντὶ τούτου καὶ ὑμῶν, πάν-

τα ῥῶσα, πάντα ἐκλύονται. Eodem reulit & Lactant.

20 instit. l. 5. c. 4. Sicut infans solidi ac fortis cibi capere

vim non potest, ob stomachi teneritudinem, sed ligore

lactis ac molitudine alitur, donec firmatis viribus ve-

sci fortioribus possit: ita & huic, oportebat, quia

nondum poterat capere divina, prius humana testimo-

nia offerri.

Τὸν ὑμῖν ὅλῳ εἰσάγειν πρὸς πάντα πρῶτον ὁ

μοῖας εἶν] vide supra § 31. Epictet. dissert. l.

4. c. 4. Μὴ γίνῃ δυσχερὲς, μὴδὲ κακοσύνετος

πρὸς τὰ γινόμενα. Plut. de tranquill. ex Eurip.

30 Orest.

Δυσχερὲς οἱ νοσῶντες ἀπολείπειν, καὶ γὰρ ἡ γυνὴ λυπεῖται, καὶ τὸν ἰατρὸν αἰπῶνται

καὶ δυσχερῶνται τὸ καλῶν, φίλων δ' ὅ, τ' ἐλθεῖν * λυπεῖται, * λυπεῖται.

ὅ, τ' αἰπῶν βαρύνει,

ὅς ο' ἴον ἐπὶ τὰ τῆς νόσου διαλυθείσης, καὶ

κρῆστος ἐτέρως γενόμενης, ἥλθεν ἡ ὑγεία φίλα

πάντα ποῖσαι καὶ πρὸς τὴν ὁ γὰρ καὶ ἐκ τῆς ἀμύ-

νια καὶ * σπένδειν [σπένδον H. Steph.] ἀρτιν δι-

40 αἰπῶν, τῆμεν αὐτὸ πρὸς ἐπ' ἐλαίας ἢ καρφύ-

μιδι σπένδειν πρὸς τὴν καὶ πρὸς τὴν. Nec mul-

to pōit: Ἐκ τῶν πρὸς τὴν καὶ πρὸς τὴν. καὶ πρὸς

πρὸς τὴν γενόμενης, ἀλλ' ὅτι ἰδιωτὸς ἐτέρως τὰ

αὐτὰ πρὸς τὴν καὶ μὴ διακρίνοντα, ἀντὶ

τὸ σπένδον, ὡς τὸ ποῖν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸ αἰπῶνται καὶ

τὸν νόσον ἔπω καὶ τῆς πράξεως πρὸς τὴν

μεμνημένοι καὶ δυσχερῶνται, ἀντὶ τὴν τὰ αὐτὰ

πρὸς τὴν καὶ ἰλαρῶς ὄρωνται. Idem

de milit. ex inimic. Ὡς γὰρ τὰ πρὸς τὴν καὶ τῆς

50 σωματικῆς καὶ ὑμῖν τὰ αὐτὰ καὶ τὰ πρὸς τὴν

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

καὶ πρὸς τὴν καὶ σωματικῆς ἐστὶ δ' αὖ καὶ καὶ τῆς

huc

Εκείνο ἀνθρώπου & vide lib. 12. § 30. 33. R.
Judas in Κορ. α. l. 1. c. 49. Anima revera ipsa est
homo. illud enim ex Mose quod nobiscum loquitur, &
intelligit, & dirigit, non est lingua, vel cor, vel
cerebrum ejus. Verum ista sunt Mosis organa tan-
tum; anima autem ipse Mos est. Philo de agricult.
"Ανθρώπου ὃ ἐν ἐκείνῳ ἡμῶν ἥς ἀν εἶν παλαιὸς
ὁς τὰς ψυχὰς ἀπαρέταν ἐν οὐρανίῳ φερεῖας ἔλα-
τε κατ' ἑαυτὴν. Et de hered. divin. "Ὡς ὁ δὴ καθ' ἑα-
στον ἡμῶν νῦν κειώας ἐν πνεύματι ἀλλοθίαν ἀνθρώπου; δεῖ.
& Plato in Alcib. 1. ἔτε τι σῶμα, ἔτε σωμα-
τότερον ἐστὶν ἀνθρώπου & μοχλ; λοιπὸντι μὴ δὲν
ἄλλο τὴν ἀνθρώπου ἐστὶν ἡ ψυχὴ. quod ibi fusiū

Μόνα ἡ διαζέουσα, καὶ ὁ πνεύματι. Hoc tan-
tūm, inquit, interest inter membra corporis & in-
strumenta externa; quod adgnata sint illa, ista non
item.

item. contra, quàm de servis Aristot. polit. l. 1. c. 4. & 5. dicitur: ὁ δὲ σκλάβος οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὅτι ἐστὶν ἀνθρώπου, καὶ οὐκ ἐστὶν ἄλλος. Atque Simplicius in praefat. comment. in Epist. enchir. ubi dicitur: ἀνθρώπου, asserit, τὸν σκλάβον, ὅτι ἐστὶν ἀνθρώπου, ἀλλὰ οὐκ ἐστὶν ἄλλος. ad quem locum videtur quae in annot. Hieron. Vollius adversus Simplicium disserit. Hoc autem argumentum etiam, Tertulliano referente, de resurr. carn. c. 16. corpus exculatum quidam ibant, ne aut theatris in crimine, aut in iudicio supplicii cum anima pariter capere deberet. carnem nihil scientem nihil sentientem per semetipsam, non velle, non nolle de sua habentem, vice possit vasculi apparere anima, ut instrumentum, non ut ministerium. itaque anima solius iudicii praesidere, qualiter usa sit vasculo carnis: vasculum vero ipsum non esse sententia obnoxium, verum ista ille subtilissime in legentibus refutavit; quae transcribere integra molestum nimis foret. inter alia, quod fuisse et, hoc praescribitur: Ab exemplo videtur diversitatem rerum. Omnia enim vas, inquit, vel instrumentum aliunde in usum venit, extra-

nea omnino materia & substantia hominis: caro autem ab exordio uteri confecta, conformata, congenita anima, etiam in omni operatione miscetur illi, nam ceterum vas apud Apostolum vocatur (ad Thess. ep. 1. c. 4. v. 4.) eadem tamen ab eodem homo exterior appellatur: ille scilicet limus, qui prior titulo hominis intus est. (Gen. c. 2. v. 7.) non cultus, aut gladius, aut vasculum ullius. Vas enim capacitatis nomine dicta est, quae animam capere & continet. homo vero de communione naturae, quae cum non instrumentum in operationibus praestat, sed ministerium. ita & ministerium tenetur iudicio, ceterum de suo nihil sapit; quia portio est ejus quae sapit, non supplex. Quamquam idem, de anim. cap. 40. Res est caro alterius plane substantiae, & alterius conditionis: addita tamen anima, ut supplex, ut instrumentum, in officia vitae. Neque enim de proprio sapit quid, aut sentit, ad fundendum vel imperandum peccatulam. quidni, quae ministerium est? & ministerium, non quale servus, vel minor anticus, animalia nomina; sed quale calix, vel quid aliud ejusmodi corpus, non anima.

Ad Librum XI.

§ 1.

Abbas Theodoric. de S. Victor. ad frat. Mont. Dei.

Egregium instrumentum corporis est oculus, si sicut cetera, sic valde esset semetipsum.

quod cum interiori oculo conceptum sit: si ad exterioris exemplum seipsum negligens, vacat circa aliena, etiam cum vult, ad seipsum redire non valet. August. de Trinit. l. 9. c. 3. Mens ipsa se movet. neque enim ut oculus corporis videt alios oculos & se non videt, ita mens movet alios mentes, & ignorat semetipsam. per oculos enim corporis corpora videmus, quia radios qui per eos emittunt, & qui quid certius tangunt, restringere & retorquere in ipsos non possumus, nisi cum specula inuenerimus. mens vero ipsa sicut corporum rerum naturas per sensus corporis colligit; sic incorporearum rerum per semetipsam: ergo & semetipsam per semetipsam movet. Nec advertatur, quod Basil. Celsar. orat. 3. τὸ ἐν ἑαυτῇ καὶ ἐν ἑαυτῇ ὁμοιωμένη. & ὁ μὲν ὁ ὁμοιωμένη τὸ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη τὸ ὁμοιωμένη. ὁ δὲ ὁμοιωμένη τὸ ὁμοιωμένη. Sed nec quod ex Cicero. Tusc. l. 1. Joann. Serrisber. Metalog. l. 4. c. 20. Non cuncti tantum animus ut plene seipsum videat: sed ut oculi, sic animus se non videt; alia cernit. Ille enim de

tasitate mentis humanae ad errata sua advertendae, ille de plena ac perfecta, quae revera illic non datur, sui cognitione loquitur.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμοιωμένη ἑαυτῇ, inquit, & fingit mens. quod de fortuna Plautus Capt. 2. 2.

Fortuna humana fingit artem ut lubet.

Non ita se corpus, istud format & articulat effingit anima, non ipsum se. Siquidem ut ex Theophrasto de anim. 1. 1. Jul. Scaliger. de subtil. exenc. 6. § 9. Anima sui est domicilii architecta. vide de l. 10. § 26. Verum de parte animae principante Marcus inie.

Ἐπειδὴ δὲ ὁμοιωμένη ἑαυτῇ, vide l. 6. § 8. & l. 8. § 13. & l. 10. § 13.

Τὸν ἑαυτῇ, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, vide l. 9. § 9. Itaque Joann. c. 4. v. 36. οὐδὲν κατὰ τὸν οὐρανὸν. & ad Rom. c. 6. v. 22. ὅτι τὸν κατὰ τὸν οὐρανὸν οὐκ ἔστιν ὁμοιωμένη. Epictet. l. 1. c. 29. τὸν οὐρανὸν ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη. c. 29. τὸ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη. vide infr. § 4.

Τὸ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, ὁ δὲ ὁμοιωμένη, quasi κατὰ τὸν οὐρανὸν de animalibus dici insolens sit. Verum Hebraeis nihil unius, quàm ὁμοιωμένη i. e. κατὰ τὸν οὐρανὸν fatum animalium atque adeo hominis etiam nominare. ita Moyses

Moses l. 5. c. 28. v. 4. fructus uteri tui, & fructus
jumentorum tuorum. & Plaltes, Psal. 132. v. 11.
ex fructu ventris tui. Luca item evang. c. 1. v. 42.
Elisabetha Mariæ θεοφόρου, εὐλογητὸς καὶ ὁ καρπὸς
τῆς κοιλίας σου.

Οὐχ ὁμοίως ἐπὶ ὀρχήσεως] Vide ad l. 3. §. 8.
& l. 8. §. 32. & l. 12. §. 36.

Εἴτι ἐγκόβη] Siquid offendatur, Xyl. siquid in-
terruperit, Cal. melius. malim tamen, incidit. ut
Flaccus lib. 1. ep. 14. dixit, incidere ludum. &
Senec. ep. 101. quam premimus horam, casus incidit.

Ἀλλ' ἐπὶ πάντες μέρας πῆρες] Senec. ep. 61.
Id ago, ut instar totius vitæ sit dies.

Εἴω ἀπὶ τὸ ἐμὸν] Vide lib. 4. §. 29, 49.
& l. 9. §. 42. in fine. & lib. 10. §. 1. hinc Bi-

antis sapientis illud, cujus Cicero meminit, in pa-
radox. 1. omnia mea mecum porto. Et Stilponis iti-
dem apud Senecam epist. 9. & de constant. sap. c. 5.
(licet aliter paulo referant alii. vide infr. ad §. 36.)
omnia mea mecum sunt. qd alludit Senarii illius
avtor,

* Σοφὸς δὲ * Ὁ σοφὸς δὲ αὐτὸν ἀφίσχει τὴν
παρ' αὐτ. εἰσαν.
Grot. Sapiens opes secum ipse circumfert
suis.

Et qd de Jobo Avg. de divers. 12. omnia perdi-
derat, & plenus erat. vide Epictet. ex lib. 3. c. 24.
ad l. 10. §. 1.

Περίερχεται τὸν ὅλον κόσμον] Vide lib. 7. §.
47, 48. vide & Platon. ibid. §. 35. ex polit. lib. 6.
Idem in Theatet. de philosopho genuino : Τὸ ὄντι
τὸ σῶμα μόνον ἐν τῇ πόλει καί ται αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῇ
μῆτι. ἢ δὲ διάνοια πανταχῇ φέρεται, καὶ Περδύρον;
ταῦτε γὰρ ἐπ' ἐνερθε, καὶ τὰ ἐπ' ὀφθαλμοῖς γεωμετρῶσαι
ἔργον τε ἡμῶν ἀστρονομίαν, καὶ πᾶσιν πάλιν εὐσαν
ἐρρωταῖον ἐπὶ ἐκείνῳ ὅλῳ, εἰς τὸ ἔργον ἔδεν
αὐτῶν συλλαβεῖσθαι. quem Platonis locum laudat &
Porphy. de abstinent. anim. lib. 1. sed & Clem.
Alex. Strom. lib. 5. & ex Clem. Evleb. præ-
par. lib. 13. c. 13. & Theodoret. therap. lib. 12. nisi
qd Clem. & Evleb. pro ἢ δὲ διάνοια πανταχῇ φέ-
ρεται, legunt αὐτὸς δὲ πέταται. at Theod. ἢ δὲ
διάνοια πανταχῇ πέταται. Alludit eodem, sed in
alio argumento Marcus postter lib. 2. §. 13. in eod-
dem planè & Galen. hortator. c. 1. Philo Jud. de
monarch. τῶντων δὲ (philosophus loquitur.) ὁ λο-
γισμὸς ἀπὸ τῆς γῆς ἀνω μετὰ τοὺς ἀρσῆς αὐδεο-
εστέ, καὶ συμπεριπλεῖ ἡλίου, καὶ σελήνης καὶ τῶν συμ-
παντ' ἔργων, ταῖς πάντα γαλιχμῶν ἰδεῖν.
Idemq. de malor. insid. Πᾶς ἂν θνητὸς οὖτος μὴ δειν
αἶμα καὶ ἀποδιδμεν ἡδυνάτο; ἢ καὶ τὰ ἐνταῦθα καὶ
τὰ ἐτέρωθεν καθυρᾶν; ἢ θαλάσσαν μὴ ἀπειπλεῖν,
ἀπὸ τῶν γῆς δὲ ἀρχῇ περὶ τῶν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ;
ἢ δὲ ἐπὶ τῶν γῆς καὶ τὰ μετὰ τὰ κατὰ λαμβάνειν, ἀε-
ρεα, καὶ πρὸς αὐτὰ, καὶ κερᾶν ἰσότητος, καὶ οὐκ αὐτὸς
ἐπὶ τοῖς αἵματι, κενυρῶν τὰ καὶ ἐξ ὧν, ἀπὸ τῶν

λείται; ἢ πάλιν δὲ αἶετος εἰς ἔργον ἀπὸ γῆς ἀ-
νιψαῖς, καὶ τὰς ἐν ἔργῳ οὖσας ἐξέταξεν, αἷς ἔχου-
σιν, αἷς κινεῖται, πῶς ἐστὶ τῆς κινήσεως ἀρχὴς καὶ
τέλος αὐτῆς, πῶς ἀλλήλους τε καὶ τὰ παντὶ κατὰ
τὴν συγγενείαν δίκαιον ἀρμόζον; μόνον γὰρ αὐτὸς
παρ' ἡμῶν ὁ νῦς, αἷτε πάντων ἀνωδρόμωτατος καὶ
τὴν γῆν ἐν ᾗ γίγνεται δοκεῖ, φθάνει καὶ παρεμει-
νεται, καὶ τὰς ἀρσῆς διωκόμενος, ἀρχῆς καὶ τέ-
λους καὶ μερῶν, καὶ τῶν πλείων αἰτῶν ἐπιταῶν.
10 ἢ δὲ ἢ μόνον ἀρχὴ τῆς γῆς καὶ θαλάσσης, ἀλλὰ
καὶ αἶετος καὶ ἔργον περὶ τῶν ἐλθόντων, καὶ ἐνταῦθα
ἐστὶν, βραχυῖν ἔργον τὰ σωεχῆς καὶ ἀπαύσου δέου-
νομίως τὴν κόσμον ἐπὶ περὶ τῶν ἐλθόντων, γαλι-
χμῶν καὶ τῶν ἀντιλήπῶν τῶν οὖσιν, ὅτι μὴ
αὐτὸς τὸ ἐν μόνον κατὰ λαβεῖν, ἀν' ὁμῶνται. Sicut
avtem hoc argumento animi immortalitatem præ-
struit Philo; ita gemino ejusdem ortum cœlestem
& divinitatem etiam quandam adstruit Manilius
astronom. l. 2.

20 Quis dubitet post se hominem conjungere cælo,
Cui eximiam natura dedit linguamq. capaxq.
Ingenium, volucrumq. animum? quem denique in
unum
Descendit Deus atq. habitat, ipsūmq.
requirit?

Quis cælum possit, nisi * cæli munere, * ita lego,
nōsse; qd vulgò,
Et reperire Deum, nisi qd pars ipsa cæli munera
Deorum esset?

30 Atq. hanc convexi molem sine fine
perennis,

Signorumq. choros, ac mundi flama-
mea tecta,

Eternum & stellis adversus sidera
bellum,

Atq. fretum, & terras cælo, subje-
ctæq. utrisq.,

Cernere, & angusto sub pectore clau-
dere possit;

40 Nō tantos animis oculos natura de-
disset,

Cognatūq. sibi mentem vertisset ad
ipsum.

Et tantum distisset opus; cæloge vo-
niret,

Quod vocat in cælum, sacra ad com-
mercium rerum,

Et * primas qd dant leges nascenti-
bus astra? Scal.

50 Cicero de nat. Deor. lib. 2. §. 153. Quid verò? ho-
mo non in cælum usq. penetravit? soli enim ex ani-
mantibus nos altorum ortus, obitus cursūq. cogno-
vimus. ab hominum genere finitus est dies, mensis,
annus; defectiōes Solis & Lunæ cognita, prædictæq.
in omne posterum tempus, qd, qantæ futura sint, qd
contuens animus accipit ab his cognitionem Deo-
rum.

τῶν ἑαυτοῦ ἐν ἑαυτῷ πειρώμενοι. vide l. 3. § 9. & l. 5. § 11.

Ὅτι ἴδιον ἐστὶν ἡμῶν] siquidem lex exigit, ut ad ipsius normam exigantur omnia. Vide ad l. 10. § 17.

§ 2. Ἐπὶ τῷ χεῖρ ἡμῶν τρέχων] Moner, omnia quae nos abducunt, tanquam res momenti alicujus, membratim quasi divulsa considerare & de singulis partibus querere, quid sit quod in eis aestimatione dignum ostendatur. Siquidem quod Tiberius dicere solebat, Omnia eadem habere, quae totum. Sver. l. 3. c. 34. nec quicquam in toto esse, quod in partibus, quibus totum illud constat, non existit. Vide l. 3. § 11. & l. 9. § 36. & l. 10. § 18. pari autem ratione Alcibiadem in concionem prodire trepidantem ad multitudinis contemptum animavit Socrates, forsitan singulorum consideratione propolita. An tu, inquit, fuerem illum, Miculum puta, vereris? an scutarium istum? an pellicionem illum? an coriarium istum? neganti, Ego, inquit, ὁ δὲ μὲν ὁ δὲ ἄλλωθεν ἐν τῷ πᾶσι ἡδισταί; οἱ δὲ τῷ κατὰ ἑαυτὸν καλὰ τρέχουσιν, καλὰ τρέχουσιν ἄλλοι καὶ τῷ ἡδισταί. An non istis constat populus Atheniensis & singulos autem si parvi pendis, cur non & conferas nihili facias? Narrat Aelian. l. 2. c. 1. Eodem spectat & illud ejusdem, in eos qui vulgi scita & sententias admittunt, probarentur? Ὅμοιον ἔστιν ὅτι τὸ πᾶσι δευχῶν ἐν ἀποδομῶν, τὸν ἐν τῷ πᾶσι πᾶσι πᾶσι, ὡς δὲ μὲν, ἀποδομῶν. perinde eos facere, ac si quis cum nummum unum tanquam adulterinum rejecerit, eorundem plures acervum integrum tanquam probum ac legitimum admitteret. Laert. l. 2.

§ 3. Ἡ ἐπιμολογία, ἐάν ἡδὴ ἀπολυθῶναι ἴδῃ τὸ σῶμα] malim, ἢ ἐπιμολογία, ἐάν ἡδὴ δῶν, ἀπ. vel, ἢ ἐπιμολογία, ἐάν δῶν, ἡδὴ ἀπ. ut ἐπιμολογία ad ἀπολυθῶναι saltem, vel etiam ad ἡδὴ ἀπολυθῶναι, referatur. quae promta, sive parata est, si oporteat, jam statim discedere, & a corpore emigrare. ἀπολυθῶναι discedere Polyb. l. 6. καὶ λαβὼν τὸ σπῆν ἄλλοι, ὡς δὲ ἀπολυθῶναι, discessit rursus. Lucas Act. c. 28. v. 25. ἀπολυθῶναι ὅτι ὄντες πρὸς ἀλλήλους ἀπῆλθον. discesserunt. inde ἀπολυθῶναι, discensus. unde πᾶσι τῶν ἀπολυθῶναι, discensionem facere, Polyb. eidem non semel, l. 4. quod & de morte usurparur, perinde ac ἀπολυθῶναι hic Marco. apud Laert. l. 1. Lyco in testamento, καὶ τὸν ἐμὸν ἀπολυθῶναι. Tόρα καὶ ἡ ψυχὴ κατὰ δέουσαν ἀπολυθῶναι ἐμῇ ἡδὴ πρὸς ἐν τῷ δεικνύμεναι τὴν καὶ σωματικὴν τὴν σῶμα τὴν ἀπολυθῶναι, ἀναμνησκόμεθα τὸ πᾶσι τῶν ἡμῶν, ὡς δὲ κατὰ δέουσαν ἀπολυθῶναι ἡδὴ πρὸς ἐμῇ. facit huc & Simeonis senis verendi illud, Lucas evang. c. 2. v. 29. Κύριε, μὴ ἀπολυθῶναι τὸν δούλόν σου. Domine, dimitte nunc servum tuum, sive discendi de copiam servo tuo. Præclat Clement. Strom. l. 4. Τί γὰρ καὶ ἀπολυθῶναι αἱ

πρὸς ἡμῶν αὐτοῦ, καὶ τὸν ἀπολυθῶναι πρὸς τὸν κύριον; αἱ δὲ ἐν φρονήσει, καὶ ἐν εὐνοίᾳ τῶν ἀπολυθῶναι τῶν τυχόντων ἀπολυθῶναι παρεχόμενοι. ἀπολυθῶναι dicit. i. e. professionem, sive migrationem; quod ἀπολυθῶναι prius dixerat, nec alio sensu τὸ ἀναλυσαι, & ἀναλύειν, ἢ ἀναλυσαι etiam, de obitu usurpantur. Epictet. l. 1. c. 9. Ὅταν ὁ θεὸς ἀπολυθῶναι ἡμῶν τῶν ἀπολυθῶναι τῶν τυχόντων, τότε ἀναλυσαι πρὸς αὐτόν. tunc ad illum migrato. Pavl. ad Philipp. c. 1. v. 23. Τὸν ἀπολυθῶναι ἐξ ἑαυτοῦ εἰς τὸ ἀναλυσαι καὶ σωθῆναι καὶ ἔσθαι. quod ad Cor. ep. 2. c. 5. v. 8. dixerat, ἐνδοκίμων μάλλιν, ἐκδοκίμων δὲ τὸ σῶμα, καὶ ἐκδοκίμων πρὸς τὸν κύριον. Idem ad Tim. ep. 2. c. 4. v. 6. Ὁ καὶ τῶν ἐμῶν ἀναλυσαι ἐξ ἑαυτοῦ. Instat tempus migrationis mea. Photius de Pamphilo in biblioth. cod. 118. ἀναλυσαι πρὸς ἐν ἐπίδοι θεόν. & de Meletio Greg. Nyss. Ἡ πρὸς Χριστὸν ἀναλυσαι, migratio ad Christum. vide ad l. 2. § 11. & l. 3. § 5. & l. 5. § 29. & l. 7. § 56, 69. & l. 8. § 47.

Ἡτοιμασθῶναι] vide ad l. 7. § 33.

Κατὰ φίλον πείσσειν] Itā l. 8. § 48. καὶ ἀλόγως πείσσειν. πείσσειν, πείσσειν ἐμ- πείσσειν. Svid. Estque ille vocabuli usus frequentissimus. Verum illic pro obstinatione, prout & Xyl. optime vertit, singulariter à Marco usurpatur.

Ὅτι οἱ Χριστιανοὶ] obstinationem meam judicio inanem in persequutionibus suis, Christianis Marcus affligit; quemadmodum eisdem, sed Galileorum nomine designatis, amentiam (quod & Plinius mox dandus) animique obstinationem usu solo acquiritam, Epictetus l. 4. c. 7. videndus ad l. 8. § 45. cum tamen nulli hominum validioribus rationum momentis ducti, aut firmioribus dogmatum fundamentis nisi, ad mortem strenuè ac intrepidè excipientes se accingant. Verum Marci in fidei nostrae rationibus ac fundamentis infestis ista fuerint condonanda. quia nec solus etiam hunc errorem erravit,

sed cum suis plerisque communem, ac solennem habuit. Plinius Min. l. 10. ad Trajan. ep. 97. etiam Christianos crimine omni (quantum questione etiam per tormenta habitū indagare poterat) immunes prorsus pronunciet; tamen, non dubitandum, inquit, quatenus esset quod facerentur, perniciatam certe & inflexibilem obstinationem debere puniri. fuerunt alii similis amentia, &c. Quod laudans Tertullianus apolog. c. 2. Plinius, inquit, Secundus, cum provinciam regeret, de Christianis quid ageret Trajanum Imperatorem consuluit allegans, praeter obstinationem non sacrificandi, nihil aliud de sacramentis illorum comperisse, &c. Itā cum nihil aliud, Christianis quod objicere poterant, haberent, obstinationem & amentiam objiciebant. Hinc illa apud Tertull. de spectac. c. 1. Sunt qui existiment Christianum, expeditum morti genus, ad hanc obstinationem abdicatione volupta.

Ἄνθρωπος ὅτι ζῶν ἐπίπικνον οὖσαι,
καὶ πολλὰ λυπῆς ὁ βίβι ἐν ἑαυτῷ φέρει.
Παραφυγὰς ἐν φρονήσων ἀνδρείο
Ἰαύτας ὁ γὰρ νῦν ἰδίαν λήθην λαβὼν.

Liban. itidem orat. 19. ο ἄνθρωπος ὁ πείζεται μά-
λιστα πύδων θανάτου. τὸτο πὸς ἢ ἂν ἐνέγκαι,
πεντηκοντα παῖδας ὁρώμεν (leg. ὁρῶν ἐι) θαλά-
μους πατέρων κενύμεν, καὶ θυγατέρας σφαπτικαί-
ας ἱερεῖα πρὸς τάφον· καὶ πάλιν ἑτέρας ὑπὸ ἡλῆ
χειρῶν τῆς μητρος, καὶ ἡμὲν μανείσιν, καὶ ἐπὶ πα-
ύσεως· qo loco, & τὸ ἡλῆ τραγωδοποιῶν ἐλεγ-
κόντες ἡλῆ δίκων διδασκαλίας, nuncupat. Eodem
nomine historiam commendari solitam, monet Poly-
bius in operis ingressu : θαρραλεῖα πύει καὶ μόνῳ
διδασκαλῶν φάσκων, καὶ θυγατέρας τῆς τυχῆς με-
ταβολὰς θυγατέρας ὑποτρέφειν, πύει ἡλῆ ἀλλοτρίαν
φεισσεύειαν ὑπομνησιν. Hinc Choricus rhetor
Gazensis in orat. epitalμ. Procop. Gaz. à Casarb.
ad Polyb. lavdatur. Ἰδιώτη μὲν φάρμακον ἐπεὶ λύ-
της ὁ χρεὼν· ὁ δὲ διὰ μέσος ἐλθὼν, καὶ δεῖσαν
γυμνασίου ἀκονμάτων, μή μοι τοιαύτην θρα-
σείαν ἀνακέντω· δεῖ γὰρ τῆς ἱστορίας τὸ χρεὼν
πύει τὸ λογισμὸν φάρμακα φεισσεύειαν· ἢ πᾶσι
μὲν δι λόγῳ θωροσύναν, τῷ δὲ χρεὼν πύειαν τῆς
ἡλῆ παλαιῶν ἐμμανθάνοντες τυχῆς· ὁ γὰρ ἵνα τὸν
χρεὼν ἀνὴρα διπανάμω, ἀλλ' ὅπως ὀμαι πύ-
ει ἀλλῷ ἐκείνῳ φάσκων θρασείαν, καὶ τούτω
συμβάτω

Δότε κρότον, καὶ πάντες ὑμεῖς μετ' ἡμεῖς κλη-
 μιῶμε. Sydon. lib. 2. c. 99. quod Dio hist. l. 56.

*Aut prodesset volunt, aut delectare poeta,
Aut simul & jucunda & idonea dicere vita.*

vide

ἔργῳ, ἀρχὴ τῆς τοῦ πολιτείας αὐτοῦς πημμελείας ἐγένετο. Malo tamen ascribitur, quod uterque dixit. Illud tantum adicere liceat posse apud nostrum conjunctim legi, τὴν ἐκμυμνέας φιλοτεχνίαν nam & ἐκμυμνέας dici solet, quod actione mimica representatur.

Λέγεται ὅτι τὸν πρῶτον πρὸς ἡρώδη. Itā Senec. epist. 8. Quid multa poeta dicunt, quae à Philosophis aut dicta sunt, aut dicenda? non attingam tragicos, aut togatas nostras; habent enim haec quae aliquid severitatis, & sunt inter comedias & tragedias mediae: quantum disertissimorum versuum inter Mimos jacet? quā multa Publii non exalceatis, sed cothurnatis dicenda sunt? & de tranquill. c. 11. Publius tragicis comicisque vehementior ingenio, quodis nimis inceptis, & verba ad summam cavcam spectantia relinquit, multa habet cothurno, non tantum sparsis, fortiora.

Περὶ τίνα ποτὲ] gemnam finem respicit? Xyl. Ad gem alium scopum, quā gem diximus? Cal. ut περὶ τίνα [ἄλλον] legisse videatur. mihi non erotemacice, sed enunciative efferi videtur, & sententia prior continuari; considera gem finem totum hoc scenicum institutum aspiciat.

§ 7. Τὸ μὴ εἶναι ἀλλὰ βίαι ὑπόδειξιν] De quānam vitā genere loquar hoc loco Marcus, hanc latet. forsā & nullum certum vitae institutum designatum volebat, sed hoc monitum duntaxat, statum praesentem, quicunque tandem is exultat, esse cuique ad Philosophiae vel studium vel exercitium eidem maxime idoneum.

§ 8. Ὅτι διωκόμενος μὴ τὸ ὅλον φέρει σποράκιον] Ramus à ramo cui adnascitur avulsus, à toto plantae corpore divellitur. ita qui à Christi corpore divellitur, nec caput ipsum tenet, ut Apost. loquitur ad Col. c. 2. v. 19. Non potest concordiam habere cum Christo, qui discordare voluerit cum Christiano. Avg. de verb. Dom. conc. 57.

Ἀνθρώπου ὅτι ἐαυτὸν χωρίζεται] Itā l. 4. § 29. Ὅτι πῶς ἰδίαν ψυχὴν ἀπορρίπτει. & l. 8. § 34. Ὅτι ἀπορρίπτει ἐαυτὸν. & Judas Apost. ep. v. 19. Ὅτι ἀπορρίπτει ἐαυτὸν. de quibus Avtor ad Hebr. c. 10. v. 39. Ἡμεῖς ὅτι ἐκ ἐσθλῆς ὑποδοχῆς εἰς ἀπολείμεν. alioque τίς χωρίζεται; Apost. ad Rom. c. 8. v. 35. ὅτι πᾶσι κτίσις ἐτέρεα, ibid. v. 39.

Ἐξεί τὸ πάλιν ἡμῖν συμφύεται] Vide ad l. 8. § 34.

Καὶ πάλιν τὸ ὅλον συμπληρωτικὸς γίνεσθαι] D. Jun. συμπληρωτικὸς mavult. utrumvis constare poterit. Epicur. epist. ad Menac. Τὸ συνεξίζειν ἐν ταῖς ἀπλῆς καὶ ἐπολυτελέσται διατάξεις, ὑγιείας ἐστὶ συμπληρωτικόν. Marcus ipse l. 9. § 23. Ὡς ἂν αὐτὸς οὐ παλινκὶ οὐσέματ' συμπληρωτικὸς εἴ' ἔστω καὶ πᾶσα πρὸς σε συμπληρωτικὴ ἔστω ζωῆς πολιτικῆς.

Δυσχερῶν καὶ δυσανηχῶν] vocabulum hoc

posterius more Stoico coagmentatum, parum frequens & durioris analogiae. Illustrat avtem locum hunc Plutarchi illud de frat. dilect. Μεγάλα μὲν γὰρ αἰτίαι μεγάλλων διαλύσεων ἔωσαν καὶ φίλων. ὅθεν ἐστὶν ῥαδίως αὐτῶν ἐκλεχθῆναι διαλύσεις. ὡς τὸ γὰρ τὰ συμπύκνωσιν, καὶ χαλάσθαι τὸ ἐκλεχθῆναι, ἐνδέχεται πάλιν δεδωῆναι καὶ συνελεῖν. συμφύεις ὅτι σώματος ῥαδίον ἢ ἡμιτέρας, ἔργον δὲ τὴν ἀλλήλων εὐρεῖν καὶ συμφύειν. ἔστω εἰ μὴ ὑπὸ ῥαδίας συνημῶναι φίλοι, καὶ διασώσιν ἢ χαλῶνται αὐτῶν ἀναλαμπάνουσιν. ἀδελφοὶ δὲ τὰ καὶ φύσιν ἐκπύκνυντες ἢ τοὶ ῥαδίας συνῆρξιν καὶ συνελεῖν, ὅπως ἂν καὶ ὑποπτόν ἕλκω αὐτοῖς διαλύσεις ἐκλεχθῶν. quod Medius Sycophanta dicere solebat, καὶν δεσποδὴν τὸ ἕλκος, ἢ ἕλκω μὴ εἴ, etiam si vulnus coierit, manet tamen cicatrix, quasi vestigium quoddam vulneris etiam jam coaliti. ἐκ ὁμοιοῦς ὁ καλῶν, inquit Marcus istuc. Quid avtem de fratribus ac cognatis Plutarchi; idem de omnibus in universum hominibus Marcus; quia συγγενὲς πᾶν τὸ λογικόν. l. 3. § 4. & infr. § 9.

Ὁμοιοματεῖν ἢ καὶ ὁμοιοματεῖν δὲ] Non possum Xylandro istuc assentiri, qui verbis illis, ὅτι λέγουσιν αὐτοῖς οὐτεροῖ, omisissis, reddidit; Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias. sed nec Calavbono, qui contra quā editor etiam Lugd. clavulam hanc ab antegressis divulsam, periochae insequenti praefixit. Rusticorum dictum vulgare, sed depravatam, opinor. quid enim ὁμοιοματεῖν fuerit ad plantas translaturum? nam de hominibus, prout Marcus ipse l. 9. § 3, usurpatum, quid velit, quis nescit? D. Boet. suspicatur posse ὁμοιοματεῖν, vel ὁμοιοματεῖν legi, ut sit, simul fruticari, sed non simul crescere, vel similiter affici. D. Salmas. ὁμοιοματεῖν mavult. Ramus, inquit, qui corpore sua arboris avulsus aut recisus, ut inseratur in aliam, nunquam unum corpus facit cum illa arbore cui inseritur, quāvis partem faciat fruticis, & simul cum eo fruticet. In re ferē desperata tentemus & nos aliquid; etiam si Hippocrates in arte veter, καὶ ἡμεῖς ἀντιθέμεν ἢ ἐπὶ περὶ ζωῆς. Ego nihil scripturam vulgatam propius comminisci possum, quā ὁμοιοματεῖν. ut sit, pariter fruticari, sed non configurari; non figuram speciemque eandem cum ramis reliquis obtinere. siquidem insectorum cum stirpe reliqua coalitio non sine cicatrice fieri solet. τὸ ὁμοιοματεῖν eandem analogiā, quā τὸ ὁμοιοματεῖν dictum; eandem sententiā, quā ὁμοιοματεῖν, Aristoteli problem. l. 2. q. 5. Si quis probabilis aliquid asserere poterit; ei ego lubens concesserim.

§ 9. Ἐυσεβὲς χρίσας καὶ περὶ εὐσεβείας] vide ad l. 5. § 18. & l. 6. § 10.

Πράξιπτος] vide ad l. 9. § 11. 42.

Καὶ γὰρ τὰ ἀδελφὰ τὸ χαλεπαίνει] itā infra § 18. ἐπὶ τὸ συμμέδον ἀνδρῶν.

Διποτακῶν] & δεσπότην. l. 10. § 25.

§ 10. Ὅσον

Ὁὐκ ἐνδοξασκῶς] vide infr. § 18. Ambros. de
essic. l. 3. c. 16. Neque monitus aspera sit, neque ob-
iurgatio contumeliosa. Epictet. l. 2. c. 12. ὁ ὀδύ-
ρως ὅτις λάβη πινύ παρὰ μέλιος· ἦρα γὰρ ἐπὶ ὁδῷ
πινύ δέσσει· ἐπὶ κατὰ γάλας, ἢ κοινοθευμένη.

doro missis, in quibus honorificentius essetur, vestes pretiosas recusasset: Falli multum aiebat Apollodorum, ἀρκεῖν τοὺς πένθους, ὅτι καὶ τὰς ἐξ Ἀθηνῶν εἰσπορεύειν, καὶ τὰ τὰς ἐκείνων πέμψαι, ἐπὶ ὅσους ἐξέτερον Σωκράτην. Adjici potest his illud, non Socratis apud Platonem, ut memoriā lapsus Caelius Secundus, in theatro prodidit, sed Theramenis apud Ciceronem Tuscul. l. 1. q. cum con-

jectus

Φαῦ φεῦ τὸ μὴ τὰ παθήματα ἀνθρώποις ἔχειν
Φαυλῶ —

Hec, quod res ipse vocem neutriquam obtinent.

Plut. in praecept. polit. vel quid si autem istic pro autem, hoc est, illico, confestim sumatur? affectus? istiusmodi statim se proder. Verum subito animum suspicio, fuisse, autem παθήματα illud ipsum apparere citra sermonem ullum se proder. quod & lequentia confirmare videntur. Allusum videtur ad proverbium, quod σωτήριος ἔστι ἐλλειπτικός (in adagiis nimirum usu communi tritis solenne hoc) effertur solet. Autem δειξέαι. atque ita Plato in Theaeteto deprehenditur extulisse: Et ex Platone Aristænetus (si auctoris nomen id, quod M. Mercerus ambigit) lib. 1. epist. 4. ceterum Aristophanes in Lysistrata integrum exhibuit.

Τὴν τὰ χ' αὐτὸ δειξέαι.

Atque hoc est quod Svidas voluit, ubi dixit, Autem δειξέαι. παροιμία. ἐλλείπει τὸ ἔργον. deest, supplenda scilicet vox ἔργον. nam quod Mayssacus in disert. critic. ἔργον censet apud Svidam eod loci idem esse, quod est Hesychio in praefat. ὑπόθεσις. quo loco Diogenianum ait τὰς πλείους τῶν παροιμιῶν ὑπὸ δὲ αὐτῶν ὑπόθεσιν τε δεικνύει. à Svidæ mente dubio procul quam longissime aberravit. Idem forsitan & cum Svida voluit Hesychius, ubi αὐτὸ δειξέαι dixit esse παροιμίαν ἔξω τῶ ἐπιλόγι εἰρημικῶν παροιμιῶν quæ sine epilogo, sive extrema parte sui enuntiatur. quoniam nescius non sum, posse epilogi nomine subiectam sive adiectam orationem aliquam intelligi, quæ παροιμίας rationem explicationemque contineat. Verum τὸ ἔργον apud Svidam pro hypothese sumi, nemo quicquam opinor, καὶ ὁ λόγος μόνον εἰρημικῶν, (ut cum Marco nostro loquitur) Mayssaco concesserit.

Ἐπὶ τῷ μετὰ τὴν γενεάν [ὡς εὐδὺς σωματοποιεῖται πῶς τῆς ψυχῆς δίδωται δ' αὐτῷ. ut Galen. loquitur hortator. c. 2. Frons hominis tristitia, hilaritatis, clementiae, severitatis index. Plin. lib. 11. c. 37. Cicero Antonio inter eas ad Atticum lib. 14. epist. 15. Quid mecum per literas agis? unam ob causam mallem coram egisses. non enim solum ex oratione, sed etiam ex vultu, & oculis, & fronte (ut aiunt) meum erga te amorem perspicere potuisses. Achilles an Neoptolemus Ennians à Gellio lib. 19. cap. 8. laudatus, Eo ingenio natus sumus amicitiam atque inimicitiam in fronte (sive, in frontem, ut Nonius) promptam gero. vide l. 1. § 14. & l. 7. § 60.

Τοῖσιν ἔχει εὐδὺς ἐν τοῖς ὀμμασιν ἔξέχει] Itā 50
continuatim exhibet Lugd. nam Bal. post ἔχει comma interseruit. interpretes qui legerint, aut quid secuti fuerint, hanc est facile conjectu, forsitan ὁποῖον ἔχει, εὐδὺς ἐν τ. ὁ. ἔ. quomodo se habeat, statim in oculis extat. vel, τοῖσιν ἔχει, εὐδὺς, &c. ita se habet? in oculis extat statim. forsitan autem, τοῖσιν

ἔχει, sive ἔξ, εὐδὺς &c. talem esse, sive, sic affectum esse, in oculis se statim prodit.

— in vultu pignora mentis habet.

ut Nalo art. l. 2. & apud Æschylum Clytemnestra Agamemnon, sed specie falsa deceptus,

Eu γὰρ φρονέσας ὁμῶς οὐ κατηγόρει,

Nam prodit oculus esse te affectum probe.

oculi enim sunt animi indices. Cicero de orat. perfect. ut imago est animi vultus, sic indices oculi.

Idemque de leg. lib. 1. Natura speciem ita formavit oris, ut in ea penitus reconditos mores effingeret. nam & oculi nimis arguti, quemadmodum animis affecti simus, loquuntur. & is, qui appellatur vultus, qui nullo in animante esse præter hominem potest, indicat mores. Ambros. hexam. lib. 6. c. 9. Imago quædam animi loquitur in vultu. Eynap. in Maximo. Τὰς ὁμῶς τῆς ψυχῆς δίδωται τὰ ὀμματα unde & quidam oculos animi portas quædam dixerunt. Adamantius physiognom. lib. 1. c. 1. ὥστε δὲ πῶ-

λῶν τέτων ἡ ψυχὴ διακρίνεται. Alii fenestras per quas mens non prospicit tantum, sed se prodit quocumque & per quas motus atque affectus animi tranflucunt quodammodo. Lactant. de opific. Dei c. 8. Mens est quæ per oculos ea, quæ sunt opposita transpiciat, quasi per fenestras lucente vitro aut speculati lapide obductas. Et idcirco mens & voluntas ex oculis sæpe dignoscitur. & c. 9. Mens oculis tanquam fenestris uiuit. & Salvian. de providen. l. 3. c. 7. Sciens fenestras quodammodo esse nostrarum mentium lumen 30 oculorum. Senec. de benefic. lib. 2. c. 2. Qui tam paratè fecit, non est dubium quin libenter faciat. itaque letus facit, & induit sibi animi sui vultum. atque hoc est φανερῶν εἶναι τὸν ἀπόδοτον ut Marcus l. 7. § 31.

Ὡς τῶν ἔργων ἐν τῷ βλέμματι] Tibull. l. 1. eleg. 9.

Non ego celari possim, quid nutus amanti,

Quidve ferant mihi lenia verba sono.

Quod spectant & illa Æschyli in Toxotid. apud Plutarch. de profect. ind. & in amator. & apud Antigone. mirab. narrat. 127. restituentem Salmasio in Solin.

Ἄδελφ' ἀδελφῶν παρθένοις γαμυλίων
ἀνθρώπων ἀνθρώπων βλέμματων πέπεισ' βολή.

Nec me puella lumina exardentia

Occidant, quævis animæ huius γαμυλίων

ἔχει ὅτε τῶν θυμὸν ἱππογνώμονα.

Ritu puellis nuptiali expertibus

Immotus oculus in terram defigitur.

Nec me puella lumina exardentia

Fallant, experta siquæ jam fuerit virum.

Animus mihi ista discernendi gnarus est.

Nec fefellerunt, qui amorem dixere non magis quam vinum aut ignem posse celari. Antiphanes apud Athenæum l. 2.

— καὶ ὁμοίως

ὅς σῆμα, καὶ μὴ οὖν πόνοισι δευπερεῖν.

— Misera gens mortalium,

Quid arma, quid vos mutua cedet juvenis?

Qm abstincere. liberat urbes metu.

Vacuus malorum, placida tuteur qies.

Humana vita res brevis. cura optima est,

Ut absq̃ cura mollis ac facilis fluat. Grot.

Ὅν αἰ πράττει.] vide l. 7. § 16. & l. 8. § 40.

& l. 9. § 13. & supr. § 21. 16.

Ὅν αἰσθόν] Vide lib. 2. § 1. Mufonius in orat. q̃a differit, an Philosophus debeat injuriarum ageres apud Stob. tom. 2. tit. 19. Ὁ μὲν ἀμαρτανῶν εὐδὺς καὶ ἐν αἰσθῶν ὄσιν, ὁ δὲ πάσων ἀσπερ ἔχ' ἀμαρτανῶν, καὶ ὁσόν πάσας, ὅπως ἂν ἐν αἰσθῶν ὄσιν γίγεται.

Χειρὸν ποτὶς ἐπέρειπεν αἰ ὄργαι] Graviores ab affectu suo patiuntur, q̃am ab eis ipsis qibus irascuntur. Ταῦτ' ὅδ' ἐνδεδεν μᾶλλον βαρύνει, ὅτ' ἐν τοῖς ἡπάλοις καὶ πυρετοῖς τὸ βίον ἢ κατὰ καὶ ἐξ τοῦ ὄσιν εὐδὺς ἢ καὶ καὶ καὶ. Plut. de tranquill. vide Senecam de ira. lib. 2. cap. 35, 36. & Joan. Chrysof. infr. Theognis,

Οὐδὲν, Κύρην, ὄργης ἀδικώτερον, ἢ τὴν ἐχέρτα

Πημελῆσι, θυμὸν δειλὸν χερσὶν ὀφείλει.

Irā, Cyrene, nihil crudelius ipsum ca habentem

Ladit, & excruciat cor miserabiliter.

Τὸ εὐμνῆς ἀνίκανον] Apost. ad Rom. c. 12. v.

21. Μὴ τινὲς ὑπὸ τοῦ κακῶ. vide lib. 6. § 6, 26.

& l. 7. § 22.

Καὶ μὴ σπινθὲς] adscititia. Xyl. affectata. Cal. personata. q̃madmodum ille dixit, Heredis fletus sub persona risus est. ab eis tractum q̃ vultu renident, dum animus tamen interim angitur & exastuat: ut ille q̃ & En. l. 1.

Spem vultu simulat, premit altum corde dolorem. ut illi de qibus Apost. ad Cor. ep. 2. c. 5. v. 12. Ὅτι ἐν περιστάσει καυχώμενοι, καὶ ἔκστασι. vide lib. 1. § 15. & supr. § 13. Expresit vim vocabuli Ammianus, cum de Juliano dixit, lib. 21. amarum subridens.

Τί γάρ σοι πῆσσι ὁ ὀβρισηκώτατος] Τίς ὁ κακώτων ὤμων, &c. Petr. ep. 1. c. 3. v. 13.

Εἰν διατελλῆς εὐμνῆς αὐτῷ] Dio Siracusanus, referente Plutarcho. Ἀνδράπευ ὁ κακίαν, εἰ καὶ χαλεπὸν ὄσιν, ἔχ' ἔτι αἰσθῶν ὄσιν πᾶσι καὶ δύσκολον, ὅτε μὴ μεταβάλλειν χρεῖται νικηθεῖσιν ὑπὸ τοῦ πολλώτερος ἐν πῶντων. Vincit malos portinax bonitas. Senec. de benef. lib. 7. c. 31. Idemq̃ de ira l. 2. c. 34. Irascitur aliquis tu contra beneficiis provoca. Cadit statim simulat ab altera parte deserta. nisi par non pugnat. si utrinque certabitur, ille est melior, q̃ prior pedem retulit; victus est q̃ vicit. vixit ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν. ad Rom. c. 12. v. 21. Q̃am pulchra ars, vincere in bono malum? Gvigo mediet. c. 15. Et Val. Maxim. lib. 4. c. 2. Speciosius aliquanto injuria beneficiis vincuntur, q̃am mutui odii

peritaciā pensantur. Et, Bono vinci satius est, q̃am malo more injuriam vincere. Salust. Fugurib. Præclare Joan. Chrysof. in Matth. orat. 18. Εἰ καὶ μεγάλα ἡδύμηνται, καὶ διὰ τῶτο μάλιστα εὐεργέτησιν, ἵνα καὶ σωτῆρ λαμπρότερον ποιήσιν τὸν σέβαστον, καὶ τὴν ἀσφαλῆν τῆς ἐγάτης ἀπαλλάξιν ἀφρώστιας ἐπεὶ καὶ οἱ ἱεροί, ὅταν καὶ λαμπρίζονται καὶ ὑβερίζονται παρὰ τοῦ μωροῦ, τότε μάλιστα αὐτοὺς ἐλευθεῖ καὶ παρὰ τοῦ κακοῦ τῶν κακῶν διόρθωσιν, ἐδὲ

10 τες ὅτι τῆς ὑπεροχῆς τῶ νοσήματος ἢ ὕβρις ὄσιν. καὶ οὐ τίνων ταύτων ὅτι καὶ ἐπιβυδόντων ἔχ' τὴν γνώμην, καὶ ἔτι κέρησιν τοῖς ἀδικῶσιν ἐκείνοι γὰρ εἰσι μάλιστα οἱ νοσήντες, καὶ τὴν βίαν ὑπερβύοντες. ἀπαλλάξον τίνων αὐτοὺς τῆς χαλεπῆς ταύτης ἐπηρεας, καὶ οἱ ἀφίναται τὴν ὀργὴν, καὶ δὲ καὶ ἐλδ' ἔδωσαν χερσὶν, ὅτ' αὐτοὺς καὶ δὲ καὶ νοσήντας ἐάν ἱδμεν, ἀμαρτανῶν ἔχ' καὶ αὐτοὶ ὅσιν ἀλλοτρίω δειμονῶν τῶτο καὶ νῦν ποῶμεν ὅτι καὶ ὄργισμένον. καὶ δὲ ἐκείνοις ἐοίκασιν οἱ θυμώμενοι,

20 μᾶλλον ὅ κακῶν εἰσιν ἀδελφότεροι, καὶ αἰσθῶν καὶ μωροῦ. διὸ καὶ ἀσύνγνωστοι αὐτοὶ ἢ πᾶσι πᾶσι. καὶ τίνων ἐπιβύοντες κακῶν, ἀλλὰ καὶ ἐλδ' ἐκείνους καὶ δὲ ἀν' ὑπὸ χερσὶν πᾶσι ἐνοχλωμένον καὶ σκεπτικῶν καὶ ἐκείνους ἐπηρεζόμενον τὸν πονηρὸν τῶτον χυμὸν ἱδμεν, χρεῖται ὄργισμένον καὶ διαβαστικῶν ἀπορροήμενοι, καὶ τὸ ἱμῶν μολυβδῶν, ἐν ἀπορροήμενοι. ἀλλ' ἐν μὲν καὶ κακῶν, ὅπως ἐκείνους ἀπαλλάξωμεν τῆς χαλεπῆς ταύτης στυγερῆς τῶτο τίνων ὅτι τῶν ποῶμεν, καὶ διαβαστικῶν

30 ἐκείνους καὶ ἀπορροήμενους. καὶ δὲ ἀσύνγνωστοι ἀφ' αὐτοῦ, ἔως ἀν' ἀπασαν ἀποδῆται τὴν πικρίαν. καὶ τότε σοι χρεῖται εἴπειτα μετρίως, ἐπειδὴν παύσεται, πᾶσι γνωστῶν σφῶς ὅσιν αὐτὸν ἀπαλλάξας ταρῶν. καὶ ἡ λέξις τὴν παρ' ἐκείνους χρεῖται; ὁ δὲ θεός σε εὐδὺς σερπῶσιν, καὶ μυελῶν ἀμείψεται κακῶν, ὅτι σε τὸν ἀσφαλῆν νοσήματος ἡδύμηντας χαλεπῶ κακῶν ὅτ' αἰς ἀσπότην πᾶσι, διὰ πᾶσι αἰσθῶν καὶ σε τὴν ἐπείκειαν. ἔχ' ὄσιν τὰς πικρῶν γυνῶν, πᾶσι δὲ καὶ τὰς παρῶν, καὶ ἐκ αἰσθῶν

40 ἐκείνους; μᾶλλον ὅ αἰσθῶν καὶ, ὅσιν ὅτ' αἰσθῶν, καὶ σκεπτικῶν τῶν ἀδελφῶν καὶ διακοπτικῶν καὶ τῶν ἀδελφῶν. ταῦτα καὶ οὐ ζήλων, καὶ μὴ γίνε μαλακότερος γυναικῶν. ἐπειδὴν δὲ τέκων αἱ γυνῶν αὐτῶν (γυναικῶν γὰρ εἰσι μικροψυχότεροι) τότε σε τὴν ἀνδρα εἰσονται. Adeo sane præclara & eximia verba sunt ista, ut nec ipse describere gravatus sum, nec lectori pio tedium sperem legendo, prolixiora licet, oboriturum.

Πρὸς τὸν παλαιόν] Itā Plato politic. lib. 9. Πείθει τίνων αὐτὸν πρῶτος, καὶ δὲ ἐκείνους ἀμαρτανῶν ἐρῶντες, &c. Pari modo q̃ Marcus illic. Idor. Pelus. lib. 3. epist. 397. καὶ τῇ περὶ τῆς μινύναι τὴν ἀπορροήν, & rursus: πᾶσι παρῶν καὶ ἐκ αἰσθῶν τῇ περὶ τῆς κακῶν, ἀλλὰ ἐκείνους αὐτὴν ἀπορροήν. Euripid. Belleroph. apud Svidam:

Ὅτι

Ἦναι, τὸ αὐτὸ νοῦν διὰ τὸν κατὰ
 Hec, sator, huic q̄i agros trahi, malum est.
 Senec. de constant. sap. c. 13. Qu phrenetico medi-
 cus trahitur q̄i febricitant, & frigida prohibiti
 malodesta in malam partem accipit & hunc affectum
 adversus omnes habet sapiens, q̄m adversus agros
 suos medicus: quorum nec obscura, si remedio egent,
 cōspiciant, nec reliquias & effusa intueri dedigna-
 tur, nec per furorē sapientium excipere convicia.
 scilicet sapiens, omnes hos, q̄i rogati purpuratq̄ inco-
 dunt, valentes coloratq̄, male sanos efficit: q̄os non
 aliter videt, q̄m agros intemperantes. Itaq̄ nō suc-
 censet quidem, si q̄id in morbo petulantius ausi
 adversus medicum, vide Arg. ad lib. 7. § 22.

Melancholicus] vide lib. 5. § 28. & lib. 9. §
 11. Διότι τὸ πᾶν καὶ τὸ μὲν, πᾶς ἀφ' αὐτοῦ ἔστι
 ἀφ' αὐτοῦ. Epictet. l. 1. c. 18.

Ἰσχυρὸς] Faciens huius rei. Xyl. imō, placide,
 imperturbate se habens. Epictet. lib. 3. c. 2. Ἐν-
 χυρὸς, ἰσχυρὸς ἀντὶ τοῦ καὶ. c. 9. Ἰσχυρὸς ὁ πρὸς τὴν
 ταῖς καὶ ἰσχυρὸς. Marcus ipse lib. 4. § 19. Ἰσχυ-
 ρὸς καὶ ἀταραχτὸς ἐστὶν. vide & lib. 12.
 § 2.

Πρὸς αὐτὸν τὸν κατὰ] q̄is σωματίας. lib. 2.
 § 1.

Ἦναι καὶ βλάπτει] vide lib. 2. § 1. & lib. 10.
 § 33.

Ἦναι καὶ] effaciter Cal. aperte. Xyl. apud,
 scilicet, deinde, effacit, malim. Lucian. Ἰσχυρὸς
 ποτὶ δακτύλου καὶ τοῦ. scilicet digitus subijcere. tra-
 ctum à praxi Chirurgica; in q̄a multum refert,
 q̄a manu vulnera colligenda, vel ossa restituenda,
 tractentur. Plutar. Pyth. 4. Χρὶς μάλα τὸν γὰρ
 περὶ τὴν αὐτὴν ἰατρικὴν ἔχοντα ἰατρὸν ἀποκαλεῖται.
 Ab ea-
 dem arte tractum est, & Apostoli illud ad Galat.
 c. 6. v. 1. ubi de fratre in peccatum prolapsō, κα-
 τὰ τὴν αὐτὴν αὐτὸν ἐν πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.
 est enim τὸ κατὰ τὴν αὐτὴν (q̄od & Bera & Scrigelius ad-
 notant) membrum luxatum reconcinnare, live,
 40 hanc sui resonare, & adaptando rursus componere.
 & κατὰ τὴν αὐτὴν, utitur γὰρ τὸ ἑλθεῖν ἐν τῇ παρὰ
 ἑαυτοῦ αὐτὸν εἰς τὴν αὐτὴν. Galen. respexit cō-
 dem & Plutarch. in Catone minore, ubi Catoni
 Scyriūm juvenem nimis scridum & præcipitem,
 Apollinidē Socico ac Demetrio Peripatetico curan-
 dum tradenti hæc verba tribuit: Τὴν αὐτὴν ἔχον
 αὐτὸν τὸν κατὰ τὴν αὐτὴν, & κατὰ τὴν αὐτὴν
 ἔχον. Similem, ut Gregor. in Iustore lib. 2. c. 6.
 Sapienter de viis frangitur, cum fractura incru-
 50 te colligitur, ita gravior q̄i scissuram sentiat, si
 hanc immoderatius ligamenta constringent. & q̄od
 Rad. Audens, orat. Dom. post Trin. 6. Mansueti
 comitis rectoris emendat, intemperans etiam emen-
 dandus perturbat. Certē, q̄od Seneca de clement. l.
 1. c. 17. Nullum animal est morsus, nullum majori
 arte tractandum, q̄m homo.

Ἦναι καὶ αὐτὸν πεῖν, ἔστι δὲ σωματίας
 λαστῆς] Porphy. de abstinent. ab animal. lib. 3.
 Τὰ δὲ σωματίας λαστῆς ὅπως πεῖν τὸ δὴ καὶ τὸ πρὸς
 ἀνδρά, τὸς ἀνθρώποις; τὸτο μὲν μυρμηκῶν ἐστὶν,
 τὸτο δὲ καὶ μελῶν, καὶ ἄλλων ὁμοίων.

Μὴτε οὐκ ἐστὶν] vide lib. 1. § 10. De Ev-
 phrate Philosopho, Plin. min. lib. 1. ep. 10. In-
 festatur vitia, non homines. nec castigat errantes, sed
 emendat. Senec. de clement. lib. 1. c. 17. Agas
 princeps curam, non tantum salutis, sed & honesta
 ciarich. Et Avgustin. epist. 159. Sic succense
 iniquitati, ut consilere memineris humanitati. vide &
 lib. 5. § 22. & supr. § 13.

Ἀδύναμις τῇ ψυχῇ] atq̄ ita nō cor mordac-
 tur. Xyl. citra sermonis asperitatem. Cal. διακον
 τὸν ψυχῇ, τὸν καρδίᾳ, τὸν θυμῷ, dicunt Graeci,
 q̄od mordere & pungere cor alicui, id est, angere,
 devexare, cruciare, Latini. & διακον τὸν θυ-
 μῷ, ἢ τὸν καρδίᾳ, corde morderi. i. e. angere, cru-
 ciari. Synes. de regno. Οὐ δὲ ἔστιν ἀπὸ ἀσχυρῶς
 20 ἔχοντος, ἔστι, ἔστι τὸν αὐτὸν ἀποκαλεῖται, εἰ πε-
 συγγαμῶν καὶ πάντα ἐν πάντων ἐπιτελεῖ τὸ
 βασιλῆος καὶ βασιλῆα ἀπὸ ἀπὸ παραίτης, καὶ λυ-
 πῶν ἀνατίνοντι, καὶ ἀποκαλεῖται διακον τὸν καρ-
 δῖαν, ὅτι ἐν καρδίᾳ, ἀλλὰ καὶ μέσῳ, καὶ ἀπὸ ἀπο-
 λῆστος. Idemq̄ de caluitie. μέσῳ αὐτῷ δὲ
 διακον τὸν καρδίᾳ. Liban. orat. de pacē. ἔστι δὲ
 διακον τὸν ἀπὸ τῆς καρδίας, εἰ δὲ χρεὶς
 μετὰ τῆς, σῶμα ἐν τῇ γένει, Aristoph. Acharn.

Ἦναι δὲ διακον τὸν θυμῷ καὶ καρδίᾳ.
 Et in Nubib. — Ἦναι δὲ τὸν θυμῷ καὶ θυμῷ
 Ἰνδὲ θυμῷ καὶ, q̄od cor mordet. Julian. orat. 2.
 Πομπὴν δὲ καὶ λαστῆς; ὅς θυμῷ καὶ ἀν-
 δρῶν, καὶ ἀντὶ τῆς ψυχῆς καὶ μέσῳ, ἢ σίδηρος καὶ τῶν
 Sed & διακον & διακον, & mordere, ac morderi,
 iidem simpliciter dicunt. Evrip. Thef.

Μὴ μὴ κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 Plut. de Stoic. contradiit. c. 9. Καὶ τοὶ πρὸς ἐν
 τῇ γένει τῇ καὶ Πλάτωνα καὶ τὸν αὐτὸν τὸν κατὰ τὸν
 40 σίδηρος καὶ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν κατὰ τὸν
 Valde me momorderunt epistola tua: eadem tamen
 sanaverunt. Flacc. l. 1. ep. 16.

— Morderi opprobrii falsi?

Terent. cunuch. 3. 1.

— Par pari referto, q̄od eam mordet.

Sidon. lib. 5. ep. 8. vel pupugisse versu genello,
 vel mordisse disticho. q̄i & ibidem, piperatam sa-
 cundiam, pro mordaci dixit. & lib. 8. ep. 11. cpi-
 grammata piperata. i. e. mordacia, ut exponit ipse;
 50 q̄z melleis opponit: Hieronymum imitatus, q̄i in
 epist. ad Eustoch. ut te aliquid & piperis mordet.
 sed & acetum mordax, eadem mente Pers. sat. 1.
 Ἰνδὲ δὴ καὶ λαστῆς, mordax oratio. Plutarch. de
 amic. & adul. λαστῆς δὴ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 Idem symp. lib. 2. c. 1. Δὴ καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν
 C c 2

τὸ σῶμα. & mox: τὰ σώματα μᾶλλον δὲ
καὶ τὰ πνεύματα παρηγορεῖν βέλη, πείονα
ῥήνον ἐμψύχου, καὶ λυπεῖ τοὺς παροφθίντας. ita
enim rescribendum pro eo quod μέλη sensu nullo co-
dices exhibent. Idem de amic. & adul. ἐλέγχω καὶ
ἀλόγῳ δὴ μὲν ἐμποῖον καὶ μετένοιν. & in Lycurg.
Αἱ δὲ παιδῶν καὶ σαυμάτων δόξαι, ἵδεν ἀμ-
βλυτέραι ἢ μὲν παλαιῶν νεωτερισμάτων. Alia, nec
parca, suppedabit Hadr. Junius cent. 2. adag. 58.
Inde ἀδύνατος, morsu immunis; q̄i oratione, sive
sermone ejulmodi mordaci perstrictus non est. Ev-
nar. in Liban. ἡμεῖς ἢ συλλεγόμενοι Λιβανίῳ, καὶ
σωματικῶς ἀξιοθέτων ἀπύλθεν ἀδύνατος. nemo
omnium q̄i Libani allocuti & in familiaritatem ac-
cepti fuerunt, abiit à morsu immunis. ita legunt
verumque, cum Hadr. Junius, tum & Fed. Mo-
rellius. sed vera lectio, ἀδύνατος, non ἀδύνατος.
segentia firmant. ἀλλὰ τίτε ἡδὲ εὐδὲ δὴος πρὸς
ἡμῶν &c. sed sitim, q̄a esset in dolo, dignosce-
batur. Verum inde ἀδύνατος apud Plut. in Pomp.
ubi Flora narrasse dicitur, ὡς καὶ ὡς ἐκείνῳ σωμα-
τικῶς παύσας ἀδύνατος ἀπελθεῖν. nunquam quivisse
se à Pompeji consuetudine sine morsu aliquo discede-
re. h. e. ut non aculeum quasi aliquem in animo
residuum perlentisceret. qomodo Periclis dictio ita
avidientium animos affecisse perhibetur ὡς τὸ κέν-
τρον ἐγκυβάλειν, ut Evpolis Tribubus. Cete-
rum hoc loco ego, qid ἀδύνατος τῇ ψυχῇ velit,
non satis assequor. malim ἀδύνατος τῇ ψυχῇ. nec de
reprehensi, sed de reprehendentis animo acceperim.
ne ita vel redarguat, vel admoneat, ut animi injuriæ
illata apprehensione tacti & exulcerati indicium
præ se ferat. hoc est enim qod postea de succensente
dicit, τέρπεται, vulneratus est, vulnus accepit. Qan-
quam potest & ἀδύνατος τῇ ψυχῇ exponi, animo non
mordaci. qomodo Dioscoridi l. 1. c. 28. ἐλατον ἀδύ-
νατον dicitur, i. e. qod non mordet, ut Plin. l. 23.
c. 4. & Plutarch. de adulat. τίς δὲ συνεχὴ τῆς ἡδε-
νείας, καὶ τὸ πρὸς χάριν, ἀνεχέον ἀεὶ καὶ ἀδύνατον
ἐμύλιον ὑπονοεῖν. ἀδύνατον ἐμύλιον dicit, q̄a nihil
mordax habeat. verum prius illud arider magis.

Μὴ δὲ ὡς ἐν σχολῇ] neve otio abuti videar. Xyl.
forfan, qia prius ἐν σχολῇ dixerat. Ego simpliciter
malim, tanquam in schola, hoc est, vel ὡς παιδαγω-
γὴς πρὸς, pedagogi cuiusdam instar, q̄i imperiose cum
agat, molestus esse solet, & gravis habetur. l. 5. §
9. & l. 10. § 35. unde παρρησία παιδαγωγικὴ
suprà § 6. vel etiam tanquam in schola, ubi ingenii
exercendi ostentandiq̄e causâ fieri assolent orati-
uncula. hoc est enim qod sequitur, μὴ δὲ ἵνα ἀλ-
λος παρεστὸς δαυμάσῃ. & suprà § 13. ὡς ἐπ-
δευκνύμενος. vide ad l. 1. § 16. σχολαστικός. q̄a
exercitationis causâ. Cal. Ambros. offic. lib. 3. c.
16. obijurget, non iactantia studio, sed affectu cha-
ritatis. qod Marcus hic οὐλοσφόρος. Talia autem,
qalia Marcus hic notat, Seneca scripta Cajus Cæ-

sar esse volebat. cum commissiones moras esse dice-
ret, referente Svetonio, l. 4. c. 53. i. e. λόγος πρὸς
τὰς ἐπιδείξεις καὶ ἀγωνίας γεγραμμένος, ut ex Ho-
crate in cum locum clariss. Calab. vel etiam ἀπο-
λέσει, ἀγωνίσματα. uti idem ex Thucyd. l. 1. &
Aristot. Poet. c. 9. sed & Polybio; cujus avreum
dictum dignissimumq̄e qod ubiq̄e, non ibi tantum,
legatur (ejusdem habes τὰ μακροῦς clogium)
illud l. 3. ἐ codicibus Polybianis à vitio typothe-
tarum incuriâ contracto sic repurgatum. Ἰστοῖαι δὲ
ἐὰν ἀφῇ πρὸς τὸ διὰ τί, καὶ πῶς, καὶ τίς, καὶ
ἐπεὶ, καὶ τὸ πρὸς τὸ πῶς, εὐλογον ἐστὶ τὸ
τέλος, τὸ καταλειπόμενον αὐτῆς, ἀγωνίσματα μὲν,
μάθημα δὲ ἡ γινώσκω. Qod Plinius l. 7. c. 17.
Historia non ostentationi, sed fidei veritatq̄e com-
ponitur. Nec multò secius Fabius, l. 10. c. 1. in
viri clarissimi commentariis foedè depravatus; To-
rum opus historia, non ad intuitum rei pugnamq̄e
presentem, sed ad memoriam posteritatis & ingenii
sumam componitur.

Ἀλλ' ἡτοι πρὸς ἄλλον] qod Christus Matth.
c. 28. v. 15. ὑπαγετε, καὶ ἀπαγγεῖτε αὐτὸν μέγα σου
καὶ αὐτὰ μόνον. Socrates in mensa cum familiarem
quendam vehementius paulò increpuisset, Plato, ἐκ
αἰμενον ἦν ἰδὲ ταῦτα λελέχθαι; Annon, inquit,
hæc privatim dicta, prastiterat? cui ille vicissim,
Σὺ δὲ ἐκ αἰμενον ἀνέποιστος, ἰδὲ πρὸς ἐμὲ ταῦ-
τα εἰπὼν; Annon & à te mihi privatim hoc dictum
prastiterat? deesse autem videtur disjunctionis mem-
brum alterum, si recepta lectio admittatur, vel so-
lum convenias, vel ut solus advertat, (aut ejusmodi
qippiam) etiam si plures adstiterint, sed ut cum solo
ita loqi debes. Xyl. ac si esset, ἀλλ' ὡς πρὸς μόνον,
sive, ἀλλ' ὡς πρὸς ὡς πρὸς μόνον. disjunctivæ cer-
te rationem nullam habuit: sed nec Cal. q̄i vertit, sed
ita semper ut solus conficiat. ἀλλ' αἰεὶ τοι. qod mihi
valde comprobatur. Optimè Plut. de amic. & a-
dul. Δεῖ δὲ, ὡς νοσημάτων ἐκ ἐννοημάτων, τῆς ἀ-
μύνης τίς καὶ πρὸς τὴν καὶ ἀποκρίσιν ἀποκρίσιν ἐστὶ
καὶ μὴ πωρηγνικῶν, μὴ δὲ ἐπιδεικνύμεν, μὴ δὲ
μαρτυρεῖ καὶ διατὸς συνάγουσιν ἐπὶ φιλικῶν, ἀλλὰ
σοφιστικῶν, ἀλλοτρίως ἐνδοκίμεν σφάλματα, καλ-
λωπὸν ὁμῶς πρὸς τοὺς παρόντας, ὡς καὶ οἱ χειρ-
γῶντες ἐν τοῖς διατρίβοις ἰατροὶ πρὸς ἐργα-
σίαν.

Ὡς πρὸς ἦν Μουσῶν] qia pro numero Musa-
rum, monita novem. vide Plut. sympos. l. 9. c. 14.
de numero Musarum.

Ἀρεῖαι ποτὲ ἀνθρώπων] humanitatem cola-
mus, dum inter homines sumus. Senec. de ira l. 3.
c. 43. vide l. 7. § 22. & l. 10. § 8.

Τὸ κολακεῖν] qod l. 4. § 31. κατὰ τὴν ἡμετέραν,
μήτε δὲ καὶ. De Antonio Niceph. Callist. l. 8.
c. 40. Πᾶσι δ' ἐν κατὰ τοῦτον ἑαυτὸν παρέχων,
ἐπιμέλετο μὴτ' ἀγνοῖν καὶ κολακεῖν ἐπὶ δακνῇ, μήτε
πρὸς τὸν ἐξάγειν τὸ διὰ πάντων πημάτων, καὶ
αἰε.

Ἀρετῶν τῆς φύσεως] ista enim omnia sunt humanitati, adeoque humane ipsi naturæ repugnantia.

Καὶ ἀλείπει καὶ τότε τὴν αὐτὴν χάριν] itaque λιποτάκτης γίνεται. ut supr. § 9. certe enim stationem suam deserit, cum spiritibus illis desertoribus, Judæ, v. 6. q̄i non per omnia divina sponte se subijcit voluntati. vide lib. 10. § 25.

Πρὸς ἰσότητά γ' καὶ δεξιότητα κατεστηδασαί] non ad justitiam magis, inquit, q̄am ad pietatem conditus est homo; imò ad istam etiam multò magis. vide Pavlum apud Luc. in Act. c. 17. v. 26, 27.

Τῆς ἐκοινωνήσεως] ἐκοινωνήσεως (sicut lib. 1. § 16. κοινωνοῦσθαι) vocabulum, qd̄ havi-
tēre alibi reperias, affectionem illam designans propriam, q̄a q̄is est ἐκοινωνήσθαι, ut Aristor. ethic. lib. 4. c. 1. sive ἐμετέδωκε καὶ κοινωνικός, ut Pavl. ad Tim. ep. 1. c. 6. v. 58. Communicare ac largiri sua proclivis. Verum Marco istic passiv-
tatis significatum magis obtinet, affectumq̄e cum denotat, qd̄ promptus q̄is est ad communem fitorum legem subeundam, eaq̄e omnia ergo animo perpetu-
enda, q̄a ad universi rationes conducere videbun-
tur. vide supr. § 13.

Πρεσβυτέρα γ' ἀρχαιοπραγμάτων] antiquior, inquit, justitiā ipsā est pietas & δεξιότητα. vide l. 6. § 30. quomodo ergo antiquissima omnium justitia, ex q̄a reliq̄a virtutes universæ procedunt? supr. § 10. Verum ibi justitiam latiori sensu accepit, pro-
ut eam virtutem designat, q̄a suum cuiq̄e, sive Deo, sive homini, tribuitur; istic strictiore, q̄a homini qd̄ est suum elargitur, & pietati, q̄a erga Deum est, ἀντιπαρεστήτω. utriusq̄e vocabuli hujus usus & signifi-
catūs creberrima in sacris etiam codicibus occur-
runt exempla. Vide ad lib. 12. § 1.

§ 21. Ὡς καὶ εἰς, καὶ ὁ αὐτὸς ὅταν αἰ τὴν βίαν σκοπῶς] Calavb. ad Pers. sat. 3. v. 60.

Est aliquid qd̄ tendit?

ἔχει πρὸς σκοπὸν οἱ τὴν βίαν σκοπῶν; finis ille ultimus est scopus ad q̄m totā vitā collinandum; singula verò actiones instar sagittarum sunt, q̄as eodem jactamus. Philo de sacrific. Cujā & Abel. σκοπῶν τὸ κεφάλαιον, βέλεσθαι ἢ εἶναι ἢ κατασφῶν. ita intellige sequentia Persii verba;

— & in qd̄ dirigis arcum.

Artius tamen & singula facta & dicta sagittis as-
similaveris q̄am arcui. Virgil. in culice

— huc mittit, & omnes

Dirigit huc sensus,

Vide ad lib. 2. § 16. & l. 10. § 37. Collinandi autem verbum, qd̄ est usus ille, rei de q̄a agitur, eximie competere videtur. oportet enim omnes vitæ totius actiones in fine illo unico ultimòq̄e concurrere, q̄emadmodum lineæ undiq̄ue à circuli peripheria profectæ in centro desinunt ac conve-

niunt universæ. Marcus alter, Eremita, non Imperator, ἐν τῇ συμβολῇ, ἕνα σκοπὸν ὁρεῖσθαι ἔχειν ἐν παντὶ καιρῷ καὶ τόπῳ, καὶ πράγματι. Mirum interim qd̄ Chrysippum Plutarchus asserit, plures fines sive scopos statuisse. q̄angam, prout codices exhibent, Plutarchi hoc ip̄sus, non Chrysippi videatur. locum, qd̄ restituam, altius repetam. sic itaq̄e legitur, de commun. notion. c. 20. & 21. Καὶ γὰρ ἄλλων ἔταξα τὴν ἐκείνῃ τῶ ἀνδρὸς εὐρεσιλογίαν ἀξι-
ον ἰσοῦσθαι, πάντων ἀπλῶς πραγμάτων καὶ δεξιό-
των δικαίων ὅμῃ καὶ δι' ὁσίων ἀποδιδόναι πρὸς τὴν ἐννοίαν. ἐστὶ δὲ τῶν καὶ σκοπῶν περικύβητος τὸ βίαι, καὶ μὴ πάντων ὅσα περὶ τοὺς ἐο' ἐν τῇ πρὸς τὴν ἀναφορῇν ubi pro ἀποδιδόναι legendum, vel ἀπει-
δόναι, nulli aut rei aut dogmati suo an alieno par-
centem; vel cum Turnebo ἀποδιδόναι, à rebus omni-
bus dogmatibusq̄e, cum suis, tum alienis, dissolan-
tem, sive dissidentem. tum periodi consummata nota ibidem figenda, ut illa πρὸς τὴν ἐννοίαν ἔστ, novam periochen ordiantur. alioq̄i qd̄ tanquam ab-
surdum & à notione communi alienum notat, & Chrysippo appingit Plutarchus, Plutarchus ip̄se dixerit.

Οὗτος εἰς καὶ ὁ αὐτὸς δ' ἔλα τὴν βίαν ἔδ' ἐ δι-
ναται] Senec. epist. 20. Virtus est hæc vitæ di-
versitas, & signum vacillantis animi, ac nondum ha-
bentis tenorem suum. Etiamnum dicam unde sit ista
inconstantia, & dissimilitudo rerum consiliorumq̄e.
nemo proponit sibi qd̄ velit; nec si proposuit, per-
severat in eo, sed transilit: nec tantum mutat, sed
redit, & in ea q̄a deseruit & damnavit, revolvitur.

Τὸν σκοπὸν δὲ τὸν κοινωνικὸν] vide lib. 5. § 8, 16. & l. 9. § 23.

Ἀεὶ ὁ αὐτὸς] vide ad lib. 1. § 8, 16. Τὸ αἰ-
διόμον. & infr. § 27. Elizabethæ nostræ, piæ ac
beatæ beandæq̄e æternū memoriæ, notum est
nobile ac tantā dignissimum heroinā elogium,
Semper eadem.

§ 22. Τὸν μὴ, τὸν ὁρεῖν καὶ τὸν κατακίσειν] Fabulam Æsopicam de mure urbano ad agrestem
aligando excurrente, & illo vicissim in urbem di-
vertente, habes ab Horatio festivissimè descriptam,
serm. l. 2. sat. 6.

Καὶ τὴν πλοῖαν] Allusit eodem & lib. 7. § 3.
μυθιστὶν ἐπὶ τοῖς ὁδοῖς διαδρομαί.

§ 23. Τὰ γὰρ πολλὰν δόγματε λαμίας, παι-
δίων δειμάτων] Socrates certe apud Platonem in
Critone multis ostendit, τὰς γὰρ πολλὰν δόξας, esse
nihili faciendas. Idemq̄e in Phædone, pleròq̄e τὴν
δύναμιν ὁρεῖν, ὡς οἱ παῖδες τὰ μορμολύ-
κεια. & Epictetus eodem, opinor, respiciens, dis-
sert. lib. 2. c. 1. Οὐ γὰρ δύναται, ἢ πίνῃ ὁρε-
εῖν, ἀλλὰ τὸ ὁρεῖν πόνον ἢ δύναται. — εἰ μὴ
ἐν [ε] πρὸς μὴ τὸν δύναται, τὴν οὐκ ἔστι
ἢ τὸ ἀπὸ αὐτῶν δόγμα, τὴν ἀναστροφῆν, καὶ τὸ
ἀρετῆς, καὶ ἀδυσπόρητον. Ταῦτα ἢ ὁ Σακερῆς κα-
λῶς.

meliss. l. 2. c. 1. Ἀρχεὺς μὴ μαδῶν, ἀρχεῖν μὴ ἐπιχειρεῖ. Isocrat. in Nicod. Ἐάν ἀρχεὺς μαδῶσι πολλὰ μᾶλλον ἀρχεῖν δύνασονται. De se Tullius rex apud Dionysium Halicarn. l. 4. Περιεῖσθαι ποῖσιν φανερόν ἐστι καὶ ἀρχεῖν ἐπιτελεῖν καλῶς, καὶ ἀρχεὺς σωφρονεῖν δύνασθαι. Plato de legib. l. 6. Δεῖ δὴ πάντ' ἀνδρα διακρίνειν πρὸς ἀπάντων ἀνθρώπων, ὥς ὁ μὴ δαλῶς καὶ ἂν διαποτρὺς γένοιτο αἰεὶς ἐπαίνει καὶ καλλωπίζει καὶ καλῶς διακρίνει μὲν ὅν ἢ πρὸ καλῶς ἀρχεῖν. Aristot. polit. l. 3. c. 4. Διὸ καὶ λέγεται τὸ καλῶς, ὡς ἐν ἑστὶν εὖ ἀρχεῖν καὶ ἀρχεῖν. & ex eodem Joan. Climach. ad Pastor. Οὐκ ἐστὶν εὖ ἀρχεῖν, εἰ μὴ ἀρχεῖν. Idem ibid. l. 7. c. 14. Τὸν τε γὰρ μέλλοντα καλῶς ἀρχεῖν, ἀρχεῖν αἰεὶ εἰς αἰῶνα. Senec. de ira l. 2. c. 15. Nemo regere potest, qui non regi. Itaque de Agésilao Plut. hoc illi profuisse ad rem in imperio bene gerendam, τὸ ἐλθεῖν ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν, καὶ ἀπαίσδιον τε ἀρχεῖν. Joseph. antiq. Πάντες οἱ ἀρχεὺς καλῶς μεμαδῶτες, καὶ ἀρχεῖν εἰσονται, παρελθόντες εἰς εἰρήνην. Philo Jud. Ὁ μαδῶν ἀρχεῖν, καὶ ἀρχεῖν εὐδὺς μανδάνει· ἐστὶ γὰρ εἰ πάσης γῆς καὶ δαλῶσιν, τὸ καλῶς ἀνὰ αὐτὸ πρὸς ἀρχεῖν, ὡς ἐν πρὸς ἀλλήλους, εἰ μὴ μάδῃ καὶ περὶ αὐτὸ δεινὸν τὸ ἀρχεῖν. Utrumque exhibet Maxim. collect. c. 46. Cicero de legib. l. 3. Qui bene imperat, paruerit aliquid necesse est: & qui modestè parcat, videtur, qui aliquid imperet, dignus esse. Isidor. Pelus. l. 5. ep. 455. Οὐδὲν ἔγωγε νομίζω ἀρχεῖν, ὡς τὸ νομίζω ἵπρχεαι. Ὁ γὰρ ἀρχεὺς ἐν ἰσχυροῖς, ἀρχεὺς ἐστὶ καὶ ἐν ἡγεμονίᾳ οἱ δ' ἐν πρὸ ἰσχυροῖς, καὶ περὶ αὐτὸν πρὸς ἀρχεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀρχεῖν ἀνεπιτηδεύει, ὡς καὶ εἰς ἀρχὴν ἀνεπιτηδεύει, γὰρ sententiam claram satis sanè, & concinnè conceptam, interpretis fœdissimè ut multas alias ejusdem auctoris, depravavit. Vide eundem & epist. 225. & 275. Ab alia mente, nec vera tamen certatè minùs, Plut. ad princip. in crud. Δεῖ γὰρ ὡς πρὸ ὁ κανὼν, αὐτὸς ἀσταθὺς ἡνὸς καὶ ἀδύνατος, ὡς ἀπὸ αὐτοῦ τὰ λοιπὰ τῇ πρὸς αὐτὸν ἐφαρμογῇ καὶ παραδίδει σωφροσύνην, παραπλησίως τὸν ἀρχεῖν πρὸς αὐτὸν ἀρχὴν κληρονομήσει ἐν αὐτῷ, καὶ κατὰ δύναμιν τὴν ψυχὴν, καὶ κατὰ ἐκείνου τὸ ἴδιον, ὡς σωφροσύνην τὸ καλῶς καὶ ὡς γὰρ πᾶσι τοῖς ἐστὶν ὁρᾶν, ὡς διδασκῶν ἐργονόμος, ὡς κοσμεῖν ἀκοσμίαν, ὡς τὴν ἀτακίαν, ὡς ἀρχεῖν καὶ ἀρχεῖν. ubi non possum probare quod Hen. Stephan. pro ὁρᾶν vult πρὸς αὐτὸν substitui: quæ tamen M. Bernard. sequitur var. lect. l. 3. c. 17. hoc autem fit, ut Plato polit. l. 9. Ὅταν ἐμὴ τις ὢν ἀκράτος, ἄλλον ἐπιχειρήσῃ ἀρχεῖν. Neque enim exercitum continere potest imperator, (aut populum princeps) qui se ipse non continet. Cicero ad Quint. frat. Tunc incipit aliis imperare, cum ipse improbiſſimis dominis, dedecori & turpitudi-

ni servire desierit. Idem parad. 5. vide l. 1. § 15, 16. & l. 2. § 2.

Πολλὸν μᾶλλον ἐν τῷ βίῳ] siquidem, Ars est artium regimen vite. Joan Gerson de recidiv. vide supra ad § 5.

§ 30. Δὲλθ' ἔργον] Iambus est τριμέτρος, à Philone adductus in lib. de libert. viri boni: Ὁ δὲν, inquit, καὶ τὰ τρία μέτρα φιλοσοφίας ἐκείνῃ φασιν εἶρησθαι.

10 Ὁ γὰρ μέλειται ἑστὶ νόμον δέλοισ' ἔργον καὶ ἀλιν Δὲλθ' ἔργον, ἢ μέτεσι σοι λόγῳ.

tria dixerat, sed ubinam tertium nusquam compareret. legas, me auctore, τὰ τριμέτρα, non τρία μέτρα. Quod autem præfixa cavali superioribus annectit ista M. Cas. quasi ab ortu nativæ ratione argumentum duxerit Marcus; ideo scilicet disciplina cuique ad virtutem opus esse, quia servus quisque natus sit, hoc est, sensibus brutisque affectibus addictus, cognitione autem solidâ, ratione rectâ destitutus; probare non possum. Primum siquidem Stoicis istud hævèd placet, vitia à natura, sive ingenta, esse; non magis quam virtutes. Tum non omnes in universum mortales, sed servos solos spectare quod à poeta hic dicitur, ex Philone liget: & servos quidem ἀρχαίους τε καὶ αἰχμαλώτους, ἀγέ ac vernas ὁμοιοῦς. Itaque τὸ περικεῖναι, hoc loco, non natum esse significare videtur, sed eodem sumi sensu, quod in eodem ferè argumentum, ab Evripide in Hecuba, ubi dixit:

30 Ἄι αἰ, τὸ δὲλον ὡς κακὸν πέρον' αἰεὶ & à Theognide in illis;

Ὅποτε δαλεῖν κεράνη εὐδὲν πέροναι, Ἄλλ' αἰεὶ σκολιῇ, καὶ αὐτὰ κακὸν ἔχει. Δὲλθ' ἔργον, i. e. Δὲλθ' ἔργον, servus es. Ubi nec spernendam planè duxerim Caroli filii conjecturam, qui inter ista describendum animadvertit ipse, in priore versiculo vocabulum idem hoc forsitan reponendam, ut legatur,

40 Ὁ γὰρ μετεῖναι ἑστὶ νόμον δέλοισ' ἔργον. Οὐκ ἐστὶ μετεῖναι, ἀντὶ τῷ, ἢ μετεῖναι ἢ ἐστὶν.

quomodo Evrenus apud Aristot. ethic. Eudem. l. 2. c. 7.

Πάν γὰρ ἀναγκαῖον ἀρχεῖν ἀντιθεῖν ἔργον.

Ingratum est quicquid necessarium est. Et apud Herodotum l. 7. Theſſali; ἐδὲ μὲν γὰρ ἀδυναστεῖν ἀνάγκη κρείσσων ἔργον. Nunquam impotentia potior est necessitas. Evripid. Orest.

M. Ἀπαυρὸς δὲ γνηστὸς φάσανον. Ο. ὦ δὲ δὲς ἔργον.

M. Ἀλλὰ κλεινὸς μοδὶ δὲ γατερ; Ο. Ὁ γὰρ δὲ δὲς ἔργον.

Idem valet ἔργον & εἰς. Denique λόγῳ ἵστι ratio nem non significat, quasi de servis dicatur, quod Hom. Odyſ. p. v. 322. & ex Homero Plato de leg. l. 6. & Athen. dipnos. l. 6.

Ἡμεῖς γὰρ τ' ἀρετῆς δόξαν ὅτι ἐμὸν παρὰ Ζεὺς ἄνθρωπος, εὖ τ' ἂν μιν κατὰ δόξαν ἡμῶν ἔλθοι.

sed

cum sensum idoneum ē verbis elicere nequiret, ait Marcus ipse παρρησίως, cum inflexione aliqua extulit; quod non existimo. Interim ex Marco Hesiodi novissima illa emaculari posse avtumo, quæ in codicibus vulgatis sic leguntur, — χαλεπαῖς βάζοντες ἐπεσον — cum emendatius meliusque videatur, quod Marcus hic exhibet, — βάζοντες ἐπεσον — istius enim formæ & quæ antecesserunt, & quæ sequuntur, sunt omnia.

§ 33. Σὺν χαλεπαῖς [ἡτέν] Bx Epicteto excerptum videtur, cuius hæc sunt *differt. lib. 3. c. 24.* "Ὅταν πρὸς παρρησίαν, ὡς ἐδένει τῷ ἀναφαιρέτων, ἀλλὰ τὴν τῶν γένει, οἷόν ἐστι χροῖα, οἷς ὁ ἀλινον ποτιέται" ἢ ὅταν κατὰ τὴν μεμνημένην μὴ, μὴ παραχρῆς ἔτω καὶ ἐνθάδε, ἐάν ποσὶον σωτὴς κατὰ φίλῃς, ἐάν ἐδένει, ἐάν φίλον, μὴδέποτε ἐπιδείξῃς τῶν φαντασιῶν εἰς ἅπαν, μὴδὲ τῶν διαχρῶν ἐκείνης περὶ εὐδαιμονίας αὐτῇ δέλεῃς, ἀλλ' ἀντίστασιν, κώλυσιν, οἷς τοῖς δευαμβάδουσιν ἐρεσώτες ὅππῃ καὶ ὑπομνηστικόντες, ὅτι ἀνθρώποι εἰσι τοιούτων πρὸς τὴν ἐκείνης σπουδῆς, ὅτι τὴν παρρησίαν σοὶ δέδοται, καὶ ἀναφαιρέτων, ἐδ' εἰσάγει, ἀλλ' ὡς σῶκον, ὡς σαυρὰν, τῇ τελευτῇ, ὡς αὐτὸς ἐτος. ἂν δὲ χαλεπαῖς ἐπιποδῆς, μωρὸς εἶ. ἔτω καὶ τὸν ἵον ἢ τὸν φίλον τῆς ποδῆς, ὅτε ἐδένει σοι, ἰδὲ ὅτι χαλεπαῖς σῶκον ἐπιποδῆς. οἷς γὰρ ἐστὶ χαλεπὸν περὶ σῶκον, τῶν δὲ ἢ τὸν δλον ἀφίσταται περὶ τὰ κατ' αὐτῶν ἀναφαιρέτων. quibus gemina monet & enchi- rrid. c. 3. Quod autem de sicu Epictetus, idem de rosa ferè Seneca *epist. 122.* Non vivunt contra naturam, qui expectant ut pueritia splendat tempore alieno? non vivunt contra naturam, qui hyeme concupiscunt rosam? fomentoque aquarum calentium, & calorum apta mutatione, brumâ lilium florem verum exprimunt? Gregor. item Naz. *adv. Eunom. orat. 1.* bonum intempestivum esse ait, ὥστερ ἄνθος ἐν χειμῶνι, παντελὸς ἄνερον. Sed & Nicetas Chon. de Alex. *Com. lib. 1. c. 8.* qui miserimis tempestatibus splendidissime ornatus procedebat, ait illum, χαλεπαῖς μέσον χροῖας ἐαρινῆς δρέπειν. Boethius *consolat. 1. l. c. 6.*

Nunquam purpureum nemus,
Lecturus violas, pectas,
Cum sevis agilonibus
Stridens campus inhorruit.

Ποσὶον ἡτέν, ὅτε ἐκείν δέδοται] pueritiam querere prateritam. Xyl. minùs sanè. ποσὶον puerulus, non pueritia. Sed nec minùs lapsus interpres Anglus, qui reddidit, Pueros desiderare, priusquam dentur. imò, postquam sublati ampliùs jam non existunt. Hoc est autem quod proverbialiter dici solitum observat Schol. ad Aristophan. Plur. ab Hercule amissum Hylam desiderante & inclamante tractum:

Ποσὶον τὸν ἐπερίη, καὶ μάλιστα χαλεπὸν.

Desideras absentem & hunc frustra invocas.
Plautus *Pers. act. 4. sc. 4.*

— quid illum garas, qui fuit?

Veratur idem & proverbio illo altero,

Ῥόδον παρελθόν, μήκετι ζῆται πάλιν.

Nè garas iterum prateritam semel rosam.

Meminere Zenobius in *collect. adag. 702.* Svidas *adag. 58.* Apostolius *adag. 1621.* Scaliger *stro-*

mat. adag. 827. Verùm apud Svidam & Aposto-
lium vitiosè legitur, Ῥόδον παρελθόν, quod secuti
Schottus in versione *stromatol* Scaligeriani,

Nè gare, quando prateristi, iterum rosam.

Pantinus apud Apostolium,

Quam prateristi, nè ampliùs garas rosam.

Et Portas apud Svidam,

Rosam, quam pratericis, nè ampliùs gare denovo.

quæ à proverbii mente abeunt procul. In ejusdem expositione Svidæ codices mutilati videntur. ἐπὶ τῷ κωδωνόντων πινά, ingit. deest, ἢ ἂν ἀπελθόν-
τα, ἢ ἀπολείποντα, ἢ ἀποδιδόντα. de eis qui celebrant
aligem, qui utique jam abiit, vel obiit, aut aliud ejus-
modi. Zenobius, Ἐπὶ τῷ μεταμελόντων περὶ π,
καὶ μὴ διανοῶν π ἀνίστα. quod Pantinus, apud
Apostolium, qui utrumque & Svidam & Zenobium
transcripsit, sic reddidit; de negligentibus circa ali-
quid, quique nihil efficere possunt. ἀμελεῶντες legisse
existimarem, nisi τὸ μεταμέλειος alibi pariter ver-
tisse deprehendissem. vertendum potius, de eis qui
circa rem aliquam penitentia frustra tanguntur, cum
nihil proficiant. De rosa distichon apud eundem
in notis.

Τὸ Ῥόδον ἀμείλει βραχυ χροῖον ἢ ὅ παρελθόν,
Ζητῇ ἐνέστη, ὃ Ῥόδον, ἀλλὰ βράττει.

Verna brevi rosa flore nitet: simul ille recessit,

Non rosa garenti, sed rubus asper erit.

Proinde, qui rerum istiusmodi desiderio intempesti-
vo se torquet, miseriam sibi meram creat.

Ὅς γὰρ ἀπολείπει βλάτ, ὃν ἀπολείπεται

Διὰ τὸν χροῖον, πῶς ἂν ἐν ἡμέρῃ;

Nam qui ea potiri concupiscit, à quibus

Arceatur horis, quomodo non sit miser?

Menander & Euripides, referente Stobæo *tom. 2. tit. 117.*

§ 34. Καταρκενῶν τὸ ποσὶον] Ex eodem Epicteti loco & ista desumpta sunt. Τὶ κακὸν ἐστὶ μεταξὺ, καταρκενῶν τὸ ποσὶον, ἐπιφειδίζοντα λέγει, Ἀνεῖον ἀποδιδόν; πῶς εἴλω ὥσπερ, Ἀνεῖον ἀποδιδόντες, ἢ σὺ, ἢ ἐγὼ, καὶ ἐκείν ἐλπίμεθα ἀλλήλους; ἀλλὰ δύστηνα εἶναι ταῦτα. καὶ γὰρ τῷ ἐπαοιδῶν ἔνια. ἀλλ' ὅτι ὠφελεῖται, καὶ ἐπιφειδίζοντα μόνον ὠφελεῖται. καὶ ὅ δὲ δύστηνα καλεῖς ἀδύνα, ἢ τὰ χαλεπὰ πνὸς σημαντικὰ; δύστηνον δὲ μοι λέγεις ὄνομα εὐσυνῆ πνὸς περὶ χαλεπῶν σημαντικῶν λέγει δύστηνον εἶναι, καὶ τὸ διεκδικεῖν τὸ ἐλπίμεθα ἀπελθόντα γὰρ σημαντικῶν τῷ σαυρῶν, ἀλλ' ἐν τῷ νόμῳ. Ista autem dissertatio enata est forsitan ex occasione illius

ἀφρονεῖ μάλιστα. hoc est, ut Cicero *Inscul. lib. 4.* Omnes stultos insanire. Siqdem, ut idem *lib. 3.* omnes perturbationes animi morbos esse. Stultissime neminem his morbis vacare. unde sic concludunt: qđ in morbo sunt, sani non sunt. omnium autem insipientium animi, in morbis sunt. omnes insipientes igitur insaniunt. Epictetus *lib. 1. c. 28.* πῶς λέγον; οἱ πάντι τῷ φαινομένῳ ἀκολουθῶντες; μακρόχρονοι. ἡμεῖς ἔν τι ἄλλο πικρὸν; qem locum interpretes doctissimus perperam reddidit, dum auctoris mentem non attendit. Flaccus (qem & vise sis futis ista prosecutum *serm. l. 2. sat. 3.*)

Qem mala stultitia, & qemcunq; inscitia veri Cœcum agit, insanū hunc Chrysippi porticus & grex Autumat. — vide & Epictet. *l. 1. c. 22.*

§ 39. Ὁ Σωκράτης ἔλεγε] ubi ista Socratis reperiantur ignoro. nec possum certò statuere, an scriptum fuerit [ὡς] ὁ Σωκράτης ἔλεγε; & priora illa istud respiciat. Socrates certè in *Plat. Alcib. 2.* Πάντας ἀν ἔν φάντες ἀφρονεῖ μάλιστα; ὁ δὲ οὗτος ἀν φάνηται. Τί ἔν ζητεῖτε; leg. τί ἔν εἰ ζητεῖτε; ita & uterq; interpretes.

Ὅτι ἔχμεν] Nemo scil. id qerere & acquirere satagit, cujus compotem jam sese credit. In hanc mentem Dio *Prul. orat. 69.* Ὁ μὲν ἀργυρεῖ δεῦρον; ἢ ἱματίων, ἢ δικίας, ἢ ἄλλων τῶν, & ὁπίσταται τε & ζητεῖ παρὰ τοῦ ἐχόντων λαβεῖν. ὁ δὲ νῦν ἐκ ἔχον, ἐδὲ αὐτὸ τὸτο ὁπίστα; ὅτι ἐκ ἔχει νῦν. Dionysodorus apud *Platon. in Euthydem.* οὗ λαμβάνοντων εἰσιν οἱ μαυδάνοντες, ἀλλ' ἢ τοῦ ἐχόντων. In eandem mentem & ex *Platonis Alcibiad. 1.* qadādam lavdat Theodoret. *therapeut. l. 1.* cujus hæc iunt verba. ὅτι τῶν Ἀλκιβιάδων πείθει ὁ Σωκράτης μαθεῖν, τίς τῆς γνώσεως οἶσιν ἀφρονεῖν ἐξοίσας. ἀφρονεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἐξήλεγε, ἐκ εἰδῶτα. εἰτ' οὐκ εἰρηκότ, Ἀλλ' ἔκ ἀν εὐρεῖν με πῶς εἰρηάζε, & μάλα γε, εἰ ζητήσεας. ἐκείνη δ' αὐ φάνηται, εἰτα ζητήσαι με ἔκ ἀν οἶται; ἀπολαβὼν ἔσθι, ἔρω γε, εἰ οὐκ εἰσὶν γε μὴ εἰδέναι ἀρχὴν ἀρετῆς γνώσεως, τῆς ἀγνοίας ἢ γνώσεως. Plato certè in *Sophist. μαθεῖν ἐδὲ ποτ' ἀν εἰδέναι τὸν ἰδιώτην σοφόν* ἔδ. Idemq; apud *Anton. metell. lib. 2. c. 74.* Δεῖ οὖν νέον ἐμπνεύμασιν [μᾶλλον] τὸ οἶμα, & τὸν πύρον, ἢ τοῦ ἀσπῶν τὸν ἀερα, καὶ ἐγγχεῖν τὴν βελουμένην χροῖσμον. (ita enim legendum, supplendum ex *Plutarcho de audiendo*; non autem τὸ ἢ loco cum *Gelsio* ὡς substituendum.) εἰ δὲ μὴ, γέμοντες ὄγκῳ & συσπμάσθ, & περὶ δέχοντω. Siqdem ut *Socrates ibid.* καὶ μὴ ἀσπῶν, τὸ πνεῦμα δίσσιν; καὶ δ' ἀνοήτους ἀνδράσιν τὸ ὅμμα. nec tam φυσιοῖ ἢ γνώσεως, ut *Apost. ad Cor. ep. 1. c. 8. v. 1.* qām ἢ τῆς γνώσεως οἶσιν, & ἢ ἁδ δώμῳ γνώσεως, ut idem loquitur *ad Tim. ep. 1. c. 6. v. 20.* Facit huc & illud *Domini Mart. c. 9. v. 12.* Οὐ χρεῖαν ἔχουσιν οἱ ἰσθόντες ἰατρῶν, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες. opinione sua, non revera, sanos alloquitur. *Clem. pad. l. 1. c. 1.* τοῖς νοσέσι τὸ σῶμα ἰατρῶν χρεῖα;

& τοῖς ἀδενέσι τὸν ψυχὴν πειδαγωγῆσαι. ἰσὺ γὰρ ὑγίεια & νόσος. ἀλλ' ἢ μὲν μαθήσεται, ἢ δὲ ἰδοῖται φηγέται. *Naso Ponti l. 3. cl. 4.*

Firma valent per se, nullūq; Machaona qarunt. Ad medicam dubius confugit agor opem.

Operatus, de schism. *l. 1.* Sanitas non flagitat medicinam. agroti est remedia qerere. *Cæsius Arelat. serm. 37.* Non requirit medicum, qđ se non sentit agrotum. itaq; *Gregor. Rom. in Psal. penitent. 4.*

10 Nemo est insanibilior illo, qđ sibi sanus videtur. Siqdem, ut *Joan. Chrysost. edit. Savil. tom. 6. orat. 67.* ὁ πῶν νόσον ἀγνοῶν, ἡδεῖαν ποιήσεται τῆς ἀφρονείας ἐπιμέλειαν. Et *Isidor. Pel. l. 2. ep. 238.* τὸ ἐν νόσῳ χαλεπωτάτην τυγχάνουσα τομίζεν ὑγιάνειν, μανία λαμπρῆ & ἀνίκετος. πῶς γὰρ ὁ πικρὸς ἰατρὸν ζητήσει, μὴδ' αὐτὸ τῶτο ὅτι νοσέει ἐπιστάμενος; vide *Phariseorum arrogantiam, Luc. c. 18. v. 9.* & *Joan. c. 9. v. 40.* sed & typhum consimilium, typhum ecclesiæ *Laodicenæ* fastuosum illum apud *Joannem Apocal. c. 3. v. 17.*

20 scitè Bio, ut *Laert. l. 4.* πῶν οἶσιν, περὶ αὐτοῦ ἐγκοπήν. Opinione dicebat esse profectus impedimentum. & de philosophis *Clemens Strom. l. 1. c. 1.* ὁ πρὸς ἀληθείας τῆς οἰήσεως ἀπεστῆν ἀναπέθει. sed & *Greg. Naz. apolog. τὸ δὲ αὐτὸ τῶ πλεῖστον ἀρραβεῖται* & μῆτα τοῖς ἀνθρώποις ἢ κενοδοξία ἀπὸς ἀρετῆς ἐμπόδιον. *Senec. epist. 69.* Illud præcipuè salutem impedit, qđ cito nobis placemus. ideo mutari nolumus, qia nos optimos esse credimus. & *epist. 50.*

30 De Harpacte faua. Incredibilem tibi narrorem, sed veram. subito videre desit, & nescit se esse cæcam. hoc qđ in illa ridemus, omnibus nobis accidere liquet tibi. nemo se esse avarum intelligit, nemo cupidum. cæci tamen ducem qarunt: nos sine duce erramus; & ideo difficulter ad sanitatem pervenimus, qia nos agrotare nescimus. nec qarimus qidem medicum; erubescimus discere bonam mentem. Optime ergo *Epictet. l. 2. c. 11.* Ἀρχὴ φιλοσοφίας, περὶ γε τοῖς ὡς δεῖ, & χτ' τῶν δούραν ἀπὸ λυβρῶν αὐτοῖς, συναί- 40 θησις τῆς αὐτοῦ ἀδενείας & ἀδυναμίας περὶ τὰ ἀν-αγκάια. & mox: τῶν οἶσιν περὶ ἐκλήφμεν. δι' ἃ γὰρ, φησιν, ἐκ οἶδα ἐρῶ τὸ καλὸν & τὸ αἰσχρὸν; ἐκ ἔρω ἐννοῶν αὐτοῖς; &c. & *ibid. c. 17.* τὸ ἀφρονεῖν ἔστιν ἐρῶν τῶ φιλοσοφῶν; ἀποκαλεῖν οἶσιν. αὐμ-χανον γὰρ, ἃ πῶς εἰδέναι οἶεται, ταῦτα ἀρξάσθ μανθάνειν. & in fine dissertationis: ταῦτῳ ἔν τῶ οἶσιν τῶ δὲ οὐκ εἰδέναι πῶς γρησῶν ἀπο-καλλόντας ἐρχέσθ δεῖ ἀπὸς τὸν λόγον. εἰ δὲ μὴ, ἡδ' ἐγγυὲς ἐσόμεθα τῶ περὶ αὐτοῦ, καὶ πᾶσι τῶς συναγωγῆς & τῶς συντάξεως διέλθαμεν. Qod *Apostol. ad Cor. ep. c. 3. v. 18.* Ἐἰ τις δοκεῖ σοφός ἔδ, μακρὸς γινέσθω, ἵνα γένηται σοφός. siqdem, ut *Seneca, de tranquill. c. 1.* Multi ad sapientiam per- 50 tucrant pervenire, nisi se putassent jam pervenisse. vide *l. 1. § 7.*

Τί ἔν μαγέδε & διαφέρεδε] Sunt enim ista animi parum sani indicia. vide *Jacob. cap. 4. v. 1.*

Ad

Yale, 2 Dec 20 1890. 1. 172. 11. Lavender

D d

Τάλλα μέχρι το ἐπιμελεῖσθαι δειν, σὺ ὅτι] μέ-

Tà *μεσσηνικὰ ἐν μεσσηνείᾳ*] q*a* ei (men-
li

iusti aut iniqui Deo vult imputari, etiam si viros bonos in morte prorsus intercedere pareretur, quam Papicola, qui Deum iniustitiae diserte et γυνή κροαλῆ, quod aiunt, incusatum eunt, nisi ipsis ob labores misellos in hac vita decuratiſſima exantlatos, tanquam probissimè plenissimèq; commeritis, præmia æterna retribuat.

Πισέδω σοι ὅτι μὴ δέσῃς. Idem hoc, cum illo à Marco cumprimis lavdato, l. 11. § 6. ἐχῇ λόγον καὶ τῆς.

Δικηλογίᾳ πρὸς τὸν θεόν. Hoc est quod Apost. ad Rom. c. 9. v. 20. Μενέγγελ, ὃ ἀνδραπέ, οὐ τίς εἶ, ὃ ἀνταποκρινόμενος τῷ θεῷ; vult [πρὸς αὐτῶν τῶν θεῶν (i. e. πρὸς τὸν θεόν) ἀπολογεῖσθαι, cum Epicteto l. 2. c. 16. πρὸς μὲν τὸν δικηλόγῳ, γένεσθαι πρὸς τὸν θεόν. Ità pii prisci, etiam si conturbabantur nonnunquam, cum bonis hic malè esse, malis bene, animadverterent; illud tamen pro certo ac immoto statuunt fundamento; Attamen Deus cordicreus bonus est. Psal. 73. v. 1. & Tu certe, Domine, iustus es. Jerem. c. 12. v. 1. & Apost. ad Rom. c. 9. v. 14. Τί ἐν ἐρώμεν, μὴ ἀδικία πρὸς τὸν θεόν; μὴ γένοιτο. & ibid. c. 3. v. 4, 5. Μὴ ἀδικος ὁ θεός; μὴ γένοιτο. γινώσκω ὅτι ὁ θεός ἀληθής, πᾶς δὲ ἀνδραπέ. Ἰάκωβος, καὶ τὸς γέγονται, ὅπως ἀνδραπέδης ἐν τοῖς ἀγροῖς σε, καὶ νικῆσης ἐν τῷ κρίνεσθαι σε, ex Psal. 51. v. 4. vide infra § 12.

Οὐκ ἂν εἴπω διαλεχόμενα τοῖς θεοῖς. non auderes ita cum eis differere. Caf. malim; non ita differeres, & de æquo iudicq; cum eis ageres, nisi optimos iustissimòsque esse præsumeres.

§ 6. Ἐδίδες καὶ ὅτι ἀπογνώσκεις. qid est enim quod usus & industria non possit? Horum spectant tot poetarum illustrium monita. Menandri, apud Stob. rom. 2. tit. 29

— πάντα γὰρ
Ταῖς ἐπιτελεχίαις καὶ ἀπογνώσκεις πρὸς γυμνάσια.

— rerum omnium

Nihil est quod non conficiat assiduus labor.

Alexandridis,

Τὸ συνεχὲς ἔργον, παντὸς εὐείσκει τέλῳ.

Ubique finem assequitur continuus labor.

Philemonis,

Ἐν τῷ φιλοπνεῖν γίγνεται, ὃν θέλεις, κρατεῖν.

Daur laboris cupido quidvis assequi.

Antiphanis,

Τὸς ἐπιμελείας δὲ δὲ πάντα γίγνεται.

Labori assiduo, nihil est quod non cesserit.

Sophoclis Oedip. rege. à Plut. lavdatum de fortun. & à Clement. Strom. lib. 5.

— πάντ' ἐν τῷ ζητούμενῳ

Ἀλλ' ὅτ' ἐμφύζει ὃ τ' ἀμελόμενον.

— quicquid garritur,

Spes deprehendi est. omne neglectum perit.

& huic vicinum inserti alicujus:

Ἀλλ' ὅτ' ἐμφύζει ἐπιμελείᾳ καὶ πόρῳ

Ἀπὸ τῆς.

Laboriose diligentie assequi

Nihil est negatum.---

& ad Marci verba proximè, Menandri in moroso.

--- ἐδίδες καὶ πρὸς γυμνάσια.

Τὸν ἐν. πονεῖν. ὅλως ἀπογνώσκεις ποτε.

--- gem laborum non piget,

Nihil arbitrari is debet insperabile.

Socrates Alcibiadi miranti, qui posset Xanthippen tam rixosam sustinere, & intolerandam esse dictitanti,

10 Ἀλλ' ἐργάζε σὺνέδισμα καὶ ἀνδραπέ. At ego, inquit, aſuetis ei sum: nec me magis offendit, quam rota stridor agam educens eos qui assidue audiunt. Nec fieri dignum hic Æschyli illud, à Plut. de legend. poet. & de perfect. indic. à Stob. rom. 2. tit. 29. & tit. 117. à Cal. Rhodig. antiq. lect. l. 3. c. 7. Lil. Gyrard. de poet. l. 6. Erasim. apophth. l. 6. relatum: qui dum in Isthmiis pugilum certamen spectabat, cum altero eorum frontem percussio, corona tota exclamaret; Ioni Chio, qui proximè affidebat,

20 latus fodiens, Ὁρῶς, ὅς ἢ ἐκκινῶς ὄντι; ὃ πᾶσι τῶν σὺν τῷ ὅς τῷ δεινῷ βοῶσιν. Vide, inquit, quantum sit vis exercitationis? ictus ipse flet: spectatores vero vociferantur. ubi videris malui, latus fodiens, Flaccum imitatus, opist. 7. vertere; quam, ævrem vellicans, cum Paul. Leopardo; qui emend. l. 2. c. 21. & 22. Stobæum hic emaculat, Cælium, Lilium, Erasimum castigat. De Cyro Xenophon lib. 1.

30 Οὐκ ἀπέδιδες ὅτι ἐν τῷ ἡπείρω, εἰς τὸ μὴ ποιεῖν ὃ ἡπείρω ἀλλ' ἐκλυδιέτο, ἐν τῷ περὶ αὐτοῦ ἀμεινον ποιεῖν. Verum Marco gemina prorsus Plut. de tranquill. Δεῖ μὲν ἀπογνώσκεις, μὴ δὲ ἀπογνώσκεις, ἀλλὰ δαμάσκειν καὶ ζητεῖν καὶ συνεχεῖς ἐργάζεσθαι, καὶ καμῶσιν ἐαυτοῦ καὶ καμῶσιν ἄλλων, ἐν τοῖς ἐλάτοις πρὸς τὰ μέγιστα, καὶ φθόνη, καὶ ἀποδύναμις τῆς ψυχῆς, τὴν ἐπιμελείαν αὐτοῦ, καὶ διαδεδουμένον. τὰ καὶ ὅτι ἐν ἐστὶ δυσχερέστερον. ἀνὰ γὰρ ἐμπειρίᾳ καὶ μαλακίᾳ ἀγόμενον ἢ πρὸς τὸ ἔργον αἰετ διατρέχον, καὶ πρὸς τὸ ἡδίστον ἐν ὅς ἀβελήτων ἀναχέσθαι γλυκύματα τῆς ψυχῆς. ἢ δὲ καὶ νόσον, καὶ πόνη, καὶ συγῆς μελετώσα παύσασθαι ὑψίστου, καὶ σεβασίας ὁμῶς τῶν λογισμῶν πρὸς ἕκαστον, εὐρίσκει πολὺ τὸ καλὸν ἀπομένον καὶ διακρινόν καὶ σάδον ἐν τοῖς δεινῶς καλεποῖς καὶ φοβεροῖς. Diogenes denique referente Laërtio, l. 6. Διήλω ἔλεγεν ὅτι τὴν ἀσκησιν ὅτ' μὴ ψυχῆ, τὴν δὲ σωματικῇ. ταύτην καὶ ἢ ἐν γυμνασίᾳ συνεχεῖς γυμνάζειν σαρὰ σκεῖ, ἐκλυσιᾶν πρὸς τὰ τῆς ἀρετῆς ἔργα παρέχοντα. παρτίθεντο ὃ τεκμηρία τῶν ῥᾶδιων ἀπὸ τῆς γυμνασίας ἐν τῇ ἀρετῇ καθαρίνεσθαι. ὅταν τε γὰρ ἐντε τῶν τεχνῶν, τῶν βαναύσων καὶ τῶν ἀλλων, ἐπὶ τῶν πυχῶν δὲ δυσχερίαν τὸν τεχνίτην ἀπὸ τῆς μελέτης πεποιημένος. τὸς τε αὐλητῆς καὶ τῶν ἀθλητῶν, ὅσων ὑπερέσθαι ἐκάτεροι τῇ ἰδίᾳ πενήσει τῇ συνεχεῖ. καὶ αἱ εἰσι, εἰ μετὰ τὴν τῶν ἀσκησιν καὶ ἐπὶ τῶν ψυχῶν, ὅκ' ἐν ἀναφύλῳ καὶ ἀτελῶς.

§ 8. Γυμνάσιον ὁλοῶν] vide lib. 3. § 11.
& supr. § 2. Mat. Casimirus Lyric. l. 3. od. 12.

Si primum vacuis domere corticem

Rebus, Fusce, velis, cetera diffundunt,

Vernae more nivis, quae modò nubium

Leni tabuit haliu.

Τίς δ' ἐαυτὸν ἀρχαίως ἀπὸ] Forfan [πῶς
πᾶς] πῆ, vel [ὅτι πᾶς] πῆ. quia sequitur, πῶς ἔδειξεν
ἄλλω ἐμποδίζεσθαι. (de quo vide l. 5. § 34.)
hoc est, quod ille apud Plut. de tranquill.

Οὗτος ἐμοὶ ὅτι ἀλλ' ἐπαίτησεν, ἀλλ' ἐγὼ αὐτὸς.
ita enim legendum, non ἄλλων. vide lib. 7. § 16.

§ 9. Παγκρατίας, ἢ μονομάχου] pugili,
sive pancratistae, non gladiatori. quia alter armis na-
tivis καὶ περὶ φρέσι, lib. 10. § 38. alter depugnat
adscititiis. itaque alter gladium si deposuerit, statim
occiditur; alter manum praestitum semper habet; nec
quicquam amplius, nisi ut dextram utatur, est opus.

Αἰεὶ ἔχει] De virtute pariter Antisthenes, Ὅπλον
ἀναφύεσθαι, ἀρετῇ. Laert. l. 6. at quod de baculo
Aristot. de motu animal. c. 8. idem de ense, vel alio
quovis telo, dici potest. Γίνεται ὡς ἀπὸ ἀφαιρέσεων μέ-
ρους, ἢ βακτηρία. vide lib. 11. § 36. sed & Cle-
anthis placitum ibid. lib. 7. in Zenon. Διαπαντός
ἔχοντες τὴν ἀρετὴν ἀναπόβλητον γὰρ δεῖ καὶ πάντοτε
τὴν ψυχὴν ἔχειν ὡς τὴν τελείαν ὁ σπουδαῖος.

§ 10. Τοιαῦτα τὰ περὶ γυμνάσια] leg. ποῖα
αὐτὰ τὰ περὶ γυμνάσια. galia sint ipsa per se nuda.
ut supr. § 8. & l. 8. § 11.

Διαιρέσει] de distributione ista, vide lib. 2. §
12. & l. 4. § 21.

§ 11. Ἠλίκευ ἐξουσία] Vide lib. 7. §
53. § 4.

§ 12. Τὸ ἐξῆς τῇ φύσει μήτε θεοῖς μεμπτόν]
τὸ illud D. Boot. vult esse castis primi. ut sit τὸ
ἐξῆς τῇ φύσει, clavus, superioribus periocham
istam annexens, sensumque hunc exhibeat; Quod ex
rei natura ad ea quae supra posita sunt consequitur.
At interpres uerget in casu quarto accipit. Quod ad
naturam consequitur. Xyl. Quicquid in serie ac seque-
la eventuum naturalium ordinaria contingit. Cal.
Ego malim, quicquid contingit naturae consentaneum,
de eo nec Dei culpandi nec homines. hoc est, nulla
de re. πάντα γὰρ καὶ τὰ ὅλα φύσιν. τὸ ἐξῆς
τῇ φύσει. sicut lib. 7. § 54. τὸ ἐξῆς τῇ καὶ αἰσθη-
σει. Idem quod lib. 2. § 9. τὸ ἀκόλουθον τῇ φύσει. Syn-
taxis avtem est, qualis apud Gregor. Naz. in Basil.
Τὸ τοῦτο ἐκ ἐπαυτετέου μάλλον, ἢ μεμπτόν; vide
supr. § 5.

Ἀκοντες] Vide lib. 11. § 18. confid. 3. Δεῖ
δ' ὅς ἐν κακουργίᾳ ἄκων, συγγνώμην ἔχειν. Hippas
apud Platon.

Οὐδὲν μεμπτόν] Epictet. lib. 3. c. 26. Οὐ
δεῖ μεμψέσθαι ἑαυτὸν, ἐγκληθεῖν ἑαυτὸν, περὶ δέου-
σιν ἀδικήσας ὅτι ὅλων. ita enim legend. non πε-
ρὶ δέου. Et ibid. c. 10. Μὴ θεὸν μέμψαι, μὴ

ἀνθρώπον. Idemque enchir. c. 5. Ἀποῦσ' αὐτὸν ἐργον
τὸ ἀλλοῖς ἐγκληθεῖν, ἐφ' οἷς αὐτὸς περὶ αὐτοῦ κακῶς
ἡσυχάζει παρὰ δέου, τὸ ἑαυτοῦ. παρὰ δέου, τὸ
μὴτ' ἀλλοῖς, μὴδ' ἑαυτῷ.

§ 13. Πῶς γυμνασίου] Plaut. Trucul. 2. 1.

Vertit sese rota vicissim: stultus est, qui id admiretur.

Ξένος] Vide lib. 4. § 29. & lib. 8. § 15.

Antisthenes apud Laert. lib. 6. τὸ σαρξὶ ξένον
ἔσθ' ἐν, ἔσθ' ἀπὸ. locus mendii manifestus, in quo tol-
lendo frustra operam posuerunt viri magni. Am-
bros. Camald. novum quasi ξένον legerit. quidam,
ἔσθ' ἀξιοῦσθαι. quod Henr. Stephan. non probat.
ἀπὸ tolerari posse putat; sed suspectum tamen habet.
Is. Casaub. quid si ἀπὸν legatur? ut sapienti nihil
desse velit. verum hoc, ut aliquid videatur, non sa-
tisfacere tamen ipse proficetur. hanc infeliciores istis
saltem forsan futura est conjectura nostra, si ἐστ'
ἀπερὶσθαι rescribamus. conjunxit haec certe
Marcus nosher supr. § 1. Ξένος ὢν τῆς παλαιοῦς
καὶ διαμάχων, ὡς ἀπερὶσθαι, τὰ κατὰ ἡμέραν γι-
γνόμενα.

§ 14. Ἦτοι ἀνάγκη ἐμπαρμένη ἀπαρξάτος
τάξιν, ἢ ἀεὶ νοῖα ἰδέσθαι] Cal. aut futum, (id est
vel necessitas absoluta, et decretum inevitabile, vel
placabilis flexibilisque providentia.) aut confusio for-
tuita; &c. ut videatur legisse, ἢ τὴν ἐμπαρμένην, [καὶ
ἢ] ἀνάγκη [καὶ] ἀπ. 7. &c. At Xyl. aut necessi-
tas fatalis, atque ordo inevitabilis, ut [καὶ] alterum
tantum insertum voluerit, cui accedo potius, quan-
quam malim ἀπαρξάτος inevitabilem, quam inevi-
tabilem reddere. Certe fato τὸ ἰδέσθαι nullo mo-
do convenit; Maro & En. l. 6.

Desine fata Desim flecti sperare precando.
ad quem locum Servius: locus est secundum Epi-
cureos qui dicunt;

Nec bene promeritis capitis, nec tangitur ira!
Est Lucretii lib. 1. quoniam & Stoicos adiacere po-
tuerat, & hos magis, quia fata illi nulla agnosce-
bant.

Φυρμός ἐμπαρμένης] confusio inanis. Xyl. con-
fusio merè fortuita. Cal. sive temeraria. φυρμός ἐμ-
παρμένης, confusio temeritatis; quo vocabulo usus est
Marcus & lib. 2. § 13. ἀπὸ τῆς ἐμπαρμένης, temeraria,
fortuita. Lugd. edit. φυρμός ἀκρίβειας, pro quo
Annot. ἀκρίβειας substituit; vertige confusio du-
rissima. Helych. certe, ἀκρίβειας, ἀσυντοί. καὶ
τὸ ἐμπαρμένης, ex Hesiodi oper. l. 1. v. 433.

Δακτύλιος δ' ἢ ἡλεῖς ἀκινταῖοι ἰσχυροὶ.
Verum τὸ ἀκινὸν ἰστικ non magis locum habet, quam
οἱ κίς, aut etiam δακτύλιος καὶ ἰστικ, vermiculi illi scilicet.
a quibus vocabulum id desumptum est. confusio ni-
mirum dura planè, quam corrudere cossi nequeunt. Ego
siquid mutandum (quod nihil est necesse) videretur,
ἐμπαρμένην malle. quod optimè convenit cum eo
quod sequitur, ἀπερὶσθαι. siquidem, quae rectore ca-
rent, temerè feruntur.

Απερ-

Καλαδρόπλεον itaq; πλὴν ἔστιν, quod Silius
bell. Pun. l. 8. Ora manu lacerans. ---
Et Naso met. l. 11.

Ora, comam, vestem lacerans. ---

quæ omnia in luctu fieri assolent. sed nec in pœnitentia remorsu, ubi acrius is urget, minus. Sic enim de Alexandro, post Clitum interfectum, Curtius l. 8. c. 2. laniare deinde os unguibus. hanc in eptē ergo Marcus pariter ait habere se, si pœnituerit, ac si id fecisset, quod per doloris vim à pœnitentia obortam; fieri etiam non raro solet.

Τὸ μὴ δέλοντι πλὴν σὺν ὅπῳ ἐν τοῖς σὺκοις ἔσται. Itā l. 4. § 6. δέλει πλὴν σὺν ὅπῳ ἐπὶ μὴ ἔσται. Ad Marci mentem Senec. de ira l. 2. c. 10. Non irascetur sapiens peccantibus. quare quia scit neminem sapientem nasci, sed fieri. scit paucissimos omni ævo sapientes evadere. quia conditionem humanæ naturæ perfectam habet: nemo autem naturæ sanus irascitur. quid enim si mirari vellet, non in sylvestribus dumis poma pendere? quid si miretur, spinetia sentesque non utili aliqua fruge compleri? nemo irascitur, ubi virgum natura defendit. Illud vero ἐν σὺκοις suspectum forsitan alicui esse possit, tanquam ab interpolatoris cuiuspiam manu, non à Marco ipso extiterit. cum non tam in fructu ficis ὅπως iste, quam in frondibus & stirpe ipsâ deprehendatur. Synes. de provident. 2. Καὶ τῆς σὺκῆς ὁράμῳ γλυκύτατον μὲν τὸν καρπὸν· οὐδὲν δὲ καὶ οὐλοῦν καὶ βίαν καὶ πένον, ἀπὸ τῆς ὁπώρας. Plutarch. item sympos. l. 5. c. 9. Γλυκύς ὡς καρπὸς δὲ δένδρου οὗτος πικροτάτος. τῆς γὰρ σὺκῆς τὸ ξύλον ὁπώρας ὄντι. ὅτε καὶ ὁμοῦ μὲν ἐκδιδόναι δριμύτητα καρπὸν, καὶ αὐθιγὰς δὲ τῶν ἐν τῇ τέλει κοίαν βυθικὰ τὰ τῶν παρέχειν ὡς δριμύτη. verum nec fructus quoque lacteo isto humore, antequam maturitatem consequatur, immunis est; quem ideo pomi infantiam vocat Plinius l. 15. c. 19. Idemque ibid. c. 28. succus lacteus in capite ficis, in corpore non item. & l. 23. c. 7. Exprimatur ante maturitatem pomi. Plutarch. ipse ibid. lib. 6. c. 10. τὴν οὖν ἀπάντων ὁπώρας τὸν ὅτε καὶ τὸ σῶμα αὐτῆς καὶ τὸ ξύλον, καὶ τὸ ἔργον ἀναπεπλησται. leg. καὶ τὸ φλοιόν, vel καὶ τὸ σπέρμα ἀναπεπλησται.

Ἡ τὰ βρέφη κλαυθμυέζουσι. Senec. de ira. l. 2. c. 9. Si irasceris juvenibus senibusque quod peccant; irascere infantibus, quod peccaturi sunt. Nam quis irascitur pueris, quorum ætas nondum novit rerum discrimina? major est excusatio, et justior hominem esse quam puerum. quod autem de infantium vagitu Marcus, idem de grium clangore Liban. orat. 12. Ὡς περὶ ἐκ ἐκείνων γρηθόντες διὰ τὴν κλαγγὴν ὥς περ ἐκείνων [διὰ τὴν αὖτις καὶ τὴν ὕβριν].

Τί γὰρ πάθῃ; quod lib. 10. § 30. τί γὰρ ποιήσει; quid enim faciat? Lucian. ad eum qui dixerat, Prometheus es. τί γὰρ πάθῃ; ἐμυθεῖται γὰρ οὗτος ἀπὸ πεινῆς. quid enim faciat? &c. Idemque in spe-

culantibus. τί γὰρ ἐν πάθῃ τις, ὅπου φίλος ἀνὴρ βιάσεται; quid enim faciat quis, ubi vir amicus urset? Laco apud Allianum l. 9. c. 27. quod lacrymas mitteret, reprehendenti, τί πάθῃ; καὶ γὰρ ἀπὸ τῆς αἰσχύνης δέμας βί. Joan. Chrysost. in 2. ep. Cor. orat. 1. Καὶ τί πάθῃ; ὅτι μὴ βίβω καὶ πᾶσι νῦν; Quid faciam, cum martyrii jam tempus non sit? Galen. method. l. 10. τί γὰρ ἐν τῇ πάθῃ πᾶσι ἀνθρώποις μῆτε ἔργῳ μῆτε λόγῳ πειδῆναι δύναμενος; Terent. Heautontim. 4. 1.

Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum sciunt?

Εἰ ἐν γὰρ ὅς ἐστι; si igitur trux es. Xyl. imò, si acer ipse validiusque es.

§ 17. Εἰ μὴ καὶ δῆλον; vide ad l. 3. § 6, 7. sed & Epictet. dissert. l. 1. c. 2.

Ἡ γὰρ ὁρμή σου ἐστὶν εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ὁρᾶν. Sententia defecta. Cal. Teneas semper propositum tuum ab omni necessitate ac coactione liberum. ac si scriberetur. ἡ ὁρμή σου ἀέκαστος ἐστίν. At Xyl. hæc sequentibus conglutinat. Tui animi motus ita sint compositi, ut omnia circumspicias. mihi nec istud placet, nec, quod censeam sentiamve, probabile aliquid impræsentiarum occurrit. forsitan ἡ γὰρ ὁρμή σου ἐστὶν εἰς [τὰς] παύσεις, etenim conatus tuus ad ista, τὸ καὶ δῆλον scilicet. καὶ τὸ ἀληθές, omnino tendat. ut τὸ ἀεὶ ὁρᾶν ad sequentia pertineat. vel etiam si ἀέκαστος illud admittere libuerit; ἡ ὁρμή σου ἀέκαστος ἐστὶν τὸ πᾶν. impetus enim, sive conatus tuus non est coactioni aut vi ulla ex parte obnoxius, quod minus ab eis abstinere te possis; vel quæ officio tuo adversantur, agendis, vel quæ veritati repugnant, dicendis. vide l. 10. § 33.

§ 18. Τὸ πλὴν φαντασίαν σοι ποίει; quod se obijcit tibi. Calavb. quod cogitationem tuam commover. Xyl. imò, quod phantasiā tibi afficit. ut lib. 3. § 11.

Ἀναπλήσας διαπύλαι; vide supr. § 8. 10.

§ 19. Κρείττον πῇ καὶ δαμονιώτερον; τὸ ἐν σοὶ δέλον. supr. § 1. & l. 11. § 19. τὸ ἐν σοὶ δειότερον μέρους. vide Julian. infrā ad § 16. Epictet. l. 1. c. 3. τί γὰρ εἰμὶ τάλαιπῶρον ἀνθρώπων καὶ τῶν δυνατῶν συμπίδω. ἀλλ' ἔχεις πῇ καὶ κρείττον σφύσας; leg. πρεστέμης. de qua voce vide Synes. epist. 57. suprā ad § 3. & Marcum l. 10. § 24.

Τὸν νότον αὐτοῦ σὺν τῇ; vide ad l. 2. § 2. & l. 10. § 38. Clemens Strom. l. 4. Δεὶ γὰρ κρείττον τὸ πᾶν καὶ τῆς αὐτοῦ γῆρας; καὶ νεωτερώτερον μὲν, ἀλλύχον δὲ τῶν ὁρῶντων ἀπορροαίς ἴσως μόνον παρὰ τῆς ἐξωθεν αἰτίας λαμβάνοντα.

Τί μοι νῦν ὄντι ἡ δάνοια; vide l. 5. § 11. & l. 10. § 24.

§ 20. Τὸ μὴ εἶναι; vide l. 2. § 16. & infrā § 24.

Ἐπὶ τὸ κακοποιεῖν; vide l. 5. § 16. & l. 7. § 55. & l. 8. § 34. & l. 11. § 21.

§ 21.

Nec q̄ Paonias agris mortalibus herbas
sape erraturam ferre laborat opem.

Sape dolus tenuis morbos prolixat acerbos,
Tollere q̄os nullis sit medicaminibus:

Sape diu saxo iactatum corporis astu,
Contactu sanum reddidit uni manus.

Sic fato sors lata venit, contraria fato:

Nec vitare datur, q̄ placuere Deis. Grot.

Indè Propertio l. 3. eleg. 3. mortis dies parca, hoc
est, *παρκαλέω*, ut rectè Scaliger. vide ad l. 2. § 4.
& ad l. 4. § 23. & ad l. 8. § 20. & infr. § 36.

Πότε μὲν κ; ἢ ἵστα] Datur hinc conciliatio
dictorum illorum, q̄ adversari superioribus videri
poterant: homines violentiæ deditos, non dimittituros
dies suos; hoc est, nē dimidium quidem dierum su-
orum exacturos esse, Psal. 55. v. 23. quidam etiam
desingit *יומיו בלל* Job. c. 15. v. 32. hoc est,
et ex istis diebus, Sept. in die non sua. Vatabl. &
Pagn. & *על בלל* Job. c. 22. v. 16. i. e. *ἀν-
εῖ*, Sept. ante tempus suum. Vulg. siquidem si natu-
ræ propriæ rationem habemus,

Quota pars moritur tempore sui?

Sen. Herc. Oct. 2. 2. q̄ia, pauci ad senectutem per-
veniunt. Cic. de sen. pauci cum vitæ terminum
assequuntur, q̄m constitutionis nativæ virtute pote-
rant, si finitri nihil intervenisset. verum, si naturæ
communis, uti Marcus loquitur, hoc est, numinis di-
vini dispositionem ac dispensationem spectamus, no-
mo nisi suo die moritur. Sen. ep. 69. etiam q̄ im-
maturus maximè obisse videtur,

tulit suum, --- metâsq; dati pervenit ad ævi.

Idem ad Marc. c. 20. ex *Æn.* l. 10. Itaque non
fuit necesse, ut Servius q̄ Virgiliana duo illa con-
ciliaret, *Æn.* l. 10. -- Stat sua cuiq; dies. --
& de Didone l. 4.

--- nec fato, meritâ nec morte peribat,

Sed misera ante diemz ---

ad illud confugeret, poetas secundum scôlas varias
loq̄i illud ex Stoicorum, hoc ex Epicureorum senten-
tia protulisse. Videmus enim, Marco auctore, u-
trumq; etiam Stoico. um placitis esse satis consen-
taneum. alia Servii conciliatio videri poterit ad l. 4.
q̄am q̄ia prolixior est, nec ad nostri mentem, o-
mitto.

Νεαυὸς αἰεὶ] vide supr. § 21. & l. 7. § 25.

Καλὸν δὲ αἰεὶ πᾶν κ; ἀπαύον] vide l. 4. § 23. &
l. 10. § 20.

Οὐδὲ ἀλχεῖν] vide l. 2. § 11. & l. 4. § 3. &
l. 8. § 1.

Συμφέρον κ; συμφερέμενον] vide l. 2. § 11. &
l. 3. § 4. συμφερέμενον κ; συμφερέμενον. verò autem
istic, conducent, & congruum. συμφερέμενον conveni-
re, congruum esse. Liban. orat. 11. Θάυμα πένον
ἔπεον ἐπὶ τῆς αὐτῆς βουλήσας παραπλήσιον τὴν κ;
ἐπεπλήσιον τὴν πεπλήσιον τὴν μὲν δὲ ἐπὶ αἰ-
εὶς συμφερέται τῇ ἢ τῇ ξέγον δὲ μὲν μελίσσει

ἀλχεῖν. aliud sub eodem regno miraculum contigit,
priori geminum, nec geminum tamen. in hoc enim
convenit, q̄d circa Deos fiebat: in hoc discrepat,
q̄d in Deis peregrinis istuc translatis: cum prius
nimirum in patriis relictis exhibeatur. at Fed.
Morellius hic, ut alibi sæpenumero, non dormita-
vit, sed altum dormivit; cum vertit, Regi enim cir-
ca Deos, ad cultum confert hospitium: huic autem est,
q̄d peregrinarum migratione distet.

Θεοφάντης δὲ θεοφάντης κ; τ' αὐτὰ θεῶ] ista
cum sequentibus Xyl. vetere neglexit; vitiata suspi-
catus, an de sensu ambiguus, incertum. θεοφάντης,
quemadmodum & θεοφάντης in seq̄iorem partem su-
mitur havd raro, pro arreptio, sive lymphatico.
itaq; apud Plut. Adulator, q̄d eum cui se accom-
modat, *θεοφάντης* ὄψα, superstitionibus constri-
ctum, hac etiam in parte superare videatur, θεοφ-
άντης, sive arreptitium se simulat. ut τὸ θεοφάντης,
sit etiam τὸ θεοφάντης excessus, aut affectus

saltem illo vehementior. Verum à Marco accipi-
tur in meliorem partem, pro eo, q̄i numini ferendum
agendum se totum permisit. nec aliter ferè à Phi-
lone Judæo, & Dionysio illo, q̄i Areopagitæ titu-
lum præfert, usurpatur. est autem tralatio ab eis
desumpta, q̄i instinctu quodam divino agitantur; cu-
jusmodi vates sunt, κ; οἱ ἐν θεῶ. ita de Æschine
Philostratus: τὸ θεῶς λέγειν, ἔπα μὲν ἐπεφάν-
τας παρὶ τῶν ἀνδρῶν ἐπὶ Ἀργῶν δ' ἠρᾶτο, θεο-
φάντης ὅτι αὐτοφάντης ὄντος, ὡς αὐτὸς οἱ τὸν θε-
ῶν ἀντιπρόσωπον.

Indè θεοφάντης. de Scopa Cal-
listratus in imagin. 2. Οὐ πομπὴ δὲ κ; λογοποιῶν
μόνον πένοντα τέχνη ἐπὶ γὰρ πένοντα ἐν θεῶν θε-
οφάντης πένοντα. ἀλλὰ κ; αὐτὸς ἀντιπρόσωπον αὐτῶν
ἐπὶ θεῶν πένοντα πένοντα ἐπὶ ἀντιπρόσωπον, κατε-
χε κ; κ; μὲν πένοντα πένοντα τὸ πένοντα. ὁ δὲ
ἐν θεῶν πένοντα ἐν πένοντα ἐπὶ πένοντα, eis
πένοντα τὸ ἀντιπρόσωπον ἀντιπρόσωπον τὸν θεοφάντην ἐ-
πένοντα. θεοφάντης perinde Marco, q̄i non linguam
tantum, sed & manum mentemq; suam ad nutum
numinis divini per omnia prorsus ita contradidit
regendam dirigendamq; ut nihil aliud agat, dicat,
cupiat, cogitet, q̄am q̄d Deo ipsi visum fuerit. In-
dè Clementi Strom. l. 7. Θεῶς ἀρεῶ δὲ γυναικὸς
κ; ἡδὲ ἀγῶν θεοφάντης κ; θεοφάντης.

Ο θεοφάντης κ; τ' αὐτὰ τὸ θεῶ] q̄i visū cā-
dem q̄a Deus fertur. i. q̄i Deo consentit, convenit.
Epiphan. l. 1. tom. 3. hæres. 38. τὸ μὲν κ; τὸ
αὐτὸ θεοφάντης, τὸ δὲ ἀντιπρόσωπον. partim cum
illis convenientem, partim ab eis discrepantem.

Ἐπὶ τ' αὐτὰ τὴν γυναικὴ θεοφάντης] q̄d Epistat.
l. 2. c. 16. Deum ipsum alloquendo, ὁμογυναικῶ
σσι. vide l. 10. § 21.

§ 24. Ὅς δὲ ἢ δὲ αὐτὴν ἐνέειπον] neq̄id aliter
q̄am justitia æquitatq; exigit. Calavb. minus plenè.
melius Xyl. neq̄id socius q̄am justitia ipsa egisset.
formula discreta, & ἀνεκδοκίμων π̄ insinuans.

Οὐτε

Causas mortales, nec ququam conficit infam.
Aristotelis nom. Avtor de mund. c. 6. d. eorum
dico, nihil horum: hoc est, quod Seneca. qast.
nat. l. 7. c. 30. Effugit pudor: cogitatione visendus
est. Non est ergo potius inconspicibilis tamen? si-
quidem ut Apoll. ad Rom. c. 1. v. 20. id illorem

Qum deperit, non perit. Deus in ordinem du-
ces diffundit, invisibilis & inuisibilis. Deus in-
ter partem visu aspersum, alios intellectu vestiga-
mat. si visu quidem seriem clarissima mundi limi-
na, habet. Latet, sedet, sidera. Est aliud genu-
s. Deorum, quod animis vestris deperit; ne-
que tam innotuit esse rimabundi contemplan-
tur.

DCHS

[illegible]

30

40

50 3

*In Commentario admissa & omissa momenti alicujus nonnulla
(qæ etiam alicui fortasse levissima viderentur)
restitui ac suppleri sic poterunt.*

Pag. 10 col. 2 lin. 17 Bayfius
p. 22 c. 1. l. 11. qid nī
p. 24 c. 2 l. 25 Agapetus
p. 26 c. 1 l. 3 lib. 67
c. 2 l. 5 impetum
p. 34 c. 2. l. 9 ἀδίκως
p. 43 c. 2. lin. ult. l. 5 S
p. 53 c. 2. l. 38 συνάλω δὲ μέγιστα
p. 57 c. 1 l. 9 עָבַר
p. 67 c. 1 l. 19 ἀποδείκνυται
p. 73 c. 1 l. 40 ἔμποι
p. 77 c. 1 l. 36 respexisse
p. 82 c. 1 l. 4 ἔυπνες
p. 83 c. 1 l. 26 Sentia
p. 90 c. 1 l. 43 celerrimè
p. 92 c. 2 l. 24 vaniloquia
p. 96 c. 2 l. 15 Hugo
p. 101 c. 2 l. 44 aliorum
p. 115 c. 1 l. 36 præposita
p. 116 c. 2 l. 31 Casav.
p. 118 c. 2 l. 16 absint
p. 122 c. 2 l. 10 solitudinum
p. 128 c. 1 l. 20 ἐνδύου-
p. 129 c. 2 l. 36 ut in
p. 147 c. 2 l. 7 ἀνικητα
p. 150 c. 2 l. 33 τυθήσεσθαι
p. 152 c. 1 l. 3 Antonius
p. 156 c. 1 l. 46 malleum
l. 48 emend.
p. 159 c. 1 l. 43 est in rebus
p. 164 c. 2 l. 40 Pythagoræ
p. 171 c. 2 l. 23 nemine
p. 175 c. 1 l. 11 Et cum
p. 187 c. 2 l. 15 Is lib.

ib. l. 52 καίαι
p. 192 c. 2 l. 1 designaret
ibid. verto
p. 193 c. 1 l. 44 non è
p. 196 c. 1 l. 1 συμφορῇ
p. 199 c. 1 l. 25 ἀπελάειν
l. 41 ἐλάδην
p. 203 c. 2 l. 33 βλάδην καὶ ἀπ
p. 205 c. 2 l. 32 ἀπ-
p. 211 c. 2 l. 33 τέμνεται
p. 212 c. 2 l. 15 qī istud?
p. 214 c. 1 l. 2 ἐπίγρ.
p. 215 c. 1 l. 21 reledisse
p. 220 c. 1 l. 5 4. S 20
p. 226 c. 2 l. 25 ἔσπν. & ἔστρω
p. 230 c. 1 l. 4 εἴτε δὴ
p. 234 c. 1 l. 31 Grat.
p. 238 c. 1 l. 31 novè dictum
p. 252 c. 1 l. 46 posteris
p. 253 c. 2 l. 37 Necyo-
p. 256 c. 2 l. 50 Infantes
p. 263 c. 1 l. 24 de pace 1.
p. 284 c. 2 l. 38 σισυγνημόν
p. 285 c. 1 l. 2 ἐπισκοπήται
p. 286 c. 2 l. 13 existit
p. 296 c. 1 l. 40 familiæ
p. 306 c. 1 l. 32 κατὰ
p. 307 c. 2 l. 40 in Feb
p. 308 c. 2 l. 30 quidem
p. 309 c. 1 l. 7 scripserant
l. 8 -fæ lib. 1.
c. 2 l. 18 ἐπὶ
p. 310 c. 1 l. 9 in versione
l. 32 loqor

p. 313 c. 1 l. 49 ipse
p. 317 c. 1 l. 32 Iren.
p. 325 c. 1 l. 4 Atqi
p. 326 c. 2 l. 30 Portus
p. 328 c. 2 l. 31 ὅτε
p. 331 c. 2 l. 17 dixerat
p. 333 c. 1 l. 14 l. 7. S
c. 2. l. 32 τοῖς τοῖς
l. 36 periochæ 18
p. 336 c. 1 l. 5 Apostolius
l. 22 Abarum regi Pr
p. 337 c. 2 l. 16 angust.
p. 339 c. 2 l. 19 subianaans
p. 344 c. 2 l. 18 עָבַר
p. 345 c. 1 l. 5 variis
p. 346 c. 1 l. 30 afficiant
p. 352 c. 2 l. 55 Marci mens gen
p. 356 c. 1 l. 43 ac concl.
c. 2 l. 54 Evripid. Troad
p. 364 c. 1 l. 50 ac Vulgarem
p. 367 c. 2 l. 24 compertum
p. 372 c. 2 l. 14 Pselhúsque
p. 377 c. 1 l. 31 ἔπειτα
p. 381 c. 1 l. 40 ἰδού
p. 384 c. 1 l. 46 philosophos
p. 390 c. 1 l. 52 admissos
p. 395 c. 1 l. 37 eximam
p. 396 c. 1 l. 14 Jof. Mercerus
l. 23 ἰδού
p. 397 c. 1 l. 55 Apostolium
p. 400 c. 1 l. 43 tunc
p. 423 c. 1 l. 21 assentionem

In calce Præloqii, lege Rotherithiensis.

*Syllabus Locorum Scripturae Sacrae, quae in Commentariis istis vel
explicantur, vel illustrantur.*

Genesis.

Cap. 1 vers. 1 pag. 144 col. 1 lin. 41
v. 11 p. 300 c. 1 l. 31 v. 26, 27
p. 119 c. 1 l. 8 p. 366 c. 1 l. 51
C. 2 v. 7 p. 189 c. 1 l. 46 p.
382 c. 1 l. 10 p. 383 c. 1 l. 7
v. 24 p. 184 c. 1 l. 14. C. 3
v. 19 p. 222 c. 1 l. 18 v. 21
p. 131 c. 1 l. 41 v. 22 p. 148
c. 1 l. 6 C. 4 v. 9 p. 97 c. 1 l. 2
C. 5 v. 24 p. 211 c. 1 l. 31
C. 9 v. 4 p. 227 c. 2 l. 23
C. 11 v. 4 p. 148 c. 1 l. 6
C. 15 v. 3 p. 306 c. 2 l. 44
C. 17 v. 13 p. 31 c. 1 l. 13
C. 20 v. 6 p. 42 c. 2 l. 26 C.
17 v. 19 p. 400 c. 2 l. 41
C. 31 v. 2 p. 311 c. 2 l. 31
C. 38 v. 9 p. 371 c. 2 l. 21
C. 43 v. 4 p. 148 c. 1 l. 7
C. 47 v. 9 p. 78 c. 1 l. 14
C. 49 v. 11 p. 114 c. 2 l. 2
C. 50 v. 2 p. 175 c. 1 l. 55

Exodus.

Cap. 1 vers. 1 pag. 114 col. 2 lin. 19
C. 2 v. 10 p. 352 c. 2 l. 38
C. 20 v. 10 p. 104 c. 2 l. 32
C. 24 v. 10 p. 104 c. 2 l. 35

Leviticus.

Cap. 1 vers. 16 pag. 171 col. 1 l. 12
C. 17 v. 11, 14 p. 117 c. 2 l. 13
C. 19 v. 2 p. 360 c. 1 l. 38

Numeri.

Cap. 16 vers. 31 p. 178 col. 1 l. 39
C. 23 v. 10 p. 242 c. 2 l. 47

Deuter.

Cap. 2 vers. 27 pag. 137 col. 2 lin. 10
C. 5 v. 8 p. 104 c. 2 l. 40 v. 52
p. 137 c. 2 l. 10 C. 6 v. 8 p.
147 c. 1 l. 14 v. 13 p. 48 c. 1
l. 8 C. 10 v. 4 p. 123 c. 1 l. 13
C. 12 v. 8 p. 24 c. 1 l. 38
C. 17 v. 11 p. 98 c. 2 l. 25 v.
11, 20 p. 132 c. 2 l. 11 C. 19
v. 6 p. 353 c. 2 l. 32 C. 22 v.
1 p. 149 c. 1 l. 9 C. 28 v. 4
p. 384 c. 1 l. 1 v. 14 p. 137 c. 2

l. 11 C. 29 v. 19 p. 122 c. 2 l.
84 C. 30 v. 11 p. 417 c. 1 l. 18
C. 32 v. 14 p. 224 c. 2 l. 3 C. 33
v. 5, 29 p. 341 c. 1 l. 18, 19

Iosue.

Cap. 1 vers. 7 pag. 127 col. 2 lin. 12
C. 8 v. 19 p. 400 c. 2 l. 17 C. 23
v. 6 p. 137 c. 2 l. 12 C. 24 v. 14
19 p. 234 c. 1 l. 18 p. 263 c. 2
l. 54

Judic.

Cap. 7 vers. 2 pag. 348 col. 1 lin. 31
C. 11 v. 33, 37 p. 306 c. 2 l. 45

Regum.

Lib. 1 Cap. 2 v. 29 p. 311 c. 2 l. 49
C. 3 v. 23 p. 311 c. 2 l. 50 v. 17
p. 161 c. 1 l. 12 C. 6 v. 12 p. 137
c. 2 l. 12 C. 10 v. 11 p. 352 c. 2
l. 32 C. 16 v. 7 p. 395 c. 1 l. 56
p. 419 c. 1 l. 47 C. 25 v. 34, 33
p. 45 c. 2 l. 52

Lib. 2 Cap. 2 v. 19, 22 p. 137 col. 2
l. 13 C. 3 v. 36 p. 17 c. 2 l. 12
C. 10 v. 12 p. 161 c. 1 l. 14 C.
13 v. 13 p. 12 c. 2 l. 46 C. 15
v. 26 p. 156 c. 2 l. 54 C. 16 v. 12
p. 114 c. 1 l. 44 p. 110 c. 1 l. 20
p. 213 c. 2 l. 5

Lib. 3 Cap. 1 v. 6 pag. 311 c. 2 l. 40
C. 3 v. 23 p. 400 c. 2 l. 12 C. 4
v. 5 p. 126 c. 2 l. 29 C. 8 v. 39
p. 418 c. 2 l. 3 C. 12 v. 9 p. 296
c. 1 l. 28 v. 24 p. 114 c. 1 l. 33
C. 19 v. 4 p. 201 c. 1 l. 37

Lib. 4 Cap. 5 v. 13 p. 154 c. 2 l. 41
C. 8 v. 13 p. 360 c. 2 l. 13 C. 10
v. 19 p. 400 c. 2 l. 21 C. 13 v. 5
p. 352 c. 1 l. 35 C. 22 v. 2 p.
137 c. 2 l. 14

Annal.

Lib. 1 Cap. 11 vers. 2 p. 352 c. 2 l. 34
C. 19 v. 11, 16 p. 433 c. 1 l. 4
v. 14 ibid. l. 43

Lib. 2 Cap. 1 vers. 11 p. 157 c. 2 l. 26

C. 19 v. 3 p. 329 c. 1 l. 33 C. 34
v. 2 p. 137 c. 2 l. 14

Ezdr.

Cap. 7 vers. 27 pag. 45 col. 1 lin. 56

Nehem.

Cap. 2 vers. 12 pag. 45 col. 2 lin. 1
C. 7 v. 5 ibid.

Ester.

Cap. 1 vers. 5 pag. 329 col. 1 lin. 32
C. 5 v. 8 p. 400 c. 1 l. 51

Job.

Cap. 1 vers. 21 pag. 114 col. 1 lin. 37
p. 304 c. 2 l. 7 p. 365 c. 1 l. 20 p.
438 c. 1 l. 41 C. 2 v. 10 p. 114
c. 1 l. 41 C. 3 v. 18 p. 319 c. 2
l. 46 C. 6 v. 15, 20 p. 317 c. 1
l. 20 C. 7 v. 1 p. 37 c. 1 l. 49 p. 77
c. 2 l. 44 p. 419 c. 2 l. 20 C. 10
v. 4 p. 312 c. 2 l. 34 p. 439 c. 2
l. 1 v. 5 p. 429 c. 2 l. 26 v. 5, 14
p. 57 c. 1 l. 10, 11 v. 8, 12 p. 371
c. 2 l. 49 v. 9 p. 289 c. 1 l. 47
C. 15 v. 21 p. 242 c. 1 l. 29 v. 32
p. 401 c. 1 l. 17 v. 37 p. 180 c. 1
l. 36 C. 22 v. 16 p. 430 c. 2 l. 19
C. 23 v. 12, 13 p. 305 c. 1 l. 33
p. 377 c. 2 l. 26 C. 24 v. 13, 17
p. 105 c. 2 l. 42 C. 28 v. 28 p.
240 c. 1 l. 29 C. 30 v. 23 p. 251
c. 2 l. 44 C. 38 v. 25, 26, 34, 37
p. 191 c. 1 l. 48

Psalms.

Psal. 1 vers. 3 pag. 331 col. 1 lin. 32
Pf. 8 v. 1, 3 p. 302 c. 1 l. 23 Pf. 12
v. 1 Pf. 14 v. 2 p. 300 c. 1 l. 48
Pf. 16 v. 12 p. 254 c. 1 l. 39 Pf.
18 v. 20 p. 341 c. 2 l. 50 v. 32,
35 p. 254 c. 1 l. 39 v. 39, 40 p.
304 c. 2 l. 7 v. 44, 46 p. 341 c. 1
l. 8 Pf. 19 v. 1, 2, 6 p. 302 c. 1 l.
4 Pf. 22 v. 15 p. 222 c. 1 l. 20 Pf.
37 v. 5 p. 321 c. 1 l. 12 v. 9 p. 341
c. 2 l. 52 v. 16 p. 439 c. 2 l. 14
Pf. 34 v. 1 p. 221 c. 2 l. 50 Pf. 36
v. 3 p. 189 c. 1 l. 54 Pf. 37 v. 5
p. 156 c. 2 l. 56 v. 10 p. 297 c. 1
l. 10 v. 20 p. 220 c. 2 l. 24 Pf. 38
F f v. 13

v.13,14 p.233 c.1 l.4 v.13 p.
363 c.2 l.16 Pl.39 v.6 p.159
c.1 l.47 p.376 c.1 l.45 v.9 p.
114 c.1 l.46 Pl.41 v.4,10
p.347 c.2 l.56 Pl.44 v.1,8
p.304 c.2 l.8 Pl.49 v.11,14
p.307 c.1 l.32 v.12,20 p.202
c.1 l.34,52 c.2 l.45 v.18 p.283
c.2 l.5 Pl.50 v.16,17 p.359
c.2 l.56 Pl.51 v.4 p.424 c.1
l.37 v.5 p.322 c.2 l.34 v.10
p.219 c.1 l.43 Pl.55 v.6,7 p.
181 c.1 l.35 v.22 p.157 c.1
l.1 v.23 p.430 c.1 l.16 Pl.57
v.4 p.181 c.1 l.35 Pl.58 v.3
p.322 c.2 l.34 v.1,6 v.9 p.
376 c.1 l.45 v.12 p.227 c.1 l.
32 l.6 v.10,12 p.191 c.1
l.56 Pl.66 v.3 p.341 c.1 l.14
v.10 p.378 c.1 l.37 Pl.68 v.
20 p.439 c.2 l.15 Pl.73 v.1
p.424 c.1 l.20 v.3 p.322 c.1
l.55 Pl.74 v.16,17 p.300 c.1
l.24 Pl.77 v.1,2 p.254 c.1 l.39
Pl.78 v.36,37 p.359 c.2 l.47
Pl.81 v.16 p.341 c.1 l.16 Pl.
82 v.6,7 p.235 c.2 l.38 p.368
c.2 l.7 Pl.87 v.3 p.147 c.1
l.27 Pl.90 v.1 p.337 c.1 l.56
v.2 ibid. l.55 Pl.100 v.5 p.
337 c.2 l.1 Pl.103 v.17 p.357
c.1 l.55 l.104 v.9 p.439 c.2
l.4 v.19 p.300 c.1 l.25 Pl.109
v.18,19 p.49 c.1 l.7 Pl.112
v.2 p.305 c.1 l.34 p.377 c.2
l.53 v.7 p.222 c.2 l.14 Pl.116
v.2 p.253 c.2 l.53 Pl.118 v.
13 p.114 c.1 l.31 Pl.119 v.
28 p.117 c.2 l.43 v.67 p.378
c.2 l.35 v.71 ibid. v.73 p.371
c.2 l.43 v.75 p.133 c.1 l.37
v.139 p.133 c.1 l.36 v.142
p.322 c.1 l.13 v.176 p.349
c.2 l.53 Pl.120 v.5,6 p.181
c.1 l.35 Pl.127 v.5 p.56 c.2
l.21 Pl.132 v.11 p.384 c.1 l.2
Pl.139 v.5 p.119 c.1 l.9 v.13,
26 p.371 c.2 l.44 v.14 p.372
v.1 l.55 v.15 p.372 c.2 l.54
Pl.140 v.3 p.202 c.1 l.55 v.9
p.56 c.2 l.24 Pl.144 v.4 p.159
c.2 l.47 Pl.145 v.15 p.368
c.1 l.42 v.17 p.133 c.1 l.39
p.421 c.2 l.51 Pl.146 v.4
p.222 c.1 l.22 Pl.147 v.4 p.
252 c.2 l.46 v.20 p.194 c.2
l.37

Paroem.

Cap.1 vers.7 pag.240 col.1 lin.28
v.22 p.189 c.1 l.53 C.4 v.22
p.284 c.1 l.9 v.25,27 p.137
c.2 l.11 C.6 v.6,7 p.183 c.1
l.23 C.9 v.10 p.240 c.1 l.27
C.10 v.1 p.273 c.1 l.34 C.11
v.17 p.387 c.2 l.19 C.13
v.1 p.154 c.2 l.27 C.14 v.15
p.169 c.1 l.34 p.360 c.1 l.17
v.21 p.321 c.1 l.29 v.31 p.321
c.2 l.26 C.15 v.11 p.418 c.2 l.
44 v.20 p.275 c.1 l.34 C.16 v.
3 p.157 c.1 l.3 v.32 p.26 c.2
l.6 C.17 v.5 p.321 c.2 l.27
v.21 p.273 c.1 l.43 G.18
v.10 p.315 c.2 l.33 C.19 v.
11 p.233 c.2 l.7 C.23 v.5 p.
227 c.1 l.27 v.15,16 p.275 c.1
l.30 C.24 v.24 p.56 c.2 l.17
C.25 v.22 p.221 c.1 l.23 C.26
v.19 p.134 c.1 l.24 C.27 v.11
p.273 c.1 l.30 C.30 v.16 p.
121 c.2 l.30 v.20 p.367 c.2
l.27 v.27 p.183 c.1 l.44

Ecclef.

Cap.1 vers.2 pag.159 col.1 lin.36
v.4 p.379 c.1 l.48 v.9 p.257
c.1 l.56 v.11 p.78 c.1 l.43
v.13 p.60 c.2 l.52 C.2 v.2 p.
61 c.2 l.23 v.3 p.364 c.2 l.8
v.17 p.61 c.2 l.24 C.3 v.2 p.
429 c.2 l.11 v.1 p.439 c.2 l.9
C.4 v.5 p.220 c.1 l.1 v.9 p.
296 c.1 l.22 C.7 v.6 p.363
c.1 l.53 v.21 p.233 c.1 l.56
v.26 p.61 c.2 l.36 C.9 v.2 p.
86 c.1 l.29 p.297 c.1 l.46 v.
11 p.46 c.2 l.50 C.10 v.14 p.
112 c.2 l.33 C.11 v.1,3 p.331
c.1 l.28 v.5 p.372 c.2 l.55
C.12 v.7 p.51 c.1 l.48 p.136
c.1 l.14 p.222 c.1 l.19 v.8 p.
159 c.1 l.36 v.13 p.294 c.2
l.33

Esaj.

Cap.1 vers.11,16 p.359 col.2 l.47
v.25 p.378 c.1 l.38 C.2 v.22
p.227 c.2 l.27 C.6 v.9,10 p.
71 c.1 l.34 p.147 c.2 l.52
C.10 v.5,7 p.246 c.1 l.45 v.5,
19 p.308 c.1 l.49 v.6,11 p.246
c.2 l.22 C.14 v.9,10 p.368 c.1
l.7 C.30 v.21 p.137 c.2 l.15

C.33 v.22 p.133 c.2 l.44 C.
35 v.6 p.306 c.1 l.20 C.39
v.8 p.96 c.1 l.16 C.40 v.15
p.242 c.1 l.42 C.42 v.18,19
p.71 c.1 l.35 C.44 v.5 p.394
c.1 l.25 v.6 p.248 c.1 l.7 C.
45 v.7 p.114 c.1 l.23 p.219 c.
1 l.37 C.46 v.8 p.129 c.1 l.8
C.48 v.8 p.322 c.2 l.35 v.10
p.378 c.1 l.38 C.49 v.4 p.314
c.1 l.16 C.53 v.6 p.349 c.1
l.55 C.56 v.10 p.202 c.1 l.50
C.58 v.13 p.305 c.1 l.34
C.64 v.8 p.289 c.2 l.28 C.
66 v.24 p.319 c.2 l.6

Jerem.

Cap.1 vers.5 pag.371 col.2 lin.36
C.2 v.14 p.35 c.2 l.9 C.4
v.14 p.48 c.2 l.16 v.22 p.
191 c.1 l.47 C.5 v.8 p.202
c.1 l.34,51 C.7 v.9,10,22,
29 p.319 c.2 l.48 C.9 v.2,3
p.181 c.1 l.36 p.300 c.1 l.49
C.10 v.10 p.322 c.1 l.11
C.12 v.1 p.133 c.1 l.41 p.
424 c.1 l.21 v.1,2 p.322 c.
1 l.55 C.13 v.17 p.314 c.2
l.17 C.23 v.23 p.299 c.2 l.56
v.24 p.165 c.1 l.30 p.317 c.2
l.39 C.31 v.35,36,38 C.33
v.20,23 p.410 c.1 l.46 C.44
v.17 p.169 c.1 l.2

Thren.

Cap.3 vers.33 pag.312 col.1 lin.5
v.37,38 p.114 c.1 l.25 p.300
c.2 l.10 v.40 p.371 c.2 l.33

Ezek.

Cap.18 vers.11,13 p.104 c.2 l.15
C.20 v.39 p.359 c.2 l.49 C.
32 v.18,20 p.368 c.1 l.8

Dan.

Cap.7 vers.15 pag.326 c.1 lin.45
C.11 v.35 p.378 c.1 l.39

Hosh.

Cap.1 vers.6 pag.320 col.2 lin.7

Amos.

Cap.3 vers.6 pag.114 col.1 lin.29
p.219 c.1 l.38

Jon.

Joan.
Cap. 4 vers. 3, 9 pag. 201 col. 1 l. 39
Mic.

Cap. 3 vers. 3 pag. 116 col. 1 lin. 16
C. 4 v. 11, 13 p. 308 col. 1 l. 50
C. 7 v. 13 p. 100 col. 1 l. 49

Habbak.
Cap. 4 vers. 1 pag. 144 col. 1 lin. 29

Zephani.
Cap. 1 vers. 12 pag. 144 col. 1 lin. 21
C. 2 v. 1 p. 381 col. 1 l. 30

Zacari.
Cap. 10 vers. 1 pag. 191 col. 1 lin. 49

Malac.
Cap. 3 vers. 1 pag. 178 col. 1 lin. 39

Marth.
Cap. 1 vers. 7 pag. 102 col. 1 lin. 3

C. 4 v. 10 p. 448 col. 1 l. 3 C. 4 v.
11 p. 477 col. 1 l. 47 v. 20 p. 47
v. 1 l. 46 v. 18 p. 88 col. 1 l. 41 v.
44, 43 l. 17 col. 1 l. 44 v. 44 p. 267
v. 1 l. 40 v. 41 p. 109 col. 1 l. 24
v. 48 p. 360 col. 1 l. 37 C. 6 v. 1, 3
p. 178 col. 1 l. 27 p. 339 col. 1 l. 1
v. 2 p. 190 col. 1 l. 36 v. 6 p. 190
v. 1 l. 1 v. 10 p. 161 col. 1 l. 24 v.
16 p. 388 col. 1 l. 44 v. 21, 21
p. 477 col. 1 l. 26 C. 7 v. 12 p. 10
v. 1 l. 12 v. 11, 10 p. 111 col. 1 l. 1
19, 18 v. 16 p. 360 col. 1 l. 2 v. 16
p. 700 col. 1 l. 21 v. 27 p. 233 col. 1
l. 20 v. 12 p. 320 col. 1 l. 1
l. 2 p. 118 col. 1 l. 41 p. 372 col. 1 l. 1
18 p. 390 col. 1 l. 31 v. 17, 18 p.
418 col. 1 l. 12 C. 11 v. 10 p. 405
col. 1 l. 44 C. 12 v. 11, 13 p. 331
col. 1 l. 10 v. 14 p. 348 col. 1 l. 22
v. 16 col. 1 l. 15 v. 43 p. 61 col. 1
l. 1 C. 13 v. 1, 15 p. 71 col. 1 l. 1
34 v. 13 p. 147 col. 1 l. 49 v. 32
p. 172 col. 1 l. 10 C. 15 v. 14 p.
71 col. 1 l. 35 p. 154 col. 1 l. 33
v. 19 p. 148 col. 1 l. 25 C. 16 v.
9 p. 61 col. 1 l. 3 v. 17 p. 143
col. 1 l. 47 v. 16 p. 151 col. 1 l. 2
l. 13 C. 18 v. 5 p. 248 col. 1 l. 2
l. 38 v. 15 p. 212 col. 1 l. 5 p. 484
col. 1 l. 30 C. 19 v. 3 p. 185 col. 1
l. 14 v. 17 p. 65 col. 1 l. 15 v. 22
p. 314 col. 1 l. 4 v. 18 p. 385 col. 1
l. 17 C. 20 v. 26, 27 p. 257 col. 1

l. 4 C. 21 v. 24 p. 161 col. 1 l. 23
C. 22 v. 37 p. 157 col. 1 l. 20 v. 45
p. 189 col. 1 l. 36 C. 23 v. 23, 25,
27 p. 339 col. 1 l. 1 C. 25 v. 9 p.
148 col. 1 l. 7 C. 26 v. 24 p. 320
col. 1 l. 22 v. 39 p. 161 col. 1 l. 27
C. 27 v. 10 p. 186 col. 1 l. 17 p.
118 col. 1 l. 21

Marc.
Cap. 3 vers. 34 pag. 198 col. 1 lin. 48
C. 4 v. 16 p. 371 col. 1 l. 24 v. 31,
31 p. 372 col. 1 l. 30 C. 7 v. 33 p.
321 col. 1 l. 29 C. 8 v. 36 p. 385
col. 1 l. 34 C. 9 v. 21 p. 7 col. 1 l. 47
v. 44 p. 319 col. 1 l. 6 C. 10 v. 43,
44 p. 357 col. 1 l. 6 C. 11 v. 13
p. 332 col. 1 l. 33 C. 12 v. 30
p. 117 col. 1 l. 19 C. 14 v. 36 p.
161 col. 1 l. 27 v. 41 p. 178 col. 1
34 C. 15 v. 37, 39 p. 186 col. 1
l. 16 p. 228 col. 1 l. 15 C. 16 v.
19 p. 136 col. 1 l. 4 v. 20 p. 347
col. 1 l. 18

Luc.
Cap. 1 vers. 3 pag. 188 col. 1 lin. 50
v. 6 p. 417 col. 1 l. 47 v. 41 p. 384
col. 1 l. 3 v. 23 p. 417 col. 1 l. 41 C.
2 v. 19 p. 386 col. 1 l. 35 C. 4
v. 2 p. 61 col. 1 l. 6 C. 6 v. 24 p. 178
col. 1 l. 28 v. 34, 35 p. 189 col. 1 l. 47,
48 p. 391 col. 1 l. 31 p. 317 col. 1 l.
9 v. 36 p. 360 col. 1 l. 2 v. 44 p.
300 col. 1 l. 18 v. 46 p. 159 col. 1 l. 44
C. 7 v. 23 p. 44 col. 1 l. 5 C. 9 v.
31 p. 63 col. 1 l. 47 v. 51 p. 136 col.
1 l. 7 C. 10 v. 27 p. 157 col. 1 l. 19
v. 20, 37 p. 97 col. 1 l. 10 v. 41 p.
419 col. 1 l. 11 C. 11 v. 2 p. 261
col. 1 l. 24 C. 12 v. 17 p. 203 col. 1
l. 53 C. 13 v. 11 p. 161 col. 1 l. 20
C. 17 v. 31, 4 p. 111 col. 1 l. 33
v. 3 p. 188 col. 1 l. 43 v. 18
p. 119 col. 1 l. 35 C. 20 v. 19 p. 61
col. 1 l. 9 C. 21 v. 16, 18 p. 48 col.
1 l. 40, 45 v. 34 p. 183 col. 1 l. 43 v.
35 p. 413 col. 1 l. 41 C. 22 v. 20 p.
92 col. 1 l. 28 v. 40 p. 291 col. 1 l. 56
C. 23 v. 30 p. 119 col. 1 l. 15 v. 36
p. 186 col. 1 l. 26 v. 46 p. 228 col.
1 l. 25 C. 24 v. 18 p. 134 col. 1 l. 3

Joan.
Cap. 1 vers. 9 pag. 194 col. 1 lin. 20
v. 14 p. 92 col. 1 l. 34 v. 18 p. 183 col.
1 l. 48 p. 135 col. 1 l. 6 C. 3 v. 10
F i 2

p. 107 col. 1 l. 13 C. 4 v. 14 p. 117
col. 1 l. 28 p. 377 col. 1 l. 34 v. 36 p.
383 col. 1 l. 38 C. 6 v. 60 p. 231 col.
1 l. 1 p. 380 col. 1 l. 3 C. 7 v. 17 p.
357 col. 1 l. 3 C. 9 v. 34, 40 p. 71
col. 1 l. 35 C. 12 v. 40 p. 71 col. 1 l. 36
C. 13 v. 1 p. 63 col. 1 l. 44 v. 34 p.
321 col. 1 l. 28 C. 14 v. 29 p. 416 col.
1 l. 11 C. 15 v. 18 p. 134 col. 1 l.
11 C. 16 v. 12 p. 380 col. 1 l. 8 v.
33 p. 154 col. 1 l. 11 C. 17 v. 17 p.
322 col. 1 l. 18 C. 19 v. 10 p. 170
col. 1 l. 48 v. 30 p. 228 col. 1 l. 24 v.
39 p. 175 col. 1 l. 55 C. 21 v. 19 p.
195 col. 1 l. 7

Act.
Cap. 1 vers. 1, 2, 22 pag. 136 col. 1 l. 5
v. 3, 4 p. 154 col. 1 l. 40 v. 24 p. 438
col. 1 l. 41 C. 2 v. 12 p. 357 col. 1 l.
9 v. 23 p. 275 col. 1 l. 40 p. 308 col.
1 l. 51 v. 25 p. 1 col. 1 l. 15 C. 3 v.
14, 18 p. 308 col. 1 l. 51 v. 21 p. 385
col. 1 l. 26 C. 4 v. 13 p. 17 col. 1 l. 49
v. 28 p. 373 col. 1 l. 40 C. 5 v. 39
p. 148 col. 1 l. 8 p. 329 l. 39 v. 41 p.
184 col. 1 l. 52 C. 7 v. 14 p. 214 col.
1 l. 22 v. 14 p. 183 col. 1 l. 44 v. 39
p. 148 col. 1 l. 8 v. 41 p. 61 col. 1 l. 2
v. 59 p. 397 col. 1 l. 5 C. 13 v. 36
p. 370 col. 1 l. 15 v. 50 p. 2 col. 1 l. 42
C. 14 v. 10 p. 136 col. 1 l. 8 v. 24,
25 p. 291 col. 1 l. 32 v. 44 p. 300
col. 1 l. 19 v. 41 p. 321 col. 1 l. 20 C.
15 v. 8 p. 418 col. 1 l. 40 C. 16 v.
1 p. 2 col. 1 l. 39 v. 13 p. 401 col. 1
l. 23 v. 11 p. 137 col. 1 l. 3 C. 17
v. 23 p. 444 col. 1 l. 40 v. 18 p. 199
p. 45 col. 1 l. 34 p. 423 col. 1 l. 24 v.
26 p. 47 col. 1 l. 21 v. 28 p. 208 col.
1 l. 6 p. 211 col. 1 l. 26 p. 418 col.
1 l. 1 C. 20 v. 23, 24 p. 353 col. 1 l.
42 p. 170 col. 1 l. 21 v. 28 p. 383 col.
1 l. 44 v. 14 p. 46 col. 1 l. 12 C. 21
v. 1 p. 137 col. 1 l. 3 v. 13 p. 253 col.
1 l. 42 v. 14 p. 161 col. 1 l. 31 C.
25 v. 23 p. 8 col. 1 l. 45 C. 26 v. 8
p. 423 col. 1 l. 33 C. 27 v. 27 p.
335 col. 1 l. 36 v. 17 p. 214 col. 1 l.
24 C. 28 v. 4, 6 p. 136 col. 1 l. 14
v. 18 p. 117 col. 1 l. 44 v. 23 p. 186
col. 1 l. 40 v. 26, 27 p. 71 col. 1
l. 45

Roman.
Cap. 1 vers. 20 pag. 277 col. 1 lin. 41
p. 435

p.435 c.2 l.56 C.2 v.9 p.341
c.2 l.56 v.17 p.156 c.2 l.47
v.19 p.134 c.1 l.35 v.28 p.
395 c.1 l.47 C.3 v.45 p.424
c.1 l.2 C.4 v.9 p.48 c.1 l.9
C.5 v.2,4 p.378 c.1 l.40 v.5
p.143 c.2 l.53 v.15 p.254 c.1
l.91 C.6 v.5 p.308 c.1 l.32
v.13 p.382 c.2 l.31 v.17 p.375
c.1 l.30 C.7 v.24 p.323 c.2
l.5 C.8 v.1,4,8 p.254 c.1 l.41
v.7 p.407 c.2 l.53 v.24 p.143
c.2 l.53 v.28 p.96 c.1 l.13 p.
246 c.1 l.2 v.29 p.360 c.1 l.
27 v.35,36 p.352 c.1 l.39 v.
36,39 p.392 c.1 l.44 C.9 v.
44 p.424 c.1 l.22 v.17,22 p.
308 c.1 l.52 v.20 p.424 c.1 l.
12 v.21 p.209 c.1 l.37 v.22 p.
308 c.1 l.52 C.10 v.6 p.417 c.1
l.19 C.11 v.20,23 p.308 c.1 l.
16 v.36 p.53 c.2 l.44 p.146 c.2 l.
53 C.12 v.5 p.264 c.1 l.15 v.16
p.32 c.1 l.52 v.19 p.104 c.1
l.24 v.20 p.221 c.1 l.24 v.21
p.236 c.2 l.52 p.402 c.1 l.27,
53 C.13 v.1 p.214 c.2 l.25
v.12 p.105 c.2 l.39 v.14 p.296
c.1 l.15 C.14 v.18 p.352 c.2
l.39 v.21 p.233 c.1 l.16 p.361
c.2 l.46 v.22 p.283 c.2 l.13

1 Corinth.

Cap.1 vers.14 pag.298 col.1 lin.54
v.15 p.436 c.1 l.10 v.18 p.298
c.1 l.55 C.2 v.10 p.143 c.2
l.49 C.3 v.8 p.314 c.1 l.35 v.
23 p.120 c.2 l.31 v.15 p.319 c.2
l.41 C.4 v.1 p.154 c.2 l.10 v.2
p.357 c.2 l.4 v.7 p.307 c.2 l.30
C.5 v.7,10 p.292 c.1 l.8 p.329
c.1 l.40 v.18 p.348 c.2 l.27
C.6 v.19 p.120 c.2 l.14 C.7
v.1 p.45 c.2 l.3 v.20,24 p.154
c.1 l.25 v.23 p.157 c.1 l.30
v.31 p.227 c.1 l.23 v.35 p.104
c.1 l.32 C.9 v.19,22 p.401
c.2 l.39 v.20 p.17 c.2 l.43 p.
292 c.2 l.29 C.10 v.6,7 p.
254 c.1 l.41 v.9,10 ibid. v.17
p.264 c.2 l.17 v.31,32 p.116
c.2 l.38 v.33 p.304 c.2 l.4
C.11 v.19 p.348 c.2 l.36 v.28
p.381 c.2 l.36 v.29 p.327 c.1
l.29 C.12 v.12 p.264 c.2 l.18
v.23 p.308 c.1 l.13 v.27 p.264

c.2 l.25 C.13 v.4 p.188 c.1
l.24 v.5 p.31 c.2 l.20 C.15
v.10 p.347 c.1 l.25 v.38 p.371
c.2 l.30 v.58 p.314 c.2 l.9 C.
16 v.13 p.128 c.1 l.10

2 Corinth.

Cap.2 vers.15 pag.314 col.2 lin.6
C.3 v.18 p.363 c.1 l.25 C.4
v.4 p.154 c.1 l.30 v.7 p.289
c.2 l.38 C.5 v.1 p.420 c.1 l.
53 v.4 p.351 c.1 l.24 v.6,8
p.78 c.1 l.31 p.386 c.2 l.12
v.12 p.4 c.1 l.36 v.18 p.53 c.
2 l.45 p.304 c.2 l.9 p.433 c.1
l.48 C.6 v.1 p.246 c.1 l.1
p.347 c.1 l.27 v.8 p.298 c.1
l.24 C.9 v.10 p.162 c.2 l.10
p.352 c.1 l.15 C.12 v.15 p.
365 c.2 l.31 C.13 v.5 p.381
c.2 l.34

Galat.

Cap.2 vers.11 pag.401 col.1 lin.9
v.14 p.137 c.2 l.1 v.20 p.
347 c.1 l.32 C.3 v.16 p.264
c.2 l.23 C.4 v.26 p.113
c.2 l.30 C.5 v.6 p.241 c.1 l.
41 v.22 p.331 c.1 l.29 C.6
v.1 p.154 c.2 l.14 p.403 c.2
l.37 v.4 p.381 c.2 l.37 v.9
p.292 c.1 l.47 v.10 p.97 c.1
l.13 p.137 c.1 l.41

Ephes.

Cap.1 vers.18 pag.117 col.2 l.45
p.154 c.1 l.29 C.2 v.10 p.219
c.1 l.43 v.12 p.430 c.2 l.54
C.4 v.1 p.418 c.2 l.18 v.4
p.264 c.2 l.14 v.14 p.13 c.1
l.28 v.17 p.13 c.1 l.4 v.18 p.
71 c.1 l.36 v.24 p.417 c.1 l.
43 v.26 p.45 c.2 l.54 v.27 p.
104 c.1 l.20 C.5 v.11 p.105
c.2 l.40 v.12,13 ibid. l.19 p.
119 c.2 l.44 v.14 p.258 c.1
l.52 v.16 p.150 c.1 l.9 v.31
p.185 c.1 l.25 v.31 p.1 c.1
l.26 C.6 v.11,12,13 p.77
c.2 l.47 p.285 c.1 l.5.

Philipp.

Cap.1 v.12,13 pag.207 col.2 l.15
v.14 p.308 c.1 l.53 v.20 p.195
c.2 l.8 p.353 c.1 l.41 v.21,
22 p.241 c.1 l.44 p.350 c.1
l.38 v.23 p.176 c.1 l.34 p.201

c.1 l.40 p.386 c.2 l.46 v.27
p.418 c.2 l.18 C.2 v.7 p.329
c.1 l.42 v.11 p.331 c.1 l.28
v.17 p.365 c.2 l.30 v.21 p.31
c.2 l.18 C.3 v.14 p.92 c.2 l.1
v.19,20 p.278 c.2 l.16 p.352
c.2 l.21 C.4 v.11 p.298 c.2
l.18 v.12 p.42 c.1 l.2 v.14
p.251 c.2 l.25 v.18 p.179 c.1
l.13 p.351 c.2 l.14 v.22 p.205
c.1 l.40

Colos.

Cap.1 vers.10 pag.418 col.2 l.18
C.2 v.19 p.392 c.1 l.36 C.3
v.1,2 p.278 c.2 l.16 v.16 p.92
c.1 l.39

1 Thessal.

Cap.2 vers.12 pag.418 col.2 lin.18
v.19 p.314 c.2 l.13 C.4 v.4
p.157 c.1 l.27 p.383 c.2 l.4
v.9 p.321 c.1 l.31 C.5 v.6 p.
34 c.2 l.42 v.6,7 p.105 c.2 l.
41 v.21 p.106 c.2 l.19

2 Thessal.

Cap.1 vers.5 pag.423 col.1 lin.42
v.6 ibid. l.43 C.2 v.4 p.104
c.2 l.10 C.3 v.11 p.292 c.1
l.48

1 Timoth.

Cap.1 vers.1 pag.192 col.1 lin.54
v.17 p.435 c.2 l.9 C.2 v.15
p.56 c.2 l.29 C.4 v.6 p.2 c.
1 l.40 p.189 c.1 l.4 v.7 p.92
c.2 l.29 v.10 p.1 c.2 l.14 v.
12 p.394 c.1 l.39 C.5 v.21
p.239 c.2 l.54 C.6 v.5 p.324
c.1 l.49 v.12 p.94 c.1 l.52
p.240 c.1 l.14 v.16 p.435 c.2
l.6 v.17 p.239 c.2 l.29 p.307
c.2 l.17 v.18 p.2 c.1 l.50 p.
408 c.1 l.19 v.19 p.153 c.1
l.34

2 Timoth.

Cap.1 vers.5 p.2 c.1 l.41 v.
6 p.258 c.1 l.20 C.2 v.16
p.92 c.2 l.8 v.23 ibid. l.29
v.25 p.147 c.2 l.41 p.407
c.2 l.52 v.26 p.243 c.1 l.32
C.3 v.5 p.338 c.2 l.55
p.395 c.1 l.51 v.10 p.189
c.1 l.5 v.15 p.2 c.1 l.41
p.7

p. 7. l. 48. C. 4. v. 3 p. 380
v. 2. l. 30. v. 1. p. 380. c. 2. l. 42
v. 6. p. 386. c. 2. l. 12. v. 7. p. 94
c. 1. l. 14. p. 240. c. 1. l. 14. v.
8. p. 422. c. 1. l. 34

Trus

Cap. 2. ver. 15. p. 324. c. 1. l. 38
C. 2. v. 2. p. 348. c. 2. l. 50
v. 9. p. 92. c. 2. l. 11

Hebe.

Cap. 4. ver. 12. 13. p. 418. c. 1
l. 49. C. 5. v. 11. 12. p. 380
c. 2. l. 3. C. 6. v. 10. p. 421. c. 1
l. 16. 41. C. 9. v. 27. p. 319. c.
1. l. 53. C. 10. v. 34. p. 205. c. 1
l. 1. v. 32. p. 392. c. 1. l. 42
C. 11. v. 1. p. 143. c. 2. l. 54
v. 4. p. 319. c. 1. l. 46. v. 11. p.
102. c. 2. l. 25. p. 431. c. 1. l. 35
v. 13. p. 154. c. 1. l. 18. v. 35
- 37. p. 253. c. 1. l. 40. C. 12. v.
4. p. 94. c. 1. l. 7. v. 57. p. 319
c. 2. l. 43. p. 432. c. 1. l. 36
v. 9. 11. p. 195. c. 1. l. 1. p. 378
c. 1. l. 42. v. 22. p. 113. c. 2
l. 30. v. 32. p. 242. c. 1. l. 32
Cap. 13. ver. 17. p. 314. c. 2
l. 26

Jacob.

Cap. 1. v. 2. p. 377. c. 1. l. 40
v. 11. p. 268. c. 2. l. 33. v. 13
p. 94. c. 1. l. 2. p. 219. c. 2. l. 35

v. 14. p. 98. c. 2. l. 38. v. 18. p.
323. c. 1. l. 13. v. 25. p. 122
c. 2. l. 42. v. 27. p. 239. c. 2. l. 55
C. 2. v. 8. p. 133. c. 2. l. 45
C. 3. v. 1. p. 399. c. 2. l. 25. v.
12. p. 300. c. 1. l. 21. C. 4. v. 1
p. 77. c. 2. l. 48. C. 5. v. 17
p. 231. c. 2. l. 21. v. 19. p. 348
c. 2. l. 56

1. Petr.

C. 1. v. 16. p. 360. c. 1. l. 29. v.
18. p. 168. c. 2. l. 34. v. 23. 25
p. 427. c. 1. l. 34. C. 2. v. 5. 9
p. 93. c. 2. l. 37. v. 8. p. 233. c. 1
l. 17. v. 11. p. 77. c. 2. l. 47. p. 18
c. 1. l. 29. p. 154. c. 1. l. 19
v. 22. p. 319. c. 1. l. 48. v. 23
p. 236. c. 2. l. 50. v. 25. p. 349
c. 1. l. 56. C. 3. v. 13. p. 402. c.
1. l. 41. C. 4. v. 10. p. 433. c.
1. l. 18. v. 12. p. 154. c. 2. l. 7
p. 300. c. 1. l. 13. p. 378. c. 1. l. 40
v. 14. p. 395. c. 1. l. 9. v. 15
p. 61. c. 2. l. 42. C. 5. v. 7. p.
157. c. 1. l. 4

2. Petr.

C. 1. v. 4. p. 324. c. 1. l. 50. v. 9
p. 71. c. 1. l. 37. p. 154. c. 1. l.
31. v. 14. p. 63. c. 1. l. 48. v. 19
p. 143. c. 2. l. 45. C. 2. v. 13
p. 241. c. 1. l. 37. v. 14. p. 88
c. 1. l. 39. C. 3. v. 1. p. 56. c. 2
l. 2. v. 10. 12. p. 89. c. 1. l. 46

1. Joan.

C. 1. v. 9. p. 423. c. 2. l. 14. C. 2
v. 17. p. 227. c. 1. l. 33. C. 3
v. 3. p. 360. c. 1. l. 30. v. 10
ibid. l. 31. C. 4. v. 2. p. 117
c. 1. l. 3. v. 12. p. 435. c. 2. l. 7
v. 21. p. 321. c. 1. l. 26. C. 5
v. 3. p. 305. c. 1. l. 33. v. 18. p.
239. c. 2. l. 56

2. Joan.

V. 2. p. 297. c. 2. l. 14. v. 8. p. 254
c. 1. l. 43

Jud.

V. 16. p. 157. c. 1. l. 42

Apoc.

C. 1. v. 5. p. 92. c. 1. l. 30. v. 6
p. 93. c. 2. l. 35. v. 17. p. 248. c.
1. l. 8. C. 2. v. 8. p. 248. c. 1. l. 8
C. 3. v. 4. p. 418. c. 2. l. 15. v.
12. p. 147. c. 1. l. 28. v. 17. p.
71. c. 1. l. 38. p. 154. c. 1. l. 37.
47. C. 5. v. 10. p. 93. c. 2. l. 35
C. 6. v. 16. p. 319. c. 2. l. 15
C. 12. v. 1. p. 336. c. 1. l. 53
v. 11. p. 277. c. 1. l. 24. C. 14
v. 5. p. 319. c. 1. l. 52. v. 13. p.
270. c. 1. l. 33. C. 16. v. 20. p.
329. c. 1. l. 53. C. 17. v. 21
p. 329. c. 1. l. 54. C. 19. v. 20
p. 319. c. 2. l. 4. C. 20. v. 6. p.
93. c. 2. l. 36. p. 258. c. 1. l. 55
v. 14. p. 319. c. 2. l. 2. C. 22. v.
13. p. 248. c. 1. l. 9

Syllabus Avtorum, quorum scripta obiter in hoc opere explicantur,
supplentur, emendantur.

- Æ** *Lianus* emend. pag. 131. col. 2. lin. 54
Enas Gar. em. p. 172. c. 1. l. 37
Agapetus em. p. 408. c. 1. l. 27
Antaxagoras apud *Laert.* em. p. 125. c. 2. l. 50
Antonius Abbas em. p. 309. c. 1. l. 12
Apollon. *Tyan.* em. p. 368. c. 1. l. 37
Apulejus explic. p. 244. c. 1. l. 4
Aristoteles explic. p. 286. c. 2. l. 1.
supplet. p. 129. c. 1. l. 12. p. 183. c. 1. l. 38. p. 250. c. 2. l. 6.
emend. p. 245. c. 2. l. 41. p. 250. c. 2. l. 4. p. 392. c. 2. l. 5.
p. 425. c. 2. l. 47, 50
Athenaus expl. p. 156. c. 1. l. 45
Athenagoras em. p. 236. c. 1. l. 51.
p. 421. c. 2. l. 26
Augustinus em. p. 277. c. 2. l. 47
Bio apud *Laert.* em. p. 124. c. 2. l. 25
Cicero em. p. 175. c. 1. l. 31. p. 374. c. 1. l. 15
Clemens Alexandr. expl. p. 83. c. 2. l. 2. p. 95. c. 2. l. 39. *suppl.* p. 13. c. 2. l. 48. *emend.* p. 2. c. 2. l. 49. p. 83. c. 2. l. 9. p. 168. c. 3. l. 6. p. 172. c. 1. l. 36. p. 229. c. 2. l. 27. p. 332. c. 2. l. 34
Cydenius *suppl.* p. 194. c. 2. l. 25
Dio Cass. expl. p. 173. c. 2. l. 47
Dio Prus. expl. p. 197. c. 1. l. 47. *emend.* p. 310. c. 1. l. 6. p. 338. c. 2. l. 14. p. 381. c. 1. l. 40. p. 405. c. 2. l. 20
Diodorus Sic. *emen.* p. 389. c. 1. l. 53
Diogenes Cyn. *suppl.* p. 345. c. 1. l. 31
Empedocles *emend.* p. 375. c. 2. l. 53. p. 413. c. 2. l. 33, 40
Ennius apud *Gel.* em. p. 147. c. 2. l. 22
Epicharmus apud *Plut.* em. p. 280. c. 1. l. 4. p. 281. c. 1. l. 16
Epictetus expl. p. 91. c. 1. l. 45. p. 121. c. 1. l. 6. p. 167. c. 1. l. 23. *expl. & emend.* p. 9. c. 1. l. 7. p. 293. c. 1. l. 36. 44. *expl. & suppl.* p. 318. c. 2. l. 14. *emend.* p. 8. c. 2. l. 51. p. 94. c. 1. l. 23. p. 100. c. 1. l. 5. p. 104. c. 1. l. 51.
*p. 105. c. 1. l. 14. p. 196. c. 2. l. 44. p. 213. c. 1. l. 13. p. 216. c. 1. l. 34. p. 217. c. 1. l. 8, 12, 27. p. 233. c. 2. l. 26. p. 237. c. 1. l. 47. p. 277. c. 1. l. 13. p. 294. c. 1. l. 36. p. 304. c. 1. l. 38. p. 313. c. 2. l. 6. p. 315. c. 2. l. 50. p. 365. c. 1. l. 37. p. 367. c. 2. l. 7. p. 369. c. 1. l. 11. p. 375. c. 1. l. 30. p. 399. c. 1. l. 21. p. 408. c. 2. l. 54. p. 413. c. 2. l. 38. p. 426. c. 1. l. 54. p. 428. c. 2. l. 45
Epicurus apud *Laert.* *emend.* p. 33. c. 1. l. 20. p. 52. c. 2. l. 11
Epigrammatar. *exp.* p. 155. c. 1. l. 46
Epiphanius em. p. 155. c. 2. l. 34
Evagrius em. p. 404. c. 1. l. 17
Euripides apud *Plut. Gell. Grot.* *expl. & emend.* p. 174. c. 2. l. 23. 52. apud *Plut. Clem. Stob.* em. p. 275. c. 1. l. 34. apud *Clem. & Phil.* em. p. 279. c. 2. l. 27, 31. *em. & expl.* p. 280. c. 2. l. 5. *em.* p. 376. c. 1. l. 31
Eustathius em. p. 275. c. 1. l. 16. p. 421. c. 1. l. 28
Etymologus em. p. 127. c. 1. l. 25
Favorinus apud *Stob.* *expl.* p. 172. c. 2. l. 53
Frontinus em. p. 259. c. 1. l. 14
Galenus em. p. 286. c. 2. l. 58. p. 361. c. 2. l. 56. p. 362. c. 1. l. 6
Gnomologus em. p. 309. c. 1. l. 5
Gregor. Naz. em. p. 324. c. 1. l. 30
Heracleo em. p. 103. c. 1. l. 33
Hermes em. p. 385. c. 1. l. 10
Hesiodus expl. p. 133. c. 1. l. 3. *em.* p. 134. c. 1. l. 2, 53
Hesychius em. p. 268. c. 2. l. 14
Hierocles apud *Stob.* em. p. 49. c. 2. l. 49
Hippocrates *explic.* p. 43. c. 1.
Homerus expl. p. 103. c. 1. l. 28
Horatius em. p. 189. c. 1. l. 48
Io trag. apud *Athen.* *expl.* p. 271. c. 1. l. 56
Fulsius em. p. 352. c. 1. l. 42
Juvencalis em. p. 300. c. 2. l. 5
Laertius expl. p. 112. c. 1. l. 23.
p. 197. c. 2. l. 1. em. & expl. p. 187. c. 2. l. 15. p. 197. c. 2. l. 17. 31. *em.* p. 192. c. 2. l. 31. p. 305. c. 1. l. 53. p. 343. c. 2. l. 31. p. 426. c. 2. l. 18
Libanius *expl.* p. 295. c. 2. l. 49. *em.* p. 388. c. 2. l. 36. p. 395. c. 1. l. 33
Lucianus *em. & exp.* p. 175. c. 2. l. 4. 35. *em.* p. 432. c. 1. l. 30
Manilius em. p. 211. c. 2. l. 23. p. 384. c. 2. l. 15, 24, 48
Maxim. Tyr. *suppl.* p. 287. c. 2. l. 37
Menander *expl.* p. 89. c. 1. l. 28. *em. & exp.* p. 74. c. 1. l. 9
Mimnermus em. p. 379. c. 1. l. 16
Pacuvius apud *Non.* *em.* p. 56. c. 1. l. 49
Palaphatus em. p. 257. c. 2. l. 39
Philo *suppl.* p. 311. c. 2. l. 3. *em.* p. 130. c. 2. l. 9. p. 411. c. 2. l. 13
Plato em. p. 186. c. 2. l. 4. p. 307. c. 1. l. 23. p. 323. c. 2. l. 33. p. 416. c. 1. l. 43
Plinius *expl.* p. 238. c. 2. l. 38. *suppl.* p. 172. c. 1. l. 18. *em.* p. 74. c. 2. l. 12. p. 110. c. 1. l. 54
Plutarchus *expl.* p. 280. c. 1. l. 29. *em. & exp.* p. 103. c. 1. l. 20. *em.* p. 31. c. 1. l. 9. p. 103. c. 1. l. 41. p. 111. c. 1. l. 7. p. 199. c. 2. l. 50. p. 215. c. 2. l. 15. p. 222. c. 1. l. 28. p. 239. c. 1. l. 1. p. 248. c. 1. l. 11. p. 270. c. 2. l. 25. p. 298. c. 2. l. 44. p. 327. c. 2. l. 37. p. 355. c. 2. l. 18. p. 380. c. 2. l. 39. p. 404. c. 1. l. 2. p. 405. c. 1. l. 51. p. 406. c. 2. l. 33. p. 408. c. 2. l. 14. p. 431. c. 1. l. 50. p. 434. c. 2. l. 51.
Polybius *expl.* p. 236. c. 1. l. 26, 40. *em.* apud *Strid.* p. 239. c. 1. l. 33.
Porph. apud *Stob.* em. p. 63. c. 1. l. 8. *em.* p. 226. c. 2. l. 15. p. 324. c. 2. l. 25
Procopius *expl.* p. 259. c. 1. l. 32. *em.* *ibid.* l. 37
Prudentius em. p. 87. c. 1. l. 50
Seneca phil. *expl.* p. 173. c. 2. l. 46. *em.* p. 22. c. 1. l. 8. p. 61. c. 1. l. 42. p. 93. c. 1. l. 48. p. 112. c. 1. l. 52. p. 134. c. 2. l. 31. p. 142. c. 2. l. 33. p. 168.*

ἀπὸ τοῦ p. 44 c. 2 l. 32
 ἀρεσκείας ἀρεσκείας p. 187 c. 1
 146, 49
 ἀρεσκία p. 188 c. 1 l. 6
 ἀειδμοί p. 82 c. 2 l. 37 p. 83 c. 1
 1. 10 p. 236 c. 2 l. 46
 ἀστρολογία p. 9 c. 2 l. 48
 ἀστρογ. p. 21 c. 1 l. 14
 ἀστρολ. p. 21 c. 1 l. 54
 ἀστρολ. p. 106 c. 2 l. 41
 ἀστρολ. p. 179 c. 1 l. 23
 αὐδαίτης p. 252 c. 2 l. 25
 αὐδαίτης p. 361 c. 2 l. 30
 αὐδαίτης p. 157 c. 2 l. 18
 αὐταρκής p. 34 c. 1 l. 13
 αὐταρκία p. 114 c. 1 l. 8
 αὐτὸ δείξει p. 346 c. 1 l. 12
 αὐτογενὴν p. 4 c. 2 l. 14
 αὐτὸ εἰρηλ. λέγειν p. 406 c. 1 l. 50
 αὐτὸ εἰρηλ. p. 326 c. 2 l. 20
 αὐτὸ εἰρηλ. p. 34 c. 1 l. 3
 αὐτὸ εἰρηλ. p. 19 c. 1 l. 25
 Βάπτει p. 230 c. 2 l. 41 tingi
 p. 131 c. 1 l. 7
 βαρεῖν p. 309 c. 1 l. 33
 βαρεῖν p. 312 c. 2 l. 45
 βαρεῖν ibid. l. 42, 51
 βενεπαιός Veneta factio p. 3 c. 2
 l. 51
 βλεννός p. 339 c. 2 l. 44
 βλέπειν p. 380 c. 1 l. 17
 βρενθύνειν p. 288 c. 1 l. 33
 βρενθύνειν p. 356 c. 2 l. 38
 Γαλιών p. 305 c. 2 l. 18
 γάλλοι p. 129 c. 1 l. 29
 γερνείειν p. 29 c. 2 l. 42
 γλιχύνει p. 187 c. 2 l. 10
 γλιχύνει p. 179 c. 1 l. 54
 γλώσσῃ, γλωσσήματα p. 158 c. 1
 l. 48, 50
 γραμμῇ, linea p. 137 c. 1 l. 46
 γράσος, γράσων p. 211 c. 2 l. 36
 γυμνασμός p. 376 c. 2 l. 9
 γυφάσαι p. 175 c. 2 l. 21
 Δάειρα, terra γῆ p. 186 c. 2
 l. 55 p. 187 c. 1 l. 1
 δάινειν, δάινειν p. 403 c. 2
 l. 15, 35
 δεξαμενῶν p. 259 c. 1 l. 11
 δῶς p. 19 c. 1 l. 26
 δάσπαυς p. 95 c. 1 l. 3
 δάσπαυς πλῆς p. 323 c. 1 l. 26
 δῆγμα, δηγμός, δῆγος, δῆγος p.
 403 c. 2 l. 93, 94
 δημωπικόν p. 34 c. 2 l. 18
 διαδραστή p. 124 c. 1 l. 4
 ---επιπρόμ. p. 258 c. 2 l. 25
 διαπνεύει, διαπνοή, perflari p. 81
 c. 1 l. 5, 33 p. 82 c. 1 l. 2
 p. 228 c. 1 l. 31 p. 229 c. 2
 l. 34
 διαρδύν p. 83 c. 1 l. 45
 διαρδύνειν p. 295 c. 2 l. 25
 διαρδύνει, διαρδύνει p. 245 c. 2
 l. 43, 47, 52 p. 393 c. 2 l. 15
 p. 434 c. 1 l. 7
 διδουκαλία p. 45 c. 2 l. 3
 διδουκαλία p. 137 c. 2 l. 5
 διδουκαλία p. 363 c. 2 l. 55
 διδουκαλία p. 417 c. 1 l. 45
 διδουκαλία p. 287 c. 1 l. 6
 διδουκαλία, διδουκαλία p. 427 c.
 2 l. 24
 διδουκαλία & διδουκαλία, διδουκαλία
 c. 1 l. 39, 42, 46
 διδουκαλία p. 381 c. 2 l. 5
 διδουκαλία p. 200 c. 1 l. 1
 διδουκαλία p. 130 c. 2 l. 18
 διδουκαλία p. 188 c. 2 l. 29
 διδουκαλία p. 216 c. 1 l. 54
 Έγκατατήκει p. 185 c. 1 l. 4
 εγκαταστή p. 12 c. 2 l. 55
 εγκαταστή p. 122 c. 2 l. 43
 εγκαταστή, manuale p. 116 c. 2
 l. 55
 εγκαταστήματα, εγκαταστήματα p. 434
 c. 2 l. 51, 53
 εις & εις, & ad, pro de p. 1 c. 1 l.
 24, 28, 39 p. 129 c. 2 l. 9
 είμαρμένη p. 353 c. 2 l. 29
 είμαρ, sero, series p. 353 c. 2 l. 41
 είμαρμένη p. 339 c. 1 l. 50
 είμαρμένη p. 220 c. 1 l. 19
 είμαρμένη p. 303 c. 1 l. 34
 είμαρμένη p. 382 c. 1 l. 5
 είμαρμένη p. 124 c. 1 l. 51 p.
 174 c. 1 l. 28
 είλικός p. 225 c. 1 l. 56 p. 226
 c. 1 l. 16
 είλατῆ p. 217 c. 2 l. 7
 είλντ p. 326 c. 1 l. 1
 είμβάινειν p. 30 c. 1 l. 47
 είμβάινειν p. 359 c. 1 l. 17
 είμβόλοι, -λα, -οί p. 218 c. 1 l. 9
 είμβόλοι p. 19 c. 1 l. 1
 είμφασις p. 66 c. 2 l. 55
 είμφασις p. 189 c. 1 l. 50
 είμφασις p. 282 c. 2 l. 4
 ενδεις p. 374 c. 1 l. 5
 ενδοισμῶν p. 497 c. 1 l. 8
 ενδοισμῶν p. 2 c. 2 l. 39
 ενκαρτερεῖν p. 42 c. 1 l. 8
 ενκαρτερεῖν p. 337 c. 1 l. 4
 εν πινυ p. 7 c. 1 l. 27
 εν πινυ p. 12 c. 1 l. 33
 εν χειρὶ p. 58 c. 1 l. 39
 εξαίματτος p. 145 c. 1 l. 13
 εξαίματτος p. 140 c. 2 l. 20
 εξαίματτος p. 212 c. 2 l. 41
 εξαίματτος p. 298 c. 1 l. 49
 εξαίματτος p. 225 c. 2 l. 54 p. 226 c. 1
 l. 3, 8 c. 2 l. 8
 εξαίματτος p. 360 c. 1 l. 24
 εξαίματτος, εξαίματτος p. 155 c. 2 l. 50, 53
 εξαίματτος p. 111 c. 2 l. 34
 εξαίματτος p. 40 c. 1 l. 29
 εξαίματτος p. 204 c. 1 l. 40
 εξαίματτος p. 262 c. 1 l. 51
 εξαίματτος, εξαίματτος p. 85
 c. 2 l. 9 p. 244 c. 2 l. 31
 εξαίματτος p. 157 c. 2 l. 48
 εξαίματτος p. 38 c. 1 l. 38
 εξαίματτος p. 268 c. 2 l. 9
 εξαίματτος p. 274 c. 1 l. 50
 εξαίματτος p. 43 c. 2 l. 50
 εξαίματτος p. 51 c. 1 l. 40
 εξαίματτος, εξαίματτος p. 39 c. 1 l. 50
 p. 45 c. 1 l. 35
 εξαίματτος p. 308 c. 1 l. 42
 εξαίματτος p. 45 c. 1 l. 36
 εξαίματτος p. 232 c. 2 l. 43
 εξαίματτος p. 233 c. 1 l. 5
 εξαίματτος, supercilium p. 86 c. 1
 l. 45 p. 87 c. 1 l. 2
 εξαίματτος p. 20 c. 1 l. 24
 εξαίματτος p. 157 c. 2 l. 48
 εξαίματτος p. 316 c. 1 l. 14
 εξαίματτος p. 305 c. 2 l. 48
 εξαίματτος p. 369 c. 1 l. 39
 εξαίματτος p. 133 c. 2 l. 36
 εξαίματτος p. 11 c. 1 l. 5, 15
 εξαίματτος p. 17 c. 2 l. 41
 εξαίματτος p. 403 c. 1 l. 29
 εξαίματτος p. 266 c. 2 l. 16
 εξαίματτος p. 11 c. 1 l. 28
 εξαίματτος p. 241 c. 2 l. 39
 εξαίματτος p. 9 c. 1 l. 39
 εξαίματτος, caute agere, caute p.
 320 c. 2 l. 14
 εξαίματτος p. 116 c. 1 l. 43
 εξαίματτος p. 231 c. 2 l. 4
 εξαίματτος p. 137 c. 2 l. 3
 εξαίματτος p. 438 c. 1 l. 25
 εξαίματτος p. 27 c. 1 l. 14
 ευλῶ p. 27 c. 1 l. 14

ευλῶ

ἐλάτθ p. 106 c. 1 l. 14 p. 109
c. 2 l. 47
ἐλατθ p. 113 c. 1 l. 9
ἐλατθ p. 118 c. 1 l. 47 p. 119
c. 2 l. 4
ἐλατθ p. 408 c. 1 l. 14
ἐλατθ p. 119 c. 1 l. 1
ἐλατθ p. 363 c. 1 l. 54
ἐλατθ p. 430 c. 2 l. 13
p. 297 c. 2 l. 10
ἐλατθ p. 37 c. 1 l. 48
ἐλατθ p. 21 c. 1 l. 14
ἐλατθ p. 119 c. 1 l. 12
ἐλατθ p. 360 c. 1 l. 16
ἐλατθ p. 319 c. 1 l. 28
ἐλατθ p. 59 c. 1 l. 10
ἐλατθ p. 216 c. 1 l. 52
ἐλατθ p. 241 c. 2 l. 49
ἐλατθ p. 106 c. 2 l. 33 p. 222
c. 2 l. 31
ἐλατθ p. 117 c. 1 l. 7 ἐλατθ
p. 148 c. 2 l. 6
ἐλατθ p. 403 c. 1 l. 18
ἐλατθ p. 181 c. 2 l. 19
ἐλατθ p. 299 c. 1 l. 12
ἐλατθ p. 161 c. 2 l. 3 p. 332
c. 2 l. 3
ἐλατθ animalculum p. 161 c. 2
l. 8 p. 174 c. 1 l. 4 ve-
natis ibid. l. 5
ἐλατθ p. 178 c. 2 l. 39
ἐλατθ p. 174 c. 2 l. 8
Zetum p. 11 c. 1 l. 48 c. 2 l. 8
*H. αβ p. 197 c. 2 l. 40
ἐλατθ p. 164 c. 2 l. 1
ἐλατθ p. 155 c. 2 l. 30
ἐλατθ παύλα p. 316 c. 2 l. 51
ἐλατθ p. 59 c. 1 l. 39
ἐλατθ p. 430 c. 2
l. 11, 30
ἐλατθ p. 319 c. 1 l. 8
ἐλατθ p. 45 c. 2 l. 42
ἐλατθ p. 309 c. 2 l. 36
ἐλατθ p. 106 c. 2 l. 37
ἐλατθ p. 17 c. 1 l. 47 p. 243
c. 2 l. 41
ἐλατθ p. 122 c. 2 l. 18
ἐλατθ p. 83 c. 2
l. 11
ἐλατθ p. 280 c. 2 l. 56
p. 181 c. 2 l. 58

καδαεὺς p. 16 c. 2 l. 37
καδαεὺς p. 60 c. 2 l. 56 p.
61 c. 1 l. 1
καδαεὺς p. 43 c. 1 l. 29
καδαεὺς p. 256 c. 1 l. 31
καδαεὺς p. 434 c. 1 l. 56
καδαεὺς p. 146 c. 2 l. 34 p. 241
c. 1 l. 11 p. 383 c. 2 l. 45
καδαεὺς p. 197 c. 1 l. 25
καδαεὺς p. 316 c. 2 l. 30
καδαεὺς p. 380 c. 1 l. 4
καδαεὺς p. 192 c. 1 l. 35
καδαεὺς p. 149 c. 2
l. 38
καδαεὺς p. 176 c. 1 l. 33
καδαεὺς p. 197 c. 1 l. 15
καδαεὺς p. 403 c. 1 l. 39 κα-
δαεὺς ibid. l. 42
καδαεὺς p. 357
c. 1 l. 53
καδαεὺς p. 348
c. 1 l. 13, 30
καδαεὺς p. 128 c. 2 l. 37
p. 157 c. 2 l. 37 p. 236 c. 1 l. 32
καδαεὺς p. 27 c. 1 l. 32
καδαεὺς p. 204
c. 1 l. 31, 36
καδαεὺς p. 110 c. 1 l. 34
καδαεὺς p. 258 c. 2 l. 3
καδαεὺς p. 366 c. 2 l. 29
καδαεὺς p. 17 c. 1 l. 32
καδαεὺς p. 175 c. 1 l. 30
καδαεὺς p. 31 c. 2 l. 9
p. 32 c. 1 l. 20 καδαεὺς
ibid. l. 27
καδαεὺς p. 110 c. 1 l. 48, 51, 52
καδαεὺς p. 98 c. 2 l. 52 p. 182
c. 2 l. 4
καδαεὺς p. 183 c. 2 l. 24
καδαεὺς p. 26 c. 1 l. 42
καδαεὺς p. 316 c. 2 l. 6, 12
καδαεὺς p. 123 c. 2 l. 17, 20
καδαεὺς p. 51 c. 1 l. 17
καδαεὺς p. 324
c. 2 l. 15
καδαεὺς p. 139 c. 1 l. 4, 8
καδαεὺς p. 51 c. 1 l. 2, 7
καδαεὺς p. 397 c. 2 l. 5
καδαεὺς p. 256 c. 1 l. 3
καδαεὺς p. 280 c. 2 l. 5
καδαεὺς p. 359 c. 1 l. 48
καδαεὺς p. 264 c. 2 l. 47, 50
καδαεὺς p. 265 c. 2 l. 11
καδαεὺς p. 264 c. 2 l. 48, 50

καδαεὺς p. 252 c. 2 l. 39
καδαεὺς p. 300 c. 2 l. 13
καδαεὺς, transnominari p.
356 c. 1 l. 31
καδαεὺς p. 226 c. 2 l. 30
καδαεὺς p. 8 c. 1 l. 1
καδαεὺς p. 33 c. 1 l. 43, 45
καδαεὺς p. 339 c. 1 l. 54
καδαεὺς p. 174 c. 2 l. 13 p. 225
c. 1 l. 56
Ναδ p. 91 c. 1 l. 46
Ναδ p. 258 c. 1 l. 10
Ναδ p. 334 c. 1 l. 41
Ναδ p. 53 c. 1 l. 48
Ναδ p. 260 c. 1 l. 9
Ναδ p. 237 c. 2 l. 22
Ναδ p. 53 c. 1 l. 20, 54
p. 118 c. 2 l. 39 p. 229 c. 2 l. 48
Ναδ p. 260 c. 1 l. 7
Ναδ p. 382 c. 1 l. 15
Ναδ p. 34 c. 2 l. 41 Ναδ ib.
l. 45
Ναδ p. 74 c. 1 l. 46
Ναδ p. 355 c. 2 l. 13
Ναδ p. 25
Ναδ p. 18 c. 2 l. 32
Ναδ p. 35 c. 2 l. 8, 9
Ναδ p. 138 c. 1 l. 35 c. 2
l. 38 p. 182 c. 2 l. 29 p. 400
c. 2 l. 8
Ναδ p. 187 c. 2 l. 33
Ναδ p. 17 c. 2 l. 25
Ναδ p. 200 c. 2 l. 37
Ναδ p. 11 c. 2 l. 5, 12 p. 217
c. 1 l. 37 p. 325 c. 1 l. 42
Ναδ p. 24 c. 1 l. 24
Ναδ p. 19 c. 2 l. 28
Ναδ p. 108 c. 1 l. 24
Ναδ p. 124 c. 1 l. 29
Ναδ p. 101 c. 2 l. 55 p. 258 c. 1
l. 28
Ναδ p. 6
c. 2 l. 35
Ναδ p. 294 c. 2 l. 7
Ναδ p. 35
c. 2 l. 8, 17 vernitas lb. l. 41
Ναδ p. 87 c. 2 l. 39
Ναδ p. 210 c. 1 l. 8 p.
311 c. 1 l. 1 p. 394 c. 1 l. 28
Πάδ p. 287 c. 2 l. 42
Πάδ p. 7 c. 1 l. 39 Πάδ
ibid. l. 47
Πάδ p. 385 c. 2 l. 5
G g Πάδ

6111-

ἑλάνη p. 369 c. 1 l. 19
 ἑλάνηδες p. 22 c. 2 l. 93
 ἑλοδίνιον p. 23 c. 2 l. 23
 εἰλακινε p. 23 c. 2 l. 41
 εἰλοσπαῖον p. 5 c. 2 l. 40
 εἰλοσπαῖος p. 19 c. 1 l. 4
 εἰλοσπαῖα p. 394 c. 2 l. 42
 εἰλόσσοϑ p. 19 c. 1 l. 34
 εἰλοφυχεῖν p. 277 c. 1 l. 18
 ἐρυάτιδος p. 364 c. 1 l. 32
 εἰμαῖα p. 74 c. 2 l. 3 vomicae,
 tubera l. 34
 εὐράμα p. 289 c. 1 l. 35
 εὐράτις p. 97 c. 2 l. 39
 εὐσις p. 226 c. 1 l. 44

 Χαρινιζέω, χαρεινίζω, carina-
 ri p. 29 c. 2 l. 9, 22, 23, 49
 χῆδες ἢ ποδῶν, χῆδες ἢ σήμερον
 p. 355 c. 1 l. 20, 50
 χῆζω p. 174 c. 2 l. 9
 χῆζον p. 136 c. 2 l. 55
 χῆσεν διδόναι p. 104 c. 1 l. 5
 χῆσιν p. 148 c. 2 l. 41

 χῆροι p. 236 c. 2 l. 40
 χῆρϑ p. 332 c. 2 l. 48
 χῆρῶν p. 242 c. 1 l. 15
 χῆρῶν p. 214 c. 2 l. 15 p. 220
 c. 1 l. 48 c. 2 l. 4
 χῆρῶμα χῆρῶν p. 381 c. 2 l. 7

 ὄμα p. 43 c. 1 l. 12, 27 p. 5
 c. 2 l. 56
 ὠμαῖος p. 315 c. 1 l. 48

Syllabus rerum præcipuarum, quæ hoc scripto continentur.

Prior numerus paginam denotat, secundus
columnam, tertius lineam.

- A**bscessus instar habet, quæ fatum, quæ fratrem aver-
satur pag. 34 col. 1 lin. 50 pag. 154 col. 1
lin. 55
Absentia, amissa, præcrite regere fatuum 414
1 10, -2 40
Accommodatio commoda non vituperanda 17 2 41.
18 1 quantum expediat ib. 2. quando & quomodo
devergat ib.
Adulatio nec adhibenda, nec admittenda 34 1 32
Adulator qualis 18 1 16. 2 1. vermiculis compar
90 1 9
Adversa invicem ad universi bonum conspirant 54
1 10
Ægalitas ægitalis pars prima 23 2 17. hac quan-
doque nihil iniquius ib. 20
Ær ambicns sata, animantia quam variè afficiat 163
1. 16 2
Æstimationis justæ ratio in rerum usu habenda 21
2 1. 31 1 55. 2 3. 115 1 9. 158 1 7. 297
2 27. 352 1 41. 353 1 26
Ætatis flos, res lubrica 43 1 20
Ævum rapidè decurrens, secum omnia abripit, in
se. absorbet 165 2 49. 167 2 56. 209 1 3.
2 1. 267 1 44. 278 1 34. 338 1 26. 341
2 4. 342 1 12. 23. 433 1 45. 434 1 19
Affectionibus naturalibus frustrà obnitimur 210
2 1
Affectus animum misere distrahunt 53 1 30. 103
1 53. 2 1. 104 1 31. 381 2 13. 382 1 49.
428 2 47. vim faciunt 299 2 31. rationem ex-
trudunt 223 1 52. 224 1 18. his abripi non
oportet 92 2 36
Affectus tenerrimi, prudenter, sed. difficulter, haberi
possunt 19 2 4, 24
Alia aliis placent 313 1 33
Alienis intendens animus se negligit 61 2 40. 68
2 50. negotium frustrà facessit sibi 137 1 7. 10.
Alteratio est, quam corruptionem dicimus 355 1 46.
415 1 14
Amat maximè se quisque 422 2 23
Amicitia nec temerè contrahenda, nec facilè dissol-
venda 33 2 5, 44
Amicorum absentium etiam ratio habenda 33 1 1
Amor celari non potest 356 1 50. amorem conci-
liat 25 2 5. 397 1 30
Ανεχθυστα & σολοικισται, in autoribus probatissi-
mis deprehensa 92 1 6. 174 1 4
Androgynum hominem conditum, fabula 129 1 1
Anima status 51 1 41. 227 2 24. 228 1 20.
323 1 17. exhalatio à sanguine 51 1 43. 215
2 38. sanguis quæ ratione diffusus 51 1 20 de ea-
dem variè veterum sententia 140 2 5. 141 2 56
Animus contumeliosè quibus modis se habeat 59 2
1. 7. 74 1 48. 93 2 50. de animi immortali-
tate quam ambiguit sentierint philosophi plerique
68 1 50. 2 1. 90 2 3. 138 2 21. 140 1 1.
27. 2 1 20. 141 2 10, 49. 143 2 44. 215
2 38. 423 1 18. 424 1 10
Antoninus Pius Imp. qualis 31 1 15. 40 1 20
Apum industria 183 2 3
Aquam pavent αυωσθηςτοι 256 1 3.
Aranea indoles 183 1 44
Ars naturam imitatur 393 1 19
Ars hominis bonum esse 387 2 31. ea nisi discat-
ur, non habetur 412 2 3. in quibus consistat
415 2 18
Artem ut nòrit quis, discat oportet 411 1 35. 2 32.
quam nòrit, exerceat, & intra fines ejus se contineat
156 1 16, 28. c. 2 1. 248 1 15. 261 1 15
Artifex quisque artem suam diligit, & enixè affecta-
tur 184 2 28. 185 1 27. 186 1 20. adver-
sus quosvis tuetur 243 2 46. 244 1 1. imperi-
orum judicia non moratur 214 1 32
Artificia studiæque inania reprehensa 5 2 50. 61 1
Astrorum contemplatio, quatenus usui 277 2 4. 410
1 32. quatenus inutilis 9 2 40
Aulica vita, mores quales 205 1 30. 238 1 8. in-
ficere solent 230 2 40. 231 2 50. in aula ta-
men rectè vivere est 205 1 38. 298 2 3
Αυτοπρία probata & collaudata 4 2. 5 1
Auxilia non spernenda 261 2 9. 263 1 24. 269
1 26
Beatitudinem mens bona sola facit 266 2 16. citra
externa aut aliena ulla 65 1 15. 2 41. 79 2 3.
102 1 6, 32. 254 2 19, 27. 334 2 22. 419
2 53. 422 2 44. at Deum qui excludunt, impè-
faciunt 65 1 40. 2 44. quæ sine nec vir bonus,
nec mens bona 65 2 21. 347 1 15. 2 31. ad
eam via recta compendiosissima 180 1 28
Benefacere juvat 265 1 11. benefacienti ipsi pro-
dest ibid. 29. 292 1 41. -2 28. 387 2 18.
jugiter benefaciendo vitam fruimur 436 2 5. be-
nefacientem malè audire regium 274 1 14
Beneficii dandi ratio genuina 189 1 29. 190 1 2
191 1 23. minus proba 189 1 1. dextrè tam
accipiendi, quam largiendi, ars est 15 1 7. 307
2 13
Beneficium nullum nisi gratuitum, quod in se desinat
167 1 7. 349 2 37. 350 2 48
Benignitas, re exhibenda, non specie aut voce solà 395
2 53.

2 41. 395 1 33. *benignitas & beneficentia*
dicenda nobis in exemplum data 291 2 28. 292
 1 1. 316 2 31. 317 1. 331 2 3. 335 1 27
bona non sunt, quia bonos non faciunt 66 1 27. 202
 2 44. 294 2 41. *quoniam nimia esse possunt* 204 2
 34 40. *quod contemnere, quorum damna libenter*
sustinere, laudem habet 204 2 20, 34, 40
Bona malum vincere praeclarum 402 1 43. 2 48
Bonum nihil, nisi honestum 47 2 6. 49 1 11. *nisi*
tempestivum 428 1 14
Bonus uero est, qui continentiam suam respondet 245 1
 31. *qui intus talis* 395 1 46. *sacerdos is & ser-*
uus Dei 93 2 30, 40. *athleta* 94 1 10. *pan-*
cratiasta 428 1 13. *aspera multa exercitum*
accipit, extra offensam, subituros 232 1. 233
 2 36. *virtute alio intratur* 94 2 12. *nei mu-*
tata facili 94 2 14. *rufus instar, immotus* 176 1
 26. 177 2 18. *mentis curam antiquissimam habet*
 214 2 41. 226 2 41 *hac bona ubi lectatur* 312 2 27.
veste facti contentus, laetus, agis 102 1 40.
 135 2 3. 288 1 46. 292 1 25. 294 1 3.
 308 1 30, 39. 384 1 14. *Deo se probat* 394
 1 53. *sponte obsequitur* 369 1 13. *huic regen-*
dum, agendum totum se dat, suadere dispensanda
gerendum universa 103 2 14. 133 1 10. 153
 2 44. 116 2 49. 159 1 34. 161 1 46. 280
 2 35. 288 1 50. 430 2 21. *praesentibus, con-*
cessis, destinatis acquiescit 34 1 12. 53 2 4.
 17 2 47. 79 2 8. 95 2 36. 96 2 2. 110 1
 17 243 1 37. 270 1 41. -271 1 37. 328 1
 1. 351 2 24. -352 1 14. *ut necessariis* 54 1 1.
 147 1 19. 159 2 19. *iustus* 133 1 27. *bonis*
 96 1 8. 148 1 24. *congruis* 145 2 24. 192
 2 10. 21. 244 1 18. *commodum* 146 2 30.
tempestivum ibid. 24. *divinitus dispensatus* 159
 2 38. 281 1 42. *rationi consentaneum* 276 1 9.
in aliis recte excipientis ac exequendis virtutem
exercet suam 48 1 39. 114 1 47. 147 1 43.
 210 1 23. 220 1 13. 248 2 18. 274 2 7.
 348 2 40. 427 1 29. 422 1 7. *nei lege in-*
duces 100 2 56. 101 1 1. *nei teste* 101 1 53.
 286 1 31. 288 2 32. 340 1 14. *nec suramen-*
to 27 1 31. 100 2 5. 101 1 16. *nihil numen*
passet, quod alius latere velit 107 2 45. *nihil*
aliam agat, quod palam innotescere nolit 361 2 50.
 362 1. *& solus, & cum aliis pariter se gerit*
 208 1 38. *vitam, ut Deo confors, divinam agit*
 59 1 39. 211 1 28. 332 1 50. c. 2 40. 418
 1 45. 2 18. *atque de se iudicia, dicta, nihil*
moratur 362 1 12. 2 16. *sereno, placido, com-*
posito semper est animo 57 1 27. 101 2 18.
 429 1 37, 50. *nec numen incusat, nec dominus*
 426 1 13. *de vita vel productiore vel contracti-*
ore nihil satagit 109 2 44. 110 2 51. 118 2 24.
mortem nec metuit, nec optat 108 2 15. *nihil*
parentum munus fructum in pectore fovet

110 2 18, 34. *malis est paedagogi instar* 381 1
 11. *quia vix illis censura est.* *ibid.* 28.
Calamitas virtutis excedenda, excedenda, occasio 122
 1 11. 283 1 51. 287 2 18. 316 1 41. 332
 1 20. *recte ferre, virtutis & felicitatis est* 177
 2 23, 55. 179 1 42
Calumniatores averfandi 5 1 50. 52 1. *pedi-*
culis, vermiculis, viperis pares 89 2 55
Censura examen sedulum sequatur 33 1 48. 401 1
 1, 42
Circulus est rerum omnium 72 1 42. 2 1. *cujus*
particula sibi invicem innexa, 245 1 51. orbis
instar rotantur 335 2 48. 337 2 21
Civilitas in magnatibus laude digna 32 1 23. c. 2
 44 2 1, 21
Calum civitas, patria nostra 119 2 13. 130 1 41
Craetium nihil gratam 98 1 31. 341 1 6
Cogitatorum ratio habenda 2 2 9. 148 2 37. *Deo*
reddenda, quem non latent 2 2 18. *reos faciunt*
ibid. l. 4. *animum ringunt* 105 1 16 24. *facti*
crimen habent 2 2 14. *affectuum, sermonum,*
actuum fontes, radices 148 2 18. 205 1 16.
vitanda vana 92 2 4. *recidenda non necessaria*
 148 2 11. *cogitantium nihil, quod prologi padcar.*
 92 2 38. 93 2 11
Comitas severitati juncta quantum valeat 18 2 20, 30
Comedia vetus, media, nova, quatenus utilis 391 1
 6, 36
Conatus etiam effectus destitutus, inanis non est 314
 1 8. c. 2 26
Conscientia sua cuique maxime verenda 62 2 10.
 92 1 34. *sancti (cum paucis, 402 2 46) per-*
ferenda 39 1 14. *huic quod consulas sustinenda*
infamia 186 1 20, 36. 220 1 4. 234 2 22.
 398 1 8. *hac contentum agere oportet* 135 2 45
Constantia in bono tenenda 154 1 9. 265 2 52.
 297 1 19. *aliud ea a pervicacia* 29 1 22.
 30 1 39. c. 2 3. 236 2 41. *hac nihil fedius,*
nocentius 133 1 12. 134 2 26
Continentia sui, virtus eximia 26 1 42. 42 1 1.
Corpus, de luto effectum 289 1 49. *ex se cadaver mortuum*
 165 2 23. *terra & sanies* 91 2 45. *sacculus, utris,*
solliculus 309 2 36. 310 1 46. *anima amictus*
 305 2 8. *galis* 51 1 17. *vagina* 326 2 40. *vascu-*
lum 92 1 49. *gale* 383 2 8. *membra organa*
 282 2 29. *nullius praeter animam praestantiae* 50 2 3.
 51 2 56. *huic ergo inservire natum.* 93 2 14, 43.
hanc quatenus afficiat 163 2 18
Corporis habitus & gestus gravis & fixus 284 1
 25. *nec affectatus tamen ibid.* 43. *ut speculum*
mentis sit ibid. 2 5. *restitutio non impossibilis*
Deo 423 2 32
Cunctatio, & dilatio, in vita rite instituenda dam-
nosa 35 2 15. 93 2 21. 117 1 43. 136 2
 38, 50. 137 1 3. 304 1 12. 351 1 1
Deus summe bonus 63 2 14. *a quo nihil mali quod di-*
 catum

calum, qui tamen corrigibile & puniendo aspera
 infligit 62 2 24. 64 1 3. mala ordinat, non
 facit 219 1 34. 46. natura prima 146 2 49.
 mens incorporea 164 2 41. corpus prisca qd no-
 tione dictus 165 1 18. visibilis, invisibilis ga-
 tenus 435 1 40. 436 1 14. unde innotescant
 436 1 15. -2 4. mundi quasi anima 145 2 16.
 146 1 2. 164 2 55. omnia permeat 207 2 40.
 317 2 40. 318 2 28. temperat 207 2 39.
 ibique adest, omnia intuens, 119 2 47. 120 1.
 nudas etiam mentes ipsas 418 2 39. 419 1 52.
 res humanas curat 64 1 16. c. 2 1. singulorum
 etiam 65 1 1. 248 1 25. ab ipso, per ipsum, in
 ipso, ad ipsum omnia 146 2 41. 147 1 1. 144
 2 14. ipsius providentia, ab initio designata,
 149 1 5. dispensantur, 114 1 13. 220 1 1.
 272 1 50. 273 1 48. 302 1 43. -2 47.
 433 1 46. eidemque inserviunt universa 245 2
 55. 247 2 56. prae omnibus verendus 240 1 24.
 -2 17. per omnia iam minoris, quam majoris mo-
 menti negotia, cogitandus, 221 2 25, 52. 222
 1 1. & respiciendus 116 2 43. quocumque ducit,
 sequendus 112 1 44. 272 1 43. statio, quam ille
 assignaverit, tuenda, tenenda 277 1 1. ad omnia
 advocandus 234 2 44. 235 1 48. in omnibus
 agnoscendus 42 2 12. 46 2 42. 304 2 5. de
 omnibus celebrandus 221 2 27. 245 2 22.
 huic, qd salvisimus, ut medico, gubernatori, auscul-
 tandum jugiter 255 1 14. -2 1. hunc non ad-
 mittentes, sibi, non ipsi, nocent 319 1 2. patiens
 est, ad penas tardus 312 1 4. malis & ingra-
 tis benignus 291 2 28. 316 2 35. 331 2 5.
 non adulationem, sed imitationem exigit 359 2 4.
 360 1 56. injuste nihil agit 424 1 11.
 Dispensatio galis licita 178 2 6. 182 2 29.
 400 1 52. 401 2 41.
 Documenta parva sufficient 58 2 54. 59 1. brevia
 & summaria 123 1 44, 48. in promptu modo
 sint 116 1 49. c. 2 18. 122 2 36. 133 2 36.
 Dolor, longus, levis, gravis, brevis 273 2 28.
 274 1 38.
 Ellipsis frequens 147 2 40.
 Emendatione opus habere se, non emendatur, qd non
 credit 7 1 43. nemo parit, qd jam nactum se
 putat 416 1 24.
 Epistola galis esse debeant 10 2 45.
 Error multiplex 263 1 2. 264 1 4. erroris admo-
 nitus, corrigere sit promptus 233 2 36. 234 2
 21. 300 2 32. 306 2 15. errantem reducere
 conandum 348 2 55. 349 2 3. sed placide
 403 1 14. 404 2 45. errata nec leviora ne-
 gligenda 15 1 56. c. 2 1. 1.
 Examen sui, primitus, sedulum, iuge prodest 370 2
 16. 381 2 29. 437 2 16.
 Exempla quantum prosint 231 2 40. viva valeant
 14 1 13.

Externa quaeque bonis, malis pariter obveniunt 66 1 27.
 200 2 41. Media ergo 66 1 54, &c. utilia
 200 2 39. 304 2 12. 309 2 32, 34. caduca
 66 2 38. 100 2 36. diuturna, non diuturna 161
 2 3. 174 1 36. c. 2 50. 332 2 1. ad avium
 retro, porro, angustissima 181 2 40. ut perituris
 utendum 414 2 44. tragica larva, scenica in-
 structura est. demenda 66 2 33. 67 1 2. 225
 2 3. 289 2 54. 303 1 29. 420 1 15. mo-
 destie habenda, placide lingenda 307 2 23, 39.
 in pretio habere, invidentiae, injustitia, impicra-
 tis est radix 230 1 31, 33. 245 2 10. 322
 1 53.
 Fama, extra nos 254 2 18. alienum, non nostrum
 292 2 29. inane quiddam 125 1 41. 159 1 34.
 c. 2 10. 229 2 55. 230 1 1. iudicii expers
 76 2 51. 77 1 1. 125 1 33. inconstans 125
 2 46. sectari stolidum 19 1 26. 135 2 50.
 292 1 26. superstes, res nihili 113 1 10. quam
 angusta 126 1 19. evanida 78 1 40. 125 1 35.
 132 2 15. 159 1 23. de ea sollicitum agere,
 gatenus futile 137 2 24. 138 1 3, 19. avu-
 pantium iniquitas, vanitas 230 2 29.
 Fatum quid 193 1 33. 195 2 20. 353 2 25.
 an philosophia studium inane faciat 427 1 9.
 Festivitas gatenus adhiberi queat 9 2 49. 10 1
 98 2 43. 99 1.
 Fides habita fidelem facit 25 2 1. 428 1 12, 23.
 fidem fallere nihil adigit 107 1 14.
 Filius sapiens, parenti res lata 275 1 33.
 Fluxa istic universa consistens nihil 75 2 54. 76
 1. 77 1 6. 209 1 19, 23. 227 1 21. fumi
 instar evanida 72 2 17. his ergo affici sapientis
 non est 209 2 3. 227 2 36. sed quere, inter
 fluctuantia haec, qd se continet 427 1 28.
 Fors incerta 76 2 37. fortuita divinitus dirigun-
 tur 53 2 20. fortunam fingit quisque sibi 218
 2 46.
 Fratres dissidia non decent 50 1 48.
 Frons animi index esse debet 25 2 13. 396 1 36.
 Fructum nihil non fert, & suum quodque 331 1 37.
 his onusta speciosissima 86 2 9. fugientia gra-
 tissima ibid. 1.
 Futuri ut nihil certum, 112 2 38. praesagiri ta-
 men multa possunt 279 1 42. frustra torquent
 262 2 35. 308 1 56. 309 1 39. aut solici-
 tos habent 417 1 25.
 Gloriam de spectra gloria avocari vanissimum 434
 1 26. 435 1 39.
 Gravitate affectata, fastuosa, nihil gravius 16 2 22.
 58 1 56. 341 1 42.
 Homo corpore, anima, mente constat 52 2 3. 118
 1 5. 420 1 34. homines omnes cognati 47 2 27.
 69 2 1. 267 2 40. 335 1 24. 332 1 46.
 semine caelesti pariter oriundi 48 1 16. 130 1
 28, 43, 48. 155 1 4. rationis ejusdem partici-
 pes

pes 98 2 48. luce communi fruenter, aere ssi-
 rantes 328 1 26, 28. corporis ejusdem membra
 264 1 47, 50. ad opem mutam nati 48 2 7.
 49 2 7. 50 1 123. c. 2 25. q. sic omnibus
 praestanda 96 2 42. 97 1. 103 2 23. 113 1
 29. 144 2 41. ut in communico boni sint 83 1
 10. 98 1 49. 123 1 40. 100 2 19. homo ne-
 minem edisse debet. 49 1 50. nec peccantes
 267 1 123. sed minus esse etiam immitibus 287 2 8.
 non ad utrum natus est 182 1 47. nec ad vo-
 luntatem 183 1 4. sed ad opus 182 1 36.
 183 2 49. 299 1 4. istius et alia universa.
 302 1 6. humanitatis, Numen venerari, ce-
 lebrare, homines facere, servare 215 2 44. 240
 2 20. 241 1 7. opus, celestia contemplari 277
 2 43. 278 1 9. 304 1 49. humanitatem co-
 lere 404 2 49. ut, bonum fieri 387 2 3. fac
 q. non praestat. nec hominis nomine dignus est.
 282 2 50. 360 1 13, 15. 361 1 41. homi-
 nem enim internum, exteriorum, considerare
 oportet 342 2 48. 343 1. nec ab homine aliud,
 qm quod est hominis, exigitur 204 1 49. ni-
 bilque hominis deponendum posse, quod homo putat
 189 1 10, 34. 230 2 42. 424 1 32. aut per-
 ferre, quod homo testatur 206 1 12. 207 1 30.
 non impudentia ignorantia praetextenda 187 2 6, 34.
 c. 2 1. 188 2 24. 189 1 20. 231 1 3. c. 2
 34. cum voluntas in iussu est 51 2 30. nec
 afflicti bene indulgendum 189 1 20. sed usu et
 industria contra praerogativas obtemperandum ibi. 34.
 homo animal epimeron. 161 2 4. 162 1 20.
 anima cadaver gestans 163 1 23. ipse, et hu-
 mana anima, veniunt mra. 77 2 34. 78 1 45.
 294 2 c. bullerius instat 303 1 5. mortale
 nator. 131 1 48. pacem invicem colere, non dis-
 fidere ferere, medium iras et inimicitias timor-
 tales gerere deor. 132 1 37. c. 2. 400 2 46.
 401 1 9. dicitur a corpore, cui cohaerent,
 virtutis potest 364 1 36, 46.
 Thersites mel amaram. 255 2 32.
 Ignis natura 121 2 19. principibus praestatur 44
 1 19.
 Imaginatio vni galat. 118 1 10. 219 2 24.
 Imaginis dextra rerum ingratarum, grata 87 2 31.
 Impudentia malorum antium mater. 216 1 3. 287
 1 21.
 Imperit perire ferendi 17 1 11.
 Imperceptibilia quibus omnia habeantur 198 1 40.
 199 1 42. percepta difficulta plerumque quibus ibid.
 46. 200 2 31.
 Impius vniu infusus, mendax, lascivus, mollis 321.
 1 21. 123 2 32.
 Incompossibile scitari, velle, insanum 205 2 17. 206
 1 8.
 Inconveniens amiciis anxie 35 2 10.
 Inconveniens videri paratissima 21 1 11.

Injuria fructus in lesu sensu 133 2 28
 Injustitia, jus non exequi 327 2 2
 Insani, stulti quique 415 2 55
 Invidia emulationis proles 38 1 32
 Ira irae non reponenda 236 1 40. 237 1 13. in-
 iuria plus laedit 402 4 15. Vincere iram, res
 civilis 405 1 12
 Iraisci an liceat 267 1 28, 34. rebus stolidum 279
 1 1.
 Iustitia, virtutum omnium genitrix 393 2 34.
 ad superos hinc abiit 215 1 2. rediisse quando
 habita ibid. 50 2
 Iustum est, bonis respondere bona 413 1 31
 Labori assuescendum 331 2 21
 Lacerare quendam, nisi ipse se, nemo potest 48 2 22
 Laxus a bonis, non a quibusvis 97 1 19. c. 2 44.
 98 1. aliena quid ad nos? 138 1 30. nihil ca-
 melius sit 139 1 14
 Lectio accurata prodest 11 1 42. varia distrahit
 54 2 36
 Leges certa obveniunt omnia 119 2 14. 429 2 9
 Legi parendum 370 2 35. 371 1 19
 Liberalitas profusione distat 281 1 8
 Libido et voluptas non minus quam labor et dolor
 molestae 90 2 31
 Librorum superflua circa usum rectum inutilis 117
 2 19
 Literatura professoribus salaria liberaliter assignan-
 da 3 1 29. c. 2
 Loco nullo non bene vivere licet 43 2 56. 44 1 11.
 122 1 26. 205 1 47. 281 2 46. 313 1 1.
 370 1 39. 417 1 1
 Locus intempestivus, noxia 39 1 25
 Magnates a seipso temporis 21 1 14. 22 1 53
 Mali semper fuerunt, semper erunt 257 1 24. mi-
 seratione magis quam indignatione digni 69 2 4.
 208 2 30. 252 1 8, 37, 50. iuvandi et susti-
 nendi 207 1 39
 Malum nihil nisi inhonestum 48 2 6. 49 1 18.
 habenti soli noxium 317 2 56. 318 1 38. ni-
 hil ergo laedit, quod verè bono non destituit 46 2
 22. 49 1 4. 133 1 15. 162 2 41. malo ab-
 stinere, ubi nil obstat, virtutis est; ex metu
 vero, non est, 400 1 1
 Malus an volens quis 286 1 56. c. 2 53. se non
 diligit 184 2 5. malum quendam nemo, nec De-
 us, fecerit 49 1 4. 63 2 9
 Mare guttula 244 1 22
 Materia universi quilibet 219 1 12. varias sub-
 inde formas induit 267 2 51. 268 1.
 Mediocritas in cunctis observanda 31 2 1. 33
 2 40. 34 1 1. c. 2 41. 37 1 54. c. 2 5.
 41 1 10. 44 2 50. 45 1 17. 241 2 43.
 290 2 37
 Mendacio sapiens quatenus immunis 178 1 45.
 c. 2 17

Menſ

Mens divinitus derivata 48 1 42. 141 2 25. 211
 1 47. 414 1 24. hanc præter nostrum nihil 210
 1 10. est ipse quisque 265 2 18. 382 1 44. so-
 la est in homine estimatione digna 228 1 28. 230
 1 43. principatum obtinens 120 1 26. 207 2
 30. 281 1 14. servire corpori aut cupidini non
 debet 52 2 17. 79 1 5. hac Deum attingimus
 67 2 54. 68 1. 420 2 25. numinis seu demonis
 instar habet 65 1 30. 69 1 25. 79 1 44. 99 1
 44. 200 1 55. 207 2 46. 266 2 38. fons vita
 284 1 4. affectuum, dogmatum 305 2 26. hac in-
 primis curanda, colenda 69 1 38. 78 1 43. 115
 2 52. 120 2 2. 207 2 42. 208 2 12. 230 1 43.
 300 1 16. pura servanda 239 2 53. huic sanan-
 da asperum nihil non sustinendum 193 1 53. 195
 1 5. huic nihil præferendum 385 2 50. hanc
 contra nihil admittendum 104 1 52. c. 2 hanc po-
 tius quam vultum componere par est 278 2 18. huic
 nihil impervium 68 2 18. 384 1 29. 385 1 48.
 omnia permeat & perstruat 278 1 15. 51. c. 2 l. 1
 vaga ne sit 61 1 24. c. 2 117 1 13. alia scru-
 tando sape se negligit 68 2 30. visis temere ne
 concedat 210 2 42. 211 1 37. recte semper
 fertur 230 2 1. nec impeditur 62 1 17. 207
 2 1. 216 2 21. 313 2 48. quia cum exceptione
 aggreditur 120 2 37. & obstantia quæ in rem
 suam vertit ibid. 136. 131 1 10. 20. c. 2 l. 30.
 207 2 6. 316 1 41. motu levi aut aspero non af-
 ficiuntur 125 1 14. 210 1 33. invicta sit, ubi
 aliis subducta, sua se virtute involverit 271 1 38.
 c. 2 l. 32. 211 1 22. c. 2 l. 31. 393 2 27.
 420 2 31. 422 2 16. se intuetur, se pro libitu
 artat, se fruatur 383 1 23. c. 2 l. 26. 35. 37.
 molestiam sola sibi facit 426 1 7. mente bona
 nil melius 103 2 26. huius morbi gravissimi 71
 1 28. cæcitas ibid. l. 34. 154 1 27. 324 1 10.
 penuria 156 1 56. de mentis sede sensa varia
 126 2 37. 128 2 34
 Methodus recta plurimi in cunctis habenda 18 2 24
 Migratio frequens minus commoda 38 2 20
 Mimica quæ, nec inutilis ea 391 1 35. 392 1 2
 Minima non negligenda 34 1 24. 75 1 33. 104 2
 44. 106 1 51. 122 1 30. 34
 Mirari, philosophia initium 27 2 32
 Mirum sapienti nihil ibid. 16 56. c. 2 l. 51. 57 1.
 355 1 26. qui miratur stultus est 426 2 5
 Misericordiam sapienti quatenus negent Stoici 69 1 40
 70 2 56
 Mores, candidi 153 1 6. nigri ibid. 22. praefrati
 ibid. 2 l. 10. morosi ibid. l. 20. ferini, pecuini
 ibid. l. 54. 201 2 50. 202 2 53. pueriles 153
 2 55. 201 2 48. muliebres ibid. l. 49
 Morositas, & in docente, & in discente, officit 15 1
 52. 57
 Mors non est malum 66 1 54. 333 1 26. sed male
 mori 179 1 30. vita turpi melior 323 2 2.

314 1 10. natura opus 67 2 19. 79 2 46.
 99 2 51. 131 1 20. debitum 136 2 55. non
 vitanda 67 2 23. nec crubescenda 131 1 43.
 nec contemnenda, id quatenus 324 1 56. c. 2 9. 437
 2 31. nec fastuose, 325 2 41. nec fastidiosè, ib.
 42. nec negligenter, ib. 1 42. nec precipitanter,
 ibid. l. 17 48. nec rabidè, 324 1 35. c. 2 l. 10. nec
 iactanter, 365 2 28. nec discipulenter, 323 1 31.
 nec reluctanter, 373 2 34 sed consideratè, 324
 2 14. compositè, 110 1 20. facile, 100 1 4. 109
 1 47. 381 1 51. placidè, 79 2 16. lubenter,
 260 2 20. quod pauci faciunt, 179 1 54. 180 1
 50. 222 2 40. decenter, 109 2 52. 110 1 21.
 gratulatoriè obvianda, 176 1 38. expectanda 215
 2 33. 225 2 48. excipienda 55 1 34. 176 1
 34. admittenda 260 2 20. conficienda 213
 1 43. quod quibus de causis permittébant Stoici 83
 2 53. 85 1 19. 211 2 49. 213 2 20. 314
 2 26. 32. sed iure rejicitur & refellitur dogma
 istud 84 1 20. c. 2 l. 50. ritè mori, res magna
 387 2 2. mori non posse, volenti miserum 319
 1 31. 320 2 9. mors migratio 63 1 19. 21.
 c. 2 l. 1. 314 2 32. 386. 1 38. c. 2 reditus
 rei ad principium suum 136 1 11. compagis dis-
 solutio 79 2 26. 381 2 17. resolutio in ele-
 menta prima 131 1 24. 186 1 12. 32. 279 2
 34. 280 1 18. 289 2 5. 435 1 29. in eodem
 statu ponere, quod retro fueramus, nonnulli (sed fal-
 sè) visum 142 2 32. 303 1 21. potius 90
 1 21. 213 2 16. requiem dat 90 2 12. 91 1.
 186 2 15. messis 275 1 54. 276 1 51. 415
 1 7. imperatores, magnates, medicos, mathemati-
 cos, philosophos, poetas, artifices, pariter tollit 88 2
 46. 89 1. 2. 152 2 29. 46. 158 2 38. 159 1.
 170 1 9. c. 2 l. 4. 251 2 29. 252 2 54. 267
 2 15. 304 2 23. 305 1 29. 306 2 20. 307
 2 8. omnes agat 255 4 12. 256 1 46. hanc
 nemo ratione ullà effugerit 222 1 35. 223 2 2.
 277 1 18. 35. mortis dilatio, res ferè nibili 169
 2 12. 23. 178 1 20. 22. 181 2 25. 357 2
 44. 359 2 1. mors verè nulla nonnullis 131 1 6.
 rerum omnium aliis 333 1 22. 26. c. 2 l. 34.
 urbium etiam 172 2 11. ortus unius, mors alter-
 rius 167 1 5. c. 2 l. 1. 274 1 50
 Multis immiscere se haud expedit 99 1 26. 147 1
 29. 280 1 39. supervacuis præsertim, minusque
 necessariis 148 1 9. 150 1
 Mundus quasi animal, 147 1 19. 249 1 50 c. 2 u-
 num quodammodo, 163 2 56. 164 1 2. corpore
 uno, animà unà prædito, constans, ibid. 2 10. 14.
 licet, cinni instar, 278 2 25. ex natura sua dis-
 cordibus, 152 1 14. c. 2. 278 2 48. 279 1
 40 scitè admodum compacto & concinnato 151
 c. 1. 2. cuius membra ad congenera sibi sponte se-
 runtur 436 2 38. 437 1 39. cum lubentia
 sibi invicem inserviunt 368 2 45. 369 1 43.
 cecidit

cedant sibi invicem in totius usum 406 2 3. 407
 2 27. *Bona fides ex munus hic officii suo dicitur*
 138 49. *munus eruditio quidem* 75 1 45.
 132 1 42. 133 1 3. 130 1 32. 147 1 39.
 249 2 37. *bona fides* 378 1 31. 90 2 1.
malis meritis fides 130 1 33. *mutacionibus ob-*
noxius 129 2 39. 53. 132 1. 169 2 16.
 197 1 31. *refugium confidens* 14 2 5. 67 2
 42. 72 2 16. 161 1 31. 226 2 45. 227 1 5.
 187 1 19. 169 2 41. *mundana omnia quam*
valde 136 2 17. *parentis et peritura* 66 2 28.
mundi et agnitione 89 1 19. 104 1 2. 385
 1 45. c. 2 45.
Nobis nihil, in nihilum 190 1 31. c. 1 16 12.
 202 2 7. 301 1 45. 243 2 12.
Numerus 90 pariter, et respondentium 356 1 16.
 c. 2 29.
Nemo insubitus nihil 72 1 11. c. 2 16. 144
 1 2. 286 1 48. 250 1 44. 217 1 21. 313
 2 27. *sequenti fuit* 149 1 20. 275 2 14.
 290 2 41. *stultia fuit* 187 1 31. 268 1 47.
Obstinatio mea Christianis immerito obiecta 386
 1 48. 192 1 14.
Occasionem fugere, impium 9 1 40. 11 1 11. 35
Oculum continentia 88 1 18.
Officiis pariter et personis praestanda 21 2 1.
Officiis deus humanique ratio pariter in quibusque
habenda 116 2 31. 117 1. 305 2 7. 10
Optima quoniam valeat 71 2 30. c. 2 14. 111 2
 16. 119 1 16. 146 2 3. 338. 165 1 23. 313
 1 45. *itaque, non res ipsa, veritas* 119 2 14 29.
 123 1 11. 187 1 7. 313 2 6. 314 2 59.
 125 1 12.
Orbi alium ministerium demeretur 146 2 4. 217
 2 13.
Offensum vitanda, huiusque cunctas 8 2 11. 21 12.
 c. 2 10. 30 2 24. 38 2 13. 19 2 2. 123
 2 13.
Orum, uti vultis, negotio molestias 147 2 11.
 187 2 13. 40.
Parentum virtus ad eandem proli calcar 2 1 27.
 241 1 48. *bonum vestigium, extra examen, non in-*
sistendum 168 2 38. 169 2 11.
Pater potius quam imperare 411 2 32. 412 2 1.
Placida ferenda 6 2 45.
Parsonia iusta, etiam in principio, probanda 39
 1 41. *Fide Publica.*
Pauca famulus quae dicuntur, quae esse debent 15 1
 41. 16 2 44.
Patria iure nulla non terra 313 1 25.
Pax sub ulla quae 197 2 1.
Pecandi malis faciem nulla 322 2 49. 323 1
Pecunia circa tractandam aut avaritiam corrige-
re tenendum 112 1 8. c. 2 30. 127 1 18.
 2. 2 14. 304 1 12. 403 2 49. 403 1 14.
juvandi et sustinendi 215 2 47. *vel corrigen-*

di, vel ferendi 310 2 12. *peccant nesci, incul,*
quatenus 199 1 46. c. 2 1. *peccare nemo coege-*
rit 200 2 8. 318 2 17.
Pecunia Stoici paria 62 1 35. *gravitas, quae à Hi-*
biline, quam quae ab ma. ibid. 2 4. *altera plaudere*
sustinenda 47 1 16. *nobis non obsunt* 148 2
 75. 210 1 1. 272 1 24. 318 2 8.
Pecunia abstinentia à procuratore divina 41 2 12.
 41 1 12. c. 2 32 52.
Peritia verè bonum aut sapientem non facit, nec
plurimi ex se habenda 14 2 9. 19 2 16. 30.
Perseverantia iugis in vita rectè instituenda 22 1 4.
 240 1 10.
Periticia fastus, infortia, stultitia proprium 30 1
 41. 47.
Philosophia studio aetate nulla non incutere debet
 52 1 44. c. 2 13. *huic aetate missis vacandum.*
 112 1 43. 292 1 9. 2 41. *nec aliud quicquam*
pra principalis hoc intendendum 115 1 54. *se-*
necta occupato praecipue 52 1 49. *in actine ea,*
non in sermone consistit 365 2 55. 366 1 10.
hanc professi plerique titulo, non re tales 37 1 22.
 293 1 6. 328 1 50. 339 1 51. 366 1 11.
hujus pariter quae 299 2 2.
Philosophare licet, sine tunica, 135 1 7. sine li-
bro c. 2 8. seminando ibid. 39. *sine comitatu*
 156 1 41.
Phocionis indoles galis 394 2 9. 395 1 45.
Pietas iustitia juncta 417 1 41. *hac antiquior etiam*
 408 2 16.
Platonis politia 140 1 31. c. 2 28.
Plausus nec occupandus, nec importune exhibendus
 19 1 51.
Præceptoribus quantum debeamus 22 1 6.
Præsentem imaginari, quem veritate, prodest 409 2
 10. 410 1 31.
Præstantioribus virtutibus concedere et inservire nata
semper debent 205 2 30. 207 2 56.
Præstantissima quae eligenda, prosequenda, tenenda
 104 1 39. 106 1 52. c. 2
Prævisa minus afficiunt 285 1 4.
Prece aut à Deo petendum, quod homines latere velis
 93 1 7. *verè bona inprimis petenda* 346 1 35.
 347 1 14. c. 2 31. *preces liberaliter, simplici-*
ter concipienda 291 1 24. 30. 292 1 49. *pro-*
cius praxis pro viribus jungenda 346 2 7.
 347 1 14. c. 2 30.
Principia duo, cuncta et materia 143 1 48. c. 2 5.
Progressus in bono perpetuus 104 2 44. *qui satis-*
mus, observandum ibid. 40. *modici non spernen-*
di, sed ferendi 340 2 39.
Proprium quicquam quatenus nemo habeat 432 2 54.
 433 1 45.
Publica privatis, cum paucis, praefenda 31 1 9.
 32 1 15. *publici sumus moderandi* 32 1 18.
 34 1 45. 52 2 1. 38 2 37. 42

H h

Recl

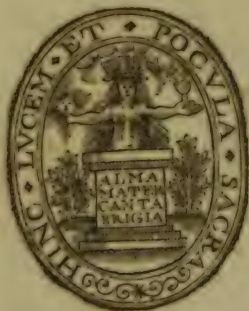
Recti i semper accurati, qsi al lineam ductam, pro-
grediendum 137 1 46, 53. c. 2 5 145 2 19.
 185 1 26, 49
Rede. niam preperd, ubi deuiasse senseris 196 1 9,
 13. 224 1 35. *relitius is firmabit magis*
ibid. 19
Reflectiones necessariae, sed medicè & sobriè habenda
 150 1 20. c. 2 56. 184 1 1. c. 2 4
Regere qd qest alius, qd se non regit 450 1 39
Regibus philosophantibus beantur regna 24 1 30.
 25 1 54 *eiusmodi subditis parum instar* 15
 2 21. *libera suis sub isdem servitus* 23 2 45.
 24 1 14
Regnum ipsum ser. ius 295 2 26. 296 2 16
Religio citra superstitionem 242 2 21
Res ipse, formi & apparatu sepositis, perpendenda
 128 2 45
Romana, gravitas, strenuitas 58 1 24, 36
Sapere se solum qd putat, desipit 31 1 9
Sapientie gradus qis, lapsus moneri velle 133 2 45.
 135 1 50
Scelera lucem avertantur 107 2 13. 108 1 4
Secessus per se rarum prodest 121 1 42. c. 2 46.
in se secedere presit 122 2 21, 48. 123 1 15.
secessus amicus conscientia proba 122 2 38 *hor-*
ridus mala ibid. 52. 123 1 1
Semina accepta vti occulta cingit 371 2 14. 373
 1 33
Seni ab actu non desistendum 237 2 28. 238 1 4
Sententia temere non ferenda 242 1 9. *aliena*
meliori cedendum 30 2 40. 31 1. 242 1 44
Servi fors galis 412 2 6. 413 2 35. *servitia spe-*
ciosa 39 2 11
Sevites sollicitè requisita, & ipsa decessura 303 2 42
Socrator unde magnus 287 2 17. 288 2 3
Somnus, cum pecude nobis communis, actionem inter-
cipit 299 1 30
Somno, a i somnio similis plurium vita 168 1 48.
 c. 2 1. *somniorum spectra mora sunt, qe nos*
perturbant 77 1 41. c. 2 16. 243 1 39.
 256 1 50
Sophista gales 8 1. 35 1 9, 20
Sors communis non recusanda 282 2 32. 283 1 39
Spes Christiana galis 143 2 55
Temere nihil ad nitendum, agendum 98 2 4. 102
 2 24. 106 2 21. 123 1 30. 128 2 45.
 169 1 1. 216 2 35. 217 1 1. 260 2 41
Temperamentum probum animi, morum, motuum,
laude dignum 18 2 20, 30. 19 1 4. 27 2 56.
 31 1 55. c. 2 2
Tempus præsens, qo solo utimur, fruimur, sed ad ad-
vertendum, ritè disponendum 58 1 39. 115 1
 47. 147 1 41. *temporis opportunitas, res magni*
momenti 42 1 29
Terra tota ad universum puncti instar 126 1 8
Tragedia qis usus 388 1 48. 391 1 31. *an co.*

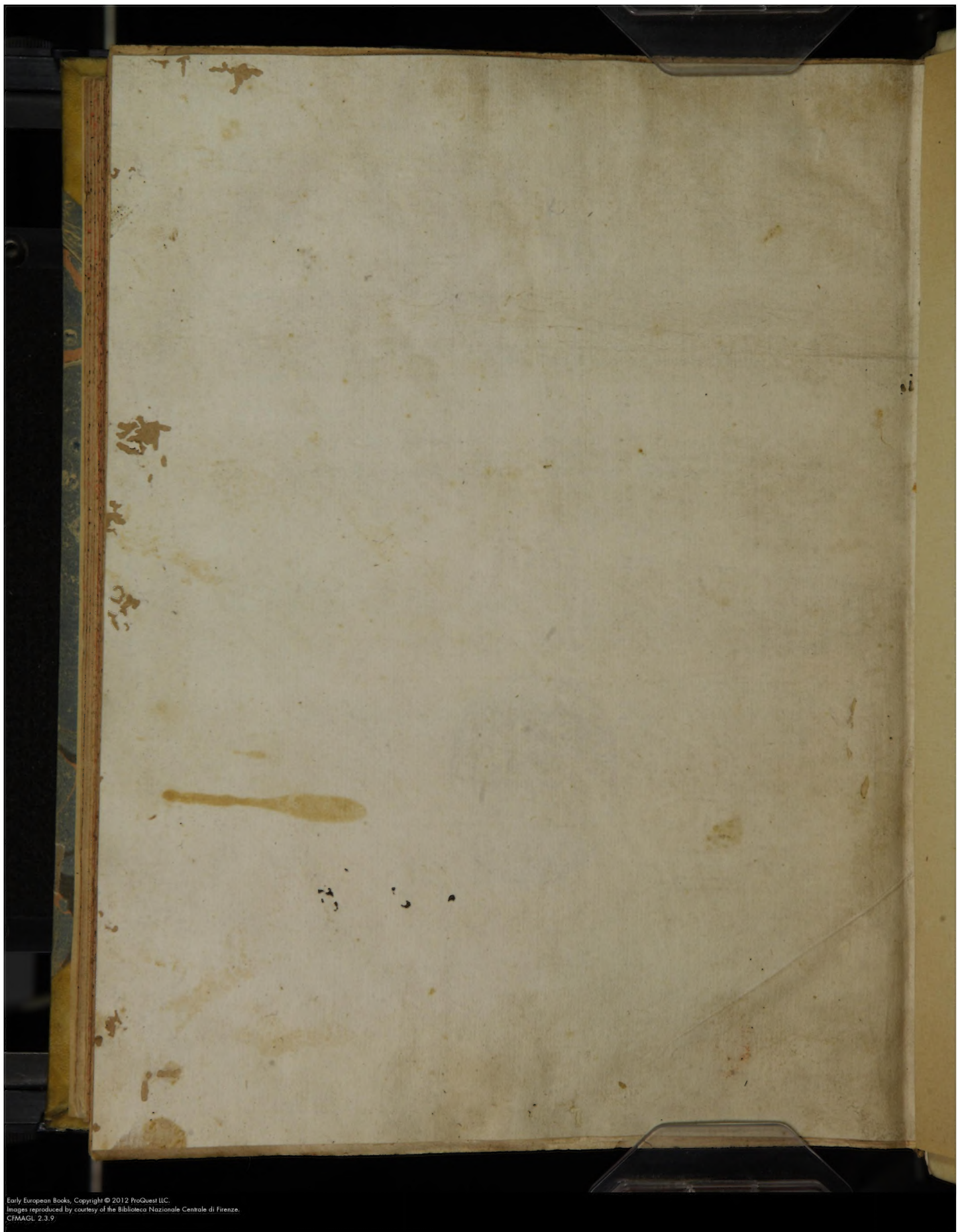
modi antiquior 387 2 47. c. 2 47. 388 1 47
Tranquillitas bene agendo, non nihil agendo, acquiritur
 148 1 40
Transitio à numero ad numerum 56 1 45. 154 2 4.
 254 2 35. *à persona ad personam ibid.* 36.
 300 1 10
Tyranni iidem aliis, aliis ser. i 157 1 39. c. 2 1.
fastuosissimi, qd è servitio emerferint 367 2 9.
tyrannorum hypocrisis 20 1 55. c. 2 27. *invi-*
dentia ibid. c. 2 6. *tyrannum regemq quantum*
interit 20 1 55
Unonis genera varia 264 1 12
Urbes integræ qsi morte sublata & sepultæ 170 2
 14. 174 1 23
Usus quantum valcat 414 1 32. 415 2 24. *gravia*
primus levia, ingrata grata facit. 369 1 55.
 370 1 7.
Utile nihil, nisi honestum 115 2 28. 298 2 41.
 299 1 14
Varietas iuvat 250 1 55. 251 2 28
Velle sumari sufficit 318 1 40. 365 1 5
Veniam quatenus admittant Stoi 28 2 27. *pec-*
cantibus hanc difficulter habenda 11 1 30. 28
 1 43. c. 2 1. 270 1 19. *ab ois praesertim, qd*
ipsi cū opus habent ibid. & 399 2 20. *invitè*
delinquentibus debetur 98 1 33. 285 1 54.
 426 1 51. *ignis quatenus* 70 2 52. 71 1 24.
 426 2
Venter qam vorax 144 1 3. c. 2 30. 145 1 12.
Verbofuitas vitanda 99 1 32
Veritas una 263 1 38. 264 1 7. *res divina* 322
 1 5. *huius sermo simplex* 417 1 55. c. 2 32.
ei nemo volens desinitur 286 1 55. c. 2 55
Vernularum dicacitate detestantur domini 35 2 24.
 36 1
Vestis familiaris à forense ana 10 1 43. *citra*
splendorem in aula agere licet 43 1 2. 44 2 1
Videtur ratio valetudini conducit, tenuis potior 22 39.
 5 1 30
Vindicta modus optimus 220 2 44. 221 2 20
Vir verè qis 128 2 54. 129 2 23
Viribus maiora non molienda 261 1 4
Virtus sola in pretio habenda, & studiose assestenda
 103 2 26. 104 2 22. 159 2 15. 230 1 14.
 252 2 55. 253 1 15. *sola permanet immota*
 103 2 41. *sola ad posteros, ad superos transmi-*
it 78 1 46. 79 1 47. *recta semper fertur* 230
 2 1. *via per se, vitii via minus ardua, minus*
molesta 198 1 9. *mascula* 58 1 24. 99 1 50
 128 2 44. *nisi gravitas, nulla* 135 2 5. *ipsa si-*
bi sufficit 271 2 27. *ipsa pretium & premium*
est sibi 39 1 13. 296 1 30. 350 1 20. *vir-*
tutes in aliis agnoscere & suspicere, candoris est
p. 153 c. 1 1. 20
Vita brevis p. 60 2 4. 136 1 21. 149 1 43. 182
 1 1. *incerta* 295 1 28. *puncti instar ad rem*
 209

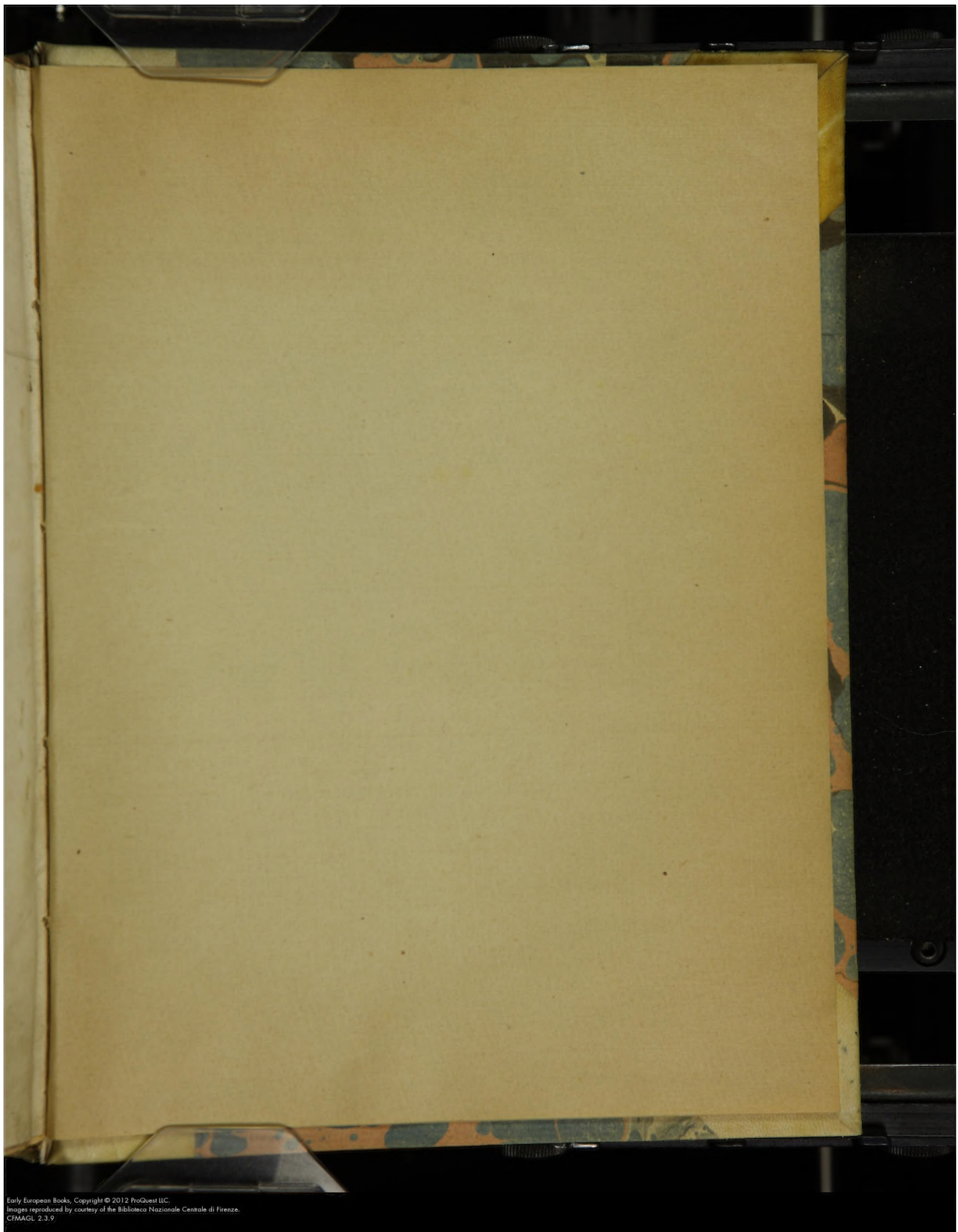
209 1 40. 242 1 15. 16. c. 2 l. 13. praesens
tantum videtur. Et hoc punctum insecabile 71 1
19. 72 1 6. 79 1 33. 112 1 6. 53. 149 2
1. 412 1 4. fugat 17 1 14. 149 1 48. nec
pedis denudat 57 1 34. 59 1 20. 60 1 55. in-
dies dominatur 80 1 48. 81 1 52. 81 1 19.
c. 2 l. 8. peregrinatio 78 1 11. navigatio 85
1 51. 90 1 19. milita 77 1 43. lucra 185
1 4. malis suis referta 180 1 27. 181 1 40.
viri differentibus transigenda 316 1 27. fa-
bula 389 1 56. 390 1 5. in qua personam ex-
terminum assignat choragus deus 438 1 37. 439
1 10. non quam longa, sed autem hoc ad-
versus 53. praesens amara debet esse consenta-
tia 13 1 6. 18 1 48. 24 1 24. 31 1 47.
41 1 42. 42 1 47. sibi, naturae, rationi, legi,
numini consentanea, eadem 16 1 47. c. 2 l. 21.
51 1 6. 97 1 26. 111 1 23. 113 1 51. 186
1 51. 5. 197 1 4. 241 1 9. c. 2 l. 14. 264
1 11. 437 1 30. tunc scopum certus aliquis pro-
ponendus, ut vaga sit 74 1 17. 75 1 3. 16. 157
1 27. 381 1 43. 408 1 37. c. 2 l. 48. fructus
quod verus 241 1 11. praeteritum ad examen revo-

canda 233 1 55. 234 1 10. probè acta in se-
necta, morte, solamen 142 1 43. 436 1 10.
malè, morte peior 418 1 40. vitae spatium à deo
praestitutum 57 1 7. 58 1. 429 1 20. 430 1
44. eo contentus agere quisque debet 251 1 37. c. 2
l. 29. dies ultimus jugiter cogitandus 58 1 25.
63 1 5. 116 1 6. 271 1 41. tanquam ultimus
quisque habendus 212 1 35. 272 1 1. 282 1 55.
c. 2 l. 20. 190 1 32. 384 1 13. 385 1 33.
qualem in eo deprehendi oporteat 243 1 4. vitae
satietas 322 1 36
Vili contages 324 1 12, 46, 49. inconstancia 98
1 23. 317 1 19
Vocabula sibi usitata, post obsoleta 158 1 37
Voluptas bonum quare non sit 243 1 21. 299 1 16.
310 1 15. inescat 191 1 14. aequè ac dolor
differt, distrabit 90 1 31. cā pessimi vitam fru-
untur 243 1 20
Vulgus inconstans, mutabile 125 1 46. 136 1 47.
c. 2 35. iudicii expters ibid. 1 53. huius cen-
sura nihili habenda 135 1 8, 53. 332 1 20.
335 1 5
Vultus species affectata, genuinā exterminat 268 1 40.

FINIS.

005645663

Ditta MARIO BACCHI
RILEGATORE
Via, Torbiana, 21 Firenze 12 1900
P.O. FIRENZE